

ကျွန်းပင်ကပ်

(၁)

အိပ်ပျော်သွားဖို့ ကောင်းပြီ။

သည်ည အိပ်ပျော်ဖို့ ခက်ခဲလိမ့်မည်ဟု ကြိုတင် တွက်ဆထားပြီး ဖြစ်သော်လည်း ယခုလောက် ညဉ့်နက်စွာ မျက်စိကြောင်နေလိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော် မမျှော်လင့်ခဲ့ပါ။ ယခုတော့ ဖြစ်သင့်ဖြစ်ထိုက်သော စိတ်လှုပ်ရှားမှုထက် ပိုနေပြီ။

မနက်ဖြန်...။

မနက်ဖြန်အကြောင်း စဉ်းစားလိုက်လျှင် ကျွန်တော့်လည်ပင်း သို့အေးစက်စိစွတ်သည့် ရေညှိပင် လက်တံများ လာရောက်ရစ်ပတ်

လျှိုးစာပေ

ကြပြန်သည်။ ဤအခန်းနှင့် နှစ်မိုင် သုံးမိုင်လောက် ဝေးသည့် နေရာတွင် ခန်းမကျယ်ကြီး တစ်ခု ရှိသည်။ သူ့အဆင့်နှင့်သူ စနစ်တကျ တန်းစီ၍ ချထားပြီးသော ထိုင်ခုံများ။ အားလုံးပေါင်း ဘယ်လောက်ရှိမှာ ပါလိမ့်။ နှစ်ထောင်... သုံးထောင်...။ ကျွန်တော်သည် မွေ့ရာပေါ်တွင် ခြေပစ်လက်ပစ် ပက်လက် လဲလျောင်းနေရာမှ တစ်ဖက်သို့ ဖြုန်းခနဲ စောင်းလှည့်လိုက်သည်။ စပရင် မွေ့ရာသည် ကျွန်တော်ငြိမ်သက်ပြီးသည့်နောက် တော်တော်ကြာအောင် လှုပ်နေသေး၏။ ကျွန်တော် တစ်ချက် ရယ်လိုက်မိသည်။

ကျွန်တော့်ကို အိပ်မပျော်အောင် လောလောဆယ် အနှောင့်အယှက် ပေးနေသည့် အရာမှာ ကျွန်တော့်ကျောအောက်က မွေ့ရာမဟုတ်။ ဟိုးအဝေးကြီးက ခန်းမကျယ်ကြီးလည်း မဟုတ်။ အေးစက်စက် ရေညှိပင်များလည်း မဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော့်ကို နှောင့်ယှက်နေသည့်အရာမှာ အသံတစ်ခု ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် မနှစ်မြို့သော အသံတစ်ခု...။ ဤအခန်းထဲတွင် အဆက်မပြတ် ထွက်ပေါ်နေသော အသံတစ်ခု ရှိသည်။ တဒီဒီ မြည်၍ ကျွန်တော့်ကို နှောင့်ယှက်နေသည်။ တိုးတိုးကလေး...။ ကျွန်တော်ကြားသာရုံအိပ်မပျော်ရုံတိုးတိုးကလေး ဖြစ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ဆူညံသည့် အသံထက် တိုးတိတ်သည့်အသံက လူတစ်ယောက်ကို နားမခံသာအောင် ဖန်တီးနိုင်စွမ်း ရှိပါသည်။

ဘယ်က လာတဲ့ အသံလဲ။ အခန်းထဲက ထွက်နေတဲ့ အသံမှ ဟုတ်ရဲ့လား။ အပြင်ဘက်က လာတဲ့ အသံများလား။ ပုရစ်တွေ အော်နေကြသလား။

ခေါင်းအုံးနှင့်ပါး ကပ်ထားလိုက်သော်လည်း တဒီဒီ မြည်သံသည် ကျွန်းမ၏အပြစ် ကျွန်တော့်နားထဲသို့ စိမ့်ဝင်လာပြန်၏။ ဘုရားရေ...။

ကျွန်တော် စိတ်ပျက်လက်ပျက် သက်ပြင်းချလိုက်မိသည်။ ထိုအသံသည် လေအေးစက်၏ အသံ ဖြစ်နေ၏။ ထိုအသံမှ ကင်းလွတ်ရန် နည်းလမ်း တစ်ခုသာ ရှိတော့သည်။

အိပ်ရာမှ ဝုန်းခနဲ ထကာ လေအေးစက်ရှိရာသို့ ဒေါသတကြီး လျှောက်သွားလိုက်သည်။ ထို့နောက် ခလုတ်ကို ပိတ်ပစ်လိုက်၏။ အခန်းသည် ရုတ်တရက် တိတ်ဆိတ်သွားသည်။ ထိုတိတ်ဆိတ်မှုကို ကျွန်တော် နှစ်သက်သည်။

ခုတင်ဆီသို့ ခပ်ဆတ်ဆတ် ပြန်လျှောက်လာကာ အိပ်ရာပေါ် အလျားမှောက်လျက် ပစ်လဲလိုက်၏။ ကောင်းတယ်။ မွေ့ရာနှင့် ဖိကပ်ထားသောအခါ ကျွန်တော့် နှလုံးခုန်သံသည် ကျယ်လောင်နေရာမှ တိုးဖျော့သွားသည်။

တကယ်ဆို ကျွန်တော် အိပ်ပျော်ဖို့ ကောင်းပြီ။ မနက်ဖြန်...။ မနက်ဖြန်အတွက် ကျွန်တော် အိပ်ပျော်ဖို့ကောင်းပြီ။ မနက်ဖြန်ညနေအတွက် ကျွန်တော် အိပ်ရေးဝဝ အိပ်ထားမှ ဖြစ်မည်။ မနက်ဖြန်ညနေအတွက် ကျွန်တော် လန်းလန်းဆန်းဆန်း အိပ်ရာမှ နိုးဖို့ လိုလိမ့်မည်။ မနက်ဖြန်.....။

မနက်ဖြန် ကျွန်တော် ကြုံတွေ့ရမည့် ပွဲသည် ကျွန်တော့်ဘဝအတွက် အရေးပါသော နောက်ထပ် လေ့ကျင့်တတ်စစ်ဖြစ်သည်။ သိပ်မမြင့်မားသော်လည်း တစ်ခါပြုတ်ကျလျှင် ပြန်တက်ရန် တော်တော်

ခက်ခဲမည့် လှေကားဟု ကျွန်တော်ထင်ပါသည်။ ထောင်နှင့်ချီ၍ များပြားလှသော ပရိသတ်၏ လက်ခံခြင်း၊ ငြင်းပယ်ခြင်းကို မနက်ဖြန် တွင် ကွဲကွဲပြားပြား ကြုံတွေ့ခံစားရတော့မည်။ ပရိသတ်၏ ချစ်ခင်မှု သည်လည်းကောင်း၊ ကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချခြင်းသည်လည်းကောင်း မည်သူ နှင့်မှ မဆိုင်ဘဲ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းအတွက် သီးသန့် ဖြစ် သည်။ ကျွန်တော့်ဘေးမှာ တီးဝိုင်းအဖွဲ့မှတစ်ပါး အတူ မျှဝေခံစား မည့် အဖော်တစ်ယောက်မျှ မရှိ။ ကျွန်တော့်တစ်ယောက်တည်း တစ် ကိုယ်တော်ဖြေဖျော်ပွဲ (One Man Show) သက်သက်ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်ဘာဖြစ်လို့သည်လောက်မိုက်မဲခဲ့ရပါလိမ့်။ တကယ် ဆို သည်ပွဲကို ကျွန်တော် ငြင်းခဲ့ဖူး ကောင်းသည်။ ဆွဲအ၊ နားမကြား ကျောင်း ရန်ပုံငွေ။ ကျွန်တော် မခန့်မှန်းတတ်သော မန္တလေး ပရိသတ်။

ဘုရား... ဘုရား...။

ယောင်မှားစွာ မျက်စိမှိတ်ပစ်လိုက်မိသည်။ အေးစက်စက် ရေညှိ ပင်များ လည်ပင်းဆီ ရောက်လာကြပြန်ပြီ။ အခုမှတော့ အားလုံး လွန် သွားခဲ့ပြီပြီ။

ညနေက ထိုခန်းမ ရှေ့မှာ ကျွန်တော့်ကား ခဏရပ်စေပြီး ခန်းမ အနေအထားကို အကဲခတ်ကြည့်ခဲ့သည်။ တကယ်တော့ ရှေ့ဆုံးတန်း၊ အလယ်တန်း လက်မှတ်များ ကုန်နေပြီ။ နောက်ဆုံးတန်း လက်မှတ် များသာ ရောင်းချဆဲဟု သိရသည်။ ပွဲစီစဉ်ပေးသူ တာဝန်ခံက ညဦး ပိုင်းတွင် ကျွန်တော့်ဆီလာ၍ အားရဝမ်းသာ အားပေးသွားသည်။

“နောက်တန်း ခုံတွေလဲ နည်းနည်းပဲ ကျန်တော့တာကွ၊ မနက်

ဖြန်မှာ ဆက်ရောင်းချိန် ရှိပါသေးတယ်ကွာ၊ အမာခံ ပရိသတ် ရှိပြီ ပြီပဲ”

ကျွန်တော် ပြုံး၍ ခဏ ငြိမ်သက်နေပြီးမှ မနေနိုင်၍ တစ်ချက် ရယ်မောမိသည်။

“မိုက်ကယ်လ် ဂျက်ဆင်လိုများ လုပ်ထားကြသလားဗျာ”

မိုက်ကယ်လ် ဂျက်ဆင်သည် သူ့ဖြေဖျော်ပွဲတွင် လက်မှတ်များ မကုန်ခဲ့သည့်အပြင် ကလေးတစ်ယောက်ကို အမွေကျင့်ကြံမှုနှင့် ပတ် သက်၍ လူထု ပရိသတ်က သူ့အပေါ် အငြိုးမပြေသေးသည်ကို သူ သိသည်။ ထို့ကြောင့် ရှေ့ဆုံးတန်းများတွင် အခမဲ့ ကြည့်ရှုအားပေး ပါရန် ကလေးများအား ဖိတ်ခေါ်ပြီး ဟန်ပြကောင်းရန် နေရာပေးထား ခဲ့ရသည်ဟု ဆို၏။ ကလေးများနှင့် သူ့အကြားတွင် ငြိမ်းချမ်းရေး ရှိမိရှိလျက်ပါဟု ပြသလိုခြင်း ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

“မကင်းရာမကင်းကြောင်း လူကလေး နည်းနည်းပါးပါးက လွဲရင် အခမဲ့ ဝေထားတဲ့ထိုင်ခုံ မရှိပါဘူးဟ”

တာဝန်ခံ၏ စကားအဆုံးတွင် အားလုံး ရယ်မောလိုက်ကြသည့် အခါ ကျွန်တော်လည်း ခြောက်ကပ်ကပ် လိုက်ရယ်မိသည်။

ကျွန်တော်သည် ဘယ်တုန်းကမျှ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ယုံကြည်စိတ် ချမှု မရှိခဲ့။ ကျောင်းသားဘဝတုန်းက ကိုယ့်ကိုယ်ကို မယုံကြည်ရဲ လွန်း၍ စာမေးပွဲ အောင်စာရင်းကို ဘယ်တော့မျှ ကိုယ်တိုင် သွား မကြည့်ခဲ့ဖူးပါ။ သူငယ်ချင်းများမှတစ်ဆင့် ‘အောင်သည်’ ဟု သိရမှ အောင်စာရင်းကို ပြေးကြည့်ဝံ့ခဲ့သည့်ကောင်။ သည်အကောင်က

ယခုတော့ စင်မြင့်ပေါ်မှာ ပရိသတ်နှင့် တိုက်ရိုက်မျက်နှာချင်း ဆိုင်၍ အဆုံးအဖြတ်ခံရတော့မည်။ ဤအဖြစ်သည် ကိုယ့်အောင်စာရင်းကို ကိုယ်တိုင် သွားကြည့်ရသည့် အဖြစ်နှင့် ဘာထူးသနည်း။

စင်မြင့်ပေါ်မှ လူတစ်ယောက်အတွက် ထိုင်ခုံနေရာလွတ်များကို မြင်တွေ့နေရခြင်းသည် စိတ်ဓာတ်ကျစရာ အဖြစ်ဟု ကျွန်တော် ထင်မှတ်ခဲ့ဖူး၏။ တကယ်တော့ ထိုင်ခုံလွတ်တွေက ကျွန်တော့်ကို ဘာမှ စိတ်အနှောင့်အယှက် မပေးကြပါ။ ဤစတိတ်ရှိုးကို မိမိတို့ကန့်ကွက်သည်။ သို့မဟုတ် လုံးဝ စိတ်မဝင်စားဟု အတိအလင်း အသိပေးရုံပဲ မဟုတ်လား။ တကယ် စိတ်ညစ်အောင် စွမ်းဆောင်နိုင်သည်က ထိုင်ခုံပေါ်မှ လူများ ဖြစ်သည်။ ဒီဂရီ အနိမ့်ဆုံး မကျေနပ်မှု အဖြစ် ပျင်းရိသော မျက်နှာများကို ကျွန်တော့်အား ပြသနိုင်သည်။ သည့်ထက် ပိုလာလျှင် ပရိသတ်သည် ကျွန်တော့်သီချင်းကို နားထောင်ရာမှ ဖြတ်တောက်၍ မိမိတို့ အချင်းချင်း စကားပြောရယ်မောနိုင်သည်။ (မင်္ဂလာ ဧည့်ခံပွဲတွင် ဖြေဖျော်ခဲ့ရသော တချို့ အဖြစ်များကို ကျွန်တော် ဘယ်တော့မျှ မမေ့နိုင်ပါ) မကျေနပ်မှု၏ အမြင့်ဆုံး ဒီဂရီကတော့ ကျွန်တော့်အား အော်ဟစ်ဆဲရေးပြီး စင်ပေါ်မှ မောင်းချနိုင်သည်။ (ဟိုတုန်းက စင်မြင့်ပေါ်မှာ ကျွန်တော် ဖြေဖျော်နေစဉ် ပရိသတ်ထဲမှ စီးလက်စ ဖိနပ်တစ်ဖက် ကျွန်တော့်အား ပစ်ပေါက်တာ ခံခဲ့ရဖူးပါသည်) စတိတ်ရှိုးတစ်ခုတွင် ထိုင်ခုံများ မရောင်းရဘဲ ကျန်နေခြင်းမှာ ပွဲ၏ ရှုံးနိမ့်မှုဟု ယူဆနိုင်လျှင် ထိုင်ခုံများ ရောင်း၍ ကုန်ခြင်းကိုလည်း ပွဲ၏ အောင်မြင်မှုဟု သတ်မှတ်၍

မရပါ။ တကယ်တမ်း ပွဲနေ့၌ ပရိသတ်၏ လက်ခံမှု၊ ကျေနပ်မှု ဖြစ် ဖြိုးဆုံးသွားမှသာ ထိုပွဲကို အောင်မြင်သည်ဟု သတ်မှတ်ရလိမ့်မည်။ မနက်ဖြန်.....။ မနက်ဖြန်မှာ ကျွန်တော်၏ အောင်စာရင်းအရှိ။ အအောင်ကို ကိုယ်တိုင် မြင်တွေ့ရတော့မည်။

ကျွန်တော်သည် ကိုယ့်ကိုယ်ကို တိုးတိုး ဆဲရေးလိုက်မိပြီး အိပ်ရာမှ ဖြုန်းခနဲ ထထိုင်လိုက်မိ၏။ အဓိပ္ပာယ်မရှိတာ၊ ပရိသတ်လေး ထောင့်ဂဏန်းလောက်ကို ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် စိတ်ပူပန်နေရတာလဲ၊ နိုင်ငံခြားမှာလို သောင်းနဲ့ သိန်းနဲ့ ချီနေရင် မင်းတော့ နေစရာတောင် ရှိမှာမဟုတ်ဘူး။ ရန်ကုန်ပွဲတုန်းကလိုပဲ ပရိသတ် လက်ခံကျေနပ်လိမ့်မယ်လို့ ဘာဖြစ်လို့ စိတ်ချလက်ချ မနေနိုင်ရတာလဲ။

ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ ရန်ကုန်ပရိသတ်နဲ့ မန္တလေးပရိသတ် မတူနိုင်လို့ပေါ့။

မတူတော့ ဘာဖြစ်သေးလဲကွာ၊ ခဲနဲ့ ပေါက်ရုံထက် ရှိမလား။

ကျွန်တော် ခုတင်မှ ခုန်ဆင်းလိုက်မိသည်။ ကျွန်တော်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် နံရံမှာ မှန်တစ်ချပ် ရှိ၏။ ကျွန်တော်နှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်း အခန်းထောင့်မှာ ကျွန်တော့် ဂစ်တာသေတ္တာအိတ် ရှိ၏။ မှန်ထဲမှာ ကျွန်တော်သည် ဆံပင် ဖွာလန်ကြံနေသည့် စိတ်တင်းကျပ်နေဟန် မျက်နှာထားနှင့် ဒေါသကြီးကြီး လူတစ်ယောက်ကို မြင်ရသည်။ ကျွန်တော် မှန်ဆီသို့ ခပ်ဖြည်းဖြည်း တိုးကပ်သွားလိုက်သည်။

ပျော့တိပျော့ဖတ် လှိုင်းတွန့်ဆံပင်နွယ်များသည် ကျွန်တော့် မျက်နှာ တစ်ခြမ်းကို ခပ်ဝဲဝဲ ဖုံးဖို့ ကြိုးစားနေကြ၏။ ကျွန်တော်

ခေါင်းတစ်ချက် ယမ်းခါပစ်လိုက်တော့ ဆံပင်တွေ နောက်ဘက် သို့ ပြန်ကျသွားသည်။ အညိုရောင် မျက်လုံးများ...အညိုရောင် ဖျော့ဖျော့မျက်တောင်များ.....။ ဤမျက်လုံးများကို ဘယ်သူက နှစ်သက် ခဲ့တာပါလိမ့်။ ကျွန်တော် ပြုံးဖို့ကြိုးစားပါလျက် ပြုံး၍ မရပါ။

“မင်းမျက်လုံးတွေက အညိုရောင်နော်”

ဤစကားကို ရေရွတ်ခဲ့ဖူးသော မိန်းကလေးတွေ အမျိုးသမီး တွေ အများကြီး ရှိခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် အနက်ရောင် မျက်လုံး များကို လိုချင်သည်။ အနက်ရောင် မျက်တောင်များကို လိုချင်သည်။ သို့သော် တစ်ခါတုန်းက ကျွန်တော့်ဆံပင်တွေကို အနီရောင် ဆေး ဆိုးပစ်ခဲ့ဖူးသည်။ အဲသည်တုန်းက ကျွန်တော် အလွန် ပျော်ခဲ့ဖူးပါ သည်။ လူတွေ၏ တအံ့တဩအကြည့်ကို ခံယူရတာ ဘယ်လောက် ပျော်စရာကောင်းလိုက်ပါသလဲ။

ကျွန်တော်သည် မျက်နှာကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ပွတ်သပ်ပစ် လိုက်၏။ ကျွန်တော့်နှာခေါင်းထိပ်မှာမွေးညင်းပေါက်မှ ချွေးစကလေး များဖြင့် စိုစွတ်နေခဲ့သည်။ ကျွန်တော့်နှာခေါင်းသည် ယောက်ျား တစ်ယောက်အတွက် အနည်းငယ် သေးသွယ်လွန်းသည်။ ကျွန်တော့် တစ်ကိုယ်လုံးတွင် ကျွန်တော်အမုန်းဆုံးအရာမှာ နှာခေါင်း ဖြစ်၏။ မှန်ထဲက ကျွန်တော့်ကို နှာခေါင်းရှုံ့ပြလိုက်ပြီးနောက် ကျွန်တော် သည် အခန်းထောင့်ဆီ လျှောက်သွားလိုက်ပါသည်။ ဂစ်တာအိတ် ကို လက်ဖြင့် အသာထိတို့လိုက်စဉ် ဂစ်တာထဲမှ နွေးထွေးသည့် လှိုင်းများ ကျွန်တော့်လက်သို့ ခါတိုင်းလို စီးဝင်လာခြင်း မရှိကြောင်း

သတိထားပါသည်။ ဂစ်တာအိတ်သည် အေး စက်နေသည်။ ကျွန်တော် သည် ကြမ်းပြင် ကော်စောပေါ်တွင် ခူးထောက်ထိုင်ကာ ဂစ်တာအိတ် ကို ထောင်ထားရာမှ ပက်လက်လှဲယူလိုက်သည်။ သေတ္တာအိတ်ခလုတ် တစ်ခုကို ထောက်ခနဲ ဖွင့်ပြီးမှ ကျွန်တော် လက်ပြန်ရုပ် လိုက်၏။

မဟုတ်သေးဘူး၊ ဒီအချိန်ဟာ ဂစ်တာတီးရမယ့် အချိန် မဟုတ် ဘူး။

ခေါင်းရင်းစားပွဲဆီမှ ကျွန်တော့်စားပွဲတင် နှိုးစက်နာရီကလေး ကို လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။ ညကြည့် မီးစုန်းဒိုင်ခွက် ဂဏန်းနှင့် နာရီလက်တံများအရ ည တစ်နာရီ မိနစ်နှစ်ဆယ် ဖြစ်နေပြီ။ ည... ဟုတ်လား၊ ဒါ...ညမှ မဟုတ်တော့ပဲ။ နံနက် တစ်နာရီ မိနစ် နှစ်ဆယ်.....။

ဒီအချိန်ဟာ အိပ်ပျော်နေရမယ့် အချိန်ပဲကွ။

ကျွန်တော် ကိုယ့်ကိုယ်ကို မကျေနပ်စိတ်ဖြင့် ခူးထောက် ထိုင်ရာမှ ဖြုန်းခနဲ ထရပ်မိပြန်သည်။ တစ်ခုခုတော့ လုပ်မှ ဖြစ်မယ်။ ဂစ်တာတီးတာမဟုတ်တဲ့ တခြား စိတ်ပြေလျော့ငြီးငွေ့စေမည့်နည်း တစ်ခုခု...။

ကြယ်တွေကို ရေတွက်ရလျှင် ကောင်းမည်။

ကျွန်တော်သည် အခန်းတံခါးဖွင့်၍ ဝရန်တာရီရာသို့ စကြို အတိုင်း လျှောက်လာခဲ့ပါသည်။ ဝရန်တာ ကြမ်းပြင်သည် ဖိနပ်မဲ့ ခြေဝါးများအား အေးစက်စက် ထိတွေ့လိုက်သည့်အချိန်၌ ခြောက် သွေ့သော လေသည် ကျွန်တော့်မျက်နှာကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း လာ၍

တိုက်ခတ်လိုက်လေသည်။ မိုးနှင့် ဝေးသေးသော မန္တလေး၌ ညသန်းခေါင် အချိန်မှာပင်လျှင် လေသည် ပူနွေးဆဲပါလား။ လေကို အားရပါးရ ရှူရှိုက်လိုက်သောအခါ မွေးရနံ့တစ်ခု ပါလာသည်ကို သတိထားမိသည်။ ဘယ်က လာသည်မွေးရနံ့လဲ။ ကျွန်တော် မသိပါ။ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ စိမ်းညိုသော အပင်ကြီးများကို အထက်စီးမှ မြင်နေရသည်။ သစ်ပင် တစ်ခုခုဆီမှ ပန်းရနံ့ ဖြစ်လိမ့်မည်။ ဘာရနံ့ပါလိမ့်။ ဤရာသီတွင် မန္တလေး၌ ဘာပန်းတွေ ပွင့်ကြသလဲ။

အို...သွားစမ်းပါကွာ။

ကဲ...ကြယ်တွေကို ကြည့်ရအောင်။

ကျွန်တော်ငယ်ငယ်တုန်းက အိမ်ရှေ့ခြံဝင်းထဲက ကွပ်ပျစ်ပေါ်မှာ ပက်လက် လဲလျောင်းရင်း လိုက်ရှာနေကျ ကြယ်ကလေး ခုနစ်လုံးကို ဟိုးအဝေး၌ မြင်ရသည်။ ခုနစ်စဉ်ကြယ်ဟု ခေါ်သော ကြယ်ကလေးများ၏ အထက်ဘက် ခပ်လှမ်းလှမ်း၌ ရှိရမည်ဖြစ်သော နှုတ်ကြယ်ကို ယခု ကျွန်တော်မတွေ့ရပါ။ သို့မဟုတ် နှုတ်ကြယ်ကို ကျွန်တော် မမှတ်မိတော့ပါ။ နှုတ်ကြယ်က သေးကွေးသွားလို့ အခြား ကြယ်သုံးလေးခုနှင့် ရောနှောကာ ခွဲခြားဖို့ ခက်နေတာများလား၊ သို့မဟုတ် ကမ္ဘာပေါ်မှာ နှုတ်ကြယ် ပျောက်သွားပြီလား။ ဘဝမှာ နှုတ်ကြယ် ပျောက်ကွယ်သွားသည့်လူတွေ အများကြီး ရှိလိမ့်မည်။ ကျွန်တော့်ဘဝကရော...။ ကျွန်တော့်ဘဝမှာ နှုတ်ကြယ်ဆိုတာ ရှိခဲ့ပါရဲ့လား...။ ကျွန်တော့်ဘဝမှာ ခင်မင် ရင်းနှီးသော ကြယ်ကလေး တစ်ပွင့် ရှိရမည်ဆိုလျှင် ကျွန်တော်သည် သူငယ်ချင်းအဖြစ် ကြယ်

သေးစံသောကလေးကိုသာ ရွေးချယ်လိုပါသည်။ ချစ်ခင် ယုယမည့်သူ (ဟူ၍) ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်းသာရှိသော ကြယ်သေးသေးကလေးကို ကျွန်တော် လိုချင်သည်...။

တို့နောက် ကျွန်တော်ကြယ်များကို စတင်ရေတွက်ပါသည်။
တစ်လုံး...နှစ်လုံး...သုံးလုံး...။

တချို့ကြယ်များသည် မြူငွေအောက်တွင် ပုန်းကွယ်နေကြပြီး ကျွန်တော်ရေတွက်၍ ကျော်သွားပြီးမှ မြူငွေတန်းအောက်မှထွက်လာကြသည်။ ထိုအခါ ကျွန်တော် သူတို့ကို အလစ်မပေးဘဲ စောင့်ကြည့်ရင်း ထည့်သွင်းရေတွက်ရ၏။ လေးဆယ့်လေး၊ လေးဆယ့်ငါး...လေးဆယ့်ခြောက်။ ဟောဟို ကြယ်သေးသေးကလေး သုံးလုံးတန်းနေသော နေရာဆီတွင် ကျွန်တော့်အိမ်ရှိသည်။ ကျွန်တော့်အိမ်။

ကျွန်တော့်အိမ်ဟု အမှတ်တမဲ့ စဉ်းစားလိုက်သောအိမ်သည် တကယ်တော့ ကျွန်တော့်မိဘ၏အိမ်ဖြစ်ပါသည်။ အိမ်သည်အကြီးကြီး မဟုတ်ပါ။ ခြံဝန်းကျယ်ကျယ်မှာ ခပ်သေးသေး မြေစိုက်ထရံကာ အိမ်ကလေးတစ်လုံး ဖြစ်သည်။ ခြံဝိုင်းထဲတွင် မာလကာပင်များ၊ သရက်ပင်များ ရှိသည်။ ထိုအိမ်သည် သစ်ပင်ရိပ်ဖြင့် အမြဲ အေးစိမ့်ကာ တိတ်ဆိတ်သောအိမ်ဖြစ်သည်။ အိမ်သည်အိမ်မှာ ကျွန်တော့်အတွက် အလွန်ရှက်ရပါသည်ဆိုသော ကျွန်တော့်ဖခင် ရှိသည်။

ဖေဖေ...။

အခုအချိန်ဆိုလျှင် ဖေဖေ အိပ်ပျော်နေရောပေါ့။ မန္တလေးမြို့တစ်နေရာရာတွင် ကျွန်တော် ရောက်နေမည်ဟု ဖေဖေ သိနိုင်ပါ

မလာ။ သိမှာပါ။ တစ်လလောက် ကြိုတင်၍ ကြော်ငြာဆိုင်ဘုတ်
ကြီးတွေ ချိတ်ဆွဲ အသိပေးထားသော တစ်ကိုယ်တော် ဖြေဖျော်ပွဲ
သတင်းကို ဖေဖေ သိပြီးဖြစ်မှာပါ။ ကြီးမားသော ပိုစတာမှာ ရေး
ထားသည့် ကျွန်တော်နာမည်ကို ဖေဖေ ဘယ်လိုမျက်လုံးမျိုးဖြင့် ဖတ်
ပြီး ဘယ်လိုအမြဲမျိုး ပြီးမည်ဆိုတာတော့ ကျွန်တော်တွေ့မကြည့်
ချင်ပါ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အိမ်မှ ပြေးသော ဝရမ်းပြေး တစ်ယောက်ဟု
ခံယူထားရာက နယ်နှင့်ဒဏ်ခံရသည့် ဆိုးသွမ်းလူငယ်တစ်ယောက်
အဖြစ် ပြောင်းလဲအသိအမှတ်ပြုလိုက်ရသော နေ့တစ်နေ့တွင် ကျွန်
တော် တစ်ညလုံး အရက်မူးအောင် သောက်ပစ်ခဲ့ရသည်။

လေးဆယ့်ကိုး၊ ငါးဆယ်၊ ငါးဆယ့်တစ်...။

ငါးဆယ့်တစ်လုံးမြောက် ကြယ်သည် ကြည့်နေရင်းမှာပင်
ကြယ်မဟုတ်သလို ပျောက်ပျက်သွားပြန်၏။ ကျွန်တော်မျက်တောင်
တစ်ချက်နှစ်ချက် ခတ်ပစ်လိုက်ပြီး နောက်တစ်ကြိမ် စူးစိုက်ကြည့်
လိုက်သည်။ အဲဒါ ကြယ်ကလေးပါ၊ သေချာပါသည်။

မေမြို့ (ပြင်ဦးလွင်) မှာ တီးဝိုင်းနှင့် ရီဟာဇယ်လေကျင့်အပြီး
မန္တလေး ပြန်ရောက်လာလာချင်း ဟိုတယ် ဧည့်ကြိုဌာန၌ ကျွန်တော်
ထံ ဧည့်သည်ရောက်လာခဲ့ပါသလားဟု မေးကြည့်မိသည်။ ဘယ်သူ
မှ မလာပါ။

ဘယ်သူ လာမယ်လို့ မင်းက မျှော်လင့်နေခဲ့လို့တုံးကွ။ ဖေဖေ
၏ ခပ်ဆတ်ဆတ်အသံကို ကြားယောင်ကာ ရှက်မြူးမြူးလိုက်မိ၏။
ဖေဖေဟာ ကျွန်တော့်အတွက် တကယ် ရှက်ခဲ့တာပေါ့နော်။

ကျွန်တော်သည် ဝရန်တာ လက်ရမ်းကို ခပ်တင်းတင်း ဆုပ်
ညှစ်လိုက်သည်။

ဖေဖေ မလာဘူး၊ ကျွန်တော် လာမယ်ဆိုတာ သိလျက်နဲ့ ဖေဖေ
ကျွန်တော့်သတင်းကို လာ မစုံစမ်းဘူး။

အို ထားလိုက်စမ်းပါ၊ ကြယ်တွေကိုပဲ ဆက်ရေရအောင်။

ငါးဆယ့်နှစ်၊ ငါးဆယ့်သုံး၊ ငါးဆယ့်လေး၊ ဟော... ကြယ်
ကလေး တစ်ပွင့် ပုန်းကွယ်နေသည်ကို ကျွန်တော် မိပြန်ပြီ။

ဖေဖေ မလာပေမယ့် ဖေဖေဆီ ကျွန်တော် လာမယ်ဆိုရင်ကော၊
ဖေဖေ ကျွန်တော့်ကို နှင်ထုတ်မလား။

ကျွန်တော်သည် ယောင်ယမ်း၍ အသက်အောင့်ထားလိုက်မိ
ပြီးမှ အားရပါးရ ရှိက်ရှုလိုက်သည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော်သည်
ဝရန်တာမှ ဖြုန်းခနဲ ပြန်လှည့်လာမိသည်။

ဟုတ်တယ်၊ ဖေဖေအိမ်ကို သွားချင်တယ်။

ကျွန်တော့် အခန်းသော့ ယူရဦးမည်။ ဒါပေမဲ့... ကျွန်တော့်
ကိုယ် ကျွန်တော် ငဲ့ကြည့်လိုက်တော့ အသံထွက်အောင် ရယ်မိ၏။
ပါးလျားသော ချည်ထည်ညဝတ်အင်္ကျီနှင့် ဘောင်းဘီပွေကြီး။ အမယ်
ကိုးရိုးကားရား အစင်းတွေတောင် ပါလိုက်သေး၏။ မဖြစ်ဘူး၊ ဒါ
ကြီးကို လဲခဲ့ဦးမှ ဖြစ်မယ်။ အို... ဘယ်သူ မြင်နိုင်မှာမို့လဲ။ ကားပေါ်
က ဆင်းရင် ဖေဖေအိမ် ရောက်မှာပဲ၊ လမ်းမှာ ဘယ်သူမှ... ဟုတ်
တယ်၊ ဘယ်သူမှ မမြင်နိုင်ဘူး။ ဒရိုင်ဘာက လွဲလို့ပေါ့။

ဟာ။ ဒရိုင်ဘာဟုတ်လား။ အခုလို ညကြီးသန်းခေါင်ဘယ်
ဒရိုင်ဘာမှ နို့လို့ ရမှာမဟုတ်ဘူး။ ကိုယ့်ဟာကိုယ် မောင်းရမှာ။

ကောင်းကွာ...။

နောက်သုံးမိနစ်ကြာသောအခါ ကျွန်တော်သည် ညဝတ်အင်္ကျီ
ကြီးဖြင့် မန္တလေးမြို့၊ အေလမ်း ခုံးကျော်တံတားကြီးပေါ်တွင် ကား
မောင်းနေပြီ ဖြစ်သည်။

***

(၂)

ကြယ်ရောင်ဖြင့်သာ မှိန်မှိန်လင်းသော ညအမှောင်တွင် အိမ်
ကလေးသည် သစ်ပင်ရိပ်ကြောင့် ပို၍မှောင်မည်းနေ၏။ ကျွန်တော်
ကားပေါ်မှ ဆင်း၍ လျှောက်လာချိန်တွင် ခပ်လှမ်းလှမ်း သုံးလေးအိမ်
ကျော်မှ ခွေးတစ်ကောင် ဟောင်သံကြားလိုက်ရသည်။ ခပ်ကျဉ်းကျဉ်း
လမ်းကြားကလေးတွင် သစ်ရွက်ကြွေများ ပြည့်နှက်နေသောကြောင့်
ကျွန်တော် လမ်းလျှောက်တိုင်း ခြေဖဝါးအောက်မှာ ပျောက်ခနဲ
ပျောက်ခနဲ မြည်နေသည်။

ဤလမ်းတွင် ဟိုတုန်းက စိန်ပန်းပွင့်ကြွေများ နီရဲလျက် ရှိ
ခဲ့ဖူးသည်။ ဤလမ်းတွင် ကောင်ကလေးတစ်ယောက် ပျော်ရွှင်စွာ
ပြေးလွှား ဆော့ကစားခဲ့ဖူးသည်။ ဤလမ်းသည် ကောင်ကလေး၏
ဒေါသတကြီး ခြေဖဝါးများ ဒဏ်ကိုလည်း နှစ်ပေါင်းများစွာသည်းခံ
ခဲ့ဖူးသည်။ ထိုကောင်ကလေး၏ အရိပ်များကို ဖျတ်ခနဲ ဖျတ်ခနဲ ကျွန်

တော် မြင်ရတတ်ပါသည်။

သစ်သားတိုင် ခြံစည်းရိုးသည် ညအမှောင်တွင် မမျှော်လင့်ပဲ
ရောက်လာမည့် စည်သည်တို့ကို ပိတ်ပင်တားဆီးထားဟန်ဖြင့် မတ်
မတ်ရပ်ကာဆီးလျက်ရှိသည်။ ကျွန်တော် ခြံဝင်းတံခါးရှေ့တွင် ခဏ
ရပ်လိုက်ပြီး သစ်သားတိုင်ကလေးတစ်ခုကို လက်ဖြင့် ထိကိုင်ကြည့်
လိုက်၏။ ထို့နောက် သစ်သားတိုင်များကြားထဲ လက်သွင်း၍ အ
တွင်းဘက်ကို စမ်းကြည့်မိသည်။ ကျွန်တော် အံ့သြသွား၏။

သော့ချိတ်ရုံသာ ချိတ်ထားလေသည်။

ဟိုစဉ်တုန်းက ညများကို ပြန်လည်သတိရမိသည်။ ဖေဖေ
သည် ကျွန်တော်ပြန်မလာမချင်း ဤတံခါးကို သော့မခတ်တတ်
ပါ။ ကျွန်တော် အိမ်ထဲရောက်ပြီးမှ ခြံတံခါးသော့ကို ခတ်ရလေ့ ရှိ
သည်။ အခုရော...ညသန်းခေါင်ကျော်သည့်အချိန်အထိ ဖေဖေ ဘာ
ဖြစ်လို့ ခြံတံခါးကို သော့မခတ်ရသေးတာလဲ။ ဖေဖေ တစ်စုံတစ်
ယောက်ကို မျှော်လင့်နေခဲ့သလား။ ထိုတစ်စုံတစ်ယောက်သည် ကျွန်
တော် များလား...။

ကျွန်တော့်ရင်ထဲတွင် နှလုံးခုန်နေသည်ကို ကျွန်တော် သတိ
ထားမိလာသည်။

ခြံတံခါးကို အသာအယာပင် ကျွန်တော် ဖွင့်ဝင်လိုက်ပါသည်။

ခြံတံခါးနှင့် အိမ်အကြား ကွက်လပ်ကလေးမှာ ရှစ်ပေလောက်
သာ ကျယ်ဝန်းပြီး ဟိုတုန်းကတော့ မြေညှိထားသော မြေကွက်လပ်
ဖြစ်သည်။ ယခုတော့ ထိုကွက်လပ်တွင် အလေ့ကျပေါက်သည့် ချုံ

ပင်သေသေကလေးများဖြင့် ထူထပ်နေဟန်တူ၏။ ကျွန်တော်သည် အမှောင်ထဲတွင် သစ်ကိုင်းသစ်ရွက်ကလေးများကို တောက်လျှောက် ခလုတ်တိုက် ဖြတ်သန်းလာပြီးမှ ပိတ်ထားသော အိမ်တံခါးရှေ့သို့ ရောက်ပါသည်။

အိမ်နံရံအထက်က သံဆန်ခါးလေဝင်ပေါက်များမှတစ်ဆင့် အိမ်ထဲမှ မီးရောင် ခပ်မှိန်မှိန်ကို ကျွန်တော်မြင်ရသည်။ အိမ်ထဲမှာ လှုပ်ရှားသံ မကြားရပါ။ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည်။

ကျွန်တော် အမှောင်ထဲမှာ ခဏရပ်စောင့်နေပြီးမှ သစ်သား တံခါးရွက်ကို လက်ခေါက်ဖြင့် အသာထုလိုက်သည်။ အထဲမှ လှုပ်ရှားသံ မကြားရပါ။ ကျွန်တော်တစ်၊နှစ်၊သုံး၊လေး၊တစ်ဆယ်အထိစိတ်ထဲက ရေရွတ်ပြီးမှ နောက်တစ်ကြိမ်တံခါးကို ထုလိုက်ပြန်၏။ သည်တစ်ခါ အသံနည်းနည်းကျယ်သွားပါသည်။

“ဘယ်သူလဲ”

မာဆတ်သော ဖေဖေအသံ။ အသံသည် ဖေဖေအိပ်ခန်းရှိရာ ခပ်ဝေးဝေးမှ လာခြင်းမဟုတ်ပါ။ တံခါးနှင့် နီးနီး ဧည့်ခန်းဆုံမှ လာသော အသံ ဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် အသံသည် ညသန်းခေါင်ကျော်အိပ်ရာမှ အနီးခံလိုက်ရသူ တစ်ဦး၏ အိပ်ချင်မူးတူးအသံ မဟုတ်ပါ။ ယခုချိန်ထိ အိပ်ရာထဲ မရောက်သေးသူ၊ မအိပ်ချင်သေးသူ တစ်ယောက်၏ အသံ ဖြစ်သည်။

“ကျွန်တော်ပါ”

ကျွန်တော့်အသံသည် စိတ်လှုပ်ရှားမှုကြောင့် ခြောက်သွေ့ပြီး

တို၊ဟိတ်သွားပါသည်။ အထဲမှ ကုလားထိုင် တွန်းရွှေသံ ကြားရသည်။

“ကျွန်တော်ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ”

ဖေဖေဟာဟိုတုန်းကလိုပါပဲလား။ ကျွန်တော် အနည်းငယ် ပြုံးပြီး ပင့်သက်ရှိက်မိသည်။

“အုပ်စိုးပါဖေဖေ”

တံခါး ရုတ်တရက် ပွင့်သွားသည်။ ကျွန်တော်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ ဖေဖေ ရပ်နေသည်။ အပေါ်ဘက် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ မီးရောင်သည် ဖေဖေလည်ကုပ်၊ နားရွက်နှင့် နားထင် အစပ်များသို့သာ အလင်းတင်လျက် ကျန်သည့် ရှေ့ပိုင်းမျက်နှာမှာ မှောင်နေ၏။ သို့သော် ဖေဖေ ပြုံးမနေဘူးဆိုတာတော့ ကျွန်တော် မြင်နိုင်ပါသည်။ ဖွင့်လိုက်သော တံခါးပေါင်နှစ်ဖက်ကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဆန့်တန်းကိုင်ထားဆဲ ဖြစ်သောကြောင့် ဖေဖေသည် တံခါးဝမှာ ကျွန်တော့်ကို ပိတ်ကာ ရပ်ထားသလို ကျွန်တော် ခံစားရသည်။ ကျွန်တော့်ထက် သုံးလက်မလောက် ပိုမြင့်သော ဖေဖေသည် ယခုအခါ အုတ်လှေကားတစ်ဆင့် နိမ့်နေသော ကျွန်တော့်ကို အပေါ်စီးမှ အုပ်စိုးနေလေသည်။

ကျွန်တော်နှင့် မတွေ့ရသည့် ကာလအတွင်း ဖေဖေ ပို၍ အသက်ကြီးရင့်မသွားပါ။ ဖေဖေဆံပင်သည်လည်း ပို၍ ရှည်မလာပါ။ စွပ်ကျယ် လက်ပြတ်အောက်မှ တောင့်တင်းသော လက်မောင်းများကို လွန်ခဲ့သည့် လေး ငါးနှစ်အထိ ကျွန်တော် ခိုစီးခဲ့ရဖူးသည်။ ဟောင်းလွန်းသဖြင့် ခူးဆစ်ဆီမှာ တကယ်ပင် ရိပြီနေပြီး အောက်ခြေတွင်

အနားများ စုတ်ဖွာနေသော ဂျင်းဘောင်းဘီ အပြာနုရောင်ကိုပင်
ဖေဖေ ဝတ်ထားသည်။ ဖေဖေ ခြေထောက်မှာ ခြေအိတ်မပါ။ ရာဘာ
ဖိနပ် အနွမ်းကို စွပ်ထားသည်။ အိပ်ရာထဲမှ ကမန်းကတန်း ထလာ
သူလို ဆံပင်များ ရှုပ်ပွလျက် ပခုံးပေါ် ဝဲနေသော်လည်း ဖေဖေ မျက်
လုံးများက စူးစူးရှရှ တောက်ပနေသည်။

“ဖေဖေ”

ဖေဖေသည် ကျွန်တော်၏ ကိုးရိုးကားရား ညဝတ် ဝတ်စုံကြီး
ကို မျက်မှောင်ကြွတ်၍ ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး အကဲခတ်နေသော်လည်း
ကျွန်တော့်ကို ကြိုဆိုနှုတ်ဆက်စကား တစ်ခွန်းမှ မပြောပါ။

“ကျွန်တော် အိမ်ထဲဝင်ရမလား ဖေဖေ”

ဖေဖေက လက်တစ်ဖက်ကို တံခါးပေါင်မှ ဖြုတ်ချပြီး ဘေးသို့
အနည်းငယ် တိမ်းပေးပါသည်။

ဖေဖေအိမ် ဧည့်ခန်းသည် ထုံးစံအတိုင်း စာအုပ် အဟောင်း
အပုံလိုက် အထပ်လိုက် ဟိုတစ်စု သည်တစ်စု ပြန့်ကျဲကာ ပြည့်ညပ်
နေ၏။ ဧည့်ခန်းဆက်တိ စားပွဲတွင်လည်း စာအုပ်ထပ်များ၊ ကုလား
ထိုင် နှစ်လုံးပေါ်မှာလည်း စာအုပ်ထပ်များ...။ နံရံတွင် ပန်းချီကား
အဟောင်း လေးငါးချပ်သည် ဟိုတုန်းက နေရာတွေမှာ ယခုထိ ရှိ
နေဆဲ။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သည် သိပ်မခင်မင်သေးသော သိ
ကျွမ်းခါစ လူနှစ်ယောက်လို ဧည့်ခန်းအလယ်တွင် ခပ်ကြောင်ကြောင်
မတ်တတ်ရပ်လျက် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် စကားစပြောဖို့

စောင့်နေကြသည်။ သို့သော် နောက်ဆုံးတော့ ထုံးစံအတိုင်း ကျွန်
တော်ကသာ စကား စ ပြောရပါသည်။

“ကျွန်တော် အိပ်မပျော်တာနဲ့...”

ပြောပြီး အဓိပ္ပာယ်မရှိ တစ်ချက်ရယ်မောလိုက်မိသည်။ ဖေဖေ
လိုက်မရယ်ပါ။ ပြုံးပင် မပြုံးပါ။ သို့သော် ကုလားထိုင်လွှတ်တစ်ခုကို
လက်စွဲယမ်းပြလျက် ကျွန်တော့်ကို ‘ထိုင်’ ဟု ပြောသည်။ သူကိုယ်
တိုင်ကတော့ စာအုပ်တွေ တင်ထားသည့် ကုလားထိုင်၏ လက်ရမ်း
ပေါ်မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

ကျွန်တော် ကုလားထိုင်ပေါ် လေးပင်စွာ ထိုင်ချလိုက်ချိန်တွင်
ဖေဖေသည် စားပွဲပေါ်မှ စီးကရက်ဘူးကို ကောက်ယူကာ စီးကရက်
တစ်လိပ် ထုတ်ယူလိုက်ပြီး ဘူးကို ကျွန်တော့်ဆီ ပစ်ပေးလိုက်သည်။
ကျွန်တော် စီးကရက်ဘူးကို ကမန်းကတန်း ဆီးဖမ်းလိုက်ရ၏။ ကျွန်
တော် ဆေးလိပ်မသောက်တတ်မှန်း ဖေဖေ မေ့လျော့နေလေသလား။
သို့မဟုတ် မတွေ့ကြသည့် ကာလအတွင်း ကျွန်တော် ဆေးလိပ်
သောက်ကျင့် ရှိနေပြီဟု ဖေဖေ ထင်သလား မသိ။

ဖေဖေနှုတ်ခမ်းမှာ စီးကရက်တပ်လိုက်သည့်အချိန်အထိ ဖေဖေ
လက်ထဲမှာ အနီးအနားမှာ မီးခြစ်ကို ကျွန်တော် မမြင်ပါ။ ဖေဖေ
သည် ဟိုဟိုသည်သည် ရှာဖွေလှမ်းကြည့်ပြီး ဘောင်းဘီအိတ်တွေ
ကို လက်ဖြင့်ပုတ်ကာ စမ်းကြည့်သည်။ မီးခြစ်ကို ကက်ဆက်တင်
သည့် စင်မြင့်ကလေးပေါ်မှာ ထားနေကျ ဖေဖေအကျင့်ကို သတိရမိ
သဖြင့် ကျွန်တော် ထိုင်ရာ မထ နောက်ဘက်သို့ လက်မြှောက် စမ်း

သပ် ရှာဖွေကြည့်သောအခါ မီးခြစ်ကို စမ်းမိသည်။ ဖေဖေဆီ မီးခြစ် ပစ်ပေးမည်ပြုပြီးမှ ကိုယ်ကိုရှေ့သို့ ကိုင်ညွှတ်ကာ ဖေဖေအား မီးခြစ် ခြစ်၍ စိုးကရက် မီးညှိပေးလိုက်မိပါသည်။

ဖေဖေက မျက်ခုံးပင့်ကြည့်ပြီး မီးခြစ်ကိုင်ထားသည့် ကျွန်တော့် လက်ကို ဘေးမှ အုပ်ကာပြီး ဆေးလိပ်မီးညှိဖွာရှိုက်လိုက်သည်။ ကျွန် တော် မီးခြစ်ကို ထောက်ခနဲ အဖုံးပြန်ပိတ်ပြီးသောအခါ ဖေဖေက ဆေးလိပ်မီးခိုးများ မှုတ်ထုတ်လိုက်ရင်း ကျွန်တော့်အား မျက်စိ မှေး စင်းကြည့်သည်။

“အရင်တုန်းက မင်းငါ့ကို တစ်ခါမှ ဆေးလိပ်မီး ညှိမပေး ဖူးဘူးလားလို့”

ကျွန်တော့်လက်ထဲမှာ မီးခြစ်၏ အပူငွေ့ကို ခံစားလိုက်ရ သည်။ ဖေဖေ ဘာရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ဤစကားကို ပြောလိုက်သနည်း။

“အေးလေ၊ အခုတော့ တစ်ယောက်ယောက်ကို ရိုရိုကျိုးကျိုး နဲ့ ဆေးလိပ်မီးညှိပေးတာ အကျင့်ပါနေရောပေါ့”

တွေ့လား... ဖေဖေဟာ လူတစ်ဖက်သားကို ထိခိုက်နစ်နာ အောင် ဘယ်လောက် ဆွပေးတတ်သလဲ။ ကျွန်တော် ဖေဖေကို မကျေ နပ်သည့် အချက်တွေထဲမှာ အဲဒါ ပါသည်။

ထိုင်ရာမှ ထရပ်လိုက်သည့် ကျွန်တော့်ကို ဖေဖေက ခပ်မဲ့မဲ့ ပြုံးကြည့်နေ၏။ ဖေဖေနှုတ်ခမ်းမှာ တွဲလွဲချိတ်နေသော စီးကရက် ကလေးကို ဟိုစဉ်က ကျွန်တော်အလွန်သဘောကျခဲ့ဖူးသည်။ တကယ် တော့ အစစအရာရာတွင် ဖေဖေသည် ကျွန်တော်၏ အားကျအတု ယူချင်စရာ သူရဲကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

“ကျွန်တော် ဖေဖေနဲ့ ရန်မဖြစ်ချင်ပါဘူး”

ဖေဖေ ကျွန်တော့်ကို ခပ်မဲ့မဲ့ဖြိုးကြည့်နေဆဲ။

“အဲဒီလို ခနဲစကားတွေ ဖေဖေပြောမယ်ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော် ပြန်တာက ပိုကောင်းလိမ့်မယ် ထင်တယ်”

အသံကို တည်ငြိမ်လေးနက်အောင် ကျွန်တော်ကြိုးစား၍ ပြော ရသည်။ ဖေဖေက တစ်ချက် ရယ်ပြန်သည်။

“မင်းကို ငါကများ ခေါ်ခဲ့မိသလား”

ကျွန်တော့်မျက်နှာ နွေးခနဲ ဖြစ်သွား၏။ ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန် တော့်ကို ဖေဖေ မခေါ်ခဲ့ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့...

“ဒါပေမဲ့ ခြံဝင်းတံခါးကို ဖေဖေ သော့မှ မခတ်ထားပဲ၊ ည နှစ် နာရီ ထိုးခါနီးအထိ ဖေဖေ ဘာဖြစ်လို့ သော့မခတ်သေးတာလဲ၊ မေ့ နေတာလို့ ဖေဖေ မပြောနဲ့နော်”

ဖေဖေမျက်နှာထား ချက်ချင်း တည်သွား၏။ ကျွန်တော့်ထံမှ မျက်နှာလွှဲကာ စီးကရက်ကို သဲကြီးမဲကြီး ရှိုက်ဖွာနေသော ဖေဖေ မျက်လုံးများ မှုန်မှိုင်းနေပါသည်။ ကျွန်တော် ဖေဖေကို နာနာကျင် ကျင် ငေးမောနေမိသည်။ ဖေဖေဟာ ကျွန်တော့်ကို အနိုင်ရဖို့ ကြိုး စားတုန်းပဲ။ ကျွန်တော့်ကို ချစ်ခင်စိတ်ကလေးနဲ့ တစ်ခါတလေ အရှုံး ပေးပြဖို့ ဖေဖေ မစဉ်းစားဘူး။

ဖေဖေ တစ်ခုခုပြောမလားဟု ကျွန်တော် စောင့်နေသော်လည်း စီးကရက် တစ်လိပ် ကုန်သွားသည်အထိ ဖေဖေ စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောပါ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော် ချာခနဲ လှည့်ထွက်၍ အိပ်ခန်းတွေ

ဘက်သွားသည် စကြိုလမ်းအတိုင်း မီးဖိုခန်းရှိရာသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ လမ်းမှာ တွေ့သမျှ မီးခလုတ်တွေ ကျွန်တော် အကုန်ဖွင့်ပစ်မိ၏။ ထမင်းစားပွဲမှာ စားပွဲတင် အုပ်ဆောင်း အုပ်ထားသည်။ အုပ်ဆောင်းကို မြင်မှ ကျွန်တော် ဆာလောင်နေမှန်း သတိရသွားသည်။

ညနေက ကျွန်တော် ပေါင်မုန့်ကို စထရော်ဘယ်ရီယို သုတ်ပြီး နှစ်ချပ် သုံးချပ်ပဲ စားထားခဲ့သည်။ ကော်ဖီပင် မသောက်မီဘူး ထင်သည်။ အိပ်ခန်းထဲမှာ ငှက်ပျောသီး အဆင်သင့်ထားသော်လည်း မစားဖြစ်ခဲ့သေးကြောင်း သတိရလိုက်၏။ စဉ်းစားရင်း ပို၍ ဆာလောင်လာသည်။ အုပ်ဆောင်းကို မကြည့်လိုက်၏။

ရေနွေး စိမ့်ထားခဲ့ဟန်ရှိသော ကြက်ဥနှစ်လုံးသည် မတ်ခွက်ထဲက အေးစက်နေပြီဖြစ်သော ရေထဲမှာ ပေါလော မျောလျက်။ လက်ဖက်ရည် ပန်းကန်ပြားထဲမှာ သီးမွှေးငှက်ပျောသီး သုံးလုံးနှင့် သံပရာသီး ကြီးကြီး နှစ်လုံး။ ပန်းကန်ပြားကြီးထဲ၌ ဖေဖေလက်ရာဟု ကျွန်တော်မှတ်မိနေသော အသားညှပ်ထားသည့် ပေါင်မုန့်များသည် အနားများ ခြောက်သွေ့တင်းမာလျက်။ မုန့်လာဥနီ အမျှင်ကလေးများသည် ခြောက်ကပ်နေပေပြီ။ ကျွန်တော်သည် အခြား လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ပေါင်မုန့်အထုပ်များကို လက်နှင့် ထိတို့ကြည့်မိ၏။

တကယ်ဆို ကျွန်တော် ဖေဖေအိမ်ကိုညနေ၊ ဒါမှမဟုတ်ညဦးပိုင်းလောက်ကတည်းက ရောက်လာဖို့ ကောင်းပါသည်။ ကျွန်တော်သည် အနည်းငယ် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားကာ အုပ်ဆောင်းကို ဖြုန်းခနဲ ပြန်ချလိုက်သည်။

မြေသံဖွဖွ ကြားရ၏။ ကျွန်တော် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

ဖေဖေသည် တံခါးပေါင်ကို မှီရပ်လျက် ကျွန်တော့်ကို လှမ်းကြည့်နေသည်။

ကျယ်ဝန်းသော နဖူးပေါ်မှာ ဆံပင်ရှည် သုံးလေးမျှင် ဝဲကျနေသော်လည်း ဖေဖေနဖူးမှာ ကန့်လန့်အစင်း ရေးရေးကလေးများကို မြင်နိုင်သည်။ ကျွန်တော့်ထက် ပို၍ထူကာ နက်မှောင်သော မျက်ခုံးနှစ်ခုသည် အာရုံစူးစိုက်အားယူမှုကြောင့် ခပ်ကုပ်ကုပ်ဖြစ်နေသည်။ မြောင့်မြောင့်စင်းစင်းနှင့် ကျွန်တော့်လောက် မသေးကွေးသော နှာခေါင်းသည် ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ နှာခေါင်းအစစ်ဖြစ်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ငါ မင်းကို စောင့်နေခဲ့တာ”

စားပွဲပေါ်က အစားအစာတွေကြောင့် ငြင်းလို့ မရတော့သော အခါ ဖေဖေသည် ကျွန်တော့်အား အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံလိုက်လေသည်။ ဖေဖေဝန်ခံစကားကြောင့် ကျွန်တော် အားရကျေနပ်မသွားခဲ့ပါ။ သတိထား...၊ ဖေဖေ တစ်ခုခု ထပ်ပြောဦးမှာ။

“သားဆိုတာ အဖေဆီကို ညစာတော့ လာစားမှာပဲလို့ မျှော်လင့်မိလို့ပေါ့ကွာ”

ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ လေးပင်သွား၏။ ကျွန်တော် မျက်လွှာချပစ်လိုက်သောအခါ လက်ပိုက်ထားသော ဖေဖေလက်ဖျန်များဆီ အကြည့်ရောက်သွားသည်။ အဲဒီလို ယောက်ျားပီသသည့် လက်မောင်း၊ လက်ဖျန်များကို ပိုင်ဆိုင်ဖို့ နောက်ထပ် ဆယ်နှစ်လောက် စောင့်လိုက်လျှင် ရမလား...။ ဂစ်တာတီးသည့် ကာလတွေတုန်းက

ဖေဖေသည်လက်မောင်းမျိုး ရှိခဲ့သလား။ သို့မဟုတ် စာအုပ်အိတ်
တွေ၊ စာအုပ်သေတ္တာတွေကို နေ့စဉ် မ၊ရ၊ ထမ်းရပိုးရသည့်ကာလ
ကျမှ ရခဲ့တာလား။ ကျွန်တော်သိတတ်သည့်အရွယ်မှာတော့ ဖေဖေ
သည် စာအုပ်အဟောင်းရောင်းသမားဘဝဖြင့် အသက်မွေးနေခဲ့ပြီ
ဖြစ်သည်။

“မဟုတ်ဘူး၊ မင်းကို ဖေဖေ အပြစ်တင်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊
မင်းမှာ လူမှုရေးတွေ ရှောင်လို့ မရအောင် များမယ်ဆိုတာ ဖေဖေ
သိပြီးသားပါ”

ဖေဖေ ကျွန်တော့်ဆီ လျှောက်လာပြီး အနည်းငယ် ပြောလျှော့
သော မျက်နှာတည်ဖြင့် နှစ်သိမ့်၏။ ထိုခါကျမှ ကျွန်တော် ရင်
ခုန် လှုပ်ရှားသွားသည်။

“ညစာဖိတ်ကျွေးမယ့်လူတွေ...”

“မဟုတ်ဘူး ဖေဖေ”

ကျွန်တော် ဖေဖေကို စကား ဇွတ်ဖြတ်ပစ်မိသည့်အတွက် စိတ်
မကောင်းပါ။ သို့သော် ဖေဖေ အထင်လွဲခံရတာနှင့် စာလျှင် နှင်ထုတ်
ခံလိုက်ရတာကိုပဲ လိုချင်သည်။

“ကျွန်တော် အဖွဲ့နဲ့ ညစာ လိုက်မစားဖြစ်ပါဘူး၊ ဟိုတယ်
ခန်းမှာပဲ တစ်ယောက်တည်း စားတာ၊ နောက်ပြီး ကျွန်တော် ပေါင်မုန့်
နှစ်ချပ်ပဲ စားထားခဲ့တာ”

ဖေဖေဆီ ညစာ လာစားဖို့လည်း စိတ်ကူးမရှိခဲ့ကြောင်း အမှန်
အတိုင်း ဖွင့်ပြောရကောင်းမလားဟု ကျွန်တော် စဉ်းစားသေး၏။
မပြောနဲ့... အဲဒါ မလိုအပ်ဘူး။

“ကျွန်တော် အခု စာရေးပြီ”

ဖေဖေက ကျွန်တော့်ပန်းကို လက်ဖြင့် ခပ်ဆတ်ဆတ် ပုတ်
လိုက်သည်။

“အိုကေ... တစ်ခုခုတော့ စားလို့ ရမယ်၊ ဖေဖေ စီစဉ်ပေးမယ်၊
ဒါပေမဲ့ စောစောနဲ့ ဟုတ်လား”

“ရပါတယ် ဖေဖေ၊ ကျွန်တော် ဒီကြက်ဥတွေပဲ စားလိုက်မယ်၊
တာမှ မလုပ်နဲ့တော့”

ဖေဖေက ကြောင်အိမ်ဆီ လျှောက်သွားရာမှ ကျွန်တော့်ဘက်
လှည့်ကြည့်၏။

“ညဦးပိုင်းက လုပ်ထားတာဆိုတော့ အဲဒါတွေက ကောင်း
တော့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဟမ်ဘာဂါတွေလဲ ခြောက်ကပ်ကုန်ပြီလေ
ကွာ”

“ဒါဖြင့် ထမင်းကျန်သေးလား ဖေဖေ”

ဖေဖေ ရယ်မောလိုက်သည်။

“အင်း... ထမင်းကြမ်းတော့ ရှိတယ်၊ ငါးခြောက်ဖုတ်နဲ့၊ စား
မလား”

“စားမယ်”

နံနက် နှစ်နာရီခွဲခါနီး အချိန်တွင် ကျွန်တော်သည် ဖေဖေအိမ်
မှာ အေးစက်နေသော ထမင်းကြမ်းကို စားရတာ အရသာ ရှိနေ၏။
ဖေဖေက ထမင်းစားပွဲတွင် ဝင်ထိုင်ကာ ကျွန်တော်စားသည်ကို
စောင့်ကြည့်နေခဲ့သည်။

“အံ့သြစရာပဲနော်”

ဖေဖေက မျက်နှာထား တည်တည်ဖြစ်အောင် ထိန်းထားပြီး မှတ်ချက်ချသည်။ ဖေဖေမျက်လုံးများတွင် ကျေနပ်နှစ်သိမ့်မှု အရိပ် အရောင်ကို ဖေဖေ ဘယ်လိုပဲ ဖုံးထားထား ကျွန်တော် မြင်နိုင်ပါ သည်။

“ဘာက အံ့သြစရာကောင်းနေလို့လဲ ဖေဖေ”

ကျွန်တော် မသင်္ကာစွာ မေးမိတော့ ထင်သည့်အတိုင်း ဖေဖေ ပခုံးတွန့်၍ ရယ်၏။

“ဪ အုပ်စိုး ထမင်းကြမ်းစားနေရတာ အံ့သြစရာမဟုတ် ဘူးလား”

ကျွန်တော် စားလက်စ ထမင်းလုပ်ကို ကိုင်ထားရင်း ဖေဖေ ကို မျက်မှောင်ကြုတ်ကြည့်တော့ ဖေဖေ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်လုပ်နေ သည်။

“စီးပွားရေးသမားတွေ၊ ပရိသတ်တွေ၊ စားသောက်ဆိုင်တွေ၊ ဟိုတယ်တွေကြားမှာ နေပြီး အခုတော့ အုပ်စိုးက ငါ့အိမ်မှာ ထမင်း ကြမ်း စားနေရပြီ၊ အဲဒါ အံ့သြစရာကြီးပေါ့ကွ၊ လူတွေ မြင်ရင် ဘယ် လောက် အံ့သြကြမလဲ”

“ဖေဖေက ဒီအဖြစ်ကို ကျေနပ်နေတယ်ပေါ့”

“ဟ... ကျေနပ်တာပေါ့ကွာ၊ သိပ်ကျေနပ်တာပေါ့၊ ထမင်း ကြမ်းကို ဆီဆမ်း ဆားဖြူးနဲ့ ငါးခြောက်ဖုတ်နဲ့ စားနေရတာ”

“တော်ပြီ”

ကျွန်တော် ထမင်းလုံးတွေကို ပန်းကန်ထဲ လွှတ်ချပစ်လိုက် ပြီး နိုင်ရာမှ ပြန်စနဲ ထရပ်လိုက်ကာ လှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။ ဖေဖေ ရယ်သံကို ကြားရသည်။

“ဪ... အုပ်စိုး၊ အုပ်စိုး”

စနဲသလို ရေရွတ်လျက် ကျန်ခဲ့သော ဖေဖေကို အခဲမကြေ မှာလှည့်ကြည့်ပြီးနောက် ကျွန်တော် လက်ကို အကြာကြီး ဆေးနေ လိုက်သည်။ ဖေဖေသည် ကျွန်တော် ချစ်ခင်စိတ်ကလေး ဝင်လာ မျှန်တွင် ဒေါသစိတ် ပေါ်လာအောင် ဘာဖြစ်လို့ ဖန်တီးချင်ရတာလဲ၊ ကျွန်တော် စဉ်းစား၍ မရပေ။ အရင်တုန်းက ဖေဖေ သည်လို မဟုတ် ပါဘူး။ အခု ဖေဖေ ဘာဖြစ်နေတာလဲ။ ဖေဖေ ပြောင်းလဲအောင် ဖန် တီးပေးလိုက်မိသူမှာ ကျွန်တော်ပဲလား။

ဖေဖေသည် ကျွန်တော့်ဆီက မှားပါတယ်ဟူသော နောင်တ စကားကို အရသာရှိရှိ ကြားချင်၍ စောင့်နေခဲ့သူများလား။

ကျွန်တော် သည်အတွေးမျိုး မတွေးသင့်ပါ။

နောက်ပြီး ကျွန်တော့်ဘဝကို ကျွန်တော် ဘယ်လောက် ရှက်ရွံ့ နာကြည်းမိသည်ဖြစ်စေ တစ်စုံတစ်ဦးကို ရင်ဖွင့်ငိုကြွေးချင်စိတ် ပေါ် ပေါက်လာခဲ့လျှင် ထိုတစ်စုံတစ်ဦးသည် ဖေဖေ မဖြစ်စေရ။ ကျွန်တော် သည် ဖေဖေရှေ့မှာ မှားပါတယ်ဟု ဘယ်တော့မျှ ဝန်ခံလိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။

“အုပ်စိုး...”

ကျွန်တော့်နောက်မှာ ဖေဖေ လာရပ်ပြီး မပြီးနိုင် မစီးနိုင် လောင်းချနေသည့် ရေခွက်ကို ကျွန်တော့်လက်ထဲမှ ဆွဲယူလိုက် သည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော့်အား လက်သုတ်ပဝါတစ်ထည် ပေး ပါသည်။ ဖေဖေမျက်နှာကို ကျွန်တော် မော့ကြည့်လိုက်တော့ ဖေဖေ က ပြုံးပြသည်။ ဖေဖေ ဤအပြုံးမျိုးကို ကျွန်တော် မမြင်ရတာ ဘယ် လောက် ကြာပြီလဲ။ ကျွန်တော့်မျက်လုံးများတွင် စိုစွတ်လာသော မျက်ရည်အငွေ့အသက်ကို ဖေဖေမြင်မှာစိုး၍ ကျွန်တော်မျက်နှာလွှဲ ကာ လှည့်ထွက်ခဲ့သည်။ သို့သော် ဖေဖေ ကျွန်တော့်နောက်မှာ လိုက် ပါလာ၏။

“အိပ်ချိန် လွန်နေပြီသား၊ သားပြန်ဖို့ကောင်းပြီ၊ ဒီညမှာသား အိပ်ရေးပျက်လို့ မရဘူး”

ဖေဖေအသံသည် ဖခင်တစ်ဦး၏ ကရုဏာဖြင့် ညင်သာအေး ဆေးလှသည်။

ကျွန်တော်၏ ဟိုတုန်းက အိပ်ခန်းကလေးရှေ့တွင် ကျွန်တော် မတ်တတ်ရပ်မိသည်။ အိပ်ခန်းလေးသည် ဟိုတုန်းက လုံလောက် သည့် ကျယ်ဝန်းမှု ရှိခဲ့မည် ဖြစ်သော်လည်း ယခုမူ သေးကွေးနေ သယောင်ရှိသည်။ တစ်ယောက်အိပ်ခတ်ကလေးသည် အောက်ခြေ မှာ အုတ်ခံသုံးလုံးစီ ဆင့်ထားသောကြောင့် မြင့်နေသည်။ ခုတင် အောက်တွင် အဝတ်အစား ထည့်သည့် သံသေတ္တာလေး တစ်လုံး ရှိ ၏။ ခုတင်ခြေရင်းမှာတော့ ဖေဖေအတွက် ကျွန်တော် လှမ်းပို့ထား ပြီး ဖေဖေ လက်ဖျားနှင့် တို့ရမှာပင် ရှက်သည်ဟု ဆိုသော အနက်

ဆရာတို့ ချီတက်တစ်စီးကို အဝတ်စဖုံးအုပ်လျက် မြင်လိုက်ရသည်။

ကျွန်တော် အခန်းထဲသို့ တွန့်ဆုတ်စွာ ဝင်လိုက်သောအခါ မေးဖူးသည့် တံခါးပေါက်မှာ ရပ်ကျန်ခဲ့ပါသည်။ စားပွဲသေးသေးပေါ် တွင် ငယ်ငယ်တုန်းက ကျွန်တော် ပိုင်ဆိုင်ခဲ့သည့် သီချင်းစာအုပ် မလေးပါးအုပ်နှင့်အတူ ကလေးဘဝတုန်းက ဖေဖေ ဝယ်ပေးခဲ့သည့် ကစားစရာဂစ်တာသေးသေးကလေး ရှိသည်။ ကျွန်တော် ကျောင်း သားတကေမှတ်စုစာအုပ် လေးငါးအုပ်လည်း ရှိသည်။ ဓာတ်ပုံ ထည့် သည့် (Photo Stand) လေးကို ကျွန်တော်ကောက်ယူကြည့်လိုက် သည်။ အသက် ၁၆ နှစ်အရွယ်တုန်းက ရိုက်ထားခဲ့သည့် ဓာတ်ပုံဖြစ် သောကြောင့် ဓာတ်ပုံထဲမှာ ကျွန်တော်သည် နုနယ်သော ကလေး သာသာ လူငယ်ကလေး ဖြစ်နေသည်။ ယခုလို ဆံပင်ရှည်မဟုတ်ဘဲ တိုကပ်နေသော ဘိုကေပုံစံကြောင့် ကြောင်စီစီလည်း ဖြစ်နေ၏။ အခြားတစ်ဖက်မှ မှန်ပေါင်ထဲမှာတော့ ဆံပင်ကျောလယ်ခန့် ရှိသည့် မိန်းကလေး တစ်ဦး၏ ကိုယ်အထက်ပိုင်း ဓာတ်ပုံ။ လှပချောမွေ့သော ဂုဏ်သရေမြင့်မားသော ကျွန်တော်၏ ငယ်ချစ်ဦး မြသီတာ။ ကျွန် တော်သည် မြသီတာ၏ ဘယ်ဘက်ပါးပေါ်က စံပယ်တင်မှဲ့ကလေး ကို မှန်ပေါ်မှ တစ်ဆင့် ရွရွကလေး ပွတ်သပ်ကြည့်မိသည်။

ကျွန်တော်သည် မယုံကြည် အားမကိုးထိုက်သော လူလေ လူလွင့် လူပေါ့ တစ်ယောက်အဖြစ် ချစ်သူ၏ အထင်သေး ရှောင် ဖယ်မှုကို ကာလများစွာ ခံခဲ့ရသည်။ ဆူးဖြင့် ပြည့်သော ကြမ်းတမ်း သည့် ခရီးကို ဆွဲခေါ်မည့်သူဟု ချစ်သူက အထင်လွှဲခဲ့ရသော ကောင် ကလေးတစ်ယောက်သည် ချစ်သူအား ပန်းပေါင်းစုံလွှမ်းသည့်လမ်း

ကို လျှောက်ခွင့်ရအောင် ကြိုးစားရင်း အမှောင်ထုဖြင့် နက်ရှိုင်းသော
ချောက်ကမ်းပါးထဲ မကြာခဏ ပြုတ်ကျခဲ့ရဖူးသည်။

မင်း ဒါထက်နည်းနည်းကလေးသာ စိတ်ရှည်ခဲ့မယ်ဆိုရင်...
မြသီတာရယ်...။

ကျွန်တော် ဓာတ်ပုံကို မြသီတာဘက်မှ မှောက်၍ စားပွဲပေါ်
ပြန်ချပစ်လိုက်မိသည်။

“ဖေဖေ ဆီမှာ တစ်ခုခု သောက်စရာ မရှိဘူးလား၊ ဘာပဲ
ဖြစ်ဖြစ်”

ကျွန်တော် နောက်မလှည့်ဘဲ မေးလိုက်သည်။ ဖေဖေ သက်
ပြင်းရှိုက်သံ ကြားရ၏။

“မရှိဘူး သား”

ကျွန်တော် ခုတင်ဆီ လျှောက်သွားလိုက်ပါသည်။ ခုတင်ပေါ်
မှာ ဖျာကြမ်းပေါ်၌ သင်ဖျူးအချောတစ်ထပ်ခင်းထားသည်။ သင်ဖျူး
ကို လက်ဖြင့် ထိတို့စမ်းသပ်ကြည့်မိသည်။ အေးစက်စက်၊ သို့သော်
ဖုန်တစ်စတလေမှ မရှိပါ။ လူမနေသော အိပ်ရာဟု မယုံချင်စရာ
ပင်ဖြစ်သည်။ ဖေဖေညှိုးပိုင်းတုန်းက ဤအခန်းကို ရှင်းပေးထား
ခဲ့ပါလိမ့်မည်။ ခေါင်းအုံးစွပ်သည် ဖွတ်လျှော်ပြီး မီးပူတိုက်ထားသော
ကြာင့် လတ်ဆတ်ကာ မွှေးသင်းလျက် ရှိသည်။ ကျွန်တော်သည်
ခေါင်းအုံးကို လက်ဖြင့် ထိကြည့်မိသည်။

ဤခုတင်ပေါ်မှာ မွေ့ရာမပါ သင်ဖျူးမပါဘဲ ဖျာကြမ်းကလေး
တစ်ခုတည်းဖြင့် ကျွန်တော် နှစ်ပေါင်းများစွာ အိပ်စက်ခဲ့သည်။ အိပ်
မက်တစ်ခုတည်းကို နေ့စဉ်ရက်ဆက် မက်ခဲ့သည်။

“ကျွန်တော် ဒီခုတင်ပေါ်မှာ အိပ်လို့ ရမလား ဖေဖေ”

“တာဖြစ်လို့ မရရမလဲ”

ဖေဖေအသံသည် ကျွန်တော့်နောက်ကျောမှာ ကပ်လျက်ပေါ်
လာခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဒီခုတင်ကို မင်းကသာ စွန့်ပစ်ခဲ့တာပဲ၊ မင်းကို ဒီကနေ ဘယ်
လူမှ မနှင်ခဲ့ဘူးလေ”

ဖေဖေအသံ၌ စိမ်းကားမှုအနည်းငယ် ပါဝင်နေသည်။ ကျွန်
တော် လှည့်မကြည့်ပါ။ ဤစကားကို ပြောလိုက်ချိန်တွင် ဖေဖေ
တယ်မျက်လုံးမျိုးဖြင့် ကျွန်တော့်အား ကြည့်နေလိမ့်မည်ဆိုတာ ကျွန်
တော် မသိချင်ပါ။

“ဒါပေမဲ့ မင်းဒီခုတင်မှာ မအိပ်ပါဘူး၊ မင်းဟိုတယ်ခန်းကို
ပြန်မှာပါ”

ကျွန်တော် ဖေဖေကို လှည့်မကြည့်ရဲပါ။ ဟောဒီခုတင်လေး
မှာ ဒီနေ့ည၊ အင်းလေ...ဒီနေ့မနက် ခဏဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော် အိပ်မှ
ဖြစ်မည်ဟု ကျွန်တော် သဘောပေါက်လိုက်သည်။

“ဖေဖေ ကျွန်တော့်ကို နားလည်ဖို့ ကောင်းပါတယ်”

အတွေးသည် စကားလုံးအဖြစ် ရုတ်တရက် လွှတ်ခနဲ ထွက်
သွားသည်။ ကျွန်တော့်နောက်မှ ခပ်သဲ့သဲ့ ရယ်သံကို ကြားရသည်။

“ဖေဖေနားလည်ပါတယ်သား၊ လူတစ်ယောက်ဟာ အခြေ
အနေနဲ့ အချိန်အခါကို လိုက်ပြီး ဆောင်ရွက်သင့်တာတွေ ဆောင်
ရွက်ရမယ်၊ စွန့်ပစ်သင့်တာတွေ စွန့်ပစ်ရမယ်၊ ဒါကို ဖေဖေ နားလည်

ပါတယ်။ သားဟာ ဂုဏ်သတင်းကြီးနေတဲ့ အောင်မြင်ကျော်ကြားနေတဲ့ အနုပညာသမားတစ်ယောက်၊ ဒီတော့ သားကို လိုအပ်နေတဲ့နေရာမှာ သားနေရမယ်၊ သူတို့တွေ နီးလာလို့ သားကိုမတွေ့ရင် သူတို့ ဘာလုပ်ရမှန်း သိမှာမဟုတ်ဘူး၊ သားအတွက်နဲ့ တစ်နေ့တာ အစီအစဉ်တွေ ပြောင်းပစ်ရရင် သားဘက်က လွန်မှာပေါ့။ အောင်မြင် ကျော်ကြားလာတဲ့အခါ လူတစ်ယောက်ဟာ လွတ်လပ်မှုတွေ ဆုံးရှုံးရတာပဲ၊ ဒါ ... သဘာဝပါ။ ဒါပေမဲ့ အုပ်စိုး၊ မင်းကတော့ တခြားလူတွေထက် ပိုပြီး မလွတ်လပ်တဲ့ဘဝပဲ။ မင်းကိုယ်မင်း သူများရဲ့ အတုပ်အနှောင်ကို ခံခဲ့တာ၊ ဒါတွေဟာ မင်းဘာသာမင်း ရွေးခဲ့တဲ့လမ်းလေ၊ ဒါကြောင့်လဲ ဖေဖေဆီကနေ ဖေဖေ မနှင်ဘဲ မင်းပြေးနေခဲ့ရတာ မဟုတ်လား။”

ကျွန်တော် ရုတ်တရက် ဖေဖေဘက် လှည့်ကြည့်မိသည်။

ဖေဖေမျက်နှာနှင့် ကျွန်တော်မျက်နှာ ထိလန့်ပါး ဖြစ်နေ၏။ ကျွန်တော်မျက်လုံးထဲသို့ စူးစိုက်ကြည့်နေသည့် ဖေဖေမျက်ဝန်းများကို ရုတ်တရက် မြင်တွေ့လိုက်ရသောကြောင့် ကျွန်တော် ဆတ်ခနဲ တုန်သွားသည်။

“မင်း နောင်တ ရနေပြီ မဟုတ်လား၊ မင်း ဘာဖြစ်လို့ ဝန်မခံတာလဲ၊ သူစိမ်းလူတွေ အများကြီးရှေ့မှာ မင်းဝန်ခံခဲ့ပြီးပြီပဲ။ ဖေဖေရှေ့မှာ ဝန်ခံဖို့ မင်းရှက်နေသလား။”

ကျွန်တော်နောက်သို့ ခြေတစ်လှမ်း ဆုတ်လိုက်သောအခါတွင် ခုတင်နှင့် တိုက်မိသည်။

“ခင်ဦး သီချင်းကို ဖေဖေကြားပြီးပြီပဲ၊ ဘာလဲ... ကိုယ်ဟာ သစ်ပင်တစ်ပင် ဆိုတဲ့ သီချင်းလေ၊ ဟုတ်တယ် အုပ်စိုး၊ မင်းက လူမှ မဟုတ်ဘဲ၊ သစ်ပင်ပဲ။ ကိုယ့်စိတ်နဲ့ကိုယ် ဘာမှ မလုပ်နိုင်တဲ့အဖြစ်၊ မင်းမရှက်သေးဘူးလို့ ဖေဖေကို မညာနဲ့၊ မင်းရှက်နေပါပြီ၊ ဟင်... အုပ်စိုး။”

ကျွန်တော်သည် ဖေဖေ ရင်ခွင်မှာ မှီပြီး ငိုရိုက်မပစ်မိဖို့ အံ့တမ်းတမ်းကြိတ်ပြီး လက်သီးကျစ်နေအောင် ဆုပ်ထားရသည်။ တော်ပါတော့၊ ဖေဖေ ရှေ့ဆက်ပြီး ဘာမှ မပြောပါနဲ့တော့။

“ဒါ ထိုက်တန်ပါတယ်လို့ မင်းပြောနိုင်သေးရဲ့လားဟင်၊ ထိုက်တန်သေးရဲ့လား။”

ကျွန်တော်၏ ခံနိုင်ရည်ကို ကျော်လွန်သွားစေသော စကား ဖြစ်၏။ ကျွန်တော် ဝုန်းခနဲ လှည့်ထွက်ကာ ဖေဖေကို ရှောင်၍ အမန်းပြင်သို့ ထွက်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော် ပြန်မယ်ဖေဖေ”

ဖေဖေသည် နေရာမှာ မလှုပ်မယှက် ရပ်ကျန်ခဲ့၏။

***

(၃)

ထုံအိသော မွေးရနံ့တစ်ခု လေထုထဲတွင် ပျံ့လွင့်လာသည်။ ဝန်းရနံ့လား၊ သို့မဟုတ် သူမ၏ ကိုယ်ခန္ဓာမှ ရေမွှေးနံ့လား မသဲကွဲပါ။ သူမ၏ ခွာမြင့်ဖိနပ်သံနှင့်အတူ သစ်ရွက်သစ်ခက်များ ပွတ်တိုက်

လှုပ်ရှားသံကို ကြားရသည်။ မြင်ကွင်းသည် တဖြည်းဖြည်း ပီပြင်လာသည်အခါ သူမနှင့် သစ်ပင် တစ်ပင်ကို မြင်လိုက်ရသည်။

စိမ်းမှောင်သော အရွက်အခက်များဖြင့် အကိုင်းအနားများ ဖြာဝေလျက်ရှိသော သစ်ပင်တစ်ပင်။ ဖြူလွလွ ပန်းပွင့်သေးသေး ကလေးများပင် ပွင့်လျက်ရှိသည်။ သူမလက်သည် သစ်ကိုင်းတစ်ခု ဆီသို့ ဖြည်းဖြည်း ချဉ်းကပ်လာသည်။ စိမ်းမှောင် နုဖတ်သော သစ်ရွက်ကလေးများကို သူမ လက်နှင့် ထိမိသွား၏။ သူမလက်၏ ညင်သာ နွေးထွေးမှုကို ကျွန်တော့်လက်ဖမိုးပေါ်တွင် ခံစားလိုက်ရသည်။ ကျွန်တော်လန့်ဖျပ်ကာ ဆတ်ခနဲ တုန်သွားသည်။ သူမက ခပ်ဖွဖွ ရယ်လိုက်ပြီး သစ်ပင်ကို မော့ကြည့်လိုက်လေသည်။ ထို့နောက် သစ်ပင်ပင်စည်ရှိ အခေါက် ပပ်ကြားအက် တစ်ခုကို သူမ လက်ညှိုးဖြင့် ဖွဖွ ထိပြီး အက်ကွဲကောက်ကြောင်းအတိုင်း အသာအလာ ပွတ်သပ် ဆွဲချသွားသည်။ ကျွန်တော်၏ အဝတ်ကင်းမဲ့သော ရင်အုပ်အပေါ်ပိုင်း ဆီမှာ နွေးထွေးသော ထိတွေ့မှုကလေးသည် တဖြည်းဖြည်း ခါးဆီသို့ ရွေ့သွား၏။ ကျွန်တော် ကြက်သီး ဖြန်းခနဲ ထသွားသည်။

မထိနဲ့...။

ကျွန်တော့်လက်ဖြင့် သူမကို ဆွဲဖယ်ရန် ကြိုးစားမိသည်။

ဘုရားရေ...။ ကျွန်တော့်လက်သည် ကျွန်တော် လိုရာသို့ မရောက်လာပါလား။ ကျွန်တော့်လက်ကို ငုံ့ကြည့်လိုက်သောအခါ သစ်ကိုင်းတစ်ခုကိုသာ ကျွန်တော် မြင်တွေ့ရ၏။ အဖြစ်အပျက်ကို ကျွန်တော် နားလည်ရန် ကြိုးစားနေစဉ်မှာပင် သူမသည် သစ်ခက်ကလေး တစ်ခုကို လက်ဖြင့် ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ ကျွန်တော့်လက်

ကောက်ပတ်ဆီမှာ ခပ်ဖွဖွ ဆုပ်ကိုင်လာသော လက်ချောင်းများ၏ အဖျော့ကို ကျွန်တော် မနှစ်မြို့စွာ ခံစားလိုက်ရသည်။

မကိုင်နဲ့...။

ကျွန်တော် ရုန်းထွက်ရန် ဟန်ပြင်သော်လည်း မရပါ။ သူမ၏ ရယ်မောသံကို ကြားရသည်။ ကျွန်တော် ဒေါသထွက်သွား၏။ ထွက်လျှားစမ်းပါဗျာ။ ကျွန်တော်ခပ်ဆတ်ဆတ် အော်ငေါက်ပစ်လိုက်သော်လည်း ကျွန်တော့်အသံကို ကျွန်တော်မကြားရပါ။ သူမ၏ ရယ်သံကိုသာ ကြားရသည်။

“မင်းက သစ်ပင်ပဲ...လူမှမဟုတ်တာ၊ သစ်ပင်ဆိုတာ အသံမရှိဘူးလေ”

ကျွန်တော့် ရင်ဘတ်ဆီမှာ တင်းကျပ်သော ဝေဒနာတစ်ခုကို ခံစားလိုက်ရသည်။ ပြင်းထန်သော လေဒဏ်ကြောင့် ကျွန်တော့် တစ်ကိုယ်လုံး လှုပ်ခါ ယိမ်းယိုင်နေ၏။ သစ်ကိုင်းအချင်းချင်း ပွတ်တိုက်ကုန်ကြသည်။

“သစ်ပင်ဆိုတာ စကား မပြောနိုင်ဘူး၊ မအော်နိုင်ဘူးလေ”

လှောင်သလို ခပ်ဟက်ဟက် ရယ်ပြောလိုက်သော သူမစကား သံကြောင့် ကျွန်တော် ရှိသမျှ အင်အားကို စုစည်းပြီး ကုန်းအော်ပစ်လိုက်၏။

ထွက်သွား...။

သို့သော် သူမ ပြောတာ မှန်ပါသည်။ သစ်ပင် တစ်ပင်သာ ဖြစ်သော ကျွန်တော်သည် အသံထွက်အောင် မအော်နိုင်ပါ။ သူမ

သည် ဖြူလွလွ ပန်ပွင့်ကလေးကို လက်ဖြင့် ဆုပ်ကိုင်၍ နမ်းလိုက်၏။ ကျွန်တော့် နားရွက်နောက်နားဆီမှာ နွေးထွေးသည့် ထွက်သက်လေကလေး တစ်ခု ခပ်ဖွဖွ လာတိုးသည်။ ကျွန်တော် ခေါင်းငဲ့၍ တိမ်းလိုက်ပြီး ရှောင်ထွက်ရန် ခြေလှမ်းပြင်မိ၏။ သို့သော် ကျွန်တော့် ခြေထောက်များသည် လေးပင်လျက် အနည်းငယ်မျှပင် လှုပ်ရှားမရ။ ထို့ပြင် ဟိုးမြေကြီးထဲသို့ နက်ရှိုင်းစွာ အမြစ်တွယ်နေကြသည်။ လေးပင်မွှန်းကျပ်သည့် မြေထု အမှောင်ထဲမှာ ကျွန်တော်သည် တဖြည်းဖြည်း အောက်သို့ ရွေ့ရွေ့သွားသည်။ လေးပင်သည့် အမှောင်ထုထဲမှာ ရုန်းရင်းကန်ရင်း အသက်ရှူကျပ်လာ၏။ ကျွန်တော် အသက်ရှူရမှ ဖြစ်မည်။ ကျွန်တော် သေရပါလိမ့်မည်။

အမှောင်ထုထဲမှာ အသံ တစ်သံ ကြားလိုက်ရ၏။ ပထမတော့ ခပ်အုပ်အုပ် ခပ်တိုးတိုး၊ တဖြည်းဖြည်း ကျယ်လောင်လာသည်။ ဒါတံခါးခေါက်သံပဲ။

ဖြုန်းခနဲ ကျွန်တော့်အဆုတ်ထဲသို့ လေတွေ တိုးဝင်လာသည်။ ကျွန်တော်သည် လေကို သွေးရူးသွေးတမ်း ရှိုက်ရှူလိုက်၏။

မျက်စိဖွင့်ကြည့်လိုက်သောအခါ ဖြူဖွေးသော မျက်နှာကြက်ကို မြင်ရသည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်း မျက်နှာကြက်မှ အောက်သို့ တွဲလောင်းချထားသော မီးပန်းဆိုင်များ။ တံခါးခေါက်သံကို ကြားရပြန်သည်။

“အုပ်စိုးရေ...”

ကျွန်တော့်မန်နေဂျာ၏ အသံ။ မှန်နံရံမှ နေရောင်သည် ခန်းဆီးအထူစကို ဖောက်လျက် ကျွန်တော့်အခန်းထဲမှာ လင်းထိန်နေပြီ ဖြစ်သည်။

လာပြီ... ကျွန်တော့်နှုတ်ခမ်းများ လှုပ်ရှားသွားသော်လည်း အသံတစ်ခု ထွက်မလာပါ။ ကျွန်တော့် အသံတွေ ခြောက်ကပ်နေသည်။

“အုပ်စိုး... ကိုယ်တို့ မနက်စာသွားစားကြမလို့၊ မင်းအတွက် တံခါးစဉ်ပေးရမလဲ၊ ဒါမှမဟုတ် တစ်ခါတည်း လိုက်စားမလား၊ စောင့်ရမလား။”

ကျွန်တော် လိုက်မယ်။ သို့သော် ကျွန်တော့်အသံတွေ ဘယ်ရောက်ကုန်ပြီနည်း။ ကျွန်တော့်နှလုံးသည် ဒိန်းခနဲ လေးပင်စွာ စောင့်စုန်သွားတော့သည်။ ကျွန်တော် ချောင်းတစ်ချက် ဟန့်လိုက်ပြီ။ စုတင်ပေါ်မှ ကမန်းကတန်း ခုန်ဆင်းလိုက်သည်။ ထို့နောက် တံခါးကို အပြေးသွားဖွင့်လိုက်၏။

အပြင်ဘက်မှာ ကိုဝင်းအောင် စိတ်ပူပန်စွာ ရပ်နေသည်။

“အိပ်လှချည်လား၊ မင်းညက အစောကြီး ဝင်အိပ်တာ မဟုတ်ဘူးလား။”

ကျွန်တော်သည် သူ့ရှေ့မှာ အသံမထွက်ဘဲ ကြိုးစား စကားပြောဖို့ မဝံ့သောကြောင့် ပြုံးပြီး အခန်းထဲ ပြန်ဝင်လိုက်ရသည်။ ရေခဲသေတ္တာဆီ လျှောက်သွားပြီး ရေပုလင်းထုတ်ယူကာ မော့သောက်လိုက်၏။ ပူပြင်းခြောက်သွေ့သော လည်ချောင်းထဲသို့ ရေတွေ သွန်ထည့်ရတာ အရသာရှိနေသည်။

“လိုက်စားမလား။”

ကျွန်တော် ခေါင်းခါယမ်းပြလိုက်သည်။

“ဒါဖြင့် ဘာဝယ်ခဲ့ရမလဲ၊ ဘာစားမလဲ”

ကျွန်တော် ခေါင်းထပ်ယမ်းပြလိုက်ပါသည်။

သူ ကျွန်တော့်ကို မျက်မှောင်ကြုတ်ကြည့်ပြီးနောက် ရယ်မောလိုက်၏။

“အိုကေ...ကိုယ် နာရီဝက်အတွင်း ပြန်ရောက်မယ်၊ ခေါင်းလျှော်ဖို့နဲ့ မျက်နှာ အနှိပ်ခံဖို့ နှစ်နာရီအချိန်ပေးရမယ်၊ ကြားလား”

သူ ပြန်ထွက်သွားသောအခါ ကျွန်တော် မှန်ဆီသို့ တွန်ဆုတ်စွာ ချဉ်းကပ်သွားမိ၏။

‘မင်္ဂလာပါ’...မှန်ကို လူတစ်ယောက်အဖြစ် နှုတ်ဆက်လိုက်သော ကျွန်တော့်အသံသည် ကျွန်တော်မကြားဖူးသော ခြောက်သွေ့တိမ်ဝင်သည့် အက်ကွဲသံကြီး ဖြစ်နေသည်။ ကျွန်တော့်ခေါင်းမှာ နဂိုထက် အဆမတန် ကြီးမားသွားပြီး လည်ပင်းနှင့် မျိုးပြင်တစ်ဝိုက် ချွေးစေးများဖြင့် ဖြန်းခနဲ တုန်လှုပ်သွားပါသည်။

ဒါ...ကျွန်တော့်အသံ မဟုတ်ဘူး။ နောက်ပြီး ဒါ စကားသံတစ်ခုလည်း မဟုတ်ဘူး။

ထိုစကားကို ပါးစပ်မှ ပြောလိုက်သော်လည်း ဘာသံမှ ကျွန်တော် မကြားရပါ။ ချောက်ချားမှုကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံး တောင့်တင်းအေးစက်သွား၏။ သွားပြီ...။

ကျွန်တော်သည် အခန်းထောင့်က ကျွန်တော့်ဂစ်တာအိတ်ဆီ သွေးရူးသွေးတန်းပြေးသွားပြီး ခလုတ်ဖွင့်ကာ ဂစ်တာကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။ ကျွန်တော့်ကို ချောက်ကမ်းပါးထဲက ကယ်တင်ပေး

နိုင်သူမှာ ဂစ်တာလေးသာ ဖြစ်လိမ့်မည်။ ဘုရား ဘုရား...ငါ့ကို ကယ်စမ်းပါ၊ ဂစ်တာလေးရယ်၊ ငါ့အသံတွေ...။

ကျွန်တော်သည် မတ်တတ်ရပ်ရင်းပင် ဂစ်တာကြိုးများကို လက်မနှင့် လက်ချောင်းများကို အသုံးပြု၍ တီးခတ်လိုက်သည်။

“အချစ်ဆိုတာ အလွန်လွယ်ကူတဲ့ ကစားနည်းတစ်ခုပါ”

တီးတလစ်အဖွဲ့၏ ‘Yesterday’ သီချင်းကို ကျွန်တော်သိရှိ၍ မရတော့ပါ။ ကျွန်တော့်အသံသည် ခြောက်သွေ့ကွဲအက်ကာ လေသံသို့မျှသာ ထွက်သည်ဆိုရုံသာ ထွက်လာခဲ့သည်။ ကျွန်တော်သည် ဂစ်တာကို တင်းကျပ်နေအောင် ဆုပ်ကိုင်ထားပြီး ရှိသမျှအသံကို စုစည်းကာ အားခနဲ ကုန်းအော်ပစ်လိုက်၏။ ဂစ်တာရော၊ ကျွန်တော်ရော ခုတင်ပေါ် ပစ်လွှဲချလိုက်သည်။

ကျွန်တော့်အသံ...၊ ကျွန်တော် ဘယ်လိုလုပ်ရပါ့မလဲ။

မဟုတ်ဘူး၊ စိတ်ကို အေးအေးထားစမ်းပါ။ ညနေအထိ အချိန်တွေ အများကြီး ကျန်သေးတယ်။ စိတ်လှုပ်ရှားနေလို့ မဖြစ်ဘူး။ ကျွန်တော်သည် တဒိန်းဒိန်း ကြောက်ရွံ့စွာ ခုန်နေသော နှလုံးကို မွေ့ရာနှင့် ကပ်ဖိထားရသည်။

ပထမဆုံး ရေအရင်ချိုးရမယ်၊ နောက်ပြီး ပေါ့ကာ အောရင်ချုံတစ်ဘူးလောက် သောက်ရမယ်၊ နောက်မှ အသံအကြောင်း စဉ်းစားမယ်၊ သွားတိုက်၊ ရေချိုးပြီးတဲ့အခါ အသံပြန်ရလာမှာပဲ။ ကျွန်တော် ဝုန်းခနဲ ထ၍ ရေချိုးခန်းထဲ ဝင်လိုက်သည်။

သို့သော် ကျွန်တော့်အထင် မှားပါသည်။

ရေချိုးပြီးသည့်အခါလည်း ကျွန်တော် သီချင်း တစ်စတလေ
မှ ဆို၍ မရပါ။ အောရင်ချ် တစ်ဘူး ဖောက်သောက်ပြီးတော့လည်း
ကျွန်တော့်အသံ ထွက်မလာပါ။

ကျွန်တော်သည် ဂစ်တာကို စူးစူးစိုက်စိုက် ငဲ့ကြည့်လျက်
မွေ့ရာပေါ်တွင် တောင့်တောင့်ကြီး ထိုင်ကာ ငြိမ်သက်နေမိသည်။ လူ
က ငြိမ်သက်နေသော်လည်း ကျွန်တော့်စိတ်သည် ဟိုမှသည်မှ ပြေး
လွှားယောက်ယက်ခတ်နေသည်။ ညနေ ၆ နာရီ...၊ သုံးလေးထောင်
မကသော ပရိသတ်များ...၊ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း ဖြေဖျော်
ရမည်ပွဲ။ ဘုရား ဘုရား... ကျွန်တော့်အသံကို အချိန်မီ ပြန်ရအောင်
ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရပါ့မလဲ။ တစ်ယောက်ယောက်က ကျွန်တော့်
ကို ကျိန်စာတိုက်ထားသလို ခံစားရကာ ချောက်ချားလာသည်။

ထို့နောက် ကျွန်တော် ဒေါသတကြီး ခေါင်းအုံးကို လက်သီး
ဖြင့် ဆက်တိုက် ထိုးချေမိသည်။ ကျွန်တော် ဘာများမှားယွင်းသွား
ခဲ့လို့လဲ။ ကျွန်တော် ဘာဖြစ်သွားတာလဲ။

ညနေ ၆ နာရီအထိ ကျွန်တော် အသံမထွက်လျှင်...

ကျွန်တော့်မျက်နှာ တစ်ခုလုံး ထူအမ်းလာ၏။ ပွဲပျက်တော့မှာ
ပေါ့။ ပရိသတ်ကို တောင်းပန်၍ ရပါ့မလား။

သည်းခံပါ ခင်ဗျာ၊ အများ မျှော်လင့်နေကြတဲ့ ညီလေး အုပ်စိုး
တစ်ယောက် ရုတ်တရက်...

အို...မဖြစ်ဘူး၊ ဘယ်လိုနည်းနှင့်မျှ ပွဲပျက်လို့ မရဘူး။

ကျွန်တော် ခြေဖျား လက်ဖျားတွေ အေးစက် ထုံထိုင်းလာ

သည်းခံတာကြီးများကို လက်ဖြင့် ကြမ်းတမ်းစွာ ပွတ်တိုက် ဆွဲယူ
ရင်း ကျွန်တော့်မျက်လုံးများ ဝေဝါးလာသည်။ ထို့နောက် ပူနွေးသော
မျက်ရည်များ တစ်ပေါက်ချင်း လိမ့်ကျလျက် ရှိသည်။ ထို့နောက်
ကျွန်တော့်ဆံပင်များကို လက်ချောင်းများဖြင့် ထိုးဖွဆုပ်ကိုင်ကာ
ဖုတ်ပေါ်မှာ ခူးတုတ်ထိုင်လျက် ကိုယ်ကို ကျုံ့နိုင်သမျှ ကျုံ့ကွေး
ကာ အသံ မထွက်တဲ ရှိက်မိပါသည်။

“အုပ်စိုး...”

ဆတ်စနဲ မော့ကြည့်လိုက်သောအခါ ကော်ဖီခွက်နှင့် ဆင်း
ခပ်စိုက်ကလေး တင်ထားသည့် လင်ပန်းကို ကိုင်လျက် မတ်တတ်
ရပ်နေသော ကိုဝင်းအောင်။ သူ့မျက်နှာမှာ စိုးရိမ်ပူပန်မှုများကို ကျွန်
တော် မြင်ရသည်။

“အခန်းတံခါးလဲ မပိတ်...ဟာ”

ကမ္ဘာပေါ်တွင် ကျွန်တော့်အသံနှင့် ပတ်သက်၍ အားကိုးတိုင်
ပင်ရန် တစ်စုံတစ်ယောက်ကို ယုံကြည်စိတ်ချရသည်ဆိုလျှင် ထိုသူ
မှာ ကိုဝင်းအောင်ပဲ ဖြစ်လိမ့်မည်။ သူ့ကိုတော့ ပြောပြမှ ဖြစ်မည်။

“ဘာဖြစ်သလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ ညီလေး”

မဖြစ်ပါဘူး၊ သူ့ကို ကျွန်တော် ပြောပြ၍ မဖြစ်ပါ။ လင်ပန်း
ကို စားပွဲပေါ် ချပြီးနောက် သူ ကျွန်တော့်ဘေးမှာ ဝင်ထိုင်သည်။
ကျွန်တော့်မျက်နှာကို လက်ဖြင့် ပွတ်သပ်ပြီး အားတင်းကာ တည်
ငြိမ်အောင် ကြိုးစားလိုက်ရသည်။ ကျွန်တော့် တုန်လှုပ်ချောက်ချား
မှုတွေကို သူ မြင်ပြီးပြီ ထင်သည်။

“ကျွန်တော်...”

ကျွန်တော့်အသံသည် ပြာအက်အက်တိမ်ဝင်ကာ စကားဆက်ပြောတော့ အသံပျောက်ပြီး လေသံသဲ့သဲ့သာ ကျန်ရစ်သည်။

“ကျွန်တော့်အသံ...မရဘူး”

ပြောပြီး ကျွန်တော်ကြိုးစားပမ်းစား ရယ်မောပစ်လိုက်၏။

“ဟာ...”

သူ တစ်ခဏထိတ်လန့်တကြားဖြစ်သွား၏။ ထို့နောက်အလိုက်သင့် ပြုံးသည်။

“ဪ ဒီလိုပဲ ဖြစ်တတ်တာပါပဲကွာ၊ ဖုန်တွေ လည်ချောင်းထဲဝင်လို့နဲ့တူတယ်၊ မင်း ညတုန်းက တစ်ယောက်တည်းထွက်သွားတာဆို၊ မိုးလင်းခါနီးမှ ပြန်ရောက်တာဆို၊ ပြောစမ်း...ဘယ်တွေလျှောက်လိမ့်နေတာလဲ၊ ထိပ်တန်းလျှို့ဝှက်ချက်တွေလားကွ”

ကျွန်တော်၏ ရင်ထဲမှာ တင်းကျပ်နေသော အစိုင်အခဲကြီး အရည်ပျော်စပြုလာသည်။

ဖေဖေ...။ ဖေဖေကို ကျွန်တော် ပြောမှဖြစ်မည်။ ပျောက်ဆုံးသွားသော အသံအတွက် ဖေဖေ တစ်ခုခု လုပ်ပေးနိုင်ကောင်းသည်။ ကျွန်တော် အနည်းငယ် စိတ်သက်သာသွား၏။

ဖေဖေ ငယ်ငယ်က သီချင်းဆိုခါနီး အသံပျောက်သွားခဲ့ဖူးလေသလား။ ကျွန်တော့်ကို ဖေဖေ ဘယ်လိုကူညီနိုင်မလဲ။

“ကြက်ဥ အစိမ်းတွေ သောက်လိုက်ရင် ပြန်ကောင်းသွားမှာပါကွာ၊ ဒီလိုပဲ အဆိုတော်တွေ ခဏခဏ အသံဝင်တတ်ကြတာပဲ”

ကျွန်တော့်မန်နေဂျာ၏ အသံက အားရှိစရာကောင်းလှသည်။

“ခဏနေဦးကွ၊ ငါ ကြက်ဥသွားရှာပေးမယ်”

“ကိုယ့်အောင်...”

လေသံသဲ့သဲ့ဖြင့် သူ့ကိုတားရသည်။

“စိန်ပန်းထဲမှာ ကျွန်တော့်အဖေခိုတယ်၊ သွားခေါ်ပေးပါ”

ဖေဖေလိပ်စာကို ကျွန်တော်စာရွက်လွှတ်တစ်ခုတွင် ရေးပေးလိုက်သည်။ သူက နှစ်သိမ့်ပြီးဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“အေး၊ ငါ့ကိုယ်တိုင် သွားခေါ်ခဲ့မယ်၊ ဒါနဲ့ အဘိုးကြီးနဲ့ မင်းနဲ့ ခေါ်မကြည့်ဘူးဆို”

သူ၏ အဘိုးကြီးဟူသော အသုံးအနှုန်းကြောင့် ကျွန်တော်ခပ်ဟက်ဟက် ရယ်မိ၏။ ဖေဖေက ခင်ဗျားထက်တောင် တောင့်သေးတယ်။ ခင်ဗျား ဖေဖေကို မြင်ရင် အံ့သြသွားမယ်။ သို့သော် ကျွန်တော်တာမှ မပြောပါ။ အသက် ၄၃ နှစ်အရွယ် ဖေဖေသည် အသက် ၃၅ နှစ်အရွယ် ကျွန်တော့်မန်နေဂျာနှင့် နုပျိုမှု သိပ်မကွာပါ။

ဖေဖေ ရောက်လာသောအချိန်သည် နံနက် ဆယ်နာရီခွဲခါနီး အချိန်ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်အိပ်ရာပေါ်မှာ ခြေပစ်လက်ပစ် အနားယူပြီး စိတ်တင်းကျပ်မှု လျော့အောင် ကြိုးစားနေချိန် ဖြစ်သည်။

“သား...”

ဖေဖေ ကျွန်တော့်ကို ကြည့်လိုက်သည့်အကြင်နာမျက်လုံးများ
ကြောင့် ကျွန်တော် အနည်းငယ် ဝမ်းနည်းရှက်ရွံ့သွားသည်။ ဟိုတုန်း
က ကျွန်တော် ဖေဖေကို စော်စော်ကားကား စွပ်စွဲခဲ့ဖူးသည်။

“ဖေဖေ ဖြစ်နေတာ ကျွန်တော် သိပါတယ်၊ ဖေဖေ ကျွန်တော့်
ကို မနာလို ဖြစ်နေတာ၊ ဖေဖေတုန်းက အခုလို မအောင်မြင်ခဲ့ဘူး
မဟုတ်လား၊ အခု ကျွန်တော် အောင်မြင်တော့ ”

ဘုရား ဘုရား ။ ဖေဖေ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ဖို့ မကောင်း
ပါဘူး။ ကျွန်တော် ဖေဖေကို မကြည့်ဝံ့သဖြင့် ဖေဖေ အဝါနုရောင်
စပို့ရှပ် ကော်လံကိုသာ ကြည့်နေလိုက်သည်။

“သား ဒါ စိုးရိမ်စရာ မဟုတ်ပါဘူးကွ၊ စိတ်ကို အေးအေး
ဆေးဆေး ထား”

ကျွန်တော့်နဖူးပေါ်သို့ ဖေဖေလက်က လာ၍ အုပ်ကိုင်ကာ
ဆံပင်များကို နောက်ပြန် ဖွသပ်ပေး၏။

“ညက အိပ်ပျက်လို့ ဖြစ်တာကွ၊ ဖေဖေအသိ ဆရာဝန်ဆီ ဖုန်း
ဆက်ထားတယ်၊ ဆေးရုံက အားတဲ့အချိန် ခဏလာခဲ့လိမ့်မယ်၊ ဆရာ
ဝန် စောင့်တုန်း တစ်ခုခု စားထားရင် ကောင်းမယ်”

စပို့ရှပ် လက်တိုအောက်မှ ဖေဖေ လက်မောင်း တစ်ဖက်ကို
ကျွန်တော် ခပ်ဖွဖွ ဆုပ်ညစ်လိုက်၏။ ဖေဖေက ပြုံး၍ ကျွန်တော့်ပခုံး
ကို လက်သီးဖြင့် ဖွဖွ ထိုးလိုက်သည်။

ဖေဖေနှင့် ကျွန်တော်အကြား ကာလ တော်တော်ကြာအောင်
ကျွန်တော်အကြား နေခဲ့သော စင်စင်ရင်းနှီးမှုကို ပြန်ရလိုက်သည်မှာ ကျွန်
တော်အတွက် တန်ဖိုးကြီးလွန်းသော ရတနာတစ်ခု ဖြစ်သည်။

ကိုဝင်းမအောင် ယူလာသည့် ကြက်ဥတွေကို သောက်အပြီး
ကျွန်တော်အား ကျွန်တော်နားထောင်ဖို့ ဂစ်တာ
တီးဖို့ အခွင့်အလမ်းကိုပေးအောင် ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်နေသည်။

မေပိုင်၊ ဂိုဏ်းသောအခါ နောက်ဘက်မှာ စည်းနှောင်ဖို့ မမီ
တဲ့ လျက်နေသော ဖေဖေဆံပင်ပျော့များသည် နဖူးဘေးမှာ ဝဲကျပြီး
ပန်းသို့ ထိလှိမ့်စင် ဖြစ်နေသည်။ ဖေဖေမျက်လုံးတွေက အညိုရောင်
ရုပ်ရုပ်မျက်တောင်တွေက ကျွန်တော့်လို ဖြူဖပ်ဖြူရောင် အညိုရောင်
မဟုတ်၊ နက်မှောင်နေသော မျက်တောင်ကောများ ဖြစ်သည်။ သီချင်း
ကို စပ်တိုးတိုးညည်းလိုက်သော ဖေဖေနှုတ်ခမ်းများသည် ဆေးလိပ်
သောက်လွန်းသဖြင့် အနည်းငယ် ခြောက်သွေ့နေခြင်း ဖြစ်လိမ့်မည်။

“သူ ဘာဖြစ်လို့ ထွက်သွားခဲ့တာလဲ ဆိုတာ
ကျွန်တော် မသိပါဘူးသူ ကျွန်တော့်ကို
ပြောပြမှာလည်း မဟုတ်ဘူး ကျွန်တော် အမှားတစ်ခုခု
ပြောခဲ့မိပါတယ်၊ အခုတော့ ကျွန်တော်ဟာ ပြီးခဲ့တဲ့
မနေ့တစ်နေ့ကိုပဲ ပြန်လည်တမ်းတနေရပါတယ်”

“အချစ်ဆိုတာ အလွန် လွယ်ကူတဲ့
ကစားနည်းတစ်ခုလား အခုတော့
ကျွန်တော် ထွက်ပြေးပုန်းကွယ်ဖို့ နေရာ တစ်နေရာ

လိုအပ်နေပါပြီ... ကျွန်တော့်ကို မနေ့တစ်နေ့ဆီကို ပြန်ခေါ်သွားမယ့် နေရာတစ်နေရာ...”

လှုပ်ရှားနေသော ဖေဖေညာလက်ချောင်းများကို ကျွန်တော် ငေးကြည့်နေမိသည်။

ဘီးတဲလ်စ်အဖွဲ့၏ ‘ပြီးခဲ့တဲ့မနေ့’ Yesterday သီချင်းသည် ဖေဖေအကြိုက်ဆုံးသီချင်းဖြစ်သည်။ ဖေဖေဆိုတီးပြသော သီချင်းများအနက် ကျွန်တော့်ကို စိတ်အလှုပ်ရှားစေခဲ့ဆုံး သီချင်းလည်းဖြစ်ပါသည်။

ဤဂစ်တာလေးကို ကျွန်တော့်အား မပေးမီ နှစ်ပေါင်းများစွာ ဖေဖေတီးခတ်ခဲ့သည်။ ဂစ်တာလေးကို ဖေဖေ မပိုင်ဆိုင်မီက တစ်စုံတစ်ယောက် ပိုင်ဆိုင်ခဲ့သည်။ တစ်စုံတစ်ယောက်... ကျွန်တော် မျက်စိများကို ဇွတ်အတင်း မှိတ်ပမိုလိုက်မိသည်။

“အုပ်စိုး ဘာဖြစ်လို့ ဂစ်တာသမားဖြစ်လာသလဲဆိုတာ ကျွန်တော် သိပြီဗျ။ ခင်ဗျား တော်တော်အံ့သြဖို့ကောင်းတဲ့လူပဲ”

ကျွန်တော့်မန်နေဂျာက ကျွန်တော့်ဖေဖေကို ချီးကျူးသောအခါ ကျွန်တော် ကျေနပ်သွားပါသည်။

ဆရာဝန်က ကျွန်တော့်အား စိတ်ရောလူပါ လုံးဝ အနားယူမှ ဖြစ်မည်ဟု ပြောပြီး ဆေးထိုးပေးပါသည်။

“အိပ်ဆေးတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော် ဆရာ၊ ညနေ ကျွန်တော် နိုးမှ ဖြစ်မယ်”

အိပ်မက်အကဲ ကျွန်တော့်အသံကို ဆရာဝန် နားလည်လား၊ မသိပါဘူး၊ ဖေဖေကတော့ ပြုံးနေ၏။

“ဟဲ... အုပ်စိုး၊ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပျော်အောင်အိပ်၊ ဖေဖေအနားအငြိမ်းမှာ ရှိနေမယ်... ကြားလား”

ဖေဖေက ခပ်ပွပွဘောင်းဘီအိတ်ထဲ လက်ထိုးထည့်ကာမတ်မတ် ရုပ်လျက်က ကျွန်တော့်ကို ငဲ့ကြည့်နှုတ်ဆက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျေးဇူး...”

ကျွန်တော့်စကား မဆုံးမီ သုံးယောက်လုံး ကျွန်တော့်အခန်းထဲမှ လျက်သွားပါသည်။

အခန်းသည် ရုတ်တရက် တိတ်ဆိတ်သွားရာ လေအေးစက်၏။ တံခါးပြည့်သံကို စတင်ကြားရတော့သည်။ ကျွန်တော်သည် တစ်ကိုယ်လုံး လျော့ချကာ လျော့တိလျော့ရဲ့ လဲလျောင်းနေ၏။

ဇောအကြာတွင် ကျွန်တော့်ကိုယ်ခန္ဓာသည် တဖြည်းဖြည်း ပေါ့ပါးလာသည်။ ကျွန်တော်သည် ရေပေါ်မှာ ပေါလောမျောနေသလို၊ မဟုတ်ပါ... ကျွန်တော်သည် တိမ်တိုက်တစ်ခုပေါ်မှာ ပေါလောမျောနေခြင်း ဖြစ်သည်။ တစ်ခါမှ သည်လောက် ကျွန်တော့်ကိုယ်ခန္ဓာ ပေါ့ပါးလွတ်မြောက်ခြင်း မရှိခဲ့ဖူးပါ။ ကျွန်တော့်စိတ်သည် အေးဆေးတည်ငြိမ်နေ၏။ တစ်လောကလုံးလည်း ငြိမ်သက်နေ၏။

ကျွန်တော်သည် လေ၏ သယ်ဆောင်ရာသို့ လွင့်ခနဲ ပါသွားသည်။ တချို့တိမ်တွေက ကျွန်တော့်နောက်မှာ နှေးကွေးစွာ ကျန်နေခဲ့ကြ၏။ ကျွန်တော်သည် တစ်နေရာမှ တစ်နေရာသို့ လျင်မြန်စွာ ရွေ့လျားလျက် ရှိသည်။

ခဏအတွင်း ကျွန်တော်သည် အခန်းကလေး တစ်ခုထဲသို့ ရောက်သွားသည်။ အခန်းကို အပေါ်စီးမှ မြင်ရသလောက်တော့ အလွန် ကျဉ်းမြောင်းသည့် အခန်းကလေး။ ခုတင်တစ်လုံး၊ စားပွဲ သေးသေးကလေး တစ်လုံး၊ မတ်တတ်ကုလားထိုင်တစ်လုံး၊ ကြမ်းပြင်တွင် သတင်းစာစက္ကူအဟောင်းများကို ကော်ဇောအဖြစ် အသုံးပြုပြီး ခင်းထားသည် ဖြစ်ရာ ခြေဖြင့် နင်းလိုက်တိုင်း စက္ကူတို့က ကျိုးကျိုးကျွဲကျွဲမြည်လျက် ရှိသည်။ အခန်းနံရံတွင် နိုင်ငံခြားတီးဝိုင်းအဖွဲ့များ၏ ဝေါလ်ပိုစတာများ ကပ်ထား၏။ Guns & Roses အဖွဲ့၊ Aerosmith အဖွဲ့၊ Queen အဖွဲ့။ အခန်းနံရံတွင် Guitar Case တစ်အိတ် ထောင်လျက်ရှိသည်။

ထိုအခန်းသည် ကျွန်တော့်ဘဝ၏ သိမ်ငယ်ရှက်ရွံ့မှုများကို စတင်မွေးဖွားပေးရာ အခန်း ဖြစ်သည်။

ထို့နောက် ကျွန်တော်သည် ညင်သာစွာ၊ လျင်မြန်စွာ လွင့်မျောသွားပြန်သည်။

မြင့်မားကျယ်ဝန်းသော ကုန်းမြင့်ရှိ ခြံဝန်းကြီး တစ်ခုသို့ ကျွန်တော်ရောက်သွား၏။ စိမ်းညိုသော သစ်ပင်ကြီး သစ်ပင်ငယ်များဖြင့် အုံ့ဆိုင်းကာ အေးစိမ့်သော ခြံဝန်းကြီး ဖြစ်သည်။ မြက်ခင်း နုနုသည် နေ့စဉ် ပြုပြင်ထိန်းသိမ်းမှုကြောင့် စိမ်းစိုတောက်ပလျက်။ အဆောင်အခန်းများ ထုတ်ထားသော ထုထည်ကြီးမားသည့် ရှေးဟောင်းတိုက်အိုကြီးသည် ရဲတိုက်ကြီးတစ်ခုလိုပင် မြင့်မားစွာ ခပ်မတ်မတ် ရပ်တည်လျက်...။

ကျွန်တော်သည် အိမ်ကြီး၏ အခန်းကျယ်တစ်ခုထဲသို့ လွင့်ပါသည်။

ပန်းချီကားများကိုသာ နံရံတွင် စနစ်တကျ ချိတ်ဆွဲပြီး ဘာပဲဖြစ်ကုန်မရှိသော ပုံဆွဲခန်းသက်သက် ဖြစ်သည်။ အဖြူရောင်နံရံတွင် ပန်းချီကားမျိုးစုံ တွေ့ရသည်။ ရှေးခေတ် နာမည်ကျော် ပန်းချီဆရာကြီးများ၏ လက်ရာမှအစ ယခုခေတ်ပေါ်ပန်းချီကားများအထိ အမျိုးစုံလင်သည်။

ကျွန်တော်သည် လျင်မြန်စွာ ရွေ့လျားရင်း ပန်းချီကားများကို ဖျတ်ခနဲ ဖျတ်ခနဲ မြင်တွေ့ရသည်ဖြစ်သော်လည်း အသေးစိတ် သတိထားမိနေ၏။ မြို့တော်၏ တိုက်ခန်းများအကြား လမ်းကြားမြင်ကွင်းကို ဆွဲထားသည့် ရေဆေးပန်းချီကားကို ကျွန်တော် နှစ်သက်သည်။ နေဦး။ ကျွန်တော် ရယ်စရာကောင်းသော ပန်းချီကား တစ်ချပ်ကို မြင်တွေ့လိုက်ရသလိုပဲ။ ဟုတ်ပါရဲ့၊ အက်ကွဲနေသော ကောင်းကင်အပြင်ကြားမှ ငါးတစ်ကောင် ခုန်ဆင်းထွက်လာနေသော ပန်းချီကား...။

ကျွန်တော် အသံထွက်အောင် ရယ်မိ၏။ ထိုပန်းချီကားကို ကြည့်မိတိုင်း ကျွန်တော် ရယ်မောမိသည်။

ထို့နောက် ကျွန်တော်သည် ပန်းချီကား တစ်ချပ်ရှေ့မှာ မတ်မတ် ရပ်လျက် ရှိသည်။

ထိုပန်းချီကားကို ကျွန်တော် မှန်းသည်။ သစ်ပင်တစ်ပင်၏ ပုံတူ ဖြစ်သည်။ သစ်ပင်တွေကို ကျွန်တော် ချစ်ပါသည်။ သို့သော်

ဤပန်းချီကားကို ကျွန်တော်မုန်းသည်။ သစ်ပင်အကိုင်းအခက်များ နောက်ကွယ်တွင် ရေးဆွဲထားသော တခြားတစ်ခုခု ပါသေးသည်။ ဘာလဲဟု ကျွန်တော်မသိ။ ကျွန်တော်နှင့် အလွန်ရင်းရင်းနှီးနှီးရှိသော အရာတစ်ခု၊ သို့သော် ဘာမှန်းမသိကွဲပါ။

ပန်းချီကားတွင် လက်မှတ်တစ်ခု မပီမသ ရေးထိုးထား၏။ ပန်းချီကား၏ နာမည်ကို နံရံ၌ ရေးကပ်ထားပါ။ သို့သော် ထိုနာမည်ကို ကျွန်တော် သိပါသည်။

“ကျွန်မ၏ သစ်ပင်...”

သူမ၏ လက်ရေး ဖြစ်သည်။ အနည်းငယ် သော့၍ လှပသော၊ ယောက်ျားဆန်သော လက်ရေး။

ထို့နောက်...

ထို့နောက် ကျွန်တော့်လက်များသည် သစ်ကိုင်းများအဖြစ်သို့ ရုတ်တရက် ပြောင်းလဲသွားသည်။ ကျွန်တော့်လက်ချောင်းများသည် သစ်ရွက်များ ဖြစ်သွားကြ၏။ ကျွန်တော့်ကိုယ်ခန္ဓာမှာ ပင်စည်တစ်ခု ဖြစ်သွားသည်။ ကျွန်တော့် ခြေထောက်များကတော့ သစ်မြစ်များအဖြစ် ပုဂံ နက်ရှိုင်းသည့် မြေထုထဲသို့ တဖြည်းဖြည်း သန်မာစွာ၊ လျင်မြန်စွာ ထွင်းဖောက် ဝင်ရောက်သွားသည်။

ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံး မလှုပ်မယှက်၊ မတ်မတ် ရပ်တည်လျက်။

ကမ္ဘာမြေကြီးထဲသည် ကျွန်တော့်အား ဖိညှပ်ထားသော်လည်း လေးပင်မှုကို ကျွန်တော် မခံစားရပါ။ သို့သော် ကျွန်တော့်အမြစ်

ကျွန်တော့်ကိုယ်ကိုယ် နက်ရှိုင်းသော ကမ္ဘာမြေထုထဲသို့ တိုးဝင်လျက် ရှိပါသည်။

***

(၁)

ကျွန်တော့်နောက်ဘက်မှာ ဖေဖေလှုပ်ရှားသံတစ်ခုခုကို ကြားရသည်။ ကျွန်တော် ဖေဖေကို လှည့်ကြည့်ချင်လှပြီ။ ကျွန်တော့်ရှေ့က အိမ်နံရံကို စိုက်ကြည့်နေရတာ မျက်စိညောင်းလှပြီ။ ထို့ပြင် ဖေဖေလက်ထဲက အရာကိုလည်း ကြည့်ချင်မြင်ချင်စိတ်ကို အောင့်အည်း ထိန်းချုပ်ထားရတာ သည်းမခံနိုင်တော့ပါ။

“လှည့်ကြည့်ရတော့မလား ဖေဖေ”

ဂျူးစာပေ

“နေဦး”

ဟာဗျာ...ဒါထက်ပို၍ ကျွန်တော် သည်းမခံနိုင်တော့ဘူးဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကို သိသည်။

“ကျွန်တော်ကြည့်ချင်လှပြီဗျ”

ဖေဖေရယ်မောသံကို ကြားရသည်။

“အိုကေ...ဖြည်းဖြည်းချင်း လှည့်ကြည့်၊ ဖြည်းဖြည်းနော်”
သို့သော် ကျွန်တော် ဖြန်းခနဲ လှည့်ကြည့်ပစ်လိုက်၏။

“ဝိုး...”

ကျွန်တော့်ရှေ့မှာ ခုံညားလှပသော ဂစ်တာတစ်လက်။ ဖေဖေ သည် ဂစ်တာကို လက်တစ်ဖက်တည်းဖြင့် ကိုင်ထားကာ အခြား လက်တစ်ဖက်က ကျွန်တော်ရှိရာ ဆန့်တန်း ဖြန့်ပြလျက် ခူးကိုမသိ မသာ ကွေးညွှတ်ကာ ပြီးပြနေသည်။

“ဟောဒီမှာ မင်းသားလေးအတွက် ဂစ်တာပါခင်ဗျာ”

ကျွန်တော် လှိုက်လှဲပျော်ရွှင်စွာ ခုန်ပေါက်ပြေးသွားရင်း ဖေဖေ ခါးကို ဖက်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော့်အတွက်...ဟုတ်လား ဖေဖေ”

“မင်းအတွက်ပေါ့ကွ”

ဖေဖေက ကျွန်တော့်ပခုံးကို ခပ်ဖွဖွ ပုတ်လိုက်သည်။

“ဟား...ဖေဖေက အရမ်းချစ်စရာကောင်းတာပဲ”

ဖေဖေက ကျွန်တော့်လက်ထဲသို့ ဂစ်တာကို လွှဲပြောင်းပေး

ကျွန်တော်သည် ဂစ်တာကြောမြင့်စွာ ဂစ်တာဆိုင်တွေရှေ့မှာ ငေးမော ထားနေရင်း ဂစ်တာ ကျွန်တော်သည် ပထမဦးဆုံးအကြိမ် ဂစ်တာ ဆိုင်သစ်တစ်ခုသို့ ဝင်ရောက်ရသောအခါ ဂစ်တာလက်ကိုင်ကို ကျွန်တော် သက်သွယ် မနိုင်မသေးပါလားဟု သဘောပေါက်သွားရသည်။ နောက် ပြီး ဂစ်တာသည် ကျွန်တော့်အရပ်နှင့် အတူတူပဲ ဖြစ်နေ၏။ ကျွန် တော် စိတ်ကူးပုံရားစွာ ရယ်မောမိသည်။

“ဒါကို ကျွန်တော်တီးလို့ ရတာပေါ့နော်၊ ကျွန်တော် တီးနိုင် ပြန်ပါလို့ ဖေဖေထင်သလား”

“မင်းရဲ့ ဘယ်ဘက်လက်ချောင်းတွေက ဂစ်တာလက်ကိုင် ကို ချိတ်သလို ဆုပ်ကိုင်ကစားနိုင်အောင် ရှည်မယ် သွယ်မယ် ဆိုရင် မင်းတီးလို့ ရပြီပေါ့”

“ကျွန်တော့်လက်တွေ မိပါတယ် ဖေဖေရ”

ကျွန်တော်က ဘယ်ဘက်လက်ချောင်းများဖြင့် ဂစ်တာလက် ကျက်တစ်ခုကို ယောင်ဝါးဝါး ဆုပ်ကိုင်ကာ ကြိုးတွေကို လက်ထိပ် ဖြင့် ထိပြလိုက်မိ၏။ ဖေဖေက သဘောကျစွာ ရယ်ကာ ကျွန်တော့် လက်ကို ဖွရှုပ်ပစ်လိုက်သည်။

“အသက် ဆယ်နှစ်ဆိုတာ ဂစ်တာကိုင်ဖို့ သိပ်တော့ မငယ် တော့ဘူးလို့ အောက်မေ့ရတာပဲကွ”

“ဒီမှာကြည့် ဖေဖေ”

ကျွန်တော်သည် လက်ကွက်ကို ဖိထားရာမှ မလွှတ်ဘဲ ညာ လက်ချောင်းထိပ်ဖျားများဖြင့် ဂစ်တာကြိုးများကို ဟန်ပါပါ တီးခတ်

ပြလိုက်၏။ သို့သော် ဂစ်တာသံက တဒေါင်ဒေါင်မြည်မလာဘဲ တဗျပ်ဗျပ်အသံသာ မြည်နေသည်။ ဖေဖေက မျက်နှာမော့၍ ရယ်၏။

“အဲဒါ သားရဲ့ ဘယ်ဘက်လက်က လက်ကွက်တစ်ခုကို စနစ်ကျကျ ဖိနှိပ်ထားလို့ပေါ့၊ ကဲ ပေး...ဖေဖေပြမယ်”

ဖေဖေသည် ကုလားထိုင် လက်ရမ်းပေါ် တင်ပါးလွှဲ ဝင်ထိုင်ကာ ဂစ်တာကို ပွေ့ကိုင်လျက် လက်ကွက်တစ်ခုကို ဖိနှိပ်လိုက်ပြီး ကျွန်တော့်ကို လှမ်းကြည့်သည်။

“သားရဲ့ လက်ထိပ်တွေက ကြိုးကို အပေါ်တည့်တည့်ကနေ တင်းတင်း ဖိနှိပ်ထားမှ လိုချင်တဲ့အသံကို ရမယ်”

ထို့နောက် ဖေဖေက အသံမြည်အောင် လက်ချောင်းဖြင့် ကြိုးကို ခတ်ပြ၏။ ကျွန်တော် အားကျသွားသည်။ ဤဂစ်တာကို ကျွန်တော်ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရဖို့ ဖေဖေစည်းကမ်းချက် တော်တော်များများကို ကျွန်တော်လိုက်နာခဲ့ရ၏။ ကျောင်းအပြန်တွင် အရင်လိုဆော့ကစားခွင့် မပေးဘဲ ကျွန်တော်တို့အတွက် ညစာကို ကျွန်တော်ချက်ပြုတ်ရသည်။ နံနက် ကျွန်တော်ကျောင်းသွားနေချိန်တွင် ဖေဖေချက်မည့် ဆန်အတွက် ညစဉ် ဖေဖေအား စပါးလုံး ရွေးပေးရသည်။ ထမင်းဟင်း ချက်သည့် သုံးရေကို စဉ်အိုးထဲမှာ အမြဲပြည့်နေအောင် ကျွန်တော် ရေဆွဲလောင်းထည့်ပေးရသည်။ ကျွန်တော့် အဝတ်တွေကို ဖေဖေ လျှော်မပေးတော့ဘဲ ကိုယ့်အဝတ်ကိုယ် ဖြူစင်အောင် ကြိုးစား၍ လျှော်ဖွပ်ရသည်။ ထို့ပြင် ဖေဖေ ခြင်ထောင်၊ အိပ်ရာခင်းများ

တစ်မျိုးလည်း အမိများတွင် ကျွန်တော်က ဘေးမှ ဝိုင်းဝန်းကူညီပေးရုံ သဘောမျိုးပဲထားပြီးသား ဖြစ်သည်။

“ကျွန်တော်လဲ အဲလို အသံမြည်အောင် တီးချင်တယ်၊ ဂစ်တာတီးသင်ရင် ပိုက်ဆံ သိပ်ကုန်မလား ဖေဖေ”

ဤဂစ်တာကို ကျွန်တော့်အား ဝယ်ပေးဖို့ ဖေဖေမှာ ငွေကုန်ခဲ့ပြီပြီဖြစ်သည်။ နောက်ထပ် ဖေဖေကို ငွေကုန်ခံခိုင်းရမှာ ကျွန်တော်ရည်ချက်နဲ့ ဖိစီးရိပ်နေမိသည်။ ဖေဖေသည် ကြာရှည်စွာ သဘောထားမကတတ်သူ တစ်ယောက်တော့ မဟုတ်ပေ။

ဖေဖေက ဂစ်တာကို လက်ဖြင့် ဖွဖွ ပွတ်သပ်လျက်က သဲ့သဲ့ပြောသည်။

“မင်းကို ငွေမယူဘဲ အလကား သင်ပေးမယ့် ဆရာတစ်ယောက် ရှိနေတာပဲ”

ကျွန်တော် ဖေဖေကို တအံ့တဩကြည့်မိသည်။ ထို့နောက် ဖေဖေက ခေါင်းတစ်ချက်ဆတ်၏။ ရှည်လျားပျော့ပျောင်းသော ဆံပင်များကို ခေါင်းငဲ့ခါယမ်း၍ ဂစ်တာကို စိတ်ပါလက်ပါ ငုံ့တီးနေသော ဖေဖေကို ကျွန်တော် ငေးမောကြည့်နေမိသည်။ ရေချိုးခါနီး အင်္ကျီချွတ်ထားသော အချိန်ဖြစ်၍ ဖေဖေရင်ဘတ်မှ ခပ်ရှုပ်ရှုပ် အမွေးနုနုကလေးများကို မြင်ရသည်။ ကြွက်သားဖြင့် ကျစ်လျစ်မာကျောသည့် လက်မောင်း လက်ဖျိန်များကို လှုပ်ရှား၍ မျက်တောင် စင်းပေး၍ သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို တစ်ပိုင်းတစ်စ ညည်းနေသော ဖေဖေသည် ဂစ်တာကို လှုပ်ကျွမ်းကျင်စွာ သက်သက်သာသာ တီးခတ်နိုင်သူပါ

လာ။ ဂျင်းဘောင် ဘီ ဖြူဖျော့ဖျော့နှင့် ဂစ်တာကိုင်ဟန်ကို တွဲဖက် လိုက်သောအခါ ဖေဖေသည် ကျွန်တော့်ကိုတတ်ကျွမ်းအောင်တကယ် သင်ကြားပေးနိုင်လိမ့်မည်ဟု စိတ်ချယုံကြည်သွားပါသည်။

“ကျွန်တော် ဘယ်တော့ စသင်ရမလဲ ဖေဖေ”

“ငါ ရေချိုးပြီးရင်ပေါ့”

ထို့နောက် မှတ်စုစာအုပ် တစ်အုပ်၊ ခဲတံတစ်ချောင်း၊ ပေတံ တစ်ချောင်းဖြင့် ကျွန်တော်၏ ဂစ်တာသင်ခန်းစာကို စတင်ရပါ သည်။

“ဂစ်တာအမျိုးမျိုးရှိတဲ့အထဲမှာ ဟောဒီဂစ်တာမျိုးကို အကု(စ်) တစ်ပလက်ထရမ် ဂစ်တာလို့ ခေါ်တယ်။ သူက ရိုးရိုးဂစ်တာပေါ့၊ အသံကို ချဲ့ပေးဖို့ လျှပ်စစ်အင်ပလီဖိုင်ယာနဲ့ ဆက်သွယ်ဖို့ ပစ်ကပ် အပေါက်မပါဘူး၊ ဒီတော့ သူ့အသံကောင်းဖို့၊ ကျယ်ဖို့က ဒီဂစ်တာ ကိုယ်ထည်ရဲ့ လိုဏ်သံနဲ့ ကြိုးတွေပေါ်မှာပဲ မူတည်တယ်။ သား ဟို တစ်လောက ကြည့်တဲ့ စတိတ်ရှိုးမျိုးမှာ ဒီဂစ်တာကို သုံးလို့ မရဘူး၊ အသံကို ချဲ့လို့ မရဘူး၊ စတိတ်ရှိုးမှာ လူတွေအများကြီး ကြားဖို့၊ အသံ ချဲ့ဖို့ ဆိုရင် အီလက်ထရစ် ပလက်ထရမ်ဂစ်တာကို သုံးကြရတယ်။ သား သိတယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ကျွန်တော် စိတ်လှုပ်ရှား တက်ကြွစွာ ဖြေပါသည်။

ဂျူးစာပေ

“ပါပေမဲ့ ဒီဂစ်တာဟာ ဂစ်တာတီးသင်တဲ့ လူတွေအတွက် အသင့်တော်ဆုံးပဲ၊ နောက်ပြီး အသင့်အတင့် ပရိသတ်အတွက် ဒါ ပိုသင့်တော်တယ်။ သား လူပျိုဖြစ်လာလို့ ကောင်မလေးတွေအဆောင် ချုပ်၊ အိမ်ရှေ့ ဖုတ်နဲ့ပေါ်မှာ အဖွဲ့လိုက် တီးဖို့ ဟစ်ဖို့တော့ ဒီဂစ်တာ နဲ့ အတော်ပဲ”

ကျွန်တော် ဖေဖေကို ညစ်ကျယ်ကျယ် မာနပြီးဖြင့် ပြုံးပြလိုက် ပါ၏။

“ဖေဖေ... ကျွန်တော်က ကောင်မလေးတွေအတွက် ဂစ်တာ ငါးချပ်တာ မဟုတ်ဘူး”

ဖေဖေက မျက်ခုံးပင့်ကြည့်၏။

“ငါဖြင့် ဘယ်သူ့အတွက်လဲကွ”

“တစ်နိုင်ငံလုံးက လူတွေအများကြီးအတွက် ဖေဖေရ”

ဖေဖေက ပထမတော့ အော်ဟစ်ရယ်မောတော့မလိုဟန်ပဲ၊ သို့ သော် ချက်ချင်း ဖေဖေမျက်နှာ တည်တံ့သွားပြီး ကျွန်တော့်အား စူးစူး နီကီနီကြည့်ပါသည်။ ထို့နောက် သက်ပြင်းရှိကံကာ ကျွန်တော့် ထဲမှ မျက်နှာလွှဲပြီး သူ့ကိုယ်သူ ပြောသလို လေသံတိုးတိုးဖြင့် စကား တစ်ခွန်းကို ရေရွတ်သည်။

“အဲဒီအိပ်မက်မျိုး ဖေဖေလဲ မက်ခဲ့ဖူးတယ်”

ကျွန်တော်တို့ သားအဖ ခဏ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွား၏။ ဖေဖေမျက်နှာမှ မှုန်မှိုင်းနေချိန်တွင် ကျွန်တော် ဖေဖေအား စကား စ မပြောရဲပါ။ ထို့ကြောင့် မှတ်စုစာအုပ်ထဲတွင် ဖေဖေ စောစောက

ဂျူးစာပေ

သင်ထားသည့် လက်ကွက်ပုံစံများကို ပေတဖြင့် အကွက်ဖော်မှု နေမိသည်။ Chord Window အလွတ်၍ ကွက်လောက် ဆွဲပြီး သောအခါ ဖေဖေ ကျွန်တော့်ဆံပင်များအား ခပ်ဖွဖွ သပ်ပေးရင် စကား စတင်ပြောသည်။

“အိုကေ အိုကေ...သားဆိုတာ အဖေထက်တော်မှ ဖြစ်မယ်၊ တော်အောင်လုပ်မယ်လို့ ဖေဖေကို ကတိပေးမယ်မဟုတ်လား သား”

ဖေဖေ ဘာဆိုလိုမှန်း ရေးရေးမျှသာ သဘောပေါက်သော် လည်း ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်ပြမိပါသည်။

“ဂစ်တာမတီးတတ်ခင် စနစ်ကျကျ ကြိုးညှိဖို့ အရင် တတ် အောင် သင်ရမယ် သား”

အမှန်အတိုင်း ပြောရလျှင် ကျွန်တော် နည်းနည်းတော့ စိတ် ပျက်သွားပါသည်။ ကျွန်တော်က ဂစ်တာကို သီချင်းသံ ထွက်အောင် တီးခတ်ချင်လှပြီ။ ဖေဖေက ကျွန်တော့်အား စာရွက်တွေ၊ ခဲတံတွေ နှင့် အလုပ်ရှုပ်ခိုင်းရုံမျှ အားမရဘဲ ကြိုးညှိခိုင်းဦးမည်။ နောက်မှ ကြိုးညှိသင်မယ် ဖေဖေရာဟု ကျွန်တော် စောဒက မတက်ဝံ့ပါ။

“စန္ဒရား ခလုတ်က အသံတွေနဲ့ ဂစ်တာကြိုးညှိရတာ အလွယ် ဆုံး၊ အမှန်ဆုံး ဆိုပေမယ့် ဖေဖေတို့မှာ စန္ဒရား မရှိဘူး၊ နောက်ပြီး ဖေဖေ တစ်ခါမှ စန္ဒရား ခလုတ်တွေကို အသံမြည်အောင် နှိပ်မကြည့် ဖူးဘူး၊ ဒီတော့ ကြိုးအချင်းချင်း အသံညီယူရမှာပဲ။ ဟောဒီ အောက် ဆုံးက အသေးဆုံးကြိုးကို နံပါတ်တစ်ကြိုးလို့ ခေါ်တယ်၊ အဲဒီ တစ် ကြိုးကို အလွတ်တီးလို့ ရတဲ့အသံဟာ အီးခလုတ်အသံလို့ မှတ်ထား၊

အခုမှာ မစ်ဒယ်လ် ဇီလိုခေါ်တဲ့ ခလုတ်ရဲ့ အထက်က တစ်ကွက် ကို နှိပ်ရင် အဲဒီအသံထွက်တယ်၊ ဟုတ်ပြီလား၊ အဲဒီ အီးအသံကို အသံ နားထောင်ပြီး မှတ်ထား”

ဖေဖေက ကြိုးညှိပြီးနောက် အောက်ဆုံး နံပါတ်တစ်ကြိုးကို အလွတ်တီးပြ၏။

“အဲဒါ...အီး”

ဤနောက် အထက်က နံပါတ်နှစ်ကြိုးကို အလွတ်တီးပြသည်။

“အဲဒါ...တီ”

“နံပါတ်နှစ်ကြိုးရဲ့ ငါးခုမြောက် ဖရက်(တိ)ရဲ့ နောက်ကပ် ဂျက်နေရာမှာ ဘယ်လက်နဲ့ နှိပ်ထားပြီး ညာလက်နဲ့ ကြိုးကို တီး ကြည့်ရင် အဲဒီအသံဟာ အောက်ဆုံး နံပါတ်တစ်ကြိုးကို လွှတ်ပြီး တီးတဲ့ အသံနဲ့ တူရမယ်၊ ဟောဒီမှာ နားထောင်”

ကျွန်တော်သည် ဂစ်တာကြိုးတွေ၏ အသံကို နားထောင်ရာ၌ မကျပြားသောကြောင့် ပထမဆုံးအကြိမ် စိတ်ဓာတ်ကျသွား၏။ ဖေဖေက ပြုံးသည်။

“ဒီလိုပါပဲကွာ၊ ဖေဖေ ဂစ်တာစတီးတတ်တုန်းက ကြိုးတောင် ဂြိုဟ်သေးတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဖေဖေက သူငယ်ချင်းဆီက ပထမဆုံး အတီးသင်ခဲ့ရတာ၊ သူကလဲ စနစ်တကျသင်ပေးတတ်တာ မဟုတ် တာကွာ၊ ဖေဖေမှာ အဲဒီတုန်းက ဂစ်တာတစ်လက်တောင် မပိုင်သေး လို့ သူများ မတီးတဲ့အချိန် သွားယူတီးရတာ၊ သားကတော့ ဖေဖေ ထက် ကံကောင်းပါတယ်”

ကျွန်တော် လက်ထဲက ဂစ်တာကို ချစ်ခင်မြတ်နိုးစွာ ဆုပ်ကိုင်ရင်း ဖေဖေမျက်နှာကို ကျေးဇူးတင်စွာ မော့ကြည့်မိ၏။

“ဖေဖေ...ဒီဂစ်တာကို ဖေဖေ ဘယ်လောက်ပေးခဲ့ရလဲဟင်” ဖေဖေအပြုံး ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

“ဒီဂစ်တာကို ဖေဖေဝယ်လာတာလို့ သားထင်နေတာကိုး။ အသစ်မှ မဟုတ်ဘဲ၊ သေသေချာချာ ကြည့်စမ်းပါဦး၊ လက်ကွက်တွေ နေရာကို ကြည့်၊ အဖီ များတဲ့ နေရာတွေမှာ ပိုဖျော့ပြီး ပြောင်လက်နေတယ် မဟုတ်လား။”

ကျွန်တော်ဂစ်တာကို စေ့စေ့စပ်စပ် ကိုင်ကြည့်မိ၏။ ဂစ်တာကိုယ်ထည် သစ်သား၏ အရောင်ကတော့ စိုလက်နေသည်။ သို့သော် ကိုယ်ထည်အနားများမှာ မညီမညာ အရောင်လျော့နေသည့်အကွက်လေးများကို သတိထားမိသည်။ အသံအိုး အပေါက်ဝိုင်း၏ အောက်ဘက်တွင် လိပ်ပြာတစ်ကောင်၏ ပုံ ရေးခြယ်ထားသည်။ လိပ်ပြာတောင်ပံများမှာ အရောင်အသွေးစုံ ကြွရွလျက် လှပ၏။ ယခုချက်ချင်း အတောင်ပံခတ်ကာ ပျံဝဲသွားရောမည်ဟန် ရှိသည်။ ဖေဖေ ပြောမှပင် ဂစ်တာလည်ပင်း လက်ကိုင်နေရာမှာ လက်ဖြင့် ကိုင်ပွတ်ပါ များသဖြင့် နဂိုအရောင်နှင့် နည်းနည်းကွဲလွဲသွားသည်ကို မြင်ရ၏။ လက်ကွက်များ နေရာတွင်လည်း အရောင် မသိမသာကလေးကွဲလွဲနေ၏။

“ဒါဖြင့် ဒါ ဘယ်သူ့ဂစ်တာလဲ ဖေဖေ”

ဖေဖေက ကျွန်တော့်ကို တည်ငြိမ်စွာ စိုက်ကြည့်သည်။

“ဒါ ဖေဖေဂစ်တာပဲ ဆိုပါတော့”

“ဖေဖေဂစ်တာ၊ ဖေဖေ ဟိုတုန်းက...”

“ဟုတ်တယ်၊ သား မေမေနဲ့ မရခင် ဖေဖေက ဂစ်တာသမား ဖြစ်လာကံပေါ့၊ သားမေမေနဲ့ ရပြီးတော့ ဖေဖေ စာအုတ်ဟောင်း ချောင်းသမား ဖြစ်သွားတယ်”

ကျွန်တော် ဖေဖေကို တအံ့တဩ ကြည့်မိသည်။

“ဒါဖြင့် ဒီဂစ်တာအရင်က ဘယ်ရောက်နေတာလဲ ဖေဖေ”

“ဟယ်မှ မရောက်ပါဘူး၊ အထပ်ခိုးပေါ်မှာ မြွေရေခွံအိတ်နဲ့ ချုပ်လိမ်ထားတာပဲ၊ ပစ္စည်း အဟောင်းတွေနဲ့အတူ တစ်ချိန်လုံး ရှိနေတာပဲ”

“ဟာ...ဂစ်တာရှိလျက်နဲ့ ဖေဖေ မတီးဘဲ ဒီအတိုင်း ပစ်ထားတယ်ပေါ့”

ဖေဖေက ကျွန်တော့်မှတ်စုစာအုပ်ကို ဆွဲယူပြီး ကျွန်တော်၏ လက်ကွက်ပုံစံများကို စစ်ကြည့်လိုက်ရင်း ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ထို့နောက် ‘ဂျီ’ ကော့ဒ်အတွက် ညာလက်ဖြင့် မထိရမည်ကြိုးများနေရာတွင် ကြက်ခြေခတ်များ ခြစ်ပြပေးပါသည်။

“ဖေဖေ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်အကြာကြီး ဂစ်တာမတီးဘဲ နေနိုင်ခဲ့တာလဲဟင်”

ဖေဖေက ခဲတံနှင့် စာရွက်ကို လွှတ်ချကာ ထိုင်ရာမှ ထ ရပ်ပြီး တစ်ဖက်သို့ ဖြည်းညင်းစွာ လှည့်ထွက်သွားသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဒီဂစ်တာကို တီးရမှာ ဖေဖေကြောက်
နေခဲ့လို့ပေါ့၊ ဒီဂစ်တာဟာ ဖေဖေအတွက် အိပ်မက်ဆိုးတစ်ခု ဖြစ်
ခဲ့လို့ပဲပေါ့”

ကျွန်တော် ဖေဖေစကားကို ရုတ်တရက် နားမလည်လိုက်ပါ။
သို့သော် ဖေဖေဆက်ပြောတော့မှာ မဟုတ်မှန်း ကျွန်တော် သိပါ
သည်။

***

(၂)

“အုပ်စိုး...”

ဒေါသဖြင့် ခက်ထန်တင်းမာသည့် ဖေဖေခေါ်သံကြောင့် ကျွန်
တော် ခုတင်ပေါ်မှာ ဂစ်တာတီးနေရာမှ ဖြုန်းခနဲ အောက်ဆင်းရပ်
လိုက်မိသည်။

“ဖေဖေ၊ ကျွန်တော်ဒီမှာ”

“ဒီဘက် ထွက်ခဲ့စမ်း”

ကျွန်တော် ထိတ်ခနဲရင်ခုန်သွား၏။ ဂစ်တာကို ခုတင်ပေါ်
အသံမမြည်အောင် ရွရွလေး ချလိုက်ပြီး အခန်းထဲမှ ထွက်ခဲ့သည်။

မီးဖိုသုံး စဉ်အိုးထဲ ရေမှ ဖြည့်ပြီးရဲ့လားဟု ကမန်းကတန်း စဉ်းစားကြည့်လိုက်၏။ ဖြည့်ပြီးသားပါ။ ငါ ဘာအပြစ်မှ မလုပ်မိပါဘူး။ သို့သော် ဖေဖေ၏ ခက်ထန်တင်းမာသောအသံကို နားထောင်ရုံဖြင့် အားဖြင့် တစ်ခုခုတော့ မှားယွင်းနေပြီဟု ကျွန်တော်သဘောပေါ်ရပါသည်။

ဧည့်ခန်းတွင် ဖေဖေ မတ်တတ်ရပ်နေ၏။ အိမ်ရှေ့မှာ စက်တံဒေါက် ထောက်ထားပြီး စက်ဘီး ကယ်ရီယာပေါ်မှာ ကတ်ထုန်း ဖျတ်ထားသည့် စာအုပ်တစ်ထပ်ကြီး ညှပ်ထားဆဲဖြစ်သည်။ စာအုပ်ဖျတ်ကို မြင်တော့မှ ကျွန်တော်ကျူးလွန်ထားသည့် အပြစ်ကို ဖြုန်းမကွက် ကျွန်တော်သတိရသွားသည်။ ထိုအခါ ခပ်သွက်သွက် ကျွန်တော် ခြေလှမ်းများ တုံ့ခနဲ ရပ်သွားပါသည်။

ကျွန်တော် ဖေဖေကို မော့ကြည့်တော့ ဖေဖေအရပ်သည် ကျွန်တော့်အပေါ်မှာ မြင့်မားစွာ အုပ်မိုးနေ၏။ ဖေဖေမျက်နှာမှာ ဒေါသနှင့်အတူ စိတ်ရှုပ်ထွေးနောက်ကျိမှုများ ပါသေးသလား ကျွန်တော် သဲသဲကွဲကွဲမသိ။ နောက်ပစ်ထားသော ဖေဖေလက်ထဲမှာ ကြိမ်တုတ်တစ်ချောင်း ရှိနေသည်ကို မြင်ရသောအခါ ကျွန်တော် အရိုက်ခံရကောင်း ခံရနိုင်သည်ဟု တွေးမိ၏။ ကျွန်တော်သည် ပြစ်မှုကျူးလွန်ခဲ့သည် ဖြစ်သော်လည်း ထိုပြစ်မှုမှာ ကြိမ်ဖြင့် အရိုက်ခံရလောက်အောင် ကြီးလေးသည်ဟု ကျွန်တော်မထင်ပါ။ နောက်ပြီး ကျွန်တော့်အသက် ၁၁ နှစ်ရှိပြီ။ ရိုက်ဆုံးမ ရမည့် ကလေးအရွယ်လည်း မဟုတ်တော့ပါ။

"အေး..."

"အေးဟဲ့ စာအုပ်တွေကို မြင်လား၊ မင်းဘာအပြစ်လုပ်ခဲ့သလဲ၊ ခုတုန်း မင်းကိုယ်မင်း သိရဲ့လား"

ကျွန်တော်သည် ခြောက်သွေ့လာသော လည်ချောင်းကို စိုစွတ်သော လက်ထွေးတစ်ချက် မျိုချပစ်လိုက်ရ၏။

"ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော်သိပါတယ်၊ စာအုပ်ချုပ်ခွင့်တွေကို အကြွေးမသင့်ပါဘူး"

"မင်းကိုပါ ပိုက်ဆံ မပေးလိုက်ဘူးလား"

"ပေးလိုက်ပါတယ်"

"အဲဒီပိုက်ဆံတွေ မင်းဘာလုပ်ပစ်သလဲ"

ကျွန်တော် ချောင်းတစ်ချက်ဟန်ပြီး အားယူလိုက်၏။

"ကျွန်တော် တိပ်ခွေ နှစ်ခွေ ဝယ်လိုက်တယ် ဖေဖေ"

"ဘာ..."

မာကျောသော အသံသည် ကျွန်တော့်နားထဲသို့ စူးရှစွာ ထွင်းဖောက် ဝင်သွား၏။

"ဟို ရောဒ်စတုန်းဝပ် အခွေနဲ့ ဘီးတဲလ်စ်အခွေ"

"အိမ်မှာ ကက်ဆက် မရှိဘဲနဲ့ ဘယ်အပေါက်နဲ့ သွားတပ်ဖွင့် ပို့တာ၊ ဘာကိစ္စမင်းက..."

ကျွန်တော် ဖေဖေကို ကြောက်ရွံ့သွားသော်လည်း ဟန်ဆောင်အားတင်း၍ ဖြည်းဖြည်းသက်သာ ဖြေရှင်းရန် ကြိုးစားမိသည်။

“ဟို...သက်နိုင်ဆီမှာ ကက်ဆက်ရှိတယ်လေ၊ သူ့မှာဗမာစွေ
တွေပဲ များတာ၊ ကျွန်တော် နားထောင်ချင်တာက...”

“တော်စမ်း”

ကြိမ်တုတ်ကို လေထဲမှာ ချွမ်းခနဲ ရိုက်ချပစ်လိုက်သောအခါ
ကျွန်တော် ဆတ်ခနဲ တုန်သွားပါသည်။

“မင်းတစ်ခုခုဝယ်ချင်ရင် မုန့်ဖိုးထဲကနေ အငတ်ခံစားပေါ့ကွ၊
ငါ့အလုပ်မှာ ငါ့သိက္ခာကို ထိခိုက်အောင် မင်းဘာဖြစ်လို့ ဝင်ရှုပ်ရ
သလဲ”

ကျွန်တော် ဖေဖေကို မကျေမနပ်ဖြစ်သွား၏။

“ကျွန်တော်ဒီပိုက်ဆံကိုမုန့်ဖိုးထဲက ပြန်စုပြီး သွားရှင်းပေးဖို့
စဉ်းစားထားပါတယ် ဖေဖေ”

ကျွန်တော့်အသံအနည်းငယ်မာကျောသွားကြောင်း ကျွန်တော်
သတိပြုမိလိုက်ပါသည်။ သို့သော် လွန်ပြီးသွားပြီ။

ဖေဖေက ဒေါသတကြီး ရယ်မောသည်။

“ဪ...ဟုတ်လား၊ ကဲ...ဒါဖြင့် မင်းဘယ်လောက် စုမိပြီ
လဲ၊ သွားယူစမ်း မင်းပိုက်ဆံကို”

ကျွန်တော် ပိုက်ဆံ မစုနိုင်သေးပါ။ ဘာကြောင့် မစုနိုင်သေး
သည်ကို ရှင်းပြလျှင်လည်း ဖေဖေလက်ခံမှာ မဟုတ်ပါ။

“အခုဆိုရင် အဲဒီ အကြွေးတွေ တစ်လန်းပါးရှိသွားပြီ၊ ဒီနေ့
ငါ စာအုပ်တွေ သွားသယ်တော့ အကြွေးတောင်းခံလိုက်ရတယ်၊ မင်း

တစ်ခါကမှ သုံးဖြစ်မယ့်ကောင် မဟုတ်ဘူး၊ ဘယ်မလဲ မင်းစုထားမယ်
ဆိုတဲ့ ပိုက်ဆံတွေ၊ သွားထုတ်ချည်လေ”

ကျွန်တော် ဖေဖေကို ဘာမှ မပြောတော့ပါ။

“မဟုတ်ကောင် အုပ်စိုး...”

ဖေဖေ ဘာဖြစ်လို့ ဒီကိစ္စကလေးကို ဒီလောက် ဒေါသကြီးနေ
ရသလဲ ကျွန်တော် နားမလည်နိုင်ပါ။

“မစုရသေးဘူး ဖေဖေ”

“ဒါဖြင့် သွား...ဟောဟို ကုလားထိုင်ကို သွားဖက်ထားစမ်း”

ကျွန်တော် အနည်းငယ် လန့်သွားသည်။ လက်ဖျားခြေဖျား
များ အေးစက် တောင့်တင်းသွားသည်။

“နောက်ကို အဲဒီလို မဖြစ်စေရဘူး ဖေဖေ၊ ကျွန်တော် ကတိ
ပေးပါတယ်”

“မယ့်ဘူး”

ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ ရှက်ရွံ့စိတ်ကြောင့် ပူလောင်သွား၏။

“ကျွန်တော် နောက်ကို အဲဒီလို မလုပ်တော့ဘူး ဖေဖေ၊ အဲဒါ
ဖေဖေယုံအောင် ဘာနဲ့ သက်သေပြရမလဲ”

ဖေဖေက ကျွန်တော့်ကို ပန်းမှ ဆွဲဆုပ်ကိုင်ကာ ကုလားထိုင်ဆီ
ကျွန်းပစ်လိုက်သောကြောင့် ကျွန်တော် ဒယ်မ်းဒယ်ိုင်ဖြင့် ကုလားထိုင်
ရှိရာသို့ ရောက်သွားသည်။ ကုလားထိုင် နောက်မှိုကို အားပြု၍ ရပ်
လိုက်စဉ်မှာပင် ကျွန်တော့်တင်ပါးပေါ်သို့ ကြိမ်တုတ်က အရှိန်ပြင်း
စွာ ကျရောက်လာသည်။ ကျွန်တော် မျှော်လင့်ထားသည်ထက် ပို၍

ပြင်းထန်သောရိုက်ချက်ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်သည် နာကျင်မှုကြောင့် အံ့သြစွာ တစ်ချက်အော်လိုက်မိပြီး ကျောကော့သွားပါသည်။

“အဲဒါ ယုံကြည်မှုကို အလွဲသုံးစားလုပ်တယ်လို့ ခေါ်တယ်ကွ၊ သီလား အုပ်စိုး၊ ယောက်ျားတစ်ယောက်အတွက် အဲဒါ ဘယ်လောက် ရှက်စရာကောင်းသလဲ မင်းသိရဲ့လား။”

ဒါပေမဲ့ ဒါဟာ ကြိမ်နဲ့ရိုက်ရလောက်အောင်တော့ မကြီးကျယ် ပါဘူး ဖေဖေ။

ကျွန်တော် ဖေဖေကို အသံထွက်၍ ရန်မတွေ့ရဲသောအခါ နှုတ်ခမ်း တင်းတင်းစေ့စေ့က ဒေါသနှင့် ရုက်ရှုံ့မှုကို မျှချပစ်နေရ၏။ ဘာမှ မပြောနဲ့၊ နောက်ထပ် မရိုက်ဖြစ်အောင် ငြိမ်ငြိမ်နေ။ သို့သော် မထင်မှတ်ဘဲ နောက်တစ်ချက် နာကျင်စွာ အရိုက်ခံလိုက်ရသော အခါ ကျွန်တော် မခံနိုင်တော့ဘဲ နေရာမှ ထွက်ပြေးဖို့ ကြိုးစားမိတော့ သည်။ ဖေဖေက ကျွန်တော့်ကို လက်တစ်ဖက်တည်းဖြင့် ဆွဲကိုင် ဖမ်း ချုပ်ထား၏။ ကျွန်တော် အော်ဟစ်ပြီး အားရှိသရွေ့ ရုန်းကန်သည်။

“ကျွန်တော် တကယ်မလုပ်တော့ဘူး၊ မလုပ်တော့ပါဘူး။”

ရုန်းရင်း ကန်ရင်း ဖေဖေကြိမ်တုတ်က ကျွန်တော့်ခြေသလုံး ပေါ် ပြင်းထန်စွာ ထပ်ကျလာသောအခါ အသည်းခိုက်အောင် နာ ကျင်လှသောကြောင့် အသံထွက်၍ ရှိန်ငိုမိပါသည်။

“မလုပ်တော့ပါဘူး ဆိုမှပဲ၊ ကျွန်တော် တကယ်မလုပ်တော့ ပါဘူး ဖေဖေရဲ့။”

ရုန်းရင်းကန်ရင်း သမံတလင်းပေါ် ဇွတ် ခူးထောက်ချလိုက်

သောအခါ ဖေဖေက ကျွန်တော့်ကို ဖမ်းချုပ်ထားရာမှ လွတ်ပေးလိုက် သည်။ ကျွန်တော် ခူးထောက်ရာမှ မျက်နှာကို လက်ဝါးဖြင့် အုပ်ကာ နှိပ်ချိတ်ရိုက်အော်ပိုက်လိုက်မိ၏။ ဖေဖေက တက်တစ်ချက် ခေါက် သည်။ ကြိမ်တုတ်ကို အခန်းနံရံဆီသို့ လွှင့်ပစ်ပေါက်လိုက်သံကို ကြားရသည်။ ဖေဖေလက်ထဲမှာ တုတ်မရှိတော့ဘူး ဟူသောအသံ က ကျွန်တော့်ကို စိတ်သက်သာရာရစေကာ ကျွန်တော့်ငိုသံကို တိုး မြှောက်လွှားစေပါသည်။

ဖေဖေ ရှိတုန်းက ကျွန်တော်တစ်ခါမှ အရိုက်မခံခဲ့ရဖူးဘူး။ ခေါ်အသံကြောင့် ရင်ထဲမှာ နာကျင်စွာ တင်းကျပ်သွားသည်။ ကျွန် တော်တစ်ချက်ရှိန်လိုက်စဉ် ဖေဖေ ကျွန်တော့်နောက်နားမှာ လာ ရပ်သည်ကို ခံစားသိလိုက်ရ၏။

“အုပ်စိုး...”

တိုးတိတ်သော ဖေဖေအသံ၌ ဒေါသတွေ လွင့်ပြယ်သွားပြီ။ သို့သော် ကျွန်တော် ဖေဖေကို မော့မကြည့်နိုင်ပါ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆို တော့ ကျွန်တော့်မှာ ဒေါသတွေ မပြေသေးလို့ပဲ ဖြစ်သည်။ ဘာမဟုတ် သည့် ပြစ်မှုလေးအတွက် ဖေဖေ ရိုက်ရက်လေသည်။

“သား...”

ကျွန်တော့်ပခုံးကို ဖေဖေ ဆွဲထူ ပွေ့ဖက်လိုက်သည်ဟု ကျွန် တော် အံ့သြတကြီး သိလိုက်ရ၏။ ကျွန်တော် အံတင်းတင်းကြိတ် ကာ မတ်တတ်ရပ်လိုက်၏။ သို့သော် ဖေဖေကို မော့မကြည့်ပါ။

“နောက်ကို ဖေဖေ ဒေါသဖြစ်မယ့်အလုပ်တွေကို ရှောင်မယ် မဟုတ်လား သား။”

စောစောက ဒေါသတကြီး ရိုက်နှက်ခဲ့သည်မှာ သူ့မဟုတ်သလိုပင် တိုးတိတ်ညင်သာစွာ စကားပြော၏။ ကျွန်တော်အနည်းငယ် ဝမ်းနည်းသွားသည်။ အခု ဒေါသတကြီး နာကျင်အောင် ရိုက်နှက်လိုက်၊ အခုတစ်ခါ စိတ်မကောင်းသလို ချော့မော့လိုက်၊ လူကြီးတွေဟာ ဘာဖြစ်လို့ စိတ်နှစ်မျိုးရှိချင်ဟန် ဆောင်ရတာလဲ။

အဖေတစ်ယောက်သည် သားတစ်ယောက်ကို စိတ်တိုင်းကျ ဒေါသတကြီး ရိုက်နှက်ခွင့်ရှိပါသည်။ သို့သော် ရိုက်ပြီး တစ်ဖက်လူလည်း နာကျင်စွာခံစားပြီးခါမှ ဒါဟာ မဖြစ်လွန်းလို့ ရိုက်နှက်ဆုံးမရတာပါဟု ဟန်ဆောင်ချော့မော့ဖို့တော့မလိုဘူးဟု ကျွန်တော်ထင်သည်။ ကျွန်တော်ဖေဖေကို လုံးဝ မော့မကြည့်ဘဲ မျက်ရည်တွေကို လက်ခုံဖြင့် ပွတ်သုတ်လိုက်၏။ ထို့နောက် ကျွန်တော် ဖေဖေရင်ခွင်မှ ရုန်းထွက်ကာ အိမ်အပြင်သို့ ပြေးထွက်ခဲ့သည်။

ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတိထားမိသည့်အချိန်တွင် ကျွန်တော်မေမေအုတ်ဂူရှေ့မှာ ခူးထောက်ထိုင်ကာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာ မျက်ရည်ကျနေမိပြီ ဖြစ်သည်။

မေမေဘာဖြစ်လို့ အစောကြီး ပျောက်ကွယ်သွားရတာလဲ။ ကျွန်တော့်ကို ဖေဖေနှင့် စိတ်ချလက်ချထားခဲ့နိုင်သလား။ ဖေဖေဟာ ကျွန်တော့်ကို မေမေချစ်သလောက် ချစ်နိုင်ပါ့မလား။

ဒီနေ့ ဖေဖေ ကျွန်တော့်ကို ရိုက်တယ် မေမေ။ ဘယ်အဖေမှ သားတစ်ယောက်ကို ရိုက်နှက်မှာ မဟုတ်တဲ့ ပြစ်မှုကလေးအတွက် ကျွန်တော် အရိုက်ခံရတယ်။ မေမေသာ ရှိခဲ့ရင်...

သစ်ပင်ကြီးများ၏ သစ်ရွက်သစ်ကို လှုပ်ရှားသံများ၊ လေချိုသံဖြင့် သစ်ရွက်ခြောက်တွေ ရှုပ်တိုက်လွင့်ပါးသံများ၊ ခပ်ဝေးမှ ချော့မော့သံသံသဲ့။ ကလေးငိုသံသဲ့သဲ့။ သင်္ချိုင်း မြေသည်နေသံ၊ ရုန်းရုန်း တဖြည်းဖြည်း ချောက်ချားစရာကောင်းလာ၏။ ပတ်ဝန်းကျင်သည် တဖြည်းဖြည်း အေးစိမ့်ပြီး အမှောင်သန်းလာပြီ။ လောကတစ်ခုလုံးတွင် ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း ရှိနေသလို ခံစားရသည်။ နောက်တက်ဆီမှာ သစ်ကိုင်းခြောက် နင်းသံလိုလို ကြားလိုက်ရသောအခါ ကျွန်တော်ကျောထဲက စိမ့်သွား၏။

မြန်မာ့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ဘယ်သူမျှ မရှိပါ။ ကျွန်တော် စိမ့်နည်းစွာ ကြောက်ရွံ့လာသည်။

အခုအချိန်ဆို ဖေဖေဘာလုပ်နေမလဲ။ ကျွန်တော် သွားတတ်သည့် နေရာတွေကို စိုးရိမ်ပူပန်စွာ လိုက်ရှာနေလိမ့်မည်။ ကျွန်တော်ချွယ်ချင်းတွေ၏ အိမ်တွေသို့...

ဟင့်အင်း၊ ဖေဖေ အဲဒီလို ဘယ်တော့မှ လုပ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီအချိန်ဟာ ဖေဖေအလုပ်ချိန်။ ညဈေးတန်းမှာ ဖေဖေဆိုင်ထွက်နေတာပေါ့။ ဟုတ်တယ်၊ သူ သူ့အလုပ်သူ အပျက်ခံပြီး ငါ့ကိုလိုက်ရှာမှာ မဟုတ်ပါဘူး။

သို့သော် ကျွန်တော်သည် မေမေအုတ်ဂူကို မှီ၍ တိတ်ဆိတ်စွာ ငိုကြွေးရင်း သင်္ချိုင်းအဝင်လမ်းဆီသို့ မကြာခဏ လှမ်းကြည့်ကာ မျှော်မိသည်။ အဖေအရိုက်ခံရတဲ့ သားဟာ အမေကို တမ်းတဖို့ သင်္ချိုင်းအုတ်ဂူရှိရာကို သွားချင် သွားလိမ့်မယ်လို့ ဖေဖေ မတွေးဘူးလား။

အဲဒီလို ဆက်စပ်တွေ ယူရလောက်အောင် ဖေဖေ ကျွန်တော့်အပေါ်
စိတ်မဝင်စားဘူးလား။

အချိန်တွေ လျင်မြန်စွာ ကုန်ဆုံးသွားသော်လည်း ဖေဖေ အရိပ်
အရောင်ကို ကျွန်တော် မမြင်ရ။ ကောင်းကင်သည် တဖြည်းဖြည်း
မည်းနက်ကာ ပတ်ဝန်းကျင်၌ အမှောင်ဖုံးလာတော့မှ ကျွန်တော် ဖြန့်
ခနဲ ထထွက်ပြေးမိပါသည်။

မောပန်းနွမ်းနယ်စွာ ညွတ်ခွေကျတော့မည့် ခြေအစုံဖြင့် တွန့်
ဆုတ်တုန်ရီစွာ အိမ်ပြန်ရောက်သွားသည်။ ထိုအချိန်သည် အိမ်တစ်ခု
လုံး မှောင်မည်းကာ သော့ခတ်ထားရမည့်အချိန် ဖြစ်သည်။ သော့ကို
ခြံတံခါး အဝင်က ပိနွံပင်ကြီး၏ အမြစ်ဆုံကြား တစ်နေရာတွင် ကျွန်
တော် ရှာဖွေကာ သော့ဖွင့် ဝင်ရမည့်အချိန် ဖြစ်သည်။

သို့သော် ခြံတံခါးလည်း ပွင့်လျက်၊ အိမ်တံခါးလည်း ပွင့်လျက်
အိမ်ထဲမှာ မီးရောင်လင်းနေသည်။ ကျွန်တော် ခပ်ဆဆခြေလှမ်းများ
ဖြင့် အိမ်ထဲသို့ ဝင်သွားသောအခါ ဧည့်ခန်းမှာ အပေါက်ဝဘက်လှည့်
ထိုင်နေသော ဖေဖေကို မြင်ရသည်။ ဖေဖေ ရှိနေသည်ဟု ရိပ်ခနဲအသိ
ဖြင့် မြင်လျှင် မြင်ချင်း ကျွန်တော် ဖေဖေရှိရာ မကြည့်ဘဲ အံကြိတ်၍
အိမ်ခန်းများရှိရာသို့ လျှောက်လာလိုက်၏။ ဖေဖေ ကျွန်တော့်ကို
ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်ဟုတော့ ထင်သည်။ သို့သော် ဖေဖေ
မျက်နှာ အရိပ်အက်ကို ကျွန်တော် မဖမ်းမိနိုင်ပါ။

ချွေးတွေ၊ မျက်ရည်တွေ၊ သင်္ချိုင်း ဖုန်မှုန့်တွေနှင့် ရောနေသော
ကိုယ်ခန္ဓာကို သတိရသွားကာ ရေအရင်ချိုးရမည်ဟု စဉ်းစားလိုက်

၏။ ကျွန်တော် ကင်္ဂျီရွာတ်လိုက်သည့် အချိန်အထိ ဧည့်ခန်းဆီမှာ
မနေပဲ လှုပ်ရှားသံ မကြားရ။

ဖေဖေ ကျွန်တော့်ကို နှုတ်မဆက်ဘူး။ သား ဘယ်သွားနေ
သလဲလို့ တောင် ဆီးမမေးဘူး။ နောက်ပြီး ကျွန်တော့်အခန်းထဲကို
မဝင်လိုက်မလာဘူး။

သူကမှ စကားမပြောရင် ငါလည်း မပြောဘူးကွာ။

ဖရချိုးရန် ရေတိုင်ကီမှာ အိမ်ရှေ့မှာသာ ရှိသောကြောင့် ကျွန်
တော် ဖေဖေရှိရာ ဧည့်ခန်းမှ ဖြတ်သွားရမည် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်
မျက်လုံး နီရဲမို့ အစ်နေသည်ကို ဖေဖေ မြင်သွားမှာ ကျွန်တော် စိုးရိမ်
သည်။ အို... မြင်သွားရင် ပိုကောင်းတာပေါ့။ မတန်တဆ ရိုက်မိလေ
ခြင်းလို့ သူ စိတ်မကောင်းဖြစ်စေချင်သည်။ သို့သော် ဧည့်ခန်းသို့ ဖြတ်
လျှောက်သောအခါ ဖေဖေ နောက်ကျောမှ ချဉ်းကပ်ရသောကြောင့်
ကျွန်တော် ဖေဖေကို မျက်နှာလွှဲစရာ မလိုပါ။ ဖေဖေသည် စောစော
က နေရာမှာ မလှုပ်မယှက် ထိုင်နေဆဲ ဖြစ်သည်။

ဘာဖြစ်လို့ ညဈေးဆိုင် မဖွင့်တာပါလိမ့်။ ငါ့ကို ဖေဖေ လိုက်
ရှာနေခဲ့လေသလား၊ ငါ့ကြောင့် ဆိုင်မထွက်ဖြစ်တာလား။

သို့သော် မျှော်လင့်ချက် ရေးရေးကလေးကို ရှက်ရွံ့စွာပင်
ပြန်မျိုချလိုက်မိ၏။ ဖေဖေမှာ ပိုက်ဆံတွေ မရှိတော့လို့ ဖြစ်မယ်။ ဟုတ်
တယ်၊ မနေ့က စာအုပ် သိပ်မရောင်းရဘူး။ ဒါကြောင့် စိတ်ပျက်ပြီး
ဆိုင်မဖွင့်တာ။ မင်းကို စိတ်ပူလို့များတော့ မထင်လိုက်လေနဲ့ အုပ်စိုး။

ကျွန်တော် ရေတငွမ်းငွမ်း အငြိုးတကြီး လောင်းချပြီးနောက်

အိမ်ထဲသို့ပြန်ဝင်လာသောအခါ ဖေဖေနှင့်မျက်နှာချင်း ခဏဆိုင်ပါသည်။ ဖေဖေ၏ စိတ်ခံစားမှုကင်းမဲ့အောင် အားတိုင်းထားသော အေးစက်စက်မျက်လုံးများကို ကျွန်တော်မုန်းသည်။ ထို့ကြောင့် မျက်နှာသုတ်ပေါက်ကို လိုအပ်သည်ထက် ပို၍ မျက်နှာလုံခြုံအောင် ကွယ်ကာသုတ်ရင် အိမ်ထဲဝင်လိုက်သည်။ ထိုနည်းဖြင့် ဖေဖေမျက်လုံးအကြည့်ကို ကျွန်တော်ရှောင်လိုက်ပါသည်။

ခါတိုင်း ညတွေဆို ညစာကို ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း စားရသည်။ ဖေဖေက ည ၉ နာရီမှ ပြန်လာသောကြောင့် ည ၉ နာရီမှ ညစာစားလေသည်။ သည်ညတော့ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း စားခွင့်ရမည်မဟုတ်။ ဖေဖေနှင့်အတူ...ဟင့်အင်း၊ သူ့ဟာသူ စားပေစေ။ ပြီးမှ ကျွန်တော်သပ်သပ်စားမည်။ အခန်းထဲမှာ ဂစ်တာတီးရင်း ဖေဖေကို ရှောင်နေမိသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်ဆာလောင်လာ၏။ ငိုကြွေးရသည့်အဖြစ်၊ ခရီးဝေးလမ်းလျှောက်ရသည့်အဖြစ် တို့ကြောင့် ကျွန်တော်မှာ ခွန်အား ဆုတ်ယုတ်လျက်ရှိသည်။ ကျွန်တော် ထမင်းစားမှဖြစ်မည်။ ဖေဖေစားပြီးရောပေါ့။ စားပြီးသား ဖြစ်ပါစေ။

သို့သော် ထမင်းအိုးမှာ အရောမယွင်းသေးပါ။ ဖေဖေ ထမင်းမစားရသေးဘူး။ ကျွန်တော်ခဏ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဘဲ တွေ့ဝေသွား၏။ အို...တစ်ယောက်တည်း တိတ်တိတ်စားပစ်လိုက်မည်။

ထို့နောက် ကျွန်တော်ရှက်ရွံ့စွာ ပြီးလိုက်သည်။ မဖြစ်သေးပါဘူး၊ ဖေဖေကို ထမင်းစားဖို့ သွားခေါ်မှဖြစ်မှာပါ။ ကျွန်တော်ချီတုံ့ချတုံ့စဉ်းစားနေပြီးမှ ဧည့်ခန်းသို့ တွန့်ဆုတ်စွာ ရောက်သွားပါသည်။

အဖေတွေနဲ့ သားတွေနဲ့ စိတ်ဆိုးတဲ့အခါ သားတွေကပဲ အရင်အခါရပါသလား။ အဖေတွေက ဘာဖြစ်လို့ စ၊မခေါ်တာလဲ။ ကျွန်တော် ချစ်တရက် ဝမ်းနည်းနာကျင်သွားသည်။

“ကျွန်တော် ထမင်းစားတော့မလို့”

ဖေဖေကလားထိုင်နှင့် ခမ်းလှမ်းလှမ်းမှာ ကျွန်တော် ရပ်ကာ မျက်မှပြာတော့ ကျွန်တော်အသံတွေ ခြောက်ကပ်တိုးတိတ်နေသည်။ ဖေဖေက ပြုံးခနဲ လှည့်ကြည့်၏။ ဖေဖေ ကျွန်တော်ကို စိုက်ကြည့်နေသည့် မျက်လုံးထဲတွင် ဘာအရိပ်အရောင်တွေ ပါပါလိမ့်၊ ကျွန်တော် မသိပါ။

“အေး၊ စားလေ”

ဖေဖေအသံလည်း တိုးတိတ်နေသည်။ ကျွန်တော် နေရာမှာ ရပ်နေဆဲ။ ဖေဖေကလည်း ကျွန်တော်ကို ကြည့်နေဆဲ။ ထို့နောက် ကျွန်တော် ထိန်းချုပ်ဟန်ဆောင်ထားရာမှ ပွင့်ထွက်သွားသည်။

“ကျွန်တော့်ကို စိတ်ပူမနေဘူး မဟုတ်လား”

အခံရခက်စွာ လွှတ်ခနဲ မေးမိသွား၏။ ဖေဖေဘာမှမပြောပါ။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် ဘယ်တွေလျှောက်သွားနေခဲ့သလဲလို့ ဖေဖေ စိတ်မပူပါဘူး”

ဖေဖေ ကျွန်တော့်ကို ငေးကြည့်နေ၏။ ကျွန်တော် မျက်ရည်ဝဲလာကာ တစ်ဖက်သို့ ပြုံးခနဲ လှည့်ပစ်လိုက်ရ၏။

“ကျွန်တော် ပျောက်နေတာတောင် ဖေဖေ မသိပါဘူး၊ ဖေဖေက...”

ဖေဖေ ဂုန်းခနဲ ထိုင်ရာမှ ထကာ ကျွန်တော့်ဆီသို့ ချက်ချင်း
ရောက်လာ၏။

“သား...”

“ကျွန်တော် ဘယ်ကပြန်လာသလဲလို့ ဖေဖေ မမေးဘူး၊ ကျွန်
တော်...”

ဖေဖေလက်ဖဝါး တစ်ဖက်က ကျွန်တော့်နှုတ်ခမ်းများဆီသို့
ညှင်သာစွာ ထိကပ်လာသည်။ ထို့နောက် ဖေဖေက ကျွန်တော့်အား
သူ့ဘက်သို့ ဆွဲခေါ်ကာ ရင်ခွင်ထဲသို့ သွင်းလိုက်သည်။ ကျွန်တော့်
အားတင်းကျပ်စွာ ဖေဖေ ဖက်ထားသော အခိုက်အတန့်၌ ကျွန်တော်
သည် ဝမ်းနည်းမှုနှင့် နာကျင်မှုကို အဆမတန် ခံစားလိုက်ရ၏။ ထို့
နောက် စိတ်ကို လျှော့ချကာ ဖေဖေရင်ခွင်၌ မျက်စိမှိတ်ကာ ငြိမ်
သက်နေမိပါသည်။

***

ဂျူးစာပေ

(၃)

ကျွန်တော် အိမ်ပြန်ရောက်ဖို့ အလျင်စလို ဖြစ်နေသည်။

အိမ်မှာ ကျွန်တော့်အတွက် ဂစ်တာလေး တစ်လက်အပြင်
ကက်ဆက်တစ်လုံးပါ ရှိနေပြီဖြစ်သည်။ ထိုကက်ဆက်ဝယ်ဖို့ ဖေဖေ
သည် သူ့ကိုယ်ပိုင်အဖြစ် သိမ်းထားသော စာအုပ်ပေါင်းများစွာကို
မျှရောင်းပစ်ခဲ့ရသည်ဟု ကျွန်တော် ရိပ်မိ၏။ ကက်ဆက် ဝယ်ပေး
ပါရန် ဘယ်တုန်းကမှ မပူဆာခဲ့ဖူးသောကြောင့် ဤအဖြစ်အတွက်
ကျွန်တော့်မှာ တာဝန်မရှိဘူးဟု ကျွန်တော် ယူဆထားသော်လည်း
ဖေဖေကို သနားနေမိတာတော့ အသေအချာပဲ ဖြစ်သည်။ သနား
စိတ်ကြောင့်လည်း မုန့်ဖို့ကို ကျွန်တော် လျှော့၍ သုံးခဲ့ပါသည်။

ဂျူးစာပေ

အိမ်ပြန်ရာလမ်းကလေးရှိ စိန်ပန်းပွင့်ကြွေများသည် ကျွန်တော်အား တစ်ခါတစ်ခါ ဒေါသကြီးစေပြီး တစ်ခါတစ်ခါ စိတ်ဓာတ်တက်ကြွစေသည်။ ယခုတော့ ကျွန်တော်သည် သွက်လက်စွာ သူတို့အပေါ် နင်းလျှောက်လျှက်ရှိသည်။ စာအုပ်များ ကျပ်နေအောင် ထည့်ထားသည့် လွယ်အိတ်သည် ကျောင်းအသွားတွင် မခံနိုင်အောင် လေးလံပြီး ကျောင်းအဖြစ်တွင်တော့ အသင့်အတင့်သာ လေးပါသည်။

“ကဲငါ ညဈေးမသွားခင် သင်ခန်းစာ စရအောင်၊ ငါ မနွဲ့ကရေးခိုင်းထားတဲ့ နုတ်စ်တွေ အားလုံးပြီးပြီလား။”

ဖေဖေက နည့်ခန်း ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ ပစ်ထိုင်ချလိုက်ရင်း မေးသည့်အခါ ကျွန်တော် ဖေဖေကို ပြန်ဆင်ခြေပေးမိသွား၏။

“ဖေဖေရာ... အဲဒီ နုတ်စ်တွေ ရေးရတာ ပျင်းလွန်းလို့ သေတော့မယ်၊ နုတ်စ်မသိလဲ သူများတွေ ဒီလိုပဲ တီးနေကြတာပဲ၊ ကော့ဒ်သီရင်...”

“ဟေ့ကောင် လျှာမရှည်နဲ့၊ ငါ့ဆီမှာ သင်ရင် မင်းအဲလို ဂျိုး(ကြေး) များလို့ မရဘူး၊ နုတ်စ်နဲ့ တီးတတ်ဖို့၊ နုတ်စ်နဲ့ သီချင်းစပ်တတ်ဖို့ ဆိုတာ ဘယ်လောက် ခက်ခဲလဲ၊ ဘယ်လောက် ပညာသားပါလဲ၊ မင်းက အလကားရတဲ့ ပညာကို၊ အေး... အခုသင်မထားရင် မင်းကြီးတဲ့အခါ နောင်က ရမှားပဲ၊ ဆိုလိုက်တာတီးသမားတစ်ယောက်အတွက် နုတ်စ်လိုတယ်”

စိတ်တိုသွားဟန် ရှိသော ဖေဖေအနီးသို့ မှတ်စုစာအုပ်နှင့် ဂစ်ကပ်ကို ကိုင်၍ ကျွန်တော် ရောက်သွားပါသည်။

“မဟုတ်ပါဘူး ဖေဖေ၊ ကျွန်တော် ပြောချင်တာက နှစ်ရက်ခြားတစ်ခါလောက် နုတ်စ် သင်မယ်၊ ဒီကြားထဲမှာ ကော့ဒ် နှစ်ခု သုံးခုလောက် တက်ချင်တယ်၊ နောက်ပြီး အင်္ဂလိပ်သီချင်းတွေ ဖေဖေအားသာပြန်ပြီးမယ်ဆို”

ဖေဖေ ကျွန်တော့်ကို မျက်မှောင်ကြုတ်ကြည့်၏။

“မီးနင်းတွေ မင်းအရှင်ကျက်ရမယ်လေ”

“ကျွန်တော် ကျက်ပြီးပြီ ဖေဖေ”

ကျောင်းစာသာ ကျက်ဖို့ ကျွန်တော် စိတ်မဝင်စားသော်လည်း ဖေဖေ ကူးရေးပေးထားသည့် အင်္ဂလိပ်သီချင်းများကို ကြိုးစားဖတ်၊ သီချင်းနှင့် တိုက်၍ နားထောင်ဖို့ မပျင်းရိတတ်ပါ။

ကျွန်တော် သည်ကနေ့ မေးရန် ရွေးထားသော သီချင်းမှာ 'Casablanca' သီချင်း ဖြစ်ပါသည်။

“ကာဆာဗလန်ကာ ဆိုတာ မြို့ကလေးတစ်မြို့ရဲ့ နာမည်ပေါ့ကွာ၊ အဲဒီမြို့မှာ တစ်ချိန်တုန်းက ချစ်သူနှစ်ဦး တွေ ခွဲကြဖူးတယ်ပေါ့၊ ဒီစကားလုံးကို ရှမ်းပိန်လို့ အသံထွက်တာ မင်းသီချင်းထဲမှာ ကြားလိုက်မှာပေါ့၊ ကာဗီယာဆိုတာ သူတို့ဆီမှာ လူကုတ်တွေ စားတဲ့အရက်နဲ့ ဖြည်းတဲ ငါးဥတစ်မျိုးပေါ့”

“ဒါကိုရော ဘယ်လို အသံထွက်တယ်”

“ဖလစ်ကာရင်း...မှိတ်တုတ်မှိတ်တုတ်လင်းတာကို ပြောတာကွ၊ ကဖေးဆိုင်ကလေးဆီက မှိတ်တုတ်မှိတ်တုတ် အလင်းရောင်လေးတွေ မင်းမျက်စိထဲ မြင်ကြည့်လိုက်ပေါ့၊ တစ်ယောက်လက်ကို တစ်ယောက် ဆုပ်ကိုင်ထားတဲ့ ချစ်သူနှစ်ဦး မိုးကောင်းကင်က ကြယ်ကလေးတွေရဲ့ အလင်းရောင်...”

ကျွန်တော်သည် အင်္ဂလိပ်စာလုံးများကို အသံထွက် ရွတ်ဖတ်လိုက်သည်။

“Oh ... a kiss is still a kiss in Casablanca ဒီလို ဘာသာပြန်ရမလား ဖေဖေ၊ ကာဆာဗလန်ကာမှာ အနမ်းတစ်ခုဟာ အနမ်းတစ်ခု ဖြစ်နေဆဲပါပဲ”

ဖေဖေ အသံထွက်၍ ရယ်မောသည်။

“အင်း...ဒီလို ပြောင်မြောက်တဲ့ ဝါကျဖွဲ့နည်းနဲ့ဆို မင်းအဆိုတော်လုပ်တာကပဲ ပိုဖြစ်နိုင်မယ်ထင်တယ်၊ သီချင်းရေးသမားတော့ ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူးကွ”

ကျွန်တော် နည်းနည်းဒေါ်ပွသွား၏။

“ဒါကတော့ဖေဖေ...ကျွန်တော်က ငယ်ငယ်လေးရှိသေးတာကိုး၊ ကြီးလာရင် ကျွမ်းကျင်လာမှာပေါ့”

“ကာဆာဗလန်ကာမှာ အနမ်းလေးတစ်ခု အခုချိန်အထိ ရှိနေတုန်းပါလို့ ပြန်ရင် ပိုလှမှာပေါ့၊ အုပ်စိုးရ”

ကျွန်တော် မျက်မှောင်ကြွတ်ကာ နောက်တစ်ကြောင်း ရွတ်လိုက်သည်။

“အနမ်းဟာ အနမ်းမဟုတ်တော့ဘူး၊ မင်းရဲ့အဲ...ဖေဖေ ဒါကို အဖမ်းလို အသံထွက်တယ်”

“B-I-G-h ဆိုင်း...၊ ဂျီနဲ့ အိပ်ချ်အသံကို ဖျောက်၊ ဒါ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ မင်းသိတယ်မို့လား”

“သက်ပြင်းရှိုက်တာတဲ့”

“အေးပေါ့၊ ကဲ...အဲဒါကို ဘာသာပြန်စမ်း”

“မင်းရဲ့ သက်ပြင်းရှိုက်သံ မပါရင် အနမ်းတစ်ခုဟာ အနမ်းမဟုတ်တော့ဘူး”

ဖေဖေ ခပ်သဲ့သဲ့ ပြုံးနေပါသည်။

“Please come back to me in Casablanca, I love you more and more each day....ကျေးဇူးပြုပြီး ကာဆာဗလန်ကာကို၊ ငါ့ဆီကို ပြန်လာခဲ့ပါ၊ မင်းကို တစ်နေ့ထက် ချစ်နေ ပိုပိုပြီး ချစ်လာတယ်၊ ဖေဖေ as time goes by ကို အချိန်ကြာလာတာနဲ့အမျှလို့ ဘာသာပြန်လို့ ရမှာပေါ့နော်”

“သိပ်ရတာပေါ့”

ဖေဖေက တပည့်ကို ကျေနပ်သော ဆရာတစ်ဦး၏ အပြုံးမျိုးဖြင့် ကျွန်တော့်အား ကြည့်နေသည်။

“ကဲ...ဘယ်လောက်လွယ်လဲကွ”

“ဒါပေမဲ့၊ အဲ...”

ကျွန်တော် ပြောသင့်လား၊ မပြောသင့်လား စဉ်းစားနေခိုက် ဖေဖေက မေးဆတ်ပြသည်။

“ဘာလဲ”

“မင်းရဲ့ သက်ပြင်းရှိက်သံ မပါရင် အဲဒါ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ၊ အဲဒီ ဆိုင်းဆိုတဲ့ စကားလုံးက ကစစ်နဲ့ ဘယ်လိုဆက်သွယ်နေလို့လဲ၊ ကျွန်တော်ထင်တာစော့...”

ဂစ်တာခါးပေါ်မှာ မေးထောက်တင်လျက် ကျွန်တော့်ကို မမြင်ဖူးသလို စူးစိုက်ကြည့်သည်။

“မင်းအသက် ဘယ်နှစ်နှစ်လဲ အုပ်စိုး”

“ဆယ့်နှစ်နှစ်”

“အေး၊ မင်းအသက် ၁၈ နှစ်လောက်ကျရင် အဲဒီဝါကျကို နားလည်လာလိမ့်မယ်၊ အခု ငါ့ကို အဲဒါမမေးနဲ့၊ ရှေ့ဆက်ကျော်ဖတ်၊ ကြားလား”

“ဟုတ်...”

ဖေဖေ ခန့်မှန်းတာ နည်းနည်းနောက်ကျပါသည်။

ဖေဖေ ခန့်မှန်းသည့် အသက်ထက် နှစ်နှစ်စော၍ ကျွန်တော် ထိုဝါကျကို နားလည်ခဲ့သည်။

***

ဂျူးစာပေ

(၄)

ကျွန်တော့်အသက် ၁၅ နှစ်အရွယ်တွင် ကျွန်တော်တို့ သူငယ်ချင်း တစ်စုသည် မျှော်မှန်းထားသော တီးဝိုင်းအဖွဲ့ကလေး တစ်ခု ဖွဲ့လိုက်ကြသည်။ သက်နိုင်အဖေ ပိုင်ဆိုင်သော ဂိုဒေါင်ဟောင်းကြီး ဖြစ်လျှင် ကျွန်တော်တို့ တီးဝိုင်းတိုက်ရာ စတူဒီယိုအဖြစ် ပြောင်းလဲသွား၏။

“နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ်... ကျွန်တော်သွားတော့မယ်... လမ်းရဲ့ ဆယ်ဆောင်ရာ ဟိုအဝေးကို အဝေးကို... လွမ်းတတ်ရင်လဲ လမ်းမှာ ပဲ လွမ်းတော့မယ်...”

ဂျူးစာပေ

“ဟေ့ကောင် ဟေ့ကောင်...အဲဒီနေရာမှာ အသံပြကြီးနဲ့ မရဘူးကွ၊ ညည်းသလို ဆိုရမှာ...ခွီးမှပဲ”

သီချင်းဆိုနေသော ဇာနည်ကို ကျွန်တော်စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဟောက်ပစ်လိုက်၏။ ဇာနည်ပြီးပြီဖြစ်နှင့် အခဲရခက်သွားဟန် တူပါသည်။

“အေးပါကွာ၊ အသံမြင့်ပြီး ချက်ချင်းနှိမ့်ပစ်ရတော့ ငါကြောင်သွားလို့ပါ”

ကြားထဲက မြင်ပြင်းကတ်နေဟန် ရှိသော သက်နိုင်က ကျွန်တော့်အား မျက်လုံးစွေ၍ ကြည့်၏။

“သူ့ထက် တတ်နေရင်လဲ မင်းဆိုလိုက်ပေါ့ကွာ”

“ဟ...ငါ အဆိုမရလို့ပေါ့ကွာ၊ နောက်ပြီး မင်းတို့ထဲမှာလိ(ဒ်) တီးနိုင်တဲ့ကောင် ရှိလို့လား၊ ငါ ဗိုကယ်လ် ဆိုပေးရင် ဇာနည်က လိ(ဒ်) တီးနိုင်မှာလား”

“ကဲ...တော်ပါတော့ကွာ၊ မင်းတို့ဟာက ပြီးဦးမှာလား”

ရစ်သစ်ဂစ်တာကို တာဝန်ယူနေသော ဘော်ဘီက ဝင်ဟောက်တော့ ကျွန်တော်တို့အားလုံး ငြိမ်သွားသည်။

ဤတီးဝိုင်းအဖွဲ့ကလေး ဖြစ်လာဖို့ ကျွန်တော်တို့သည် သုံးနှစ်တိတိ ဆက်၍ ကျောင်းအားရက်တွင် အလုပ်မျိုးစုံ လုပ်ကိုင်ခဲ့ကြရ၏။ ကျွန်တော်က ကား ရေဆေးဆီလိုက် လုပ်ငန်းနှင့် ကားဝပ်ရှော့တို့တွင် အလုပ်လုပ်ခဲ့သည်။ ဘော်ဘီက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင် စားပွဲထိုးလုပ်၊ ဇာနည်က သူ့ဦးလေး၏ ဆေးဆိုင်မှာ အရောင်းအကူလုပ်၊ ငွေကြေး ချမ်းသာသော သက်နိုင်ကတော့ အဖေ့ဆီက

ကျွန်တော်တို့ ပြီး စုသောအလုပ်။ ဒါပေမဲ့ ပစ္စည်းအားလုံးသည် မာန်ပတ်ရစ် နှစ်ပတ်ရစ်များသာ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့သည် နိမ့်စွန့် ကလေးများကိုပင် တသသ ကိုင်တွယ်လျက် မြတ်နိုးစရာ ရှိကြသည်။

“ငါတို့ ဘေ့စ် ဂစ်တာသမား တစ်ယောက် လိုနေတယ်ကွ၊ ခင်မာ အရေကြီးတယ်၊ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

“ရှာကြတာပေါ့”

“တယ်လို ရှာမလဲ”

“လွယ်ပါတယ်ကွာ၊ ကြော်ငြာဘုတ်မှာ စာရွက်ကပ်ကြတာပါ”

ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့သည် တက်ကြွစွာ ကြော်ငြာ စာစီကြသည်။

“ဘေ့စ်ဂစ်တာ နိုင်နင်းစွာ တီးခတ်နိုင်သူတစ်ယောက် အလိုရှိသည်၊ အသက် ၁၆ နှစ်ထက် မကြီးရ၊ စတီဗင် တိုင်လာထက် ပို၍ ရုပ်မဆိုးရ၊ နဝမတန်းစီမှ သက်နိုင်ထံမှာ ဆက်သွယ်ပါ”

ထိုကြော်ငြာကို ကျောင်း နံရံဘုတ်ပြားများ၌ ကော်ဖြင့် ကပ်ကြသည်။ ထို့နောက် ရလဒ်ကို စိတ်လှုပ်ရှားစွာ စောင့်ကြ၏။

နောက် လေးငါးရက်အကြာတွင် ကံကောင်းထောက်မစွာ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ထံသို့ တစ်ဦးတည်းသော အလုပ်လျှောက်သူ ပေါ်လာသည်။ ထိုကျောင်းသားမှာ ဆယ်တန်းမှ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ လေးယောက်ထက် အသက်ပိုကြီးနေသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်တို့က အလုပ်ရှင်ဖြစ်သဖြင့် သူ့ကို မင်းနှင့်ငါနှင့် ပြောရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြသည်။

“ငါနာမည် လှိုင်မင်းတဲ့...၊ စတီဗင်တိုင်လာဝက်တော့ မဆိုးဘူး မဟုတ်လား”

ကျွန်တော်ပခုံးတွန့်၍ ပြုံးလိုက်သည်။ တကယ်တော့သူ့မျက်နှာမှာတော်တော်ချောပါသည်။ မိန်းကလေးတွေ ကြွေလောက်မယုံရုပ်ရည်မျိုး၊ ကျွန်တော်အားကျသည့် စူးရှနက်မှောင်သည့်မျက်ဝန်းပိုင်ရှင်မျိုး ဖြစ်သည်။

“အိုကေ...လက်ရည်စမ်းကြရအောင်”

သူ့ကို သက်နိုင်၏ စတူဒီယိုကြီးထဲသို့ ခေါ်သွားသည်။ လှိုင်မင်းသည် ဘောစံဂစ်တာ ကျွမ်းကျင်ပါသည်။ Saxophone ပါ တီမှုတ်နိုင်သူဟု ကျွန်တော်တို့ သိရသည်။ ကျွန်တော်တို့ တီးဝိုင်းမှာ ဂျပ်ဇီဂီတနှင့် ပတ်သက်၍ ဘာပစ္စည်း ကိရိယာမျှ မရှိသည်ကို ပထမဆုံးအကြိမ် စိတ်ဓာတ်ကျသွား၏။

“ရောဒ် စတူးဝပ်ရဲ့ Passion သီချင်းတိပ်ခွေကို ငါ ကြည့်ပြီတဲ့ နောက် Saxophone မှုတ်တဲ့ ပညာကို ငါ စိတ်ဝင်စားသွားတာပဲ”

သူ့အား ကျွန်တော်အားကျစွာ တစ်ချက်ကြည့်မိသည်ကို သူမသိအောင် ဖုံးကွယ်ဖို့ ကျွန်တော် မကြိုးစားခဲ့ပါ။

“သူက အုပ်စိုးတဲ့တို့အဖွဲ့မှာ ဆိုလိုဂစ်တာရစ်(စ်)(တ်)ပေါ့၊ တစ်ခါတစ်ခါ ရစ်သမ်နဲ့ လီ(ဒ်) နှစ်မျိုးလုံး သူတစ်ယောက်တည်း တီးရတယ်၊ backing vocal လဲ သူပဲ လိုက်ပေးတယ်၊ ငါတို့ထဲမှာ အသက်အငယ်ဆုံး၊ ဒါပေမဲ့ သူ့အိပ်မက်ကို မင်းသိရင် အံ့သြ

...လား၊ သူက မြန်မာနိုင်ငံကြီး တစ်ခုလုံးကို သူ့ဂစ်တာထဲ ထည့်ထားသူပဲဆိုတာပဲ”

ကျွန်တော် ဖြန့်ခနဲ ရှက်ရွံ့စွာ ရယ်လိုက်ရ၏။ ခွေးကောင်ကလေးက မီးအလှည့်ကျမှ မင်းသိမယ်။

လှိုင်မင်းက ကျွန်တော့်ကို အံ့သြစွာ ပြုံးကြည့်၏။ သူ့အပြုံးမှာ ကမ္ဘာတစ်ယောက် မတန်မရာ လှေကားထစ်တစ်ခု တက်ရန် ခြိမ်းခြောက်နေသည်ကို စောင့်ကြည့်နေသည့် လူကြီးတစ်ယောက်၏ အပြုံးမျိုး။ အင်...ဒီကလေးတော့ လိမ့်ကျတော့မှာပဲ၊ သူ့အတွေးကို ကျွန်တော် ဖမ်းမိလိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော် အောင့်သက်သက် ဖြစ်ချင်မည်။ ဖေဖေတောင် ကျွန်တော့်ကို သည်လို မပြုံးဖူးပါ။

ကျွန်တော် ဇာနည်ပခုံးကို လက်သီးဖြင့် ဆတ်ခနဲ ထိုးပစ်လိုက်သည်။ လောလောဆယ်တော့ ကျွန်တော် ဒါပဲ တတ်နိုင်သည့် နည်းနာနာ လှိုင်မင်း၏အပြုံး ချက်ချင်း ပျောက်ကွယ်သွားပြီး အလုပ်ကလေး စပြောသည်။

“ဟုတ်ပြီ၊ ငါ့အရည်အချင်းကို မင်းတို့ လက်ခံပြီဆိုရင် ငါ့အင်္ကျီက ဘာအခွင့်အရေးတွေ ရနိုင်သလဲဆိုတာ ငါ မေးရတော့မယ်၊ မမီးတို့အဖွဲ့ထဲကို ငါ ဝင်ချင်အောင် ငါ့ကို ဘာနဲ့ဆွဲဆောင်မလဲ”

သက်နိုင်နှင့် ကျွန်တော် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် အကဲခတ်လိုက်ကြ၏။ ထို့နောက် သက်နိုင်က ချောင်းတစ်ချက် ဟန်သည်။

“ဒီလိုကွ...တို့အဖွဲ့က ကိုယ်ထူကိုယ်ထ အဖွဲ့ဆိုတော့ ကိုယ့်အင်စထရူးမင်းကို ကိုယ်တာဝန်ယူရတယ်၊ မင်း ငါတို့အဖွဲ့ထဲကို

လာရင် မင်းရဲ့ ဂစ်တာကိုပါ ယူလာမှ ဖြစ်မယ်၊ ငါတို့မှာ ဂစ်တာ
အပို မရှိဘူး”

“ဪ...”

“နောက်ပြီး လောလောဆယ် ငါတို့ဝိုင်းကို ငှားတဲ့ အပူ
ရှင် မရှိသေးဘူး”

“မင်းဘိုးအေ တဲ့”

လှိုင်မင်း မျက်နှာတစ်ချက် ပျက်သွားသည်။ သက်နိုင်စွမ်း
ရပ်သွားသည့်အခါ ကျွန်တော်က မျက်စိမှိတ်၍ ဇွတ်ပြောချလိုက်
၏။

“အဖွဲ့ကြောင့် ကုန်တဲ့ လက်ဖက်ရည်ဖိုး၊ ဂစ်တာကြိုးဖိုး၊
အလှည့်ကျ အကုန်ခံရမယ်”

“ကောင်းကွာ”

“ဒါပေမဲ့ မင်းကို ဆွဲဆောင်မယ့် အချက်တစ်ခု ရှိတယ်၊ ဘာ
လဲဆိုတော့ မင်း ငါတို့နဲ့ တွဲမိတဲ့ အချိန်ကစပြီး မင်းဟာ ဂစ်တာ
တစ်လက်တည်း ရှိပေမယ့် တီးဝိုင်းတစ်ခုလုံး ပိုင်သွားပြီ၊ အကဲ
တီးဝိုင်းရဲ့ ခြေလှမ်းဟာ မင်းခြေလှမ်းပဲ၊ အကဲခိုးရဲ့ နာမည်ဟာ မင်း
နာမည်ပဲ”

လှိုင်မင်း တဟားဟား ရယ်မောကာ သဘောကျသွား၏။

“အေး၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းတို့အဖွဲ့ကို ငါ ကြိုက်သွားပြီ၊ အို
ကေ...ငါ ပါပြီ”

ကျွန်တော် အောင်ထားသော အသက်ကို အားရပါးရ ရှိက်ရှာ
လိုက်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့အတွင်းသို့ အလုပ်လျှောက်
ရန် အကူအညီဖြစ်သော်လည်း မကြာမီပင် သူက ခေါင်းဆောင်နေရာ
မှ ဖယ်ရသွားသည်။ သူသည် စနစ်တကျ ဦးဆောင်တတ်သူ ဖြစ်သည်။

“မင်းတို့အဖွဲ့က အကဲခိုး ဆိုတော့ အဓိပ္ပာယ်က ပဲ့တင်သံ
ပဲ့တင်သံမှာ ဘာဂုဏ်ရည်တွေ ရှိသလဲ၊ မင်းတို့မှာ ဘာဂုဏ်
ရည်တွေ ရှိလို့ ပဲ့တင်သံလို့ ပေးထားတာလဲ”

ကျွန်တော်တို့ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်ကြ
ရင်း တကယ်တော့ ကျွန်တော်တို့သည် ခပ်ဆန်းဆန်း စွဲမက်လွယ်
သည့် နာမည်ကို ရွေးချယ်ပေးထားခြင်း ဖြစ်သည်။

“ပဲ့တင်သံ ဆိုတာ နံရံတွေ၊ ကျောက်ဆောင်ကမ်းပါးတွေနဲ့
ဆန်နဲ့ ထိပြီး ပြန်လွင့်ပေးတဲ့ ဒုတိယအသံပဲ၊ ဒီတော့ မင်းတို့အဖွဲ့
က ကောင်တွေက နံရံတွေလို၊ ကျောက်ဆောင်တွေလို ခိုင်မာတဲ့
အသံပဲ၊ အသံဟူသမျှကို မင်းတို့က တစ်သမတ်တည်း ပြန်လွင့်ပေးနိုင်
ရဲ့လား၊ တချို့အသံကိုပဲ ပြန်ထုတ်ပေးပြီး တချို့အသံတွေကို ပြန်
ထုတ်ပေးနိုင်ရင်...ဒါမှမဟုတ် ပြန်ထုတ်ပေးရရင် မင်းတို့အဖွဲ့နဲ့
နာမည်နဲ့ ဘယ်လိုလုပ် ထပ်တူကျတော့မလဲ၊ မင်းတို့မှာ သတ္တိရှိ
ရဲ့လား၊ အဲလိုမှ သတ္တိမရှိရင် မင်းတို့အဖွဲ့ရဲ့ နာမည်ကို တခြား နာမည်
တစ်ခုခုနဲ့ ပြောင်းပစ်ရမယ်”

ကျွန်တော်တို့ ဤနာမည်ကို ချစ်သောကြောင့် နာမည်တော့
မပြောင်းနိုင်ပါ။

“အိုကေ...ငါတို့ မှန်ကန်အောင်၊ ရဲရင့်အောင် ပြောင်းမယ်

ကွာ၊ စတိတ်ချီပေါ်တက်တဲ့အခါ ငါတို့ဟာ ပဲ့တင်သံ ထုတ်ပေးရန်ရဲတွေ၊ ကျောက်ဆောင်တွေနဲ့ တူစေရမယ်”

ဇာနည်က အားတက်သရောထောက်ခံသည်။

“ဟုတ်ပြီ၊ နောက်တစ်ခုက မင်းတို့ အခုဘာသိချင်းတွေ ကို နေသလဲ၊ မူသေ သတ်မှတ်ချက် ထားသလား”

ကျွန်တော်တို့ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ကြရပြန်သည်။

“အက်ခိုးအဖွဲ့ဟာ ရော့ခ်ကို တီးသလား၊ ရစ်သမ်နဲ့ ဘလူးတွေ တီးသလား၊ ဂျပ်စ်မတီးတာတော့ ငါသိပြီလေ”

“အဲ...ဘာပြောရမလဲ အစုံပဲကွာ၊ တစ်ခါတစ်ခါ ဗင်ဟောလပ်၊ တစ်ခါတစ်ခါ ပရက်စလေ”

“အေး...အဲဒါ မကောင်းဘူး၊ အိုင်ဒင်ဒီတီ ပျောက်သွားမှာပေါ့၊ မူပိုင်ဟန် တစ်ခု ရှိရမယ်၊ တစ်ခုဆို တစ်ခုတည်း သတ်သတ်မှတ်မှတ် ရွေးကြမယ်ကွာ၊ ဇာနည်...မင်းက ပင်တိုင် ဗိုကယ်လ် ဆိုတော့ မင်း အာတွေ့တာ ဘာအမျိုးအစားလဲ”

ဇာနည်က ချက်ချင်းဖြေသည်။

“ရော့ခ်”

“အိုကေ...တို့ ရော့ခ်ထဲကပဲ ရွေးကြတာပေါ့၊ ကိုယ်ပိုင် သိချင်း မရှိသေးတဲ့ တီးဝိုင်း တစ်ခုအနေနဲ့ အများနဲ့ ခြားနားဖို့ ငါတို့ ကြိုးစားရမယ် မဟုတ်လား၊ ရော့ခ်ထဲကနေ ငါတို့ အပျော့စားတွေ ရွေးထုတ်လို့ ရပါတယ်”

...အခုမှာ မူရင်း အင်္ဂလိပ်ဘာသာကို ကျွန်တော်တို့ ကလေးတို့ ချီနပ်နည်းနည်းမျှ နီးစပ်အောင် မဆိုနိုင်။

“အဖြစ်လဲကွာ...၊ အားလုံး ကော်ပီဆိုနေကြတာပဲ၊ တို့လဲ ကော်ပီပေါ့၊ ကော်ပီပဲ တူအောင် ဆိုစမ်းပါဦး၊ မင်းတို့ကောင်တွေ ဘာကြီး ကျယ်စမ်းနဲ့ ချီးမှပဲ” လှိုင်မင်းက ကျွန်တော်တို့အား ရယ်အားပါသည်။

ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့သည် လူနှင့် တူရိယာပစ္စည်း စုံလင်သွားပြီ ဖြစ်၍ စနေ၊ တနင်္ဂနွေ ညနေတိုင်း ညဦးပိုင်းအထိ ဂိုဒေါင်ကြီးတစ်ခုတည်းကိုယ်လွတ် လေ့ကျင့်ကြသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်တို့၏ လက်စွမ်းကို ပြသခွင့် မကြုံသေး။

တစ်ရက်မှာတော့ ဖေဖေ အသိမိတ်ဆွေ တစ်ယောက်၏ မိန့်ကြားမှုကြောင့် အသစ်ဖွင့်ပွဲနေ့တွင် ကျွန်တော်တို့ အက်ခိုးအဖွဲ့ကို မှားရမ်းပါမည့်အကြောင်း ဖေဖေက အကြံဉာဏ်ပေးသည်ကို ထိုမိန့်ဆွေ လက်ခံခဲ့သည်။

ကျွန်တော် ဝုန်းခနဲ ထခုန်ပစ်လိုက်၏။

“သိပ်ဝမ်းမသာနဲ့ဦးကွ၊ သူတို့က မင်းတို့အဖွဲ့ကို တစ်ထောင်ပဲ ပေးနိုင်မယ်တဲ့”

တစ်ထောင်ဆိုသောငွေသည် ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့အတွက် နည်းသည်မှာ သေချာ၏။ သို့သော် ကျွန်တော်တို့၏ ပထမဦးဆုံး ပွဲကို ကြော်ငြာသည့် သဘောမျိုးဖြင့် စဉ်းစားလျှင်တော့ တစ်ထောင်ဆိုသည့် ငွေမှာ သိပ်မနည်းလှပါ။

“အော်ရီဂျင်နယ်လ်နဲ့ တူနိုင်သမျှ တူအောင်သာတီးပေတော့ အုပ်စိုး၊ ကွန်ပြီး လက်စွမ်းမပြလိုက်နဲ့၊ နှေးတာတွေ မြန်တာတွေ၊ လျှော့တာတွေ တိုးတာတွေ သွားမလုပ်လိုက်နဲ့...ကြားလား၊ ကိုယ် ပိုင် အစွမ်းအစ မရှိရင် သူများကို တူအောင်သာတီး”

ဖေဖေက သတိပေးသည်။

ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့၏ ပထမဆုံး စင်မြင့်တေးဂီတ ဖြေဖျော်ပွဲ တွင် ကျွန်တော်သည် ဒူးတဆတ်ဆတ် တုန်နေသည်။ နောက်ဘက် က အပြာရင့်ရောင် ပိတ်ကားပေါ်တွင် ကိုယ်တိုင် ပြင်ဆင် ကပ်ထား သည့် The Echo ဟူသော ရွှေရောင် စာလုံးများကို မြင်ရချိန်၌ ရင်ထဲက လှုပ်ရှားကြည်နူးမှုမှာ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင် နားမလည်နိုင် အောင် နက်ရှိုင်းလှသည်။ သက်နိုင်သည် ဒရမ်မာအဖြစ် တာဝန်ယူ ရသည်ဖြစ်ရာ သူ့ဆံပင်များနဖူးပေါ် အုပ်မကျစေရန် သားရေပြား တစ်ခုဖြင့် စည်းနှောင်ထားသည်။

“မိတယ်ကွ”

သက်နိုင်ကို ကျွန်တော် လက်မထောင်ပြလိုက်၏။ သို့သော် ကျွန်တော် ဒူးတုန်နေသည်ကို လှိုင်မင်းက မြင်ဖြစ်အောင် မြင်သွား သည်။ သူ ကျွန်တော့်အနား ကပ်လာသည်။

“အောက်က ပရိသတ်ကို ငဲ့မကြည့်နဲ့၊ သုံးလေးပုဒ် တီးပြီးမှ ငဲ့ကြည့်...ကြားလား အုပ်စိုး”

“အေးပါ”

အဖွင့်တီးလုံး စနေသည့် စက္ကန့်ပိုင်းများတွင် ကျွန်တော်တို့ တီးဝိုင်းသည် အကြိမ်ကြိမ်အခါခါ တိုက်ထားခဲ့ပါလျက် အနည်း

ပင်မဦးမညာဖြစ်သွားသည်။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ လေးပင်ပူလောင် မှုတ်သန့်။ ပရိသတ် ရယ်မောမလားဟု စိုးရိမ်မိသော်လည်း ပရိ သတ် သတိထားမိဟန် မတူပါ။ စင်ထောင့်တွင် အရိပ်အခြည်စောင့် ကြည့်နေသော ဖေဖေကတော့ ရိပ်မိသည်။ ကျွန်တော့်အား လက် ဆွဲယမ်းပြလျက် ဆက်လုပ် ဆက်လုပ်ဟု အသံမထွက်ဘဲ အရေး ကြီးသတိပေးခဲ့သည်။ ကျွန်တော်တို့၏ အမှားသည် သေးသေး ကလေးသာဖြစ်၍ အရှက်မကွဲဘူးဟု ယူဆရပါမည်။

ဇာနည်သည် ပထမဦးဆုံးသီချင်း အဝင်၌ ဘားတစ်ခု နောက် ကျပြီးမှ အဆိုဝင်လာသည်။ လှိုင်မင်း မျက်နှာနည်းနည်းရှုံ့သွား သည်။ ဇာနည်လည်း ရိပ်မိပုံရ၏။ မိုက်ခရိုဖုန်းကို တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်လျက် မျက်စိစုံမှိတ်ကာ အော်ဟစ်ရင်း ပြီးနေလေသည်။

သည်ကောင့်အသံက ရောခံသီချင်းနှင့် လိုက်ဖက်သည်။ အ သံသည် သူ စကားပြောတုန်းကအသံနှင့် တခြားစီဖြစ်သွား၏။ သီ ချစ်၊ ဆိုလိုက်သည့်အခါ အသံ၌ လိုဏ်သံ၊ အက်သံ ပါလာသည်။ ချစ်ဆောင်မှုရှိသောအသံဖြစ်သည်။ သူ့အသံက အော်လေ ပီပြင်လေ၊ ကျွန်တော် သူ့ကို ပေါက်ကွဲသည့် ဂီတကိုသာ အများဆုံး ရွေးချယ် ရန် အကြံပေးထားသည်။

ကျွန်တော်တို့ ငါးယောက်လုံး တူညီဝတ်စုံဝတ်ထားကြသည်။ အထက်တန်းကျောင်းသားများ ဖြစ်၍ ဆံပင်တိုတိုညှပ်ထားရသည် ဖြစ်ရာ ကျွန်တော်တို့သည် အဖြူရောင် အင်္ကျီလက်ပွ လက်စည်းကြီး များကို ဝတ်ဆင်ကြ၏။ အင်္ကျီရင်ဘတ် အနားများ၌ မိန်းကလေး အင်္ကျီများလို အနားတွန့်များ တပ်ထားသည်။ လှိုင်မင်းပြောသည့်

(၅)

မိုးပျံ့ပူဖောင်း ရောင်စုံများကို မြေပြင်မှာ အစုလိုက် အပြုံလိုက် တစ်မျိုး၊ တန်းစီပြီး တစ်မျိုး ထိန်းချုပ်လွှတ်ထားသဖြင့် ပူဖောင်းများ လည် လေဖြင့် ယိမ်းနွဲ့နေကြသည်။ သစ်ပင် ပန်းပင်များနှင့် ရောင်စုံ ပူဖောင်းများကြားတွင် ဧည့်သည်များ တိုးဝှေ့သွားရင်း ပျော်ရွှင်စွာ စကားရယ်မောနေကြသည်။

မြေပြင်ထက် အနည်းငယ်သာ မြင့်သော စင်မြင့် သေးသေးလေး တစ်ခုပေါ်မှာတော့ ကျွန်တော်တို့၏ ‘ပွဲတင်သံ’ တေးဂီတဝိုင်းက မွေးနေ့ရှင်ထက်ပင် ပျော်မြူးစွာ ကခုန် တီးခတ်လျက်ရှိသည်။

မွေးနေ့ရှင် မြသီတာသည် ပခုံးကျော်ခါစ ဆံပင်တို့ကို မဲကြိုး

ကျောက်ဆောင်တွေ၊ နံရံတွေနှင့် မတူဘဲ ပန်းပင်တွေနှင့် တူနေမည် ထင်ပါသည်။ ဘောင်းဘီက လူတိုင်းမှာ ရှိသော လွယ်ကူသည့်အပြင် နုရောင် ဂျင်းကျပ်ကျပ်။ အင်္ကျီအပွနှင့် ဘောင်းဘီအကျပ်။ ကျွန်တော်တို့၏ လက်ကောက်ဝတ်တွင် သံမဏိရောင် သတ္တုလက်ကောက် တစ်ကွင်းစီ ဝတ်ထားကြသည်။ ဒါ ကျွန်တော်တို့ လုပ်နိုင်သမျှ အပျံ့ဆုံး၊ အမိဆုံး၊ ခေတ်အဆန်ဆုံး ပုံစံ ဖြစ်သည်။

ဇာနည် သုံးလေးပုဒ် ဆိုအပြီး မောသွားချိန်၌ အရန်အဆိုသမား အဖြစ် ဘော်ဘီက ဝင်ဆိုရပါသည်။ ဘော်ဘီအသံက နည်းနည်းစူးသည်။ အော်ဟစ်၍ ကောင်းသည့်အသံ မဟုတ်။ လည်ချောင်းထဲက အစ်၍ ညစ်ထုတ်ရမည့် သီချင်းမျိုးနှင့်မှ သူနှင့် လိုက်ဖက်သည်။ သို့သော် သူ ရွေးချယ်သော သီချင်းမှာ သူ့အသံနှင့် ဘယ်လိုမှ မလိုက်ဖက်သော ဘော့ဘီဒိုင်လန် သီချင်းတွေ ဖြစ်သည်။ သို့သော် အခြေအနေကောင်းပါသည်။

လှိုင်မင်း ပြောသည့်အတိုင်း သီချင်းသုံးပုဒ်အပြီးတွင် ကျွန်တော် ပရိသတ်ကို ကြည့်ရဲသွားပါသည်။ လူငယ်တချို့ စည်းချက်ညီညီ လက်ခုပ်တီးလာကြသည့်အခါ ကျွန်တော် ပျော်ရွှင်တက်ကြွသွား၏။

အက်ခိုး...။ လူတွေသည် အက်ခိုးကို သိသွားကြပြီ။

အက်ခိုးကို သတိထားမိသွားသည့် လူတွေထဲတွင် အမှတ်ရှစ် ကျောင်းမှ ဆယ်တန်းကျောင်းသူ မြသီတာလည်း ပါဝင်နေပါသည်။ မြသီတာသည် လှိုင်မင်း၏ ဝမ်းကွဲညီမ တော်စပ်သည်ဟု သိရပါသည်။

"ဟောဒီမှာ အုပ်စိုး...မင်းကို ငါ့ညီမက သိချင်လို့တဲ့"

ကျွန်တော့်ဘဝတွင် ပထမဦးဆုံးအကြိမ် ရင်ခုန်လှုပ်ရှားစေသော မြသီတာ။

ကျွန်တော့်ဘဝ၏ ပထမဦးဆုံးလေည်း၊ ပထမဦးဆုံး နေရာရနိုင်ခြင်း၊ ပထမဦးဆုံး ပန်းပွင့်။ မြသီတာ၏ အပြုံးကြောင့် ကျွန်တော်သည် ဟိုးမြင့်မားသော ရေတံခွန်ထိပ်ဖျားမှ လွင့်စဉ်ကျသွားသော စားစရာခဲစားလိုက်ရသည်။ မြသီတာ၏ မျက်လုံးများကတော့ ရုတ်တရက် နိုင်မြဲသော နွယ်ပင်များအဖြစ် ကျွန်တော့်ကို တစ်ရစ်ပြီးတစ်ရစ် တင်းကျပ်စွာ ဆွဲငင် တုပ်နှောင်လိုက်လေသည်။

မြသီတာကို ကိုယ်ချစ်တယ်...။

***

ရောင်စုံသေးသေးကလေးများဖြင့် အထက်ရောက်အောင် မြင့်စည်
နှောင်ထားသည့် မြင်းမြီးပုံဆံပင်ရိုးရိုးကလေးနှင့် လှပနေသည်။ ထို
စရာနေရာမရှိသောကြောင့် မြသီတာ၏ သူငယ်ချင်း ဧည့်သည်များ
သည် ရေခဲမုန့်ခွက်များကို လက်ပေါ်တင်လျက် လှစ်ခနဲ လှစ်ခနဲ
နေရာရွေ့ကာ ကိုယ်ကို ယိမ်းနွဲ့လှုပ်ရှင်း သီချင်းနားထောင်နေသည်။

“Oh my darling ... knock three times”

ကျွန်တော်တို့ လေးယောက်လုံး သံပြိုင် ဝင်ဆိုကြပါသည်။
ဒရမ်သက်နိုင်ရှေ့တွင် မိုက်ကရိုဖုန်း တစ်လုံး၊ ဗိုက်ယလစ်(တ်)
ဇာနည်၏ ရှေ့တွင် မိုက်ကရိုဖုန်း တိုင်တစ်လုံး၊ ကျွန်တော်၊ လှိုင်မင်း၊
နှင့် ဘော်ဘီတို့ သုံးယောက်ရှေ့မှာ မိုက်ကရိုဖုန်းတစ်လုံးသာ ရှိ
သည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့သုံးယောက်သည် မိုက်(က်)တစ်ခု
တည်းကို သုံးယောက်ပြိုင်တိုင်း အော်ကြရသည်။ ထိုအခါ ပို၍ ပျော်
စရာကောင်းပါသည်။

“On the ceiling if you want me, oh..twice on
the pipes..”

ပရိသတ်သိသောသီချင်းဖြစ်၍ ဧည့်သည်လူငယ်များက လက်
ခုပ်နှစ်ချက် တီးပေးသည်။ ထိုအခါ ကျွန်တော်တို့၏ ခြေထောက်
များ ပို၍ လှုပ်ရှား ခုန်ပေါက်မိကြသည်။

“if the answer is no...”

ဘယ်လောက်များ ရင်ခုန်ချင်စရာကောင်းလိုက်သည့်သီချင်း
လဲ။ ဆယ်ကျော်သက် အရွယ် လူလားမြောက်ဖို့ ခြေလှမ်း စ၊ ခါစ
ကောင်လေး၊ ကောင်မလေးများ၏ စိတ်လွတ်လပ်မှုကို ရိုးရိုးကလေး

သီချင်းဖြစ်ပါသည်။ ဂီတ၏ အတတ်ပညာနှင့် ဖမ်း
ဆီးနိုင်သောအခါ ရိုးရိုးကလေး ချစ်စရာကောင်းသည့် စာသား
များသည် မြူးကြွသွက်လက်သော လှပသည့် သီချင်းတစ်ပုဒ် ဖြစ်
ချက်သည်။

“oh my sweetness...”

ဒရမ်ရိုက်ချက်သုံးချက်နှင့်အတူ ကျွန်တော်တို့ လေးယောက်
တစ်၊ စည်းမျက်ညီညီ ခြေတစ်ဖက်စီ သုံးကြိမ် ဆောင့်လိုက်ကြသည်။
အောက်က လူငယ်ပရိသတ်များကလည်း လက်ခုပ်သုံးချက် တီးကြ
ပါသည်။

“means you'll meet me in the hallway, oh!
twice on the pipes...”

မြသီတာ၏ မွေးနေ့ပွဲသည် ကျွန်တော်တို့ အက်ခိုးတီးပိုင်း၏
အောင်မြင်မှု တစ်ရပ်လည်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ သီဆိုသော
သီချင်းများသည် မြသီတာတို့ အမှတ်(၈)ကျောင်းနှင့် ကျွန်တော်တို့
အမှတ်(၇)ကျောင်း နှစ်ခုလုံးတွင် ကျောင်းသားတိုင်း ပါးစပ်ဖျား၌
ရေပန်းစားခဲ့၏။

မွေးနေ့ပွဲ ပြီးသည့်အချိန်မှ စ၍ သွက်လက်၍ ချစ်စဖွယ်
ကောင်းသော မြသီတာသည် ကျွန်တော်တို့ ငါးယောက်နှင့် တစ်ဖွဲ့
တည်း ဖြစ်သွားသည်။ သီတုအိမ်မှ ကား လာမကြိုနိုင်သည့် ရက်
များတွင် လှိုင်မင်းက သွားကြို၍ စက်ဘီးပေါ် တင်နင်းရသည့်ဖြစ်
ရာ ကျွန်တော်တို့ ငါးယောက်ကပါ လှိုင်မင်းနှင့်အတူ လိုက်ပါကြပါ
သည်။ မြသီတာကို လှိုင်မင်း သွားကြိုပြီး အိမ်ပြန်ပို့ပေးရမည့် ရက်

များတွင် ကျွန်တော်တစ်နေ့ကုန် ကျောင်းခန်းထဲမှာ ရင်ခုန်ကြည့်နေရတတ်သည်။

မြသီတာအတွက် ကျွန်တော်တို့အုပ်စုမကြာခဏ ရန်ဖြစ်ပါသည်။ အမှတ် (၈) ကျောင်းတန်းကလည်း ကျောင်းတစ်ခုလုံးမှာ မြသီတာဟူသည့် နာမည်ကို မသိသူ မရှိ။ မန္တလေးတက္ကသိုလ်ရောက်တော့လည်း ပထမနှစ်၊ ရူပဗေဒအဓိက ဘာသာတွဲ အတန်းသား အားလုံးတွင် အလှဘုရင်မဟု ရွေးချယ်ခြင်း ခံရသည်။ ဂုဏ်သရေရှိ တိုင်းတရားသူကြီး၏ တစ်ဦးတည်းသောသမီး မြသီတာကို ချဉ်းကပ်သည့် ယောက်ျားတွေ အများကြီး၊ နောင်ယုက်မည့် ငယ်တွေက အများကြီး၊ မြသီတာကြောင့် ကျွန်တော်တို့အုပ်စု စိန်ခေါ်ပွဲတွေ မကြာခဏ ကြုံရသည်။

‘မြသီတာရဲ့ အမဲလိုက်ခွေးတွေ...’ဟု ဆဲဆိုတာလည်း ခံရဖူးသည်။

‘ကောက်ရိုးပုံစောင့်တဲ့ ခွေးတွေ’ဟု ဆဲဆိုတာလည်း ခံရဖူးသည်။

အားလုံးထဲမှာ စိတ်အမြန်ဆုံး၊ ဒေါသအကြီးဆုံးမှာ ကျွန်တော် ဖြစ်သောကြောင့် လက် အမြန်ဆုံးမှာလည်း ကျွန်တော်ပဲ ဖြစ်လေသည်။ ထို့ကြောင့် အငြိုးထား ခံရဆုံးမှာလည်း ကျွန်တော်ပဲ ဖြစ်သည်။ မြသီတာကြောင့် ရလာသော ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်များကို အိမ်ရောက်တော့ ဖေဖေက ဆေးထည့်ပေးရသည်။

“ဒါ မှောက်လျက်လဲတဲ့ ဒဏ်ရာ မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ လက်သီးနဲ့ ထိုးခံရတဲ့ ဒဏ်ရာပါ၊ မင်းငါ့ကို မညာပါနဲ့၊ မင်းရန်ဖြစ်ခဲ့ပြန်

မဟုတ်လား၊ မဖြစ်ဘူး... မင်းဒီနှစ်နေ့မှာ ဘောက်ဆင်လေး ဘာသာ ဆင်ဦးကွ”

တစ်ခါတုန်းကတော့ နှစ်ချောင်းဆက်တုတ်၏ လက်ကိုင် ကျွန်တော်ပါးရိုးကို ပြင်းထန်စွာ လွှဲရိုက်ခံရသဖြင့် နှစ်လက်မ ချောက်ကွဲသွားဖူးသည်။ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ဖေဖေက ဆေးခန်းသို့ တစ်ခါတုတ်ဆွဲခေါ်သွား၏။

“မချုပ်ဘူးနော် ဖေဖေ၊ ဆေးပဲ ထည့်မှာ”

ကျွန်တော် ဇွတ်ငြင်းလိုက်၊ ရုန်းကန်လိုက်ဖြင့် ဆေးခန်းသို့ ပါချွာတော့ ဆရာဝန်နှင့် ဖေဖေ နှစ်ယောက်ညှပ်ထိန်းချုပ်ကာ ဒဏ်ရာကို အစိမ်းချုပ်လိုက်ကြသည်။ ကျွန်တော် အော်ဟစ်ရမှာ ရှက်မပြန် လက်သီးကို တင်းကျပ်နေအောင် ဆုပ်ကာ တအင်းအင်း ကြိတ်ဖိတ်ခံရ၏။

“မင်း ယောက်ျားပဲကွ၊ မအော်ဘူး မဟုတ်လား”

ဖေဖေကို ကြည့်ရသည်မှာ ကျွန်တော်အတွက် နည်းနည်းမျှ ကာရုဏာသက်ပုံမရ။ သို့သော် ထိုဒဏ်ရာကို ရလိုက်တာ ကျွန်တော် အတွက် အထိုက်တန်ဆုံးသော နာကျင်မှု တစ်ခုဖြစ်၏။ အကြောင်းမှာ ထိုဒဏ်ရာကြောင့် မြသီတာ၏ ကျေးဇူးတင်မှုနှင့် ချစ်ခင်ယုယမှုကို ကျွန်တော် ရလိုက်သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

“ချုပ်ရတယ်...ဟုတ်လား၊ တော်တော်များလားဟင်”

မျက်လုံးဝိုင်းကလေးဖြင့် မြသီတာ မေးတော့ ကျွန်တော်က ယောက်ျားကြီးတစ်ယောက် ပုံစံနှင့် တည်ငြိမ်စွာ ဖြေလိုက်သည်။

“သိပ်မများပါဘူးဟာ၊ ခြောက်ချက်ပဲ ချုပ်ရတာပါ”

အမှန်က သုံးချက်ပဲ ချုပ်ရတာပါ။ မြသီတာ၏ အမြင်တူ ကျွန်တော်သူရဲကောင်းဖြစ်ချင်စိတ်ဖြင့် ဒဏ်ရာကို နှစ်ဆတိုး၍ ပြောမိခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဟယ်...အများကြီးပေါ့၊ သိပ်နာမှာပဲနော်”

“အိုး...ဒီလောက်ကတော့ ငါ့အတွက် ပုရွက်ဆိတ်ကိုက် သလောက်ပါဟာ”

အကြား နည်းနည်းသန်သွားသဖြင့် အကြောင်းသိ ဇာနည်က ကျွန်တော့်အား မြင်ပြင်းကတ်သွားခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် မြသီတာရှေ့မှာ ချက်ချင်း ကျွန်တော့်ကို သိက္ခာချလိုက်ပါသည်။

“အင်း...ပုရွက်ဆိတ်ကိုက်ပေလို့ပဲနော်၊ ကင်းမြီးကောက်များ ကိုက်ရင် အုပ်စိုးတို့ တစ်ညလုံးတောင် အိပ်လို့ရမှာမဟုတ်ဘူး”

“ဘာတုံးကွ”

“ညတုန်းက အနာနာလို့ဆိုပြီး အိနေတာဆို၊ ဦးလေးတာက မင်းကို ဘတ်စ်ပရိတွေ ထတိုက်ရတာတဲ့၊ ငါသိပြီးသား ဟေ့ကောင် လာရွှီးမနေနဲ့”

ကျွန်တော် ရှက်သွားရ၏။ သို့သော် ထိုသိက္ခာကျမှုနှင့် ထိုက်တန်အောင် မြသီတာ၏ နူးညံ့သော လက်ဖဝါးလေးက ကျွန်တော့် ဂွမ်းစ ပလတ်စတာပေါ် ရွရွကလေး လာထိသည်။

“ဟယ် ကြည့်စမ်း... ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ အုပ်စိုးရယ်”

စောစောက ဇာနည်ကို ဆွဲထိုးပစ်ချင်စိတ်ဖြင့် ရှုံ့မဲ့ကျုံ့ပစ်လိုက်သော မျက်ခုံးကို ကျွန်တော် ကပျာကယာပြန်ပြင်လိုက်မိ၏။ သူမ၏ လက်ဖျားကလေးတွေက မွေးရနံ့သင်းသင်းကလေး။ နှင်းဆီ

ပျိုမိမိကလေးများ၏ အတွေ့အထိလို နူးညံ့ချောမွတ်နေသော အင်္ဂါအိပ်ကလေးများသည် ကျွန်တော့်ပါးပြင်၌ သုံးလေးစက္ကန့် အလွန် နားရီနေသောအခါ ကျွန်တော့်နှလုံးသည် ကြည်နူးမှုဖြင့် အဆုတ်ဆုတ် တုန်ခါလာလေသည်။

မောင်မင်းကြီးသား ဇာနည် နှစ်ချင်းပေါက် အောင်ပါစေဗျာ။

ကျွန်တော် ဆယ်တန်း ပထမနှစ်မှာ မြသီတာနှင့် လှိုင်မင်းက ပူးပေါင်းတာသာ အဓိကဖြင့် မန္တလေးတက္ကသိုလ်မှာ ပထမနှစ်တက် ချောက်နေကြရပြီ။ ထိုနှစ်မှာပင် လှိုင်မင်း မသိအောင် မြသီတာအား ကျွန်တော် ချစ်နေကြောင်း ဖွင့်ပြောခဲ့သည်။

ထိုနေ့က မန္တလေးမြို့မှာ မိုးရွာပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းက ဆယ်တန်း စာမေးပွဲနီး၍ ကိုယ်ပိုင် စာကြည့်ရက် (Private Study) မေးပြီးသည့် အချိန်ကာလ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့လေးယောက် သက်နိုင်အိမ်မှာ စာကျက်နေသည့် အချိန်တွင် ကျွန်တော် ပြုန်းခနဲ ထရပ်မိသည်။

“ဟာ တော်ပြီကွာ၊ ဒီနှစ် အောင်မှာလဲ မဟုတ်ဘူး၊ ငါ ဟိုတက်နား ခဏသွားလိုက်ဦးမယ်၊ အပြန် ငါ ဘာဝယ်ခဲ့ရမလဲ၊ မှာစရာရှိရင် မှာလိုက်ကြ”

ဆေးလိပ်သောက်တတ်နေသော ဘော်ဘီက ဆေးလိပ်မှာ သည်း။ သက်နိုင်နှင့် ဇာနည်က အာလူးကြော်ထုပ်နှင့် လက်ဖက်သုပ် ဝယ်မိုင်းသည်။

“အေး အေး... ခဏနေ ငါပြန်လာမယ်”

“အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်သလဲ အုပ်စိုး”

“အဲဒီတော့ ကျွန်တော် လုံးဝမှားခဲ့တာပေါ့ သိတာရဲ့၊ အခု ကျွန်တော် မိန်းကလေးတစ်ယောက်အတွက် ဂစ်တာတီးချင်နေလေ”

မြသီတာက ဆံပင်များ ဝေဖွာသွားအောင် ရှေ့ပြန်လှည့်သွားသည်။ ရယ်သံလွင်လွင်ကလေးတစ်ခုကို ကျွန်တော်ကြားရသည်။ ကျွန်တော် ဆက်ပြောမည့် စကားကို ခဏ ရပ်ထားရ၏။ မြသီတာက တံတားတစ်ဖက်သို့ လျင်မြန်စွာ ရောက်သွားသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော့်စကားကို ဆိုင်ထဲမှာ ထိုင်မိကြတော့မှ ဆက်ရပါသည်။

“စာတွေ ကျက်ပြီးပြီလား အုပ်စိုး၊ ဘာတွေ လိုသေးလဲ၊ သီတာကို ပြောပါ”

“စောစောက စကား မဆုံးသေးဘူး သီတာ၊ ကျွန်တော် ဆက်ပြောဦးမှာ”

မြသီတာမေးတစ်ချက် ဆတ်ပြ၏။ သူမ၏ မျက်လုံးများ ရယ်မောနေကြပါသည်။

“ကျွန်တော် သီတာ နားထောင်ဖို့ ဂစ်တာတီးချင်လိုက်တာ၊ အဲဒါ သီတာ့အိမ်ထောင့်က အုတ်ခုံပေါ်မှာ ကျွန်တော် ဂစ်တာလာတီးမယ်နော်”

“အို ရပါတယ်...လူတိုင်း လာတီးနေတာပဲ၊ တစ်ခါတစ်ခါ အဲဒီအုတ်ခုံကို နေရာလှရင်း ကောင်လေးတွေ ရန်တောင်ဖြစ်ကြသေးတာ၊ အုပ်စိုးလဲ ရန်ဖြစ်တဲ့အထဲ ပါချင်ရင် လာပေါ့”

ကျွန်တော် မျှော်လင့်ထားသော စကား မဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော် အထက်ပြောရမှန်း မသိဘဲ ကြောင်အသွား၏။ ထိုအချိန်မှာ ရုတ်တရက် မိုးရွာလာသည်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် စကားမဆက်တက်တော့ပဲ မိုးဖွဲများကို ငေးမောကြည့်နေမိကြသည်။ ထို့နောက် မြသီတာက ကျွန်တော့်ဘက် ရုတ်တရက်လှည့်ကာ ညစ်ကျယ်ကျယ် အမြဲဖြင့် ကြည့်၏။

“အခုလို မိုးဖွဲဖွဲ ကျနေရင်တော့ ဘယ်သူမှ ဂစ်တာ လာမတီးကြဘူး”

မြသီတာ၏ မျက်လုံးများသည် စိန်ခေါ်သည့် အရိပ်အရောင် ဖြင့် တောက်ပနေသည်။ ကျွန်တော် မိုက်မဲစွာပင် လက်ခံလိုက်သည်။

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ကတော့ ဂစ်တာတီးချင်တယ်”

ကျွန်တော့်ဂစ်တာလေး ပျက်စီးမည့်အရေးကို မေ့ထားလိုက်၏။

“ဖျားမှာ မကြောက်ဘူးလား”

“လုံးဝပဲ”

မြသီတာက ပခုံးလေး တွန့်၍ ရယ်၏။

“ကျွန်တော် ဘာသိချင်းတွေ တီးမှာလဲလို့ မေးလေ သီတာ”

မြသီတာက မျက်ခုံးပင့်၍ ကြည့်လေသည်။

“ဘာသိချင်းတွေ တီးမှာလဲ”

“‘ချစ်ဟာတစ်ခုတည်းသီတယ်’ရယ်၊ Love Me Tender ရယ်”

ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲ ရောက်လာသော Love စကားလုံးပါ

သို့သော် စက်ဘီးပေါ်တက်ထိုင်နင်းမိတော့ ကျွန်တော် ပြောင်းသွားသည်။ ထိုအတူ ဦးတည်ရာပါ ပြောင်းသွား၏။ ကျွန်တော့်စက်ဘီးက မန္တလေး တက္ကသိုလ်ဆီ ဦးတည်သွားတော့သည်။
“သိတာ...လှိုင်မင်းရော”

“ကိုမင်း ဒီနေ့ နေမကောင်းလို့ ကျောင်းမတက်ဘူး၊ အိပ်ကားလာကြိုမယ်”

မြသီတာကို စာသင်ခန်းရှေ့မှာ လှိုင်မင်းမပါဘဲ မြင်တွေ့လိုက်ရသောအခါ ကျွန်တော် အရမ်းဝမ်းသာသွား၏။ ထို့ကြောင့် ဘာကိုမှ သတိမရတော့ပဲ လွှတ်ခနဲ ရေရွတ်လိုက်မိသည်။

“ဟာ...ကောင်းလိုက်တဲ့ ကံကွာ”

မြသီတာ မျက်မှောင်ကလေး တွန့်သွား၏။

“ဘယ်သူလဲဟင်၊ ကိုမင်းလား”

“မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော်...”

“အို...”

“သိတာ...အတန်းရှိသေးလားဟင်”

မြသီတာ၏ မျက်လုံးများမှာ နက်မှောင်ကာ ရွန်းလဲ့လျက် အရောင်တောက်နေသည်။ ကျွန်တော့်အိပ်မက်တွေထဲ ခဏခဏ ရောက်လာသည့် မျက်လုံးများ ဖြစ်ပါသည်။ အဲဒီ မျက်လုံးတွေကို ကျွန်တော် ချစ်တယ်။

“အင်း...တစ်ချိန်ကျန်သေးတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဪ...အိမ်ကကား မလာခင် ကျွန်တော့်ကို လက်ဖက်သုပ် တစ်ပွဲလောက် လိုက်ကျွေးပါလား”

“အတန်းဖျက်ရမယ်...ဟုတ်လား”

“မဖျက်နိုင်ဘူးလားဟင်”

ထိတ်ခနဲ စိုးရိမ်စွာ မေးမိတော့ မြသီတာ ပြုံးရယ်သည်။

“ဖျက်မှာပေါ့”

ဟေးခနဲ ကျွန်တော် တစ်ချက်ခုန်လိုက်တော့ မြသီတာ၏ အမာန် ဖော်တွေက ကျွန်တော့်ကို နှာခေါင်းရှုံ့ကြသည်။ ကျွန်တော် ဂရုမစိုက်ပါ။ လက်ဖက်သုပ်ဆိုင်သို့ မြသီတာနှင့်အတူ နှစ်ယောက်မျှသွားရခြင်း ဟူသည့် ကြည်နူးမှုကို ယခုအချိန်မှာ ဘယ်အရာကမှ မဖျက်ဆီးနိုင်ပါ။

“ဖေဖေကတော့ ပြောသားပဲ သိတာရဲ့၊ ကျွန်တော့်ကို ဂစ်တာလေး လက်ဆောင်ပေးတော့လေ...ဒီဂစ်တာက မိန်းကလေး တစ်ယောက် အိမ်ရှေ့၊ အဆောင်ရှေ့ သွားတီးဖို့တော့ သူ့အသံက လုံလောက်ပါတယ်တဲ့”

ကျွန်တော့်စကားအစကြောင့် မြသီတာ ဇေဝဇဝါ နားထောင်နေသည်။

“အဲဒါ ကျွန်တော်က စွတ်ငြင်းတာ၊ ကျွန်တော်က မိန်းကလေးတွေအတွက် ဂစ်တာတီးမှာ မဟုတ်ဘူး၊ မြန်မာတစ်နိုင်ငံလုံးအတွက် တီးမှာလို့”

မြသီတာသည် ကျွန်တော့်စကား ဘယ်ကို ရောက်အောင် ဆွဲတော့မည်ဟု သိထားဟန်ဖြင့် ပြုံးလာ၏။ ဝါးလုံးလေး ဆက်ထားသော တံတားကလေးပေါ်တက်ခါနီးတွင် ကျွန်တော့်ဘက် လှည့်ကြည့်သည်။

“အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်သလဲ အုပ်စိုး”

“အဲဒီတော့ ကျွန်တော် လုံးဝမှားခဲ့တာပေါ့ သိတာရဲ့၊ အဲဒီတော့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အတွက် ဂစ်တာတီးချင်နေလေ”

မြသီတာက ဆံပင်များ ဝေ့ဖွာသွားအောင် ရှေ့ပြန်လှည့်သူသည်။ ရယ်သံလွင်လွင်ကလေး တစ်ခုကို ကျွန်တော်ကြားရသည်။ ကျွန်တော် ဆက်ပြောမည့် စကားကို ခဏ ရပ်ထားရ၏။ မြသီတာက တံတားတစ်ဖက်သို့ လျင်မြန်စွာ ရောက်သွားသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော့်စကားကို ဆိုင်ထဲမှာ ထိုင်မိကြတော့မှ ဆက်ရပါသည်။

“စာတွေ ကျက်ပြီးပြီလား အုပ်စိုး၊ ဘာတွေ လိုသေးလဲ၊ သိတာကို ပြောပါ”

“စောစောက စကား မဆုံးသေးဘူး သိတာ၊ ကျွန်တော် ဆက်ပြောဦးမှာ”

မြသီတာ မေးတစ်ချက် ဆတ်ပြ၏။ သူမ၏ မျက်လုံးများ ရယ်မောနေကြပါသည်။

“ကျွန်တော် သိတာ နားထောင်ဖို့ ဂစ်တာတီးချင်လိုက်တာ၊ အဲဒါ သိတာအိမ်ထောင်က အုတ်ခုံပေါ်မှာ ကျွန်တော် ဂစ်တာလာတီးမယ်နော်”

“အို ရပါတယ်...လူတိုင်း လာတီးနေတာပဲ၊ တစ်ခါတစ်ခါ အဲဒီအုတ်ခုံကို နေရာလှရင်း ကောင်လေးတွေ ရန်တောင်ဖြစ်ကြသေးတာ၊ အုပ်စိုးလဲ ရန်ဖြစ်တဲ့အထဲ ပါချင်ရင် လာပေါ့”

ကျွန်တော် မျှော်လင့်ထားသော စကား မဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော် မိမိ၏ ပြောရမှန်း မသိဘဲ ကြောင်အသွား၏။ ထိုအချိန်မှာ ရုတ်တရက် မိုးရွာလာသည်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် စကားမဆက်မတော့ပဲ မိုးဖွဲများကို ငေးမောကြည့်နေမိကြသည်။ ထို့နောက် မြသီတာက ကျွန်တော့်ဘက် ရုတ်တရက်လှည့်ကာ ညစ်ကျယ်ကျယ် အပြုံးဖြင့် ကြည့်၏။

“အခုလို မိုးဖွဲဖွဲ ကျနေရင်တော့ ဘယ်သူမှ ဂစ်တာလာမတီးကြဘူး”

မြသီတာ၏ မျက်လုံးများသည် စိန်ခေါ်သည့် အရိပ်အရောင်ဖြင့် ကောက်ပနေသည်။ ကျွန်တော် မိုက်မဲစွာပင် လက်ခံလိုက်သည်။

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ကတော့ ဂစ်တာတီးချင်တယ်”
ကျွန်တော့်ဂစ်တာလေး ပျက်စီးမည့်အရေးကို မေ့ထားလိုက်၏။

“ဖျားမှာ မကြောက်ဘူးလား”
“လုံးဝပဲ”

မြသီတာက ပခုံးလေး တွန့်၍ ရယ်၏။
“ကျွန်တော် ဘာသိချင်းတွေ တီးမှာလဲလို့ မေးလေ သိတာ”

မြသီတာက မျက်ခုံးပင့်၍ ကြည့်လေသည်။
“ဘာသိချင်းတွေ တီးမှာလဲ”

“ချစ်ဟာ တစ်ခုတည်းသိတယ်” ရယ်၊ Love Me Tender ရယ်”

ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲ ရောက်လာသော Love စကားလုံးပါ

သည့် သီချင်းခေါင်းစဉ်များကို ဆက်တိုက်ရွတ်ပြတော့ မြသီတာ
 နှာခေါင်းလေး ရှုံ့သွား၏။ ဟင်...အချစ်သီချင်းတွေချည်းပဲဟု မှတ်
 ချက်ချလျှင်ကျွန်တော်က မြသီတာကို ချစ်နေတာကိုးဟု ဖွင့်ပြော
 ပစ်လိုက်မည်။ ထိုကဲ့သို့ စိတ်ကူးထားသော်လည်း မြသီတာက
 မှ မပြောဘဲ ရိပ်ရိပ်ကလေး ပြုံးနေပါသည်။ ထိုအခါ ကျွန်တော်
 ခြောက်သွေ့နေသော လည်ချောင်းကို စိုစွတ်သွားအောင် ရေနေ
 ကြမ်း တစ်ခွက် မော့သောက်ပစ်လိုက်ရ၏။ ထို့နောက် ပတ်ဝန်းကျင်
 ကို ခဏ ဝှေ့ဝဲ အကဲခတ်လိုက်ပြီးနောက် မြသီတာကို မကြည့်ဘဲ
 လက်ဖက်သုပ် ပန်းကန်ထဲက ငရုတ်သီးတောင့်လေးကို စိုက်ကြည့်
 ရင်း အသက်လည်း မရှူဘဲ စကားတစ်ခွန်းကို အမြဲအမောက် မ
 တည့်စွာ ပြောမိသွားသည်။

“ကြာလှပြီ သီတာရဲ့၊ ဟို...တစ်နှစ်လောက်တောင် ရှိနေပြီ၊
 သီတာ မအံ့ဩဘူး မဟုတ်လားဟင်”

“ဟင်...ဘာကိုလဲ”

“ကျွန်တော် သီတာ့ကို ချစ်နေတာလေ”

ထိုခဏ၌ မိုးစက်ကလေးတွေ၏ အသံမှာ ပါးပါးကလေး။
 ကျွန်တော့်ရင်ခုန်သံမှာ အကျယ်ကြီး ဖြစ်နေ၏။

ထိုညက မိုးဖွဲဖွဲရွာနေသည့် အချိန်တွင် ကျွန်တော် မြသီတာ
 ၏ အုတ်ခုံပေါ်တွင် ပထမဦးဆုံးအကြိမ် ဂစ်တာတီးခဲ့ပါသည်။

***

(၆)

ကျွန်တော်နှင့် မြသီတာ၏ ဘဝတွင် တူညီသည့် အရာဆို၍
 ဇာနည်ယောက်ကို တစ်ယောက် ချစ်မြတ်နိုးမှုတစ်ခုသာ ရှိပါသည်။
 ကျွန်တော် တန်ဖိုးထားသည့် ဂီတ အနုပညာကို မြသီတာ တန်ဖိုး
 မထားတတ်။ သီတာ့မိဘများ၏ ဂုဏ်သရေကို ကျွန်တော် မစိုးရွံ့
 တတ်။ မြသီတာ၏ အသိုင်းအဝိုင်း၊ ပတ်ဝန်းကျင်က ဂုဏ်သရေ
 မြင့်မြတ်သူဟု သူတို့ကိုယ်သူတို့ ခံယူထားသည့်အခါ မြသီတာ၏
 အသိစိတ်တွင် ကျွန်တော့်အား သူတို့ အသိုင်းအဝိုင်းက ကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချ
 ခံရမည်ဟု စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် တိတ်တခိုး ပူပန်နေရသည်။

“မောင့်ဖေဖေက ဘာဖြစ်လို့ စာအုပ်ဟောင်း ရောင်းတာလဲဟင်၊ တခြား အလုပ်တစ်ခုခု ဘာလို့မလုပ်တာလဲ”

မြသီတာ၏ အတွေးတွင် ဖေဖေအလုပ်ကို ဒါထက်ကြီးကျယ်ခမ်းနားစေချင်သည့် ဆန္ဒတွေ လွှမ်းမိုးနေလိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော်နားလည်ပါသည်။

“မောင် ဆယ်တန်းကို ဘာဖြစ်လို့ နှစ်နှစ်ဆက်ကျရတာလဲ”

မြသီတာ၏ အမေးတွင် ကျွန်တော့်အား အထင်သေး ရွတ်ချမှမပါဘဲ တောင်းပန်တိုးလျှိုးမှုသာ ပါနေမှန်း ကျွန်တော်သိပါသည်။

“စာမတော်လို့ပေါ့ သီတာရယ်”

“မောင် ဒီနှစ် အောင်အောင် ဖြေမလားဟင်”

“မောင် ကျောင်းထွက်ပြီး အလုပ်လုပ်မယ်၊ ငွေရှာမယ်”

မြသီတာ၏ မျက်နှာ ညှိုးသွား၏။

“ဆယ်တန်း မအောင်သေးဘဲနဲ့ မောင်ဘာအလုပ်ရမှာလဲကွယ်”

“မောင် ရန်ကုန်သွားပြီး ဂစ်တာနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အလုပ် တစ်ခုခု လုပ်မှာပေါ့”

“အို ... မဖြစ်နိုင်လိုက်တာ”

မြသီတာ၏ လက်ကလေး ကျွန်တော့်လက်ထဲမှ ရုန်းထွက်သွားသည်။ အဲသည်တုန်းက တောင်သမန်အင်းထဲမှာ ယက်ကန် ယက်ကန် ရေကူး၍ ပြေးနေသော ဘဲကလေး တစ်ကောင်ကို ကျွန်တော် ငေးကြည့်ရင်း ရင်ထဲမှာ နာကျင်လာခဲ့ဖူးပါသည်။

“ဂစ်တာတီးပြီး သီတာကို ချစ်နေလို့ ရပေမယ့် ဂစ်တာတီးရ

ချစ်သက်နဲ့ သီတာကို လက်ထပ်လို့ မရနိုင်ဘူးလေ၊ မောင် နားလည်ပါလား”

“ဟင်္ဂ်အင်း နားမလည်ဘူး၊ မောင်ငွေတွေ အများကြီး စုနိုင်တဲ့အခါ သီတာကို လက်ထပ်မှာပေါ့၊ အဲဒါ ဘာများ ခက်ခဲနေလို့လဲ၊ သီတာရဲ့ သူတို့သဘော မတူလဲ သီတာကို မောင် မရ၊ ရအောင် ချစ်လို့လား”

မြသီတာသည် ကျွန်တော့်ပခုံးကို မှီထားရာမှ ဆတ်ခနဲ ခွာမန်လိုက်၏။

“ဂစ်တာတီးတဲ့ အလုပ်တစ်ခုတည်းနဲ့ လူတစ်ယောက်ဟာ ချမူ အများကြီး မစုနိုင်ပါဘူး၊ မောင်အဲဒီလို စိတ်ကူးယဉ်စကားတွေ မပြောစမ်းပါနဲ့ကွယ်”

ကျွန်တော် အောင့်သက်သက် ဖြစ်သွားပါသည်။

“သီတာ ကိုယ့်ကို တော်တော်အထင်သေးတာပဲ၊ ဘယ်အရာမဆို လွယ်လွယ်နဲ့တော့ ဘယ်ရနိုင်မလဲ သီတာရယ်၊ စိတ်ရှည်ရှည် စောင့်ရမှာပေါ့”

“ဒါဖြင့် သီတာ မောင့်ကို ဘယ်လောက်ကြာအောင် စောင့်ရမှာလဲဟင်”

သီတာ၏ မျက်လုံးများတွင် အားမလိုအားမရ တောင်းပန်တိုးလျှိုးမှုများကို ကျွန်တော် မြင်ရသည်။

“ဆယ်တန်း ခဏခဏကျနေတဲ့ ကလေးက ချေလူပေါ်ကြော့လို့ ပတ်ဝန်းကျင်က မောင့်အပေါ် ထင်မြင်နေတာတွေကို မောင်

ပြောင်းပြန်လှန်ပစ်ပြီး သက်သေပြနိုင်တဲ့အထိ ဘယ်လောက်ကြာမှာလဲ။ သိတာ ဘယ်နှစ်နှစ်စောင့်ရမှာလဲ”

ကျွန်တော် သိတာကို ကတိတစ်ခုပေးလိုက်ချင်သည်။ အချို့အကန့်အသတ်တစ်ခု ပေးလိုက်ချင်သည်။ နှစ်နှစ်တည်း စောင့်ပါ။ သိတာရယ်၊ သို့မဟုတ် ငါးနှစ်တည်း စောင့်ပါ။

မဖြစ်နိုင်ပါ။ ဤကိစ္စသည် အတိအကျ ကန့်သတ်တွက်ချက်၍ မရပါ။ ကျွန်တော် စိတ်ရှုပ်ထွေး အားငယ်စွာ သက်ပြင်းကိုသာ ခဏခဏ ချမိတော့သည်။ ကျွန်တော့်အိပ်မက်များအတိုင်း ကျွန်တော် လုပ်နိုင်ပါ့မလား။ အစောင့်ကြီးစောင့်ပြီးခါမှ ဘာမှ ဖြစ်မလာခဲ့လျှင် ကျွန်တော့်ချစ်သူကို ကျွန်တော် ဘယ်လို နှစ်သိမ့်ရပါ့မလဲ။ အမှလောလောဆယ်တော့ ကျွန်တော့်ရှေ့မှာ အမှောင်ဖုံးနေသော တောအုပ်ကြီး တစ်ခုသာရှိသည်။ ကျွန်တော် ဖြတ်ထွက်နိုင်ပါ့မလား။ ကျွန်တော် မသေချာပါ။

စိတ်ပျက်အားလျော့စွာ မယ်ဇယ်ပင် ပင်စည်ကိုမှီလျက် မျက်စိအစုံ မှိတ်ထားလိုက်မိသည်။ ထိုအခါ ကျွန်တော့်ပါးပြင်၌ မြသီတာ၏ မျက်တောင်ကော့ကလေးများ ရုတ်တရက် လာထိသည်။

“စိတ်ညစ်သွားလားဟင် မောင်၊ နောက်ကို သိတာ နား မပူတော့ဘူးနော်၊ သိတာ စောင့်ပါ့မယ်၊ ဘယ်လောက်ပဲ ကြာကြာ သိတာ စောင့်နိုင်ပါတယ် မောင်ရယ်”

ကျွန်တော် သိတာပရုံးလေးကို ဖွဖွဆုပ်ကိုင်ကာ ကျွန်တော့် ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲဖက်ပွေ့လိုက်၏။ ကျွန်တော် မြသီတာကို ကြမ်းတမ်းသည့် ဘဝထဲသို့ ဘယ်တော့မှ ဆွဲမခေါ်ပါ။ သူမက လိုက်ချင်သည်

ကျွန်တော် မခေါ်ပါ။ တင့်တယ်လှပသည့် ဘဝတစ်ခုရအောင် ကြိုးစားပြီးသည့်အခါမှာတော့ ထိုဘဝထဲသို့ ပထမဆုံး ခြေလှမ်းလှမ်းသည်နေ့တွင် ကျွန်တော့်ဘေးမှာ မြသီတာ ရှိရမည်။ ဘာဖြစ်လိမ့် ဆိုတော့ မြသီတာရှိမှ ကျွန်တော့်ဘဝက အဓိပ္ပာယ်ရှိမှာပေါ့။
“သိတာ...မောင်ကို စိတ်ရှည်ပါနော်၊ မောင် သိတာနဲ့ မခွဲနိုင်ပါ”

ချစ်သူ နှစ်ဦးကြားတွင် အချစ်နှင့်အတူ လိုအပ်သော အရာတစ်ခုမှာ ယုံကြည်မှု ဖြစ်သည်။ ယုံကြည်မှု ဆိုသည်မှာလည်း အချစ်ဇာတ်ပင် ပို၍ တန်ဖိုးကြီးသော ရတနာတစ်ခု ဖြစ်လိမ့်မည်။ ကျွန်တော့်ချစ်သူ၏ ယုံကြည်မှုကို ရဖို့ ကျွန်တော့်ဘဝမှာ ထိုက်တန်သော အရာဆိုတာ မရှိခဲ့ဘူး ထင်ပါသည်။ သိတာ ကျွန်တော့်ကို မယုံဘူးလား။ အခုချိန်ကျမှ ကျွန်တော် ပြန်တွေးကြည့်မိသည်မှာ သိတာသည် ကျွန်တော့်ကိုလည်း ညှာထားသည်၊ သူမကိုယ် သူမလည်း ညှာထားသည်။ တကယ်တော့ သူမ ကျွန်တော့်ကို မယုံပါ။

သူမအစ်ကိုနှင့် ကျွန်တော် ပြဿနာတက်သည့် ကိစ္စက ကျွန်တော်နှင့် သိတာအကြားမှာ သည်လောက် အက်ကွဲကြောင်း ကြီးကျယ်လွှားဖို့ အကျိုးသက်ရောက်နိုင်မည်မဟုတ်ဟု ကျွန်တော် ထင်ခဲ့သည်။ သို့သော် ထိုအကြောင်းသည် ကျွန်တော့်ထံမှ အဝေးကြီးသို့ သိတာကို ဆွဲခေါ်ယူဆောင်သွားခဲ့သည်။

မြသီတာ၏ အစ်ကိုအရင်းဟု လှိုင်မင်းက ပြထားဖူးသော မျက်နှာတစ်ခုကို မကြာခဏ ကျွန်တော့်လမ်းခရီး၌ တွေ့နေရသော်လည်း ကျွန်တော် မသိဟန်ဆောင်၍ ဘေးဖယ်ထွက်နေခဲ့ပါသည်။

“ဟေ့ကောင်...”

ကျွန်တော့်နောက်မှ လှမ်းခေါ်သံ၊ ကျွန်တော်ကြားသော်လည်း လှည့်မကြည့်ပါ။ ကျွန်တော်သည် သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်ယောက်၏ မှတ်မိနေကျအသံ မဟုတ်လျှင်တော့ ဟေ့ကောင်ဟူသော အသံ၊ အနှုန်းနှင့် ကျွန်တော် မသက်ဆိုင်ဟု ယူဆထားခဲ့သည်။

“ဟေ့...အုပ်စိုးဆိုတဲ့ကောင်”

ကျွန်တော် လှည့်မကြည့်လို မရပါ။ သူရဲဘော နည်းသူဟု ကျွန်တော် အထင်မခံနိုင်ပါ။ ကျွန်တော် လမ်းလျှောက်ရာမှ ရပ်၍ ဖြုန်းခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ ဆံပင်တိုနဲ့နဲ့နှင့် မြသီတာ၏ အစ်ကိုကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဘာလဲကွ...ဘာကိစ္စလဲ၊ မင်းနဲ့ငါနဲ့ ဘယ်တုန်းက သိဖူးလို့လဲ”

အုပ်စိုးဟူသည့် နာမည်သိလျှင် အုပ်စိုးဟု ခေါ်လိုက်လို့ ရလျက်နဲ့ သူ ကျွန်တော့်ကို သက်သက်စော်ကားတာ။ မြသီတာမှာ အဲလို စော်ကားတတ်သည့် အစ်ကိုတစ်ယောက် ရှိနေတာမကောင်းသော နိမိတ်ဟု ကျွန်တော်သိပါသည်။ သို့သော် ကျွန်တော့်ဒေါသကို ဘယ်အရာကမှ ထိန်းချုပ်နိုင်စွမ်း မရှိပါ။

“အရင်က မသိရင် အခု မင်းသိစေရမယ်၊ မြသီတာက ငါ့ နှမကွ”

ဂျူးစာပေ

“အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်လဲ”

“အဲဒီတော့ မင်းနဲ့ ငါ့ညီမ နည်းနည်းမှ မတန်ဘူး၊ မင်း ငါ့ ညီမနဲ့ စေတေးနေပါ။ ငါ ပထမဆုံးနဲ့ နောက်ဆုံး သတိပေးလိုက်တာပါ။ အောက်တန်းစား ကလေးကချေ”

ကျွန်တော် ထောင်းခနဲ ဒေါပွသွား၏။ ကျွန်တော်က တစ်အောက်တည်း၊ သူ့မှာ အဖော်တစ်ယောက်ပါလာသည်။ သူ့အဖော်က ပီနီညောင်ညောင်၊ ကျွန်တော် ဂရုစိုက်စရာ မဟုတ်ပါ။

ကျွန်တော် သူ့ဆီ တစ်လှမ်းတိုးသွားလိုက်၏။

“မင်း ငါ့ကိုမစော်ကားနဲ့နော်၊ ပြီးမှ နောင်တ ရသွားမယ်၊ အခု ချက်ချင်း လှည့်ပြန်သွား”

သူ့မျက်နှာဖြူဖြူသည် ရဲခနဲ နီသွားသည်။

“အဲမာ...ညဈေးတန် မှာ စာအုပ်ဟောင်းရောင်းတဲ့လူရဲ့သားကများ ရာရာစစ”

သူက ကျွန်တော့်တီရုပ် ရင်ဘတ်စကို ဆောင့်ဆွဲဆုပ်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်တည်း ကျွန်တော့်လက်သီးက သူ့မျက်နှာဆီသို့ နီဝံ၊ ခနဲ ရောက်သွားပြီ ဖြစ်သည်။ သူ့ဘက်က သူ့ကောင်က ဝင်ကူသည်။ သို့သော် ကျွန်တော် ထိုကောင်ကို လက်သီးတစ်ချက်တည်းဖြင့် နားထင်ကို မိမိရရ ထိုးပစ်လိုက်နိုင်ပါသည်။

“ဟေ့ကောင်...မိန်းမနဲ့ ယောက်ျား မတန်ဘူးဆိုတာ မရှိဘူးကွ”

ကျွန်တော် သူ့ကို ဆက်တိုက် ထိုးပစ်လိုက်သည်။

ဂျူးစာပေ

“မင်းနှမနဲ့ငါနဲ့ တန်လား၊ မတန်လားသိချင်ရင် ပေးစားကြည့်လိုက်ပါလား။”

သူ ကျွန်တော့်ကို ဒေါသတကြီး ခုန်အုပ်ဖို့ ကြိုးစားသည့်အခါ ကျွန်တော့် သူ့ကို ခြေဆန့်တန်းမြှောက်၍ ကန်ထည့်လိုက်သည်။ ရုတ်ရုတ်သံနှင့် လူတွေ ဝိုင်းလာကြသောအခါ ကျွန်တော် လှမ်းခနဲ ပြေးထွက်လာခဲ့ရပါသည်။

အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ဒေါသမပြေသေးဘဲ ရေတိုင်ကီကိုလက်သီးနှင့် နှစ်ချက်ဆင့်ထိုးပစ်လိုက်မိသေး၏။ အလကားကောင်... ဘာမှ အဖြစ်မရှိဘဲနဲ့ ငါ့ကို ရန်လာစသေးတယ်။ သို့သော် မြသီတာ၏ မျက်လုံးဝိုင်းကလေးများကို မြင်ယောင်သွားသောအခါ ကျွန်တော် ပင့်သက်တစ်ချက် ရှိုက်ပြီး ငြိမ်ကျသွားသည်။

မောင့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ သီတာရယ်၊ မောင် ဘယ်လိုမှ သည်မခံနိုင်လို့ပါ။

သို့သော် မြသီတာ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်မလွှတ်ပါ။

နောက်တစ်ရက်တွင် လှိုင်မင်းမှ တစ်ဆင့် ကျွန်တော် စာတစ်စောင် ရသည်။ မြသီတာ၏ စာ။

“အုပ်စိုး... နင်ဟာ ကြမ်းပိုး သူခိုးစရိုက် ရှိတယ်လို့ လူတွေ ပြောတာ ငါမယုံခဲ့ဘူး၊ အခုမှပဲ အမှန်အတိုင်း သိခွင့်ရတော့တယ်၊ အဲလို စောစောစီးစီး သိခွင့်ရတာ ဘုရားမ၊ တာပဲ၊ ငါ့ဓာတ်ပုံ ပြန်ပေးလိုက်ပါ၊ နင့်မျက်နှာကို ငါ မကြည့်ချင်ဘူး။”

မဖြစ်နိုင်ဘူး... သီတာ ကျွန်တော့်ကို မုန်းသွားပြီဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ဘူး။

ကျွန်တော် ဒေါသတကြီး အားခနဲအော်ကာ သက်နိုင်တို့ ဂိုဒေါင်နဲ့ကို လက်သီးဖြင့် ထိုးချလိုက်မိ၏။ ကျွန်တော့်ကို သူငယ်မျိုးတွေက ဝိုင်းဆွဲကြသည့်အခါ ကျွန်တော် သူတို့လက်ထဲမှာ ပျော့ချောချောသွားသည်။

ရုပ်ရှင်တွေ၊ ဝတ္ထုတွေထဲကလို အစ်ကိုကို ကြောက်လို့၊ မိဘကို ကြောက်လို့ သူတို့ရှေ့မှာ ဖြတ်စာရေးလိုက်ရပြီး မြသီတာတစ်ယောက် ကွယ်ရာမှာ နာကျင်စွာ မျက်ရည်ကျနေရလိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော် မျှော်လင့်ပြန်ကာ မြသီတာနှင့် တွေ့ခွင့်ရရန် ကြိုးစားမိသည်။

အတန်းရှေ့ သွားစောင့်ပြီး လှိုင်မင်းရှေ့မှာပင် အားမနာနိုင်၊ မျက်မကြောက်နိုင်ဘဲ မြသီတာကို တောင်းပန်မိသည်။

“သီတာရယ်... ကျွန်တော် ဒေါသကြီးတတ်တာ ကျွန်တော့်ရဲ့ အာနည်းချက်ပါ၊ ကျွန်တော်သိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒေါသအလျောက် ယောက်ျားတစ်ယောက် ပေါက်ကွဲမိတဲ့ အဖြစ်တစ်ခုကို အဲဒီလောက် ခေါ်ဝေါ်မခတ်လိုက်ပါနဲ့၊ သီတာ့ကို ကျွန်တော် မဝေးနိုင်ပါဘူး၊ နောက်ကို အဲလိုမဖြစ်အောင် ထိန်းချုပ်ပါမယ်၊ ကျွန်တော်ကတိပေးပါတယ် သီတာရဲ့၊ ကျွန်တော့်ကို ဒီတစ်ခါလေးတော့ ခွင့်လွှတ်ပါ။”

မြသီတာ၏ မျက်လုံးများတွင် မျက်ရည်များနှင့်အတူ နာကြည်းမှုများ၊ စက်ဆုပ်မှုများကိုပါ တွေ့ရသောအခါ ဒူးတွေ ညွတ်စွေကျသွားမတတ် တုန်လှုပ်ရသည်။ မြသီတာက ဘာမှမပြောဘဲ ချာစနဲ လှည့်ထွက်သွားလေသည်။ ကျွန်တော်သည် လူပုံအလယ်မှာ မတ်မတ်ကြိုးစားရပ်ရင်း တီးတိုးစကားများ အောက်မှာ ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျခဲ့ရ၏။

ဟောဒီလက်တွေ...ဒီကောင်တွေ မထိန်းချုပ်နိုင်လို့ အခုလို
ပြဿနာကြီးမားသွားရတာ...။

ကျွန်တော့်လက်တွေကို ကျွန်တော် သစ်ပင် ပင်စည်ဖြင့် ယူ
ရိုက်ထိုးနှက်မိသည်။ အစကတည်းက ဒီလိုဖြစ်နိုင်တယ်လို့ တွေး
မိရင် ငဲ့ခံလိုက်ပါတယ်။

နောက်တစ်ကြိမ်မှာ မြသီတာ၏ ခြံဝန်းထဲသို့ ကျွန်တော်တို့
တဆိတ်ခိုးဝင်ကာ တွေ့ဖို့ ကြိုးစားမိသည်။ မြသီတာသည် ကျွန်
တော့်ကို တွေ့လိုက်တော့ ဘီလူးသရဲတွေ ရသလို တုန်လှုပ်စွာ မောင်
ထုတ်ခဲ့သည်။

“သီတာ ပေးချင်တဲ့အပြစ်ပေး၊ ခိုင်းချင်တာခိုင်း၊ သီတာခိုင်း၊
သမျှ ကျွန်တော် လုပ်ပါမယ် သီတာရဲ့၊ ကျွန်တော့်ကို မမှန်းပါနဲ့။
ဒီပြဿနာနဲ့ ကျွန်တော့်အချစ်နဲ့ ဘာမှမဆိုင်ပါဘူး၊ ဘာမှကို မဆိုင်
ပါဘူး၊ ကျွန်တော် သီတာအစ်ကိုကို တောင်းပန်ပေးပါမယ်၊ ခြေဖက်
ပြီး တောင်းပန်ဆို တောင်းပန်ပါမယ် သီတာရယ်၊ ဒီတစ်ခါလေး
ပဲ ခွင့်လွှတ်လိုက်ပါ...နော်”

“ဟင့်အင်း နင်အခုထွက်သွားနော်၊ ငါ အော်လိုက်ရင် နင်
ဒုက္ခရောက်သွားမယ်”

ပြောပြောဆိုဆို မြသီတာသည် တကယ်ပင် အသံကုန်အော်
ဟစ်လိုက်လေသည်။ ကျွန်တော် ဖြုန်းခနဲ ကြောင်အသွားပြီး တက်
တစ်ချက် ခေါက်ကာ ခြံပြင်သို့ ပြေးထွက်ခဲ့ရသည်။ ကျွန်တော် လုံးဝ
ရှုံးသွားပါပြီ။

***

ဂျူးစာပေ

(၇)

မြသီတာ၏ စူးရှနက်မှောင်သော ညှို့မျက်လုံးများ အောက်တွင်
ကျွန်တော်သည် လျင်မြန်စွာ ရင့်ကျက်လာခဲ့သည်။ မြသီတာ ကျွန်
တော့်ဘဝထဲ ဝင်ရောက်လာဖို့ ကျွန်တော် ဘာကိုမဆို လုပ်ပြဖို့
အဆင်သင့်ဖြစ်ခဲ့သည်။ မြသီတာကို တွေ့ပြီးမှ ကျွန်တော်သည်
နံ့ဩမှု ဆိုသည်ကို တကယ်ကြုံရသည်။ မြသီတာကို တွေ့ပြီးမှ
အချစ်၏ ချိုမြတမ်းမက်မှုကို မယုံကြည်နိုင်စွာ ခံစားကြည့်နူးခဲ့ရ
သည်။ မြသီတာကို ချစ်မိသည့်အခါ ကျွန်တော်တစ်ခါမှ မတွေးဖူး
သည့် အားငယ်မှု၊ သိမ်ငယ်မှုတို့ကို ခံစားရင်း ရှုံးနိမ့်ခဲ့ရသည်။ မြ

ဂျူးစာပေ

သိတာကို ချစ်မိသည့်အခါ ကျွန်တော်သည် အောင်နိုင်မှုကို ရွှင်စွာ ခံစားဖူးခဲ့ပြီး ရုံးခိုမိမှုကိုလည်း ကြေကွဲစွာ ခံစားဖူးခဲ့ပါသည်။

“အုပ်စိုး...”

ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း အနှောင့်အယှက်ကင်းကင်း ငြိမ်သက်စွာ တွေးတောမိန်းမောလိုသည့်အတွက် အိပ်ခန်းတံခါး ပိတ်ထားခဲ့သည်ကို ဖေဖေ နားလည်ဖို့ကောင်းပါသည်။ ကျွန်တော် အနည်းငယ် မကျေမနပ်ဖြစ်ကာ အိပ်ချင်ယောင် ဆောင်နေပုံကို မမြတ်လိုက်သည်။

“အုပ်စိုး... သား၊ ထမင်းစားချိန် လွန်နေပြီကွ”

သွားစမ်းပါ ...။

“အုပ်စိုး၊ ဖေဖေမင်းကို စကားပြောစရာရှိလို့၊ တံခါးဖွင့်ပေးပါဦး”

တံခါးတဘုန်းဘုန်းထုပြီး ဖေဖေ ဂျီကျနေသောအခါ ကျွန်တော် မြို့နေ၍ မဖြစ်တော့ပါ။ ခပ်ဖြည်းဖြည်း ထပြီး တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်ရသည်။

“ဘာပြောမလို့လဲ ဖေဖေ”

ဖေဖေက ကျွန်တော့်ကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ကြည့်သည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော့်ဆံပင်များကို လက်ဖြင့် ဆွဲကိုင်ကြည့်ကာ မျက်မှုံ ပင့်လိုက်သည်။

“ဒီ အနီရောင်ဆံပင်ကြီးကို ဘယ်သူကများ တိုက်တွန်းလို့ ဆိုးပစ်တာလဲကွ”

ကျွန်တော် စိတ်ရှုပ်စွာ ပြုံးရင်း ဖေဖေလက်ထဲမှ ဆံပင်ကို ပြန် ဖြုတ်ချင်ရ၏။

“အယ်သူမှ မတိုက်တွန်းပါဘူး ဖေဖေ၊ စိတ်ညစ်ညစ်ရှိတာနဲ့ အေးချိပ်ပစ်လိုက်တာပါ”

ဖေဖေက ကျွန်တော့်ခုတင်ဆီ လျှောက်သွားသည်။

“မေးဆိုးလိုက်တော့ စိတ်ညစ်တာ ပျောက်ရောလားကွ”

ကျွန်တော် ဖေဖေနောက်မှ ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်သွားမိ၏။

“မေးဆိုးလိုက်တော့ ပျောက်သွားတယ် ဖေဖေ၊ ကျွန်တော့်

လူတွေ ဝိုင်းကြည့်တယ်၊ အဲဒါ ပျော်စရာကောင်းတယ်”

“ဟုရား ဘုရား... အုပ်စိုး အဲဒါ အဟုတ်မှတ်နေလား၊ မင်း

အမျှတစ်ယောက်လို ဝိုင်းကြည့်ကြတာကွ”

ကျွန်တော် မခံချိမခံသာ အသံထွက် ရယ်မောပစ်လိုက်သည်။

“အရူးလို့ပဲ ကြည့်ကြည့်၊ အကောင်းလို့ပဲ ကြည့်ကြည့် သူတို့ ကျွန်တော်ကို မကြည့်ဘဲ မနေနိုင်ဘူးလေ”

ကျွန်တော် စားပွဲပေါ်မှ မှန်ဝိုင်းကလေးကို ကောက်ကိုင်ပြီး ကြည့်လိုက်သည်။ ပျော့ပျောင်းသော အနီရောင် ဆံပင်များသည်

ပျော့ပေါ့သို့ ဝဲကျနေ၏။ အညှီရောင်မျက်လုံးနှင့် အနီရောင် ဆံပင်များ။ ဟား ဟား... ဘယ်လောက် မလိုက်ဖက်တဲ့ တွဲစပ်မှုပါလိမ့်။

မှန်ထဲမှာ ကျွန်တော် ကြောင်စီစီကောင် တစ်ကောင်ကို တွေ့နေရမည်။

“မင်းကောင်မလေးက အဲဒီ ဆံပင်ကို ကြိုက်သတဲ့လားကွ”

ဖေဖေသည် ပထမဆုံးအကြိမ် မြသီတာနှင့် ပတ်သက်၍ လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဖေဖေ တော်တော်နောက်ကျ၍ မြသီတာနှင့် ပတ်သက်၍ ပြောစရာ စကားတွေ အများကြီး ရှိသည်။
က ဖေဖေ မမေးဘဲ မြသီတာအကြောင်း မပြောချင်သည့်အချိန်မှာ
ဖေဖေ မေးရသလား။

“ကျွန်တော့်ကောင်မလေး မဟုတ်တော့ဘူး ဖေဖေ၊ လူနဲ့
ရဲ့ ကောင်မလေးဖြစ်သွားပြီ”

“ဟေ...”

ထိုစကားကို ပြောလိုက်ချိန်တွင် ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ
ထက်ထက်ဖြင့် အထိုးခံလိုက်ရသလို စူးခနဲ နာကျင်သွား၏။
က ကျွန်တော့်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်ကာ မျက်လုံးချင်း ဆုံအောင်
ကြည့်လာသည်။

“သေချာရဲ့လားကွာ၊ သူတို့က မောင်နှမတော်တယ်ဆို
ကျွန်တော် ခပ်ဟားဟား တစ်ချက်ရယ်ပစ်လိုက်၏။

“ဪ...သေချာလွန်းလို့မှ ကျွန်တော့်ရှေ့တင် သူတို့
ယောက် လက်ချင်းတွဲဆုပ်စကားပြောနေကြတာ ဖေဖေရဲ့၊ လှိုင်း
ရောသူရော မေဂျာအတူတူပဲ ဖေဖေ”

ဖေဖေ ခေါင်းတစ်ချက် ယမ်းခါသည်။

“မင်းမှာ ဘာအပြစ်ရှိတယ်လို့ သူပြောတဲ့”

ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ တင်းခနဲ စုဆုပ်ခံလိုက်ရ၏။ ဖေဖေ
ဝေဝေဝါကြည့်ပြီး ဖွင့်ပြောရကောင်းမလား၊ မပြောဘဲ ထားရကောင်း
မလား စဉ်းစားနေမိသည်။ အို...နည်းနည်းတော့ ပြောပြရမှာပဲ။

“သူပြောတာတော့ ကျွန်တော်က လူကြီးလူကောင်း မဟုတ်
ဘူး၊ ကြမ်းပိုးသူခိုးလို ကျင့်ကြံတယ်တဲ့”

ဖေဖေက ခုတင်ပေါ်မှာ လေးပင်စွာ ထိုင်ချပြီး ကျွန်တော်ရေး
သက်စ သီချင်း နှုတ်စံများကို ဖတ်ကြည့်နေသည်။ ကျွန်တော့်ကို
ကြည့်ရမှာ အားနာနေဟန်တူပါသည်။ ကျွန်တော် ဖေဖေအမေးကို
မစောင့်တော့ဘဲ ဆက်ပြောလိုက်၏။

“ကောင်လေး တစ်ယောက်က သူ့ချစ်သူ ကောင်မလေးအ
ပေါ် ချစ်တဲ့စိတ်သက်သက်နဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ရင်ဆိုင်ရတဲ့ ကိစ္စမှာ
ကြမ်းပိုးသူခိုးတွေ၊ လူကြီးလူကောင်းတွေ ဒီနှိုင်းယှဉ်ချက်တွေ မလို
ဘူး၊ မဟုတ်လားဖေဖေ၊ ဖေဖေကို ဖေဖေရည်းစားရဲ့ အစ်ကိုက သူ့
နမူနာ ဖြစ်လို့ဆိုပြီး လူလယ်ကောင်မှာ စော်စော်ကားကား လက်သီး
နဲ့ ထိုးရင် ဖေဖေ ငြိမ်ခံမလား...ကဲ”

ဖေဖေရယ်သံကို ကျွန်တော် ကြားရသည်။

“ပြောစမ်းပါ ဖေဖေ၊ ဖေဖေ ရုပ်ရှင်တွေထဲကလို ယောက်ဖ
လောင်းကို အရှုံးပေးပြီး အရက်ကွဲခံမလား”

ပြောရင်း ပြောရင်း ကျွန်တော် ဒေါသထွက်လာသည်။ ဖေဖေ
က ပြုံးလျက် ကျွန်တော့်ကို မော့ကြည့်ပါသည်။

“ဒီတော့ မင်းက ယောက်ဖလောင်းကို ပြန်ထိုးခဲ့တယ်ပေါ့”

“သိပ်သေချာတာပေါ့ ဖေဖေ၊ ဘာရမလဲ...အုပ်စိုးပဲ၊ ဒီကောင်
မှောက်သွားတာပေါ့”

“အဲဒါ ထိုက်တန်သလားကွ”

“ဗျာ...”

“ဪ မင်းရည်းစားရဲ့ အမုန်းကို ခံရလောက်အောင် အဲဒါ အရသာက ထိုက်တန်ရဲ့လားလို့”

“အဲဒီတုန်းကတော့ အဲဒီလိုလဲယူရမယ်လို့ ကျွန်တော်ဘယ် သိမလဲ ဖေဖေ၊ သိရင် ကျွန်တော်ငြိမ်ခံနေလိုက်မှာပေါ့၊ တကယ်ပါ ဖေဖေ၊ ဒါပေမဲ့ တကယ်လူကြီးလူကောင်း မပီသတာက သူ့အစကို ဖေဖေရ၊ ဒီကောင်က ဖေဖေကိုတောင် စော်ကားလိုက်သေးတယ်၊ ညဈေးက စာအုပ်ဟောင်းရောင်းတဲ့လူရဲ့သားတဲ့”

ဖေဖေ ရယ်မောပြန်သည်။

“ဟ...အဲဒါ မမှန်ဘူးလား၊ သူ အမှန်ပြောတာပဲ”

ကျွန်တော် ဖေဖေကို မကြေမချမ်း ကြည့်မိသည်။

“ဒါနဲ့ပဲ မင်းကောင်မလေးက စိတ်ဆိုးသွားရောလား”

ကျွန်တော် သက်ပြင်းချလိုက်မိ၏။

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော်တောင်းပန်ပါသေးတယ်၊ ဖေဖေ စဉ်းစားမိမှာတောင် မဟုတ်တဲ့ တောင်းပန်စကားတွေနဲ့ ကျွန်တော် သူ့ကို...”

ကျွန်တော် ရုတ်တရက် စကားရပ်ပစ်လိုက်ရသည်။ အသံ နည်းနည်း တိမ်ဝင်သွားသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ တစ် ခဏ စကားဆက်ပြတ်သွားကြသည်။ ကျွန်တော် ဖေဖေအနီးမှာဝင် ထိုင်ချလိုက်မိ၏။

“ကျွန်တော် သူ့အပေါ် တကယ်...”

ချစ်ခဲ့တာပါ ဟူသော စကားကို ကျွန်တော် ဖေဖေရှေ့၌ မ

အပေါ်။ ဖေဖေ ကျွန်တော့်နောက်ကျောကို ခပ်ဆတ်ဆတ် ပုတ် ပြန်သည်။

“အိုကေ...စိတ်ညစ်မနေပါနဲ့ကွာ၊ မင်းက အနုပညာသမား ဖြစ်မယ့်သူပဲ၊ အနုပညာသမားဆိုတာ နာကျင်တာ ခံစားရတာတွေ မှာလဲ ဖန်တီးနိုင်စွမ်း ရင့်ကျက်လေ မဟုတ်လား၊ ဖေဖေ မင်းကို ချစ်ရပဲ ပြောချင်တယ်၊ ဒီနှစ် ဆယ်တန်းကိုတော့ အောင်အောင် ဖြေ ပါသားရယ်”

ကျွန်တော် ကိုယ်ခန္ဓာကို နည်းနည်းကျုံ့ပစ်လိုက်မိ၏။

“မင်းတို့ တစ်ဖွဲ့လုံးမှာ မင်းတစ်ယောက်ပဲ ကျကျန်ခဲ့တာ၊

အနည်တောင် ဒီနှစ် အောင်သွားပြီ”

“ကျွန်တော် မဖြေချင်တော့ဘူး ဖေဖေ”

“ဟ...ဘယ်ဖြစ်မလဲကွ၊ မင်း ဆယ်တန်းအောင်မှ ဖြစ်မယ်”

“အောင်တော့ ကျွန်တော်ဘာဖြစ်မလဲ ဖေဖေ...”

ဖေဖေ ကျွန်တော့်ကို မျက်လုံးပြူးကြည့်သည်။

“အောင်တော့ ပညာတစ်ဆင့်မြင့်တာပေါ့ကွ၊ မင်းကောင်မ လေး၊ မင်းကိုခေါက်သွားတဲ့ ကိစ္စမှာ အဲဒါလဲ ပါနိုင်တာပဲ၊ တက္ကသိုလ် ကို သူများနဲ့ တန်းတူ...”

ကျွန်တော် ဖေဖေစကားကို ဖြတ်ပစ်လိုက်၏။

“တက္ကသိုလ်တက်တော့ရော ကျွန်တော်ဘာဖြစ်မလဲ ဖေဖေ၊ တို့ရရင်လဲ ဖေဖေလိုပဲ စာအုပ်ဟောင်း ရောင်းသမား ဖြစ်မှာပေါ့”

ဖေဖေမျက်လုံးမှာ နာကျင်မှုကို မြင်ရသဖြင့် ကျွန်တော်လေ ယ်ကို လျှော့ချပစ်လိုက်ရပါသည်။

“ကျွန်တော်လိုချင်တာ အဲဒါတွေ မဟုတ်ဘူး ဖေဖေ၊ ကျွန်တော်ကို နားလည်ပါ”

“မင်းလိုချင်တာ မရနိုင်သေးခင်မှာရနိုင်တာကို အရင်ယူမယ်ရမယ်ကွ”

ကျွန်တော် ဟက်ခနဲ တစ်ချက်ရယ်လိုက်မိသည်။ ကျွန်တော်ရယ်သံ၏ ခါးသီးမှုကို ဖေဖေ ရိပ်မိပါလိမ့်မည်။

“ဆောရီး ဖေဖေ၊ ဒါဆိုရင်တော့ ဖေဖေနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ အကြံအကျယ် သဘောကွဲလွဲသွားပြီ၊ ကျွန်တော်က လိုချင်တာကို ရရ၊ မရရင် တခြားဟာတွေကို ယူချင်တာ မဟုတ်ဘူး”

ဖေဖေ မဲပြုံး ပြုံးသည်။

“အဲဒီစကားမျိုး ငါ ငယ်ငယ်တုန်းကလဲ ပြောခဲ့ဖူးတာပါပဲကွ၊ စကားဟာ စကားပါပဲ၊ နောက်တော့လဲ လောကမှာ အသက်ရှင်ဖို့ ထိုင်ဖို့ အသင့်တော်ဆုံး ရနိုင်တာကိုပဲ ကိုယ်ယူရတာပါပဲ”

ထို့နောက် ဖေဖေက ကျွန်တော့် မှတ်စုစာအုပ်ကို ဘုတ်မနဲ ပစ်ချကာ ထရပ်လိုက်၏။

“အဲဒီလူတွေထဲမှာ အုပ်စိုး မပါစေရဘူး ဖေဖေ”

ဖေဖေက မယုံကြည်ဟန်ဖြင့် ပခုံးတွန့်လိုက်သည်။

“အေးလေ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သားကို ပြောရမှာတစ်ခုက ဖေဖေဟာ ဆယ်တန်းကို ကြိုးစားဖြေမယ့် ဧရာဝတီသားတစ်ယောက်ကို သာ ကျွေးထားမှာနော်၊ ကျောင်းသား မလုပ်တော့ဘဲ ဂလေရိုက်နေမယ့် ယောင်ချာချာကောင် တစ်ကောင်ကိုတော့ ကျွေးမထားနိုင်ဘူး၊

ကျောင်းသား မလုပ်တော့ဘူးဆိုရင် အိမ်ဝင်ငွေအတွက် မင်းအလုပ်ချုပ်တော့”

ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ စူးစူးနှင့်နှင့် ပူလောင်နာကျင်သွား၏။

ဖေဖေ အခန်းထဲမှာ ထွက်သွားသည့်အခါ အံကြိတ်လျက် ဂစ်တာကို ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။

ချစ်သူအတွက် လူပို၊ ဖေဖေအတွက် လူပို။ ကျွန်တော်သည် မလိုအပ်ဘဲ ပိုလျှံနေသူတစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီ။ ကျွန်တော်တို့၏ တီးကိုင်အတွက်ရော ကျွန်တော်ဘယ်တော့ လူပိုဖြစ်မည်နည်း။ သူတို့အားလုံးနှင့် ကျွန်တော် တဖြည်းဖြည်းဝေးကွာသွားသည်ကို ကျွန်တော် ခံစားနေရပြီ။

ရွှေမန်းဆောင် ရှေ့၊ သစ္စာဆောင် ရှေ့၊ ဂစ်တာတီးကြသည့်အခါ သူတို့၏ ဝေါဟာရများသည် ကျွန်တော်နှင့် ဝေးခဲ့ပြီ။ မန္တလေးတက္ကသိုလ် ဂီတဆည်းဆာစင်မြင့်ပွဲများတွင် သက်နိုင်တို့၊ ဘော်တီတို့ တက်ကြွစွာ လှုပ်ရှားနေသည့် အချိန်၌ ကျွန်တော်သည် သူတို့နှင့် ဝေးရာမှာ မှုန်ဝါးဝါး အစက်အပြောက်ကလေးတစ်ခုထက် မပိုချေ။ ကျွန်တော်နှင့် သူတို့အကြား တစ်ခုတည်းသော ဆက်သွယ်မှုမှာ ရှားပါးလွန်းလှသော အက်ခိုးတီးဝိုင်း၏ ဧည့်ခံဖြေဖျော်ပွဲတစ်ခုတလေပင် ဖြစ်သည်။ သို့သော် ကျွန်တော့်ထက် ပို၍ ဂစ်တာတီးကျွမ်းကျင်သူတစ်ယောက်၊ ကျွန်တော့်ထက် ပို၍ ငွေကြေး ထည့်ဝင်နိုင်သူတစ်ယောက်ကို သူတို့၏ တက္ကသိုလ်ဝန်းကျင်တွင် တွေ့သွားဖို့ အလွန်ဖြစ်နိုင်သည့်ကိစ္စ၊ အလွန်နီးစပ်နေသည့်ကိစ္စ ဖြစ်သည်။

သိပ်ကြာတော့မှာ မဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော်သည် အက်ခိုး၏ အပြင်ဘက်က လူပိုတစ်ယောက် ဖြစ်ရတော့မှာ။

ကျွန်တော် စာအုပ်ထဲက ရေးလက်စ ဂီတသင်္ကေတတွေကို ပုံကြည့်လိုက်သောအခါ အမြင်တွေ ဝေဝါးသွားပါသည်။

“အိုး အချစ်ရဲ့ ဒီကမ္ဘာမှာ ငါ မနိုင်ချင်တဲ့ စစ်ပွဲ... ရှိနေမှန်း မင်းနဲ့တွေ့မှ သိခဲ့ရပြီ... မင်းယုံနိုင်မလား၊ နာကျင်တဲ့ အရသာကိုပဲ စွဲလမ်းစွာ မူးယစ်... ဒဏ်ရာတွေကိုလဲ ငါချစ်တတ်ခဲ့ပြီ”

ဒဏ်ရာတွေကိုလည်း... ငါချစ်တတ်ခဲ့ပြီ။

ထိုစာသားကို နှစ်မျိုး သိဆိုကြည့်ပြီး ပို၍ ကောင်းမွန် သင့်တော်မည့် တီးကွက်ကို ရှာဖွေကြည့်မိသည်။ ထိုအခါ သီချင်းတစ်ပိုင်းတစ်စကို ထပ်ကာထပ်ကာ တိုးတိုးညည်းညူအော်ဟစ်ရလေသည်။

“မင်းယုံကြည်ဖို့တော့ မဟုတ်ပါ။ ဒီမှာ လေလွင့်သွားတဲ့ တိမ်မျှင်တစ်စ... ဘဝကို အဆုံးသတ်ဖို့ မင်းရဲ့ ကျိန်စာအပြုံးနဲ့ ဆုံးဖြတ်ပေးနိုင်တယ်၊ ဆုံးဖြတ်ပေးနိုင်ပါတယ်... မင်းယုံကြည်မှာ မဟုတ်ပေမယ့် အချစ်ရယ်... မင်းသာ ငါ့အသက်ကို ရှင်စေသူ၊ မင်းသာ ငါ့အသက်ကို သေစေသူ...”

ကျွန်တော် ဂစ်တာတီးချိန်တွင် ကျွန်တော့်နောက်ကျောမှာ ကျောအပ်၍ မှိန့်နေကျ မြသီတာကို ခဏခဏ တမ်းတမိသည်။ ကျွန်တော့်ရင်ခွင်ထဲသို့ မြသီတာ နောက်တစ်ကြိမ် ခိုင်မှိန့်ဖို့ ကျွန်တော် ဘယ်အရာနှင့်ပဲ လဲရလဲရ လဲလိုက်ချင်ပါသည်။ အခုတော့ ကျွန်

တော့မြသီတာသည် သစ္စာဖောက်တစ်ယောက်ကိုမှ သူရဲကောင်းအဖြစ် ရွေးချယ်တင်မြှောက်ခဲ့ပြီ။

ကျွန်တော် တစ်ချက် အောင့်သက်သက် ရယ်မောလိုက်ပြီး ခုတင်အောက်မှ ပုလင်းကလေးတစ်လုံးကို ကပျာကယာ ငှက်ကောက်လိုက်၏။ ထို့နောက် ပုလင်းကို ဖွင့်ပြီး မော့သောက်ချလိုက်သည်။

မွေးကြိုင်သော ချိုရှရှခါးသက်သက်အရည်များ လည်ချောင်းထဲသို့ အရသာရှိစွာ စီးဝင်သွားသည်။ ပုလင်းတစ်ဝက်ကျမှ ပုလင်းပြန်ပိတ်ကာ ခုတင်အောက် ပြန်ထိုးထားလိုက်၏။

လက်နှစ်ဖက်ကို ခေါင်းနောက်ပစ်ကာ လေးလေးပင်ပင် ကျောဆန့် လှဲအိပ်လိုက်မိသည်။ ဘေးနားရှိ ဂစ်တာကို ဆွဲယူကာ ရင်ဘတ်ပေါ်တင်ရင်း ကြိုးတစ်ချောင်းချင်း အဓိပ္ပာယ်မရှိ တီးခတ်နေသည့် အခါ သီချင်းသံ မဟုတ်သော တုန်ခါသံများ ဆက်တိုက် ပေါ်ထွက်နေသည်။

ကျွန်တော် ဘာလုပ်သင့်သနည်း။ ကျွန်တော့်အတွက် ကမ္ဘာကြီးသည် သိပ်ကြီးမား ကျယ်ပြန့်တော့မည်မထင်။ ကျွန်တော် တစ်ခုခုကို ဆုံးဖြတ်မှ ဖြစ်မည်။

လောလောဆယ်တော့ ရီဝေမိန်းမူးသော အရသာဖြင့် ကျွန်တော့်ကိုယ်ခန္ဓာသည် တရွေ့ရွေ့စီးမျောနေပြီဖြစ်သည်။

မြသီတာ...၊ မင်းကို ငါမုန်းတယ်။

***

(၈)

ကျွန်တော့်ရှေ့မှာ လမ်းတွေအများကြီးရှိနေသည်။ ကျွန်တော်
ရဲရင့်ရင့် လျှောက်ဖို့ပဲ လိုလေသည်။ လူငယ်တစ်ယောက်အတွက်
လမ်းတွေ အများကြီးပါ ဖေဖေ။

သို့သော် အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရလျှင် ကျွန်တော့်အား တိုးကြိတ်
မြှုပ်ပိတ်ထားသော သူစိမ်းများ၏ ကိုယ်ခန္ဓာများ၊ မျက်နှာများ၊ ဦး
ခေါင်းများကို ကျွန်တော်ကြည့်ပြီး ထိတ်လန့်စိုးရိမ်စိတ် အနည်းငယ်
တွေ ဝင်မိသည်။ ရှေ့မှာ ကျွန်တော် ခန့်မှန်း၍ မရသည့် စွန့်စားမှု
တွေ ကျွန်တော့်ကို အဆင်သင့် စောင့်နေကြပြီ။

ဂစ်တာအိတ်ကို လက်တစ်ဖက်က ကိုင်၊ ပခုံးတစ်ဖက်မှာ ကျော
ဖို၊ အိတ်ကို လွယ်လျက် ရန်ကုန်ဘူတာကြီး ပလက်ဖောင်းသို့ ဆင်း

ဂျူးစာပေ

လိုက်ချိန်တွင် ကျွန်တော်သည် အမေရိကန် ရော့ခ်အဆိုတော်များ စတူးဝပ်ကို သတိရပြီး ပြုံးမိသည်။

ရော့ခ်စတူးဝပ်တို့ သူငယ်ချင်းတစ်စုသည် ဘူတာရုံစပ်သေး တစ်ခုမှာ ဂစ်တာတီးခတ်နေကြလေ့ရှိသည်။ ဂီတလောက လူတစ်ယောက်က တခြား ပလက်ဖောင်းမှ ရထားစောင့်နေရာ ရော့ခ်စတူးဝပ်၏ အသံကို ကြားသွားသည်။ ထိုနည်းဖြင့် ရော့ခ်ဘူတာဝသို့ သူ ရောက်ခဲ့သည်။

ကျွန်တော်တို့ သူငယ်ချင်းတစ်စု မန္တလေးဘူတာရုံမှာ မကြာခဏ ဂစ်တာတီးပြီး သီချင်းဆိုခဲ့ဖူးသော်လည်း ကျွန်တော်တို့ အမည်သည် ဂီတသမားကမူ မကြားခဲ့ပါ။ ယခုတော့ ကျွန်တော် ကုန်သို့ ရောက်လာခဲ့ပြီ။

ပစ္စည်းသယ်ပေးရန် လူယက်၍ လူခေါ်နေကြသော ယောက်ျား မိန်းမ အရွယ်စုံကို ကျွန်တော် ခဏငေးမောမိသည်။ ကားငှားမလား၊ ကားငှားမလားဟု လိုက်မေးနေသော လူ ခပ်ရွယ်ရွယ်များ။ ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော့်ဘေးသို့ ရောက်လာသော လူစိမ်းအား ခေါ်ယမ်းပြပြီး အင်္ကျီအိတ်ကပ်ကို အသာစမ်းဖိကာ တိုးကြိတ်နေသော လူအုပ်ကြားမှာ စတင်ရွေ့လျားစပြုသည်။

အဆင်မသင့်လျှင် ငွေကုန်သွားချိန်၌ ယခုဘူတာကြို အလုပ်သမားတွေ၏ နေရာမှာ ကျွန်တော် ရောက်ရှိကောင်းရောက်ရှိနေပေလိမ့်မည်။

ထိုနေ့က အသက်၁၈ နှစ်အရွယ် လူငယ်တစ်ယောက် ပူပြင်းသော နေရောင်အောက်မှာ ဂစ်တာအိတ်ကို ကိုင်ကာ တစ်ဆိုင်ဝပ်

ကျွန်တော်၏ လက်အလုပ်ရှာဖွေနေခဲ့သည်။ ကော်ဖီနှင့် အရက် တွဲ၍ ချွေးသော Snack & Bar များ၊ အနည်းငယ် ခမ်းနားသော အိမ်၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်များ၊ အရက်ဘားများ...။

ရန်ကုန်သည် ကျွန်တော်မျှော်လင့်ထားသလောက် ခေတ်ကို ခံနိုင်သော ပါလား။ ဂစ်တာသမားတစ်ယောက် လိုပါသလားဟု မေးမည့်အခါ သူတို့အားလုံး ကျွန်တော့်ကို ကြောင်စီစီ သတ္တဝါတစ်ကောင်ကို ကြည့်သလို ကြည့်လွှတ်လိုက်ကြသည်။

“လာမရှုပ်စမ်းနဲ့ကိုယ့်လူ့ဘယ်သူမှ လက်ဖက်ရည်ကို ဂစ်တာနဲ့ တွဲမသောက်ဘူး”

တချို့ကတော့ ကျွန်တော့်လက်ထဲက ဂစ်တာအိတ်ကို အထူးအစားကြည့်လိုက်၊ ကျွန်တော့်ကို ပြန်ကြည့်လိုက်နှင့် ပခုံးတွန့်ပြလိုက်ကြသည်။ တချို့ဆိုင်ကတော့ တအံ့တဩပြီး လိုစိတ်ကို မျိုဝါယိန်းချုပ်ထားရဟန် မျက်နှာပေးဖြင့် ကျွန်တော့်ကို နှစ်သိမ့်လွှတ်ကြသည်။

“ငါ့ညီ...အစ်ကိုတို့ဆိုင်မှာ ကက်ဆက် ဖွင့်ရုံနဲ့ လူတွေလာကြပါတယ်၊ နောက်ပြီး မြို့ကြီးမှာ လူတွေဟာ လက်ဖက်ရည်ကို ဇိမ်နဲ့ မသောက်နိုင်ဘူး၊ ကက်ဆက်သံကိုတောင် သူတို့ နားမဝင်နိုင်ကြဘူး”

ကက်ဆက်သံကို နားမဝင်ပေမယ့် ဟော်လိုဂစ်တာသံကိုတော့ သူတို့ အာရုံစိုက်ကြမှာပါပဲ။ သို့သော် ကျွန်တော်ရိုကျိုးစွာ လှည့်လှက်လာခဲ့ရပါသည်။

ဂစ်တာတီးမှုတ် သီဆိုမှု ပါဝင်သော စားသောက်ဆိုင် အချို့

ကို ကျွန်တော် မျှော်လင့်တကြီး ရောက်သွားတော့လည်း ပိုင်ရှင် တစ်ယောက်က ခပ်ငြိုးငြိုး ငြင်းလွှတ်သည်။ သူတို့မှာ ကာရာအိုကေ တီလုံးများ ရှိသည်ဟု ပြောပါသည်။

တစ်ယောက်ကတော့ ကီးဘုတ် အော်ဂင်ကြီး တစ်ခုကို လက်ဖြင့် ညွှန်ပြပြီး ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး ငြင်းလွှတ်လိုက်သည်။

တစ်ယောက်ကတော့ ကျွန်တော်နှင့် ဂစ်တာကို တစ်လှည့်ကြည့်လျက် ကီးဘုတ် တီးတတ်သလားဟု မေးသည်။ မတီးတတ်ပါ။ မင်းဂစ်တာကို ဘေးဖယ်ပြီး ကီးဘုတ်အတီးပဲ ကျင့်၊ ဒီခေတ်မှာ ကီးဘုတ်တစ်ခုရှိရင် အသံမျိုးစုံ ရနိုင်နေပြီ၊ ဂစ်တာလောက်ကတော့ အောက်နေပြီကွ...။

ဂစ်တာဟာ ဘယ်တော့မှ မအောက်ဘူးဗျ။

ခေါင်းမာမာဖြင့် အော်ဟစ်ပစ်လိုစိတ်ကို ထိန်းချုပ်ထားခဲ့ရသဖြင့် အပြင်ပြန်ရောက်တော့ လမ်းဘေးက ကျောက်ခဲတစ်လုံးကို ဒေါသတကြီး ကန်ထည့်လိုက်ရသည်။

တစ်ညနေလုံး အဆောင်တွေမှာ အခန်းကလေး တစ်ခု ရဖို့ လိုက်ရှာသော်လည်း အခန်းလွတ်မရှိဟု ပြောပါသည်။ ခုတင်ကလေး တစ်လုံးမျှ မရ။ ထို့ကြောင့် နောက်နေ့မှ ထပ်ပြီး ရှာရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ငါ ဒီည ဘယ်မှာအိပ်မလဲ။

ဖေဖေအစ်မ ကြီးကြီးအေးကို သွားသတိရသည်။ တောင်ဥက္ကလာမှာ။ သို့သော် ချက်ချင်းပင် ထိုအတွေးကို ဖျက်ပစ်လိုက်ရ၏။ ကြီးကြီးအေး၏ ခပ်စိမ်းစိမ်း အပြုံးတုများကို ကျွန်တော် မကြိုက်

ကျွန်တော်သည် ၃-၄ နှစ်က ကျွန်တော်နှင့် ဖေဖေ ရန်ကုန်လာတော့ မူရီအိမ်မှာ တည်းခွင့် မရပါ။

"မင်းသိတဲ့အတိုင်းပဲ ကိုတာ၊ ငါတို့အိမ်မှာ လူကများ၊ အခန်းအကျဉ်း၊ မင်းယောက်ဖကလဲ စကားပြော အပေါက်အလမ်း မတည့်၊ ပြီးထဲက ငါစိတ်ညစ်ရဦးမယ်၊ ဒီတော့ ဒီလိုလုပ်"

သူ နောက်ထပ် ဘာဆက်ပြောခဲ့သလဲ၊ ကျွန်တော် မမှတ်မိတော့ပါ။ ကျွန်တော် မှတ်မိသည်က ဖေဖေ၏ နာကြည်းသော အပြုံးသာ ဖြစ်သည်။

"သားရေ...ဖေဖေတို့ တည်းခိုခန်းမှာ သွားတည်းရမယ်"

"ကောင်းတယ် ဖေဖေ"

"မကောင်းဘူးကွ၊ မနက်ဖြန်က စပြီး မင်းနဲ့ငါရဲ့ အစားအသောက်ကို ငါပဲ ဆုံးဖြတ်မယ်၊ ဟိုဟာစားချင်တယ် ဒီဟာစားချင်တယ် မပူဆာရဘူး၊ ဂျီးမများရဘူး၊ ဖေဖေက သင့်တော်တယ် ထင်ရုံမျှ ကျွေးရင် မင်း အဲဒါပဲ စားရမယ်၊ ဟိုကစားစရာ ဒီကစားစရာ မယ်ပေးဖို့ လုံးဝ မပူဆာရဘူး၊ ဂစ်တာဆိုင်တွေမှာလဲ ကြည့်ရုံပဲ ကြည့်ရမယ်"

"အင်းပါ ဖေဖေရာ...တိရစ္ဆာန်ရုံကို လိုက်ပို့ရင် တော်ပါပြီ"

ဖေဖေက စိတ်သက်သာစွာ ပြုံးသည်။

"တိရစ္ဆာန်ရုံမှာ မင်းက ဘာကြည့်ချင်တာလဲ"

"ဝေလငါးကြီး တစ်ကောင်ရဲ့ အရိုးကြီးကို ကြည့်ချင်တာ ဖေဖေ"

ဖေဖေ ကျွန်တော့်ဆံပင်များကို ရှုပ်ဖွပ်စစ်ပြီး အသံထွက် ရှုပ်
မောပါသည်။

ကြီးကြီးအေးကို သွားအကူအညီတောင်းရန် ပယ်ချပြီးနောက်
ကျွန်တော့်အာရုံထဲမှာ နောက်တစ်ယောက် ပေါ်လာပြန်၏။ တော်တော်
အစ်ကို...ကိုအောင်မျိုး။

ဒီတစ်ညတော့ ကိုအောင်မျိုးဆီ ကပ်မှပဲ။

သို့သော်မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် စိတ်ပူပန်ရသည့်အချိန် ကြာမြင့်
သလောက် ငြင်းဆိုမှုကတော့ အလွန်မြန်ဆန်လှသည်။

“ဟာ...အုပ်စိုးရာ၊ ငါ ကူညီချင်ပါတယ်ကွာ၊ ငါ့မှာ ဓနယ်
နှစ်ယောက်နဲ့ကွ၊ မင်းအရွယ်တွေပဲ၊ ဘယ်ကောင်းမလဲကွာ၊ တခြား
စဉ်းစားပါဦး”

ကျွန်တော်ကိုအောင်မျိုးကို မျက်နှာငယ်နှင့် ကြည့်လိုက်မိသည်။

“အစ်ကိုရာ...ဒီတစ်ညလေးတော့”

“မဖြစ်ပါဘူး ညီလေးရာ၊ အစားအသောက်အတွက် ခက်မ
တဲ့အခါမှာတော့ မင်းငါ့ဆီကို လာစားပေါ့၊ တည်းခိုခန်းမှာပဲ တည်း
ပါကွာ၊ မင်းဒီမှာ သိပ်မကြာဘူးမဟုတ်လား၊ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်”

အခန်းထောင့်မှာ ထောင်ထားသော ဂစ်တာအိတ်ကို သူ မမြင်
တာလား၊ မမြင်ချင်ယောင်ဆောင်တာလား ကျွန်တော် မသိချင်ပါ။
ရန်ကုန်မှာ ဗိုက်ပြည့်ဖို့ထက် နားခိုအိပ်စက်ဖို့က ပို၍အရေးကြီး
လိုအပ်ကြောင်း အရင်က ကျွန်တော် သဘောမပေါက်ခဲ့ပါ။

“ရပါတယ်အစ်ကို၊ ကျွန်တော်တည်းခိုခန်းတစ်ခုခု ရှာတည်း
လိုက်ပါ့မယ်၊ ဖြစ်ပါတယ်”

ဂျူးစာပေ

ကျွန်တော်ပြန်ခါနီးတော့ ကိုအောင်မျိုးက ကျွန်တော့်ဆံပင်
ကို ခြံပြီး ကြည့်သည်။

“မင်းဆံပင်တွေ ရှည်နေပြီနော်၊ မနက်ဖြန်ကျ ဖြတ်လိုက်ဦး
ကွာ၊ သပ်သပ်ရပ်ရပ်ကလေးပေါ့ကွာ၊ ဘော်ဘီတောင် ကေခတ်ပစ်
တာကြာပြီ”

သူ ကျွန်တော့်ကို ဆံပင်ဖြတ်ရန် ပြောရေးဆိုခွင့် ရှိသလား။
အမေ၊ ကျွေးမည့် ကျေးဇူးဖြင့် သူ ကျွန်တော့်ကို ဆံပင်ဖြတ်ခိုင်းခွင့်
ရှိချာပြီလား။

ကျွန်တော် အောင်သက်သက်နှင့် ပြုံးနေရသော်လည်း ကျွန်
တော်အပြုံး မပီပြင်လောက်ဘူးဟု ကျွန်တော် သိပါသည်။ အစ်ကို
အမေကို ကျွန်တော် မစားပါဘူးအစ်ကို၊ စိတ်ချထားစမ်းပါ။

ထို့နောက် ခပ်ကျဉ်းကျဉ်း တည်းခိုခန်း အခန်းကလေးတစ်
ခု၊ ပွန်းကျပ်မှုများနှင့် မျှော်လင့်ချက်များ၊ မနက်ဖြန်အတွက် အား
ကုန်စွာ ရင်ခုန်မှုများ...။

ထို့နောက် ပို၍ကျဉ်းမြောင်းလှောင်ပိတ်သော ဘော်ဒါဆောင်
အခန်းကလေးတစ်ခု။ ဂစ်တာသံကို ဆူညံသံအဖြစ် ကန့်ကွက်သော
အခန်းနီးချင်း၊ ခြေလက်တို့ မသယ်ချင်လောက်အောင် မောပန်းနွမ်း
နယ်သည့် ညနေများ၊ မနက်ဖြန်အတွက် ကြိုတင်စိတ်ပျက်အားငယ်
မှုများ...။

ထို့နောက် စတိုးဆိုင်တစ်ခု၏ အရောင်းစာရေးဘဝ။

“ဆယ်တန်းမအောင်သေးရင် မလျှောက်ပါနဲ့ဦး၊ ဟိုဘို့(ဒ်)

ဂျူးစာပေ

မှာ ကြေညာထားပြီးသားပါ။ ဆယ်တန်းအောင်တဲ့လူမှ လျှောက်ရမယ်
ရှိပါတယ်”

ကျွန်တော် အနည်းငယ် မခံချင်စိတ်ဝင်သွားသည်။ တကယ်တော့
တွေ့၊ ဇီဝဗေဒတွေ လိုအပ်တဲ့ ဆိုင်ဖြစ်နေလို့လားကွ။ ဒါပေမဲ့ မ
နဲ့၊ အဲလိုမျိုး သွားမပြောနဲ့၊ ကိုယ်က အလုပ်လို့ချင်တဲ့လူ၊ အောက်
ရမှာပဲ။

“ကျွန်တော် မန်နေဂျာနဲ့ စကားပြောကြည့်ပါရစေနော်။
ကျွန်တော် ဆယ်တန်း မအောင်သေးတာ မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီ
ထဲက နာရီနာမည်တွေ၊ ရေမွှေး နာမည်တွေ၊ ပစ္စည်းအစုံကို အင်္ဂလိပ်
လို ရေးတတ်ဖတ်တတ်ပါတယ်။ အင်္ဂလိပ်စကားလဲ ခပ်သွက်သွက်
ပြောနိုင်ပါတယ်”

မန်နေဂျာနှင့် တွေ့တော့ သူက ကျွန်တော့်အား နွားဝယ်မိန့်
စစ်ဆေးသလို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး အကဲခတ်သည်။ မိန်းမတစ်ယောက်
ပင် မကြည့်ဖူးသော မျက်လုံးမျိုးဖြင့် ကျွန်တော့်မျက်နှာကို စစ်ဆေး
ကြည့်ခံရတော့ ကျွန်တော် စိတ်မသုံးမသန့်ဖြစ်လာသည်။

“မင်းနာမည် ဘယ်သူလဲ”

“အုပ်စိုး”

“အေး၊ မင်းရဲ့ အင်္ဂလိပ်စာအရည်အချင်းနဲ့ ရုပ်ရည်လက္ခဏာ
ကတော့ မဆိုးပါဘူး၊ တစ်ခုပဲ ရှိတယ်၊ မင်းဆံပင် ဒီလိုကြီး မဖြူ
အောင် ဘာလုပ်မလဲ၊ ဖြတ်မလား”

ကျွန်တော် သက်ပြင်းချလိုက်မိ၏။

“ကျွန်တော် နောက်ဘက်မှာ စည်းထားပြီး ခေါင်းလိမ်းဆီနဲ့
ဆံပင်ရပ်ရပ် ပြီးထားပါ့မယ် ဆရာ”

သူ အနည်းငယ် ပြုံးသည်။

“နောက်တစ်ခုလိုသေးတယ်၊ မင်းမျက်နှာထား၊ မင်းမျက်နှာ
အား ဒီအတိုင်း မရဘူး၊ ဝယ်သူကို မင်း ပြုံးပြီးရှင်ရှင် သွက်သွက်
ချက်လက်ဖိတ်ခေါ်ရမယ်၊ စိတ်ရှည်ရမယ်၊ မင်းပြုံးတတ်ရဲ့လား”

ကျွန်တော့်ကို လခ တစ်ထောင်ငါးရာမှ စ၍ ပေးပါသည်။

အဆောင်လခ လေးရာကျပ်ကို နုတ်၊ ခရီးစရိတ် တစ်နေ့ လေး
ကျပ် နုတ်လျှင် ကျွန်တော် အသက်ရှင်နေထိုင်ရန် ထမင်းစရိတ်မှာ
ဓာတ်လ ရှစ်ရာကျပ်။ တစ်နေ့ကို ငွေသုံးဆယ်နှင့် ကျွန်တော် ဘယ်
လိုလုပ်ပြီး ထမင်းနှစ်နပ် စားနိုင်ပါ့မလဲ။

အခုအချိန်ဆိုလျှင် ဖေဖေကတော့ ပြုံးနေပေလိမ့်မည်။

“ဖေဖေပြောတဲ့ အိမ်ဝင်ငွေအတွက် အလုပ်လုပ်ဖို့ဆိုတာ အိမ်
က ထွက်သွားဖို့ပြောတာမဟုတ်ဘူး အုပ်စိုး၊ အိမ်နေရင်း အလုပ်ဝင်
ဖို့ ပြောတာ၊ အိမ်မှာ မနေရင် မင်း နေစရိတ် ဒုက္ခတစ်ခု ပိုလာမယ်၊
နောက်ပြီး သား...သား ထမင်းဝဖို့ သား အလုပ်မလုပ်နိုင်သေးပါဘူး၊
ထမင်း နှစ်နပ် မှန်အောင် စားနိုင်ဖို့ဆိုတာ လွယ်တာ မဟုတ်ဘူး
သားရဲ့၊ သား ဖေဖေအပေါ် မာနမထားရဘူးလေ”

“မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော် မာနထားတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုယ့်
ခြေထောက်ပေါ် ကိုယ်ရပ်ချင်လို့ပါ”

ဖေဖေ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် ပြုံးနေခဲ့၏။

“ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ် ကိုယ် ရပ်တည်ဆိုတာ နာမည်သာ

လှတာ၊ တကယ်တော့ သိပ်ခက်တဲ့အလုပ်ပါ သားရာ၊ ဒီလိုလုပ်
မင်းငါနဲ့တွဲပြီး အလုပ်လုပ်ကြည့်၊ ငါ့ကို ချိုင်းထောက်အဖြစ်
ဘောထားလိုက်ပေါ့ကွာ၊ တစ်နှစ် နှစ်နှစ် ကြာရင် မင်းချိုင်းထောက်
လွတ်လို့ရပြီ၊ အဲဒီအခါကျ မင်းခြေထောက်ပေါ် မင်းရပ်ပေါ့၊ အခု
တော့ စာအုပ်ရောင်းဆိုင်တစ်ခု ဖွင့်ကြည့်ပါဦး။”

မဖြစ်နိုင်ပါ။ ကျွန်တော်သည် စာအုပ်ရောင်းမည့်သူ မဟုတ်
ဂစ်တာတီးမည့်သူသာ ဖြစ်သည်။

“ကျွန်တော် စာအုပ်မရောင်းချင်ဘူး ဖေဖေ၊ ကျွန်တော်ဂစ်တာ
တီးချင်တာ”

ဖေဖေက ကျွန်တော့်ကို စူးစိုက်ကြည့်ကာ တည်ငြိမ်သောအသံ
ဖြင့် ပြောသည်။

“ဖေဖေလဲ စာအုပ် မရောင်းချင်ဘူးလေ၊ ဂစ်တာပဲ တီးချင်
တာ”

ကျွန်တော် လုံးဝ လက်မခံနိုင်ပါ။

“မဖြစ်နိုင်ဘူး ဖေဖေ၊ လောကမှာ လူတွေဟာ ကိုယ်ဖြစ်ချင်
တဲ့ဘဝမှာ ကိုယ်နေနေကြတာပါ၊ ကိုယ်မဖြစ်ချင်တဲ့ဘဝမှာ ဘယ်
တော့မှ မနေကြပါဘူး။”

ဖေဖေ ကျွန်တော့်ကို မျက်မှောင်ကြုတ်ကြည့်လိုက်သည့်အခါ
ဖေဖေကို ကျွန်တော် ပိတ်၍ စကားပြောလိုက်သည်။

“ဖေဖေ ငယ်ငယ်ကလဲ ဒီစကားမျိုး ပြောခဲ့ဖူးတာပဲလို့ မပြော
နဲ့ ဖေဖေ”

ဖေဖေ စိတ်လျှော့ဟန်ဖြင့် ရယ်သည်။

“မပြောပါဘူးသား... မပြောပါဘူး၊ သား ခေါင်းမာတာကို
ဖေဖေ ကြိုက်ပါတယ်၊ ဖေဖေ မေတ္တာရပ်ခံချင်တာက သား ဖေဖေ
နဲ့မဟုတ် နေပါ၊ သားလုပ်ချင်တဲ့အလုပ် လုပ်ပါ၊ ဖေဖေ ဝင်မရှုပ်ပါ
ဘူး”

ကျွန်တော် ဖေဖေကို အားနာပါးနာဖြင့် ငြင်းလိုက်၏။

“ကျွန်တော့်ကို စိတ်မဆိုးပါနဲ့ ဖေဖေ၊ ကျွန်တော် ဖေဖေအိမ်
မှာနေလို့မဖြစ်လို့ပါ၊ မန္တလေးမှာ ဂစ်တာသမားတစ်ယောက်အတွက်
အဝတ်မရှိဘူး ဖေဖေ”

ဖေဖေက ကျွန်တော့်လက်မောင်းကို ခပ်ဖွဖွ ဆုပ်ကိုင် ညှစ်
ချိတ်သည်။

“သား စိတ်ထင်နေလို့ပါ၊ ရန်ကုန်မှာလဲ ဂစ်တာသမား တစ်
ယောက်အတွက် ဘဝ မရှိနိုင်ပါဘူး သားရာ”

“ရှာတတ်ရင် ရှိနိုင်ပါတယ် ဖေဖေ”

ကျွန်တော့်ကို ဖေဖေ မတားမြစ်နိုင်ခဲ့ပါ။

လူငယ်တစ်ယောက်၏ ခြေလှမ်းများကို ချစ်သူက တားမြစ်
နိုင်ကောင်း တားမြစ်နိုင်လိမ့်မည်။ သို့သော် ဖခင်ကတော့ မတား
မြစ်နိုင်ပါ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော် ခြေလှမ်းပေါင်းများစွာ လှမ်းခဲ့
သည်။

လူငယ်တစ်ယောက် ယောက်ျားဘဝသို့ ရောက်ရှိသွားဖို့ ခြေ
လှမ်း ဘယ်နှစ်လှမ်း လှမ်းရမည်နည်း။ ကျွန်တော်ကတော့ မရေ
တွက်နိုင်သော ခြေလှမ်းများကို လှမ်းခဲ့ပြီးပြီ။ ခြေတစ်လှမ်းတိုင်း
တစ်လှမ်းတိုင်းသည် ကျွန်တော့်အိမ်မှ ပို၍ ဝေးလံသော နေရာသို့

ကျွန်တော့်အား သယ်ဆောင်သွားခဲ့သည်။ ထိုနေရာမှာ ကျွန်တော်
အိပ်မက် ရှိနေလိမ့်မည်။ ထိုနေရာမှာ ကျွန်တော့်ဘဝ ရှိနေလိမ့်မည်
လှမ်း...နောက်တစ်လှမ်း၊ နောက်ထပ်တစ်လှမ်း၊ နောက်ထပ်
ခြေတစ်လှမ်း...။

တကယ်တော့ ကျွန်တော်မှားပြီး ဖေဖေမှန်ခဲ့ပါသည်။
ရန်ကုန်မှာလည်း ကျွန်တော့်အတွက် ဘဝမရှိပါ။

***

(၉)

ဂစ်တာနှင့် ဝေးပြီး အသက်ရှင် ရုန်းကန်ရသည့် နေ့ရက်များ
သည် ပြန်မတွေးချင်လောက်အောင် စိတ်ဓာတ်ကျဆင်းမှု အံ့ပြည့်
နှင့် ဖြစ်သည်။ ည ၉ နာရီလောက် အိမ်ပြန်ရောက်သည့်အခါ ကျမှ
အခန်းထောင့်မှာ ထောင်ထားသည့် ဂစ်တာအိတ်ကို ကမန်းကတန်း
ဖွင့်၊ အထဲက ဂစ်တာလေးကို ထုတ်ယူပြီး ခုတင်ပေါ်မှာ ခြေပစ်လက်
ပစ် လှဲအိပ်။ ကျွန်တော့် ရင်ဘတ်ပေါ်မှာ ဂစ်တာသည် အလိုက်သိ
သည့် ချစ်သူတစ်ယောက်လို ငြိမ်သက်စွာ၊ ကျွန်တော့် နာကြည်းမှု
များကို မျှဝေခံစားခဲ့သည်။

ငယ်ငယ်တုန်းက သူ့ကို ကျွန်တော် နာမည်တစ်ခု ချစ်ခဲ့ပေးထားခဲ့ဖူးသည်။

ငါ့နာမည်က အုပ်စိုးတဲ့ မင်းနာမည်ဘယ်သူလဲ။ သူ့ကြီးမာမှု ထွက်ပေါ်လာသည့် တုန်ခါသံအရ သူ့နာမည် လီလီ ဖြစ်သည်။

လီလီ...ငါ မင်းကို အကြာကြီး မတွေ့ရဘူးနော်၊ တိုတိုတိုတို ဟိုဘက်ခန်းက ကောင်ကြီး နံရံကို လက်သီးနဲ့ထပြီး ကံကွက်လိမ့်မယ်။

ကျွန်တော်သည် တိတ်ဆိတ်သော အခန်းတွင် တိတ်ဆိတ်သော ည ဖြစ်၍ ဂစ်တာကို ပလက်ထရမ်ဖြင့် မတီးဘဲ လက်ချောင်းများဖြင့်သာ တီးခတ်ခဲ့ရသည်။

မင်းကိုယ်မင်း စပိန်ဂစ်တာလေးလို သဘောထားလိုက်ပါ။ ပေမဲ့ မင်းကြိုးတွေကတော့ သတ္တုကြိုးတွေနော်၊ မင်းဟာ စပိန်ဂစ်တာလောက်တော့ နဲ့ မှာမဟုတ်ဘူး၊ အသံစုံမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဘာဖြစ်ဖြစ် အခုညတော့ ငါက ဂျစ်ပဆီ ကင်း Gipsy Kings ပေါ့ကွာ

ဤဂစ်တာလေးသည် ကျွန်တော် ၇ နှစ်၊ ၈ နှစ်လောက် ရင်းနှီးခဲ့သော ကျွန်တော့် ငယ်ချစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် အိမ်မှ ထွက်စဉ် ဖေဖေထံမှ တခြား ဘာမှ မတောင်းဘဲ သူ့ကိုသာ တောင်းခဲ့ပါသည်။

“ဒါ...သားဂစ်တာဖြစ်သွားပြီပဲ...မင်းပိုင်ပြီပဲ၊ ယူသွားပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ အုပ်စိုး...ဒီဂစ်တာကို မင်း မပျောက်စေနဲ့နော်၊ ဘာနဲ့မှလဲ မလဲရဘူးနော်၊ ဒါက ဒါက...အမှတ်တရပစ္စည်းတစ်ခုဆိုတော့ မင်းလဲ တန်ဖိုးထားမှ ဖြစ်မယ်”

ဖေဖေကို လက်ဆောင်ပေးခဲ့သော အမျိုးသမီးကလေးကို ကျွန်တော် ပုံဖော်ကြည့်မိသည်။

“မင်းမေမေလို မလှပါဘူးကွာ၊ သူ့ရုပ်က ရွက်ကြမ်းရေကျို ကျွန်ုပ်တို့ မှန် ခပ်ထူထူနဲ့၊ ရယ်စရာကောင်းတာက သူ့ဆံပင်တွေကွ၊ ဆံပင်တွေက ဘိုကေကနေ ရှည်လာတဲ့ပုံစံမျိုး မင်းသိလား၊ ပုံစံမျိုးမကျလေ”

ဟုတ်လား လီလီ၊ မင်းရဲ့ ပိုင်ရှင်မကလေးက ရယ်စရာကောင်းတာပဲ။ ပီနီပိန်ညက်ညက်ကလေးဆို။

“သူ့နာမည်က နီလာတဲ့”

လီလီ၏ မူရင်းပိုင်ရှင်နာမည်မှာ နီလာဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော့် ဖေဖေ ပြောခဲ့တာ မကြာသေးပါ။ နီလာသည် ဖေဖေ ငယ်ချစ်အား ဖေဖေပြောသည့် အထဲမှာတော့ အချစ်အကြောင်း မပါဝင်ခဲ့ပါ။

“သူနဲ့ ဖေဖေနဲ့ တစ်ပတ်တစ်ခါ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ တွေ့ရတယ်၊ သူက ဖေဖေကို တစ်ခါတွေ့တိုင်း ကက်ဆက်တိပ်ခွေတစ်ခု ပေးနားထောင်တယ်၊ သူ့ဆီမှာ တိပ်ခွေတွေ အများကြီး။ သူက နီလာကို ဖေဖေတို့ တီးပိုင်းအဖွဲ့သားတွေထက်တောင် သိသေးတယ်၊ ဖေဖေဆုံးနေ့က ဖေဖေကို ဘီးတဲလ်စ်အခွေ ငှားတယ်၊ နောက်တစ်ပတ်ကျတော့ ပေါလ်အင်ကာ...အဲဒီလိုမျိုးပေါ့ကွာ”

“ဖေဖေ ကံကောင်းတာပေါ့”

“အဲဒီတုန်းကတော့ ငါ ကံကောင်းတယ်လို့ မထင်မိဘူးကွ၊ သူ့ ငါ့ကို ဘာဖြစ်လို့ တိပ်ခွေတွေ ငှားနေရတာလဲ၊ သူ ငါ့ဆီက ဘာ

လိုချင်လို့လဲလို့ တွက်မိတာ၊ တစ်ခါ တစ်ခါ စိတ်အနှောင့်အယှက်
တောင် ဖြစ်ရသေးတယ်။ ခက်တာက သူ့ငါ့ဆီက ဘာမှမတောင်
ဘူး၊ နောက်ဆုံးတော့ ငါ့ကို သူတီးနေတဲ့ ဂစ်တာလေး လက်ထောက်
ပေးတော့တာပဲ။ အဲဒီအချိန်တုန်းက ငါ့မှာ ဂစ်တာအပိုင် မရှိတော့
လေ”

“သူ ဖေဖေဆီက အချစ်ကို လိုချင်တာများလား။”

“အချစ်...၊ ငါလို ဆင်းရဲသား ကလေးကချေတစ်ယောက်အ
က ဘာအချစ်တွေ သူရနိုင်မှာမို့လဲ။ အဲဒါလဲ မဟုတ်ဘူးကွ၊ ငါ့ကို
သူကြည့်တဲ့ မျက်လုံးတွေကို ငါသိပါတယ်။ လက်ဖက်ရည်ခွက်
တစ်ခုကို ကြည့်တဲ့ မျက်လုံးမျိုးပဲကွ”

အတာနှင့် နီလာဆိုသော ဆယ်ကျော်သက် ကောင်လေးနှစ်
ကောင်မလေး၊ စစ်ကိုင်းမြို့ ကမ်းနားက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တစ်ခု
မှာ မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်ပြီး အိုးတိုးအမ်းတမ်း မျက်နှာ အမူအရာ
များဖြင့် တွန့်ဆုတ်စွာ စကားပြောနေခဲ့ကြပေလိမ့်မည်။ ကောင်
မလေးက မျက်မှန်တူထူ၊ မျက်လုံးကြောင်ကြောင်၊ အသားညိုညစ်
ညစ်၊ ဆံပင်ဖိုဖိုးဖားဖား၊ ပိန်ပိန်ညက်ညက်။ ကောင်လေးက မယ်
သားကလေး တစ်ယောက်လို ချောမောတောက်ပသည့် သွင်ပြင်
မူရာ။ ကောင်လေး၏ မျက်လုံးများကို ကောင်မလေး အသေအချာ
ကြည့်ရဲမည် မထင်ပါ။

“နင် ဘာဖြစ်ချင်လဲ အတာ၊ ငါတော့ ဂီတနဲ့ ပတ်သက်တဲ့
ကြယ်ကလေးတစ်ပွင့် ဖြစ်ချင်တယ်။ အဲဒီကြယ်က ဟိုနားဆီမှာ မြင်
ရတဲ့ ကြာသပတေးကြယ်လို တောက်ပလင်းလက်နေစေချင်တယ်။

...တစ်ယောက်ဟာ အဲဒီကြယ်လောက် တောက်ပနိုင်တယ်
အတာ”

ကောင်လေးက မိမိအပြုံး ဆွဲဆောင်မှုရှိမှန်း ကိုယ်တိုင် သေ
သေချာချာ ဟန်မျိုးဖြင့် စတိုင်ကျကျ ပန်းတွန့်၍ ရယ်မောခဲ့မည်။

“သိပ်ဖြစ်နိုင်တာပေါ့ နီလာ၊ တစ်ချိန်ချိန်မှာ နင် အဆိုတော်
လို မဟုတ် ဂစ်တာတီးသမား တစ်ယောက် ဖြစ်လာမှာ သေချာ
ပါတယ်”

“နင်ကရော...”

“ငါလား၊ ငါလဲ ဂီတနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ကြယ်ကလေးတစ်ပွင့်
ဖြစ်ချင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါက နှင့်လောက်တော့ လောဘမကြီးပါဘူး၊
အခုလို လှေကလေးနဲ့ တည့်တည့် အထက်နားက ကြယ်မှိန်မှိန်
ကလေး။ အဲ...အဲဒီလောက်ဆို ရပြီဟ”

သူတို့နှစ်ယောက် လွတ်လပ်ပွင့်လင်းစွာ ရယ်မောလိုက်ကြ
မည်။

“ဂီတဆိုတာ သီးသန့်ဘာသာစကားတစ်ခုပဲ အတာရဲ့၊ စကား
နဲ့ ဖော်ပြလို့ မရနိုင်တဲ့ အကြောင်းအရာတွေကို ဂီတနဲ့ ဖော်ပြလို့ ရ
တယ်။ ဂီတဟာ လူတစ်ယောက်ကနေ တစ်ယောက်ကို စွမ်းအင်တွေ
မျှမျှောင်းပေးနိုင်တယ်။ နင် ယုံလား”

ကောင်လေးက ပန်းတွန့်၍ ရယ်ဦးမည်။

“စကား အသုံးအနှုန်းကတော့ တယ်မီတာပဲ”

“မယုံမရှိနဲ့၊ အခုကပဲ ငါနားလည်ထားတဲ့ ဂီတကို နင်ကို

ပေးနေပြီပဲ။ နင် ကိုယ်ခံအား ပြည့်စုံတဲ့ တစ်နေ့မှာ ငါရသလောက် နင်ရလာမယ်”

ဂိတသင်္ကေတများ၊ သံစဉ်နတ်စံများ၊ သီချင်း တိပ်ခွေများ၊ ခုံမှုများ၊ ရယ်မောသံများ...။

“ဖေဖေ...သူနဲ့ ဖေဖေနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ရည်းစားမဖြစ်ကြတာလဲ”

ဖေဖေမျက်လုံးများ အနည်းငယ် မှုန်မှိုင်းသွားသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူ့ကို ဖေဖေရည်းစား မဖြစ်စေချင် ခဲ့လို့ပေါ့”

“သူ့ဘက်ကရော”

“သူ့ဘက်ကို ဖေဖေ စိတ်မဝင်စားခဲ့ဘူး၊ ဖေဖေ မသိချင်ခဲ့ ဘူး”

ကျွန်တော် ဖေဖေမျက်လုံးများကို မသင်္ကာပါ။ ထိုမျက်လုံး များသည် တစ်ခုခုကို ဖုံးကွယ်ဖို့ ကြိုးစားသည်မျက်လုံးများ။

“အခုရော နီလာနဲ့ ဖေဖေ တွေ့သေးလား၊ သူ ဘယ်ရောက် နေလဲ”

“ဘယ်သိမလဲကွ”

ဖေဖေအသံက တိုတိုပြတ်ပြတ်။

“ဖေဖေတို့ ဘယ်လိုကွဲသွားတာလဲ”

ထိုအချိန်၌ ဖေဖေ ကျွန်တော့်ကို မျက်နှာလွှဲပစ်လိုက်ပါသည်။

“အဲဒီကိစ္စကို ဖေဖေ မပြောချင်ဘူး၊ ဟုတ်ပြီလား... ဒီမေးခွန်းဟာ မလိုအပ်တဲ့ မေးခွန်းပဲ”

လီလီ...၊ မင်းရဲ့ပိုင်ရှင်ဟောင်းကို မင်းပြန်တွေ့ရင် မှတ်မိနိုင်

...။ အခု သူ ဘယ်ရောက်နေသလဲ။ အင်း... စစ်ကိုင်းဆိုတော့ နီးရောင် ဖြစ်နေဖို့ နီးစပ်တာပဲ။

ကျွန်တော်ရယ်မောလိုက်သောအခါ ဂစ်တာကြိုးများကလည်း ကျွန်တော်ရယ်မောပါသည်။

***

(၁၀)

ရပ်ကွက်ထဲက ငနဲတစ်ကောင်နှင့် ကျွန်တော် ပေါင်းမိသော
အခါ ကျွန်တော့်ဘဝသည် ကျွန်တော့်အိပ်မက်နှင့် ပို၍ အလှမ်းဝေး
မှ ဘီးခြားဖြစ်တည်သွားသည်။

သူက ကျွန်တော့်လောက် ဆံပင်မရှည်၊ ကျွန်တော့်လောက်
အရပ်မရှည်၊ သို့သော် ကျွန်တော့်ထက် ကိုယ်ခန္ဓာတုတ်ခိုင်သည်။
သူ့နှာပည်ကို သူ့ဘော်ဒါကွေ့က ပေါ်ကြီးဟု ခေါ်ကြသည်။ သူက
ကျွန်တော့်ဂစ်တာလက်စွမ်းကို အားကျနှစ်သက်သူ ဖြစ်သည်။ ကျွန်
တော်အား လက်ဖက်ရည်မကြာခဏတိုက်လေ့ရှိ၏။

ကျွန်တော့်လို ချွတ်ခြံကျ မွဲတေပြတ်လပ်နေသူအား ကျွေးမွေး

ဂျူးစာပေ

ရတာ ကုသိုလ်ဟု ယူဆသူ ဖြစ်သည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်က လက်ထုတ်
လက်စားသား ဖြစ်သော်လည်း သူက အလုပ်ရွေးသူ မဟုတ်ချေ။
က ကျွန်တော့်ဝင်ငွေကို ပွင့်လင်းစွာ မေးကြည့်သည်။ ကျွန်တော်
ဝင်ငွေသည် အဆောင်ခ နုတ်၊ ကားခ နုတ်အပြီး ထမင်းလောက်
အောင် စားဖို့ပင် မကျန်သည်ကို သူ သိသွားတော့ သူ ကျွန်တော်
အား ဆဲရေးသည်။

“ငါ့လခွီးတဲ့...မင်း အဲဒီအတိုင်းသာ နေရင် အာဟာရပြတ်
တောက်သွားမယ်၊ ဒီမှာ အုပ်စိုး...လူဟာ အစားဝဝစားဖို့ လိုတာ
ကွ”

အလုပ်ကိုရသမျှလုပ်၊ ငွေကို ရသလောက်ညှစ်တောင်း၊ အစား
ကောင်းကောင်းစား၊ ဇိမ်ကျကျနေ၊ သူ့ပုံသေနည်းက ဤအတိုင်း ဖြစ်
သည်။ သူသည် အလုပ်မျိုးစုံ လုပ်ဖူးသည်။ ဝက်သတ်ရုံမှာ သန့်ရှင်း
ရေး အလုပ်လုပ်ခဲ့ဖူးသည်။ သီရိမင်္ဂလာဈေးမှာ ကုန်ထမ်းဖူးသည်။
ဗိုလ်ချုပ်ဈေးက စားသောက်ဆိုင်တွေမှာ အလုပ်လုပ်ဖူးသည်။ ကုန်
တိုက်တွေ ခေတ်ကောင်းစဉ်က ကလေးဘဝဖြင့် တန်းစီတိုး၍ ပစ္စည်း
ထုတ်ရောင်းဖူးသည်။

“ဟာ...ဒီအလုပ်တွေ မင်းလုပ်နိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့်
မင်းကို ငါ အကြံဉာဏ်ပေးမယ်”

သူသည် လောလောဆယ် ဘူတာကြီးမှာ အထမ်းသမား အ
ဖြစ်လည်းကောင်း၊ တက္ကစီရှာပေးသည့် လူကြိုအဖြစ်လည်းကောင်း
အလုပ်လုပ်နေပါသည်။

“ခရီးသည်တွေရဲ့ အိတ်တွေ၊ ခြင်းတွေဟာ ဘယ်လောက်

ကျွန်တို့မှာပိုလဲကွ၊ ဘယ်သူမှ စာအုပ်တွေ၊ သနပ်ခါးတို့ တွေ အမြဲ
မလောက်ဘူး၊ မနက် ဆစ်ခစ်ဒေါင်း ဝင်တဲ့အချိန် တစ်ခါ၊ အက်စ်
ဒီအိုအချိန် တစ်ခါ အဲဒီနှစ်ခါဆိုရင် မင်းအလုပ်ချိန်လဲ မပျက်
ဘူး၊ အဲဒီဝင်ငွေ ရမယ်”

ကျွန်တော့်အလုပ်က မနက် ၉ နာရီမှ ည ၈ နာရီအထိ ၁၁ နာရီ
ကြာသည်။ တစ်နေ့ကို ငွေ ၅၀ ဖြစ်၍ ၁၁ နာရီနှင့် စားကြည့်သော
အခါ တစ်နာရီကို ငွေ ၄ ကျပ် ၅၀ ပြားသာ ရ၏။

“မနက် ၅ နာရီ ၄၅ မိနစ်ကနေ မနက် ၈ နာရီအထိ ဆိုတော့
တစ်နေ့ နှစ်နာရီပဲ ပိုလုပ်ရမှာ အုပ်စိုးရ၊ နှစ်နာရီကို မင်း၅၀ လဲ ရ
နိုင်တယ်၊ ၇၀ လဲ ရနိုင်တယ်...မင်းသွက်ရင်သွက်သလို ရမှာပဲ”

ကျွန်တော် အငတ်ခံရတာ ထမင်းနပ်ပေါင်းများပြီဖြစ်၍ ပေါ်
ကြည့်ရင် အကြံဉာဏ်အရ စမ်းသပ်ကြည့်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“အထမ်းငှားမလား အစ်မ၊ အထမ်းငှားမလား”

တချို့ခရီးသည်များသည် မနိုင်မနင်း အပင်ပန်းခံနိုင်ကြလေ
သည်။ တချို့ကတော့ ခပ်ပေါ့ပေါ့ပစ္စည်းကိုပင် အလေးခံ၍ မသယ်
ချေကြချေ။ အများအားဖြင့် အမျိုးသမီးကြီးများက စေးနဲကြပြီး အမျိုး
သမီးငယ်များက ရှိုး အပျက်မခံချင်ကြ။ တချို့ယောက်ျားများက
လည်း ငွေပေးလျှင် ဘာမဆိုရသည်ဆိုသည့် စတိုင်မျိုးဖြင့် ကျွန်တော်
ကို အား ခပ်စွေစွေ ငဲ့ကြည့်ကာ ပိုက်ဆံကို အရေးမထားသလို ပစ်
ပေးတတ်သည်။ သူတို့ဘောင်းဘီအိတ်ထဲက ထုတ်လိုက်သည့် သားရေ
ပိုက်ဆံအိတ်များတွင် ငွေစက္ကူတွေ အများကြီး အထပ်လိုက် မြင်ရ
သည့်အခါ ကျွန်တော် ဘယ်လိုဒေါသထွက်မှန်း မသိ။ ကျွန်တော့်

မှာ တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ငွေကို ခက်ခဲပင်ပန်းစွာ ဖမ်းဆုပ်ပြီး ပြေးလွှားနေရချိန်မှာ သူတို့မှာ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်ငွေတွေ တာလဲ။

“အစ်မရယ်...သုံးဆယ်တော့ ပေးပါဗျာ၊ ရှိသမျှ အိတ်က ဂျွန်တော်အကုန်သယ်ပေးပါမယ်”

ဂျွန်တော့်ဘဝမှာ အောက်ကျိုတောင်းပန်ခြင်းများနဲ့ နီးကျွမ်းဝင်ခဲ့တာ ကြာပါပြီ။ တချို့က သူတို့ပစ္စည်းများကို ကျွန်တော် အလစ်သုတ်ပြေးမှာစိုးသလား မသိ၊ ကျွန်တော့်အား နည်းနည်း အလစ်မပေးဘဲ ဖဝါးထက်ကြပ် တိုးစေ့၍ လိုက်လေသည်။ တစ်ခါတစ်ခါ ကျွန်တော် ရှက်ရွံ့ဒေါ်ပွပြီး တစ်ခါတစ်ခါ မခံချင်စိတ် ရယ်မောမိသည်။

တချို့က အထမ်းမငှားခင် ဈေးမဆစ်၊ ဈေးပင် မမေးဘဲ တပြောပေါ်တင်ခါနီးကျမှ ဆူဆူပူပူ ဖြစ်ရတတ်သည်။

“လေးဆယ်...ဟုတ်လား၊ အမယ်လေးတော် ကြိုကြီးစည်မပေးနိုင်ပါဘူး၊ မင်းတို့နှယ် တန်ရာတန်ရာ တောင်းမှပေါ့ကွ၊ ရေသန့်ပုလင်းလဲ ယူထားသေးတယ်၊ ရော့ တစ်ဆယ်ပဲ ယူသွ”

ပေါ်ကြီးနှင့် ကျွန်တော် တစ်ခါတစ်ခါ ရယ်စရာမဟုတ်သမျှ ကို ရှာကြံ ရယ်တတ်ဖို့ အလုပ်က သင်ပေးသွားပါသည်။

“မင်းမဆိုးဘူးကွ၊ ငါ့ထက်တောင် လိုက်ရသေးတယ်၊ ငါက ခါလီပြန်ရတဲ့နေ့တွေ ရှိသေး၊ အဲဒါ မင်းရုပ်ကြောင့်နဲ့ တူတယ်”

“ဟ ဘာဆိုလို့တုံး ပေါ်ကြီးရ”

“ငါ ကြည့်နေတယ်၊ မင်းကို ငှားလိုက်ရင် အဘွားကြီးတွေ ချစ်ပါ့၊ မင်းက အဘွားကြီး ကျမယ့်ရပ်”

“မိုးမှပဲ”

အငှားကားရှာပေးရသည့် အလုပ်ကို ကျွန်တော် ပို၍ သဘော ပျော်ပါသည်။ လူသက်သာသောကြောင့် ဖြစ်၏။ နံပါတ်အနက်ကား မဟာတွေထဲက ပိုက်ဆံပိုရသည်။

ညည ပေါ်ကြီးနှင့် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်၊ တစ်ခါတစ်ခါ လမ်းထောင့်က အုတ်ခုံမှာ ထိုင်၍ ဂစ်တာတီး။ လမ်းထောင့်မှာ ဂစ်တာတီး၍ ဟစ်ရတာကို ကျွန်တော် အလွန်သဘောကျသည်။ စိတ်ပျော်စရာ၊ စိတ်ကြိုက်ဟစ်ခွင့်ရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ပေါ်ကြီး ရိုက်နေသော ကောင်မလေးတစ်ယောက် အိမ်ရှေ့နားက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ကျွန်တော်တို့၏ စတူဒီယိုဖြစ်သည်။ အလုပ်က ဖိနှိပ် ဒဏ်များ၊ သိမ်ငယ်မှုများ၊ စတိုးဆိုင်က အဆင်မပြေမှုများကို ပြောပျောက်ရန် ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်မှီဝဲနေကျ ဆေးရည်အား မော့၍ သောက်လိုက်ရလျှင် ကောင်းမှာပဲဟု တမ်းတမိသည်။

ထိုအချိန်များတွင် ကျွန်တော်သည် ဝါကျင်ကျင် ဖန်သီးအလင်းရောင်အောက်၌ သီချင်းတွေကို ညစဉ်ရက်ဆက် ရေးစပ်နေခဲ့သည်။ ပေါလ်မက်ကွာတ်နေနဲ့ ဂျွန်လင်နွန်ဟာ သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို တစ်ညနေတည်းနဲ့ ရေးစပ်ခဲ့ကြသတဲ့။ မြသီတာ...ကိုယ်ကတော့ မင်းရဲ့သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို သုံးနှစ်တောင် ရေးခဲ့ရတယ်။ အဲဒီသီချင်းဟာ အခုချိန်ထိ မဆုံးသေးဘူးကွယ်။ သီချင်းလေး ဆုံးနိုင်အောင်

ကျွန်တော့်ကို တစ်ယောက်ယောက် ကူမှဖြစ်မည်။ နီလာ၊ နီလာ၊
ကယ်စမ်းပါဦး။

ဖေဖေရဲ့ နီလာ။

“ဟေ့ကောင် အုပ်စိုး၊ မင်းက အင်္ဂလိပ်စာတော်တဲ့ကောင်
ဆိုတော့ မင်းအတွက် ဟန်ကျတာပဲ။ အလုပ်ခေါ်စာ ငါတွေက
တယ်”

ပေါ်ကြီး ယူလာပြသော အင်္ဂလိပ်သတင်းစာတစ်စောင်
အလုပ်ခေါ်စာကြော်ငြာနှင့်အင်တာဗျူးက ကျွန်တော့်ဘဝကို ပြော
ပေးလိုက်သည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော့်အနေအထားပါ ပြောင်လျာ
သည်။ ဆံပင် ဖြတ်ပစ်လိုက်ရခြင်း ဖြစ်သည်။

ဟိုတယ်ကြီးတစ်ခု၏ မီးဖိုခန်း၌ မီးဖိုချောင် အကူအလုပ်
သမားအဖြစ် တစ်လ၊ စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင် ပန်းကုံးရောင်း
သည့် ဌာနမှာ နှစ်လ။ ထိုသုံးလအတွင်း ကျွန်တော်တိုးတက်လာ
သည်ကတော့ မီးဖိုချောင်မှာ မာကျရင်း၊ ထောပတ် စသည်တို့ကို နီ
၍ အိတ်ထဲ ထည့်သည့်နည်းများကို မြင်ဖူးခြင်း၊ ပန်းကုံးရောင်းသူ
နေရာမှာ ပန်းကုံးခိုးနည်းများကို မြင်ဖူးခြင်း...။

ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်ကြုံတွေ့သည့် အဖြစ်အပျက်တို့ကို
ပေါ်ကြီးအား ပြန်ပြောရင်း ရယ်မောရ၏။ ပေါ်ကြီးက သူ သိသော
နည်းအသစ်များကို ပါးစပ်အဟောင်းသား ငေးမော၍ နားထောင်
လေသည်။

“ထောပတ်ခိုးတာများ သိပ်ပီတာပဲ မောင်၊ ခဲနေတဲ့ထောပတ်

ကျွန်တို့ကို လူအလစ်မှာ တစ်စက္ကန့်အတွင်း အိတ်ထဲရောက်အောင်
ချွတ်ကာ၊ ကယ်လိုလုပ်လဲ သိလား၊ ဇွန်းကြီးကို မီးအပူပေးပြီး အဲဒီ
နီလာတစ်မျက်ပဲ ကော်ထည့်လိုက်တာ ဟောလောက်လောက် ရ
တယ်ကွ၊ ငါ့မျက်စိရေမှာပဲ”

ကျွန်တော်သည် သူတို့အမြင်၌ မလည်မဝယ် ချာတိတ် တစ်
ချာကသာ ဖြစ်၏။ သူတို့ ကျွန်တော့်ကို ကောင်းကောင်း ထိန်း
သိမ်းနိုင်မည်ဟု ထင်ပေမည်။ ကျွန်တော့်အား ဝေမျှပေးသည့် မုန့်ဖိုး
အနည်းအကျဉ်းကို ယူလိုက ယူ၊ ငြိမ်ငြိမ်မနေဘဲ လျှာချောင်လျှင်
ကျွန်တော် မန်နေဂျာနှင့် ပြဿနာတက်အောင် သူတို့ တွန်းပေးနိုင်
မည်။ ကျွန်တော် သိပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ကိုယ့်ကိုယ်ကို သူတော်ကောင် စိတ်မွေးဖို့
အယုံတုန်းကမှ မကြိုးစားခဲ့ဖူးပါ။ သို့သော် ဖေဖေပိုက်ဆံကို ဖေဖေ
မသိအောင် အနည်းအကျဉ်း ခိုးဖူးသည်ကလွဲ၍ ပိုင်ရှင်မသိဘဲ ပစ္စည်း
တစ်ခုကို ယူဖို့ လိပ်ပြာမသန်ပါ။ သူများ ယူနေသည်ကို မြင်လျက်
နှင့် ငြိမ်သက်နေဖို့လည်း လိပ်ပြာမသန်ပါ။

ထိုအခါ မန်နေဂျာကို သွားတိုင်မိသည်။

ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ မန်နေဂျာ ကျွန်တော့်ကို ကျေးဇူးတင်မှာ
ပဲဟု ထင်ခဲ့၏။ သို့သော် အံ့သြစရာကောင်းသည်။

“အေး အေး... ငါ ကြည့်စိစဉ်လိုက်မယ်”

ညနေ အလုပ်မှ အပြန်တွင် ကျွန်တော့်အား မီးဖိုအလုပ်သမား
နှစ်ယောက် ဝိုင်းချုပ်၍ ထိုးကြိတ်ကြပါသည်။ နှစ်ယောက်နှင့် တစ်
ယောက်လည်း ဖြစ်၊ အာဟာရ မပြည့်ဝသည်မှာလည်း ကြာသော

အခါ ခွန်အားဗလချင်း မမျှသဖြင့် ကျွန်တော် အလဲလဲ အပြောင်းပြန် ရ၏။

“မင်းလားကွ အတိုင်အတောထူတဲ့ကောင်၊ မင်းက ပြောကြီးရဲ့...”

သူတို့၏ ဆဲရေးတိုင်းထွာမှုကို ပေါ်ကြီးအား စကားလုံးများ အတိုင်း ပြန်မပြောရဲပါ။

“မင်းကို ဒီကောင်ကြီးက.....ပေးပါလိမ့်မယ်၊ စောင့်ကြည့်ရအောင်။
ထို့နောက် သူတို့ တဟားဟား ရယ်မောကာ လှည့်ထွက်သွားချိန်၌ ကျွန်တော်သည် အသက်ကို မျှဉ်း၍ရှုရင်း လမ်းကြောင်းမှ ယိုင်တိယိုင်ထိုး လမ်းလျှောက်ဖို့ ကြိုးစားနေဆဲ ဖြစ်ခဲ့သည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် မန်နေဂျာသည် ကျွန်တော့်အား ဟာမီများ မှားယွင်းမှုဟု ပြစ်ချက်နာမည်တပ်ကာ အလုပ်ထုတ်ပစ်လိုက်သည်။

ကျွန်တော် လုံးဝ နားမလည်နိုင်ပါ။ ကျွန်တော် ဟင်းပွဲမှ သည်က စားသောက်ခန်း၏ ဝင်ငွေ ထိခိုက်လောက်အောင်လည်း မဟုတ်၊ စားသောက်သည့် ဧည့်သည်များပင် စိတ်အနှောင့်အယှက် သိပ်မဖြစ်လိုက်ရပါ။ ဤအဖြစ်သည် ယခုမှ အလုပ်ဝင်သည့် အကူအလုပ်သမားတစ်ယောက် တစ်ကြိမ်တစ်ခါတော့ ကြုံရတတ်သည့် အဖြစ်ပဲ။ သို့သော် ဘာပဲပြောပြော ကျွန်တော် အလုပ်ပြုတ်ခဲ့သည်။

အိမ်ပြန်ရောက်တော့ မှန်ထဲမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကြည့်ရင်း နားရွက်ထိတောင် မရောက်တော့သောဆံပင်တို့ အပြတ်ကလေးကို မြင်မိကာ ဒေါသတကြီး အော်ဟစ်မိ၏။

“မတန်ဘူးကွ၊ ငါ့ဆံပင် ဖြတ်ခဲ့ရတာနဲ့ မတန်ဘူး”

အခြား စားသောက်ဆိုင်တွင် ပန်းကုံးခိုးသည့် အဖြစ်အပျက် ပေါ်ကြီးက သူ့အခါမှာတော့ တစ်ခါသေဖူးသူဖြစ်၍ ပျဉ်းဖိုးကို မလွန်လွှားပါပြီ။ နောက်တစ်ကြိမ် အလုပ်ဖြတ်မခံနိုင်တော့ပါ။
“အခု စိတ်မကြည်လင်၊ ဝင်ငွေလည်း မကောင်းသည့်အလုပ်မို့ ပြန်မနပ် ထွက်ပစ်လိုက်သည်။ အဆိုတော် အသစ်ကလေး တစ်ယောက်နှင့် တွဲခဲ့ရသည့် အတွေ့အကြုံသာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

နောက်အလုပ်တစ်ခု ဝင်ဖို့ အင်တာဗျူးဖြေသည့်အခါမှာတော့ မျှန်တော် တော်တော်သွက်နေပြီဖြစ်၏။ အသစ်ဖွင့်သည့် ဟိုတယ်ကြီး တစ်ခု၏ ခန်းမဆောင်အလုပ်သမား ရာထူး ဖြစ်ပါသည်။

“တကယ်လို့ ဧည့်သည်ရဲ့ ပိုက်ဆံအိတ် ကျကျန်ရစ်တာကို မမီ၊ မြင်လိုက်ရင် မင်းဘာလုပ်မလဲ”

အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ကျွန်တော့်အား မေးပါသည်။

မန်နေဂျာကို အကြောင်းကြားမယ်၊ သို့မဟုတ် ဧည့်သည်ကို လှမ်းခေါ်မယ်၊ သူတို့ ထိုအဖြေနစ်ခုထဲမှ တစ်ခုကို လိုချင်မှန်း ကလေးက အစ သိပါသည်။ ထို့ကြောင့် စိတ်ကူးသင့်ရာ ဖြေလိုက်၏။

သို့သော် တကယ်ကျွန်တော်စိတ်ထဲမှာ ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဟာသဉာဏ်အရ ဖြေရလျှင်တော့ ထိုပိုက်ဆံအိတ်ကို လူမမြင်အောင် လှစ်ခနဲ ငဲ့ကောက်ပြီး ခါးကြားထဲ ထိုးထည့်လိုက်မည်။

ကျွန်တော့် စိတ်ထဲက ထိုအဖြေကို မန်နေဂျာက မသိသော

ကြောင့် ကျွန်တော့်အား Lobby Waiter (ဟိုတယ်ခန်းမ အလုပ်သမား) အဖြစ် ခန့်အပ်လိုက်ပါသည်။

ထိုအလုပ်ကို စတင်ချင်း ကျွန်တော်ပျော်ပါသည်။ အကြောင်းမှာ အလုပ်ခွင် ဝတ်စုံသည် သားနားသော အညိုရောင် ကုတ်နီ ဘောင်းဘီ ဝတ်စုံဖြစ်ပြီး ဧည့်ကြိုဌာန စာရေးမလေးမှာ ငယ်ရွယ်ချောမောသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ဧည့်သည်အများစုမှာ နိုင်ငံခြားသားများ ဖြစ်ကြသောကြောင့် အင်္ဂလိပ်စကား အမြဲပြောနေရတာ တစ်ခုတော့ စိတ်ကျဉ်းကျပ်ပါသည်။ သို့သော် သူတို့သည် ကျွန်တော်၏ အင်္ဂလိပ်စကားသံကို စိတ်ရှည်စွာ စောင့်နားထောင်ကြသည်။ ထို့ပြင် ဧည့်သည်များ၏ လက်မှတ်အိတ်တို့သည် ဘူတာကြီးက ခရီးသည်များ၏ အိတ်တွေလို မလေးပါ။ ပေါ့ပါးသော အိတ်များနှင့် စက္ကူပုံးများသာ ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော် မတ်တတ်ရပ်ရမည့်အချိန်မှာ ပေ၍ ထိုင်နေမိလျှင် လုံခြုံရေးအစောင့်က မျက်နှာထား ဆိုးဆိုးနှင့် ငေါက်ငမ်းတတ်တာ တစ်ခုတော့ အနည်းငယ် အောင့်သက်သက် ခံစားရ၏။ သို့သော် Receptionist ကောင်မလေး၏ ကရုဏာအပြုံးကို လက်ခံရသော အခါမှာ ကျွန်တော် အငေါက်ခံရတာ ထိုက်တန်သွားတတ်ပါသည်။

“ချာတိတ်... အခန်းနံပါတ် ၃၀၉ ကို ဝိုင်သွားပို့ရမယ်”

သူမက ကျွန်တော့်အား ချာတိတ်ဟု ခေါ်သည်ကို ကျွန်တော် မခံနိုင်ပါ။ အိမ်ပြန်ရောက်သောအခါ မှန်ထဲတွင် မျက်နှာကြောတင်းတင်းထားကြည့်ပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကို အကဲခတ်ကြည့်မိသည်။ မုတ်ဆိတ်မွေး တစ်စက်မျှ မရှိ၊ ပြောင်ချောနေသော မေးစုံ၊ အသေအချာ အာရုံ

မျက်စိကို ပုံဖော်ကြည့်မှ နှုတ်ခမ်းမွေး ရေးရေးမျှသာ မြင်နိုင်သော နှုတ်ခမ်းနှင့် နာခေါင်းကြားနေရာကွက်လပ်။ ကျွန်တော် နာခေါင်းရှုပ်စိုက်သည်။ ဆံပင်ကို နဖူးပေါ်မှာ ကပိုကရိုဝဲကျအောင် ဖွပ်စိပြီး ခေါင်းငဲ့ကာ မျက်လုံးစိုက်စိုက်ဖြင့် ပြန်ကြည့်ပြန်သည်။ ရင်ခုန်ချင်ရာ မျက်နှာထားမျိုး ဖြစ်လာပြီလား၊ ဆံပင်တွေကရော ကျွန်တော့်ကို စပ်ရိုင်းရိုင်း ယောက်ျားတစ်ယောက်ဖြစ်အောင် ပြုပြင်ပေးလိုက်ပြီလား။

တကယ်တမ်းမှာတော့ မှန်ထဲတွင် ကျွန်တော်သည် အထက်ခန်း ကျောင်းသားမျက်နှာနှင့် လူကြီးဟန်ဆောင်ထားပြီး မပီပြင်သော ကလေးတစ်ယောက်ကို မြင်နေရသည်။

ထိုနေ့မှစ၍ ကျွန်တော်သည် မရှိသော နှုတ်ခမ်းမွေး၊ မုတ်ဆိတ်မွေးတို့ကို မကြာခဏ ရိတ်မိတော့သည်။ အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်အရွယ် ရောက်ချင်လှပြီ။ အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်အရွယ်သည် ယောက်ျားတစ်ယောက် လူလားမြောက်သည့်အရွယ်ဟု ကျွန်တော်ယူဆသည်။

မရှိသော နှုတ်ခမ်းမွေးကို ဘလိတ်ဓားနှင့် ရိတ်ရာက ဓားရှုလွှားသည့် ဒဏ်ရာသေးသေးကလေးကို မက်မောစွာ ကျွန်တော်ကြည့်မိသည်။ ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော် ဖေဖေနှင့် တူသွားပြီဟု ကျေနပ်လွှား၏။ နောက်နှစ်ဆိုလျှင် ဖေဖေလိုပင် ပါးသိုင်းမွေးစိမ်းစိမ်း၊ မုတ်ဆိတ်စိမ်းစိမ်းနှင့် ယောက်ျားနှင့် ပိုတူသွားတော့မည်။

***

(၁၁)

အမျိုးသမီးကြီး၏ လက်ဆွဲအိတ်မှာ ပေါ့ပေါ့လေး ဖြစ်သည်။
 သူမကား တက်သည့်အခါ အမျိုးသမီးကြီးက ကျွန်တော့်အား ပြီး
 ပြန်လည်။ စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောသော်လည်း သူမ၏ အပြုံးက
 ကျွန်တော့်အား ကရုဏာဖြင့် အသိအမှတ်ပြုနေဟန် ရှိပါသည်။ ပုံ
 ကျပန်းမကျ ပျော့အိသော ဝတ်စုံ ခပ်မှိုင်းမှိုင်းကြောင့် အမှတ်တမဲ့
 ကြည့်လျှင် အသက် ၅၀ အရွယ်ဟု ထင်ရသော်လည်း သူမ မျက်လုံး
 များမှာ အရေးအကြောင်း သိပ်မများသေးပါ။ အသက် ၄၀ ကျော်ခါစ
 ဖြစ်သည်။ အမျိုးသမီးများ၏ ကိုယ်ခန္ဓာ နောက်ပိုင်းကို ပွင့်ပွင့်
 လင်းလင်း ကြည့်တာ ရိုင်းသည်ဟု ကျွန်တော် မှတ်ထားရသည်။

ဂျူးစာပေ

ကျွန်တော် သူမ၏ နောက်ပိုင်းကို မကြည့်သလို ခိုး၍ အကဲခတ်
ပါသည်။ လေးဆယ်ကျော်တာ သေချာသည်။

သူမ၏ အခန်းနံပါတ်မှာ ၂၀၄ ဖြစ်၏။

“အေး၊ အဲဒီ ခုတင်ခြေရင်းမှာ ချလိုက်ကွယ်”

သူမ၏ အသံက ချိုသာသော အထက်စီးလေသံဖြစ်သည်။
စေးနံဟန်ရှိသော သူမထံမှ တစ်ပိမန်းနီး (အပိုကြေးငွေ) ရလိမ့်မည်
ဟု မထင်မှတ်သော်လည်း ကျွန်တော်အား ငွေစက္ကူတစ်ရွက် ပေး
သည်။ ကျွန်တော် ကပ္ပာကယာအင်္ကျီအနားခေါက်ထဲ ညှပ်ထည့်
ပြီး သူမကို ခေါင်းညှိတ်နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ ကျွန်တော် တံခါး
ဆီ ပြန်လှည့်ထွက်စဉ် သူမ လှမ်းခေါ်သည်။

“ကလေး... ညစာ မစားခင် လိမ္မော်ရည် တစ်ဘူးလောက်
ရနိုင်မလားကွယ်”

သူမသည် ကျွန်တော့်ရှေ့မှာပင် အပေါ်ဝတ်အနွေးထည်အင်္ကျီ
ကို ချွတ်လိုက်သည်။ ကျွန်တော် ဖျတ်ခနဲ မျက်နှာလွှဲလိုက်ရပါသည်။

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဒီစားပွဲပေါ်က ဖုန်းနဲ့ ကောက်ဆက်ပြီး လိုတာ
မှာလို့ ရပါတယ်ခင်ဗျာ၊ မဒမ်ကိုယ်တိုင် မှာနိုင်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်
လာပို့ပေးမှာပါ”

“အေး...အေး”

ဟိုတယ်ခန်းထဲတွင် လေအေးစက် တပ်ထားသည်ဖြစ်သော်လည်း
လည်း ကျွန်တော်အနည်းငယ် ချွေးပြန်နေ၏။ သူမက ခေါင်းညှိတ်
ပြမှ ကျွန်တော် ထွက်လာခဲ့ပါသည်။

လိမ္မော်ရည် ဘူးနှင့် လင်ပန်းကို ကိုင်ပြီး နောက်တစ်ကြိမ်

ကျွန်ုပ်သွားသောအခါ သူမ အဝတ်အစား လဲပြီးပြီ။ ပွရောင်းသော
လောက်စိတ်စုံနှင့် ဆိုတော့ သူမအသက် ပို၍ငယ်သွားသလို ရှိ
သည်။ ဆံပင် ကပိုကရိမှာ ပခုံးပေါ် ဝဲကျနေ၏။ ဆံပင်များကို ဆေး
ထားသည်ဟု ကျွန်တော်လောင်းရဲသည်။ သူမ၏ နှုတ်ခမ်းဘေး
နံရံကိုတွင် အရေပြား နည်းနည်းတွန့်စပြုပြီ။

“ဘယ်မှာချရမလဲ ခင်ဗျာ”

“နေဦးကွဲ့၊ လာ လာဒီစားပွဲပေါ် တင်လိုက်”

သူမထိုင်နေရာ အိပ်ရာဘေးက စားပွဲသေးသေးပေါ်မှာ လင်ပန်း
ချိုက်ချိန်တွင် သူမနှင့် နီးကပ်စွာ တည်ရှိမှုကြောင့် အထက်တန်း
ကျကျသင်းပျံ့သော ရေမွှေးနံ့ကို ကျွန်တော်ရှုရှိုက်မိသည်။ ထိုအခါ
ကျွန်တော်နံ့ကောင်း နံ့နေနိုင်မည့် ကိုယ့်ကိုယ်ကို တွေးမိကာ အားနာ
မှာ ကိုယ်ကို မသိမသာ ကျွံ့လိုက်မိသည်။ စားပွဲပေါ်မှာ ငွေစက္ကူ
မျက်ကြီးများ ထည့်ထားသည့် သားရေပိုက်ဆံအိတ် တစ်ခု ပွင့်
မျက်သား။ သူမက ပိုက်ဆံအိတ်ကို ယူလိုက်ပြီး ငွေစက္ကူတချို့ကို
မျက်ကာ ရေတွက်နေ၏။ ကျွန်တော် အနည်းငယ် ကြောင်သွား
သည်။ အလုပ်သမား တစ်ယောက်ကို အပိုငွေ ပေးဖို့ အလွန် များ
ပျံ့သော ပိုက်ဆံ။ ကျွန်တော့်ကို တစ်ပိထပ်ပေးဦးမလားဟု မျှော်
မိသော်လည်း ကျွန်တော့်ဆီ ပိုက်ဆံများ မရောက်လာပဲ သူမ၏
ခေါင်းအုံးဘေးမှာ ချထားလိုက်သည်။ သုံးရွက်၊ လေးရွက်၊ ငါးရွက်၊
...အများကြီးပဲ။ ကျွန်တော် ငွေစက္ကူတွေထဲမှ တော်တော်နှင့်
မျက်နှာမလွဲနိုင်ပဲ ဖြစ်နေ၏။

“ထိုင်ပါဦးလားကွဲ့၊ မင်းတို့ဟိုတယ်က ဧည့်သည် ပါးတယ်နော်”

“ကျွန်တော် ပြန်ဦးမယ် ခင်ဗျ၊ ကျွန်တော် ဧည့်သည်အဖို့မှာ ထိုင်ခွင့် မရှိပါဘူး”

ကျွန်တော် စကားထစ်အစွာ ဖြေရှင်းမိတော့ သူမက ကျွန်တော့်ကို စူးစိုက်ကြည့်သည်။ သူမ မျက်လုံးများမှာ မှုန်ဖျော့ဖျော့ မျက်တောင်များဖြင့် ဝန်းရံထားသောကြောင့် သိပ်မလှပါ။ သို့သော် ထိုမျက်လုံးများ၏ စူးစိုက်မှုကြောင့် ဆွဲဆောင်နိုင်သလို ထင်ရသည်။

“ဧည့်သည်က ခွင့်ပြုရင်ရောကွယ်”

“မထိုင်ရပါဘူး ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်အလုပ်ချိန်မှာ ကျွန်တော်...”

“အလုပ်ချိန်က ဘယ်တော့ပြီးမလဲ”

“ည ၁၁ နာရီပါ ခင်ဗျာ”

“အေး၊ အဲဒီအချိန်ကျတော့ စကားပြောရအောင် လာခဲ့ပေကွယ်...ဟုတ်လား၊ အခုတော့ တာဝန်ကျေအောင် သွားလိုက်ဦး”

ထို့နောက် သူမက ခေါင်းအုံးဘေးမှ ပိုက်ဆံများကို ကောက်ကိုင်ကာ ယမံတောင်ဖြန့်သလို ဖြန့်လျက် ကျွန်တော့်အား မကြည့်ဘဲ ယပ်ခတ်နေလေသည်။

ကျွန်တော် အာခေါင်တွေ ခြောက်သွေ့လာကာ ချာခနဲ လှည့်ထွက်လာခဲ့ရ၏။

ဘုရား ဘုရား...၊ သူငါ့ကို ဘာဖြစ်လို့ သူ့အခန်းထဲ ခေါ်တာပါလိမ့်...။

ကျွန်တော်သည် ကျန်ရှိနေသေးသည့် အချိန်များတွင် အလုပ်

မိန့် ယိပ်စိတ်မပါဘဲ ဝေဝေဝါးဝါး ဖြစ်နေသည်။ မျက်စိထဲတွင် ငွေမျှူမျှူများကိုသာ တဝဲလည်လည် မြင်ယောင်လျက်ရှိ၏။ ဆယ့်တစ် နာရီ...၊ ငါ သွားလိုက်ရမလား၊ မသွားနဲ့...။ ရိုးသားပုံ မရဘူး၊ မင်းကို သူ တစ်ခုခု...၊ ထို့နောက် ကျွန်တော် ရယ်မောမိသည်။ သူ့ကိုယ်သူ သေးသေးညှက်ညှက်ကလေးကို မင်းက ဘာများကြောက်စရာ ချိုးလို့လဲ။ မင်း ခွန်အားဗလကိုသာ သူ ကြောက်ရမှာ၊ နောက်ပြီး မင်းက ယောက်ျား၊ သူက မိန်းမလေကွာ၊ ဟားဟား... ကျလည်း ကျတုကောင်။

သွားတော့ သွားကြည့်လိုက်ပါ့မယ်လေ၊ စကားပြောချင်လို့ မှီပဲ။

မင်း ယုံသလား။

ယုံတယ်၊ သူ့မျက်လုံးက ရိုးသားတယ်။

ကျွန်တော် ကိုယ်လိုရာများ ဆွဲတွေးနေမိသလား၊ အို...အခြေမနေ သိရအောင် သွားကြည့်တာ မမှားပါဘူး။ တာဝန်ချိန်ပြီးသော အခါ ချိတ်ချတု တွန့်ဆုတ်သော ခြေလှမ်းများဖြင့် အခန်းနံပါတ် ၂၀၄ သို့ ရောက်သွားပါသည်။

တံခါးခေါက်လိုက်သောအခါ အထဲက ‘ဘယ်သူလဲ’ဟု မေးသည်။ ကျွန်တော် ရုတ်တရက် ကြောင်သွားသည်။ ကျွန်တော့်နာမည် ပြောလိုက်ဖို့ စဉ်းစားပြီးမှ ‘Lobby Waiter’ ပါ ခင်ဗျာ’ဟု ဖြေလိုက်သည်။

“ဝင်နဲ့”

တံခါးကို အထဲမှ Lock လုပ်ထားပါ။ လှည့်ဖွင့်ပြီး ဝင်သွား

လိုက်သောအခါ သူမကို ဆိုဖာပေါ်မှာ ထိုင်လျက်တွေ့ရသည်။ သူမ၏ လက်က တယ်လီဖုန်းပေါ်မှာ အဆင်သင့်။

“ဘာကိစ္စလဲ”

ဟာ...။ ကျွန်တော် ခေါင်းနုပန်းကြီးသွား၏။ ကျွန်တော့်ကို သူပဲ ခေါ်ထားပြီး ဖုန်းနဲ့ လှမ်းတိုင်လိုက်ရင် ကျွန်တော် အရှက်လည်းကွဲ၊ အလုပ်လည်း ပြုတ်။

“ကျွန်တော့်ကို စကားပြောရအောင် ခေါ်ထားလို့ လာခဲ့တာပါ ခင်ဗျာ”

အခြေအနေ သိပ်မဟန်လျှင် လစ်ပြေးဖို့ ခြေတစ်လှမ်း ပြင်ထား၏။ သူမ ရယ်မောသည်။

“ဪ...အေး၊ လာ လာ”

တော်ပါသေးရဲ့၊ ကျွန်တော် သူမရှေ့၌ သိမ်မွေ့စွာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“မင်းအင်္ကျီက တစ်မျိုးဖြစ်သွားပါလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော့်အလုပ်ချိန် ပြီးသွားလို့ ဝတ်စုံကို ပြန်ချွတ်လဲလိုက်ပါပြီ၊ အခုဟာက...”

“ဒီအင်္ကျီက ပွပ္ပကြီး၊ ကြည့်မကောင်းဘူး”

ကျွန်တော် မမျှော်လင့်သော စကားဖြစ်၍ ကြောင်သွားသည်။ ကျွန်တော့်ဆီက ဘာစကားကို မျှော်လင့်ပြီး သူမ ပြောလိုက်တာပါလိမ့်၊ ကျွန်တော် မသိပေ။

တစ်ခဏ ငြိမ်သက်သွားကြသည်။

“ထားပါလေ...ငါ့ကို ရိုးရာပုံပြင် တစ်ခုလောက် ပြောပြပါ

အေး။ စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းမယ့် ပုံပြင်တစ်ခုပေါ့၊ ပုံပြောခ အကျက် မင်း ထိုက်ထိုက်တန်တန် ရစေရမယ်”

ပုံပြင်...။ ကျွန်တော် ဦးနှောက်နည်းနည်းခြောက်သွားသည်။ အမျိုးသမီး၏ မျက်နှာ၌ အပြုံးလုံးဝမရှိတော့ပါ။ သူမ အတည်ပြောနေတာလား။

ဧည့်သည်တွေဟာ ပုံပြင် ထူးထူးဆန်းဆန်းတွေ ကြိုက်တတ်တယ်ဆိုရင် ဟိုတုန်းကတည်းက ပုံပြင်စာအုပ်တွေ လေ့လာထားရမကောင်းပါလား။

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော် တစ်ပုဒ်တော့ သိတယ်၊ မောင်ပေါက် ကျိုင်းပုံပြင်”

အမျိုးသမီး မျက်ခုံးပင့်ကြည့်၏။

“ကြားဖူးမလား မသိဘူး...။ ဆင်းရဲသား လူငယ်လေးတစ်ယောက်ရဲ့ ပုံပြင်လေ၊ သူက သုံးခွန်းသောစကားကို လိုက်နာပြီး ရှင်ဘုရင် ဖြစ်သွားတဲ့လူ၊ နားထောင်မလား”

သူမ ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်သောအခါ ကျွန်တော့်မျက်နှာနဲ့ ခနဲ ရှက်ရွံ့သွားသည်။ ငါ ဘာများ မှားသွားလို့ပါလိမ့်။

“အိုကေ...အိုကေ”

သူမ ကျွန်တော့်ကို ဟန်ပါပါ ပြုံးကြည့်ပါသည်။ ထို့နောက် ထိုင်ရာမှ ထပြီး ကျွန်တော့်ဆိုဖာလက်တန်းပေါ်မှာ အိမ်နဲ့ ထိုင်ချလိုက်သည်။ သူမ၏ ကိုယ်ခန္ဓာသည် ကျွန်တော့်အသားနှင့် ထိကပ်နေ၏။

“ငါ စိတ်ဝင်စားပါတယ်၊ မောင်ပေါက်ကျိုင်းအကြောင်းပြောပါ”

ထိုညက ကျွန်တော့်အိပ်ခန်းကလေးထဲသို့ ပြန်ရောက်သောအခါ တစ်ကိုယ်လုံး ကတုန်ကယင်ဖြစ်နေ၏။ ဂစ်တာကလေး၊ လက်ဖျားဖြင့်ပင် မထိမိချေ။ ငေးကြည့်ရုံသာ ကြည့်ဖြစ်သည်။

လီလီ...၊ ငါ ဖေဖေကို လွမ်းတယ်။

ဖေဖေကို သတိရတမ်းတစိတ်ဖြင့် အိပ်ပျော်သွားသောကြောင့် အိပ်မက်ထဲတွင် ဖေဖေကို တွေ့ရသည်။ ဖေဖေက ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်နေသည်။

“ဪ...အုပ်စိုး၊ အုပ်စိုး၊ ခြေလှမ်းတွေ အများကြီး လှမ်းတယ် လှမ်းတယ်နဲ့ လက်စသတ်တော့ မင်းက ရွံ့စွက်ထဲ တိုးဝါနေတာကိုးကွ၊ ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ”

ကျွန်တော်ပြန်ခနဲ အိပ်ရာမှ လန့်နိုးလာသည့်အခါ ကျွန်တော်မျက်လုံးမှာ မျက်ရည်များဖြင့် စိုစွတ်နေသည်ကို အံ့သြစွာ သတိမိလိုက်သည်။

***

(၁၂)

ဂီတသံ ဆိုသည်မှာ အလွန်သာယာသည်ဟု မှတ်ယူထားခဲ့သော ဂစ်တာသမား ကျွန်တော်သည် ယခု ခန်းမထဲက ဂီတသံကို တော့ နားမခံသာတော့ပါ။

နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ဆူညံစွာ ကြားနေရသော ကက်ဆက်သံကြောင့် ကျွန်တော်တို့သည် စကားကို အော်ဟစ်ပြောနေရသည်။ ကျွန်တော့်အသံတွေပင် နာကုန်ပြီ။ က၊ နေသူ၊ လှုပ်ရှားနေသူများကတော့ ရယ်မောလျက် ပျော်ရွှင်လျက်ရှိသည်။ ကျွန်တော် ပထမ ဟိုတယ်မှ ခန်းမဆောင် အလုပ်သမားအဖြစ်ကို စွန့်လွှတ်ခဲ့ပြီးနောက် ယခုအခါ နိုင်ငံခြားသားပိုင် ဟိုတယ်ကြီးတစ်ခု၏ စားပွဲထိုး ဖြစ်နေပြီ။

အခန်းထောင့်တစ်နေရာတွင် တစ်ပိမန်းနီး ထည့်ရန် ပုံးတစ်
ရှိသည်။ ကျွန်တော်တို့ စားပွဲထိုးအားလုံး ရသည့် အပိုဆုကြေးများ
ထိုပုံးထဲတွင် ထည့်ရသည်။ ဟိုတူယံက ရသင့်သည့် အချိုးကို နှစ်
ပြီးနောက် ကျွန်တော်တို့ကို မန်နေဂျာက သင့်တော်သလို ပြန်လှူ
ခွဲဝေပေးပါသည်။ သင့်တော်သလို ဟူသော စကားသည် အလှူ
ကျယ်ပြန့်သောကြောင့် ထို ‘သင့်တော်သလို’ သည် ကျွန်တော်
အတွက် ဘယ်လိုမှ ဘဝင်မကျစရာ ဖြစ်ဖြစ်သွားသည်။

တကယ်တော့ ကျွန်တော်၏ အပြုအမူ၊ အလုပ်အကိုင်နှင့် ကိုယ်
ရည်ကိုယ်သွေးကို နှစ်သက်သဘောကျပြီး၊ သို့မဟုတ် ကရုဏာ
သက်ပြီး ကျွန်တော့်အတွက် သက်သက်ပေးသော ကရုဏာငွေပြု
သည် မဟုတ်လား။ ဤပိုက်ဆံကို ကျွန်တော် သန့်ရှင်းရေးသမား
အား ခွဲဝေပေးလို၊ တံခါးစောင့်အား ခွဲဝေပေးလို။ ဟိုတယ်ပိုင်ရှင်
ကိုလည်း ခွဲဝေပေးလိုပါ။ ထိုစိတ်ဓာတ်သည် အမျိုးသား၊ အမျိုး
သမီး စားပွဲထိုးတိုင်းမှာ ရှိ၏။ ထို့ကြောင့်လည်း အပိုဆုကြေးကို
တတ်နိုင်သမျှ ပုံးထဲထည့်ဘဲ ဖျောင်ဖို့ ကြိုးစားကြသည်။ တစ်ခါ
တစ်ခါ အောင်မြင်သည်။ တစ်ခါတစ်ခါ မိသွားလျှင် အလုပ်ပြုတ်
တတ်သည်။

ကျွန်တော် ရောက်ခါစက အပိုဆုကြေးကို ပုံးထဲ ထည့်ရမည်
ဟူသည့် ဥပဒေသကို ရိုသေစွာ လိုက်နာခဲ့၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်
အခြားသူများထက် ပိုနစ်နာခဲ့သည်။ သို့သော် ယခုအချိန်မှာတော့
ကျွန်တော် အများနည်းတူ အပိုဆုကြေးကို ဖျောင်တတ်ပါပြီ။ ဘောလုံး
ဘီအိတ်ထဲ ထည့်ဖို့ မဖြစ်သော အခြေအနေမို့ လျှပ်တစ်ပြက် နည်း

များကို ကျွန်တော် သုံးရသည်။ ဧည့်သည် စီးကရက်ဘူးခွဲထဲ ထည့်
ပြီး ရောထွေးလုံးချေကာ အမှိုက်တောင်းထဲ ပစ်ထည့်လိုက်ရ၏။
ကိုယ်အမှိုက်ပုံး ကိုယ် မှတ်မိဖို့တော့ လိုလေသည်။ တစ်ခါတစ်ခါ
မိမြစ်ကျ၍ ကောက်သလိုလို၊ ဘောလုံးပင်ကျ၍ ကောက်သလိုလို
နှင့် ခူးထောက်ငုံကာ ကော်စောအောက်မှာ ထိုး၍ရှက်ရသည်လည်း
ရှိသည်။

ဧည့်သည်က ပေးနေစဉ် သူများမြင်လျှင်တော့ ထိုငွေသည် ပုံး
ထဲသို့ ရောက်မှ ပြေလည်မည်ဖြစ်သည်။ မမြင်အောင် ပေးသည့်အခါ
မျိုးဆို ကျွန်တော် ပျော်လေသည်။

တချို့ ဧည့်သည်များက ပါးနပ်သည်။ အလိုက်သိသည်။ ပိုက်
ဆံကို သေးသေးကျစ်ကျစ် ဖြစ်နေအောင် လိပ်ထားပြီး စီးကရက်
မီးညှိခိုင်းရင်း လက်ကြားထဲ ညှပ်ပေးတတ်ပါသည်။ ထိုနည်းကို
ကမျိုးသမီးများနှင့် မိန်းမလျာများ အသုံးများသည်။

တချို့က ပိုက်ဆံနှင့်အတူ ဖုန်းနံပါတ်၊ လိပ်စာစသည်တို့ကို
မသိမသာ ညှပ်ထည့်ထားသည်။ အထူးသဖြင့် မိန်းမလျာများ ဖြစ်
သည်။

“မင်းလည်စည်းကလေးငါ့ကို ပေးပါလား၊ အမှတ်တရပေါ့”

ကျွန်တော့်အား တစ်ပိမန်းအများကြီးပေးပြီး ကျွန်တော့်ထံက
အသေးအဖွဲ့ အမှတ်တရပစ္စည်း တောင်းတတ်သည့်အခါ ကျွန်တော်
အနည်းငယ် မျက်နှာပူလျက် လိုက်လျောရပါသည်။ တခြား ဆက်
ရှင်က စားပွဲထိုး သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က မြင်သွားလျှင် ကျွန်
တော့်အား ဆွီတီဟု နောက်ပြောင် ရယ်မောတတ်သည်။

“ဟေ့ ဟေ့ စောစောက ဂျယ်ကြီးက မင်းကို ဘာကပ်ပြောနေတာလဲ”

“လိပ်စာပေးသွားတာကွ၊ ရော...မင်းစိတ်ဝင်စားရင်”

“ထို့ချီးကားကြီးနဲ့သာတိုက်ခံရပြီး သေလိုက်ချင်သေးတယ်”

ထိုသူငယ်ချင်းသည် ပီကေအမြဲဝါးနေသူဖြစ်သည်။ သူကြွလှိုက်လျှင် အမြဲပဲ ပီကေဝါးလျက်။ နည်းနည်းခင်မင်ရင်းနှီးလာသောအခါ သူ ပီကေအဆက်မပြတ် စားရခြင်း၏ အကြောင်းကို ကျွန်တော် သိသွားရသည်။ သူသည် စားပွဲဝိုင်းမှာ ကျသင့်ငွေ ရှင်းသည့်အခါ လင်ပန်း၏ ဖင်ဘက်၌ ပီကေတွေ ကပ်ထားပြီး အဆင်ပြေရအနေအထားဖြင့် ငွေလက်ခံလေ့ ရှိသည်။ ပီကေ၌ အနည်းဆုံး အကြေးငွေ စက္ကူတစ်ချပ် ကပ်ကျန်လိမ့်မည်မှာ အနည်းငယ်မျှ သံသယဝင်စရာ မလို၊ သူ့အားလည်း ကျွန်တော် မေးကြည့်ဖို့ မလိုပါ။

“ဝိတ်တာ...”

ထောင့်စားပွဲဆီမှ အော်သံတစ်ခု ထွက်လာ၏။ ကျွန်တော်က မန်းကတန်း ပြေးရပြန်ပါသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ”

အသက် ၄၀ ပတ်ဝန်းကျင် လူနှစ်ယောက်နှင့် ၂၀ အရွယ် ကောင်မလေးတစ်ယောက်။ ကောင်မလေးကို ကျွန်တော်သိပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ကလပ်သို့ ဆိုင်ကယ်ဖြင့် တစ်ယောက်တည်း အမြဲလာတတ်သည်။ ရုပ်ရည်ချောမောသွက်လက်သည်။

ပိုင်ဖန်ခွက်များနှင့်အတူ ကျသင့်ငွေ စာရွက်ကို လင်ပန်းပေါ်မှာ တင်၍ သွားပေးရပါသည်။

“ရှူး...ပိုက်ဆံကို ပြောင်ကြီး မပေးနဲ့ဦး၊ သူ့လက်ကြားထဲ ပျံ့ပေးလိုက်”

အထာကို သိနေသော ကောင်မလေးက လူကြီးကို တိုးတိုးကပ်ပြောသည်။ ကျွန်တော် ကောင်မလေးကို ကျေးဇူးတင်သွားပါသည်။

“ရောကွာ...အဲဒီအထုပ်ထဲက ရေယူလိုက်”

အရွက်ကြီး တစ်အုပ်ကို စားပွဲပေါ် ပစ်ချပေးလိုက်သည်။ ထိုအပြုအမူမျိုးမှာ ကျွန်တော်တို့အား စော်ကားသလိုဟန် ဖြစ်သော်လည်း ထိုပုံစံကို ကျွန်တော်တို့ ကြိုက်ပါသည်။ ဥပမာ ကျသင့်ငွေ တစ်သောင်း ဆိုပါတော့၊ အရွက် ၂၀ ရေယူရမည်ဖြစ်သည်။ အရွက် ၂၀ မကဘဲ ၂၂ ရွက်လောက် ရေပစ်လိုက်လို့ ရပါသည်။ နှစ်ရွက် သုံးရွက် ပိုရေပစ်လိုက်လို့ မူးနေသည့် သူတို့လည်း မသိ၊ တိဗ္ဗိကင် မရာထဲမှာလည်း မပေါ်၊ မန်နေဂျာလည်း မမြင်နိုင်ပါ။ အလွန်ဆုံး မြင်လျှင် ကောင်မလေးသာ မြင်နိုင်ပါသည်။ ကောင်မလေးကလည်း ကျွန်တော်တို့အား ပြဿနာမရှာပါ။

ကျွန်တော် တစ်ဖက်လှည့်ထွက်လိုက်သည့်အချိန်တွင် ကျွန်တော် စိတ်ထဲမှာ မသိုးမသန့် ခံစားလိုက်ရသည်။ တစ်ယောက်ယောက်...တစ်ယောက်ယောက် ကျွန်တော့်ကို ကြည့်နေသည်။ ကျွန်တော် ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို မသိမသာ အကဲခတ်မိတော့ လူတွေ လူတွေ အများကြီး။ ခန်းမ အလယ်တွင် ကခုန်နေကြသူများ၊ စားပွဲတွေမှာ နေရာမရ၍ မတ်တတ်ရပ် အရက်သောက်ရင်း ခေါင်းလှုပ် ခြေလှုပ် စည်းချက်လိုက်နေသူများ၊ ရယ်မောစကားပြောနေကြသူ

များ။ ထို့နောက် ထူးဆန်းမှု တစ်ခုကို မျက်စိထောင့်စွန်းမှာ ရိပ်
မြင်ခဲ့ရ၍ ထိုနေရာသို့ နောက်တစ်ဖန် ပြန်ကြည့်လိုက်မိသ
ဂီတသံနှင့် အဝေးဆုံး နံရံတွင် ချောင်အကျဆုံး စားပွဲတစ်လုံး၌ အ
သမီး တစ်ယောက် ထိုင်နေသည်။ သူမသည် မြူးကြွသော ဂီတ
နှင့် ဘာမှမဆိုင်သည့် အပြင်လူ တစ်ယောက် ဖြစ်နေ၏။ အနက်
ဝတ်စုံကို ဝတ်ထားပြီး သူမ လက်ထဲတွင် အရောင်မဲ့ အရည်များ ထည့်
ထားသော ဖန်ခွက်တစ်လုံး ရှိသည်။ သူမသည် ကျွန်တော်ရှိရာ
လှမ်းကြည့်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ ငွေရှင်းချင်၍ လှမ်းကြည့်သည့် အကြည့်
မျိုး မဟုတ်။ ကြာမြင့်စွာ ကတည်းက စူးစိုက် ကြည့်နေခဲ့ပြီးသ
အကြည့်မျိုး ဖြစ်သည်။ မြသီတာ၏ မျက်လုံးမျိုး...။ သို့သော်
သီတာထက် အသက် ၂၀ လောက် ကြီးပါလိမ့်မည်။

“ချွတ်...ချွတ်”

ကျွန်တော့်ကို ခေါ်သော နောက်ဘက်စားပွဲရှိရာ ကျွန်တော်
ပြန်လှည့်လိုက်ရသည်။ အသက် ၃၀ ကျော် ယောက်ျားတစ်ယောက်၊
သူ့ဘေးမှာ အသက် ၄၀ အရွယ် အမျိုးသမီးကြီး တစ်ယောက် ပါ
သည်။ သူတို့ မောင်နှမ မဟုတ်မှန်း သိသာပါသည်။

“တက်ကီလာ...သံပရာသီးပါ ယူခဲ့နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျာ”

အရပ်အမောင်းကောင်းကောင်း၊ ရုပ်ရည် ကြမ်းတမ်းသည့်
ခပ်တောင့်တောင့် လူအမျိုးအစား ဖြစ်သည်။ သူသည် ကျွန်တော်
အားကျသော မျက်လုံးနက်နက်များ ရှိသည်။ မရိတ်ရသေးသော
မုတ်ဆိတ် ထိုးထိုးထောင်ထောင်နှင့် မသပ်မရပ် ဝတ်စားတတ်သူ

သည်။ သူသည် မက္ကဆီကန် စတိုင်လ်ဖြင့် အရက်သောက်တတ်
ဖြစ်သည်။ အရက်မထည့်ရသေးသည့် ဖန်ခွက်နှုတ်ခမ်းကို ဆား
ထားသည့် ပန်းကန်ပြားထဲ မှောက်၍ ဖန်ခွက် နှုတ်ခမ်းမှာ ဆား
ကပ်နေစေပြီးမှ အရက်ထည့်သည်။ သူ၏ ဘယ်ဘက် လက်ခုံ
ပေါ်တွင် ဆား အနည်းငယ် မြူး၊ သံပရာသီး နည်းနည်းညှစ်၊ လက်ခုံ
ကို တစ်ချက်စုပ်လိုက်၊ ဖန်ခွက်ထဲက အရက်ကို တစ်ငုံသောက်လိုက်
နဲ့ အရက်ကို ဖိမ်ခံ၍ သောက်လေသည်။

အမျိုးသမီးကြီးက လက်ပွေ့အိတ်ထဲမှ စီးကရက်ဘူးကို ထုတ်
ကာ တစ်လိပ်ကို နှုတ်ခမ်းမှာ တပ်လိုက်သည်။ ကျွန်တော် သူမအနီး
သို့ ဖျတ်ခနဲ ရောက်သွားပြီး ကိုယ်ကို ရို.ကာ မီးခြစ်၊ ခြစ်ပေးလိုက်
ပါသည်။ အမျိုးသမီးက ကျွန်တော်၏ မီးခြစ်ကိုင်လက်ကို လိုအပ်
သည်ထက် ပို၍ အကြာကြီး ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။ ကျွန်တော် ရုန်း
မကောင်းပါ။ ကဲ...ကိုင်စမ်းပါ။ သူ့အတွဲရှေ့မှာ ဘယ်လောက်
ကြာကြာ ကိုင်နိုင်မလဲ။ သို့သော် ကျောထဲက စိမ့်ခနဲ ဖြစ်လာသဖြင့်
နောက်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ စောစောက အနက်ပွင့် အမျိုး
သမီးသည် ကျွန်တော့်အဖြစ်ကို ဖြောင်ကျကျ အကဲခတ်သည့် မျက်
လုံးများဖြင့် စိုက်ကြည့်လျက်ရှိသည်။ ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော်
သတ်မထားမိမီမှာ ကျွန်တော့်မီးခြစ်ကိုင် လက်ကို ဖျတ်ခနဲ ရုပ်သိမ်း
မိပြီး ဖြစ်သွားသည်။

အနက်ပွင့်နှင့် အမျိုးသမီးက လက်ညှိုးကလေး ကွေးယူလျက်
ကျွန်တော့်အား လှမ်းခေါ်ပါသည်။ သူမ၏စားပွဲသို့ ကျွန်တော်
လျှောက်လာခဲ့ချိန်တွင် ဂီတသံသည် ရုတ်တရက် တိတ်ဆိတ်သွား

၏။ ဓာတ်ပြားတစ်ချပ်လဲဖို့ ဒီဂျေက ပိတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်မည်။ သော် ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ စောစောက ဂီတသံထက်ပို၍ မနည်းသော ဆူညံသံကို ကြားနေရသည်။ ကျွန်တော့်နှလုံးခုန်သံ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် မြသီတာ၏ မျက်လုံးတွေနှင့် ပိုပိုနီးလာပြီ။

အမျိုးသမီးသည် ဆံပင်ကို ခေါင်းအထက်နားရောက်အောင် မြင့်၍ ထုံးထားသည့် ဆံပင်ပုံစံနှင့် အနည်းငယ်မျှ ဖော်ရွေမှု မရှိသည့် မျက်နှာထား တည်တည်ကြောင့် ရုပ်ရည် ရင့်ကျက်ဟန် ရှိသည်။ ပါလုစ်သော နှုတ်ခမ်းမှာ အပြန်ကျယ်သော်လည်း အလွယ်တကူ ပြုတတ်ဟန် မရှိပါ။

“ဘာအလိုရှိပါသလဲ ခင်ဗျာ”

“စီးကရက်မီးညှိခိုင်းမလို့”

အေးစက်စက်မာကျောကျော အထက်စီးအသံကြောင့် ထောင်ခနဲ ဒေါသသွားသည်။ သို့သော် ကျွန်တော့်ဒေါသကို အချိန်မီ ပြန်မျှပစ်လိုက်ရ၏။

“ဟုတ်ကဲ့”

သူမ စားပွဲပေါ်မှာ စီးကရက်ဘူး မရှိပါ။ ကျွန်တော်စိတ်လျှော့ချလျက် အပြုံးတုကို နှုတ်ခမ်းမှာ အသေတပ်ထားရသည်။ သူမလက်ပွေ့အိတ်ထဲသို့ သူမလက်နှိုက်ပြီး ပြန်ထွက်လာသောအခါ စီးကရက်ထည့်သည့် သတ္တုဘူးအပြားကလေး ပါလာ၏။ ဘူးကလေးထဲမှ ဆေးလိပ်တစ်လိပ်ထုတ်ကာ နှုတ်ခမ်းမှာ မတပ်သေးဘဲ လှည့်ပတ်ကြည့်နေသေးသည်။ ထို့နောက် မမျှော်လင့်သော စကားကို သူမ ပြောလိုက်ပါသည်။

ဂျူးစာပေ

ပုထိုးသစ်ပင်

“စောစောက တစ်ပိမန်းနီးတွေ မင်းဘယ်လိုဖျောင်ထားတယ်၊ ကိုယ်မြင်တယ်”

ကျွန်တော် အမျိုးသမီးကို မသင်္ကာစွာ တစ်ချက်စိုက်ကြည့်မိသည်။ ဤကလပ်ပိုင်ရှင်နှင့် သူမ အဆက်အသွယ် ရှိလေသလား။ သူမကို ကျွန်တော် တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးတာ သေချာပါသည်။ မျက်နှာကျပ်က လေးထောင့် ခပ်သွယ်သွယ်၊ မိန်းမ မဆန်သော ယောက်ျားမျက်နှာကျမျိုး၊ တစ်ခါမြင်ဖူးလျှင် အမြဲမှတ်မိနေမည့် ရုပ်ရည်မျိုး။ သူမ ကျွန်တော်တို့ ဟိုတယ်သို့ တစ်ခါမှ မလာဖူးပါ။

“မစိုးရိမ်ပါနဲ့၊ ကိုယ် ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောပါဘူး၊ လခု နည်းသလား”

ကျွန်တော် ခေါင်းယမ်းပြလိုက်ဖို့ စဉ်းစားပေမယ့် လွှတ်ခနဲ ကားတစ်ခွန်း ပြောမိသွားသည်။

“လခဆိုတာ များတယ်လို့ ဘယ်ရှိမလဲ ခင်ဗျ”

သူမက ခေါင်းတစ်ချက်ညှိတတ်ပြီး စီးကရက်ကို နှုတ်ခမ်းမှာ တပ်လိုက်သည်။ ကျွန်တော် မီးခြစ် ခြစ်ပေးလိုက်ချိန်၌ ကျွန်တော့်လက်တွေ နည်းနည်းတုန်ယင်နေသည်။ မီးခြစ်ကို မကြည့်ဘဲ ကျွန်တော့်မျက်လုံးများကို စိုက်ကြည့်နေသော်လည်း သူမ ကျွန်တော့်လက်ကို လုံးဝ မထိပါ။

“မင်းမျက်လုံးတွေက အညှီရောင်နော်၊ အဝေးက ကြည့်တော့ မျက်လုံးအနက်လို့ ထင်နေတာ”

ဘာဆိုလို့လဲ။ အညှီရောင်ဖြစ်ဖြစ်၊ အနက်ရောင် ဖြစ်ဖြစ် ပေါ့။

ဂျူးစာပေ

သူမတစ်ချက်ပြုလိုက်ပါသည်။ ထို့နောက် စီးကရက်ပီများကို ကျွန်တော့်မျက်နှာဆီသို့ စနောက်သလို ဖြည်းဖြည်းမှတ်ထုတ်လိုက်၏။

“နေ့ခင်းဘက် မင်းတခြားအလုပ်လုပ်သလား။”

ဘာစကားပါလိမ့်၊ ကျွန်တော် သူမထံမှ မျက်နှာလွှဲပြီး ခေါ်ခါပစ်လိုက်သည်။

“ရော...ကိုယ့်ရဲ့ ဗစ်ဇစ်တိုင်းကတ်၊ ကိုယ့်ရဲ့ကို လာခဲ့ပါ။ ကိုယ့်ပိုက်ဆံ ကိုယ်ပြန်ခိုးနေရတဲ့ အလုပ်ကို စိတ်ပျက်လာတဲ့ တစ်နေ့ပေါ့”

သူမ ရုတ်တရက်ထထွက်သွားသည့်အချိန်၌ ကျွန်တော်သည် လိပ်စာကတ်ပြားလေးကို မယုံသင်္ကာ စိုက်ကြည့်ရင်း ကျန်ခဲ့သည်။

ဒေါ်နီနီဇော်၊ ‘သစ်တောစိမ်း’ခရီးသွားအေဂျင်စီ...

ကျွန်တော် သူမ၏မျက်လုံးတွေကို ထပ်ကြည့်ချင်သေးသည်။

***

(၁၃)

မည်းနက် ကော့ညွတ်သော လှပသည့်မျက်လုံးအစုံသည် ကျွန်တော့်အား စိမ်းကားအေးစက်စွာ ကြည့်နေသည်။ ထိုမျက်လုံးအစုံသည် လှပစွာ နီမြန်းသော အပြန့်ကျယ် နှုတ်ခမ်းအစုံသာ မရှိလျှင် သူမ၏ ယောက်ျားတစ်ယောက်ဟု ထင်ရတော့မည်။ လေးထောင့် မေးခွန်း ယောက်ျားဆန်ဆန် နှာခေါင်းရိုး မြင့်မြင့် ကောက်ကောက်၊ ခပ်ပျော့ပျော့ ကုပ်ကုပ်မျက်ခုံးတို့တို့...။

“မင်းအသက်...”

“၂၀ပါ”

“ကျောင်းတက်နေသလား၊ ဘယ်နှစ်တန်းလဲ”

ကျွန်တော်သည် တကယ့်အလုပ်အင်တာဗျူးတစ်ခုကို ဖြေနေရလိမ့်မည်ဟု မထင်ခဲ့မိပါ။ ကျွန်တော်အနည်းငယ်စိတ်ကျဉ်းကျပ်သွားသည်။ လေအေးစက် တပ်ထားသည့် အခန်းထဲတွင် ကျွန်တော်အိုက်နေပါသည်။

“ဆယ်တန်း နှစ်ခါကျထားပါတယ် ခင်ဗျာ”

“ကွန်ပျူတာ ဗဟုသုတ ရှိသလား၊ ကွန်ပျူတာ ကိုင်တတ်လား”

“မတတ်ပါဘူး”

“လက်နှိပ်စက် ရိုက်တတ်သလား၊ မြန်မာ... ဒါမှမဟုတ် အင်္ဂလိပ်”

“မတတ်ပါဘူး”

ကျွန်တော့်ဦးခေါင်း နည်းနည်းငိုက်ကျသွားသည်။

သူမ ပင့်သက်တစ်ချက် ရှိုက်လိုက်သံကြားရသည်။ ကျွန်တော် ဂစ်တာတီးတတ်ပါတယ် ခင်ဗျာဟု ဖြေချင်စိတ်ကို ချိုးနှိမ်ထားရ၏။ ငါဘာမှမတတ်ဘူးလို့ သူသိသွားပြီ။ ငါဟာ စားပွဲထိုး၊ သူများ အခိုင်အစေကလွဲလို့ ဘာမှ မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ သူ သိသွားပြီပေါ့။ ကျွန်တော် ထိုင်နေရတာ မျက်နှာနည်းနည်း ပူလာ၏။ အိုး... ဘာဖြစ်သေးလဲ၊ သူခေါ်လို့ ငါလာခဲ့တာပဲ။

“မင်း ဘာအလုပ်တွေ လုပ်ဖူးလဲ”

“ဟိုတယ်တွေမှာ မီးဖိုချောင်အကူ၊ ဓာတ်လှေကား မောင်းသမား၊ လော့ဘီဝိတ်တာ၊ ပန်းကုံးရောင်းဌာန စာရေး၊ နောက်ပြီး...”

“တော်ပြီ”

လူမ နည်းနည်းမျှ မပြုံးပါ။ ကျွန်တော်မျက်လုံး ကို စေ့စေ့စပ်စပ် ခြည့်မနေသည့်အခါ ကျွန်တော် မလုံမလဲဖြစ်ရသည်။ မြသီတာရဲ့ မျက်လုံးက ချစ်စရာကောင်းတယ်၊ ခင်ဗျားမျက်လုံးက ကြောက်စရာကောင်းတယ်။

“ကားမောင်းတတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒရိုင်ဘာလိုင်စင် ပါလား”

ကျွန်တော် စိတ်သက်သာရာရသွားပြီး ရှုပ်အင်္ကျီအိတ်ကပ်ထဲမှ ကားမောင်းလိုင်စင်ကို ထုတ်လိုက်ကာ သူမအား ရိုရိုသေသေ ပေးလိုက်ပါသည်။ ဤရှုပ်အင်္ကျီသည် ကျွန်တော်၏ တစ်ထည်အနီးကပ်လေးပါသည်။ ဤရှုပ်အင်္ကျီသည် ကျွန်တော်၏ တစ်ထည်အနီးကပ်လေးပါသည်။ ဤရှုပ်အင်္ကျီသည် ကျွန်တော်၏ တစ်ထည်အနီးကပ်လေးပါသည်။ ဤရှုပ်အင်္ကျီသည် ကျွန်တော်၏ တစ်ထည်အနီးကပ်လေးပါသည်။

မနက်က အိမ်က မထွက်မီ ကျွန်တော့်ဆံပင်ကို ဘရိုင်လ်စရိပ်ဖြင့် အကျအန ပိနေအောင် ဖြီးထားခဲ့သော်လည်း ဘတ်စ်ကား နှစ်ဆင့် တိုးဝှေ့စီးလိုက်ရသောကြောင့် ဆံပင်မှာ နဂိုအတိုင်း ပျပ်ပျနေလောက်ပါပြီ။

“လိုင်စင်သက်တမ်း နှစ်နှစ် မပြည့်သေးဘူးပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော် အသက် ၂၀ မပြည့်သေးပါဘူးခင်ဗျာ” သူမသည် လိုင်စင်အား ကျွန်တော့်ထံ ပစ်ပေးလိုက်သည်။

“ဘယ်ကားမျိုး မောင်းဖူးသလဲ”

“အစုံပါပဲ၊ သုံးဘီ၊ တီအီ၊ အလဲဗင်၊ ဆူပါရဖ်၊ ချက်ပလက်၊ ဒေဂူ...တွေ သမျှကား ကျွန်တော် မောင်းဖူးတယ်”

သူမ မျက်မှောင်လည်း ကြွတ်၊ နှာခေါင်းလည်း ရှုံ့သွား၏။

“ကျွန်တော်က မော်တော်ကား ဆားဗစ် တစ်ခုမှာ သုံးနှစ်တိတိ အလုပ်လုပ်ဖူးလို့ပါ”

သူမ အသံထွက်အောင် ရယ်မောလိုက်သောအခါ ကျွန်တော် ပျော်သွား၏။

ရန်ကုန်မှာတော့ ကားမမောင်းဖူးသေးပါဘူး၊ ထိုစကားကို ကျွန်တော် ပြော၍မဖြစ်ပါ။ အကယ်၍ ကျွန်တော့်အား သူမ ကားမောင်းသမားအဖြစ် အလုပ်ခန့်လိုက်လျှင် သည်ကနေ့ တစ်နေ့က ကားတစ်စီးငှားပြီး ရန်ကုန်လမ်းတွေကို အမောင်းကျင့်ကြည့်ရမည်။

“အိုကေ၊ မင်းကို ကိုယ် ဒရိုင်ဘာခန့်သင့်သလားဆိုတာ တချက်လောက် လက်တွေ့စမ်းကြည့်တာပေါ့၊ ရော့..ကားသော့”

ဘုရား ဘုရား...ကျွန်တော် ကမန်းကတန်း ဆီးဖမ်းလိုက်ရလော့ လက်ထဲက ကားသော့မှာ အဆမတန် လေးပင်နေသည်။

သူမက ရုတ်တရက် ထိုင်ရာမှ ထကာ အခန်းပြင်သို့ ထွက်သွားသဖြင့် ကျွန်တော် နောက်က လိုက်သွားရသည်။ လှမ်းမှန်းမသိလှမ်းနေသည့် ခြေလှမ်းများအောက်တွင် ခြေဖဝါးတွေ မရှိသလို ဟာဟာကြီး ဖြစ်နေ၏။ အပြင် ဧည့်ခန်းမှာ စားပွဲနှစ်လုံးနှင့် ဝန်ထမ်းသုံးလေးယောက် အလုပ်ရှုပ်နေကြရာမှ ကျွန်တော်တို့ကို မသိမသာ အကဲခတ်ကြည့်သည်။ သူမကို မည်သူမျှ ရင်းရင်းနှီးနှီး မနှုတ်ဆက်

ကြပါ။ သူမသည် ဖိနှိပ်တတ်သူလား၊ ငေါက်ငမ်း တတ်သူလား၊ စာကြောင်သူလား...။

တိုက်ထဲမှ အပြင်ထွက်လိုက်သောအခါ ကျွန်တော်၏ မွန်းကျပ်မှုများကို လေအေးတစ်ချက်က ဖယ်ရှားပေးလိုက်သည်။ ကျွန်တော် လေကို တစ်ဝကြီးရှုရှိုက်လိုက်၏။ သို့သော် သူမ ဦးတည်သွားနေသော ကားကြီးတစ်စီးကို မြင်လိုက်သောအခါမှာ ကျွန်တော် ရှုမြင်ပြီးသား လေတွေ ဘယ်ဆီရောက်မှန်းမသိ ပျောက်ဆုံးကုန်တော့သည်။ နောက်ဆုံးပေါ် (၁ က) အကွာရာ နံပါတ်အနက်ရောင် မာစီဒီး။ ကျွန်တော် အသက်ရှူမဝသလို ခံစားလိုက်ရသည်။

“ကျွန်တော်...”

သူမက ကျွန်တော့်ကို လှည့်ကြည့်၏။ ကျွန်တော် အမှန်အတိုင်း ဖွင့်ပြောလိုက်ပါသည်။

“ကျွန်တော် မာစီဒီး တစ်ခါမှ မမောင်းဖူးသေးဘူး ခင်ဗျ”

သူမ အနည်းငယ်မျှ မပြုံးဘဲ ခေါင်းဆတ်ပြ၏။

“တခြားကားတွေနဲ့ ဘာမှမထူးပါဘူး၊ ဒါ အမေရိကန်က ဝင်တာ၊ အော်တိုဂီယာ။ ကဲ... သော့ဖွင့် ဝင်ထိုင်၊ တစ်ပတ်လောက် မောင်းပြစမ်း”

ဘုရားသိကြား မ၊ လို၊ ဟိုရှေ့နားက ပန်းအိုးကြီးနဲ့ မခြစ်မိပါစေနဲ့။

တကယ်ဆို ကျွန်တော်ကားမောင်းပြန်လေ့ကျင့်ချိန် တစ်ရက် လောက်တော့ ရဖို့ကောင်းပါသည်။ သူမက ကျွန်တော့်ညာဘက်က ရှေ့ထိုင်ခုံတွင် ဝင်ထိုင်ပြီး စစ်စစ်ပေါက်ပေါက် အပြစ်ရှာမည့်အလုပ်

ရှင် မျက်နှာထားမျိုးဖြင့် ကျွန်တော့်ခြေထောက်များ၊ လက်များ၊
စောင့်ကြည့်နေသည်။ ကျွန်တော့် လုပ်သက် တစ်နှစ်အတွင်း၊
အင်တာဗျူးမှ မပြတ်ဖူးပါ။ သည်တစ်ခါ ကားမောင်း အင်တာဗျူး
ကျမှ ပြတ်ရတော့မည် ထင်သည်။

သို့သော် ငါးမိနစ်ကြာသောအခါ မာစီဒီးသည် ကျွန်တော်
လက်ထဲတွင် နာခံတတ်သော တပည့်တစ်ယောက်လိုပင် ငြိမ်သက်
လျက် ရှိသည်။

***

ဂျူးစာပေ

(၁၄)

ကျွန်တော်သည် နံနက် ၉ နာရီမှ ညနေ ၅ နာရီအထိ သူမ၏
ကားမောင်းသမား တာဝန်ကို ထမ်းဆောင်ရပြီး ညနေ ၆ နာရီခွဲမှ ည
၈ နာရီအထိ ဟိုတယ်စားပွဲထိုးအဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ပါသည်။

မိမိ ရသင့်သည့် အပိုဆုကြေးကို မိမိပြန်ခိုးဝှက်ရသည့်အလုပ်
ကို စိတ်ကုန်ပါပြီဟု သူမအား ကျွန်တော် ညည်းညူပြခဲ့သော်လည်း
တကယ်တော့ ကျွန်တော် ဤအလုပ်ကို ဆက်လက်တွယ်တာနေရဆဲ
ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်၏ ကားမောင်းသမား လခသည် တစ်လလျှင် သုံး

ဂျူးစာပေ

ထောင်ကျပ်ဖြင့် အစပြုရသည်။ နေ့လယ်စာကို သူမက ကျွေးသန့်
အဆင်ပြေပါသည်။ ဟိုတယ်သို့ ညနေ ဇနာရီခွဲအရောက် သူမ
သည် ဖြစ်ရာ သူမ၏ အိမ်သို့ ပြန်ပို့အပြီး ကားကို ဂိုဒေါင်ထဲ
ပေးအပြီး ဟိုတယ်ဆီသို့ မကူးမီ ညစာကို ကြိုသည့်နေရာမှာ
သလိုစားရ၏။ ဟိုတယ်က ကျွန်တော်တို့ကို ညစာမကျွေးပါ။ အလုပ်
အဝင်တွင် ကျွန်တော်သည် ဘတ်စ်ကား နှစ်ဆင့်သုံးဆင့် ကြိုသွား
စီးရသည်။ အလုပ်အပြန် ည တစ်နာရီတွင်တော့ ကလပ်က ဖယ်
နှင့် ပြန်ပို့ပေးပါသည်။

ခရီးအနီးအဝေး အဆင်ပြေရာ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက်
ပို့ပေးနေသည့်အတွက် ကျွန်တော်အခန်းလေးသို့ ကျွန်တော်ရောက်
ရှိချိန်သည် ည နှစ်နာရီထက် ဘယ်တော့မှ မစောပါ။ ပြန်ရောက်
သည့်အခါ အရက်ပေါင်းစုံအနံ့၊ စီးကရက်နံ့၊ ရေမွှေးပေါင်းစုံနှင့်
ချွေးနံ့ စသည်တို့ဖြင့် နံစော်စေးကပ်နေသော ကိုယ်ခန္ဓာကို ရေစိမ်း
ချိုးပစ်ရ၏။ (တစ်ခါတစ်ခါ ကံဆိုးလျှင် ချိုးစရာရေမရှိပါ။)

တစ်ခါတစ်ခါ ကျွန်တော့်ဂစ်တာလေးကို လက်နှင့် မထိကိုက်
မိဘဲ အိပ်ရာပေါ် ခြေပစ်လက်ပစ် အိပ်ပျော်သွားမိသည်။ တစ်ခါ
တစ်ခါတော့ ဂစ်တာကို ရင်ဘတ်ပေါ် တင်၍ သီချင်း တစ်ပိုင်းတစ်
တီးခတ်ရင်း အိပ်ပျော်သွားတတ်၏။

လီလီ... ရည်ရွယ်ချက် ပျောက်ဆုံးတဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝ
ကို မင်းတွေ့ကြည့်ဖူးရဲ့လား လီလီ၊ ဘယ်အရာမဆို တန်ဖိုးကြီးကြီး
ပေးမှ ရတယ်ဆိုတာ ငါ သဘောပေါက်ပါတယ်။ အားလုံးထဲမှာ
တန်ဖိုးအကြီးဆုံးကတော့ အိပ်မက်ပါပဲ။

ကျွန်တော့်ရှေ့မှာ လမ်းတွေ အများကြီး ရှိနေသည်ဟု ထင်ခဲ့
သော်လည်း တကယ်တော့ ပိတ်နေသော လမ်းတွေချည်း ဖြစ်သည်။
ကျွန်တော့်အိပ်မက်ဆီကို ရောက်အောင် လမ်းတိုင်း လမ်းတိုင်းကို
ကျွန်တော် လျှောက်ရမည်။

တစ်နေ့နေ့မှာတော့ ပွင့်နေတဲ့ လမ်းကို ငါတွေ့မှာပါ လီလီ
ရယ်။

ကျွန်တော်သည် နံနက် ရှစ်နာရီတွင် အိပ်ရာမှ ထဖို့ မနည်း
အိပ်အားစိုက်ထုတ်ရ၏။ နံနက် လက်ဖက်ရည်နှင့် မုန့်ကို ကမန်း
ကတန်း မျိုချ၊ ကားနှစ်ဆင့် စီးပြီး သူမ၏အိမ်သို့ အပြေးအလွှား
သွားရသည်။

ကျွန်တော် ည နှစ်နာရီမှ အခန်းပြန်ရောက်မှန်း သူမ သိပါ
လျက် နံနက် ၁၅ မိနစ်၊ မိနစ် ၂၀ နောက်ကျလျှင် မျက်နှာထား တည်
တည်တင်းတင်းသည် တစ်နေကုန် မလျော့တော့ပေ။ သူမသည်
မိမိကိုယ်တိုင်အတွက်သာ ဂရုစိုက်သော အတ္တကြီးမားသည့် အမျိုး
အစားတစ်ခုပင် ဖြစ်သည်။

“ညေ့သည်တစ်ယောက်ကို ကိုးနာရီ နှစ်ဆယ်မှာ ချိန်းထား
တယ် အုပ်စိုး၊ ဒရိုင်ဘာ အချိန်မမှန်လို့ ငါ့အလုပ် နောက်ကျတာ
တစ်ကြိမ် နောက်ဆုံးဖြစ်ပါစေ”

“ဟုတ်ကဲ့အန်တီ၊ နောက် မဖြစ်စေရပါဘူး ခင်ဗျာ”

သူမသည် နောက်ထိုင်ခုံမှာ အမြဲထိုင်လေ့ရှိသည်။ နောက်
ထိုင်ခုံ ကျွန်တော်နှင့် တည့်တည့်မဟုတ်ဘဲ ညာဘက်ဘေးတွင်ထိုင်
၏။ ကျွန်တော့်လှုပ်ရှားဟန်ကို နောက်မှ တစ်ချိန်လုံး စစ်ဆေး အကဲ

ခတ်နေသည်ဟု ခံစားရသည်။ ကျွန်တော်သည် နောက်လိုက်
သူမကို တင်လျက် ကားမောင်းနေရသည့်ကာလတစ်လျှောက်
ကိုယ်ခန္ဓာ ပြေလျော့သက်သာမှုကို မခံစားရပေ။ သူမက ကျွန်
ကို အလွှာပသလွှာပစကား တစ်ခွန်းမှ မပြောဖူးသောကြောင့်
သည်။ အလုပ်ရှင်နှင့် အလုပ်သမား ဆက်ဆံရေးစစ်စစ် ဖြစ်
အနည်းငယ်မျှ လောကဝတ်စကား ပြောဖော်မရပေ။

“ဟ... ဘယ်လိုကောင်တုံး၊ ကားမှ မောင်းတတ်ရဲ့လား”
ရှေ့ကားတစ်စီးစီးက စိတ်တိုင်းမကျစရာ ဖြစ်၍ လွှတ်
ကျွန်တော် ရေရွတ်မိသည့်အခါမျိုးတွင် ထိုစကားထဲသို့ သူမ
တော့မှ ဝင်မပါတတ်ပါ။

တစ်ခါတစ်ခါ ကျွန်တော် သူမ၏ အာရုံကို ဆွဲယူဖို့ ကြိုး
ကြည့်ဖူးသည်။

“ဟ... များလှချည်လား ကားတွေ၊ သေတော့မှာပဲ။”
ထိုအခါမျိုးတွင် ကျွန်တော့်စကားနောက်သို့ လိုက်မလာ
တတ်ပါ။

ဘယ်စကားမျိုးဖြင့် ဆွဲခေါ်ကြည့်ကြည့် ‘အင်း’ တစ်လုံးသာ
ကျွန်တော် ပြန်ရ၏။

ဘာလဲ...၊ ငါနဲ့သူနဲ့ စကားပြောဖို့ မတန်ဘူးများ ထင်နေ
လား၊ နေပေါ့ကွာ။

ကြာလျှင် ကျွန်တော်သည် ပြုံးပင်ပြုံးတတ်တော့မည် မဟုတ်
ပါ။ ကျွန်တော်သည် သူမ၏ ဒရိုင်ဘာဘဝတွင် စက်ရုပ်တစ်ရုပ်
တောင့်တောင့်ကြီး ဖြစ်နေ၏။ သူမ ကားပေါ် အတက်အဆင်းတု

သူမအတွက် ကားတံခါးဖွင့်ပေး၊ သူမက သီချင်းဖွင့်ခိုင်းလျှင် ဒက်ရှ်
ဘတ်ထဲမှ တိပ်ခွေတစ်ခု ဖွင့်ပေး၊ သိပ်မကျယ်နဲ့ဆိုရင် အသံကို
ပြန်နိမ့်ပေး။ သူမ စီးကရက်သောက်မည်ဟုဆိုလျှင် လေအေးစက်
ပီတိ၍ ရှေ့ခန်းမှန်များ ချပေး။

သူမအား ရုံးခန်းသို့ ပို့ပေးပြီးလျှင် ကျွန်တော်သည် ရုံးခန်း
ဟိုက်ခန်းရှေ့ဘက်က ခုံတန်းတွင် အရုပ်တစ်ခုလို ထိုင်စောင့်ပေ
မတော့။ အလုပ်မရှိဘူး အထင်ဖြင့် တစ်နေရာရာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်
လွှားမော့ရန် စိတ်မကူးလိုက်နှင့်၊ သူမ အလိုရှိသည့်အချိန် ကျွန်တော်
မရှိလျှင် ကျွန်တော့်အား မျက်နှာတိ မျက်နှာထားဖြင့် အေးစက်စွာ
အပြစ်ဆိုတတ်သည်။ ကျွန်တော်သည် လူငယ်လည်း ဖြစ်သဖြင့် ဟို
နားသည်နား ပြေးလွှား၍ လက်ဖက်ရည်၊ မုန့်စသည်တို့ကို ဝယ်ရန်
တစ်ယောက်ယောက်က ခိုင်းစေလျှင် ကျွန်တော် မငြင်းနိုင်ပါ။ သို့
သော် ထူးဆန်းသည်မှာ သူမကလွဲပြီး ဤရုံးတွင် ကျွန်တော့်ကိုမည်
သူမျှ မခိုင်းစေရပါ။ တစ်ခါတုန်းက ကျွန်တော့်အား လက်နှိပ်စက်
စာရေးမ အစ်မကြီးက အအေးသွားဝယ်ခိုင်းသဖြင့် ကျွန်တော် သွား
မှာပေးခဲ့သည်။ သူမ သိသွားသောအခါ ထိုစာရေးမကို မျက်နှာထား
တည်တည်၊ လေသံချိုချိုဖြင့် သတိပေးခဲ့သည်။

“ဒီကောင်လေးက ဒရိုင်ဘာလေ၊ ဗာဟီရအလုပ်သမား မဟုတ်
ဘူး၊ မင်းတို့အတွက် ကိုယ် ပြုမိတစ်ယောက် ထားပေးသားပဲ၊ ကိုယ်
လိုအပ်တဲ့အချိန်မှာ ကိုယ်သွားလိုရာကို လိုက်ပို့ပေးနိုင်ဖို့ ကိုယ့်ဒရိုင်
ဘာဟာ ဒီရုံးမှာ စတင်တိုင် ရှိနေရမယ်၊ ကြားလား။ နောက်ကို သူ
ကို မခိုင်းပါနဲ့ကွယ်”

သူမသည် ကျွန်တော်ပင်ပန်းမှာကို စိုးရိမ်သည့် စေတနာ
တော့ လုံးဝရှိမနေကြောင်း ကျွန်တော် လျောင်းရဲပါသည်။ ဒါလို့
သူမ၏ အတ္တကြီးမားပုံ တစ်မျိုးပဲဟု ကျွန်တော်တွက်ဆပါသည်။
သူမကို သူမအေဂျင်စီမှ ဝန်ထမ်းများ သိပ်ချစ်ခင်မည် မဟုတ်။
ကျွန်တော် ခန့်မှန်းတာ မှန်၏။ ဗာဟီရ အလုပ်သမား ကိုရိုက်
သူမ အကြောင်းကို အားရပါးရ ဖောက်သည်ချတတ်သည်။

“အဘွားကြီးကတစ်ခုလပ်ကွ၊ ကပြားအဘိုးကြီးတစ်ယောက်
နဲ့ ရဖူးတယ်၊ ကွဲသွားတာ ကြာပြီ၊ မကွဲခင်က သူ ဥရောပမှာ ဆေး
နှစ်လောက် သွားနေတာ၊ ကွဲပြီး ဒီပြန်လာတော့ ဒီလိုဒီလို အပျက်
အနေ ဖြစ်လာတာပဲ။ ချမ်းသာသလားတော့ မမေးနဲ့၊ သူ့မှာ ဒီအ
ဂျင်စီ တစ်ခုအပြင် ဝင်ဒါမီယာထဲမှာ အင်းတစ်ခု ရှိသေးတယ်၊ သူ
အိမ်လဲ မင်းရောက်ဖူးသားပဲ၊ အိမ်ထဲ မင်းဝင်ဖူးတယ် မဟုတ်လား၊
အပျံစား။”

“ဟင့်အင်း၊ ကျွန်တော်တိုက်ထဲ တစ်ခါမှ မဝင်ဖူးပါဘူး၊ ဆေး
ဝင်အောက်မှာပဲ ထိုင်ရတယ်ဗျ”

ဒရိုင်ဘာထဲတွင်တော့ ကျွန်တော်သည် အဆင့်အနိမ့်ဆုံး ပြန်
ပါလိမ့်မည်။

“ဒါနဲ့ စပ်စုတယ် မထင်နဲ့နော်၊ မင်း လခဘယ်လောက်ရလဲ”
“လောလောဆယ်တော့ သုံးထောင်ပဲ ပေးဦးမယ်တဲ့”
သူက ပေါင်တစ်ချက်ပုတ်၍ ‘အဲဒါပဲ...အဲဒါပဲ၊ ငါ ထင်ပြီ
သားပါ’ ဟု ပြော၏။
“ဘာတုံးဗျ”

“မင်းအရင်က ဒရိုင်ဘာက အဘိုးကြီးကွ၊ မင်း ဒီကို ပထမဆုံး
လာတွေ့တုန်းကမှ အဲဒီအဘိုးကြီးကို အလုပ်ဖြတ်ပစ်လိုက်တာ
အဘိုးကြီးကို တစ်လ လေးထောင်ပေးရတာကွ”

“ဟာ...ကျွန်တော်လာမှ အလုပ်ဖြတ်တာ”

“အေးလေကွာ၊ မင်းကားမောင်း ပို့ပေးပြီး သွားတဲ့အချိန်မှာ
နောက်နေ့ကစပြီး အလုပ်ဝင်စရာ မလိုဘူးလို့ ပြောလိုက်တာပဲ။
ဒါ တစ်လစာ ကြိုပေးပြီး အလုပ်ထုတ်လိုက်တာ၊ အဲဒါ ဘာကြောင့်
လို့ ထင်လဲ”

“ငွေ ၁၀၀၀ သက်သာအောင်လို့လားဗျ”

“အဲဒါလဲ ပါမှာပေါ့၊ ဒါတင် ကဦးမှာ မဟုတ်ဘူးကွ၊ ဒီမယ်
မနု၊ ဘယ်သူ့မှ သွားမပြောနဲ့၊ သူက လူကြီးတွေထက် လူငယ်တွေ
ကို ပိုသဘောကျတာကွ၊ မင်းလဲ သိပြီးပြီ ဖြစ်မှာပါ”

ကျွန်တော် သူမအား (...) လမ်းသို့ လိုက်ပို့ရသော ရက်သည်
ကနက်နေ့နဲ့ တစ်ရက်ဟု ကျွန်တော်မှတ်မိပါသည်။

“ဒီနားမှာပဲ စောင့်၊ ကိုယ် ဟောဟိုက အင်္ကျီလှန်းထားတဲ့
မမန်းမှာ ရှိနေမယ်၊ တစ်နာရီ နှစ်နာရီ ကြာချင်ကြာမယ်၊ မင်း ဘယ်
မှ မသွားရဘူး... ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

သူမသည် ဆယ်လူလာဖုန်းကို လက်ပွေ့ အိတ်ထဲ ထည့်ယူပြီး
မြင့်မားသော တိုက်ခန်းကို မော့ကြည့်၏။ ထို့နောက် ကျွန်တော်
တက်တည့်တည့် စူးစိုက်ကြည့်သည်။

“ဘယ်လိုကိစ္စမျိုးပဲရှိရှိ အဲဒီကို မင်းလိုက်လာစရာမလိုဘူး
ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျာ”

သူမ ကျွန်တော့်ကို ဘာရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် အလုပ်ခန့်ခွဲပါသလဲ
နည်း။ ဈေးပေါ့ပေါ့ ရရုံတစ်ခုနှင့်လား။ အခြားအကြောင်း ပါသေး
လား။ သူမ၏ ဟန်အမူအရာသည် ကိုရှိန်ပြောသည့် စကားများထက်
ပေါ် သံသယဝင်စေသည်။ သူမသည် ဣန္ဒြေကြီးရုံမက မသက်သာ
တတ်သည့် အလုပ်ရှင်တစ်ဦး ဖြစ်လေသည်။ သူမ၏ ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံကလည်း
ယောက်ျားတွေကို ဆွဲဆောင်ဖို့ ကြိုးစားနေသူနှင့် မတူ
ပါ။ မျက်လုံးများမှာ ဘာအရိပ်အရောင်မျှ မရှိ၊ စိမ်းကားအေးစက်
မှုတွေသာ ရှိသည်။

ထိုနေ့က ဝိဇယ မီးပွိုင့်တွင် မီးစိမ်းစိမ်းချင်း ကျွန်တော်မမြင်
မိပါ။

နောက်ကားက တပွဲပွဲပွဲဟွန်းတီးသံကို ကြားမှ ကျွန်တော့်
အတွေးများကို ဖြတ်ပစ်လိုက်ရ၏။ သူမအကြောင်း တွေးနေခြင်း
ဖြစ်မှန်း သိသွားလျှင် သူမဘယ်လိုနေမှာပါလိမ့်။ ကျွန်တော် ကိုယ်
ကိုယ်ကို သဘောကျစွာ လှစ်ခနဲပြီးပြီး သူမကို နောက်ကြည့်မှန်မှ
အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။ သူမသည် အဖြစ်အပျက်အတွက် ကျွန်
တော့်လို ရယ်ချင်နေပုံမရ။ မျက်မှောင်ကြုတ်၍ သတိပေးသလို ကြည့်
နေသော မျက်လုံးများကိုသာ ကျွန်တော် ရင်ဆိုင်လိုက်ရပါသည်။

***

(၁၅)

“မင်းရဲ့ ကိုယ်နဲ့က တော်တော်ဆန်းတယ်နော်”
နောက်ထိုင်ခုံမှ သူမ၏ စကားသံတိုးတိုးကြောင့် ကျွန်တော်
ကသိကအောက်ဖြစ်သွား၏။ မိမိ အလုပ်သမားကို ဘယ်တော့မှ
လက်ဝတ် စကား မပြောသော သူမသည် ပြောမယ့်ပြောတော့
မကယ့် ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ အတွင်းကျကျ ဝေဖန်စကားပါလား။
“မင်းသိလား... တိရစ္ဆာန်ရိုင်းကလေး တစ်ကောင် ကားပေါ်
မှာ ပါလာသလိုပဲ”
ဟာ၊ ကြည့်စမ်း... ခိုက်ရိုင်းလှချည်လား။
ကျွန်တော် မမျှော်လင့်သော စကားမျိုးကို ပြောပြီး သူမတစ်

ချက်ရယ်မောပါသည်။ သူမ၏ ရယ်သံနှင့် အပိုလောကဝတ်စုံ
သံကို ကျွန်တော်ကြားချင်နေသော်လည်း ဤစကားမျိုး၊ ဤရယ်
မှုမျိုး မဟုတ်ပါ။ ထောင်းခနဲ ဒေါ်ပွသွားသောကြောင့် ကားလက်
ဘီးကို မလိုအပ်ဘဲ တင်းကျပ်နေအောင် ဆုပ်ထားမိသည်။

“ကိုယ် သတိထားမိတာ ကြာပြီကွ”

မပြောနဲ့... မင်း ဘာမှပြန်မပြောနဲ့၊ ပြောလိုက်ရင် မင်းနဲ့ အ
ကျယ် ချဲကြရတော့မှာ၊ သို့သော် ကျွန်တော့်စိတ်က မနေနိုင်ပါ။

“ဆောရီး အန်တီ၊ အဲဒီအတွက် ကျွန်တော် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ
ခင်ဗျာ၊ အင်္ကျီအပိုတစ်စုံ ယူလာရမလား၊ အလုပ်က ထွက်ရမလား၊
အန်တီ ဖြစ်စေချင်တာ ဖြစ်ရပါစေမယ်”

သူမ အပြုံးမပျောက်သေးပါ။

“အင်း... ဒီလိုလုပ်ကွာ၊ အဲ အဲ... ရှေ့နားမှာ ကားရပ်လိုက်၊
ခဏ”

ကျွန်တော် အံ့သြမှုတစ်ဝက်၊ ဒေါသတစ်ဝက်နှင့် ဘရိတ်ကို
ဆောင့်နှင်းပစ်လိုက်သည်။ သို့သော် မာစီဒီးကားသည် ငြိမ်ခနဲ ထိုး
ရပ်သွားပါသည်။

“ဆယ်မိနစ်စောင့်”

သူမသည် ကျွန်တော် ကားတံခါးဖွင့်အပေးကို မစောင့်ဘဲ
သူမဘာသာ ဖွင့်ဆင်းသွား၏။ သူမ ကားထဲမှာ မရှိတော့မှ ကျွန်တော်
စတီယာရင်ဘီးကို လက်သီးဖြင့် ခပ်ဆတ်ဆတ် ထုချလိုက်မိသည်။
သေလိုက်ပါလားကွာ... ဒါထက်စော်ကားတဲ့စကားမျိုး မပြော

ကျွန်တော့်ဘူးလား။ ကျွန်တော် သူမကို ဆက်လက်သည်းခံသင့်
တာ။

ငါ့မိနစ်အတွင်း ကားဆိုသို့ သူမပြန်လာနေသည်။ သူမ လက်
ဖျားစတိုးဆိုင် တံဆိပ်ရိုက် စက္ကူအိတ် ခပ်သေးသေးတစ်ခု ပါလာ
၏။

ကျွန်တော် အောင့်သက်သက်နှင့်ပင် တံခါးဖွင့်ဆင်းလိုက်ပြီး
အတစ်ဖက်သို့ လျှောက်သွားကာ သူမအတွက် နောက်ခန်းတံခါး
ဖွင့်ပေးလိုက်ပါသည်။ သူမက ကားထဲမဝင်မီ ကျွန်တော့်အား စက္ကူ
အိတ်ကို လှမ်းပေးသည်။ ကျွန်တော် အနည်းငယ်မျှပင် အရိုအသေ
မပေးဘဲ လှမ်းယူလိုက်၏။ သူမ ကားထဲဝင်ပြီး ကားတံခါးပိတ်
ပြီးတော့ ကျွန်တော် စက္ကူအိတ်ကို ကိုင်လျက် ကားထဲဝင်လိုက်ရ
ပါသည်။

“အဲဒါ ရေမွှေးပုလင်း၊ မင်းအတွက်”

ကျွန်တော် သူမကို တည့်တည့်ကြည့်လိုက်မိသည်။

“ကိုယ့်ဆီ အလုပ်လုပ်တဲ့အချိန်တိုင်း အဲဒီရေမွှေးကို မင်း
ဆုံးမပါ”

ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမှန်း မသိ၊ ကျေးဇူးတင်စကားပဲ ပြော
လိုက်ရမလား၊ ရန်စကားပဲ ပြောလိုက်ရမလား၊ စက္ကူအိတ် ဖွင့်ပြီး
ရေမွှေးပုလင်းပဲ ထုတ်ကြည့်ရကောင်းမလား၊ မလိုချင်ဘူး... ဒီရေ
မွှေးလည်း ဆွတ်မလာနိုင်ဘူးဟု ဘုပြောကာ ပြန်ပေးလိုက်ရကောင်း
မလား။ ဝေခွဲမရဖြစ်နေခိုက် သူမက ကားမောင်းရန် သတိပေးလိုက်
သောကြောင့် စက္ကူဘူးကို ဘေးခုံပေါ်မှာ ချလိုက်ရပါသည်။

ည နှစ်နာရီ အခန်းလေးထဲသို့ ပြန်ရောက်တော့မှ ကျွန်တော်
အိတ်ထဲ ထည့်လွယ်ထားသည့် ရေမွှေးပုလင်းကို ထုတ်ကြည့်ရသလို
လှပသော ပုလင်းကလေး။ စာကြောင်းများသည် အင်္ဂလိပ်စာ
များနှင့် တူသော်လည်း အင်္ဂလိပ်စာ မဟုတ်ပါ။ ပြင်သစ်စာများ
ဟန် တူပါသည်။ ကျွန်တော် ပုလင်းလေးကို သဘောကျစွာ နှစ်
ကြည့်လိုက်သည်။ စိတ်ထဲမှာလည်း လက်ဆောင်ပစ္စည်းတစ်ခု
လိုက်သလို ပျော်ရွှင်သွား၏။ သို့သော် တိရစ္ဆာန်နှင့် အနှိုင်းခံလိုက်
ရသော ကိုယ်နဲ့ကို သတိရသည့်အခါမှာတော့ ရင်ထဲမှာ ပူလောင်
သော ဒေါသကို နောက်တစ်ကြိမ်ခံစားလိုက်ရပြန်သည်။

တန်ရဲ့လား... ဒီရေမွှေးဝယ်ပေးတဲ့ ဂရုစိုက်မှုနဲ့ ပက်ပက်စက်
စက် အနှိမ်ခံရတဲ့ မျက်နှာငယ်မှုနဲ့ ထိုက်တန်ရဲ့လား။

ကျွန်တော် ရေမွှေးပုလင်းအား စားပွဲပေါ် ဆောင်ချပစ်လိုက်
သည်။ ခဏကြာတော့ ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း အသံထွက်
ရယ်မောနေမိပြန်လေသည်။

***

ဂျူးစာပေ

(၁၆)

ကျွန်တော်သည် သူမ မရှိခိုက်မီ ပင့်ခံဖလှိုက် သီချင်းများကို
မိမိကျယ်ကျယ်ဖွင့်၍ မျက်စိမှိတ်ကာ ဖိပ်နှင့် မှိန်းနေမိသည်။ သူမ
သည် ပင့်ခံဖလှိုက်အဖွဲ့ကို နှစ်သက်ဟန်တူပါသည်။ ပင့်ခံဖလှိုက်
အဖွဲ့၏ သီချင်းများသည် ကျွန်တော်တို့ သီဆိုဖို့ ခက်ခဲသောကြောင့်
အကဲခိုးအဖွဲ့အနေနှင့် လက်ရောင်ထားခဲ့သည်။

အကဲခိုး...၊ ကျွန်တော်တို့၏ တီးဝိုင်း အကဲခိုး။ ယခုတော့
ကျွန်တော်သည် အကဲခိုး၏ တကယ့်အပြင်လူ ဖြစ်နေပြီ။ အကဲခိုး
အဖွဲ့သည် မန္တလေးတွင် တော်တော်နာမည်ကြီးသော တီးဝိုင်းတစ်ခု
ဖြစ်နေပြီ။ ထိုအချိန်၌ ကျွန်တော်သည် အကဲခိုး မဟုတ်တော့ပေ။

ဂျူးစာပေ

ယခုဆိုလျှင် ကျွန်တော်သည် အက်ခိုးသာမက ကျွန်တော်ကလေးနှင့်ပင် မသက်ဆိုင်သူ ဖြစ်နေပြီ။

ည နှစ်နာရီဆိုသောအချိန်သည် အဆောင်ခန်း ကျဉ်းကျဉ်း ဂစ်တာတီးရန် မသင့်တော်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်က အိမ်ပြန်ရောက်လျှင် ရေချိုးရန် မနည်း မျက်လှဲဖွင့်ထားရလောက်အောင် ပင်ပန်း နှမ်းနယ်နေပြီ။ တစ်ခါတစ်ရံ ရေစင်အောင် မသုတ်နိုင်ပဲ အိတ်ရာပေါ် ပစ်လဲချလိုက်ပြီး နောက်ကျောအောက်မှာ မျက်နှာသုတ်ပဝါ ခိုးလိုးရလှနှင့် နံနက် ရှစ်နာရီ ထိုးသည်အထိ တစ်ချိုးတည်း အိပ်ပျော်သွားတတ်သေးသည်။

တတိတိနှင့် အဆက်မပြတ်ဆူညံသော အသံကြောင့် ထိုင်နေနောက်မှိုကို ကျောဆန့်မှီနေရာက ပြန်းခနဲ မတ်မတ် ထိုင်လိုက်ရ၏။ ဘာသံလဲ...။

နောက်ထိုင်ခုံနှစ်ခုကြားမှာ ရှိနေသည့် ဆယ်လူလာ ဖုန်း၏ အသံဖြစ်သည်။ ဪ... သူမသည် တယ်လီဖုန်း ယူသွားဖို့ မေ့လျော့သွားပြီ ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမလဲ၊ မကြားချင်ယောင် ဆောင်နေရမလား၊ မဖြစ်သေးပါ။

ကျွန်တော် နောက်ဘက်ရှိ ဖုန်းကို ဆွဲယူလိုက်၏။

“ဟုတ်ကဲ့၊ အမိန့်ရှိပါ”

တစ်ဖက်မှ အသံသည် အင်္ဂလိပ်စကားသံ ဖြစ်သည်။ အလွန် ဝဲပြီး မြန်သော အင်္ဂလိပ်စကားသံ။ ကျွန်တော် အနည်းငယ် ထစ်အစွာ စကားပြောရပါသည်။

“ဖြည်းဖြည်း... ကျေးဇူးပြုပြီး ဖြည်းဖြည်း ပြောပါခင်ဗျာ”

တစ်ဖက်မှ ယောက်ျားသံက ဖြည်းလေးစွာ၊ ပီသစွာ ပြောပေးပါသည်။ သူမ၏ ရှေ့နေဟု ကျွန်တော် နားလည်ရသည်။ သူမနှင့် နီးကပ်စွာ စကားပြောလိုသည်။ ဂျာမနီမှ ဆက်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် သူမရှိနေမည့် တိုက်ခန်းကို မော့ကြည့်ပြီး ဦးနှောက် ခြောက်သွားသည်။

“ဖုန်းနံပါတ် ပြောပြပါ ခင်ဗျာ၊ ခဏနေရင် သူပြန်ဆက်နိုင်ပါလိမ့်မယ်”

တစ်ဖက်က ပြောသော ဖုန်းနံပါတ်ကို ကျွန်တော်လက်တွင် ရေးမှတ်လိုက်၏။

“နာရီဝက်အတွင်း ပြန်ဆက်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျာ”

ကျွန်တော် ကားထဲမှ ထွက်လိုက်ပြီး ပလက်ဖောင်းမှာ ခေါက်တို ခေါက်ပြန် လျှောက်၍ အချိန်ဖြုန်းနေရသည်။ သူမ တက်သွားသည်မှာ နှစ်နာရီကျော်နေပြီ။ နိုင်ငံခြားသို့ ဖုန်းပြန်ဆက်ရန် ဆိုသည်မှာ ကျွန်တော့်ဗဟုသုတ အရ သိရသလောက်တော့ တော်တော် မက်ခဲပါသည်။ အချိန် မိနစ် ၂၀ ထက် ကြာသွားသည့်အခါ တိုက်ခန်းကို မော့ကြည့်ပြီး တိုးတိုးလေး ဆဲရေးလိုက်မိသည်။

မပြောဘဲ ထားရင်လည်း မမီရင် အပြစ် ဖြစ်ရဦးမည်။ သူမ၏ မလားလို့ သွားပြောရင်လည်း အလုပ်ပြုတ်ချင် ပြုတ်နိုင်သည်။

ဘာကိစ္စတွေ အရေးတကြီး လုပ်ကိုင်နေလို့ ဒီလောက် အချိန် ကြာနေရပါလိမ့်။ ဟေ့ကောင်... မတွေးနဲ့၊ မတွေးကောင်းဘူး၊ အား

နာစရာ။ ကျွန်တော် သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည့်အချိန်၌ ထဲမှာ တော်တော်ကြီး ကျပ်ခဲနေပါလားဟု ခံစားမိသွားသည်။

ထို့နောက် ကျွန်တော်သည် သူမ၏ စိမ်းကားအေးစက်သော မျက်ဝန်းများကို မြင်ယောင်လာ၏။ ထိုမျက်ဝန်းများသည် အကောင်ကို ကြည့်သည့်အခါမှာတော့ အရည်ပျော်ကုန်မှာပါ။

ကျွန်တော် တောက်တစ်ချက် ခေါက်လိုက်မိ၏။

ခဏအကြာတွင် ဆယ်လူလာဖုန်းကို ကောက်ကိုင်ကာ လေးကားထစ်များအတိုင်း ပြေးတက်သွားမိတော့သည်။

ငါးထပ်မြောက် ညာဘက်ခန်းထိပ်ရောက်တော့ ကျွန်တော် မောဟိုက်နေသည်။

တံခါးမခေါက်မီ အခန်းထဲမှ အသံတစ်ခုခု ကြားရမလားဟု မလုံမလဲ နားစွင့်မိသည်။ ကံကောင်းထောက်မစွာ ဘာသံမှ မကြားရပါ။ ကျွန်တော် အသက်အောင့်၍ တံခါးကို အသာအယာ ခေါက်လိုက်သည်။

“ဘယ်သူလဲ”

ခပ်ပြတ်ပြတ် အသံ။

“ဒေါ်နီနီဇော်ရဲ့ ဒရိုင်ဘာပါ”

စကားသံ ခပ်တိုးတိုး ကြားရပြီးနောက် တံခါးဖွင့်သွားသည်။ တံခါးဝမှာ အရပ် ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း၊ မျက်နှာကြမ်းကြမ်း နှင့် လူဘစ်ယောက် မတ်တတ်ရပ်နေ၏။ ကျွန်တော် သူ့ထဲမှ မျက်နှာလွှဲပြီး တယ်လီဖုန်းနှင့် စာရွက်ကလေး တစ်ခုကို ရောက်ရှိ၍ ကမ်းပေးလိုက်သည်။

“ဂျာမနီက ဖုန်းလာတာ မိနစ် ၂၀ ရှိသွားပါပြီ။ နာရီဝက် အပြန်ဆက်ပါလို့ ပြောလို့ ဒေါ်နီနီဇော်ရဲ့ ရှေ့နေလို့ ပြောပါတယ်” ထိုလူက နောက်ဘက် ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ လှည့်ကြည့်သည်။

“မမဇော်”

“ကားထဲက သွားစောင့်နေ အုပ်စိုး”

သူမအသံကိုသာ ကြားရပြီး လူကို မမြင်ရပါ။ ကျွန်တော် ဘာကြောင့်မှန်းမသိ၊ ဒေါသနှင့် ဝမ်းနည်းမှုကို တစ်ပြိုင်တည်း ခံစားရကာ လှေကားအတိုင်း တခိုင်းခိုင်း ပြေးဆင်းလာခဲ့သည်။

ငါ့တာဝန်ကျေပြီ၊ အလုပ်ဖြုတ်ချင်လည်း ဖြုတ်ကွာ။ ရုပ်ကို ကြာကူရီရုပ်၊ တစ်စက်မှ ကျက်သရေရှိတဲ့ရုပ် မဟုတ်ဘူး။

ကျွန်တော် ရင်တလှုပ်လှုပ် တုန်ခါလာသဖြင့် ကားထဲက မန်းမန်း ဝင်ထိုင်ကာ မျက်လုံးတွေ မှိတ်ထားလိုက်မိသည်။ ဟိုတယ်မှာ စားပွဲထိုး လုပ်ရတာထက်တောင် စိတ်ပင်ပန်းလှပါလား။

ကားတန်ဖိုးကြီးလွန်းလို့ ကားအရပ်၊ အဆုတ် ဘေးဝဲယာသို့ ရုတ်တရက် ကြည့်ရ ထိန်းရသည်မှာလည်း အသက်ပင် ၀၀ မရှူရဲတာ ဖြစ်ပြီ။ ရတော့ ငွေသုံးထောင်။ သည်ကြားထဲ အလုပ်ရှင်၏ စော်ကားစွာ ဝေဖန်ဆူပူမှုတွေ ခံရသေးသည်။ နောက်ပြီး အခုလိုသည်းခံနိုင်သည့် နာကြည်းမှုများ။

ကျွန်တော် စိတ်ထဲမှ အားရပါးရ ဆဲပစ်လိုက်ချိန်တွင် လှေကားထဲမှ ခပ်မြန်မြန်ဆင်းလာသော သူမကို မြင်လိုက်ရသည်။ ကျွန်တော် သူမကို ထွက်မကြိုပါ။ ကားတံခါးကို အောက်ဆင်း ဖွင့်မပေး

ဘဲ နောက်ဘက်သို့ ကိုယ်ကို ကိုင်းကာ ဖွင့်ပေးလိုက်သည်။ အလှူ
မပြုတ်အောင် ဖားနေပြီဟု အထင်မခံရချင်ပါ။

သူမ ကြမ်းတမ်းစွာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး တံခါးကို အရှိန်ပြတ်
ပိတ်လိုက်သည်။

“အုပ်စိုး...”

ကျွန်တော်သည် တည်ငြိမ်သော မျက်နှာထား ပြင်ဆင်လျက်
သူမကို ခပ်စောင်းစောင်း လှည့်ကြည့်လိုက်ပါသည်။ သူမ၏ နက်
မှောင်သော မျက်ဝန်းများသည် ဒေါသဖြင့် အရောင်တဖျပ်ဖျပ်လက်
နေ၏။

“မင်းကို ငါ နောက်ဆုံးအကြိမ် သတိပေးလိုက်မယ်၊
လှေကားကို မင်းဘယ်တော့မှ မတက်ခဲ့ပါနဲ့၊ ဘာအကြောင်းကို
မှ မတက်ခဲ့ပါနဲ့၊ ကြားတယ်နော်”

သူမ၏ ဒေါသမျက်ဝန်းများသည် အလွန် လှပကြောင်း ကျွန်
တော် အံ့သြတကြီး တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

“ဘယ်တော့မှ မတက်လာရဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့၊ အခု ကျွန်တော် အိမ်ပြန်ပို့ရတော့မလား ခင်ဗျာ”

“မောင်း”

နောက်ကို အဲဒီတိုက်ခန်း ကျွန်တော့်ကို လိုက်မပို့ခိုင်းနဲ့ဗျာ

ထို့နောက် ကျွန်တော် သူမ အမိန့်မရဘဲ ကက်ဆက်ကို အကျယ်
ကြီး ဖွင့်ပစ်လိုက်သည်။

ခဏကြာတော့ မမျှော်လင့်စွာပင် သူမထံမှ ရယ်သံသဲ့သဲ့ကို
ကြားလိုက်ရပါသည်။

***

(၁၇)

စပ်ဝေးဝေးမှာကတည်းက ရုံးခန်းတိုက်ခန်းရှေ့မှာ ရပ်စောင့်နေသည့် သူမကို မြင်ရသည်။ သွားပြီး... ကျွန်တော် သူမ၏ ဥပဒေသမာန်ကို ချိုးဖောက်မိတာ သူမ မိသွားပါပြီ။

ကျွန်တော်သည် သူမထံ အလုပ်လုပ်သည့် နှစ်လတာကာလအတွင်း သူမ၏ ကားကို ကျွန်တော့် ကိုယ်ရေးကိုယ်တာအတွက် ဓာတ်ခါမှ မသုံးဖူးပါ။ ယခုလို သူမ မပါဘဲ ဆီသွားထည့်လျှင် ကြာမာသည့်အချိန်ထက် ပို၍ မကြာစေခဲ့ပါ။ ယခုတော့ နာရီဝက်လောက် အချိန်ပိုဖြုန်းမိသွားပြီဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့်အတွက် ဘောင်း

ဂျူးစာပေ

ဘိတစ်ထည် သွားဝယ်မိခိုက်မှာမှ သူမ အလိုရှိသည်အချိန်မှတစ်ဆင့် ကြိုက်ရတော့သည်။

ကျွန်တော် ထိတ်ခနဲ တုန်လှုပ်ကာ သူမရုံးခန်းရှေ့၌ ကားမီးနောက် ကမန်းကတန်း ဆင်းလိုက်မိသည်။ သူမသည် ခေါ်ဝေါ်ကို ထိန်းချုပ်မရသော မျက်နှာထားဖြင့် ကျွန်တော့်အား တင်မပေးစိုက်ကြည့်နေသည်။

“မင်း ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်ကြာနေတာလဲ အုပ်စိုး၊ ငါ့ကို ဘာမှမပြောပါလား။”

သူမအသံက ခပ်တိုးတိုး၊ သို့သော် ထိုအသံထဲတွင် ခါးထိအပြည့်ပါဝင်၏။ ကျွန်တော် ခေါင်းညှစ်၍ တောင်းပန်လိုက်သည်။

“ဆောရီး အန်တီ၊ ပန်းဆိုးတန်း စတိုးဆိုင်တစ်ခုကို ခဏလောက်တာပါ။ အန်တီ ရုံးဆင်းချိန်လဲ လိုသေးတာနဲ့။”

“မင်းမှာ အဲဒီအခွင့်မရှိဘူး၊ ကားပြန်လာထားပြီး ငါ့ကို တောင်းပြီးမှ တက္ကစီနဲ့ သွားနိုင်သားပဲ”

ငါ ဘာလို့ အမှန်အတိုင်း ပြောမိတာလဲ၊ တကယ်ဆို မီးပျံ နှစ်ခါစီ မိနေလို့လို့ ဖြေလိုက်ရင် ပြီးတာပဲ။

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ၊ နောက်တစ်ခါ ကျွန်တော် ဒီလိုမဖြစ်စေပါဘူး။”

“မင်းကို ပြောလိုက်ရင် နောက်တစ်ခါ မဖြစ်စေရဘူး၊ နောက်တစ်ခါ မဖြစ်စေရဘူးနဲ့ ဘယ်နှစ်ခါရှိပြီလဲကွ”

ကျွန်တော် အကြိတ်ထားလိုက်ပေမယ့် မရ။ စိတ်နှောက်သံ စကားသံက ချက်ချင်းလိုက်သွား၏။

“ကျွန်တော် ဒီတစ်ခါပဲ ကားသုံးမိပါသေးတယ် အန်တီ”

ပြောရင်း ကိုယ်ကို ညွှတ်ကိုင်ကာ သူမ ဝင်နိုင်ရန် နောက်ခန့်ခေါ်ကို ဖွင့်ပေးရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

“မသုံးရဘူး၊ မင်းသုံးခွင့်မရှိဘူး၊ ဒီကားက အပေါ့စားကား၊ မဟုတ်ဘူးကွ”

ကျွန်တော် မျက်ခနဲအောင့်သွားသောကြောင့် ကားတံခါးကို ချိတ်ဆောင်ဆောင် ဖွင့်ပေးလိုက်မိ၏။ ထိုအချိန်တွင် သူမ၏ လက်မီးက ခေါ်ဝေါ်က ကျွန်တော့်ပါးပြင်သို့ ရိုက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ သည်မျှတစ်ခု ဖြစ်သွားလိမ့်မည်ဟု မထင်ခဲ့သောကြောင့် ကျွန်တော် မရှောင်နိုင်ခဲ့ပါ။ ရိုက်ချက်က သိပ်မပြင်းလှပါ။ ခပ်စပ်စပ် ခံစားလိုက်ရရုံသာ ဖြစ်သည်။ သို့သော် ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံး ရှိသမျှသွေးတွေ အကုန် ဆူပွက်သွားပါသည်။

ကျွန်တော် ဖြုန်းခနဲ ကိုယ်ကိုမတ်ကာ သူမဘက် ဒေါသတကြီး မျဉ်းကြည့်လိုက်မိ၏။

ဘေးမှာ လူတွေ အများကြီး ရှိနေသည်။ သူတို့အားလုံး ကျွန်တော့်တို့ ပဋိပက္ခကို စောင့်ကြည့်နေခဲ့သည်။ ထိုအသိသည် ကျွန်တော့်မျက်လုံးများကို ပြာဝေသွားစေသည်။

“ခင်ဗျား...”

ကျွန်တော့်နှုတ်ခမ်းတွေ ထုံကျဉ်လာပြီး အသံမထွက်တော့ဘဲ ဆူအသွားပါသည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော် တောက်တစ်ချက် ခပ်ကိုးတိုး ခေါက်လိုက်မိ၏။

တော်ပြီ။ ဒီလောက်ဆို တော်သင့်ပြီ။ ကျွန်တော် သူမကို ကုန်လှပြီ။

သို့သော် လူရှေ့မှာ အကြာကြီး အရှက်ကွဲမခံနိုင်သည့်ကားကားမောင်းသူ နေရာမှာ လျင်မြန်စွာ ဝင်ထိုင်လိုက်၏။ နောက်မှာ သူမ နေသား မကျသေးမီ၊ ကားတံခါးပင် ပိတ်၍ မပြီ။ ကျွန်တော် ကားမောင်းထွက်လိုက်ပါသည်။ ကားကလေးသည် တစ်စင်းလိုပင် ကြမ်းတမ်းစွာ ပြေးနေ၏။

ဖြည်းဖြည်း ဟောကောင်...ဖြည်းဖြည်း၊ တစ်ခုခု ထိခိုက်ပါကုန်ကွ။

ကျွန်တော် အံတင်းတင်းကြိတ်လျက် စိတ်ကို လျှော့ချပစ်လိုက်ရသည်။ ဤကား တစ်စုံတစ်ခုဖြစ်လို့ ကျွန်တော် လျော်ရမည်မရှိလျှင် ကျွန်တော် ထောင်ထဲရောက်ရုံသာ ရှိမည်။ သိန်းနှစ်ဆယ်၊ သုံးဆယ်သော ငွေသည် ကျွန်တော် ဤတစ်သက် ဘာအလုပ်တွေပဲ လုပ်လုပ် သေသည်အထိ ရှာနိုင်မည့်ငွေ မဟုတ်ပါ။

ကျွန်တော် ဒေါသကို ခက်ခဲစွာ မျိုချပစ်နေမိသည်။ နောက်ကြည့်မှန်မှ တစ်ဆင့် သူမကို မကြည့်မိအောင်လည်း လိန်းချုပ်နေရသည်။ သုံးထောင်...ငွေသုံးထောင်အတွက် ကျွန်တော် အစောကားခံရလေခြင်း။ ဘူတာကြီးမှာ အထမ်းသမားလုပ်နေစဉ်ကတော့ ကျွန်တော်သည်လို အစောကား မခံရပါ။ ရတဲ့ငွေနဲ့ မတန်လိုက်လေခြင်း။

“အဲကွန်း ဖွင့်လိုက်ပါ”

လေသံ မာဆတ်ဆတ်က နည်းနည်းမျှ မလျော့သေးပါလား။

ကျွန်တော် စိတ်ထဲက ကြိတ်ပြီးလိုက်ပြီး မကြာ ဟန်ဆောင်နေလိုက်ရသည်။ အခုအချိန်က စပြီး ခင်ဗျား ကျုပ်ကို ဘာအမိန့်မှ ပေးလို့ မဟုတ်ဘူး၊ နားလည်ရဲ့လားဟင်။ ကျွန်တော် ခင်ဗျားရဲ့ကျွန် အမိန့်ကနေ အပြီးအပိုင် နုတ်ထွက်လိုက်ပြီ။ ခင်ဗျား ဘာတတ်နိုင်လဲ။

အံ့ဩစရာကောင်းသည်က သူမသည် နောက်တစ်ကြိမ်ထပ် မှီဝဲတော့ပါ။ သူမ အလွန်ဖြစ်သွားသည့်ကိစ္စကို သူမကိုယ်တိုင် မသဘောပေါက်သွားရောပေါ့။

သူမ အိမ်ဝန်းထဲသို့ ကားကို ချိုးကွေ့ဝင်လိုက်သည့်အခါ ကျွန်တော် စိတ်တွေ လွတ်လပ်ပေါ့ပါးသွားသည်။ သို့သော် ဆင်ဝင်အောက် ချက်၍ ကားတံခါး ဖွင့်ဆင်းလိုက်သည့်အချိန်တွင် ကျွန်တော်ထင်ခဲ့ရဲ့ ဖိုးရိမ်သွားသည့် ခံစားချက်ကို သတိထားမိသည်။ မနက်ဖြန်က ပြီ၊ မင်းလားစရာမလိုဘူးဟု ပြောလိုက်မှာကို မခံနိုင်သည့် ခံစားချက် ဖြစ်သည်။ သူမ အဲလို မပြောရ၊ အဲသည်စကားကို ကျွန်တော်က ပြောရမှာမို့ ဖြစ်သည်။

သူမ ထိုင်နေရာ နောက်ခန်းဘေးသို့ ကျွန်တော်လျှောက်လာသော်လည်း သူမအတွက် ကားတံခါး လုံးဝဖွင့်မပေးလိုက်ပါ။ ကျွန်တော်ကို သူမ တစ်ခုခု မပြောနိုင်မီ ကျွန်တော်သူမကို အသိပေးလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် အလုပ်ထွက်လိုက်ပြီ”

ထို့နောက် ကျွန်တော် ချာခနဲ လှည့်ပြန်လာခဲ့သည်။

***

ကျွန်တော်ထိတ်ခနဲ ရင်ခုန်သွား၏။ အဆောင်ရှေ့မှာ ဟာ... ကားနက်တစ်စီး၊ 'ဘက'နံပါတ်။ ဟာ...ဒါ သူ့ကားကြီးပါလား။ နိုင်ဘူး၊ လုံးဝ မဖြစ်နိုင်ဘူး။

ကျွန်တော် အဆောင်ဧည့်ခန်းထဲသို့ အလောတကြီး ဝင် လိုက်သည်။ ကုလားထိုင် တစ်ခုမှာ သူမ ထိုင်နေသည့်ဟန်က သောင့်သက်သာ။

ကိုယ့်မျက်စိကိုယ် မယုံနိုင်အောင် အံ့သြသွားသည်။ သူမ ရိပ်မိအောင် ဣန္ဒြေဆည်ထားခဲ့ရသည်။

အဆောင်ပိုင်ရှင် ဦးလေးကြီးနှင့် သူမ စကားလက်ဆုံကျ ခဲ့ဟန် တူပါသည်။ ခါးရှုံ့ ခါးစည်း ဘလောက်စံအင်္ကျီ ပွပွ ရှည်ရှည် ကြောင့် သူမ အနည်းငယ် နုပျိုနေသည်။ မဟုတ်ပါ။ သူမ နုပျို သည်မှာ သူမ၏ အပြုံးကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ သူမသည် ကုလားထိုင် မှ မတ်တတ်ရပ်၍ ကျွန်တော့်ကို ပြုံးလျက် ကြိုဆိုနေသည်။

“မင်းဘောင်းဘီတွေ မေ့ကျန်နေခဲ့တယ်လေ”

သူမ လက်ထဲမှ စက္ကူအိတ်ကြီးသည် ကျွန်တော် စိတ်ဆိုးမိ ဖြင့် ထွက်လာစဉ်က ကားရှေ့ခန်းမှာ မေ့ကျန်ရစ်ခဲ့သော အိတ်ကြီး သည်။

ကျွန်တော်သူမကို ပြုံးပြသင့်ရဲ့လားဟု သံသယစိတ်ဖြင့် လေ့ မရဖြစ်နေသည်။ အဘွားကြီး ငါ့အဆောင်ကို ဘယ်လိုများ ရှာလဲ ပါလိမ့်...။ ငါ့ဆီက ဘာလိုချင်လို့လဲ။ သို့သော် သူမ လက်ထဲက ဘောင်းဘီအိတ်ကိုတော့ ဆွဲယူရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။ သို့သော်

မကပြုံး၍ အိတ်ကိုင်ထားသောလက်ကို ဖျတ်ခနဲ နောက်သို့ ရုပ် ကြိတ်၏။

“နေဦး၊ ကားထဲမှာ သားကြိုက်တဲ့ ကဏန်းကော်ပြန်ကြော် ချစ်ပါလားတယ်၊ သွားယူချည်”

ကျွန်တော့်ထံ ရုတ်တရက် ကားသော့ပစ်ပေးလိုက်သည့်အခါ ကျွန်တော် ကဗျာကယာဖမ်းဆုပ်လိုက်ရသည်။ သား...၊ သူမ ကျွန် တော်ကို သားဟု တစ်ခါမှ မခေါ်ဖူးပါ။ သူမ၏ သားခေါ်သံကြောင့် ကျွန်တော် ခွတီးခွကျ ခံစားလိုက်ရသည်။ ဦးလေးကြီးအား ကျွန် တော်နှင့် သူမ မည်သို့ ဆွေမျိုးစပ်ပြထားခဲ့သလဲ ကျွန်တော်မသိပါ။

ကော်ပြန်ကြော်ထုပ်ကို ယူလာပြီးသောအခါ သူမက ကျွန် တော်အခန်းကလေးဆီ မေးငေါ့ပြသည်။

“အခန်းထဲမှာ ပန်းကန်ပြားတော့ ရှိပါတယ်နော်”

ကျွန်တော် ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်လိုက်ပြီး သော့ဖွင့်ဝင်လိုက် ပါသည်။ သူမ ကျွန်တော့်နောက်မှာ ကပ်၍ ရပ်နေသည်။

ကျွန်တော် ရင်တလှုပ်လှုပ် ခုန်လာသည်။ မိန်းမတစ်ယောက် မည် မိမိ၏ အလုပ်သမားထံ ဘယ်အကြောင်းများဖြင့် လာရောက် တက်သနည်း။ ကျွန်တော် သူမကို မိနေပြီလား၊ သို့မဟုတ် သူမက ကျွန်တော့်ကို မိသွားပြီလား။

“ဝင်ပါအန်တီ”

အခန်းသည် ကျဉ်းမြောင်းမှောင်မည်းနေ၏။ သူမ ပြောဖူး မည့် တိရစ္ဆာန်အနံ့ နံနေမှာလည်း သေချာပါသည်။ တစ်ခုတည်း

သော ပြတင်းပေါက်ကို ကျွန်တော်သွားဖွင့်မည် စဉ်းစားပြီ။ မှတ်တမ်း
ဘဲ မီးခလုတ်ကိုသာ ဖွင့်လိုက်ပါသည်။

သတင်းစာစက္ကူများဖြင့် ခင်းထားသော အခန်းကြပ်ပြာ
သူမ၏ ခွာမြင့်ဖိနပ်နှင့် နှင်းလိုက်သော အခါ အခန်းသည် ခြေထောက်
အပြင် စက္ကူကြေးမုံသံတို့ဖြင့် ဖုံးလွှမ်းလျက်ရှိသည်။ ကျွန်တော်သည်
ပြန်ကြော် ထည့်သည့် အိတ်အား စားပွဲလေးပေါ်သို့ ဘုတ်မုန့်
တင်လိုက်ပြီး စိတ်မရှည်စွာ သူမဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

“ဘာကိစ္စလဲ”

တိုးတိတ်သော်လည်း ကျွန်တော့်အသံက စိမ်းကားအေးအေး
မှုကို သူမ ခံစားနိုင်ပါလိမ့်မည်။ သူမက ချောင်းတစ်ချက် ဟန်သွယ်
ထို့နောက် သူမ ကိုင်ထားသော စက္ကူထုပ်ကို ခုတင်ပေါ် ပစ်ချလိုက်
၏။

“ကိုယ့်ရဲ့ ရိုင်းစိုင်းမှုအတွက် ကိုယ်တကယ် စိတ်မကောင်း
ပါဘူး အုပ်စိုး”

ကျွန်တော် ဤစကားကို ကြားလိုက်ရသည်ဟု မယုံကြည်နိုင်
သေးပါ။ သူမလို အတ္တကြီးကြီး၊ မာနကြီးကြီး အထက်စီး အလုပ်ရှက်
တစ်ယောက်က မြောင်းထဲ ရောက်နေသည့် ကျွန်တော့်လို အလုပ်
သမားကို တောင်းပန်နေပြီ။ ကျွန်တော် အာခေါင်ကို ခြစ်၍ ရယ်
တော့မည့်ဆဲဆဲမှာ သူမ နောက်တစ်ခွန်း ထပ်ပြောပါသည်။

“ဒါဟာ မင်းလုပ်ခဲ့တဲ့ လုပ်ရပ် မှန်ကန်ပါတယ်လို့ ဝန်ခံတာ
မဟုတ်ဘူး၊ မင်းမှားတယ်၊ မင်း မှားတာကတော့ မှားတယ်၊ ဒါပေမယ့်

မုန်သစ်ပင်ကို မရိုက်သင့်ဘူး၊ ဘာကြောင့်နဲ့ ဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်မင်းကို
မုန်သစ်ပင်ဘူး၊ ဒီအတွက် ကိုယ်အနူးအညွတ်တောင်းပန်ပါတယ်”

ကျွန်တော် ဆံပင်တွေထဲ လက်ထိုးထည့်ကာ ဖွပ်လိုက်မိ၏။
“မင်းဆန္ဒရှိသေးတယ်ဆိုရင် ဒီအလုပ်ကို ဆက်လုပ်ပါ၊ မင်း
ကိုယ်သူမှ အလုပ်မဖြုတ်ရသေးဘူး၊ မင်းဆန္ဒကို...”

“ကျွန်တော် ဘာမှမလိုချင်ဘူး၊ ခင်ဗျားကြောင့် ကျသွားတဲ့
ကျွန်တော့် ဂုဏ်သိက္ခာတွေကိုပဲ ကျွန်တော် ပြန်လိုချင်ပါတယ်”

သူမ ကျွန်တော့်ထံ ခြေတစ်လှမ်း တိုးလာသည်။ တည်ငြိမ်
သော မျက်ဝန်းများ၏ အရိပ်အရောင်ကို ကျွန်တော် အတိအကျ သိ
ချင်သည်။ ဘာအဓိပ္ပာယ်တွေ ပါနိုင်သလဲ။

“အဲဒါကို ကိုယ် ဘယ်လို ပြန်ပေးရမလဲ... ပြောလေ”

ကျွန်တော့် လည်ချောင်းတွေ ခြောက်သွေ့ကွဲအက်လာ၏။
မျက်တရက် တစ်ခန်းလုံး တိတ်ဆိတ်သွားသည်။ မကြာမီ တစ်စုံ
တစ်ရပ် အကြီးအကျယ် ဖြစ်တော့မည်။ မဟုတ်ဘူး၊ ခင်ဗျား ဒီအခန်း
ထဲ လိုက်လာစရာ မလိုပါဘူး။ ကျွန်တော် စကားစတွေ ပျောက်ဆုံး
လျက် ခပ်ကြောင်ကြောင်ပင် မတ်တတ်ရပ်နေမိသည်။

“ထားပါတော့လေ၊ မင်းတစ်ကိုယ်လုံးလဲ တိရစ္ဆာန်နဲ့ နံနေ
ပြီ”

သူမ ရယ်သံက တိုးဖွဖွ။

“ချွေးစိုနေတဲ့ အင်္ကျီကြီးကို ချွတ်ထားလိုက်စမ်းပါဦးကွ”
ကျွန်တော် သူမကို နာခံစွာပင် တိရုပ်ကို ချွတ်ပစ်လိုက်သည်။

သူမ ကျွန်တော့်ကို စူးစိုက်စိုက် ငေးကြည့်နေ၏။ သူမ၏မျက်လုံးများ အလွန်လှပပါသည်။ မြသီတာ၏မျက်လုံးများ...။

သူမ၏ ကိုယ်နံ့နှင့် ရောနေသော ရေမွှေးရနံ့တစ်ခုသည် ကျွန်တော့်နှာခေါင်းမှတစ်ဆင့် သွေးကြောတွေထဲ လျင်မြန်စွာ စီးဝင်သွား၏။

ကျွန်တော့်လည်ပင်း သွေးကြောကလေးတစ်ခု တဆတ်ဆတ်ခုန်လာသည်။ ကျွန်တော် စကားတစ်ခုခု ပြောသင့်သလား။ ကျွန်တော် ဘာစကားမှ မပြောချင်ပါ။ ကျွန်တော် အလွန် မောပန်းနပ်နပ် နယ်နေပါသည်။ အသက်ရှူလိုလည်း မဝပါ။

“အိုး ကြည့်စမ်း...မင်းလက်မောင်းမှာ ဆေးမင်ကြောင်တွေ ရှိတာကိုး။ မှန်းစမ်း...ဒါ ဘာရုပ်လဲဟင်၊ ဒါ နဂါးရုပ်ကလေးလား၊ ဒါမှမဟုတ်...”

နူးညံ့သိမ်မွေ့သော လက်ညှိုးကလေး ကျွန်တော့်လက်မောင်း အိုးပေါ် ရောက်လာသည်။ ကျွန်တော်သည် သူမ၏ ထိုလက်ကိုဖြုန်းခနဲ ဖမ်းဆုပ်ထားလိုက်၏။

“အို...”

သူမ၏ မျက်လုံးထဲသို့ ကျွန်တော် စိုက်ကြည့်ရင်း သူမလက်ကောက်ဝတ်ကို အားနှင့် ဖျစ်ညှစ်လိုက်မိသည်။ သူမ၏ မျက်လုံးများသည် နွေးထွေးသယောင်ရှိနေရာမှ အေးစက်စိမ်းကားသော မျက်လုံးများအဖြစ်ချက်ချင်း ပြောင်းလဲသွားပါသည်။

အုပ်စိုး သတိထား...မင်းကို သူ မိသွားတော့မယ်။ အမိမခံနဲ့။

မဟုတ်ပါ။ အခုအချိန်မှာ သူမသည် ကျွန်တော့်လက်ထဲမှ ငါးမိန်းကောင် ဖြစ်သည်။ သူမကို ကျွန်တော် မိနေပြီ။

သူမသည် ကျွန်တော့်လက်ထဲ ရောက်နေသည့်သူမ၏ လက်ကို ဖျစ်လျှက်ရန် ကြိုးစားသည်။ ကျွန်တော် လွှတ်မပေးပါ။ ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ အခန်းထဲ ဝင်လာသည့် မိန်းမတစ်ယောက်သည် ဤအဖြစ်ကို ငြင်းပယ်လိုပါသည်ဟု မည်မျှ ကျိန်တွယ်ပြောပြော ကျွန်တော် မယုံနိုင်ပါ။ သူမ ဒါကို မျှော်လင့်ထားပြီးသား ဖြစ်ရမည် မဟုတ်လား။

“လွှတ်စမ်း အုပ်စိုး”

သူမက တအားဆောင်ရုန်းလိုက်သောအခါမှာတော့ ကျွန်တော် အသာတကြည် လွှတ်ပေးလိုက်မိပြန်သည်။

“ဟိုမှာဘာလဲ”

သူမ၏ အသံမှာ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်သွားသည့် အသံလည်း မဟုတ်။ တစ်စုံတစ်ခုကို စိတ်ဝင်စားသွားသည့် အသံအစစ်ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် သူမမျက်လုံးကြည့်ရာသို့ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

လီလီ...ကျွန်တော့် ဂစ်တာကလေး။ ဂစ်တာအိတ်ကလေးသည် ရက်ပေါင်းများစွာ သူ့ကို ပြန်လှည့်မကြည့်နိုင်သော ကျွန်တော့်အား စိတ်ကောက်နေဟန်ဖြင့် အခန်းထောင့်မှာ ကပ်နေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် သူမ ကျွန်တော့်အနီးမှ လှစ်ခနဲ လွတ်သွားသည်။ သူမသည် ဂစ်တာအိတ်ရှိရာသို့ ပုံမှန်ခြေလှမ်းများဖြင့် လျှောက်လွှားနေသည်။ ကျွန်တော်သည် ထိန်းချုပ်မှု ဟစ်ဝက်၊ လှုပ်ရှား တုန်

ခါးကပ်ကပ်ဖြင့် နေရာမှာ မတ်မတ်ရပ်ကျန်နေခဲ့မိအောင် ကြုံနေရပါသည်။

“မင်းဥစ္စာလားဟင်”

သူမသည် ဂစ်တာအိတ်ကို လက်ဖြင့် ဖွဖွ ကိုင်ကြည့်၏။

“ဟုတ်တယ်”

“ကိုယ်ဖွင့်ကြည့်ရမလား”

“ရပါတယ်”

သူမသည် ဒူးထောက်ထိုင်ကာ ခလုတ်များကို ဖွင့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ဂစ်တာကို ကြည့်ကာ တစ်စုံတစ်ခု ခပ်တိုးတိုး ရှေ့လိုက်၏။ တိုးတိတ်လွန်း၍ ကျွန်တော် မသဲကွသော စကားတစ်ခု ဖြစ်သည်။ ထို့နောက် သူမ ကျွန်တော်ရှိရာသို့ မော့မကြည့်ဘဲ မေးခွန်းတစ်ခု မေးလိုက်ပါသည်။

“သူ့အသက်ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ”

“ဘာ...”

ကျွန်တော်၏ အာရုံများကို ပုံမှန်အခြေသို့ ပြန်ရောက်အောင် ကြိုးစားအောင်မြင်သွား၏။

“ဒီဂစ်တာလေ”

“ကျွန်တော် မသိဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အင်း... အနှစ်နှစ်ဆယ်ကျော် မလား မသိဘူး”

“ဟုတ်တယ်၊ သိပ်သေချာတာပေါ့”

သူမ ဂစ်တာကို အိတ်ထဲမှ အသာအယာထုတ်ယူလိုက်သည်။ ဂစ်တာကို သူမ ရင်ခွင်ထဲတွင် ကလေးတစ်ယောက် ပွေ့သလို ကြည့်

သူမသည် ပွေ့ထားပြီး လက်ဖြင့် ဖွဖွ ပွတ်သပ်ကြည့်နေသည်။ ကျွန်တော်သည် အမျိုးသမီးနှင့် ဂစ်တာ၏ ပေါင်းစပ်မှု မြင်ကွင်းကို အချိန်ကြာကြာ ငေးမောနေမိ၏။ ထိုအချိန်၌ ကျွန်တော့်ရင်ထဲက မြစ်လောင်မြိုက်မှုများ၊ ဆာလောင်မွတ်သိပ်မှုများ တစ်စမျှ မကျန်အောင် လွင့်စဉ်သွားပြီ ဖြစ်သည်။

သူမသည် ကြိုးတစ်ချောင်းချင်းကို ထိခတ်ကာ ထိုအသံကို ပြုံး၍ နားထောင်နေ၏။ ထို့နောက် အထက်ကြိုးများကို ညှိနေသည်ဟု ကျွန်တော် ထင်သည်။

“အန်တီ... ဂစ်တာတီးတတ်သလား”

သူမ ကျွန်တော့်ကို မော့ကြည့်သည်။ ကျွန်တော့်မေးခွန်းကို မမပြတ် မေးခွန်းတစ်ခုကို မေး၏။

“ဘယ်တုန်းက ဝယ်ထားသလဲ”

“ကျွန်တော့် ဖေဖေဆီက လက်ဆောင်ရထားတာပါ၊ ကျွန်တော် ကလေးဘဝတုန်းက”

ဂစ်တာလက်ကိုင်ကို မမိုတမိ ဆုပ်ကိုင်၍ အတီးကျင့်ခဲ့ရသော နေ့ရက်များကို တွေးမိသောအခါ ကျွန်တော်သည် အိမ်ကို လှမ်းဆွတ်စွာ တမ်းတမိသည်။ ကျွန်တော် ဒီမှာဘာတွေဖြစ်နေတယ် ဆိုတာ ဖေဖေမသိဘူးနော်။

“ကိုယ်တီးတတ်သလား၊ အင်း... တီးတတ်တယ်၊ ဟိုတုန်းက ပေါ့၊ ကြာခဲ့ပါပြီ ကွာတော်တော် ကြာခဲ့ပါပြီ၊ ကိုယ့်ဂစ်တာလေးကို...”

သူမ ရုတ်တရက် စကားဖြတ်ပြီး ရယ်မောသည်။

နီလာ...။

ကျွန်တော့်မျက်စိထဲတွင် မျက်မှန်ထူထူနှင့် ပိန်ပိန်ညက်ညက်
ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို မြင်လာ၏။ ဖေဖေမှာ နီလာ ဆိုတဲ့
ကောင်မလေးတစ်ယောက် ရှိခဲ့ဖူးတယ်။

“မင်း တော်တော်တီးတတ်သလား အုပ်စိုး”

“ဆိုပါတော့”

“ဒါဖြင့် တီးစမ်းပါ”

သူမ ဂစ်တာကိုကိုင်လျက် ထရပ်ကာ ကျွန်တော့်ဘက် လှည့်
ကြည့်သည်။ ကျွန်တော် မုန်းတီးသော စူးရှမျက်လုံးများကို သူမ
ထံမှာ မြင်ရပြန်ပြီ။ ဂီတကို မြတ်နိုးစွာ နားထောင်မည့် ပရိသတ်၏
မျက်လုံးမျိုး မဟုတ်ပါ။

“ဘာလို့တီးရမှာလဲဗျ၊ ဘာအကြောင်းနဲ့ တီးရမှာလဲ”

ကျွန်တော် ခပ်ဆတ်ဆတ်မေးမိ၏။

သူမ အနည်းငယ်မျှ မပြုံးပါ။ ဂစ်တာကို ကျွန်တော့်ထံ ပစ်ပေး
လိုက်သည်။ ကျွန်တော် ကပျာကယာ ဖမ်းဆုပ်ထိန်းကိုင်ထားရ၏။

“ဘာကြောင့် တီးရမှာလဲ ဆိုတော့ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် ဒီ
အခန်းထဲမှာ ရိုးရိုးသားသားရှိနေကြတယ်လို့ အခန်းနီးချင်းတွေ သိ
အောင် သက်သေပြဖို့က ဒီတစ်နည်းပဲ ရှိတော့လို့ပေါ့ကွ”

ထို့နောက် သူမ၏ ကျယ်ပြန့်သော နှုတ်ခမ်းပါးကလေး ကော့
ညှိတ်သွားအောင် ပြုံးလေသည်။

“သူတို့ထင်သလို ကိုယ်တို့ ဘာမှမထူးခြားပါဘူးဆိုတာ သက်
သေပြဖို့ မင်းတီးရမှာပေါ့”

ကျွန်တော် စိတ်ပေါ့ပါးစွာ ပြုံးလိုက်မိပြီး ကျွန်တော့်လက်ထဲ
ချောက်လာသည့် ဂစ်တာလေးကို ချစ်ခင်စွာ ငဲ့ကြည့်လိုက်မိသည်။

“သူ့မှာ နာမည်တစ်ခုရှိတယ်၊ ကျွန်တော်ကလေးဘဝတုန်း

သူ့ကို နာမည်ပေးဖူးတယ်၊ သူ့နာမည် လီလီတဲ့”

သူမက တအံ့တဩ ပြုံးနေ၏။

“အဲဒါ မိန်းကလေးနာမည်ပဲကွ၊ ဘာဖြစ်လို့ မိန်းကလေးနာမည်
မဟာလဲ”

ကျွန်တော် ခေါင်းတစ်ချက် ဆတ်ခနဲ ခါလိုက်သည်။

“မသိပါဘူး၊ အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော် ရည်းစားလေး တစ်
ယောက် လိုချင်နေခဲ့သလား မပြောတတ်ဘူး”

သူမ အသံထွက်အောင် ရယ်မောလိုက်သည့်အခါ ကျွန်တော်
နုနုသူမ အကြားရှိ စိမ်းကားမှုများ လျော့နည်းသွားပါသည်။

“သီချင်းတွေက အမျိုးမျိုးပဲ၊ အန်တီ ဘာအမျိုးအစား နား
ထောင်ချင်လဲ၊ ရော့ခ်လား၊ ဘလူးစ်လား၊ ပန်ခ်လား”

ပခုံးတွန့်ပြီး မျက်လုံးထောင့်ကပ် စဉ်းစားဟန်ဖြင့် သူမပြုံး
လိုက်သောအခါ သူမသည် အသက်ဆယ်နှစ်လောက် ပို၍ ငယ်ရွယ်
နုပျိုသွားသည်။

“အင်း... ကိုယ် သိပ်ကြားချင်တဲ့ သီချင်းတစ်ပုဒ် ရှိတယ်၊
တီးတဲလ်စ်အဖွဲ့ရဲ့ ရက်စတာဒေး သီချင်း”

သူမ ကျွန်တော့်အား ပြန်ကြည့်ပြီး မေးသည်။

“မင်း အဲဒါကို တီးနိုင်လား”

“သိပ်တီးနိုင်တာပေါ့၊ ကျွန်တော်ကလေးဘဝကတည်းက ကျွန်တော့်အဖေ သင်ပေးခဲ့တဲ့ သီချင်းပါ”

“တကယ်၊ ကြည့်စမ်း...ဘယ်လောက် အံ့သြဖို့ ကောင်းလှသလဲနော်”

သူမ၏အသံမှာ အမျိုးသမီးငယ်တစ်ယောက်၏အသံလိုက် ချိုမြဲနေသည်။ ကျွန်တော် သူမ၏အပြုံးကို ခဏငေးမောနေမိသလို မြသီတာရဲ့မျက်လုံးတွေ၊ ဒါက မြသီတာရဲ့မျက်လုံးတွေ...။

ခင်ဗျား ဘာဖြစ်လို့ အဲလိုမရယ်တာလဲ။

ကျွန်တော် ခုတင်ပေါ်မှာ ထိုင်၍ မတီးတာ ကြာပြီဖြစ်သေး ဂစ်တာလေးကို စိတ်ပါလက်ပါ တီးမိသည်။

“မနေ့က အချိန်ကို ကျွန်တော် ပြန်ရောက်သွားတယ်... ကျွန်တော် ခုကွဆင်းရဲတွေ အားလုံး အဝေးမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့သလိုပါပဲ။ အခု ကျွန်တော်လိုအပ်သမျှဟာ ဟောဒီနေရာမှာ နေဖို့ပါပဲ။ အို ကျွန်တော်ဟာ မနေ့တစ်နေ့ဆီကို ချက်ချင်း ပြန်ရောက်သွားပါတယ်...”

သူမက ကျွန်တော့်အား ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ လက်ပိုက်ကြည့်နေသည်ဟူသော အသိစိတ်သည် တဖြည်းဖြည်း ကျွန်တော့်ထံမှ ပျောက်ကွယ်သွား၏။ လောလောဆယ် ကျွန်တော်သည် ဂစ်တာလေးသာ ရှိသော နေရာသီးသန့်ကလေးတစ်ခုတွင် ရောက်သွားသည်။ အဲသည် နေရာမှာ ဘယ်သူမှ မရှိ၊ မြသီတာလည်း မရှိ၊ ကျွန်တော်လည်း မရှိ၊ ဂစ်တာလေးသာ ရှိလေသည်။

“ကျွန်တော်ဟာ ကျွန်တော်မဟုတ်တော့တဲ့အချိန်... ကျွန်တော်အပေါ်မှာ အုပ်စိုးကျလာတဲ့အရိပ်တစ်ခု... ရုတ်တရက်ပေါ့... သူမ ဘာကြောင့်သွားရတာလဲ ကျွန်တော်မသိခဲ့... သူမ မပြောခဲ့ပါ ကျွန်တော်အမှားတစ်ခုခု ပြောခဲ့မိပါတယ်... အခုတော့ ကျွန်တော်ဟာ မနေ့ဆီကိုပဲ ပြန်လည်တမ်းတနေရပါပြီ...”

ကျွန်တော်သည် မနေ့က တစ်နေ့ဆီ ပြန်ရောက်သွားပြီ။ လှပသော မျက်ဝန်းလေးများ ရှိခဲ့သောနေ့၊ အပြုံးများဖြင့် ကြည်နူးခဲ့သောနေ့၊ နောင်တတွေ မပေါ်ပေါက်သေးမီနေ့၊ ပြစ်မှုတွေ မကျူးလွန်သေးမီနေ့၊ အားပျက်ရှုံးနိမ့်မှုများ မရှိသေးသည့်နေ့၊ ရက်ရွံ့မှုတွေ မရှိစားရသေးမီနေ့... မနေ့တစ်နေ့။

“အချစ်ဆိုတာ အလွန်လွယ်ကူတဲ့ ကစားနည်းများလား... အခု ကျွန်တော်လိုအပ်တာကတော့ နေရာလေး တစ်ခုသာပါပုန်းကွယ်ဖို့ ထွက်ပြေးဖို့ နေရာ... အို အဲဒီမှာသာ ကျွန်တော် မနေ့ကကို ပြန်ရမှာမို့ပါ...”

သီချင်းဆုံးသွားသောအခါ ကျွန်တော်သည် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်သွားသည်။ ခရီးဝေး တစ်နေရာကို ကျွန်တော်ရောက်ခဲ့သည်မဟုတ်လား။ ဘယ်သူမှ လိုက်မလာနိုင်သော နေရာ။ နာကျင်မှုတို့ လိုက်၍ မရသော နေရာ။

ယခုတော့ ကျွန်တော်သည် နာကျင်ခါးသီးမှုများဆီ ပြန်ရောက်လာပါပြီ။

“သိပ်အံ့သြဖို့ ကောင်းတာပဲ”

သူမသည် ကျွန်တော့်အနီးမှာ ကပ်ရပ်နေ၏။ သူမ မျက်မှန်မှာ အပြုံးမရှိပါ။ သို့သော် ကျေနပ်နှစ်သိမ့်မှုများစွာကို သူမ၏ မျက်ဝန်းများတွင် မြင်ရသည်။

“မင်းဒီလောက်လှတဲ့ ဂီတတွေ ပန်တီးနိုင်လျက်သားနဲ့ ဂစ်တာမတီးဘဲ ဘာတွေ လျှောက်လုပ်နေတာလဲ၊ ဟင်... အုပ်ရဲ၊ ကျွန်တော် ဂစ်တာကို တင်းတင်းဆုပ်၍ သူမအား မထူးသည့် အကြည့်မျိုးဖြင့် မော့ကြည့်လိုက်သည်။

“သူက ကျွန်တော့်ကို ထမင်းမကျွေးနိုင်လို့ပဲပေါ့”

သူမ ခေါင်းအသာခါယမ်းပါသည်။

“ပြောစမ်းပါ သား၊ သားရဲ့ ဘဝမှာ တစ်ခုခု မဖြစ်ချင်ဘူးလားကွယ်”

သူမ၏ မျက်ဝန်းများမှာ လေးနက်မှုနှင့် ကရုဏာကို တွေ့နေရသည်။

ကျွန်တော် ခြောက်ကပ်ကပ် တစ်ချက်ရယ်လိုက်မိ၏။

“ကျွန်တော် ဂစ်တာနဲ့ အသက်မွေးတဲ့ လူတစ်ယောက် ဖြစ်ချင်တယ် အန်တီ၊ ဒါပေမဲ့ မရဘူး၊ ကျွန်တော် ကြိုးစားကြည့်ပြီးပြီ”

ကျွန်တော် သူမအား ရက်ရွံ့စိတ်များ ပျောက်ဆုံးသွားကာ ကလေးတစ်ယောက်၏ အိပ်မက်များနှင့် လူငယ်တစ်ယောက်၏ ခါးသီးသော အတွေ့အကြုံများကို စိတ်လိုလက်ရ ပြောပြနေမိသည်။

“အခုတော့ ကျွန်တော်ဟာ အက်ခိုးနဲ့ ဘာမှမဆိုင်တဲ့ လူတစ်ယောက်ဖြစ်ရုံသာ မကတော့ဘူး၊ ဂစ်တာနဲ့ ဘာမှမဆိုင်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ ဖြစ်နေပြီ။ ကျွန်တော် တစ်ခါတစ်ခါ အိမ်ပြန်ချင်တယ်။

ကျွန်တော့်မယ်လို့ ခဏခဏ ဆုံးဖြတ်ချက်တွေ ချတယ်။ ခဏခဏ မြေလှမ်းတွေ ပြင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် မပြန်ဖြစ်ခဲ့ပါဘူး။ ကျွန်တော့်ကျွန်တော်အတွက် ဘဝတစ်ခုခု ရှိကိုရှိရမယ်လို့ ကျွန်တော် စတင်ပြီး နေနေခဲ့ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ သေချာပါတယ်အန်တီ၊ ကျွန်တော် သိပ်ကြာကြာမခံနိုင်တော့ပါဘူး၊ ကျွန်တော် ရိပ်မိနေပါပြီ”

သူမ၏ လက်တစ်ဖက်က ကျွန်တော့်ဆံပင်များကို ညင်သာ ဖိကိုင်လာသည်။

“တယ်လဲ ပျော့ညံ့တဲ့ ကလေးပါလားကွယ်၊ မင်းဘာဖြစ်လို့ လောက် ပျော့နေရတာလဲ၊ လူတစ်ယောက်မှာ အရည်အချင်းသာ ရှိရင် တစ်ချိန်ချိန်မှာ ထိုက်တန်တဲ့ ဘဝတစ်ခုကို ရစေရမှာပေါ့၊ ခြေလှမ်းမကျဲနဲ့၊ တစ်ကနေပဲ စ၊ ကြတာပေါ့၊ သိပ်လောဘကြီးလို့ မရဘူး၊ အုပ်စိုးရဲ့၊ စနက်က်ဘား တစ်ခုခုကနေ စ၊ ရအောင်”

ကျွန်တော် ပင့်သက်ရှိက်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော် ကြိုးစားပြီးပြီ အန်တီ၊ ဘယ်ဆိုင်မှ ဂစ်တာသမား တစ်ယောက် မငှားချင်ကြဘူး၊ ဘယ်သူမှ ကျွန်တော့်ကို မငှားကြဘူး”

“ထပ်ပြီး မကြိုးစားချင်ဘူးလား၊ ကိုယ် လိပ်စာတစ်ခု ပေးလိုက်မယ်လေ”

ကျွန်တော် ဖြည်းလေးစွာ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။

***

(၁၉)

မီးခပ်မှိန်မှိန်လေး၊ ဣန်းထားသော လေအေးစက်တပ်အခန်း
ထဲတွင် ဖန်ခွက်သံ၊ ခက်ရင်းနှင့် ပန်းကန်ထိသံ၊ စကားပြောသံ၊ ရယ်
မောသံတို့အကြား၌ ကျွန်တော့်ဂစ်တာသံသည် တစ်ခါတစ်ခါ အပို
ပစ္စည်းတစ်ခု ဖြစ်ဖြစ်သွားသည်။

ကျွန်တော်က တစ်နေရာ၊ သူတို့က တစ်နေရာ။ သူတို့သည်
ဟိယာနှင့် အအေးကို အမြည်းအစုနှင့် မြည်းရင်း ကျွန်တော့်ဂစ်တာ
သံကိုပါ ရော၍ သောက်နေကြရဲ့လား၊ ကျွန်တော်မသိပေ။

ဆိုင်ပိုင်ရှင်သည် သူမ၏ မိတ်ဆွေဟု သိရသည်။ ဆိုင်ရှင်အား
အလုပ်လျှောက်သည့်အချိန်၌ ဆိုင်ရှင်မှာ ကျွမ်းကျင်သော ဂစ်တာ

ဂျူးစာပေ

သမားတစ်ယောက်ရှိနေပြီးပြီ။ သို့သော် သူမ၏ စာကြောင်းပျံ့
ဖတ်ပြီးနောက် ကျွန်တော့်အား ဂစ်တာတီးခိုင်းပါသည်။ မူလအား
ဝင်နေသော ဂစ်တာသမား၏ ရှေ့မှောက်တွင် ကျွန်တော်သည်
မေးပွဲတစ်ခု ပြောသလို ဂစ်တာတီးပြခဲ့ရသည်။

လီယိုဆေယာ သိဆိုသော ‘မင်းကို ကိုယ်လိုအပ်တဲ့အခါ
When I need you သိချင်းနှင့် ဘာတိဟစ်ဂင်စ်၏ ကာမ
ဘလန်ကာ သိချင်းနှစ်ပုဒ်ကို ကျွန်တော် သိဆိုရင်း တီးပြခဲ့၏။

“မဆိုးပါဘူး၊ လူသစ်တစ်ယောက်အနေနဲ့ တော်တော် တော်
တယ်လို့ ပြောရမှာပေါ့”

ထိုအခါကိုက ရင်းနှီးစွာ ပြီးရယ်လျက် ကျွန်တော့်ပန်းကို ပုတ်
သည်။ ထိုသူ၏ ထောက်ခံချက်ကြောင့်လား၊ သူမ၏ စာကြောင်း
လား၊ သို့မဟုတ် ကျွန်တော့်ဂစ်တာတီးခတ်မှုကိုပဲ သဘောကျသွား
သလား ကျွန်တော်မသိပါ။ ကျွန်တော့်ကို အလုပ်ခန့်သည်ဟု အပြော
ပေးလိုက်ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ညတွင် ရင်ခုန်စွာ ကြည်နူးနေ၏။ အက်ဖ်
တီးဝိုင်း၏ ပထမပွဲဦးတွက် ဖြေဖျော်ခွင့်ရသည့်နေ့က ခံစားချက်
မျိုးပင် ဖြစ်သည်။

“လီလီ... ကိုယ် လှေကား တစ်ထစ်တော့ ရောက်သွားပြီကွ”
ကျွန်တော်၏ ပထမဆုံးအလုပ်ဝင်သည့်နေ့တွင် ဆိုင်သို့ သူမ
လိုက်လာပြီး အားပေးပါသည်။

“အချစ်ဆိုတာ အလွန်လွယ်ကူတဲ့ ကစားနည်းများလား...
အခု ကျွန်တော်လိုအပ်တာကတော့ နေရာလေးတစ်ခုသာပါ

ပန်းကွယ်ဖို့ ထွက်ပြေးဖို့နေရာ... အို အဲဒီမှာသာ ကျွန်တော်
မနေ့ကကို ပြန်ရမှာမို့ပါ...”

သူမ၏ မျက်လုံးများက မိမိတပည့်ကို ကျေနပ်အားရသော
စရာတစ်ယောက်၏ မျက်လုံးများ ဖြစ်သည်။

အပြန်မှာ သူမကို ကျွန်တော်ကားမောင်း၍ လိုက်ပို့ပေးရသည်။
သူမကားကို ဝိုဒေါင်ထဲ သွင်းပေးအပြီး ကျွန်တော်ပြန်ခါနီးတွင် သူမ
က “ကားတစ်ခွန်း ပြောပါသည်။

“မင်းကို ဆီးရီးစ်သွင်းဖို့၊ ခွေထုတ်ဖို့ တစ်ယောက်ယောက်
က ကားကမ်းလှမ်းလာရင် မင်း လုံးဝ လက်မခံရဘူးနော်”

ကျွန်တော် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောမိပါသည်။

ကျွန်တော်သည် နံနက် ၉ နာရီမှ ညနေ ၅ နာရီအထိ သူမ၏
ဒီဂျစ်တာအဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်ပြီး ည ၇ နာရီမှ ည ၁၁ နာရီအထိ
ဂျက်စမင် စနက်ကံဘားတွင် ဂစ်တာတီးခဲ့ပါသည်။

ကလပ်တွင် စားပွဲထိုးအလုပ် လုပ်ရစဉ်က ညနေ ၆ နာရီခွဲမှ ည
၁၀ နာရီခွဲအထိ အလုပ်လုပ်ရ၏။ အောက်ကျိုမှုများ၊ သိမ်ငယ်မှု
များ၊ မကောင်းမှုများ၊ ညစ်ညမ်းမှုများနှင့် နေ့စဉ် ရင်းနှီးမှုမှ လခ
ရုံထောင်ကျပ်နှင့် ဆားဗစ်စ်အတွက် ဒေါ်လာ ၂၀ လစဉ် ရရှိခဲ့သည်။
ရပ်တယ်တံထိတ်ခိုးဝှက်၍ရသော အပိုဆုကြေးနှင့် ပေါင်းမှ လစဉ်
ရုံလောက်အောင် ငွေ နည်းနည်းပါးပါး ရခဲ့သည့် ဘဝဖြစ်သည်။
ယခုအခါ ကျွန်တော် တီးချင်လွန်းသော ဂစ်တာကို ထိုင်တီးနေရုံပါ
ပဲ။ ငွေချင်း အတူတူ ဆိုလျှင် ရင်းနှီးရသည့် သိက္ခာချင်း မတူပါ။
ဂျက်စမင်တွင် ကျွန်တော်၏ သိက္ခာပွန်းပဲ့မှု နည်းပါးပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ ဂစ်တာသမား နှစ်ယောက်သည် သုံးလေးရက်ကြာလာသည့်အခါ ညီအစ်ကိုလို၊ သူငယ်ချင်းတွေလို ဖြစ်သွား၏။ ဂီတသည် မသိသောလူနှစ်ယောက်ကို ခိုင်မြဲအောင် ပေါင်းစပ်ပေးနိုင်ပါသည်။

သူ့နာမည်ကတော့ ကိုဝေလင်းဖြစ်သည်။ ကိုဝေလင်းသည် ဂစ်တာကို အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပညာအဖြစ် ကျွမ်းကျင်စွာ တတ်မြောက်ခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ သူသည် နာမည်ကြီး တီးဝိုင်းတစ်ခုမှာ ဂစ်တာတီးသူ ဖြစ်သည်။

“မင်းအသံ မဆိုးဘူးပဲ၊ အဆိုတော်လုပ်ရင် ရမယ်ကွ”

“ကျွန်တော်က ဂစ်တာသမားဖြစ်ချင်တာ အစ်ကိုရ၊ သီချင်းစပ်ချင်တာ”

“ရတာပဲကွ၊ အခုဆို ကိုယ်တိုင် သီချင်းရေး၊ ကိုယ်တိုင်ဆိုနေတဲ့ ဂစ်တာသမားတွေ အများကြီးပဲ”

ပင်တိုင်အဆိုတော်အမျိုးသမီးနှစ်ယောက် တစ်လှည့်စီ ဆိုကြပြီး တစ်ခါတစ်ရံ ကျွန်တော်နှစ်ယောက် ဝင်ဆိုရပါသည်။

ဂီတကို စိတ်ဝင်စားစွာ ခံစားမှု ယစ်လိုသူများနှင့် ဘီယာကို မူးယစ်လိုသူများ ရောနှော၍ နားထောင်ကြသောကြောင့် တစ်ခါတစ်ခါ ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော် လူပိုအဖြစ် ခံစားရသည်က လှလျှင် ဂျက်စမင်မှာ ဂစ်တာတီးရတာ စိတ်သက်သာပါသည်။

ယခုအခါ ကျွန်တော်သည် သူမ၏ ဒရိုင်ဘာဖြစ်သော်လည်း ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦးကြားရှိ တင်းမာစိမ်းကားမှု တံတိုင်းကြီး ပြိုပျက်သွားပြီဖြစ်၍ ကားမောင်းရာတွင် စိတ်တင်းကျပ်မနေတော့ပေ။

ကားမောင်းရင်း သူမကို စကားလှမ်းပြောခွင့် ရှိပြီ။ သူမ၏ ကျေးသော စကားများကိုလည်း ရယ်သံစွန်းထင်းလျက် ကျွန်တော် နှိပ်ကြားရပြီ။

“မင်းသီချင်းဆိုတဲ့အခါ အသံကို အပြည့်မဆိုဘူးနော်၊ ကိုယ်နုနုနုကြည့်နေခဲ့တယ်၊ အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ကျွန်တော် နောက်ကြည့်မှန်မှတစ်ဆင့် သူမကို ငေးကြည့်လိုက်၏။

“ဟုတ်လား၊ ကျွန်တော်တော့ အဲလို မထင်ဘူး၊ မရလို့နဲ့ တူမယ် အန်တီ၊ ကျွန်တော့်အသံက အော်ရင် အက်သွားတယ်”

“မဟုတ်သေးဘူး၊ မင်းအသံကို အပြည့်ကို မဆိုတာ။ မင်းနှုတ်ခမ်းကို လှုပ်ရုံပဲ လှုပ်ပြီး ဆိုနေတာ၊ အဲဒါ အကျင့်ပါသွားလိမ့်မယ်၊ ပါးစပ်ပြဲပြီး ဆိုရမှာ မင်းရှက်နေသလား၊ နှုတ်ခမ်းရွံ့သွားမှာ နှိပ်သလား၊ လိုအပ်တဲ့ အချိန်မှာ ဗိုကယ်လ်အပြည့်သုံးစမ်းပါကွ၊ ပရိသတ် ဆယ်ယောက်မို့ လျှော့ဆိုတာ ဘာညာ လုပ်မနေနဲ့၊ တစ်ယောက်တည်းလဲ ဒီထုထည်၊ လူတစ်ထောင်လဲ ဒီထုထည်ဖြစ်ရမှာပဲ။ ဒါနဲ့ မင်းအခန်းမှာ ကက်ဆက်တောင် မမြင်ခဲ့မိပါလား၊ ဂစ်တာသမား တစ်ယောက်မှာ ကက်ဆက်ဆိုတာ အနိမ့်ဆုံး ကျောင်းဆင်းခန်းစာပဲ၊ မင်းအိမ်ကဖြစ်ဖြစ် ပြန်ယူကွာ”

ကျွန်တော် ပင့်သက်ရှိက်လိုက်မိသည်။

“ကျွန်တော် ဂစ်တာနဲ့ ပြန်တွေ့ရတာ ရက်ပိုင်းပဲ ရှိသေးလို့ပါ၊ ကျွန်တော် ဝယ်ဖို့ ငွေစုထားပါတယ် အန်တီ”

“လောလောဆယ်မင်း ကိုယ့်အိမ်မှာလာနားထောင်ကြည့်
ဂီတက ပေးတဲ့ ရသကို ကိုယ် ရနိုင်သလောက် အပြည့်အဝ ယူ
တယ်၊ မင်းတွေ့မှာပါ”

သူမသည် ကျွန်တော့်အား ပထမဦးဆုံးအကြိမ် သူမ၏
ထဲ ဝင်ခွင့်ပြုခဲ့သည်။

ခုနစ်မိုင်ခွဲတွင်ရှိသောသူမ၏အိမ်သည် ခြံဝန်းသုံးခုစာလောက်
ကျယ်သော ရှေးဟောင်း တိုက်အိမ်ကြီး ဖြစ်သည်။ ခြံဝန်း တစ်ခု
တွင် မြက်ခင်းများကို စနစ်တကျ မွေးထားသည်။ ကားသွားရန်
ရပ်ရန် ကွန်ကရစ်လမ်းများမှ လွဲလျှင် ကျန်သည့် မြေပြင်သည် မြက်
ခင်းနှင့် သစ်ပင်ကြီး သစ်ပင်ငယ်များသာ ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်
စဉ်က တိုက်အိမ် ဆင်ဝင်အမြင့်ကြီး၏ အောက်မှာသာ ထိုင်စေ
ခဲ့ရသော်လည်း ယခုအခါ အိမ်တွင်းသို့ ဝင်ခွင့်ရပြီ ဖြစ်သည်။

အိမ်သည် အပြင်ဘက်မှ ကြည့်လျှင် အုတ်နီရောင် အဟောင်း
ကြီးဖြစ်သော်လည်း အိမ်ထဲမှာတော့ နံရံများ ဖြူဖွေးတောက်ပ
သည်။ မြင့်မားသော ပြတင်းပေါက်ရှည်ကြီးများ အလွန် များပြ
လှပါသည်။ ခန်းဆီးအမြင့်ကြီးများ ဆွဲချထားသော်လည်း အလ
ရောင် ကောင်းစွာရသောအိမ် ဖြစ်သည်။ အုတ်သမံတလင်းမှာ
တစ်စက်မျှ မရှိ။ ဧည့်ခန်းအကျယ်ကြီးတွင် ဆက်တိုက်စုံ ခပ်လှ
လှမ်း ကွာလျက် ချထားသည်။ ဧည့်ခန်း၏ ဘယ်ဘက်ထောင့်တွင်
အနက်ရောင် လက်နေသော စန္ဒရာကြီး တစ်လုံး ရှိပါသည်။ ဧည့်

ခန်းမှာ ရုပ်မြင်သံကြားစက် မရှိ၊ ကက်ဆက် မရှိ၊ စန္ဒရာ က လွဲလျှင်
အမျှ မရှိပါ။

“လာ... အပေါ်ထပ်ကို တက်ရမယ်”

ဧည့်ခန်း၏ တစ်ဖက်တွင် ထမင်းစားခန်း အကျယ်ကြီးကို
ရုပ်မြင်ရသည်။ ကျွန်တော်သည် ထမင်းစားခန်း အဝင် ဘေးဘက်
အောက်ရှိ ကျွန်းလှေကားကြီးအတိုင်း သူမ၏ နောက်မှ တက်လိုက်
ရ၏။ အပေါ်တွင် မှန်တံခါးကို ဖွင့်၍ ဝင်လိုက်သောအခါ ကော်
ဖီစားခန်းထားသည့် အေးစိမ့်သော ခန်းမကျယ်ကြီးထဲသို့ ရောက်
ရ၏။ သူမက ဖိနပ်မချွတ်သောကြောင့် ကျွန်တော်လည်း
ဖိနပ် မချွတ်ပါ။ ကျွန်တော်တို့သည် ကတ္တီပါ ဖုံး ဆိုဖာကြီးများ ချ
ထားသည့် ဧည့်ခန်းကို ကျော်၍ အိမ်ကြီး၏ တစ်ဖက်အဆောင်ခန်း
တစ်ခုသို့ ဝင်လိုက်ကြသည်။ ပေ ၂၀ ပတ်လည်အကျယ်လောက် ရှိ
သည့် ထိုအခန်းကြီးကို မြင်ရသောအခါ ကျွန်တော်၏ အိပ်မက်ကို
ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင် ပြန်တွေ့လိုက်ရလေသည်။

လေဆာဓာတ်ပြား ဖွင့်သည့်စက်၊ ကက်ဆက်ခွေ ဖွင့်သည့်စက်
နှင့် အသံညှို့၊ အသံချဲ့သည့် စက်များ အထပ်လိုက်ကို ကျွန်းစားပွဲ
ပျပ်တစ်လုံး၌ တင်ထားသည်။ အခန်းထောင့် တစ်ခုစီတွင် ကျွန်တော်
မီးလောက်ရှိသည့် စပီကာအကြီးကြီး နှစ်ခုကို လသာဆောင်အထွက်
တံခါးပေါက်ဘက် ခပ်စောင်းစောင်းအနေအထားဖြင့် စနစ်တကျ
ချထားသည်။

“ဟောဒီတံခါးကို ဖွင့်လိုက်ရင် ဟိုဘက်မှာ လသာဆောင်
အကျယ်ကြီး ရှိတယ်၊ အဲဒါက အိမ်ရဲ့ နောက်ဖေးတည့်တည့်ပေါ့၊

တစ်ခါတစ်ခါ စပိကာတွေကို အလုပ်ပိတ်အခန်းထဲ မထားချင်ဘူး။ အခါ အဲဒီလသာဆောင်ဘက် ချထားပြီး အဲဒီမှာ ဒရင်းဘက်က သီချင်းနားထောင်လို့ရတယ်။ အသံ ပိုကောင်းတာပေါ့။ ဂီတသဘာဝအသံကို ဖမ်းမိသွားတာပေါ့”

သူမက မှန်တံခါးကို ဖွင့်ပေးသည်။

“ဟောဒီ ဗီရိုထဲမှာ လေဆာဒစ်(စ်စ်)တွေ၊ မင်း ကြိုက်တာတွေ ဖွင့်ပြီး နားထောင်”

ကျွန်တော် ရုတ်တရက် ဘာသီချင်းရွေးရမလဲ မသိဘဲ ကြေညာနေသည်။

“တကယ်ခေတ်မီပြီး စနစ်ကျတဲ့ ရက်ကောဒင်း စတူဒီယိုမှာ အသံအမျိုးအစားတွေကို တန်ဖိုးရှိရှိ တကယ်ခွဲခြားပြီး အသေးစိတ် သုံးထားတဲ့အခါ ဂီတဟာ လူတစ်ယောက်ရဲ့အကြားအာရုံထဲက တစ်ဆင့်ရောက်လာပြီး နှလုံးဆီကို ထိထိခိုက်ခိုက် ရောက်သွားရတာပဲ။ အဲဒီလို အသေးစိတ်အရသာတွေကို ခွဲခြား ခံစားနိုင်ဖို့ ဟောဒီ စပိကာကြီး နှစ်ခုကို ကိုယ် နိုင်ငံခြားက မှာထားခဲ့ရတာ”

သူမက ကျွန်တော့်အား ဆရာတစ်ယောက်၏ အပြုံးမျိုးဖြင့် ကြည့်သည်။

“စပိကာတွေရဲ့ ဖွဲ့စည်းပုံကို မင်းနားလည်ပါ တယ်နော်။ ဘောက်စ်တစ်ခုထဲက အသံပေါက် ၄ ခုဟာ သူ့အလုပ်သူ မှန်မှန် ယူသွားတာ။ ကိုယ်နဲ့ ဆိုင်တဲ့အသံကိုပဲ ကိုယ်တာဝန်ယူပြီး ထုတ်ပေးတာ။ ကိုယ်နဲ့ မဆိုင်တဲ့အသံကို လွှတ်ထားတာ။ ဆိုင်တဲ့လူက ယူပြီး

ထုတ်ပေးရတာ။ တွေ့လား ဟောဒီမှာ အပေါက်တွေ၊ သူက အသံအသေးစိတ်ကလေးတွေကို တာဝန်ယူတယ်။ မိုးစက်ကလေးတွေ၊ နှစ်စက်ကလေးတွေ ကျတဲ့ အသံမျိုး၊ အင်း...နောက်ပြီး ဒရမ်၊ ဓာတ်(တ်)တစ်ခုရဲ့ ဆင်ဘောလ် ကြေးပြားရဲ့ ဘေးအနားကို ပွတ်ရုံ ပွတ်ဖွဲ့သွားတဲ့ ခပ်ရှုရှုအသံဖွဖွကလေးမျိုး၊ အဲဒီလို ခပ်ဆင်ဆင် အသံအပိုင်းအစလေးတွေပေါ့။ အသံအသေးနဲ့အကြီးဟာ ရောမသွားဘဲ ဓာတ်ရချင်း သူ့တန်ဖိုးနဲ့သူ ထွက်လာရမယ်”

ကျွန်တော့်အား သူမက ဓာတ်ပြားတစ်ချပ် ရွေးထုတ်ပြီး ဖွင့်ပြပါသည်။

“ဘရမ်းရဲ့ ဂီတကို စနစ်နဲ့ တီးတဲ့အသံ မင်းကြားဖူးလား”

ကျွန်တော် ခေါင်းယမ်းပြလိုက်၏။

“ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ဂစ်တာသမားဟာ ဂစ်တာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ရနိုင်သမျှ အသံတွေကို ထုတ်ပေးတတ်ဖို့ပဲ လိုတာပါ။ ဒါပေမဲ့ ဒီဓာတ်ပြားကို နားထောင်ကြည့်စမ်း”

ကျွန်တော် သူမကို ငေးကြည့်မိသွားပါသည်။ ဂီတအတွက် သူမအချိန်နှင့် ငွေကို သုံးစွဲပုံမှာ ကျွန်တော်ဘယ်လိုမှ မထင်မှတ်ထားခဲ့သည့်အဖြစ်ပါ။ ကျွန်တော်သည် ဤအခန်းမျိုး၊ ဤပစ္စည်းမျိုးဖြင့် ဂီတကို စနစ်ကျကျ ခံစားနိုင်ဖို့ နှစ်ပေါင်းများစွာ အိပ်မက်မက်ခဲ့ဖူးသည်။

ကျွန်တော်သည် ပတ်ဝန်းကျင်ကို မေ့လျော့သွားသည်။ ကျွန်တော့်နံဘေးမှာ အမျိုးသမီးတစ်ဦး ရှိနေတာကို မေ့လျော့သွားသည်။

ကျွန်တော်သည် သူမ၏ ကားမောင်းသမားဟူသော အဖြစ်ကို
 လျော့သွားသည်။ ဘယ်သူမှ လိုက်မရသော သီးသန့်နေရာတစ်ခု
 ကျွန်တော်ရောက်သွားသည်။ ကျွန်တော်ရောက်သွားသည်နေရာ
 တွင် ဘယ်သူမှ မရှိ၊ သူမ မရှိ၊ မြသီတာ မရှိ၊ အက်ခိုးလည်၊ မရဲ
 ပင်လယ်ရေလှိုင်းတွေ၊ ကျောက်ဆောင်တွေ၊ တိမ်တွေ၊ ပန်းပွင့်တွေ
 မွေးရန်တွေ... ကျွန်တော်သည် လေစီးကြောင်းတွင် ညင်သာစွာ
 မျောလျက် ရှိသည်။

***

ဂျူးစာပေ

(၂၀)

“မင်းအမေအကြောင်း ပြောပြစမ်းပါ”

“ခင်ဗျာ”

ကျွန်တော်ကားမောင်းနေစဉ် သူမက မေမေအကြောင်း မေး
 လာသောအခါ ကျွန်တော် အံ့သြသွားပါသည်။

“အမေ့ရဲ့ နာမည်ဟာ ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်လိုအမျိုးသမီးလဲ၊
 ရုပ်ရည်နဲ့ အသွင်အပြင် ဘယ်လိုနေသလဲ... အဲဒါမျိုးတွေပေါ့”

ကျွန်တော် မေမေ့ကို မေ့ထားခဲ့သည်မှာ ကြာပါပြီ။ မေမေ့ကို
 သာမက ဖေဖေ့ကိုလည်း ကျွန်တော် မေ့နေခဲ့ပါသည်။

“မေမေ့နာမည်က မစ်ပယ်တဲ့၊ အဲဒီတုန်းက မေမေက အမြဲ

ဂျူးစာပေ

ပြီးနေတာ၊ အဲဒီတုန်းက မေမေ ကျွန်တော့်ကို နာမည် ဘယ်
မခေါ်ဖူးဘူး၊ လူလေးလိုပဲ ခေါ်ခဲ့တာ”

“အခု ဘယ်အရွယ်ရှိပြီလဲ”

ကျွန်တော် မေမေမျက်လုံးများကို မြင်ယောင်ကြည့်မိသလို
ညိုရုံကလေး ညိုလဲ့သည့် မျက်လုံးများသည် မိန်းမတစ်ယောက်
တွက် လှပသော်လည်း ယောက်ျားတစ်ယောက်အတွက်တော့
မရှိပါ။

“မေမေက ကျွန်တော် ပထမတန်းအရွယ်မှာ ဆုံးသွား
တယ်”

“အို...”

သူမ တိတ်ဆိတ်သွား၏။ သို့သော် ကျွန်တော်ဆက်ပြောလို
ပါသည်။

“မေမေတစ်ခါမှ ဒေါသဖြစ်တာ မတွေ့ဖူးဘူး၊ ကျွန်တော်
မေမေဆီက သည်းခံမှုတွေ၊ အေးချမ်းမှုတွေ ရပါစေလို့ ကလေးတစ်
က အမြဲဆုတောင်းခဲ့ဖူးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မေမေက ကျွန်တော့်အတွက်
အဲဒါတွေ မပေးနိုင်ခဲ့ဘူး။ မေမေဆီက ကျွန်တော်ရလိုက်တာမျိုး
လုံးတစ်ခုတည်းပါပဲ။ ဟောဒီ အညိုရောင်ဖျော့ဖျော့ မျက်လုံးပေါ့
ပေါ့။ မေမေဆီမှာ အဲဒီမျက်လုံးတွေက လှတယ်၊ ကျွန်တော့်ဆီမှာ
တော့ အဲဒီမျက်လုံးတွေက ကြောင်စိစိ၊ ပျော့ညံ့ညံ့နဲ့ ရုပ်ဆိုးမ
တယ်”

သူမကိုနောက်ကြည့်မှန်မှ လှမ်းကြည့်တော့ သူမ ကျွန်တော်ကို
စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေသည်နှင့် ဆုံသွား၏။ ဘယ်သူမှ မမြီးကြပါ။

ဂျူးစာပေ

“ကျွန်တော်ရသမျှ ရုပ်ရည်၊ အမူအကျင့်၊ ဒေါသကြီးတာ၊ ရိုင်း
တာ၊ ပစ်စလက်ခတ်နေတာ... အဲဒါ ဖေဖေဆီကချည်းပဲ”

“သူ ဘာအလုပ်လုပ်သလဲ”

“စာအုပ်အဟောင်းရောင်းပါတယ်၊ ဖေဖေက မွဲတယ် အန်တီ
မျိုးနွားရေးမလုပ်တတ်ဘူး။ ကျွန်တော်ပိုက်ဆံများများရရင် ဖေဖေ
အိပ်လမ်းပို့ဖို့ စဉ်းစားထားတယ်၊ ဖေဖေပျော်မှာပဲ”

“ထင်သလား”

“ခင်ဗျာ”

သူမ ကျွန်တော့်ကို လှမ်းကြည့်မနေတော့ပါ။

“သူ အခု နောက်အိမ်ထောင်နဲ့လား”

“ဖေဖေ မိန်းမ မယူတော့ဘူးတဲ့”

“ဪ”

ကျွန်တော် သူမကို ဖေဖေအကြောင်း ပြောပြရမလား၊ မပြောဘဲ
ထားရကောင်းမလား စဉ်းစားနေပြီးမှ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ၊ လွတ်
မနဲ ပြောမိသွားသည်။

“ကျွန်တော် ၅ တန်းတုန်းကတော့ ဖေဖေက အိမ်မှာ မိန်းမ
တစ်ယောက် ခေါ်ဖူးတယ်၊ ကျွန်တော်နဲ့ မိသွားတယ်လေ၊ အဲဒီနောက်
တော့ ဖေဖေကို မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့တွဲပြီး တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးတော့
ပါဘူး”

သူမ ခပ်သဲ့သဲ့ ရယ်မောပါသည်။

“မင်းကို တော်တော်ချစ်လို့ ဖြစ်မှာပေါ့”

“မထင်ဘူး... မေမေကို ချစ်လို့ဖြစ်မှာပါ၊ ဖေဖေက မေမေကို

ဂျူးစာပေ

ချစ်လွန်းလို့ မေမေသဘောမကျတဲ့ ဂစ်တာသမားအဖြစ်ကို အပြစ်တင်
စွန့်လွှတ်ခဲ့တာတဲ့၊ မေမေက ပြောဖူးတယ်”

“ဟုတ်လား၊ တော်တော်မှိုက်တဲ့လူပဲ”

တစ်ခဏ တိတ်ဆိတ်သွားပြီးနောက် သူမ စကားသံ ကျန်
ပေါ်လာသည်။

“မင်းကောင်မလေးအကြောင်းရော ပြောစမ်းပါဦး”

ကျွန်တော့်ရင်ဘတ်တစ်နေရာရာမှာ စူးခနဲ အောင်သွား၏။

“ဆောရီး၊ ကျွန်တော်သူ့အကြောင်းကိုကားမောင်းရင်း မပြော
နိုင်သေးပါဘူး၊ တစ်ချိန်ချိန် စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် နာကြည်းစွဲ
တဲ့အခါ ကျွန်တော်ပြောပြပါ့မယ်”

သူမက ကျွန်တော့်အား စန္ဒရားတီးသင်ခိုင်းသည့်အခါ ကျွန်
တော်အံ့ဩသွားသည်။

“စန္ဒရားဟာ ဂီတသံ တော်တော်များများကို ဖန်တီးပေးနိုင်
တယ်၊ စန္ဒရားတီးတတ်ရင် ဂစ်တာသမား တစ်ယောက်အတွက်
အခွင့်အရေးတွေ ပိုရမယ်၊ ကိုယ့်ဆီမှာ စန္ဒရား အဆင်သင့်ရှိနေတာ
ပဲ၊ တစ်နေ့ နှစ်နာရီလောက် မှန်မှန်လေ့ကျင့်သွားရင် အချိန်ကုန်မှာ
မသိသာပါဘူး။ အမှန်က မင်း လွန်ခဲ့တဲ့ ၉ နှစ်၊ ၁၀ နှစ်ကတည်းက
သင်ပြီးသား၊ ကျွမ်းပြီးသားဖြစ်နေရမှာ”

နုလယ် နှစ်နာရီနှင့် လေးနာရီအကြားတွင် ကျွန်တော်လစာ
ပြည့်ဖြင့် အလုပ်ချိန် ဖြုန်းတီးခွင့် ရသွားပါသည်။

“လေးနာရီခွဲရင် ကိုယ့်ရုံးရှေ့ မင်းရောက်အောင် လာရမယ်၊

ဟုတ်လား”

စန္ဒရားဆရာအား ဉာဏ်ပူဇော်ခ မည်မျှကန်တော့ရသည်ဟု
ကျွန်တော်မသိပါ။ ဤကိစ္စတွင် သူမ၏ အစီအစဉ်ကို ကျွန်တော်
ချက်နာရုံမျှသာ ဖြစ်သည်။ ဤမျှ လွယ်ကူပါသည်။

“မင်းအခန်းကလေး ကျဉ်းလွန်းမှောင်လွန်းတယ်လို့ မထင်

ပါဘူးလား”

ကျွန်တော် ရယ်မောမိ၏။

“အန်တီကလဲ ပြောမှ ပြောတတ်ပလေ၊ ကျွန်တော့်အခန်းက
အန်တီအိမ်က ရေချိုးခန်းလောက်တောင် ကျယ်တာမှ မဟုတ်ဘဲ”

“မင်း အဲဒီအခန်းမှာ မနေသင့်တော့ဘူး”

“ကျွန်တော်စဉ်းစားမိပါတယ်၊ တိုက်ခန်းတစ်ခန်း ငှားမလား
လို့၊ ခက်တာက လေးထပ် ငါးထပ်မှာကိုပဲ တစ်နှစ်စာချုပ် ဆိုရင်
သုံးလေးသောင်း ပေးရမှာ အန်တီရဲ့၊ အဲဒီ သုံးလေးသောင်း ကျွန်
တော့်မှာ မပြည့်သေးဘူးလေ။ နောက်ထပ် နှစ်လ စောင့်ရင်တော့
စားစရိတ်ချန်ပြီး လေးသောင်းလောက် ဖြစ်သွားမှာပါ”

သူမက ဆိုဖာမှ ထသွားကာ ခန်းဆီးစကို ဆွဲဖယ်ဘေးကပ်
လိုက်ပြီး ကျွန်တော့်ကို လှမ်းစကားပြောသည်။

“လောလောဆယ် အဲဒီငွေကို ကိုယ်စိုက်ထားပေးပါ့မယ်၊
ကိုယ့်အိမ်နဲ့ နီးနီး တစ်နေရာမှာ မင်းတိုက်ခန်း တစ်ခု ရှာတော့”

စပီကာမှ အဲရစ်ကလက်ပ်တန်၏ ဂစ်တာသံသည် ကျွန်တော်
နှင့် ဝေးဝေးသို့ လွင့်စဉ်သွား၏။ ကျွန်တော် သူမကို တအံ့တဩ လှုပ်
ကြည့်လိုက်သည်။ သူမ ကျွန်တော့်ကို လှမ်းကြည့်နေပါ။ ထို့ပြင်
သူမ၏မျက်လုံး အရိပ်အရောင်ကို ကျွန်တော် မမြင်ရပါ။ ကျွန်တော်
ရင် ထိတ်ခနဲ ခုန်သွား၏။ ဒါ...ဘာသဘောလဲ၊ သူမ ကျွန်တော်
ထံမှ ဘာလိုချင်သလဲ။

လုံခြုံသော ကုတ်အင်္ကျီတစ်ထုပ်၊ အောက်မှာ ခါးမတီမရှည်
ဘလောက်တစ်ထုပ်၊ သူမ၏ ကိုယ်လုံးကို ကျွန်တော် ခန့်မှန်းရ၏
ပါသည်။ ပျော့အိသော ထဘီအောက်မှာ အကဲခတ်ရသမျှ ကိုယ်
အောက်ပိုင်းကတော့ မိန်းမတစ်ယောက်ထက် ယောက်ျားတစ်ယောက်
နှင့် ပိုတူသည်။ ရှည်သွယ်သော ကိုယ်လုံးကျစ်ကျစ်၊ တင်ပါး မပိ
သေးသေး၊ ခြေထောက်သွယ်သွယ်။ သူမ၏ လက်ချောင်းများသည်
ရှည်လျားသော်လည်း မလှပါ။ လက်ချောင်းထိပ်များသည် မြသီတာ
လို အဖျားရှူး၍ ပုံစံကျသည် နူးညံ့သွယ်လျသည် လက်များ မဟုတ်၊
မြသီတာ၏ လက်များသည် နူးညံ့ချောမွေ့ပြီး အေးစက်စက်ကလေး
ဖြစ်၏။ ထိုလက်ကလေးများသည် ကျွန်တော့်လက်ထဲ ရောက်သည့်
အခါကျမှ ကျွန်တော့် ဆုပ်ကွေးဖျစ်ညှစ်မှုဖြင့် နွေးထွေးလာလေ့ ရှိ
သည်။

သူမ၏ လက်ချောင်းများကရော အေးစက်သလား၊ နွေးထွေး
သလား၊ သူမ၏ လက်ချောင်းများကို ကျွန်တော့်လက်နှင့် တစ်ခါမှ
မထိဖူးပါ။ ကျွန်တော် သူမ၏ လက်ကောက်ဝတ်ကို ဖမ်းဆုပ် ဖျစ်
ညှစ်မိသည့် တစ်နေ့လယ်ခင်းဆီကို သတိရသွားသောအခါ အာ

ကျွန်တော် မြောက်သွေ့ကာ နှုတ်ခမ်းများ ထုံကျဉ်လာ၏။ သူမ၏
လက်ကောက်ဝတ်သည် အနည်းငယ်မျှပင် နူးညံ့မှု မပေးပါ။ အသား
ပြည့်၊ အနည်းငယ်သန်မာသော ထိုလက်သည် ကျွန်တော့်ပါး
ရိုးကို နှက်ခဲသည့် လက်ပင်ဖြစ်၏။ သို့သော် ထိုလက်များသည်
ကျွန်တော့်ဆံပင်များကို ဖွဖွ သပ်၍ ကျွန်တော့်အား နှစ်သိမ့်
မှု ပြုပါသည်။

"အဲဒီအခန်းမှာ မင်းအတွက် ကာရာအိုကေး ကက်ဆက်တစ်
ခု လိုလိမ့်မယ်၊ မိုက်ကရိုဖုန်းနဲ့ မင်း သီချင်းဆိုကျင့်ရလိမ့်မယ်၊
မင်းအသံကို မင်းလိုသလို ထုတ်ယူနိုင်ဖို့ အချိန်အတော်များများ ပေး
ရဦးမိမ့်မယ်"

"အသံကျင့်ဖို့...၊ ဘာအတွက်လဲ"

သူမ ကျွန်တော့်ကို ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်ပါသည်။ သူမ၏
နှုတ်မှောင်သော မျက်လုံးများသည် ထူးဆန်းစွာ တောက်ပနေ၏။

"ဘာအတွက်လဲ ဆိုတော့ ကျွမ်းကျင်တဲ့ အဆိုသမား တစ်
ယောက် ဖြစ်အောင်လို့ပေါ့၊ မင်းအဆိုတော်တဲ့ ကြယ်တစ်ပွင့် ဖြစ်
အောင် ကိုယ်လုပ်ပေးမှာမို့ပေါ့"

ကျွန်တော် သူမကို တွေ့ဝေစွာ ငေးကြည့်နေမိ၏။ ကျွန်တော့်
အဝတ်မှာ အဆိုသမားဖြစ်ဖို့ ဘယ်တုန်းကမှ စိတ်ကူး မရှိခဲ့ဖူးပါ။

"မင်းဂျက်စမင်မှာ အလုပ်စဝင်တဲ့နေ့က ကိုယ်ပြောခဲ့တာ
မင်းမှတ်မိလား၊ မင်းကို ဓာတ်ပြားသွင်းဖို့၊ ခွေထုတ်ဖို့ တစ်ယောက်
ယောက်ကများစကားကမ်းလှမ်းလာရင် မင်းလက်မခံရဘူးဆိုတဲ့
စကားလေး၊ အဲဒီတုန်းက မင်းရယ်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား၊ ကိုယ် စ

နောက်နေတယ်လို့ မင်းထင်ခဲ့တာ မဟုတ်လား။ အဲဒါ ကိုယ်တကယ်
ပြောနေတာ၊ မင်း ကိုယ်က လွဲလို့ ဘယ်သူနဲ့မှ သိချင်းမဆိုရ
ကြားလား၊ မင်းကို ကိုယ်ပဲ ပိုင်တယ်”

ကျွန်တော် အသံထွက်အောင် ပြုံးရယ်မိပါသည်။

အနာဂတ်မသေချာတဲ့ မအူမလည်ကောင်တစ်ကောင်ကို
ဖို့ ဘယ်သူနှင့်မှ ယှဉ်ပြိုင်လှယူစရာ မလိုဘူးဆိုတာ သူမ မေ့လျော့
နေသလား၊ သို့မဟုတ် သူမ ကျွန်တော့်ကို စ,နောက်နေတာလား။

“အသံအတွက် လိုသလို ရပြီလို့ မင်းထင်တဲ့တစ်နေ့မှာ ကိုယ်
မင်းကို သိချင်းခွေတစ်ခွေဖြစ်အောင် ထုတ်ပေးမယ်၊ အဲဒီ သိချင်း
ခွေ ပေါက်သွားရင် အက်ခိုးဆီကို မင်းသွားစရာမလိုဘူး၊ မင်းဆီ
အက်ခိုးကို ခေါ်ယူလို့ ရလာလိမ့်မယ်”

“ဒါပေမဲ့ သိချင်းခွေ ပေါက်ဖို့ဆိုတာက...”

“ဘာလိုသေးသလဲ၊ မင်းမှာ သိချင်းတွေ ရှိမယ်၊ သိပ်သန့်မ
တဲ့ အသံ ရှိမယ်၊ သွက်လက်မြူးကြွမှုတွေ ရှိမယ်၊ ကြေကွဲတမ်းတမှု
တွေ ရှိမယ်၊ နာကျင်မှုတွေ ရှိမယ်၊ ခါးသီးမှု ရှိမယ်၊ အတတ်ပညာ
ရှိမယ်၊ ငွေကြေးရှိမယ်၊ တူရိယာပစ္စည်း အစုံသုံးခွင့် ရတယ်၊ အသံ
ဖမ်းစနစ်တွေ သိပ်တိုးတက်လာတဲ့ ခေတ်ကြီးထဲမှာ လူတစ်ယောက်
ဟာ ဂီတနဲ့ လွယ်လွယ်ကလေး ဖမ်းစားနိုင်ပါတယ်။ ဂီတဟာ လူ
တစ်ယောက်နဲ့ လူထုအကြားကို ဆက်သွယ်ပေးတဲ့ အကောင်းဆုံး
ပေါင်းကူးတံတားပဲ”

“ဒါပေမဲ့ ကံဆိုတာ ရှိသေးတယ်မဟုတ်လား”

“ကံဆိုတာ လူက လုပ်ယူတာပါကွာ...မင်းမသိဘူးလား၊ ကံ
ဆိုတာ ကြိုးစားမှုပါပဲ”

လူမ၏ တက်ကြွသော မာန်သည် ကျွန်တော့်အတွက် အထူး
အဆင်မပြေနေသည်။

“သိချင်းစာသားနဲ့ သံစဉ်က ဆွဲဆောင်မှု ရှိရမယ်၊ တီးတဲ့လူ
ကျွမ်းကျင်ရမယ်၊ ကြော်ငြာအား ကောင်းရမယ်၊ အသံဖမ်းတဲ့လူ
ကျွမ်းကျင်ရမယ်၊ ကံဆိုတာကို မင်းလက်ထဲ ရောက်လာအောင် မင်းခေါ်
ယူလို့ ရတယ်”

“ငွေလဲ ရှိရင်ပေါ့”

“ဒါပေါ့၊ ငွေအတွက် မပူနဲ့လေ၊ ကိုယ်မင်းအနားမှာ ရှိရင်
မူရှိနေမှာပဲ။ မင်းကြိုးစားရမှာက မင်းခံစားမှုကို အပြည့်ထုတ်ပေး
နိုင်တဲ့ သိချင်းကို ရွေးယူတတ်ဖို့ပဲ”

“ကော်ပီ ဆိုဖို့လား”

သူမက မျက်ခုံးပင့်ကြည့်ပါသည်။

ကျွန်တော် အောင်သက်သက် ဖြစ်သွား၏။

“ဒီမယ်...မင်း တခြား ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်တွေ လျှောက်
အိပ်မက်၊ မက်မနေနဲ့၊ မင်း အိပ်မက်အတွက် မင်းအသက်က သိပ်
ပယ်လွန်းသေးတယ်၊ လောကမှာ ကိုယ်ရနိုင်တဲ့ အရာတစ်ခုခုကို
အချိန်မီ ဖမ်းဆုပ်ထားလိုက်ဖို့ အရေးကြီးတယ်။ အခု မဖမ်းမိရင်
မင်း နောက်ဘယ်တော့မှ ဖမ်းမိမှာမဟုတ်ဘူး။ လူတွေကို မင်း ဆွဲ
ခေါ်ဖို့ဆိုရင် လူတွေ မင်းကို ဂရုစိုက်လာဖို့ အရင်ကြိုးစားရမှာပေါ့၊
ဒီတော့ အလွန်တော်တဲ့ သိချင်းရေးဆရာတစ်ယောက်ကို ပုံပြီး အပ်

မလား၊ မင်းဟာမင်း သီချင်းတွေ ရွေးပြီး ကော်ပီကူးမလား၊ ဒီနေ့ကို ရွေး။ တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ မင်းသီချင်း ကိုယ်တိုင်ရေးမယ်ဆိုရင် အဲဒီသီချင်းကို ကိုယ်အရင်စစ်ကြည့်မယ်၊ ကိုယ်သဘောကျမှ လက်လွှတ်မယ်... ဟုတ်ပြီလား”

ကျွန်တော် သူမအား ခန့်ချင်စိတ် များလွန်းသွားသဖြင့် ကိုယ်ကိုယ်ကို သူမ၏ ဒရိုင်ဘာအဖြစ်ကိုပင် မေ့လျော့သွားပါသည်။

“အန်တီက သီချင်းရေးဆရာလား၊ အဆိုတော်လား”

“တစ်ခုမှ မဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ်က မြူးဇစ်ခ်ကို လေ့လာသူ၊ စားသူ၊ နှစ်သက်သူသက်သက်ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်ရေးထားတဲ့ သီချင်းလဲ လေးငါးပုဒ် ရှိတယ်၊ မင်းယူကြည့်ပေါ့”

ကျွန်တော် ပခုံးတွန့်၍ ပြုံးလိုက်မိ၏။

“ဒါဖြင့် ဂီတနဲ့လူသိများဖို့ ဘယ်အချက်တွေ လိုမယ်ထင်လဲ အန်တီ”

သို့သော် သူမက အနည်းငယ်မျှပင် မပြုံးပါ။

“လူငယ်တွေရဲ့ ရှေ့မှာ မင်းရှိနေဖို့ လိုမှာပေါ့၊ သူတို့ရဲ့ စိတ်ကို မင်းသိနေဖို့ လိုတာပေါ့၊ နောက်ပြီး သူတို့ကိုယ်သူတို့ သိအောင် မင်းလုပ်ပေးဖို့ လိုမှာပေါ့၊ အဲဒီလို လုပ်ပေးနိုင်တဲ့ ဂီတကို လူကြိုက်များမှာပဲ”

ကျွန်တော် သူမကို တည်ငြိမ်စွာ လှမ်းကြည့်မိသွားသည်။

အဝါရောင်ဖျော့ဖျော့ ခန်းဆီးကြားမှ ဖြတ်ဝင်လာသော ညနေခင်း နေရောင်ခြည်သည် သူမ၏ မျက်နှာဆီသို့ အလင်းတင်ပေးလိုက်

အဝါ တောက်ပသော မျက်ဝန်းအစုံသည် လင်းလက်သောကြယ်များလေးများအဖြစ် ပြောင်းလဲသွား၏။ ထိုကြယ်ပွင့်ကလေးများ ကျွန်တော် တအံ့တဩငေးမောနေမိသည်။

***

(၂၁)

ပြီးပြန်သောရောင်စုံမီးဆလိုက်အလင်းရောင်များအောက်မှာ
အဖြူရောင် အငွေ့တန်းများနောက်မှာ ကိုယ်ကိုယ်မီးနွဲ့လှုပ်ယမ်း၍
နီတိပါလက်ပါ သီချင်းဟစ်နေသော ရောင်အဆိုတော်ကိုကြည့်ရင်း
ကျွန်တော်ပါ ပျော်ရွှင်မြူးကြွလာ၏။ သီချင်းတေးသွား၏ အနိမ့်
အမြင့်၊ အနေးအမြန်၊ အတိုးအကျယ်နှင့်အတူ ကျွန်တော်ခြေထောက်
များက ညီညွတ်စွာ လိုက်ပါပေါင်းစပ်သွားကာ လှုပ်ရှားကခုန်လျက်
နီကြသည်။ ကျွန်တော်ဘယ်လက်ချောင်းများကဂစ်တာလက်ကွက်
များကို တစ်ခုပြီး တစ်ခု လျင်မြန်စွာ ပြောင်းလဲရွှေ့လျားသွားသည်
မှာ ကျွန်တော်အသိစိတ်သက်သက်ဖြင့် အင်အားစိုက်ထုတ်ရမှုလုံးဝ

ကျူးစားပေ

မပါဝင်သယောင်ပင် အလိုအလျောက် ဖြစ်ပေါ်လျက်ရှိသည်။
တော့ ကျွန်တော်သည် စင်မြင့်ပေါ်မှာ ဂစ်တာကို ဒူးမတုန်
ခတ်နိုင်သူ တစ်ယောက်သာမကတော့ပဲ ပေါ့ပါးလွတ်လပ်မှု
အလျောက်ဖန်တီးသူ တစ်ယောက်လည်း ဖြစ်လာပြီ။ အက်ရီစ်
မှာတုန်းက ပင်တိုင် လီ(ဒ်) ဂစ်တာသမား ဖြစ်ခဲ့သော ကျွန်တော်
ယခုအခါ Dream Makers တီးဝိုင်း၏ ရစ်သမ်တီးသမား
ယောက် အဖြစ် ပြောင်းလဲသွားခဲ့သည်။

ကျွန်တော်သည် ရစ်သမ်တီးခတ်ရသည့် ခံစားမှုကို လီ(ဒ်)
တီးခတ်ရသည့် ခံစားမှုလောက် မစွဲမက်ပါ။ တစ်ခုခု လိုနေသလို
ခံစားရသည်။ ကိုဝေလင်း၏ ဆိုလိုဂစ်တာသံကို အာရုံစိုက်ချီးကျူး
သည့်အခါ ထိုလိုအပ်မှုသည် ပို၍ ပီပြင်သေချာလာ၏။ သတ္တုပြင်
တစ်ချောင်းချင်း မိဆွဲပွတ်ယူကာ တီးခတ်ရင်း ရရှိလာသည့် လှေ
သော ဂီတမျိုး ကျွန်တော် ဖန်တီးရယူလိုသည်။ အခုလို ကိုဝေလင်း
၏ လက်ဖျားကလေးများအောက်တွင် ကြိုးကလေးများ ဂီတသံ
အဖြစ် တုန်ခါစွာ ပေါ်ထွက်လာစေသလို ကျွန်တော်လက်ဖျားအောက်
တွင် သူတို့ကို ကျွန်တော် ကစားခွင့်ရခဲ့ဖူးပါသည်။ သို့သော် အမှန်
အတိုင်း ဝန်ခံရလျှင် ကိုဝေလင်းသည် အလွန် ကျွမ်းကျင်လှသော
လီ(ဒ်) ဂစ်တာသမားတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ သူနှင့် ယှဉ်ကြည့်သော
အခါ ကျွန်တော်သည် နှစ်ဆင့်လောက် နိမ့်ကျနေခဲ့၏။ ထို့ကြောင့်
ကိုဝေလင်းနှင့်အတူ စင်ပေါ်သို့ တက်ခွင့်ရဖို့ ကြိုးစားလျှင် လီ(ဒ်)
ဂစ်တာသမားအဖြစ် ဘယ်လိုမှ ကျွန်တော် ရပ်တည်ခွင့် မရနိုင်မှန်

သည်။ ထိုအခါ ကျွန်တော်သည် အစားထိုးခံရသော ရစ်သမ်
ဂစ်တာသမား ဖြစ်လာခဲ့သည်။

“မင်းရှိမှပဲကွယ်...”

ရော့ခ်အဆိုတော်က အသံကို မြင့်၍ ဟစ်လိုက်သည့်အချိန်တွင်
ကျွန်တော်နှင့် ကိုဝေလင်းက တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ပြီးကြည့်
လိုက်ကြပြီး နောက်ခံအသံ သီဆိုပေးကြရသည်။

“မင်းလေးရှိမှ...ရှိမှ”

ကိုဝေလင်းက ကျွန်တော့်အား ထောက်ခံသလို၊ နှစ်သိမ့်သ
လို ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ နောက်တစ်ကြိမ် ထိုသီချင်းပိုဒ်ကို သံပြိုင်
မီဆိုရှသောအခါ ကိုဝေလင်းက ကျွန်တော့်ရှေ့က မိုက်ကရိုဖုန်းဆီ
ပြေးလာပြီး နှစ်ယောက်အတူ ခေါင်းချင်းထိကာ အော်ပေးသည်။

“မင်းရှိမှပဲကွယ်... (မင်းလေးရှိမှ...ရှိမှ)”

ကိုဝေလင်း၏ နားထင်မှစီးကျနေသော ချွေးစက်နှင့် ကျွန်တော့်
ချွေးစက် ပေါင်းစပ်သွားပြီး ကျွန်တော့်လည်ပင်းဆီသို့ စီးကျလာ
သည်။ ကျွန်တော် ပျော်ရွှင်စွာ ပြုံးရယ်မိပါသည်။ ထို့နောက် နှစ်
ယောက်အတူ နောက်သို့ တစ်လှမ်းဆုတ်လိုက်ကြ၏။

ကိုဝေလင်း၏ ညာလက်က ထရင်မိုလိုလက်တံကို ဖိကစား
ရင်း ကျွန်တော့် နားနားကပ်၍ စကားတစ်ခွန်းကို တိုးတိုးကလေး
လျင်မြန်စွာ ပြောလိုက်သည်။

“ရှေ့တန်း ညာဘက်ထောင့်မှာ မင်းအဘွားကြီး ရောက်နေ
တယ်”

ကျွန်တော့်ပါးပြင်မှာနွေးခနဲ ပူသွား၏။ ကျွန်တော်တစ်ယောက်
ရယ်လိုက်ပြီး ရှေ့တန်းညာဘက်ထောင့်ကို မကြည့်မိအောင်
ချုပ်ထားသည်။ သို့သော် ကျွန်တော့်စိတ်ကို ကျွန်တော်မနိုင်ပါ။
မကြာမီ ကျွန်တော့်အကြည့်က စင်အောက်ညာဘက်ထောင့်သို့
သွားတော့သည်။

ပွရောင်းသော အဖြူရောင်ဝတ်စုံနှင့် လက်ဖွေအိတ် အနက်
ရောင်ကို ထင်းခနဲ မြင်လိုက်ရပြီးမှ သူမ၏မျက်နှာကို ကျွန်တော်
ကြည့်မိပါသည်။ ထုံးနှောင်မထားသော ဆံပင်တို့သည် လှိုင်းမူ
ပြေများအဖြစ် ဖွာရာကျလျက် ရင်ဘတ်ပေါ်၊ ပခုံးပေါ် ကပိုက်ရုံ
ကျနေသည်။ သူမ၏ မျက်လုံးများသည် စင်မြင့်ဂီတပွဲ တစ်ခုလုံး
အတွက် မဟုတ်၊ ကျွန်တော့်အတွက် သက်သက်ဖြစ်သည်။ တပည့်
တစ်ယောက် စာမေးပွဲဖြေနေစဉ် ဘေးမှာရပ်၍ အဖြေလွှာကို ငဲ့ကြည့်
နေသော ဆရာတစ်ယောက်၏ မျက်လုံးများ ဖြစ်သည်။ စိုးရိမ်မှု
တစ်ဝက်၊ ကျေနပ်အားရမှု တစ်ဝက် မျက်လုံးများ။ မဟုတ်သေးဘူး၊
တခြား အရိပ်တစ်ခုခု ရှိသေးသည်။ ထိုအရိပ်ကို ကျွန်တော်သိသည်။

ကျွန်တော် မျက်လုံးလွဲဖယ်မပစ်မိသေးမီ သူမက ကျွန်တော်
အား လှစ်ခနဲ ပြီးပြကာ လက်မြှောက်နှုတ်ဆက်လိုက်လေသည်။ ကျွန်
တော် အိုးတိုးအမ်းတမ်း ပြန်ပြီးပြလိုက်ရသည်။

အပြန်ခရီးတွင် ကျွန်တော့်ကို အဖွဲ့မှစီစဉ်ပေးသည့်ကားဖြင့်
မလိုက်စေဘဲ သူမနှင့်အတူ အငှားယာဉ်ဖြင့် လိုက်ပါစေသည်။

“မင်းနဲ့ အဲဒီကောင်မလေးနဲ့ ရင်းနှီးတာ ကြာပြီလား။”

သူမ၏ ခပ်တည်တည်မေးခွန်းကြောင့် ကျွန်တော် ရုတ်တရက်
ကြောင်သွားသည်။

“ခင်ဗျာ”

“အနီရောင်ဝတ်စုံနဲ့ ကောင်မလေးကို ပြောတာ၊ သူကားပေါ်
ဇာန်ခါနီး မင်းကို မျက်စိမှိတ်ပြသွားတယ်”

ကျွန်တော် အနည်းငယ် ပြုံးမိ၏။ ကားပြတင်းဘက်သို့မျက်
နှာကို လှည့်ကာ လေကို တစ်ဝကြီးရှူပစ်လိုက်သည်။

“ဪ...မာရီကို ပြောတာလား၊ ကျွန်တော် စတိတ်ရှိုးတွေ
မှာ အဖွဲ့နဲ့ တီးရတဲ့အချိန်မှာ စသိတာပဲ၊ သိပ်တော့ မရင်းနှီးပါဘူး၊
သူက ဘက်ကင်ဗိုကယ်လ်ဆိုပေးတဲ့ ယိမ်းသမကလေးပါ”

သူမက ကျွန်တော့်မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်၍ အသေးစိတ်
စာကတ်နေသည်။ ထို့နောက် သူမသည် ရှေ့ခန်းမှ ကားမောင်းသူ
အား တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး စကားတစ်ခွန်းပြောသည်။ ထိုစကား
ကြောင့် ကျွန်တော်အံ့သြသွားရသည်။

“အဲဒီ မာရီက မျက်လုံးသိပ်လှတယ်”

ကျွန်တော် သူမ၏ မျက်လုံးများကို စိုက်ကြည့်လိုက်မိ၏။
တကယ်လှပသည်က သူမ၏ မျက်လုံးတွေပါ။ မြသီတာ၏ မျက်လုံး
များထက် ရဲဝံ့စူးရှစွာ နက်မှောင်တောက်ပသည့် မျက်ဝန်းများ...။
လမ်းမီးရောင် တစ်ဝက်တစ်ပျက်နှင့် ကားဒက်ရှ်ဘုတ်မီးရောင် ဖျော့
ဖျော့၏ အလင်းမှိန်အောက်တွင် ကြယ်ပွင့်ကလေးများလို လှပရွန်း

လက်သည့်မျက်ဝန်းများ။ ထိုမျက်ဝန်းများကို ကျွန်တော်ကြည့်
တိုင်း ကျွန်တော့်ရဲ့တွေ ညွှတ်ခွေကုန်တတ်ပါသည်။

“ကျွန်တော် အိမ်လိုက်ခဲ့လို့ ရမလား”

ကျွန်တော့်အသံက နည်းနည်း အက်သွား၏။ သူမက ယူရန်
ပင့်ကြည့်သည်။

“ဘာအတွက်လဲ”

ကျွန်တော်မျက်နှာလွဲလိုက်ရသည်။

“အခုမှ ကိုးနာရီခွဲပဲ ရှိသေးတာဆိုတော့ အိပ်ရာဝင်ဖို့
သေးလို့၊ နောက်ပြီး ကျွန်တော် မြူးစစ်ခံစာတ်ပြား တစ်ချပ်လေး
ကြည့်ချင်လို့”

သူမ ရယ်သံ ခပ်သဲ့သဲ့ကြားရ၏။

“အိုကေ”

ညဘက်မှာ သူမ၏ အိမ်ပေါ်သို့ ကျွန်တော် တစ်ခါမှ မတက်
ဖူးပါ။ ဤညသည် ပထမဦးဆုံး ဖြစ်သည်။

“မင်း ညစာစားပြီးသားလား၊ တစ်ခုခု စားဦးမလား”

ကျွန်းလှေကားပေါ်အတက်တွင် သူမက ရှေ့မှ နောက်လှည့်
ငဲ့ကြည့်ကာ မေးပါသည်။ ကျွန်တော်သည် အောက်မှ ပင့်ကြည့်ကာ
မြင်ရသည့် သူမကိုယ်ခန္ဓာနောက်ပိုင်းကို ရုတ်တရက် အကြည့်လှ
ဖယ်ပစ်လိုက်ရပြီး ခေါင်းခါယမ်းလိုက်မိ၏။

“မစားတော့ဘူး”

“အရည်တစ်ခုခုရော”

ကဲ... မြန်မြန်တက်သွားစမ်းပါဗျာ၊ ကျေးဇူးပြုပြီး ကျွန်တော်
အခု မရောက်ပါရစေနဲ့။

“ကျွန်တော်...”

“အိုကေ...မင်းတက်နှင့်၊ ကိုယ်ကောင်မလေးတွေကို သံပရာ
ရယ် ဖျော်ပြီး ယူခဲ့ခိုင်းလိုက်မယ်”

သူမ ကျွန်တော့်ဘေးမှ သွက်လက်စွာ ပြန်ဆင်းသွားတော့မှ
ကျွန်တော် အောင်ထားသည့် အသက်ကို လွှတ်၍ အသက်ဝဝ ရှူ
လိုက်ရပါသည်။ သူမ၏ မွေးရနံ့သည် ကျွန်တော့်ကိုယ်ခန္ဓာတွင်
ထည့်၍ ကျန်ရစ်ခဲ့သလိုပင် ဖြစ်၏။ ကျွန်တော် ဂီတခန်းထဲရောက်
သည့်အချိန်အထိ ကျွန်တော့်ထံမှာ သူမ၏ ရနံ့ ပါလာသည်။ ကျွန်
တော်သည် အနည်းငယ် နံ့ခွေချင်သလို ဖြစ်လာသည်။ Guns 'N
Roses ၏ ဓာတ်ပြားချပ်ကို ဖွင့်လိုက်ပြီးနောက် နှစ်ယောက်ထိုင်
ကြိမ်ဆက်တိခုံကြီး၏ မွေ့ရာပေါ်မှာ ကိုယ်ကို ပစ်လွဲချလိုက်ပါသည်။
မှန်သားပြင်ပေါ်က အက်ဇယ်လ်ရိုစ်သည် ကိုယ်ကိုကိုင်ငဲ့၍ သီချင်း
ဆိုနေ၏။

Axel Rose၊ မင်းဘောင်းဘီက တစ်ဆိတ် မတိုလွန်းဘူး
လားကွာ။ အနက်ရောင် အသားကပ် ဘောင်းဘီတိုကလေးသည်
လှုပ်ရှား ခုန်ပေါက်ရင်း ပေါင်အထက်ထိ တက်တက်သွား၍ သူ
မကြာခဏ ပြန်ဆွဲချနေရသည်။ ကျွန်တော်သာ ပရိသတ်ရှေ့ စင်
ပေါ်မှာ ဒီလောက်တိုတဲ့ ဘောင်းဘီနှင့် တက်ရလျှင် သေသွားမှာပဲ။
ကျွန်တော် ရုတ်တရက် အသံထွက်အောင် ရယ်လိုက်မိသည်။

“ဘာတွေ သဘောကျနေလဲကွ”

ကျွန်တော်နောက်နားမှာ သူမ ဘယ်အချိန်က ရပ်နေမှန်းမသိရဲဘူးလို့လဲ။ ကျွန်တော် လှဲအိပ်နေရာမှ ကမန်းကတန်း ထထိုင်လို့ရဲရဲရဲရဲ။

“နေလေ... လှဲအိပ်နေပါ။ သက်သက်သာသာနေ”

သူမက ဆက်တိုင်းနောက်ဘက်မှာ ရပ်နေလျက်ကပင် ကျွန်တော် ပခုံးကို ဖိတွန်းကာ ပြန်လှဲအိပ်စေသောအခါ သူမ၏ ကိုင်းပုံက သော ကိုယ်အထက်ပိုင်းသည် ကျွန်တော့်မျက်နှာနှင့်နှီးကပ်စွာ တည်ရှိနေကြောင်း သတိပြုမိသွားသည်။ သူမ အင်္ကျီလဲထားပါသည်။ သူမ အိပ်သော ပိတ်စသည် ပွရောင်းပေမယ့် သူမ၏ ကိုယ်ခန္ဓာပေါ် ကျနေလေသည်။ ကျွန်တော့်ပခုံးကို ဖိထားသော သူမ၏ လက်ဖျံကို ကျွန်တော် ငဲ့ကြည့်ကာ ပြန်လှဲအိပ်လိုက်ရသည်။ လည်ချောင်းထဲမှာ တစ်ခုခု ဆို့နိုင်နေသလို ခံစားရပြီး ကျွန်တော့်လက်က အလိုအလျောက်ပင် သူမ၏ လက်ဖျံကို အုပ်ကိုင်မိသွား၏။ သူမ မရှိပါ။ သို့သော် ကျွန်တော် ပက်လက်အိပ်ရာမှ သူမကို မော့ကြည့်အကဲခတ်လိုက်သောအခါ သူမ၏ ကျယ်ပြန့်ပါးလှပ်သော နှုတ်ခမ်းမှာ တင်းစေ့လျက်ရှိကြောင်း မြင်တွေ့ရသည်။ ထို့ပြင် ကျွန်တော့်ကို မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ငဲ့ကြည့်နေသော သူမ မျက်လုံးများမှာ အေးစက်စွာ စိမ်းကားနေသည်။

သူမ၏ လက်ဖျံသည် ကျွန်တော့်လက်ထဲမှ လှစ်ခနဲ လွတ်ထွက်သွား၏။

“အဲဒီ ကောင်လေးနဲ့ မင်းနဲ့ အသက်ဘယ်လောက်ကွာမယ်လဲ”

“ဘယ်သူလဲ”

“အို... မင်းအခု ဘယ်သူ့ကို ကြည့်နေသလဲ၊ အက်ဇယ်လ်ရိုစ် ကြည့်နေတာ မဟုတ်ဘူးလား”

ကျွန်တော် ခြောက်ကပ်စွာ တစ်ချက်ရယ်လိုက်မိသည်။

“အခု ကျွန်တော်ကြည့်နေတာကတော့ ဒေါ်နီနီဇော်ပဲဗျ”

လွတ်ခနဲ ပြောလိုက်မိပြီးမှ ကျွန်တော်သည် သူမ၏ ကားမောင်းသမားပါလားဟု သတိပြန်ရသွားသည်။ သို့သော် အခြေအနေက လွန်ပြီသွားပြီ။ သူမ ဒေါသတကြီး နှင်ထုတ်လျှင်လည်း ကျွန်တော် ပြေးရုံသာ ရှိတော့သည်။ သို့သော် သူမ၏ လက်ကို ထိကိုင်ရန်ကပင် ဒေါသထွက်ခဲ့သည့် အမျိုးသမီးသည် ဤစကားကြောင့် စိတ်ဆိုးသွားဖွယ်ရာ မရှိပါ။

သူမ ခပ်ရိပ်ရိပ်ပြီး ကြိမ်နောက်မှီပေါ် လက်ထောက်တင်လျက် ကျွန်တော့်ကို မျက်မှောင်ကြုတ်ကြည့်နေသည်။

“မင်း ဒီလိုလိုလားတာ ဓာတ်ပြားတစ်ချပ် ကြည့်ဖို့ဆို...၊ ဓာတ်ပြား မကြည့်ရင်တော့ မင်းပြန်ဖို့ ကောင်းတယ်။ ကိုယ် မင်းကို နှည့်ခံဖို့ အချိန်မပေးနိုင်ဘူးကွ”

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် မပြန်ချင်သေးဘူး”

ကျွန်တော်သည် တဆတ်ဆတ်ခုန်နေသော နှလုံးကို ငြိမ်သွားစေရန် ကောင် လက်နှစ်ဖက် ပိုက်ပြီး ရင်ဘတ်ကို တင်းတင်းဖိနှိပ်ထားရသည်။

“မမဇော်...”

ထိုစကားလုံးကို ကျွန်တော် အမှတ်တမဲ့ တိုးတိုးကလေး ရေ ရွတ်ကြည့်မိသည်။ ဟိုကောင်ကြီးက သူမကို မမဇော်ဟု ခေါ်ခဲ့သည်။ တကယ်တော့ မမဇော်ဟု ကျွန်တော်ကသာ ခေါ်ချင်သည်။ အဲဒီ ကောင်ကြီး ပါးစပ်က မခေါ်ရ။ အဲဒီကောင်ကြီး၏ နှုတ်ခမ်းတွေကို ကျွန်တော် မုန်းသည်။ အဲဒီကောင်ကြီး၏ လက်ချောင်းတွေကို ကျွန် တော် မုန်းသည်။ အဲဒီ လက်တွေပေါ့။

ကျွန်တော် ဝုန်းခနဲ ခုန်ထ၊ ပစ်လိုက်မိ၏။

“ဟ...ဘာဖြစ်ပြန်တာတဲ့”

“ကျွန်တော် ပြန်တော့မယ်”

“အလို...”

သူမက အံ့သြဟန် လုပ်ပြပြီး မျက်လုံးကို လိုအပ်သည်ထက် ပြူးပြနေသော်လည်း ကျွန်တော့်အား မတားမြစ်ပါ။ ကျွန်တော် တံခါးပေါက်သို့ ခပ်ကြမ်းကြမ်း လျှောက်သွားမိသည်။ ငါ့ဟာငါ ပြန်အိပ်တာပဲ ကောင်းမယ်။ သို့သော် တံခါးပေါက်ကို လက်ဖြင့် ကိုင်ပြီးမှ သူမ ရှိရာသို့ လှည့်ကြည့်မိသည်။ သူမ ကျွန်တော့်ကိုပင် လှမ်းကြည့်မနေပါ။ စောစောက ကျွန်တော် ထိုင်ခဲ့သော နှစ်ယောက် ထိုင် ကြိမ်ဆက်တီဆိုဖာပေါ်မှာ သက်သက်သာသာ မှီထိုင်လျက် တီဗွီမှန်သားပြင်ကို လှည့်ကြည့်နေသည်။

ကျွန်တော် ဤအခန်းထဲက ထွက်သွားရမလား၊ သို့မဟုတ် သူမ ရှိရာ ပြန်သွားရမလား ဝေခွဲမရစွာ ခပ်ကြောင်ကြောင် ရပ်နေ

သူမကတော့ လုံးဝ နောက်လှည့်မကြည့်ပါ။ ကျွန်တော် ရှိနေ တာမှန်၊ တကယ်မသိသလိုပင် ဖြစ်၏။

ကြည့်စမ်း... ဒီမိန်းမ၊ အက်ဇယ်လ်ရိုစ်ရဲ့ မျက်နှာနဲ့ ပါးစပ် ကြည့်နေတာမှ ဟုတ်ရဲ့လား၊ တုခြား တစ်နေရာရာကို ကြည့်နေ တာ။ ဒီကောင်ပေါင်တံတွေက ယောက်ျားတစ်ယောက်နှင့် နည်း မျှမျှ မတူ၊ ပြေပြစ်လွန်းသည်၊ ချောမွတ်လွန်းသည်၊ လှပလွန်း သည်။ သူ့မျက်နှာကရော...၊ သူ့မျက်နှာကလည်း ချောမွေ့လွန်း သည်။ ရွေးဒီးဒီးကျလျက် စိုလက်နေသော ပါးပြင်များသည် မိန်း မလေးတစ်ယောက်၏ ပါးပြင်လို ချောမွတ်တောက်ပနေ၏။

ခွေးကောင်.....။

ကျွန်တော် ချာခနဲ ပြန်လှည့်လျှောက်လာပြီး သူမ၏ ဆိုဖာ မှောက်တွင် ရပ်မိသည်။

“အဲဒီကောင်ရဲ့ရုပ်ကို မိန်းမတွေကတော့ ကြိုက်မှာပေါ့၊ ကျွန် တော် မကြိုက်ဘူး”

မီးသက်စွာ ကျွန်တော် မှတ်ချက်ချလိုက်သည်။ သူမ မော့ မကြည့်ပါ။ ကျွန်တော့်စကားသံကြောင့် အံ့သြသွားပုံလည်း မရပါ။ မှန်သားပြင်ကို အကြည့်လည်းမပျက်ပါ။

“နေစမ်းပါဦး၊ အခုဟာက ဒီဓာတ်ပြားကို ဘယ်သူဖွင့်ကြည့် နေတာလဲ၊ မင်းပဲ ကြည့်နေတာပဲ”

ကျွန်တော့်ဘက်သို့ လှည့်မကြည့်ဘဲ သူမ ခပ်ဆတ်ဆတ် ရေ မှုတ်ပါသည်။ ကျွန်တော် အောင့်သက်သက် ခံစားလိုက်ရ၏။

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်က သူ့သီချင်းနားထောင်ရင်း ဂစ်တစ်နေ့တဲ့ ဆလက်ရှိကို ကြည့်တာမျိုး၊ သူ့ကို ကြည့်တာမှ မဟုတ်ဘူး။ သူမ၏ ရယ်သံတိုးတိုးကလေးကို ကြားရသည်။

ကျွန်တော် သူမဆိုဖာ၏ ရှေ့သို့ လျှောက်သွားပြီး သူမရှေ့က ကော်ဇောပေါ် ထိုင်ချပစ်လိုက်မိသည်။ သူမဘေးရှိ နေရာလွတ်နေသော ပန်းပွင့်ဒီဇိုင်းမွေ့ရာပေါ် တံထောင်ဆစ်နှစ်ဖက် ထောက်လျှောက်လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ပေါ် မေးတင်ကာ သူမကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်မိသည်။

“ကျွန်တော် အန်တီကို အန်တီလို့ မခေါ်ချင်ဘူး”

သူမက အေးစက်စက်မျက်လုံးများဖြင့် ကျွန်တော့်ကို ခွဲစောင့်ကြည့်သည်။

“ကိုယ့်ကို အန်တီလို့ ခေါ်ပါလို့ ကိုယ် တစ်ခါမှ အမိန့်မပေးခဲ့ဖူးပါဘူး”

ဟုတ်ပါသည်။ အန်တီဟု ခေါ်သင့်သည်ဟု ကျွန်တော့်ဘာသာ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ယခုလည်း အန်တီဟု မခေါ်သင့်ဟု ကျွန်တော့်ဘာသာ ကျွန်တော် ထပ်မံဆုံးဖြတ်လိုက်ပါသည်။

“မမဇော်လို့ ခေါ်ချင်တယ်၊ ကျွန်တော်ပဲ ခေါ်ချင်တာ၊ သူများ မခေါ်စေချင်ဘူး”

“ဒါပေမဲ့ အဲဒီနာမည်ကို ခေါ်ခွင့် မရှိတာက မင်းလေ၊ သူများက ခေါ်ခွင့်ရှိလို့ ခေါ်ခဲ့ပြီးတာ ကြာ ကြာလှပြီ၊ မင်းမခေါ်ရဘူး... ကြားလား”

သူမနည်းနည်းမျှ မပြုံးပါ။ သူမ၏ မျက်လုံးများက တော့ နူးညံ့ကျွေးနေသည် ထင်သည်။

“ဒီလိုလုပ်ကွာ...၊ အန်တီလဲ မဟုတ်၊ မမဇော်လဲ မဟုတ်တဲ့ ခြားနားမည် တစ်ခု ကိုယ်သတ်မှတ်ပေးမယ်၊ မင်းအဲဒီအတိုင်း ခေါ်မယ်”

ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

သူမက တိစ္ဆိအသံထုထည်ကို နှိမ့်ပစ်လိုက်ပြီးမှ ကျွန်တော့်ကို ချော့ချော့ကြည့်သည်။

ထို့နောက် ပြုံးပြပါသည်။ ထိုအပြုံးမှာ မေမေရှိစဉ်က ကျွန်တော့်ကို ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲဖက်ပြီး ငုံ့ကြည့်ပြီးခဲ့သည့် အပြုံးမျိုး ဖြစ်သည်။ ထိုအပြုံးကြောင့် ကျွန်တော့် ကိုယ်ခန္ဓာမှာ သေးသေးကလေးအဖြစ် ကျွန်ုပ်တို့ ဝင်သွား၏။

“ကိုယ့်အသက် အစိတ်လောက်တုန်းက ပြင်သစ်နိုင်ငံမှာ ကိုယ့်ယောက်ျားနဲ့ လိုက်သွားရင်း ပျင်းပျင်းရှိတာနဲ့ တစ်ဖက်က ပြင်သစ်စာသင်၊ တစ်ဖက်က ကလေးထိန်း အလုပ်ကိုလုပ်၊ လေးပါးလလောက် လုပ်ခဲ့ဖူးတယ်။ အဲဒီတုန်းက ကိုယ်ထိန်းခဲ့ရတဲ့ ကလေးက ယောက်ျားလေး၊ သိပ်ချစ်စရာကောင်းတဲ့ ကလေးလေး၊ အသက်နှစ်နှစ်ခွဲ သုံးနှစ်လောက်ပေါ့၊ မင်းလိုပဲ မျက်လုံး အညိုရောင်၊ အညိုရောင် ဖျော့ဖျော့ကလေး”

သူမ၏ အသံမှာ နူးညံ့ညင်သာလွန်းသဖြင့် ကျွန်တော်တအံ့ ကြည်မော့ကြည့်နေမိသည်။ သူမ ကျွန်တော့်ကို ငုံ့ကြည့်မနေပြန်

ပါ။ သူမ မျက်လုံးများသည် နံရံဆီသို့ လှမ်းငေးလျက် နံရံကို ဖောက်ကာ ဟိုးအဝေးကို လှမ်းငေးနေကြသည်။ မျက်လုံးများသည် ရီဝေစွာ ပြုံးလျက်ရှိသည်။

“အညိုရောင် ဖျော့ဖျော့ကလေးတွေပေါ့၊ မျက်တောင်က အညိုရောင်ကလေးတွေ၊ သူက သိပ်သွက်ပြီး သိပ်ချစ်ဖို့ ကောင်းတယ်လေ၊ သူ့နာမည်က ယာ(က်)တဲ့၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်က လူတို့ သူ့အဖေအမေတွေ ခေါ်သလို ရှေ့ရီလို့ ခေါ်တယ်၊ ရှေ့ရီဆိုတာ ပြည်သစ် စကားလုံးလေ၊ အင်္ဂလိပ်လိုတော့ ဒါလင်လို့ အဓိပ္ပာယ်ရတာပေါ့”

“ရှေ့ရီ...”

ကျွန်တော် တိုးတိုးကလေး ရေရွတ်ကြည့်မိသည်။ မေမေတော့ ကျွန်တော့်ကို လူလေးဟု ထာဝရခေါ်ခဲ့ပါသည်။

“ဟုတ်တယ်...ရှေ့ရီတဲ့၊ ရှေ့ရီက ကိုယ့်ကို ခေါ်တဲ့နာမည်ကလဲ သိပ်ချစ်ဖို့ ကောင်းတယ်။ အဲဒီနာမည်ကို မင်းကိုယ့်ကို ခေါ်လိုရတယ်လေ”

ကျွန်တော် စိတ်ဝင်စားသွားသည်။

“ဘာတဲ့လဲ... နာမည်က”

“နူးနူး...တဲ့”

ကျွန်တော် ပြုံးမိသည်။ နူးနူး...၊ ထိုနာမည်နှင့် သူမနှင့်လိုက်ဖက်ရဲ့လား၊ သူမ၏ ယခင်က အပြုံးမဲ့ မျက်နှာတည်နှင့်တော့လုံးဝ မလိုက်ဖက်ပါ။ ယခုလို နူးညံ့နွေးထွေးသည့် အပြုံးနှင့်တော့ လိုက်ဖက်ပါသည်။

“ခေါ်မလား...အဲဒီနာမည်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ အဲဒီနာမည်က ချစ်စရာကောင်းတယ်ဗျ”

“ဟုတ်တယ်၊ နောက်ပြီး မင်းတစ်ယောက်တည်းပဲ ခေါ်ခွင့်ရှိနာမည်လေ၊ တခြားဘယ်သူမှ ကိုယ့်ကို အဲဒီနာမည် မခေါ်ကြပါ၊ ယာ(က်)က လွဲလို့ပေါ့”

သူမ၏ အိမ်ဖော်ကောင်မလေးတစ်ယောက် လင်ပန်းကလေး ချီကျိုးစွာ ရောက်လာသည်။

“အေး သစ်သစ်၊ အဲဒီစားပွဲလေး ရှင်းပြီး ချထားခဲ့”

ကောင်မလေး ထွက်သွားသောအခါ သူမက ကျွန်တော့်ပခုံးကို ဖုတ်လျက်

“သွား...သံပရာရည်ခွက်တွေ ဒီယူလာခဲ့၊ အဲ...နေဦး စားပွဲအေးပါ မ၊ယူလာခဲ့ကွာ”ဟု ခိုင်းပါသည်။

ထို့နောက် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် သံပရာရည် သောက်နေစဉ် အာလူးကြော်မြည်းရင်း အက်ဇယ်လ်ရို့စ်ကို ဆက်အားပေးကြသည်။

“တွေ့လား၊ သူ့ပါးစပ်ကို မင်း အသေအချာကြည့်ထား၊ ဗိုဗိုဗိုလ် အပြည့်ရအောင် သူ ဘယ်လိုအော်သလဲ...တွေ့လား၊ သူ့ဗဟိုချောင်းတွေ သန်မာသလို မင်းလည်ချောင်းတွေ သန်မာအောင် မင်းကျင့်ရမယ်၊ ဒါနဲ့ မင်း သင်တန်းပျက်တာ သုံးရက်ရှိပြီဆို”

ကျွန်တော် သူမရှေ့ ကြမ်းပြင်ကော်စောပေါ် ထိုင်လျက်က ဗဟိုထိုင်ခုံမွေ့ရာနေရာလွတ်ပေါ် နောက်ပြန်ခေါင်းမိုချလိုက်မိသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ကိုဝေလင်းအိမ်သွားပြီး ဂစ်တာကျသွားရင် နဲ့ အဆိုသင်တန်း ဖျက်လိုက်ရတာပါ။ ကိုဝေလင်းက ကျွန်ုပ်တို့ကို စိတ်ရှည်လက်ရှည် ကျင့်ပေးတယ်”

“အေးလေ...ဒါဆိုလဲ ပြီးတာပဲ၊ ကိုယ်က မင်းကို အချစ်အလကား ဖြုန်းပစ်မှာစိုးလို့ပါ”

ထို့နောက် သီချင်းသံမှတစ်ပါး အခန်းထဲတွင် စကားသံတစ်ခု ဆိုတံသွားပြန်သည်။ တိတ်ဆိတ်နေမှုက အကြာကြီး။

ကျွန်တော် သူမလက်ထဲက ကုန်သွားသော သံပရာရည်မျက်နှာထဲ ယူ၍ စားပွဲပေါ် ချပေးလိုက်သည်။ ထို့နောက် သူမ၏ မျက်နှာမှာ ခပ်ဆဆ ကြည့်မိ၏။

“အန်တီနူး...ကျွန်တော် အဆိုသမား ဖြစ်လာနိုင်တယ်လို့ ထင်လား”

“အို...ဘယ်နှယ်မေးလိုက်တာလဲ”

သူမက ကျွန်တော့်အား ချစ်စနိုး ပြုံးကြည့်၏။

“ထင်တာမဟုတ်ဘူးကွ...သိနေတာ၊ ကိုယ် အသေအချာ နေတာ၊ မင်း ဖြစ်ကို ဖြစ်မှာ”

သူမ၏ ခိုင်မာသော ယုံကြည်ချက်သည် ကျွန်တော့်ကိုယ်တို့ထဲသို့ နွေးထွေးစွာ စီးဝင်လာသည်။ ကျွန်တော် အာလူးကြော်တစ်ခွက် ကောက်ဝါးလိုက်ပြီး လက်ဖဝါးထဲ လက်သီးတစ်ချက် ထိုးကာ ဟစ်ရယ်မောမိသည်။

“အိုကေ၊ ကျွန်တော် ဖြစ်အောင် လုပ်တော့မယ်”

ထို့နောက် ကျွန်တော် သူမကို လှည့်ကြည့်မိပြန်သည်။

“ဝါနဲ့...နူးနူးဆိုတာ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲဟင်”

သူမ ပြုံးလျက် ထိုင်ရာမှ ထရပ်သည်။

“နူးနူး ဆိုတာ နာနီ ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ပဲ၊ ကလေးထိန်း နာနီ”

ကျွန်တော် အောင်သက်သက် ကြောင်အသွားခိုက် သူမက ကျွန်တော်ပက်ပက်ပက် ရယ်မောရင်း ငုံ့ကိုင်းကာ ကျွန်တော့်နဖူးမှ ဆံမျှားကို စုဆွဲရှုပ်ဖွပ်လိုက်သည်။

“ကဲ...ကိုယ် အခန်းထဲ သွားတော့မယ်၊ မင်း တစ်ယောက်ပါ။ အေးအေးဆေးဆေး ကြည့်နေခဲ့တော့၊ ည ဆယ့်တစ်နာရီအထိ မိမိမှာ နေခွင့်ရှိတယ်၊ ဆယ့်တစ်နာရီမှာ ကိုယ့်ခြံစောင့် အဘိုးကြီးများ အိပ်တယ်၊ သူ သွားမအိပ်ခင် မင်း ပြန်ရမယ်...နော်”

သူမသည် ပါးလှပ် ပေါ့ပါးသော အဝတ်ကလေး တစ်ခုပမာ လဲလှဲလွင့်၍ အခန်းပြင်သို့ ရွေ့လျားသွားသည်။

***

(၂၂)

မာရီ၏ မျက်နှာသည် ကျွန်တော်မျက်နှာနှင့် အလွန်နီးကပ်နေသည်။ ကျွန်တော့်နှာခေါင်းထိပ်များနှင့် တည့်တည့်တွင် မာရီ၏ နဖူးပြင်ရှိနေသည်။ အဖွဲ့သားအချို့ ကားပေါ်တက်ကုန်ကြပြီဖြစ်၍ စင်နောက်ဘက် မြေကွက်လပ်တွင် ကျွန်တော်နှင့် မာရီသာ ကျန်ခဲ့သည်။ မှောင်ရိပ်တစ်ဝက် အလင်းတစ်ဝက်ဖြင့် မာရီ၏ ဝိုင်းစက်သော မျက်နှာပြည့်ပြည့်ကလေးမှာ လျှို့ဝှက်မှုအပြည့်ရှိနေသလို ကျွန်တော် ထင်မိသည်။

“ဒီနေ့ ယူအဘွားကြီး မမြင်ပါလား အုပ်စိုး”

ကျွန်တော် ပခုံးတွန်၍ ပြီးလိုက်၏။ သူမက ရှေ့တစ်လှမ်း

ဂျူးစာပေ

တိုးလိုက်သောအခါ သူမကိုယ်ခန္ဓာ၏ နွေးထွေးမှုသည် ကျွန်တော်
ကိုယ်ခန္ဓာသို့ အငွေ့ကူးစက်လာသည်။ ယခုလို သူမက ကျွန်တော်
ကို နီးကပ်စွာ ရှေ့မှ ပိတ်ရပ်လျက် မော့ကြည့်နေသောအခါ ကျွန်
တော့်ဘက်က ရှေ့ခြေတစ်လှမ်း တိုးစရာပင် မလိုတော့ပါ။ သူမ
သိုင်းဖက်လိုက်ရုံသာ၊ သို့မဟုတ် ကျွန်တော့်နှာခေါင်းနှင့် ထိကပ်
နီးပါး ဖြစ်နေသော မာရီနုဖူးပြင်ကို ငုံ့နမ်းလိုက်ရုံသာ ရှိသည်။

“ဘာလဲ၊ ယူက မလိုက်ခဲ့နဲ့လို့ မှာထားလို့လားဟင်”

သူမ၏ စကားသံသည် သီချင်းဆိုသံလိုပင် အသံအနိမ့်အမြင့်
အနှေးအမြန်က ပြေပြစ်စွာ စီးဝင်လာ၏။

“ဟုတ်တယ်ကွ၊ သူလိုက်လာရင် မလွတ်လပ်ဘူးလေ”

အနှောင့်အသွားမလွတ်သောစကားကို ခပ်ပေါ့ပေါ့လေး ကျွန်
တော် ပြောချလိုက်သည်။ သူမက မျက်စောင်း ရိပ်ရိပ်ကလေးဖြင့်
ကျွန်တော့်ကို ပြုံးကြည့်ပါသည်။

ထိုအချိန်၌ ကားဟွန်းသံ ခပ်ကျယ်ကျယ်ကို ကြားရသည်။
ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကို လှမ်းခေါ်နေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ မာရီ
က မကြားတာလား၊ မကြားဟန်ဆောင်တာလား မသိ၊ အနည်းငယ်
မျှပင် အနေအထားမပျက်ပါ။

“ယူဆပ်ပင်တွေကို မာရီသိပ်ချစ်တာပဲ သိလား”

ကျွန်တော် နွေးခနဲ ရင်ခုန်လှုပ်ရှားသွား၏။ ဆပ်ပင်တွေကိုပဲ
လား မာရီရဲ့၊ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှ လွတ်ခနဲ ပြောမိတော့မည့် စကား
ကို နှုတ်ခမ်းဆီ မရောက်အောင် ဇွတ်ထိန်းချုပ်ပစ်လိုက်ရ၏။ သူမ

မုခ်ကို ငုံ့မနမ်းမိအောင်လည်း နောက်သို့ တစ်လှမ်းဆုတ်ပစ်လိုက်
ပါသည်။

မဖြစ်ဘူး မာရီ၊ ကိုယ်လိုချင်တာ မင်းမဟုတ်ဘူး။ မင်းဒုက္ခ
မျက်သွားရုံသက်သက်တော့ ကိုယ် မကစားသင့်ဘူး မဟုတ်လား၊
ကိုယ် အဲဒီလောက် မပက်စက်ပါရစေနဲ့။

“တို့ကို အားလုံးစောင့်နေကြပြီ မာရီ၊ သွားကြစို့”

သူမကို မစောင့်ဘဲ ကျွန်တော် ဖြုန်းခနဲ ထွက်လာမိ၏။ ကျွန်
တော်ရင်ထဲမှာ ခြောက်သွေ့ပူလောင်လျက်ရှိသည်ကို သတိထားမိ
သည်။

“ဟင် မာရီကို စောင့်ဦးလေ”

မာရီ ခပ်သွက်သွက် ပြေးလိုက်လာသည်ကို ကျွန်တော်စိတ်
မရှည်စွာ ခဏရပ်စောင့်ခဲ့ရသည်။ သူမ၏ နှုတ်ခမ်းမှာ စူစူကလေး
ပြုံးနေသည်။ ချစ်စရာမျက်နှာဝိုင်းကလေး။

ကားပေါ်တွင် အဖွဲ့သားများ ဆူညံစွာစ၊ နောက်လာခိုက်မာရီ
က ပြုံးပြုံးကလေး ရှက်ဟန်ဆောင်လျက်ရှိသည်။ ကျွန်တော်သည်
ကားနောက်ဘက်သို့ မျက်နှာလှည့်ကာ တိတ်ဆိတ်စွာ လိုက်ပါလာ
မိ၏။

ကိုယ်ဒီနေ့ည တစ်ယောက်ယောက်ကို လိုအပ်နေတာတော့
အမှန်ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒါ မင်းမဟုတ်ဘူး မာရီ။

တိုက်ခန်းရှေ့ ကားရပ်တော့ ည ဆယ်နာရီခွဲလှပြီ။

ကျွန်တော်သည် ပဉ္စမထပ်ရှိ ကျွန်တော့်အခန်းသို့ နွေးကွေး

လေးလံသော ခြေလှမ်းများဖြင့် မောပန်းစွာ တက်လာခဲ့ရသည်။ အခါတစ်ခါ ဖွင့်လိုက်သောအခါ အခန်းထဲမှ မွေးရန်တစ်ခုက ကျွန်တော်ကို လွမ်းဆွတ်ကြေကွဲအောင် ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ စပယ်ပန်းနဲ့ ။ ကျွန်တော် လှိုက်ခနဲ ရင်ခုန်သွားပါသည်။

မြသီတာ ။

“မောင့်ဆံပင်တွေကို သီတာသိပ်ချစ်တာပဲ၊ သီတာ”

ကျွန်တော့်ဆံပင်များကို လက်ဖြင့် ဆုပ်ကိုင်ဖွဲ့လျက် ကလေးလေးရှိသော မြသီတာ။ မြသီတာ၏ လက်ချောင်း သွယ်သွယ်နဲ့ ကလေးများ ကျွန်တော့်လည်ကုပ်ကို လာဆော့လျှင် ကျွန်တော်ပန်းတွန့်၍ ရယ်မောကာတွန့်လိမ်မိတတ်သည်။ သီတာ၏ လက်ချောင်းကလေးများကို ဖမ်းဆုပ်ကာ ကျွန်တော့်ဂျာကင်အင်္ကျီထဲ သို့မဟုတ် ရုပ်အင်္ကျီထဲ ဇွတ်ထိုးထည့်ပြီး ကျွန်တော်ထိန်းချုပ်ထားရသည်။ ဂျာကင်နှင့် ရုပ်အင်္ကျီမဝတ်ဖြစ်သည့်နေ့၊ တီရှပ်သာ ဝတ်ဖြစ်သည့်နေ့ဆိုလျှင်တော့ သီတာ့လက်ကလေးတွေကို ချိုင်းကြားမှာ ထည့်ပြီး တအားဖိညှစ်ပစ်ရ၏။

“တော်ပါတော့ သီတာရယ် ကိုယ်တကယ် ယားတယ်ကွ၊ ငြိမ်ငြိမ်လေးနေစမ်းပါ”

ထိန်းချုပ်ထားလျက်က မနာခံဘဲ သီတာ၏ လက်ချောင်းကလေးများ လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြစ်နေသေးသည်ကို ခံစားရတုန်းကတော့ သူမကို ကျွန်တော် တင်းကျပ်နေအောင် ဖက်ကာ သူမကို တအားနမ်းပစ်လိုက်ပါသည်။ သူမ၏ ပါးပြင်နှင့် ဆံပင်များမှာ သူမ ပန်

ကျွန်ကျ စပယ်ပန်းရနံ့ဖြင့် အမြဲမွှေးနေတတ်သည်။ ကျွန်တော် နမ်းလိုက်သည့်အခါ သူမတစ်ကိုယ်လုံး ငြိမ်သက်သွားလေသည်။

“စိတ်ဆိုးလား သီတာ”

သီတာက မျက်စိမှိတ်လျက် ငြိမ်သက်နေသည့်အခါ ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်၏ ကျူးလွန်မှုအတွက် တောင်းပန်မှုဖြစ်မည် ဟု တွေးလိုက်သည်။

“သီတာက ကိုယ်အသည်းယားအောင် စတုတ္ထကိုးကွ၊ ကိုယ့်ကို စိတ်မဆိုးနဲ့ကွာ နော်၊ သီတာ သီတာလေး”

ထိုအခါ ကြာရှည်မျိုသိပ်မထားနိုင်သော မြသီတာသည် ပန်းလေး လှုပ်အောင်ပင် အသံထွက်၍ ရယ်မောခဲ့သည်။

“ဟား ဟား မောင် မသိဘူးလား၊ သီတာက တမင်စတာလေ မောင်ရဲ့၊ အဲဒါ ဘာလို့လဲ သီတာ၊ မောင် နမ်းအောင်လို့လေကွာ”

“တကယ် ”

ကျွန်တော် သီတာ့မျက်နှာကို ပန်းပေါ် ဆွဲပွေ့ထိကပ်စေလျက် စိတ်လှုပ်ရှားစွာ ရယ်မိသောအခါ ကျွန်တော့်ပန်းပေါ်မှာ သီတာ၏ ကြိတ်ရယ်မောသည့် နှုတ်ခမ်းလေးကို ခံစားရသည်။

“သီတာ့ကို ကိုယ်ချစ်တယ်”

ကျွန်တော်သည် အိပ်ခန်းထဲသို့ နှေးကွေးသော ခြေလှမ်းများဖြင့် ဝင်သွားပြီး ခုတင်ပေါ် ပစ်လွှဲချလိုက်၏။ မြသီတာ ၊ ကျွန်တော့် မြသီတာ။

သိတာကို ကိုယ်ချစ်တယ်။
အခုအချိန်ဆို ကျွန်တော့်မြသိတာတစ်ယောက် အိပ်ပျော်နေ
ပြီလား။ သိတာအိမ်ရှေ့က ကျွန်တော်ဂစ်တာတီးနေကျအုတ်မှောင်မာ
မှာ အခုတယ်သူ့ဂစ်တာတီးနေပြီလဲ။

လှိုင်မင်း ။ လှိုင်မင်း၏ အဖြိုးမျက်နှာကို မြင်ယောင်လေ
သောအခါ ကျွန်တော်မွေ့ရာကို လက်သီးဖြင့် သုံးလေးချက် ဆက်
တိုက် ထိုးပစ်လိုက်မိ၏။

မင်း ပျော်ရဲ့လား မြသိတာ၊ လှိုင်မင်းရဲ့ ရင်ခွင်မှာ မင်းပျော်
ရွှင်ပါရဲ့လား။

ကျွန်တော်အိပ်ရာမှ ဝုန်းခနဲ ထလိုက်ပြန်သည်။ ထို့နောက်
အပေါ်ဝတ် ကုတ်အင်္ကျီကို ချွတ်ပစ်လိုက်မိ၏။ ခပ်ပါးပါးရှပ်အင်္ကျီ
လက်တွေကို တံထောင်ဆစ်အထိ တင်လိုက်ပြီး အခန်းပြတင်းကို
ဖွင့်ကာ လေကို ဝဝရှိုက်ရှူလိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော့်မျက်စိထောင့်
မှာ ဂစ်တာအိတ်ကလေး ရှိသည်။

လီလီ ။
ကျွန်တော် ဒီညအိပ်ပျော်မှာ မဟုတ်သည်ကို ကျွန်တော် သိ
သည်။ ထို့ကြောင့် ဂစ်တာကို ထုတ်ယူကာ ဧည့်ခန်းသို့ ခြေလှမ်း
ကျဲ့ကျဲ့ဖြင့် ထွက်လာခဲ့သည်။

ဧည့်ခန်းရောက်တော့ နံရံတွင် ကပ်ထားသည့် သစ်သားစင်
ပေါ်မှာ မဖောက်ရသေးသည့် ဘီယာသံဘူးတစ်ဘူးကို မြင်မိ၏။
မနေ့က လက်ကျန်။ ကျွန်တော် သံဘူးကို ဖျတ်ခနဲ ဆွဲယူဖောက်
ကာ 'တော်မွတ်စွာ' သောက်ချလိုက်သည်။

ဂစ်တာကြိုးများကို ထိခတ် ဖိနှိပ်ဆော့ကစားနေသော်လည်း
အချင်းတစ်ပုဒ်မှ ကျွန်တော့်အာရုံထဲ ရောက်မလာပါ။ မင်း နှုတ်ခမ်း
တွေကို ဆာလောင်မွတ်သိပ်နေတဲ့ အချိန်တွေမှာ ဂစ်တာကြိုးတွေက
'ဟာင်' ကိုယ့်ကို ရယ်မောကုန်ကြပြီ သိတာ။

ကျွန်တော့်ကိုယ်ခန္ဓာထဲမှာ သွေးတွေ လှည့်ပတ်စီးဆင်းနေ
ကြောင်း ယခုညမှပင် ကျွန်တော် အမှတ်ထင်ထင် သတိပြုမိ၏။ ကျွန်
တော့်သွေးတွေ၊ အလွန်ပူနွေးလှသည့် ကျွန်တော့်သွေးတွေ ။ သွေး
ကို စီးဆင်းရာ လက်ဖျားတွေ၊ ခြေဖျားတွေ နွေးရုံမျှမက ကျွန်တော့်
နှုတ်ခမ်းတွေပါ နွေးပူလာ၏။ ထို့နောက် ကျွန်တော့်နှလုံးသည်
မွှေးရာမှ တဖြည်းဖြည်း ပူလာကာ နောက်ဆုံး ကျွန်တော် မခံနိုင်
လောက်အောင် ပူလောင်လာသည်။

“အိုး အချစ်ရဲ့ ဒီကမ္ဘာမှာ ငါမနိုင်ချင်တဲ့ စစ်ပွဲတွေ ရှိနေ
မှန်း မင်းနဲ့တွေ့မှ သိခဲ့ရပြီ ”

ဂစ်တာတီးရင်း စိတ်လွတ် လက်လွတ် အော်ဟစ်ပစ်လိုက်
သောအခါ ကျွန်တော့်အသံသည် အက်ကွဲသွားသည်။ မရပါ။ ကျွန်
တော် ဒီနေ့ည ဂစ်တာလည်း တီးလို့ မရ၊ သီချင်းလည်း ဆိုလို့ ရ
မှာ မဟုတ်ပါ။

ဒါဖြင့် သီချင်းနားထောင်ရမှာပေါ့။

ကက်ဆက်ထဲမှာ ဟိုတစ်နေ့ညက ထည့်ထားသည့် တိပ်ခွေ
တစ်ခွေ ရှိနေဆဲ။ အဲဒါ ဘာတိပ်ခွေဖြစ်နိုင်မလဲဟု ကျွန်တော် ခန့်
မှန်းကြည့်နေမိသေး၏။ ကျွန်တော် မမှတ်မိပါ။ စိတ်မရှည်စွာပင်
ကျွန်တော် ခလုတ်ဖွင့်လိုက်၏။

အဖွင့်တီးလုံး အင်ထရိုကို ကြားရတော့မှ ကျွန်တော် ကိုယ်ကို သဘောကျစွာ ပြီးရယ်မိသည်။ အွန်ဂျီဇွီ...။ In These Armsဟူသည့်သီချင်း ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော် ဂစ်တာကို ယူယစွာ ပွေ့ဖက်ထားရင်း ဖယောင်းပုဆိုးကြမ်းခင်းပေါ် ပက်လက်လှန်ချကာ ရင်ခုန်လှုပ်ရှားမှုများဖြင့် သီချင်းနားထောင်နေလိုက်သည်။

သီချင်းတေးသွားနှင့် သီချင်းစာသားက ပူလောင်နေသောမျက်နှာကို ကျွမ်းမြိုက်အောင် တငွေ့ငွေ့ပို၍ ပူလောင်ရာသို့ ဆွဲခေါ်သွားပါသည်။

"You want commitment? Take a look into these eyes... They burn with fire ..."

Yah...ဟု သက်ပြင်းရှိုက်လျက် ညည်းညူလိုက်သံသည် ကျွန်တော့်နားထဲမှတစ်ဆင့် ရင်ထဲသို့ အရှိန်ပြင်းစွာ ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်သွားသည်။ ကျွန်တော် ရောင်ရမ်းပြီး မျက်စိမှိတ်ထားလိုက်၏။

ထိုသီချင်းသည် အွန်ဂျီဇွီအဖွဲ့က စုပေါင်းရေးစပ်ဖန်တီးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ သူတို့အဖွဲ့၏ ပင်တိုင် လီ(ဒ်)တီးသမား ရစ်ချီဆမ်ဘိုရာနှင့်အတူ ဒေးဗစ်ဘရိုင်ယန်က ဤသီချင်းကို ရေးစပ်ရာ၌ ညွှန်အွန်ဂျီဇွီကို ပါဝင်ကူညီပေးခဲ့၏။ ဤသီချင်းကို ကျွန်တော်ကြိုက်ပါသည်။

ဤသီချင်းတွင် မြူးကြွသွက်လက်မှု ရောစပ်ထားသောပေါက်မှုကို ကျွန်တော်ခံစားရသည်။ မချိမဆန့် နာကျင်မှု၊ တောင်းပန်မှု၊ ပွတ်မှုနှင့် မျှော်လင့်မှုများ။ တီးတိုးညည်းညူရေရွတ်မှုများ။

သီချင်းဆုံးသွားသောအခါ ကျွန်တော်လွဲအိပ်နေရာမှ ခုန်ထလိုက်မိ၏။ ထို့နောက် စာရွက်နှင့် ဖောင်တိန်ကို ယူကာကြမ်းပြင်ကွင်း အလျားမှောက်၍ သီချင်းနားထောင်လိုက်။ ထထိုင်ပြီး မျက်ပေါ်မှာဘာသာပြန်လိုက်၊ ရပြီးသားသီချင်းစာသားကို ညည်းချကာ ဂစ်တာဖြင့် အသံဖြည့်ကြည့်လိုက်။ ဂီတထဲမှာ ကျွန်တော် ပါဝင်စားသွားတော့သည်။

Baby I want you like the roses want the rain.

ထိုစာပိုဒ်ကို ကျွန်တော် ဘာသာပြန်ရတာ မခက်ခဲလှပါ။

"ကြွေပြီ အချစ်လေးရေ... နှင်းဆီမိုးစက် ဝေးတာမျိုး"

သို့သော် နောက်တစ်ကြောင်းကျတော့ ကျွန်တော် ထစ်ငေါ့ရသည်။

You know I need you like a poet needs the pain.

Poetဟူသော စကားတွင် အသံနှစ်ခုသာ ပါပြီး poetအသံတွင် အသံကိုတင်၍ ရသော်လည်း ကဗျာဆရာဟူသော မြန်မာပြန်တွင် အသံ လေးခုလုံးသည် နိမ့်သံများ ဖြစ်နေ၏။

ဖေဖေကတော့ပြောခဲ့သားပဲ၊ ကျွန်တော်ဟာ သီချင်းရေးဆရာလုပ်ဖို့ မကောင်းဘူး၊ အဆိုတော်လုပ်ဖို့ပဲ ကြိုးစားတဲ့။ ဟုတ်တယ်၊ ဖေဖေပြောတာ သိပ်မှန်တယ်။ ကျွန်တော်အဆိုသမားပဲ လုပ်မှထင်ပါရဲ့ ဖေဖေ။

ကျွန်တော်ရယ်မောမိ၏။ ဤသီချင်း ဘာသာပြန်ကို အားလုံး
ကြားလျှင် ကျွန်တော့်ကို အလှူဖျက်ဆီးမှုဖြင့် တရားစွဲလောက်ပါ
သည်။

“ဒဏ်ရာကိုစွဲမက် ရက်စက်အပြုံးဆီ ကိုယ့်ခြေလှမ်း နာကျင်
ရင်း ဆုံးရှုံးခဲ့ပြီ...”

My blood My love My life.

“ငါ့သွေး ငါ့အချစ် ငါ့ဘဝ”

သူ့အော်သလို ကျွန်တော်လိုက်အော်ကြည့်သည်။ မဆိုပါ
ဘူးဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဖြေသိမ့်လိုက်၏။

To have you in these arms to night.

“ကိုယ်မင်းကိုပိုင်ဆိုင်ဖို့... ဒီည”

မြသီတာ၏ ဆံပင်ရှည်များ ကျွန်တော်လည်ပင်းသို့ လာရောက်
ပွတ်သပ်ကျီစယ်သွားသလို ဟာခနဲ ဆုံးရှုံးစွာ ခံစားလိုက်ရသည်။
ရင်ခွင်မှာ ဒီညမင်းသာရောက်လာခဲ့မယ်ဆိုရင် အရာရာကို ငါပေး
ပါတယ် သီတာရယ်။

I'd hold you I'd need you, I'd get down on my knees
for you.

ဒါကိုတော့ ကျွန်တော်တိုက်ရိုက်ဘာသာပြန်ကြည့်၍ မပြော
ဖြစ်လှပါ။

“စွဲလမ်းလို့...တမ်းတမိ... ယုံကြည်ပါ အချစ်ရဲ့ သစ္စာများ”

ဂျူးစာပေ

And make everything alright if you were in these
arms.

“အိပ်မက်များထဲ နားခိုဖို့... ရင်ခွင်မှာမင်းရှိမှ...”

ထို့နောက် သူ့မူရင်းသီချင်းကို ကျွန်တော် ညည်းညူခံစား
သည်။

I'd love you, I'd please you, I'd tell you that I'd
never leave you. And love you till the end of time.

“သိပ်ချစ်လို့ မဝေးရဲသူ... ဘယ်အခါမဆို

ကိုယ်မင်းရဲ့ အနားမှာ...

ယုံကြည်စွာ ခရီးဆုံးထိတိုင်ပဲ...

ရင်ခွင်မှာ မင်းရှိဖို့... ဒီည”

သီချင်းတစ်ပိုဒ်လုံးကို ဘာသာပြန်၍ အသံဖလှယ်ပြီးသော
အခါ ညနစ်နာရီခွဲနေပြီ။ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်လျက်
ရှိ၏။ ကျွန်တော့် ရင်ခုန်သံက လွဲလို့ပေါ့။

“မျက်ဝန်းမှာ မီးများ ချစ်သူ မင်းလေးသာ အသိဆုံး...

ပူလောင်ကျွမ်းခဲ့ (ယား) ရူးအောင်စွဲမက်သွား...

ကိုယ်အချစ်ဆုံး မင်းလေးအတွက် မိုက်ရဲ သေရဲ ရှုံးရဲ

ကိုယ်မင်းကိုပိုင်ဆိုင်ဖို့... ဒီည...

ကြွေပြီ အချစ်လေးရေ နှင်းဆီမိုးစက်ဝေးတာမျိုး

ဒဏ်ရာကိုစွဲမက် ရက်စက်အပြုံးဆီ ကိုယ့်ခြေလှမ်း

နာကျင်ရင်း ရှုံးခဲ့ပြီ ငါ့သွေး ငါ့အချစ် ငါ့ဘဝ

ကိုယ်မင်းကိုပိုင်ဆိုင်ဖို့... ဒီည...”

ဂျူးစာပေ

“စွဲလမ်းလို့ တမ်းတမိ ယုံကြည်ပါ အချစ်ရဲ့သစ္စာများ...
 အိပ်မက်များထဲ နားနီဖို့ ရင်ခွင်မှာမင်းရှိမှ...
 သိပ်ချစ်လို့ မဝေးရဲသူ ဘယ်ခါမဆို ကိုယ်မင်းရဲ့အနားမှာ
 ယုံကြည်စွာ ခရီးဆုံးထိတိုင်ပဲ...
 ရင်ခွင်မှာ မင်းရှိဖို့... ဒီည...”

ဂစ်တာကို ပါးနှင့်ကပ်ထားကာ ကြမ်းပြင်ပေါ် အလျားမှောက်
 လျက် ကျွန်တော်ငြိမ်သက်နေမိ၏။ ကျွန်တော့်နှလုံးသည် လေးယောက်
 စွာ တစ်ချက်ချင်း ဆောင်ခုန်လျက်ရှိသည်ကို လှုပ်ခတ်စွာ ကျွန်တော်
 ခံစားမိနေသည်။

ကျွန်တော့်မျက်လုံးများ တဖြည်းဖြည်းမှေးစင်းကျလာသည့်
 အချိန်တွင် ဟိုးအဝေးကြီးမှ မြသီတာ၏ ပြုံးရယ်သော မျက်လုံးများ
 သည် ကျွန်တော့်ဆီသို့ တစ်ရှိန်ထိုး နီးကပ်စွာ ပြေးလွှားလာနေကြ
 ၏။ ကြယ်ပွင့်ကလေးတွေလို တောက်ပသည့် မျက်လုံးများ။ နက်
 မှောင်ရွန်းလက်စွာ ညှို့ယူတတ်သည့် ကြယ်ပွင့်လေးများ...။ ယုံ
 ကြယ်ပွင့်လေးများသည် ကျွန်တော့်မျက်လုံးတွေနှင့် နီးနီးလာကာ
 ပေါင်းစပ်ဖို့ အားယူနေကြသည်။ ကျွန်တော် ကြည့်နှုတ်စွာ ရောင်
 ရမ်းပြုံးမိသည်။

ထို့နောက် ကြယ်ပွင့်ကလေးများသည် ကျွန်တော့်မျက်လုံး
 များထဲသို့ ခုန်ဆင်းချလိုက်၏။ ထိုအချိန်၌ ကြယ်ပွင့်ကလေးများ
 သည် မြသီတာ၏ မျက်လုံးများ မဟုတ်ကြတော့ပဲ သူမ၏ မျက်လုံး
 များအဖြစ် ပြောင်းလဲသွားကြသည်။

နူး...။ ကျွန်တော် အိပ်ချင်မူတူး ခေါင်းခါယမ်း ငြင်းပယ်
 ပြသည်။

နူးနူးရဲ့ မျက်လုံးတွေက သိပ်လှတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်
 မချစ်ဘူး။

သိလား နူးနူး...ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် မချစ်ဘူး။
 ကျွန်တော် ချစ်တာ မြသီတာ...။

***

(၂၃)

“မင်းကို ကိုယ်အစကတည်းက ပြောသားပဲ၊ မင်း ကိုယ်ပိုင်
မိမိဟာ ကော်ပီလောက် ကောင်းမှာ မဟုတ်ပါဘူးဆိုတာ”

လက်မခံချင်သော အမှန်တရားတစ်ခုကို လက်ခံလိုက်ရသော
အခါ လူသည် ဟိုးခြေဖဝါးအောက်ထိ စိတ်ဓာတ်တွေ ကျသွားတတ်
ပါသည်။

“စာသားတွေက ကောင်းပါတယ်၊ ဂီတဖွဲ့စည်းမှုက ပျော့ညံ့
နေတယ်”

ကျွန်တော့်သီချင်းခွေကို ထုတ်ပေးမည့် ထုတ်လုပ်သူတစ်ဦး
ကနေဖြင့် သူမဝေဖန်ဆုံးဖြတ်နိုင်ခွင့် ရှိပါသည်။

ဂျူးစာပေ

“ယှဉ်နားထောင်ကြည့်စမ်းပါ...အဲဒီနှစ်ပုဒ်ကို”

အသံသွင်းထားသော ခွေကြမ်းမှ ပြန်ပွားယူထားသည့် သီချင်း နှစ်ပုဒ်ကို ကျွန်တော့်အား သူမက တစ်လှည့်စီ ဖွင့်ပြနားထားသော အခါ ကျွန်တော် စိတ်ပျက်လက်ပျက် မျက်စိစုံမှိတ်ကာ သူမ ဆိုဖာခြေရင်းက ကော်ဇောပေါ် ပက်လက်လှဲအိပ်ချလိုက်မိသည်။

တစ်ပုဒ်က ‘ဒဏ်ရာများနှင့် ကောင်းကင်’ ... ကော်ပီသီချင်း၊ Meat Loaf ၏ I will do anything for love, but I won't do it သီချင်းဖြစ်သည်။ နောက်တစ်ပုဒ်က ‘ချစ်သူ့ညနေ’ ... ကိုယ်ပိုင် သံစဉ် ရောခ်သီချင်း။ နှစ်ပုဒ်လုံးကို ကျွန်တော်ပဲ ရေးစပ်ခဲ့၏။ သူမ ပြောသလိုပင် ချစ်သူ့ညနေမှာ ဂီတဖွဲ့စည်းမှု၊ အသံစုစည်းမှု အပ်နေသည်ကို ကျွန်တော် သတိထားမိသည်။

“နောက်ခံဂီတကို လုံးဝ ရပ်ထားရမယ့်နေရာတွေ ရှိတယ်၊ ဒါရမ်ရိုက်ချက် ခပ်တိုးတိုးကလေးပဲ ထည့်ရမယ့် နေရာတွေ ရှိတယ်၊ သုံးလေးချက် ပြင်းပြင်း ရိုက်ချပြီး သံပြိုင်ဝင်ရမယ့် နေရာတွေ ရှိတယ်၊ ဒါမှ ဒီသီချင်းရဲ့ စိတ်လှုပ်ရှားမှု အနိမ့်အမြင့်ကို မင်း ဖော်ပြပေးနိုင်မှာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်နေရာတွေမှာ ဘာတွေ ဖြည့်ရင် ကောင်းမလဲ၊ ဘယ်နေရာမှာ ဘာတွေ လျှော့ရင် ကောင်းမလဲ... ဒါကို ကိုယ်မသိဘူး၊ မင်းသိသလား၊ မင်းလဲ မသိဘူး။”

ကျွန်တော် အကောင်းဆုံးဖန်တီးထားသော သီချင်းများသည် ကော်ပီနှင့် ယှဉ်လိုက်သောအခါ ဆွဲဆောင်မှု၊ လှုပ်ခတ်မှု လျော့နည်းနေသည့်အဖြစ်မှာ ကျွန်တော် သုံးလေးနှစ် မနားမနေ ဆောက်ဖက်ခဲ့ရ

ကျွန်တော် အဆောက်အဦလေးတစ်ခု ပြုကျပျက်စီးသွားသည့်အဖြစ်နှင့် အသံသွင်းသနည်း။ အရုံး... ကျွန်တော့်အတွက်တော့ ဒါ အရုံးတွေပါပဲ။

ကျွန်တော် သူမကို မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်သည့်အခါ သူမ၏ စိတ်ပျက်လက်ပျက် သော မျက်ဝန်းများသည် မျက်မှန်အောက်တွင် မှန်မှိုင်းလျက် ဖြစ်နေကြောင်း မြင်ရသည်။

“ဒီတော့ မင်းစိတ်ကို လျှော့ချလိုက်တော့ အုပ်စိုး၊ ကော်ပီ ချုပ်ပဲ သီးသန့်ထုတ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်တော့၊ ကိုယ်ပိုင်သံစဉ်ကို သံယောဇဉ် ဖြတ်ထားလိုက်တော့”

“သွင်းပြီးသားတွေ နူးနူး... နှမြောစရာပဲ၊ အဲဒီအတွက် အသံ ချုပ်၊ ဂျူတီခတွေ၊ မပြီးနိုင်မစီးနိုင် ခဏခဏ ချိန်းရတဲ့ အချိန်တွေ၊ ချုပ်တွေ၊ တီးဝိုင်းက လူတွေရဲ့ လုပ်အားတွေ...”

သူမက မျက်မှန်ကို လက်ဖြင့် ပင့်တင်ပြီးနောက် စိတ်လိုက် မာန်ပါ လက်လွဲယမ်းခါလိုက်၏။

“ဘယ်တတ်နိုင်မလဲကွယ်၊ နှမြောလိုဆိုပြီး အခွေထဲ ထည့် လိုက်မှ အခွေက ခပ်ညံ့ညံ့တွေ ပါပြီး အသွားဦးမယ်၊ ကုန်ပြီးသား တွေအတွက် မေ့ထားကြတာပေါ့၊ နောက်ပြီး ဒါတွေဟာ အလဟဿ မဖြစ်သွားပါဘူး၊ အချိန်ယူပြီး arrangements တွေ ပြန်လုပ်ကြတာ ပေါ့။ တစ်နှစ်ကြာချင် ကြာမယ်၊ ငါးနှစ် ကြာချင် ကြာမယ်... ဒါတွေ ကသုံးဝင်လာမှာပါ၊ အလကား မဖြစ်ပါဘူး။ မင်းလုပ်အားလဲ အလကား မဖြစ်ဘူး၊ အတွေ့အကြုံဆိုတာ အချိန်ကနေ ယူရတာပဲ၊ အတွေ့အကြုံဆိုတာ အလကားမရဘူးလေ အုပ်စိုး”

သူမ၏ မျက်လုံးများသည် မျက်ကပ်မှန်နှင့်ဆိုလျှင် ကြည့်လင်ကာ တောက်ပရွန်းလက်နေတတ်သော်လည်း ယခုလို မျက်ကပ်မှန်ကို ဆေးစိမ်ထားသည့် ညအချိန်မျိုးမှာ မျက်မှန်ထူထူအေးအေးမှာ ရှိနေကြလျှင် အနည်းငယ်မှိုင်းရီသွားတတ်ပါသည်။

“နောက်ပြီး တီးဝိုင်းက လူတွေရဲ့ လုပ်အားဆိုတာကို ကိုယ်အထင်ကြီးအောင် လာပြောမနေနဲ့၊ မင်းတို့အတီးသမားတွေ ဘယ်လိုတွက်ကပ်တယ်ဆိုတာ ကိုယ်သိပြီးပြီ၊ ပရိဂျူဆာကို အဆိုတော်ကို စိတ်မထင်ရင် မထင်သလို ဘယ်လို ပညာပြတယ်ဆိုတာ ကိုယ်သိပြီးပြီ၊ ခံလဲ ခံခဲ့ရပြီးပြီ၊ ဒါတွေကို ငဲ့ကွက်နေရမှာလား။”

ထိုစကားကြောင့် Dream Makers တီးဝိုင်းအဖွဲ့ဝင် တစ်ယောက် ဖြစ်နေသော ကျွန်တော်က စိတ်ကသိကအောက်ဖြစ်သွားသည်။ ကျွန်တော် လက်နှစ်ဖက် ခေါင်းအောက်မှာ ပစ်ထားရာမှ လက်ကို ပြန်ထုတ်ကာသူမ၏ ကုလားထိုင်ခြေထောက်ကို လက်မီးဖြင့် ခပ်ဆတ်ဆတ်လှမ်းထိုးလိုက်၏။

“နူးနူး...ငွေရှင်ကြေးရှင်စကားမျိုး ကျွန်တော့်ကို လာမပြောနဲ့နော်၊ ကျွန်တော်က အမြဲတမ်း ပညာရှင်တွေဘက်မှာ ရှိတယ်၊ ဒါပဲ”

သူမ၏ မျက်နှာကြော တင်းတင်းမှာ ချက်ချင်းပြေလျော့ကာ အသံသဲ့သဲ့ဖြင့် ရယ်မောလေသည်။

“ဪ ဪ...ပညာရှင်တွေဘက်က နာတယ်ပေါ့၊ ကဲ... ပြောစမ်းပါဦး၊ အဲဒီ ပညာရှင်ကြီးတွေလုပ်ပုံ အချိုးမပြေတာ မမီ၊ မသိဘူးလား၊ အသံသွင်းရက်တွေမှာ ကိုယ်ပေးထားတဲ့ ကားကို

မကုန်၊ ကုန်အောင် ဖြုန်းတီးပစ်တာလေ၊ မင်္ဂလာဒုံမှာ နေထိုင်လျက် နေ့လယ်စာကို မိန်းမချက်တာမှ စားချင်ပါတယ် ဆိုပြီး ပြန်စားတာ၊ အိမ်က ရေကိုမှ ချိုးချင်တာပါဆိုပြီး တစ်နေ့ ရေနစ်ခါနီးမှာ ပြန်ချိုးတာ၊ အဲဒါ ဘာတွေလဲ...၊ ကီးဘုတ်သမားနဲ့ ဂစ်တာသမားနဲ့ အပြန်အလှန် တွက်ကပ်တာရော...ဘာတွေလဲ။ ရေမသောက်ဘူး၊ တိယာမှ သောက်မယ်ဆိုပြီး တိယာတွေ ကတ်လိုက် ဖြုန်းတီးပစ်တာ၊ မကုန်ရင် သွန်ပစ်တာ၊ အဲဒါ ဘယ်သူတွေလဲ၊ မင်းတို့ပညာရှင်တွေပဲ”

“တော်ပြီဗျာ...အဲဒါတွေ လာပြောမနေနဲ့၊ အလိုလိုမှ စိတ်ပျက်နေရပါတယ်ဆို”

ကျွန်တော် စိတ်ပျက်စွာ ဂုန်းခနဲ ထထိုင်လိုက်တော့ သူမက ကျွန်တော့်ကို သရော်တော်တော် မျက်မှောင်ကြုတ်ကြည့်ပါသည်။

“ဪ...စိတ်ညစ်ရှာပေမပေါ့၊ ကုန်ထားရတဲ့ ငွေတွေက ရှင်ဗွေတွေကိုး၊ အခွေမပေါက်ဘဲ ပလုံခနဲ မြုပ်သွားရင် ဆုံးရှုံးရမှာက ရှင်ကိုး”

ကျွန်တော် ဒေါသထောင်းခနဲ ထသွား၏။ သူမရှေ့မှာ မတ်တတ်ရပ်ပြီး သူမကို စေ့စေ့စပ်စပ် ငုံ့ကြည့်လိုက်မိသည်။

“ဒီည နူးနူးပြောသမျှ စကားတွေက ငွေကိစ္စတွေချည်းပဲ၊ ကျွန်တော် စိတ်ပျက်တဲ့ ကိစ္စနဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်ပဲ၊ ကျွန်တော်က ငွေကို စိတ်ပျက်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ဆီးရီးမထုတ်ရလို့လဲ ဘာမှ ဖြစ်သွားမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော့်မာနတွေ ကျကုန်တာကို စိတ်ပျက်တာ၊ ကျွန်

တော်ဘယ်လောက်ပဲ ကြိုးစားကြိုးစား ကျွန်တော်ခရီးမပေါက်ဘူးဆိုတာ ကျွန်တော်သိသွားလို့ စိတ်ပျက်ရတဲ့ ကိစ္စပဲ။ ကျွန်တော်ကိုယ်ပိုင်သံစဉ်တွေ ဖြတ်ချပစ်ရမယ့်ကိစ္စ၊ ကျွန်တော်ဟာ ခပ်မျှကျကောင်းပါလို့ဝန်ခံလိုက်ရတဲ့ကိစ္စ...အဲဒီကိစ္စတွေကို ငွေနဲ့ တိုက်တာလို့ မရဘူး နူးနူး၊ ဒါတွေ နူးနူး မသိပါဘူး၊ နူးနူးသိတာ ငွေပဲ။ ရင်စိတ်ညစ်မယ်၊ မြတ်ရင် ပျော်မယ်၊ ဒါပဲမဟုတ်လား။ ကျွန်တော်အကောင်းဆုံး အကြံဉာဏ်ပေးမယ် နူးနူး၊ ကျွန်တော့်အတွက် နူးရင်း ဆယ်သိန်း ဆယ်ငါးသိန်း မြှုပ်နှံမယ့်အစား ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ အစုရှယ်ယာ ဝင်လိုက်”

ကျွန်တော် မပြောသင့်သည့် လေသံဖြင့် ပြောခွင့် မရှိသည့် စကားများကို တောက်လျှောက် ပြောပစ်မိပြီးသည့်နောက် အမှတ်ထဲမှ ရုတ်တရက် လှည့်ထွက်ခဲ့မိသည်။ ဝရန်တာတံခါးကို ဖွင့်လိုက်၏။

ကိုယ့်ကိုယ်ကို သုညအထိ အမှတ်လျှော့ချပစ်လိုက်ရသည်ဟု တစ်ယောက်၏ နာကြည်းချက်ကို သူမ သဘောပေါက်မှာ မဟုတ်ပါ။

ညသည် တိတ်ဆိတ်နေ၏။ ခြံဝန်းထဲမှ သစ်ပင်များဆီမှ ပျောက်ရန် တစ်ခုသည် လသာဆောင်သို့ ဝေ့ဝေ့ကာ ပျံ့လွင့်လာသည်။ ကျွန်တော် အသက်ပြင်းပြင်း ရှိုက်ရှူလိုက်သည်။ ကောင်းကင် နက်ပြာရောင်တွင် တိမ်မြင့်တန်းများ အတန်းလိုက် ငြိမ်သက်နေ၏။ ကြယ်ရောင် လုံးဝမရှိသော မိုးကုတ်စက်ဝိုင်းသည် ကမ္ဘာကြီးအား ရန်လိုစွာ ငုံ့ကြည့်နေသလို ရှိသည်။

သီချင်းခွေအတွက် စတင်စီစဉ်ခါစတုန်းက အားရတက်ကြွမှုများသည် အချိန်ကြာလာသည်နှင့်အမျှ တဖြည်းဖြည်း လျော့လျော့လာ၏။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ယုံကြည်မှုသည် တဖြည်းဖြည်း နည်းနည်းလာ၏။ ခုနစ်လ ရှစ်လ ကြာအောင် စိတ်ရှည်လက်ရှည် ရက်ချိန်းတွေ တောင်း၍ အသံသွင်းယူခဲ့ရသော ကော်ပီသီချင်းများသည် ယခုမှ ချက်လာရမည်ဆိုလျှင် ခေတ်နောက်ကျနေပြီ။ ပို၍ ဆိုးသည်မှာ စော၍ ထွက်သွားသော သူများသီချင်းတွေထဲမှာ နှစ်ပုဒ်လောက် ပါချွာပြီဖြစ်၍ ထိုနှစ်ပုဒ်ကို ပြန်လျှော့ကာ နောက်ထပ်နှစ်ပုဒ် ကြိုးစားပမ်းစား ဖြည့်ထားရသည်။ အခွေထွက်ရက် ထပ်မံနောက်ကျသွားပါက ထိုသီချင်းတွေထဲမှ ဘယ်နှစ်ပုဒ် သူများနှင့် တိုက်နေဦးမည်လဲ ဟု ရှားတ၊ ရံသာ ရှိတော့သည်။ ကော်ပီ၏ မကောင်းသည့် အကျိုးအာနိသင်များမှာ ပေါ့ပေါ့လေး တွက်ထားလို့ မရပါ။

“ရှေ့ရီ...”

ကျွန်တော့်နောက်နားတွင် ခြေသံဖွဖွကလေး နီးကပ်လာသည်။ ကျွန်တော် လှည့်မကြည့်မိပါ။

တစ်ခါတုန်းက စတူဒီယိုတွင် လူတွေအများကြီးရှေ့မှာသူမက ကျွန်တော့်ကို ရှေ့ရီဟု လွှတ်ခနဲခေါ်ခဲ့သည်။ လူအားလုံး၏ မျက်လုံးများ စိတ်ဝင်စားစွာ တောက်ပနေကြသည်ကို ကျွန်တော် စိတ်ကုန်လှပြီ။

“မင်း ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် ဒေါသဖြစ်နေတာလဲ ဆိုတာ ကိုယ်သိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒေါသကို လျှော့ချပစ်လိုက်စမ်းပါ။ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်ရှေ့မှာ ရင်ဆိုင်ရမယ့် အခက်အခဲတွေ အများကြီး”

သူမ၏ လက်တစ်ဖက်က ကျွန်တော်ပခုံးသို့ နူးညံ့စွာရောက်လာပြီး ထိုမှတစ်ဆင့် ကျွန်တော်ဆံပင်များကို ညင်သာစွာ ပျံ့ပေးနေသည်။

“ကိုယ် ငွေရဖို့ မျှော်လင့်ပြီး မင်းကို လုပ်ပေးနေတာလို့ မထင်တကယ် မထင်ပါဘူးနော်၊ မထင်ဘူး မဟုတ်လား”

အေးဆေးညင်သာသော သူမအသံကြောင့် ကျွန်တော် သူမကို အားနာသွားပါသည်။ သူများထက် အရင် သီချင်းရွေးနိုင်တာဟု နိုင်ငံခြားမှ ထွက်သမျှ သီချင်းခွေများကို ဗန်ကောက်နှင့် စင်ကာပူမှ အမြဲမှာယူပြီး ငွေ သောင်းသိန်းနှင့်ချီ၍ အခွေထဲမှာ နှစ်မြှုပ်ထားခဲ့သည်မှာ မသေချာသည့် အမြတ်ငွေကြောင့် မဟုတ်ပါ။ ထိုအခွေထဲမှ ဆယ်ပုဒ်လောက်သာ ရွေးသုံးဖြစ်မည်ကို သူမ သိပါလျက် ဆက်တိုက် မှာပေးပြီး သူမပါ ညစဉ်ဝိုင်း၍ နားထောင်ပေးခဲ့ပါ။ ချင်းရွေးပေးခဲ့သည်မှာ ငွေအတွက် မဟုတ်ပါ။

“ကိုယ့်အိပ်မက်ဟာ ဘာလဲဆိုတာ မင်းသိပါတယ် အုပ်စိုး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ အဲဒါဟာ မင်းအိပ်မက်လဲ ဖြစ်နေလို့ပဲ”

ကျွန်တော် ပင့်သက်ရှိုက်ကာ သူမကို လှည့်ကြည့်လိုက်ပါသည်။

“ပြောစမ်းပါ နူးနူး၊ ကျွန်တော်တို့ မြန်မာလူငယ်တွေဟာ သူတို့ထက် ညံ့တယ်ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်လား၊ အချိန်ပေးတာချင်း သိပ်မကွာဘဲ အရည်အချင်းက ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်ကွာနေတာလဲ၊ ကျွန်တော့်ကို ပြောစမ်းပါ”

သူမ ပင့်သက်တစ်ချက် ရှိုက်ကာ ကျွန်တော်ဘေး၌ ရပ်လိုက်

မိမိရတာ လက်ရန်းကို ရင်ဘတ်ဖြင့် မှီကပ်ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။ ထိုနောက် ကျွန်တော့်ဘက် လှည့်မကြည့်ဘဲ ခပ်တိုးတိုး ပြောပါသည်။

“အခြေအနေချင်း ကွာခြားလို့ပဲပေါ့ ရှေ့ရီရဲ့၊ အဲဒါ အမှန်ဆုံးပဲ မဟုတ်လား”

ကိုယ်ခန္ဓာချင်း၊ အင်္ကျီအသားချင်း ထိကပ်နေသော အခါ သူမ၏ မွေးရနံ့သည် ခြံထဲမှ ပန်းရနံ့နှင့် ရောစပ်သွားသည်။

“အဲဒီ ကွာခြားမှုကြောင့် ကောင်းတာတွေလဲ ကိုယ်စီရှိမယ်၊ ချီတာတွေလဲ ကိုယ်စီရှိမှာပေါ့။ သူတို့ဆီမှာ ထူးချွန်တဲ့၊ တော်တဲ့ ကဏ္ဍကျော် ဂီတပညာရှင်တွေ အများကြီးရှိမယ်၊ ဒါပေမဲ့ အကြမ်းမက်သမားတွေ၊ လူသတ်သမားတွေ၊ စိတ်ဝေဒနာသည်တွေလဲ ရှိမယ်၊ ဘုရားရှိခိုးကျောင်း ဆောက်တဲ့လူတွေ ရှိမယ်၊ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကို မီးနဲ့ရှို့တဲ့လူတွေလဲ ရှိမှာပဲ။ ကိုယ်တို့ဆီမှာတော့ အများစုဟာ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့တယ်လို့ နာမည်ရကြမယ်၊ တင်းတိမ်ရောင့်ရဲတယ်လို့ နာမည်ရကြမယ်၊ သဘောကောင်း ဖော်ရွေတယ်လို့ နာမည်ရကြမယ်၊ သိပ်ဆိုးတဲ့လူ နည်းနည်းလေးပဲရှိပြီး...”

သူမ ကျွန်တော့်ဘက်သို့ ရုတ်တရက် လှည့်ကြည့်သည်။ သူမ၏ မျက်မှန်သည် ခြံထောင့်က မီးရောင်ဖြင့် လက်ခနဲဖြစ်သွား၏။

ကျွန်တော် ခေါင်းတစ်ချက်ညှိတ်လိုက်မိသည်။ ကျွန်တော် သဘောတူပါသည်။

“ဒါပေမဲ့ နူးနူး... ကော်ပီသီချင်း ဆိုရတာ ကျွန်တော် လိပ်ပြာမသန့်ဘူး၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ယုံကြည်မှု မရှိဘူး၊ မူရင်းအဆိုတော်နဲ့

အတီးသမားနဲ့ သီချင်းရေးသမားရဲ့ အင်အားစိုက်ထုတ်မှုကို ကျွန်တော်က အလွယ်တကူ အသုံးပြုပစ်လိုက်တာပဲ။ ဒီသီချင်းတစ်ပုဒ်ရဖို့ သူတို့ အချိန်တွေ၊ ဦးနှောက်တွေ၊ ကျွမ်းကျင်မှုတွေ အများကြီးနဲ့ ရင်းနှီးခဲ့ရမယ်။ အခက်အခဲတွေ အများကြီး ကျော်ဖြတ်ခဲ့ရမယ်။ တစ်လ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်။ တစ်နှစ် ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်။ ငါးနှစ် ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်။ ရေတွင်းတူးတဲ့လူလိုပေါ့။ ဟော... ကျွန်တော်က အလွယ်တကူ ခပ်သောက်လိုက်တယ်။ ဒါ ဘယ်တရားမလဲ၊ အညွန့်ရဲ့အားတာပဲ”

“မင်းက ဒါကို ရှက်စရာလို့ ထင်နေတာကိုး၊ နိုင်ငံခြားဝတ္ထုတစ်ခုကို မြန်မာလိုဘာသာပြန်တဲ့ကိစ္စလို့ မင်းဘာဖြစ်လို့ သဘောမထားနိုင်ရတာလဲ။ အဲဒါကို ဘာသာစကား ဖလှယ်တာ၊ ယဉ်ကျေးမှု ဖလှယ်တာလို့ လူတိုင်း လက်ခံထားတာပဲ။ အခုကိစ္စကိုလဲ အခုပညာ ဖလှယ်တာလို့ မင်း သဘောထားရမှာပေါ့။ အတွေး သိပ်မခေါ်နဲ့ ကွယ်။ လောကမှာ ဖြတ်သန်းရမယ့် အဆင့်တွေ အများကြီးပါ။ တစ်ဆင့်ပြီး တစ်ဆင့် ရောက်လာရမှာပေါ့”

ထို့နောက် သူမ ရယ်မောလိုက်သဖြင့် ကျွန်တော့် မေးမူအောက်မှ သူမ၏ ပခုံးသား လှုပ်ခါသွားသည်ကို ကျွန်တော် ခံစားလိုက်ရပါသည်။

“ကဲကဲ ... ညဉ့်နက်နေပြီ၊ မင်းအခန်းကို ပြန်တော့၊ မနက်ကျရင် ကာဗာနဲ့ ဝေါလ်ရှိ(တ်) အတွက် ဓာတ်ပုံရိုက်ဖို့ကိစ္စနဲ့ စောစော ထွက်ကြရမှာ၊ သွား... မျက်နှာတွေ ချောင်ကျပြီး အဘိုးကြီးအိုလေး လိုရုပ်ဆိုးနေဦးမယ်၊ စတိုင်လ် မိနေမှဖြစ်မှာပေါ့၊ မင်းတို့ ပြောပြော

အဲဒါ ကူးလံစတိုင်လ်လေကွာ၊ အုပ်စိုးဟာ အမိစား အပျံစား ဆိုတာသံကို မကြားဖူးခင်ကတည်းက သိနေရမယ်၊ မင်းအသံကို ကျွန်တို့ စောင့်နေစေရမယ်”

“ကျွန်တော် ဒီမှာပဲ အိပ်လိုက်တော့မယ်နော်... နူးနူး”

သူမ စိတ်ရှုပ်စွာ ရယ်၏။

“ဘယ်မှာ အိပ်မှာတုံး”

“ဘယ်မှာ အိပ်ရအိပ်ရဗျာ”

“ကောင်းပြီ၊ ဒီဘက်အခန်းထဲပဲ မင်းအိပ်တော့၊ ဆိုဖာပေါ်မှာ အိပ်ပေါ့”

သူမ၏ ခွင့်ပြုချက် ရသွားသောအခါ ကျွန်တော် ဟန်ဆောင်ထားသော အိပ်ချင်မူးတူး မျက်လုံးစင်းစင်းများ ပြူးကျယ်သွားသည်။

“အိုကေ... ဒါပေမဲ့ ကြမ်းပြင် ကော်ဇောမှာပဲ အိပ်ပါ့မယ်၊ ဒါနဲ့ တစ်ရေးနိုးရင် ကျွန်တော် သီချင်းဖွင့် နားထောင်ရမလား”

ဂီတခန်းထဲ ရောက်ရောက်ချင်း ကြမ်းပြင်ကော်ဇောပေါ် ကျွန်တော် လှဲအိပ်ချလိုက်၏။

“မင်းတောင်းဆိုချက်တွေကလဲ ပြီး မပြီးနိုင်တော့ပါလား၊ ဖွင့်ဖို့၊ ဒါပေမဲ့ အကျယ်ကြီးဖွင့်လို့ ကိုယ်ဟိုဘက်ခန်းက နီးသွားရင် မဝါးကို ညတွင်းချင်း နှင်ချမှာနော်... ဒါပဲ”

သူမ ဂီတခန်းထဲမှ ထွက်ရန်ပြင်ပြီးမှ ကျွန်တော့်ဘက် လှည့်ကာ ငဲ့ကြည့်ပြန်သည်။ သူမက မျက်ခုံးပင့်ကာ မျက်လုံးပြူးပြု၏။

“အို... ဒီအတိုင်းကြီးအိပ်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ လာ... အိပ်ရာခင်းဗျို့၊ ခေါင်းအုံးနဲ့စောင်တို့ လိုက်ယူဦးလေ”

ပြောပြီး သူမ ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားသဖြင့် ကျွန်တော်တို့
မျက်နှာထားကို မမြင်ရတော့ပါ။ သို့သော် သူမ ပြီးနေလိမ့်မည်
ကျွန်တော်ထင်ပါသည်။

***

(၂၄)

ခုတင်ပေါ်တွင် အလျားမှောက်ကာ ခြေပစ်လက်ပစ် လှဲအိပ်
လျက် သီချင်းသံကို နားထောင်နေမိသည်။ ကိုဝေလင်းတို့ ဂစ်တာ
သံများ၏ သံမြိုင်နောက်ခံ အဖြစ်များသည် သီချင်း၏ ရဲရင့်မှု
ကို ပို၍အားကောင်းစေ၏။

‘ကမ္ဘာမြေကို နှုတ်ဆက်ခြင်း’ဟူသော သီချင်း...။

မူရင်းနှင့် တစ်ထပ်တည်းကျအောင် အားဖြည့်ထားသည့်အတီး
ပိုင်းများကို ကျွန်တော် အားရကျေနပ်ပါသည်။ ဤသီချင်းတွင် တစ်
မူရားရာ၌ အားနည်းနေသည်ဆိုလျှင် ၎င်းမှာ ကျွန်တော့်အသံပင်
ဖြစ်လိမ့်မည်။

“ကြယ်တွေနဲ့ မိုးကောင်းကင်
 တိမ်မျှင်တွေ ရောယှက်ဖွဲ့ထား
 ကမ္ဘာမြေကိုနှုတ်ဆက်မယ်
 လာအတူတူ ကစို့...
 ဒီမှာမင်းအတွက် ကိုယ်ရဲ့ သီချင်းလေး”

အခုအချိန်ဆိုလျှင် သီချင်းခွေသည် ဆိုင်တွေပေါ်သို့ရောက်
 နေပြီ။ အသံသိပ်မထွက်လာသေးပါ။ စိတ်ဝင်စားသူ ပရိသတ်မှ
 ပါမလား။ ငယ်ငယ်ကတည်းက အောင်စာရင်းမကြည့်ရဲခဲ့သူ ကျွန်
 တော်သည် သီချင်းခွေ၏ နောက်ဆက်တွဲရလဒ်ကို မတွေးရဲပါ။
 ကျွန်တော် မြို့ထဲ မထွက်ရဲသည်မှာငါးရက်လောက်ရှိပြီ။

ကျွန်တော် ယောင်ယမ်း၍ မျက်စိမှိတ်ထားလိုက်မိသည်။
 ထိုခဏ၌ တံခါးခေါက်သံ ကြားလိုက်ရ၏။

နူးနူး သို့မဟုတ် ကိုဝေလင်း...။ သူတို့ ကျွန်တော်အတွက်
 သတင်းတစ်ခုခု ပါလာမှာ သေချာပါသည်။ ကျွန်တော် အိပ်ရာမှ
 လူးလဲထထွက်လိုက်စဉ် တံခါးခေါက်သံ ပို၍ ကျယ်လောင်လာ၏။

“လာပြီဗျို့”

ကယ်လ်ဗင်ကလှိုင်း ဘောင်းဘီတိုပေါ်မှာ ပုဆိုးကောက်စွပ်
 ဖို့ပင် အချိန်မပေးနိုင်တော့ပဲ အခန်းတံခါးဆီ အပြေးလျှောက်သွား
 လိုက်သည်။

တံခါးဖွင့်လိုက်သောအခါ တံခါးဝတွင် ရပ်နေသူမှာ ကျွန်
 တော် ဘယ်လိုမျှ ထင်မထားခဲ့သူ ဖြစ်နေ၏။

“ဖေဖေ...”

ကျွမ်းကျက်ကက် အပြာဖျော့ဖျော့သည် မိုးစက်များ စွန်းထင်း
 နီလိုင်းနေ၏။ ပါးပြင်ပေါ် ကျနေသော အညိုရင့်ရောင် ဆံ
 မြှုပ်သည် မိုးဖြင့် စိုကပ်လျက်ရှိသည်။ ခရီးဆောင်အိတ်ကို လက်
 မှန်းလန်းဆွဲထားသော ဖေဖေသည် ကျွန်တော့်ကိုမြင်လိုက်ချိန်
 အနည်းငယ်မျှပင် ပြုံးမပြပါ။ မျက်မှောင်ပင် ကုတ်နေသည်
 ကင်သည်။

“မင်းပုံစံက ဘာပုံစံလဲ အုပ်စိုး၊ ကိုးရီးကားရားကြီးပါလား”

ရောက်ရောက်ချင်း သားကို နှုတ်ခွန်းဆက်လိုက်သည့် အဖေ
 ခါးသီးမှုအပြည့်ဖြစ်နေ၏။ ကျွန်တော်ကတော့ ကျွန်တော်
 ပျော်ရွှင်မှုကို ဖေဖေလို ဟန်ဆောင် ကာကွယ်မထားနိုင်ပါ။ ဖေ
 ဖေကယ်ထဲကအိတ်ကို လှမ်းဆွဲယူပြီး ပြုံးရယ်ကာ ဖေဖေကို အခန်း
 ထဲ ဆွဲခေါ်လိုက်မိ၏။

“လာ ဖေဖေ... ကျွန်တော့်ကို ဘာဖြစ်လို့ အကြောင်းမကြား
 ကာလ၊ ကျွန်တော်သိရင် ဘူတာကို လာကြိုမှာပေါ့ဗျာ”

ဖေဖေက ခါးထောက်ကာ အခန်းကို ဟိုဟိုသည်သည် ဝှေ့ဝဲ
 ခြည့်ပြီး ခါးသီးစွာပြုံးလိုက်သည်။

“ငါလာမှာကို မင်းသိရင် မင်းဘဝတချို့တစ်ဝက်ကို ငါမသိ
 အောင် ဖုံးတာကွယ်တာ ငှက်တာတွေ လုပ်ကုန်မှာစိုးလို့ အငိုက်ဖမ်း
 ကြတာ ဖြန့်ခနဲ ထွက်လာတာ”

“အငိုက်ဖမ်းမယ်...”

ဖေဖေခရီးဆောင်အိတ်သည် ကျွန်တော့်လက်ထဲမှ တုတ်ကုသွား၏။

“အဲဒါ ဘာပြောတာလဲ ဖေဖေ”

ဖေဖေက ကျွန်တော့်ကို တည့်တည့်လှည့်ကာ စိုက်ကြည့်၏။ ဖေဖေ၏ ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး အကဲခတ်အကြည့်အောက်တွင် ကျွန်တော် မတ်တတ်ရပ်ရတာ မလုံမလဲ ဖြစ်လာ၏။

“ပုဆိုးတစ်ခုခု ကောက်ဝတ်စမ်းကွာ”

ကျွန်တော့်မျက်နှာ နွေးခနဲပူသွားသည်မှာ ရှက်ရွံ့မှုကြောင့် လာသော ဒေါသကြောင့်လား ကျွန်တော် မခွဲခြားနိုင်ပါ။

ကုလားထိုင်ပေါ်မှ တွေ့ရာ ပုဆိုးတစ်ထည်ကို ကျွန်တော် ကောက်စွတ် ဝတ်လိုက်ပါသည်။

“တံခါးခေါက်သံကြားလျက်နဲ့ ဒီပုံစံနဲ့ မင်းတံခါးလာဖွင့်ပေးလို့ အခါမင်းမျှော်လင့်နေတဲ့ ဧည့်သည်ဟာ ဘယ်လိုအနေအထားမျိုး ဖြစ်မလဲ ငါ အကဲဖြတ်လို့ ရတယ်”

“နေစမ်းပါဦး... ဖေဖေ ဘာတွေပြောနေတာလဲ”

ဖေဖေက မိုးစိုစွတ်နေသော ဂျာကင်အင်္ကျီကို ချွတ်ပစ်လိုက်ပြီး အင်္ကျီချိတ်တစ်ခုတွင် ချိတ်ထားလိုက်၏။ ထို့နောက် ရေစိုသည့် ဆံပင်ကို လက်ဖြင့် ခပ်ကြမ်းကြမ်းဖွသပ်ချလိုက်သည်။

“မင်း သီချင်းခွေကို မန္တလေးမှာ တော်တော်များများ နားထောင်နေကြပြီ အုပ်စိုး၊ နေရာတကာမှာပဲ”

ဤစကားမှာ ဝမ်းသာကြည်နူးစရာ ဖြစ်သော်လည်း ဖေဖေ ချီနာမှာ ကြည်နူးရိပ် တစ်စမျှ မရှိပါ။

“အဲဒီလိုပဲ မင်းသတင်းကလဲ ငါ့နားမှာ လျှံနေအောင် မချီအောင် ကြားနေရပြီ”

ကျွန်တော် ဖေဖေအတွက် ယူပေးပြီး ဖေဖေ လှမ်းမယူသည့် ချီနာသုတ်ပဝါကို လက်မှာ တန်းလန်းကိုင်ထားလျက်က ဖေဖေ ကို မျက်မှောင်ကြွတ်ကာ မော့ကြည့်မိသည်။

“သတင်း... ဘာသတင်းလဲ ဖေဖေ”

“ဘာသတင်းရမလဲ... မင်း လူစင်စစ်ကနေ ခွေးဖြစ်နေတဲ့ မကင်းပေါ့”

“ဟာ... ဖေဖေဟာက အသားလွတ်ကြီး ဆော်နေတာပဲ”

ကျွန်တော် ကုလားထိုင်ပေါ် ပစ်ထိုင်ချလိုက်ရသည်။

“သခင်ကျွေးတာ စား၊ သခင် ထားသလို နေ၊ သခင်သွားရာ လိုက်၊ အမြီးတန့်နဲ့ မင်း ခွေးဖြစ်နေတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ”

“ဖေဖေ...”

ဤစကား တစ်ခွန်းကိုသာ တအံ့တဩ ရေရွတ်မိပါသည်။

“ငါ့သားဖြစ်နေပြီး ဒီလောက် အောက်တန်းကျတဲ့ အလုပ်ကို လုပ်နေတာ ဒါ ငါ့ကို စော်ကားတာပဲ၊ ငါ့မျက်နှာကို အိုးမဲသုတ်ရုံ တင် မကဘူး၊ ရွံ့ဗွက်နဲ့ ချီးနဲ့ သုတ်နေတာပဲ။ မင်း မင်း... ငတ်နေလို့လားဟင်... အုပ်စိုး”

ဖေဖေ ကျွန်တော့်ကုလားထိုင်ရှေ့မှာ တည့်တည့်ရပ်လျက် ကျွန်တော့်မျက်လုံးများထဲသို့ စက်ဆုပ်ရွံ့ရှာမှု အပြည့်ဖြင့် ငုံ့စိုက်

ကြည့်နေသောအခါ ကျွန်တော် ဖေဖေဘောင်ဘီခေါက်ရိုးရာက
ကိုသာ တွေ့တွေ့ကြီး ငေးကြည့်နေရပါသည်။

“သား...မင်းကို ငါကျွေးထားနိုင်တာပဲ၊ တစ်သက်လုံး၊ မကျွေး
ထားဆို ကျွေးထားနိုင်ပါတယ်ကွ၊ မင်းဘာဖြစ်လို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို
ရောင်းစားရတာလဲ၊ မင်း ယောက်ျားမဟုတ်ဘူးလား အုပ်စိုး”

ကျွန်တော် ဆက်လက်မျိုသိပ်မထားနိုင်တော့ပါ။ ကျွန်တော်
ဆံပင်များကို ကျွန်တော် ရှုပ်ဖွ ဆွဲဆုပ်လျက် ဖေဖေကို အသံကျ
အော်ဟစ်ပစ်လိုက်မိသည်။

“တော်ပြီ ဖေဖေ၊ ဒီလောက်ဆို တော်ပြီ...မပြောနဲ့၊ ဖေဖေ
ဖေဖေထင်သလိုလဲ မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော် ငတ်နေတာလဲ မဟုတ်
ဘူး”

သို့သော် ဖေဖေက နောက်မဆုတ်ပါ။ နောက်မဆုတ်သည့်
အပြင် ကျွန်တော့်ကုလားထိုင်လက်ရမ်းနှစ်ဖက်ပေါ် လက်ဖဝါးဖြင့်
ထောက်ချလျက် ကိုယ်ကိုကိုင်းကာ ကျွန်တော့်မျက်နှာနှင့် သူ့မျက်
နှာ ထိကပ်လှအောင် ငုံ့ကြည့်ပြီး ဆက်ပြောနေသည်။

“ထမင်းငတ်နေတာကြောင့် ရောင်းစားတာမဟုတ်ရင် ကျွန်
ကြားမှုငတ်နေလို့ ရောင်းစားတာပေါ့၊ ဟုတ်လား”

ဖေဖေအသံသည် တိုးတိတ်နေသော်လည်း မာကျောခက်ထန်
မှု အပြည့်ဖြစ်သည်။

“မဟုတ်ဘူး”

ကျွန်တော့်အသံကတော့ အင်အားချည့်နဲ့ နေပါသည်။

“ငါ့ကိုပြောပါလားကွာ...၊ ငါ မင်းအတွက် ငါ့အိမ်ကို ရောင်း

ပြီ၊ ငွေရှာပေးမှာပေါ့၊ ငါ့အိမ်ကို ရောင်းလိုက်ရင် သိန်းနှစ်ဆယ်
ဆုံးထယ်တော့ ရမှာပါကွ၊ တစ်ခွေတင် မကဘူး သုံးလေးခွေစာပိုက်
ဆံ့ရလာမှာပေါ့၊ ငါ့ဟာငါ ဖရပ်ပေါ်ပဲ နေရနေရ၊ ဘုန်းကြီးကျောင်း
ပဲကပ်နေရနေရ၊ သင်္ချိုင်းကုန်းပဲ ကပ်နေရနေရ ဒါ ငါ့အတွက်သိက္ခာ
မကျပါဘူး၊ ဒါ ရှက်စရာလဲ မဟုတ်ဘူး။ အခုတော့ ငါဘယ်လောက်
ရှက်ရတယ် ထင်လဲ၊ ဟင်...အုပ်စိုး

“မိန်းမဆိုတာ ဟိုးကမ္ဘာဦး အစကတည်းက ယောက်ျားတွေ
ကို ဖျော်ဖြေဖို့ ပစ္စည်းကွ၊ ယောက်ျားတွေရဲ့ အလိုဆန္ဒကို ဖြည့်ပေး
ဖို့ မိန်းမ ဖြစ်နေတာ၊ မိန်းမဆိုတာ ယောက်ျားတွေအတွက်သက်သက်
လူဖြစ်လာရတာ၊ မင်းနဲ့ကျမှပဲ ယောက်ျားတွေ သိက္ခာကျရတော့
တယ်ကွာ”

ကျွန်တော် ထိုင်ရာမှ ဇွတ်ရုန်းထလိုက်တော့ ဖေဖေက ကျွန်
တော့်ရင်ဘတ်ကို ဆောင့်တွန်းချလိုက်သည်။ ကျွန်တော် ဒေါပွ
သွား၏။

“ကျွန်တော့်နဲ့ နူးနူးရဲ့ ဆက်ဆံရေးက ဖေဖေထင်သလို အောက်
တန်း မကျဘူး”

တိမ်အက်သွားသော အသံဖြင့် ဇွတ်ကန်ငြင်းလိုက်တော့ ဖေဖေ
က သရော်တော်တော် မျက်လုံးပြူးပြပါသည်။

“နူးနူး...ဟုတ်လား၊ ဟားဟား ဟား ဟား”

ထို့နောက် ဖေဖေကိုယ်ကို ကိုင်းရာမှ မတ်မတ်ရပ်ကာ အော်
ဟစ်ရယ်မောနေလေသည်။ ကျွန်တော် ငါ့မန်းကတန်း ကုလားထိုင်
မှ ခုန်ထပစ်လိုက်ရ၏။ ဖေဖေနှင့် ဝေးရာ ပြတင်းပေါက်တစ်ခုဆီ

သို့ ကျွန်တော် လျှောက်သွားလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်ပြောတဲ့ စကားကိုများ တစ်ဆိတ်လောက် ထောင်ပါဦးလား ဖေဖေ”

ဖေဖေက ကျွန်တော်သွားရာသို့ နောက်မှ ထက်ကြပ်မကျ လိုက်လာ၏။ ကျွန်တော့်ဘေးမှာ ကပ်၍ ဖေဖေရပ်လေသည်။

“ကိုင်းကွာ၊ ဒါဖြင့်လဲ ပြောပြစမ်းပါဦး၊ မင်းနဲ့ မင်းဟာမကြုံ ရဲ့ အထက်တန်းကျတဲ့ ဆက်ဆံရေးအကြောင်း”

ဖေဖေက ကျွန်တော့်ကို လှောင်ပြောင်သရော်သည့် မျက်လုံး များဖြင့် စိုက်ကြည့်နေလိမ့်မည်ကို ကျွန်တော်လှည့်မကြည့်ဘဲ မိမိ လို့ ရနေပါသည်။ ကျွန်တော် စိတ်ကို ထိန်းချုပ်ကာ သက်ပြင်းမျ လိုက်ရ၏။

“နူးနူးက ကျွန်တော်ဖြစ်ချင်တဲ့ ဆန္ဒတွေ၊ လုပ်ချင်တဲ့ စိတ် ကူးတွေကို အကောင်အထည်ဖော်ပေးတာ ဖေဖေ၊ ကျွန်တော့် အိပ် မက်ကို တကယ်ဖြစ်လာအောင် ကူညီပေးတာ။ ကျွန်တော့်အတွက် နဲ့သူငွေတွေ၊ အချိန်တွေ အားလုံးကို ရင်းနှီးထားရတာပါ။ ကျွန်တော့် ရဲ့ အရည်အချင်းကို ပိုပြီး တောက်ပြောင်လာအောင်၊ လူသိလာ အောင်၊ အောင်မြင်အောင် သူလုပ်ပေးမှာ၊ ဒါ သူ့ရဲ့စေတနာပဲ ဖေဖေ၊ ဒါကို ဖေဖေမစော်ကားသင့်ဘူး၊ ဘယ်သူမှလဲ မစော်ကားသင့်ဘူး”

“ဒါပေမဲ့ အဲဒါကို စေတနာလို့ ပြောဖို့ မင်းဘက်က ဘာနဲ့ သက်သေပြမလဲ။ သူ မင်းဆီက ဘာတစ်ခုမှ မယူခဲ့ပါဘူးလို့ ငါ့ကို မင်း ကျိန်ပြောစမ်း၊ ဒီအတွက် မင်း သူ့ကို ဘာမှ မပေးခဲ့ရဘူးလား”
ကျွန်တော် အံတင်းတင်းကြိတ်ကာ အပြင်ဘက်က သစ်ပင်

ရင်းနှီးမှုများနှင့် ကောင်းကင်က တိမ်လိပ်များကို လှမ်းကြည့်နေမိ ခဲ့မိ”

“ပြောလေကွာ အုပ်စိုး၊ မင်း သူ့ကို ဘာတွေပေးခဲ့ရသလဲ”

ကျွန်တော် ဖေဖေဘက်သို့ ဖြုန်းခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။ ဖေ မျက်လုံးအကြည့်က ကျွန်တော့်မျက်နှာဆီမှာ မရှိပါ။ တမင်သက် သက်ပင် ကျွန်တော့်ကိုယ်ခန္ဓာကို စိုက်ကြည့်ပြနေသည်ဟု ကျွန်တော် မင်္ဂလာသည်။ ကျွန်တော် မျက်နှာကို တမင်ပင် မော့ပြထားလိုက်၏။

“ဒါ ဘာမှ မဆိုင်ဘူး ဖေဖေ၊ ဒီကိစ္စဟာ အလိုအလျောက် ဖြစ် ပါတယ်တဲ့ ကိစ္စပါ၊ စကားထဲ ထည့်ပြောရလောက်အောင် အရေးကြီး ပါဘူး”

“ဘာကွ...”

ဖေဖေလက်က ကျွန်တော့်တီရှပ်အင်္ကျီ ရင်ဘတ်စကို ဆောင့် မျက်က လှုပ်ယမ်းပစ်လိုက်သည်။

“မင်း တော်တော်ပျက်စီးနေပြီပဲ...ဟင်၊ ငါနဲ့ မတွေ့တဲ့ နှစ်နှစ် ချုံနှစ်အတွင်း မင်းရဲ့ လောကအမြင်တွေ တော်တော်ညစ်ပတ်နေပါ လား”

“ကျွန်တော်ဟာ ယောက်ျားတစ်ယောက်ပဲ ဖေဖေ၊ ယောက်ျား တစ်ယောက် ကြုံတွေ့ရမယ့် အဖြစ်တွေကို ကျွန်တော် ကြုံကြိုက်တာပဲ၊ ဒါ အံ့သြစရာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါ ရှက်စရာလဲ မဟုတ်ဘူး”

“ထို့... မင်းလိုဘဝမျိုး ငါ ဘယ်တော့မှ အရောက်မခံဘူး၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်သေပစ်လိုက်မယ်ကွ၊ ငါ ဘယ်တုန်းကမှ မိန်းမ တစ်ယောက်ရဲ့ ပေးစာကမ်းစာနဲ့ အသက်မရှင်ဖူးဘူး”

ပက်စက်လှသော စွပ်စွဲစကားများသည်ကျွန်တော်မျှော်လင့်စွာ
ခားထက်ထက်နှင့် မွန်းနေသလို စူးစူးဝါးဝါးနာကျင်စေလှပါသည်။
ဤစကားများသည် ကျွန်တော်၏ ခံနိုင်ရည်ကို ကျော်လွန်သွား
သောစကားများ ဖြစ်၏။ ဤစကားများကို ပြောနေသူသည် အထွတ်
မဟုတ်ဘဲ အခြားလူတစ်ယောက်ယောက်သာဆိုလျှင် သူ့သေကို
သေ ကျွန်တော်အပြတ်ချဲ့ပစ်မိမည်မှာသေချာသည်။ သို့သော် သေ
ဖြစ်နေသောအခါ ကျွန်တော်သည် ဒေါသနှင့် နာကျင်မှုကို ဖျက်
သိပ် ထိန်းချုပ်ထားရ၏။ ထိုအခါ ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံး တစ်
ဆတ်တုန်ယင်လာလေသည်။

“ဖေဖေ မပြောနဲ့၊ အဲဒီလို မပြောနဲ့။”

ပြောတုန်းက အသံမာမာတင်းတင်းနှင့် ပြောလိုက်ပြန်ပါ။
သော်လည်း တကယ်တမ်းတော့ ကျွန်တော့်အသံမှာ တိမ်ဝင်နေသည်။

“ကျွန်တော်နဲ့ သူရဲ့အကြားမှာ အသုံးချတာတွေ၊ ပေးတာတွေ
ယူတာတွေ မရှိဘူးဖေဖေ”

ဖေဖေ အောက်ကလီအာသံဖြင့် အသံကိုခြစ်၍ ရယ်မော၏။

“ဒါဖြင့် ဘာတွေရှိသလဲကွ၊ အချစ်တွေ ရှိသလား၊ အဲဒီမှာ
အို ရှစ်အို အဘွားကြီးနဲ့ မင်းနဲ့ ချစ်နေကြတယ်လို့ ပြောချင်သလား။”

ကျွန်တော့်မျက်လုံးတွေ ပြာဝေသွားပါသည်။ ကျွန်တော်
ထက် တည့်တည့်က မိုးကောင်းကင်သည် ကျွန်တော့်ဆီသို့ ရုတ်တရက်
နိမ့်ကျပြိုဆင်းလာသည်။

မပြောနဲ့...၊ ဖေဖေကို ဘာမှ ပြန်မပြောနဲ့တော့။ ကျွန်တော်
ပူလောင်ခြောက်သွေ့ပြီး ကြမ်းရှလာသော လည်ချောင်းကို စိုစွတ်

အောင် တံတွေး တစ်ချက် မျိုချလိုက်ရသည်။ ဟိုတုန်းကတည်းက
ဖေဖေနှင့် ကျွန်တော် ရန်ဖြစ်သည့်အခါတိုင်း အရှုံးပေးရသူက ကျွန်
တော်သာ ဖြစ်သည်။ ဖေဖေသည် ကျွန်တော့်အပေါ်မှာ မညာမတာ
ပင် အနိုင်ယူလေ့ရှိပါသည်။

ဝေဝဲလာသော မျက်ရည်စများကို ကျွန်တော် ဒေါသတကြီး
မျက်တောင်ခပ်သိမ်းဖယ်ပစ်လိုက်၏။ ပြတင်းပေါက် သံပန်းကွက်
များကို လက်ဖြင့် တအား တင်းကျပ်နေအောင် ဖိဆုပ်ထားမိသည်။
ထိုအခိုက် ဖေဖေက တောက်တစ်ချက် ခေါက်လိုက်ပြီး ကျွန်တော့်
အနားမှ မြန်းခနဲ ထွက်ခွာသွားပါသည်။ ကျွန်တော် အံတင်းတင်း
ကြိတ်၍ သံတန်းနှင့် နဖူးဆောင့်တိုက်ပစ်လိုက်သည်။ ထို့နောက်
နဖူးမှ နာကျင်သော ဝေဒနာကို တဖြည့်ဖြည့် ခံစားကာ ရင်ထဲက
နာကျင်မှုကို ကျော်လွန်သွားအောင် ကြိုးစားလွှဲပြောင်းယူလိုက်ပါ
သည်။

နောက်နားဆီမှာ ဖေဖေ ဟိုပစ္စည်းဒီပစ္စည်းကောက်ကိုင်ကြည့်
လိုက်၊ ပစ်ပေါက်ရိုက်ခွဲလိုက် လုပ်နေသည့် ဆူညံမှုများကို ကျွန်တော်
မျက်စိစုံမှိတ်၍ အာရုံမှ ဖယ်ထုတ်ထားရသည်။

“ဟား...ရေခဲသေတ္တာတွေ၊ ဓာတ်ပြားဖွင့်တဲ့စက်တွေ၊ စပီကာ
တွေ၊ ဒီပစ္စည်းတွေနဲ့ မင်းကို အဝယ်ခံလိုက်ရတာကွ၊ ဟေ့ကောင်...
အဝယ်ခံလိုက်ရတာ”

အဲကြိတ်၍ အော်ဟစ်ကြိမ်းမောင်းရင်း ပစ္စည်းတွေကို အသံ
မျိုးစုံဖြည့်အောင် ဖျက်ဆီးထုရိုက်နေသည်ကို ကျွန်တော် ကြားရ
သည်။

မသွားနဲ့...လှည့်မကြည့်နဲ့...မတားနဲ့။ ကျွန်တော် ဖေဖေ
ဖမ်းဆွဲမိမှာစိုး၍ သံပန်းကို လက်ဖြင့် တင်းကျပ်နေအောင် ဆုပ်ကိုင်
ထားမိ၏။ လုပ်ပါစေ၊ သူ...စိတ်ရှိသလိုလုပ်ပြီးရင် တစ်ချိန်မျှန်မှာ
ဒေါသတွေ ပြေသွားလိမ့်မယ်။ အဲဒီအခါကျမှ အကျိုးသင့်အကြောင်း
သင့် ဖြေရှင်းလို့ ရမယ်။

ခဏအကြာတွင် နောက်ဘက်မှ အသံဗလံတွေ တိတ်ဆိတ်
သွား၏။ ထုရိုက်သံလည်း မကြားရ၊ ကွဲရှသံလည်း မကြားရ၊ မြေ
လည်း မကြားရပါ။

“ဒါ ဘယ်သူလဲ”

ဖေဖေအသံမှာ ခပ်တိုးတိုး။ ကျွန်တော့်ကို တစ်ခုခု လှမ်းမေး
လိုက်ခြင်း ဖြစ်သော်လည်း ကျွန်တော် ချက်ချင်းလှည့်မကြည့်
ပါ။ ကျွန်တော့်မျက်ရည်တွေ ခန်းခြောက်မသွားသေးသောကြောင့်
ဖြစ်သည်။

“အုပ်စိုး...”

အလောတကြီး ဖေဖေခေါ်သံကြောင့် ကျွန်တော် ဖျတ်မ
လှည့်ကြည့်မိသည်။ ဖေဖေသည် သုံးချောင်းထောက် စင်ကလေးမ
မှ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံကို ကိုင်ကြည့်နေသည်။ ဖေဖေမျက်နှာတွင် အပြာ
တုန်လှုပ်မှုကို ကျွန်တော် မြင်နေရ၏။ ကျွန်တော် ဖေဖေဆီ တွဲ
ဆုတ်စွာ တိုးကပ်သွားမိသည်။ ဓာတ်ပုံမှာ သူမ ခပ်ငယ်ငယ်တု
က ဓာတ်ပုံဖြစ်သည်။

“အဲဒါ...နူးနူးပဲ ဖေဖေ”

“ဪ...”

ဖေဖေ ကျွန်တော့်ကို ချောက်ချားတုန်လှုပ်သော အံ့သြမှုဖြင့်
မနှစ်ချက် လှမ်းကြည့်၏။ ထို့နောက် ဓာတ်ပုံကို စင်ပေါ်မှာ ပစ်ချ
နှစ်လိုက်သည်။

ထို့နောက် ဖေဖေသည် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောလိုက်
လာသည်။

“ဟား ဟား ဟား ... ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ၊ ဒါ တိုက်ဆိုင်မှု လုံးဝ
မဖြစ်နိုင်ဘူး အုပ်စိုး၊ ဒါ...တမင်သက်သက် အကွက်ချထားတဲ့ဆင်
မျက်ကြီးကွ၊ မင်းအသုံးချခံရတာ မဟုတ်ပါဘူးလို့ ဇွတ်ငြင်းဖို့ မကြိုး
စားနဲ့တော့၊ ငါ့ဘက်က လုံးဝ သေချာပေါက် သိသွားပြီ”

ကျွန်တော် ထိတ်ခနဲ ရင်ခုန်သွားသည်။

“အဲဒါ... နီလာပဲကွ၊ ငါ တစ်ခါပြောဖူးတဲ့ ငယ်ငယ်တုန်းက
နီလာလေ၊ သူ မင်းကိုစေတနာနဲ့ ဝင်ပူးတာမှ မဟုတ်ဘဲ။ ရည်ရွယ်
ချက်ကြီးနဲ့ ဝင်ပူးတာပဲ၊ မင်းကို ဖျက်ဆီးချင်လို့၊ မင်းကို လူတကာ
မလွှဲတဲ့ တံတွေးခွက်ထဲမှာ နစ်မြုပ်သွားအောင်လို့ တမင်သက်သက်
လုပ်တာ အုပ်စိုး...”

“နီလာ...”

ကျွန်တော် ဖေဖေကို ငေးမောနေမိ၏။ နီလာ...တဲ့၊ နူးနူးဟာ
နီလာတဲ့။ သို့သော် ကျွန်တော် အံ့သြတုန်လှုပ်မှု သိပ်မရှိပါ။ နူးနူး
၏ ဂီတအပေါ် ထားသည့် သဘောထားများအရ နူးနူးသည် နီလာ
ဖြစ်နေတာ လုံးဝအံ့သြစရာမဟုတ်ပါ။ အလွန်ကို ဖြစ်နိုင်ပါသည်။

“ဒါပေမဲ့ ဖေဖေမှားနေပြီ”

မသွားနဲ့...လှည့်မကြည့်နဲ့...မတားနဲ့။ ကျွန်တော် ဖေဖေ
ဖမ်းဆွဲမိမှာစိုး၍ သံပန်းကို လက်ဖြင့် တင်းကျပ်နေအောင် ဆုပ်
ထားမိ၏။ လုပ်ပါစေ၊ သူ...စိတ်ရှိသလိုလုပ်ပြီးရင် တစ်ချိန်မျှန်မှာ
ဒေါသတွေ ပြေသွားလိမ့်မယ်။ အဲဒီအခါကျမှ အကျိုးသင့် အကြောင်း
သင့် ဖြေရှင်းလို့ ရမယ်။

ခဏအကြာတွင် နောက်ဘက်မှ အသံဗလံတွေ တိတ်တိတ်
သွား၏။ ထုရိုက်သံလည်း မကြားရ၊ ကွဲရှသံလည်း မကြားရ၊ မြေ
လည်း မကြားရပါ။

“ဒါ ဘယ်သူလဲ”

ဖေဖေအသံမှာ ခပ်တိုးတိုး။ ကျွန်တော့်ကို တစ်ခုခု လှမ်း
လိုက်ခြင်း ဖြစ်သော်လည်း ကျွန်တော် ချက်ချင်းလှည့်မကြည့်
ပါ။ ကျွန်တော့်မျက်ရည်တွေ ခန်းခြောက်မသွားသေးသောကြောင့်
ဖြစ်သည်။

“အုပ်စိုး...”

အလောတကြီး ဖေဖေခေါ်သံကြောင့် ကျွန်တော် ဖျတ်မ
လှည့်ကြည့်မိသည်။ ဖေဖေသည် သုံးချောင်းထောက် စင်ကလေးပေါ်
မှ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံကို ကိုင်ကြည့်နေသည်။ ဖေဖေမျက်နှာတွင် အံ့
တုန်လှုပ်မှုကို ကျွန်တော် မြင်နေရ၏။ ကျွန်တော် ဖေဖေဆီ ကျန်
ဆုတ်စွာ တိုးကပ်သွားမိသည်။ ဓာတ်ပုံမှာ သူမ ခပ်ငယ်ငယ်တုန်
က ဓာတ်ပုံဖြစ်သည်။

“အဲဒါ...နူးနူးပဲ ဖေဖေ”

“ဪ...”

ဂျူးစာပေ

ဖေဖေ ကျွန်တော့်ကို ချောက်ချားတုန်လှုပ်သော အံ့သြမှုဖြင့်
မျက်လှမ်းကြည့်၏။ ထို့နောက် ဓာတ်ပုံကို စင်ပေါ်မှာ ပစ်ချ
ပစ်ချက်သည်။

ထို့နောက် ဖေဖေသည် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောလိုက်
သည်။

“ဟား ဟား ဟား... ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ၊ ဒါ တိုက်ဆိုင်မှု လုံးဝ
ဖြစ်နိုင်ဘူး အုပ်စိုး၊ ဒါ...တမင်သက်သက် အကွက်ချထားတဲ့ ဆင်
ဖျက်ကြီးကွ၊ မင်းအသုံးချခံရတာ မဟုတ်ပါဘူးလို့ ဇွတ်ငြင်းဖို့မကြိုး
စမ်းနဲ့တော့၊ ငါ့ဘက်က လုံးဝ သေချာပေါက် သိသွားပြီ”

ကျွန်တော် ထိတ်ခနဲ ရင်ခုန်သွားသည်။

“အဲဒါ... နီလာပဲကွ၊ ငါ တစ်ခါ ပြောဖူးတဲ့ ငယ်ငယ်တုန်းက
နီလာလေ၊ သူ မင်းကို စေတနာနဲ့ ဝင်ပူးတာမှ မဟုတ်ဘဲ။ ရည်ရွယ်
ချက်ကြီးနဲ့ ဝင်ပူးတာပဲ၊ မင်းကို ဖျက်ဆီးချင်လို့၊ မင်းကို လူတကာ
ကျွေးတဲ့ တံတွေးခွက်ထဲမှာ နစ်မြုပ်သွားအောင်လို့ တမင်သက်သက်
လုပ်တာ အုပ်စိုး...”

“နီလာ...”

ကျွန်တော် ဖေဖေကို ငေးမောနေမိ၏။ နီလာ...တဲ့၊ နူးနူးဟာ
နီလာတဲ့။ သို့သော် ကျွန်တော် အံ့သြတုန်လှုပ်မှု သိပ်မရှိပါ။ နူးနူး
၏ ဂီတအပေါ်ထားသည့် သဘောထားများအရ နူးနူးသည် နီလာ
ဖြစ်နေတာ လုံးဝအံ့သြစရာ မဟုတ်ပါ။ အလွန်ကို ဖြစ်နိုင်ပါသည်။

“ဒါပေမဲ့ ဖေဖေမှားနေပြီ”

ဂျူးစာပေ

“ငါ ဘယ်တော့မှ မမှားဘူး၊ ငါမှန်တယ်...မှန်ကိုမှန်တယ်၊ ဒီဟာမ မင်းကို သက်သက်ဝင်ပူးတာ၊ သူမင်းကို ငါ့သားမှန်း သိနေရမယ်၊ သိကို သိနေရမယ်။ သိလို့သာ သူ ငယ်ငယ်က ဓာတ်ပုံ မှာ အခန်းမှာ ပေးထားတာပေါ့။ ဘာလို့လဲ သိလား...၊ ငါလာရင် ဓာတ်ပုံ ကို မြင်ပြီး သူမှန်း ချက်ချင်း သိအောင်လို့လေ”

သူမသည် ကျွန်တော့်အား ဖေဖေသားမှန်း သိနေခဲ့ပါသလား။ ကျွန်တော် မသေချာပါ။ ဖေဖေရုပ်သွင် ဟန်အမူအရာအားလုံး ကျွန်တော့်ဆီမှာ ရှိနေသည်။ ဒါနှင့်ပဲ သူမက ကျွန်တော့်ကို သိသွားမလား၊ မဖြစ်နိုင်ပါ။

“ဒါပေမဲ့ နူးနူးက ကျွန်တော့်အဖေနာမည် ဘယ်သူလဲလို့ တစ်ခါမှ မမေးဖူးဘူးဖေဖေ”

ဖေဖေက စိတ်လိုက်မာန်ပါ ကျွန်တော့်ဘက် လှည့်ကြည့်၏။

“မေးစရာမလိုဘူးလေကွာ၊ မင်းရုပ်က ငါငယ်ငယ်က ရုပ်ပဲ၊ ဘာမေးစရာလိုလဲ”

“မဟုတ်သေးဘူး ဖေဖေ”

“နောက်ပြီး ဟောဟိုဂစ်တာကို သူမြင်ရင် သူ မမှတ်မိဘဲ နေမလား”

ဧည့်ခန်းထောင့်မှာ လီလီသည် ချောင်ကပ်၍ နေလေသည်။ ကျွန်တော် ဂစ်တာလေးကို တွေ့တွေ့ကြီး စိုက်ကြည့်နေမိသည်။ နူးနူး ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်တော့်ကို ဖေဖေသားလားဟု မမေးခဲ့ပါလိမ့်။

“သူသိမှာပေါ့ကွာ၊ အဲဒါ သူကိုယ်တိုင် ငါ့ကို ပေးခဲ့တဲ့ဂစ်တာ” ဟုတ်တယ်...သူ သိမှာပါ။

“မင်းကို ဘဝပျက်အောင် ပျက်ဆီးမှ သူ ငါ့ကို နိုင်မှာကိုး”

“ဖေဖေ”

ဖေဖေကို ကျွန်တော် နားမလည်ပါ။ ဖေဖေမျက်လုံးများ၏ မျက်စိကို ကျွန်တော် နားမလည်ပါ။ ဖေဖေမျက်နှာ အသာစိုင့် ဖေဖေကျာရင့်အိုသွားသည်ကို ကျွန်တော် နားမလည်ပါ။

“ငါကတော့ ငါ့ဘဝတစ်လျှောက်လုံးမှာ နောင်တတွေ၊ နာကျင်မှုတွေ၊ မြုပ်လိုက်ပေါ်လိုက် နစ်လို့၊ ဒီကောင်မကတော့ ငါ့သား မျိုးတကြီး ပျက်ဆီးပြီးပြီပေါ့။ အုပ်စိုး...သူက မင်းကို ဘာမှန်ပျက်ဆီးရမှာလဲလို့ ငါ့ကို မေးလေ၊ မေးလိုက်လေ”

ဖေဖေ ကျွန်တော့်ရှေ့သို့ ဖြုန်းခနဲ တိုးကပ်ကာ ကျွန်တော့် နှုတ်ပတ်ကို ဆုပ်ညှစ်ဆောင့်ယမ်းပစ်လိုက်၏။ ကျွန်တော် နားမလည်မှုနှင့် ထိတ်လန့်မှု ရောကာ ဖေဖေ ဒေါသမျက်နှာထားကို မြင်ကြည့်နေမိ၏။

“တစ်ခါတုန်းက မင်းမေးသလို ငါ့ကို မေးလေ၊ ငါတို့ ဘာကြောင့် ကွဲသွားတာလဲလို့ မေးလေ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ သိလား...အဲဒီတုန်းက ငါ သူ့ကို...သူ့အိမ်အလည်သွားရင်း...”

ဖေဖေက ဖြုန်းခနဲ စကားရပ်ကာ ကျွန်တော့်ပခုံးတွေကို ဆုပ်ကိုင်ထားရာမှ လွတ်ပစ်လိုက်၏။ ဖေဖေမျက်နှာမှာ ကျွန်တော်တစ်ယောက်မှ မတွေ့မြင်ဖူးသည့် နောင်တများ၊ ကြေကွဲမှုများဖြင့် တင်းကျပ် ဖြူလျက်ရှိသည်။ ဖေဖေသည် အားအင်ကင်းမဲ့သွားသူလို နီးကပ်လာထိုင်တစ်ခုတွင် ဝင်ထိုင်ပစ်လိုက်သည်။

“သူ တောင်းပန်နေတဲ့ကြားက ငါ သူ့ကို...”

ဖေဖေ တစ်ခုခု ဆက်ပြောလိုက်သေးသော်လည်း ကျွန်တော်က နားထဲမှာ တဝန်းဝန်း ဆူညံကာ လျှံထွက်သွား၏။ နီလာ... ဖြစ်ရလေ နီလာရယ်...။

တစ်ခန်းလုံး ရုတ်တရက် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွား၏။ ကျွန်တော်က ဖေဖေကုလားထိုင်နောက်မှာ မတ်မတ်ရပ်လျက်။ ကျွန်တော်က ကုလားထိုင်တွင် ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်လျက်။ ကျွန်တော်က တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်လည်း မကြည့်ကြပါ။ ဖေဖေက နီလာ တစ်ယောက်အပေါ် မှားခဲ့တာနဲ့ပဲ အဲဒီမိန်းမက ကျွန်တော်အပေါ် ထပ်မှားဖို့ ကြိုးစားမယ်ဆိုတာတွေ ကျွန်တော် မယုံနိုင်ဘူး။ သို့သော် ကျွန်တော့်ရင်ထဲကစကားကို ရင်ထဲမှာပဲ မျိုချပစ်လိုက်ပါသည်။

“သား...”

အတန်ကြာ တိတ်ဆိတ်နေပြီးနောက် ဖေဖေက ကျွန်တော်ဘက် လှည့်ကြည့်ကာ မတ်တတ်ရပ်လိုက်၏။

“ဖေဖေနဲ့ ပြန်လိုက်ခဲ့ပါ သား၊ သားလိုချင်တဲ့ ကျော်ကြားမှုကို ဖေဖေ ရှိသမျှ စည်းစိမ်အပျက်ခံပြီး ဝယ်ပေးပါမယ်၊ ဒီဘဝကို ထဲကနေ ထွက်လိုက်ပါတော့”

ကျွန်တော် နေရာမှာ မလှုပ်မယှက် ရပ်လျက် ဖေဖေ လွှင့်မထားသည့် ကက်ဆက်တိပ်ခွေများ၊ စီဒီဇာတ်ပြားချပ်များကို မောကြည့်နေမိသည်။

“အခုနေ ပြန်ထွက်လိုက်ရင် အချိန်မီပါသေးတယ် သားရယ်”

အသက်က အငယ်လေး ရှိသေးတယ်။ ခဏကြာရင် ဒီအဖြစ်ကို လူတွေ မှေးသွားကြမှာပါ”

ကျွန်တော် နောက်သို့ တစ်လှမ်းဆုတ်လိုက်၏။

“မဟုတ်ဘူး၊ ဖေဖေ ထင်နေတာတွေ မဟုတ်ဘူး။ နူးနူးက ကျွန်တော့်အပေါ် စေတနာရှိပါတယ်”

ဖေဖေမျက်လုံးများ မာကျောခက်ထန်စွာ မီးတောက်သွား၏။

“အုပ်စိုး...မင်း မှားနေပြီ၊ အဲဒီကောင်မက ငါ့ငယ်ငယ်တုန်းက ငါ့ကို ဝယ်ဖို့ကြိုးစားခဲ့ဖူးတာပဲ၊ ကက်ဆက်ခွေတွေနဲ့၊ ဂီတအကဲတတွေနဲ့၊ ဂီတပစ္စည်းတွေနဲ့ ဝယ်ဖို့ကြိုးစားတာ။ အခုလဲ သူမ၏ကို ဝယ်ထားလိုက်ပြီ”

“မဟုတ်ဘူး”

ကျွန်တော့်အသံမှာ သည်တစ်ကြိမ် အသေချာဆုံး၊ အခိုင်မာဆုံး ဖြစ်သည်။

“သူပေးတဲ့ပစ္စည်းတွေနဲ့စာရင် သားပေးလိုက်ရတဲ့တန်ဖိုးက အဝေမတန် များလွန်းနေတယ်၊ ဒီတော့ မင်းငါနဲ့ပဲ ပြန်လိုက်ခဲ့ရမယ်၊ မင်းရှေ့ဆက်ပြီး နွံထဲ နစ်သထက် နစ်ဝင်မှာ ငါမလိုချင်ဘူး”

ကျွန်တော် နောက်ထပ် ခြေလှမ်းတစ်လှမ်း ထပ်ဆုတ်လိုက်ရပြန်၏။

“မလိုက်ဘူး ဖေဖေ”

“မလိုက်လို့ မဖြစ်ဘူးကွ၊ မင်းမပါရင် ငါ မပြန်ဘူး၊ မင်းငါ့ ကကြောင်း သိပါတယ်”

“ကျွန်တော်က ယောက်ျားတစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီ ဖေဖေ။ ကျွန်တော် စိတ်ဆန္ဒအတိုင်း အချုပ်အနှောင်မရှိ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပိုင်ခွင့်ရှိတယ်။ နောက်ပြီး ဖေဖေ မသိဘူးလား၊ ကျွန်တော် အောင်မြင်နေပြီ။ ကျွန်တော် လုပ်ချင်တာတွေ လုပ်ခွင့်ရှိသွားပြီ ဖေဖေ။ ကျွန်တော်ကို ဖေဖေ နားလည်ပါ”

ဖေဖေက စုတ်တစ်ချက် သပ်၍ ခေါင်းခါယမ်း၏။

“ငါ နားလည်တာကတော့ မင်း မစင်ပုံထဲကို ပျော်ပျော်တိုင်းဝင်နေပြီ ဆိုတာပဲ။ ဒါကို ငါ ဒီအတိုင်း ကြည့်မနေနိုင်ဘူး။ မင်း ထိခိုက်နစ်နာမှုဟာ ငါ့ရဲ့ ထိခိုက်နစ်နာမှုပဲ”

“ဒါပေမဲ့ အဲဒီလို နစ်နာရတယ် ဆိုရင်တောင် အဲဒီနစ်နာမှုဟာ ထိုက်တန်ပါတယ် ဖေဖေ”

“ဘာပြောတယ်ကွ”

ကျွန်တော် လုံးဝမျှော်လင့်မထားချိန်တွင် ဖေဖေက ကျွန်တော် မျက်နှာကို အရှိန်ပြင်းစွာ လက်ပြန်ရိုက်ချပစ်လိုက်ပါသည်။ ကြိမ်စင်ကလေးနှင့်အတူ ကျွန်တော် ရုတ်တရက် ပြုလဲသွားချိန်တွင် ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ အဆမတန် နာကျင်သွား၏။

“ဟင်... အဲဒါ ယောက်ျားပါးစပ်က ထွက်တဲ့ စကားလားကွ။ အဲဒါ ယောက်ျားစကားလား”

ကျွန်တော် ဖေဖေကို စိမ်းကားအေးစက်စွာ လှမ်းကြည့်နေသွားသည်။

“ဖေဖေ ဖြစ်နေတာကို ကျွန်တော် နားလည်ပြီ။ ဖေဖေ ကျွန်တော့်ကို မနာလိုဖြစ်နေတာပဲ”

“ဘာ...”

ဖေဖေ အံ့သြတုန်လှုပ်စွာ ကျွန်တော့်ကို ကြောင်ကြည့်နေသည်။ လက်စနှင့် ကျွန်တော် အံ့ကြိတ်၍ စကားဆုံးအောင် ဆက်ပြောနိုင်မိပါသည်။

“ဖေဖေတုန်းက အခုလို မအောင်မြင်ခဲ့ဘူး မဟုတ်လား၊ ဒီအခု ကျွန်တော့်ကို ဖေဖေ မနာလိုဘူးပေါ့”

“အုပ်စိုး...”

ဖေဖေ အာမေဍိတ်သံက တိုးတိတ်လွန်း၍ နှုတ်ခမ်းအလှုပ်အရှုပ်မှန်းဆ ပုံဖော်၍ ကြားလိုက်ရသလို ရှိသည်။ ထို့နောက် ဖေဖေ ခြုံငုံညှင်းစွာ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။ ထို့နောက် ဖေဖေသည် ကျွန်တော့်ရှေ့မှာ မတ်မတ်ရပ်နေလျက်က ကျွန်တော်နှင့် အဝေးကြီးသို့ ရောက်သွားပါသည်။

ထိုစကားများသည် ကျွန်တော်နှင့် ဖေဖေ၏ နောက်ဆုံးစကားများ ဖြစ်သည်။ ဖေဖေသည် သူ့ဂျာကင်အင်္ကျီကို တိတ်ဆိတ်စွာ လှမ်းဖြုတ်ယူကာ ဝတ်လိုက်၏။ ထို့နောက် ကျွန်တော် လွှတ်ချထားသော လက်ဆွဲအိတ်ကို ကောက်ကိုင်လိုက်၏။ ထို့နောက် အေးစက်တည်ငြိမ်သော ခြေလှမ်းများဖြင့် အခန်းတံခါးဆီ လျှောက်သွားသည်။

ကျွန်တော် လှမ်းမခေါ်ပါ။ ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ထိုင်လျက် ကျနေသည့် အနေအထားမှလည်း နည်းနည်းမျှ မလှုပ်ရှားမိပါ။ အခန်းတံခါးကို ဖေဖေ ဆွဲဖွင့်လိုက်သည့် အချိန်အထိ ဖေဖေ ကျွန်တော့်ကို လုံးဝ လှည့်မကြည့်ပါ။ ခဏကြာတော့ ဖေဖေ အပြင်ရောက်

သွား၏။ အခန်းတံခါးသည် အသံကျယ်လောင်စွာ မြည်လျက်
ပိတ်သွားသည်။

လှေကားပေါ်မှ တဒိုင်းဒိုင်း ပြေးဆင်းသွားသော မေမေ
ဖိနပ်သံကို ကြားရမှ ကျွန်တော်ထိုင်ရာမှ ဖြုန်းခနဲ ထရပ်ကာ အ
ကို ခြစ်၍ အော်ဟစ်ပစ်လိုက်မိ၏။ ထို့နောက် ကြမ်းပြင်ပေါ် ကျ
သော သူမ၏ ဓာတ်ပုံကို ကောက်ယူကာ ခဏစိုက်ကြည့်ပြီး နုတ်
ရိုက်ခွဲချလိုက်သည်။ ဓာတ်ပုံမှန်သည် အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာ ကျ
သွား၏။ ဓာတ်ပုံမှာ ကပ်ကျန်နေသော မှန်ကွဲစများကို ကျွန်
လက်နှင့် ဆုပ်ကိုင်ကာ ဖျစ်ညှစ်ဖိချေပစ်လိုက်သည်အခါ ကျွန်
လက်မှာ အသည်းခိုက်အောင် နာကျင်သည့်ဝေဒနာကို ခံစားရသည့်
ထိုဝေဒနာသည် လက်မှတစ်ဆင့် တစ်ကိုယ်လုံးသို့ ချက်ချင်း ပျံ့
သွား၏။ ထိုဝေဒနာသည် ရင်ထဲက ဝေဒနာကို ကျော်လွန်ကာ
လေသည်။ သွေးချင်းချင်းနီနေသော လက်ကို ကျွန်တော်ဖြုန်းကြ
လိုက်ပြီးနောက် အသံထွက်အောင် ရယ်ပစ်လိုက်သည်။ သို့သော်
ရယ်သံသည် နာကျင်မှုကြောင့် တုန်လှုပ်အက်ကွဲကာ ခြောက်နေ
နေ၏။

ထို့နောက် ကျွန်တော်မျက်နှာကို လက်ဖြင့်ဆုပ်ကာ ကျွန်တော်
ကြိတ်၍ ရှိုက်လိုက်မိပါသည်။

***

ဂျူးစာပေ

(၂၅)

ကျွန်တော့်မျက်ခွံများပေါ်သို့ နူးညံ့သည့် ရောင်ခြည်တန်း
ကလေးတွေ ဖြာကျလာသည်ဟု ခံစားလိုက်ရသည့်အချိန်တွင် ကျွန်
တော်သည် အိပ်မက်တစ်ခုခုမှ အနှိုးခံလိုက်ရပြီဟု သိသွားပါသည်။
အိပ်ချင်မူးတူး ရှိဝေစွာ မျက်လွှာပင့်ကြည့်လိုက်သည့်အခါ
ကျွန်တော့်မျက်လုံးများနှင့် နီးကပ်စွာ တည်ရှိနေသော မျက်ဝန်းတစ်စုံ
ကို မြင်ရသည်။

မေမေ...။

မေမေမျက်ဝန်းများကို ကျွန်တော် မမြင်ရတာ ဘယ်နှစ်နှစ်
ကြာခဲ့ပြီနည်း။ ညှိလဲ့သော၊ နူးညံ့သိမ်မွေ့သော ကရုဏာမျက်ဝန်း

ဂျူးစာပေ

များဖြင့် မေမေ ကျွန်တော့်ကို မကြည့်သည်မှာ နှစ်ပေါင်းများစွာကြာခဲ့ပါပြီ။ စောစောက ကျွန်တော့်မျက်ခွံကို လာထိသော မေမေမျက်ဝန်း၏ ရွန်းလက်သော ရောင်ခြည် အလင်းက ကလေးတွေလား၊ သို့မဟုတ် မေမေမျက်တောင်ကော့များ၏ နှုတ်သည့် မျက်တောင်ဖျားကလေးတွေလား ကျွန်တော် မသိကွဲပါ။ သော် မေမေ ကျွန်တော့်ကို နှိုးလိုက်တာတော့ သေချာပါသည်။ နက် မိုးလင်းနေပြီလား၊ ကျွန်တော် ကျောင်းသွားရတော့မလား၊ အို...ဒီနေ့ ကျွန်တော် ကျောင်းမသွားချင်ဘူးမေမေ၊ မေမေ့ဆီမှာ ဝလုံးတွေ ကျောက်သင်ပုန်းအပြည့် ရေးပါရစေ။

“မေမေ...”

ကျွန်တော် မျက်စိပြန်မှိတ်ပြီး အိပ်ပစ်တော့မည့် အချိန်တွင် မေမေက စိတ်ရှည်စွာ ပြုံး၍ ကျွန်တော့်ကို တိုးတိုးလေး ခေါ်သည်။

“ရှေ့ရီ...”

မတက်ဘူးနော်မေမေ၊ ကျွန်တော် ကျောင်းမတက်ဘူး။ မေမေက ဆူရင် မေမေက ကျွန်တော့်ကို ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲဖက်ပြီး ကာကွယ်ပေးပေါ့။ ကျွန်တော် ပေကတ်ကတ် ပြုံး၍ ဆက်အိပ်ရန် ကြိုးစားသည်။ သို့သော် တစ်ခုခု မှားနေသလိုပဲ၊ ဟုတ်တယ်...မေမေ တာ ဖြစ်လို့ ကျွန်တော့်ကို ‘လူလေး’လို့ မခေါ်တာလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ ‘ရှေ့ရီ’လို့ ခေါ်လိုက်တာလဲ။

ကျွန်တော် ပြုံးခနဲ မျက်လုံး ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ ကောင်ကင်ဆီက လာသော မှိန်ဖျော့ဖျော့ အလင်းအောက်တွင် မေမေ မရှိပါ။ အခန်းတစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်နေသည်။ ကျွန်တော်သည် အိပ်ရာ

မှာ ငြိမ်သက်စွာ ဆက်လက်လဲလျောင်းနေရင်း တစ်ခုခုကို စောင့်မျှော်သည်။ ဘာကို စောင့်နေတာလဲ ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော် မသိပါ။ စောစောက ကျွန်တော် မြင်လိုက်ရသော မေမေမျက်ဝန်းများသည် ကျွန်တော် မက်နေခဲ့သော အိပ်မက်၏ အဆုံးသတ် အစိတ်အပိုင်းလား၊ သို့မဟုတ် အိပ်မက်၏ အပြင်က တကယ့်ဖြစ်ရပ်လား။ မေမေ ကျွန်တော့်အနားကို တကယ်ရောက်လာခဲ့လေသလား။

“လူလေး...မေမေ အဝေးကြီးကို သွားနေတုန်း ဖေဖေစကားကို နားထောင်နော်”

ညှိုးနွမ်းသော မျက်လုံးများ၏ အပြုံးကို ကျွန်တော် နှစ်ပေါင်းများစွာ မေ့ထားခဲ့ပါသည်။

“မေမေက ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ၊ သားလဲလိုက်မယ်”

“အို...သားလိုက်လို့မရဘူးလေကွယ်၊ သားက ဖေဖေနဲ့ နေခဲ့ရမယ်”

ကျွန်တော်က ဖေဖေနှင့် နေခဲ့ရသည်။ မေမေက အဝေးတကာ အဝေးဆုံးသို့ ထွက်သွားခဲ့ပြီ။

“မေမေ သွားမှာက ဘယ်လဲ...၊ ဘယ်လောက်ထိ ဝေးသလဲ မေမေ”

“အဝေးကြီးပဲ လူလေးရယ်၊ ဒါပေမဲ့ မေမေ့ကို သားက လှမ်းကြည့်ပြီး မြင်နေရမှာပါ၊ ဟိုးမိုးကောင်းကင်မှာ ကြယ်ကလေးတွေ ရှိတယ်လေ၊ အဲဒီမှာ မေမေရှိနေမှာ၊ သားလက်နဲ့တော့ မေမေ့ကို

လှမ်းကိုင်ဖို့ မမိနိုင်တော့ဘူးပေါ့။ ဒါပေမဲ့ မေမေ့ကို သား နေ့ကို မြင်နေရမှာပါ သားရဲ့”

မေမေ...။ မေမေသည် ကြယ်ကလေး တစ်လုံးအဖြစ် ကျွန်တော့်ကို စောင့်ကြည့်နေခဲ့လေသလား။ ဒါဖြင့် ကျွန်တော်နှစ်ယောက် နှိုးနေသော ကြယ်သေးသေးကလေး တစ်လုံးသည် မေမေမျှားလှမ်း ကျွန်တော့်ကို နှိုးလိုက်တာတော့ မေမေပဲ။ ကျွန်တော်သည် စင်စစ် နေသော မျက်တောင်များကို ကြိုးစားပင့်ပြီး အိပ်ရာမှ ထလိုက်သည်။ ကျွန်တော် ကိုယ်ခန္ဓာသည် အလေးချိန်မရှိသလို ပေါ့ပြီး လှုပ်ရှား နေသည်။ ကျွန်တော့်ကိုယ်တွင်း တစ်နေရာရာမှာ တစ်ခုခု မှာ နေပြီ။

ကျွန်တော် ခုတင်ပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သောအခါ အနည်းငယ် ဝေဝေဝါဖြစ်သွား၏။ ကျွန်တော့်ကိုယ်ခန္ဓာတွင်းမှာသာမက အပြင်မှာလည်း တစ်ခုခု မှားနေပြီ...။ ဤအခန်းသည် ကျွန်တော့်အခန်း မဟုတ်ပါ။

“နူးနူး...”

ခပ်တိုးတိုး ခေါ်ကြည့်လိုက်သည်။ နူးနူး၏ အခန်းလည် မဟုတ်၊ ဂီတ အခန်းလည်း မဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော့် အနီးမှာလည်း မည်သူမျှ မရှိပါ။ အပြင်ဘက်မှ လာသော ကောင်းကင်၏ ဖျော့တော့သော အလင်းမှိန်မှိန်အောက်တွင် မျက်စိကျင့်သား ရလာသော အခါ ကျွန်တော် မတ်တတ်ရပ်နေရာမှ ခြေလှမ်း စလှမ်းလိုက်သည်။ စားပွဲနှင့် အဝတ်ဖိရိုကို မထိအောင် ရှောင်တိမ်းပြီး မျက်စိအောက်

ကျွန်တော့်အခန်းတံခါးကို ဖွင့်လိုက်သည်။ ထိုတံခါးမှာ ဝရံတာ တံခါး ဖြစ်နေ၏။

အပြင်ဘက်မှ ရုတ်တရက် တိုက်ခတ်လိုက်သော အေးစိမ့်သည့် အေးကြောင့် ကျွန်တော့်ကိုယ်ခန္ဓာအောက်ပိုင်းမှာ ကြက်သီးထသွား ပြန်သည်။ ငုံ့ကြည့်လိုက်သောအခါ ကျွန်တော်ဘောင်းဘီတိုကလေးမှ ပျံ့ပြန့် ဘာမှ ဝတ်မထားကြောင်း သတိရသွား၏။ ညတုန်းက...။ ကျွန်တော့်အတွေးကို ဖုံးကွယ်ထားသော အရိပ်တစ်ရိပ် ရှိနေသည်။ ကျွန်တော် ဘာကိုမှ တွေးလို့မရပါ။ အာခေါင်တွေ ခြောက်သွေ့လွန်း ပြောလို့ မှန်းဆကြည့်ရသည်မှာ ကျွန်တော်၏ ညသည် ခက်ခဲပင်ပန်း နှစ်လိမ့်မည်။

အပြင်ဘက်သို့ ခြေလှမ်း သုံးလေးလှမ်း လှမ်းမီသောအခါ ကျွန်တော် မပါသည့် ကြမ်းခင်းပြင်ကို ဖိနှိပ်မဲ့၊ ခြေအိတ်မဲ့ ဖဝါးများ ပြုတ် ထိမိသည့် အေးစက်စက် အတွေ့ကို ခံစားလိုက်ရသည်။ ထို အတွေ့ကြောင့် အာရုံမှာ ဖျတ်ခနဲ လန်းဆန်းလာကာ ဖုံးကွယ်ထား သည့် အရိပ်က ပါးပါးကလေးသာ ကျန်တော့သည်။ ထိုအရိပ် ပါးပါးကလေးကို ဖောက်ထွင်းလျက် မသိမကွဲ ပေါ်လာသောအရာမှာ အသံတစ်ခုဖြစ်သည်။ အသံ...အော်ဟစ်သံ...။

“ဟေ့ကောင် ဒေါ်နီနီဇော်ရဲ့... ..”

ဝရံတာကြမ်းပြင်၌ လှမ်းနေသော ကျွန်တော့်ခြေလှမ်းများ ရပ်တန့်သွားကာ မျက်စိကို ယောင်ယမ်း၍ မှိတ်ပစ်လိုက်မိသည်။ ပရိသတ်ထဲမှ ရုတ်တရက် အော်လိုက်သောအသံ။ ကျွန်တော် ညက စင်မြင့်ပေါ်မှာ အရှက်ရခဲ့သည်။ သီချင်းတစ်ပုဒ် ဆုံးပြီး နောက်

ထပ်တစ်ပုဒ် မဆိုမီ စက္ကန့်နှစ်ဆယ်သုံးဆယ် အချိန်ကလေး။ တိတိ ဆိတ်သွားသော အချိန်ကလေးမှာ အော်ဟစ်ဆဲရေးလိုက်သော အသံ ဖြစ်သည်။ ဒေါ်နီနီဇော်ရဲ့...၏ နောက်ဆက်တွဲ စကားလုံးကို ကျွန်တော် သတိမရတော့ပါ။ သို့မဟုတ် သတိမရအောင် ကျွန်တော်တို့ အတင်း မေ့ပစ်ထားခဲ့ခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ ဒေါ်နီနီဇော်ရဲ့ တိတ်တိတ်ပုန်းလင်လား၊ သို့မဟုတ် ဒေါ်နီနီဇော်ရဲ့ ကိပ်ဆိမ့်သော စကားလား၊ သို့မဟုတ် ဒေါ်နီနီဇော်ရဲ့ ပျော်တော်ဆက်ဆိုသော စကားလား... ကျွန်တော် သတိမရချင်ပါ။ ဖြစ်နိုင်လျှင် ကျွန်တော်တို့ ထဲမှ ဤတစ်ညကို ထုတ်ပယ်ပစ်လိုက်ချင်သည်။ ဒီတစ်ညပဲလား၊ မဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော့်ဘဝမှာ ဖယ်ထုတ်ပစ်လိုက်ချင်သည့် နေ့ရက်များ၊ အဖြစ်အပျက်များ များစွာ ရှိပါသည်။

ဘာလုပ်ရမှန်း မသိဘဲ ပူထူကာ ကြောင်အသွားသော ကျွန်တော့်ကို စင်ပေါ်မှာ ကြာရှည်မှုမပျက်အောင် ထိန်းချုပ်ပေးခဲ့သူများကိုဝေလင်း ဖြစ်သည်။ သူ ကျွန်တော့်ဘေးသို့ လှစ်ခနဲ ရောက်လာ၏။

“အုပ်စိုး၊ ဟေ့ကောင်...စွတ်ခံစားမနေနဲ့၊ ဆက်ဆိုကွာ... ကမ္ဘာမြေ...”

စကော်ပီယွန်စ် တီးဝိုင်း၏ ဒရမ်မာ ဟာမင်ရာဘယ်လ်၏ လက်ရာကို အမိလိုက်နိုင်သော ဒရင်းမိတ်ကားစ် ဒရမ်မာက တိတ်ဆိတ်မှုကို စတင်ဖြိုခွဲပေးလိုက်၏။ ပရိသတ်၏ ဝေါခနဲ အားပေးသံသည် ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှ ဒေါသ၊ နာကြည်းမှုကို တစ်ခဏ ဖယ်ထုတ်ပေးနိုင်ခဲ့လေသည်။

စင်ပေါ်မှာ သီချင်းခြောက်ပုဒ် ဆက်တိုက်ဆိုခဲ့တီးခဲ့ပြီး အလှည့်ပြုဆုံးရှု စင်အောက်ဆင်းသောအခါ ထိန်းချုပ်ထားသော ဒေါသမျှကို လွတ်ပစ်လိုက်မိသည်။

မိန်းမ တစ်ယောက်နှင့် ယောက်ျားတစ်ယောက် အကြားရှိ ဆက်သွယ်မှု တစ်ခုကြောင့် နှစ်ဦးနှစ်ဖက်နှင့် ပတ်သက်သူ၊ သက်ဆိုင်သူ တစ်စုံတစ်ယောက်ကိုမှ ထိခိုက်နစ်နာစေမှု မရှိခဲ့ဘူးဆိုလျှင် ချစ်ဆက်သွယ်မှုကို သာမန်အဖြစ်အပျက်များ ဟူသည့် စာရင်းထဲမှာ ထည့်သွင်းမပေးနိုင်ကြဘူးလား။ အပြစ်များဖြင့် ဖွဲ့စည်းထားသော ကမ္ဘာကြီးမှာ အားလုံးဟာ အပြစ်ရှိသူတွေချည်းပဲကွ။ ဘယ်သူကများ ခယ်သူ့ထက် ပိုပြီး အပြစ်ကင်းစင်နိုင်မှာမို့လဲ။

ကျွန်တော် စင်နောက်မှာ ဒေါသတကြီး အော်ဟစ်ပေါက်ကွဲနေခဲ့သည်။

“ခွေးသား...သတ္တိရှိရင် တစ်ယောက်ချင်းချဖို့ စိန်ခေါ်လိုက်ပါလား။”

တေးဂီတ စင်မြင့်ကို လက်စွဲစင်အဖြစ် မြင်ယောင်ကြည့်လိုက်သည်။ ဘယ်သူမှန်း မသဲကွဲသော ငကြောင့်တစ်ကောင်၊ ကိုယ်စွဲမှာ ကျွန်တော့်ထက် တုတ်ခိုင်ချင် တုတ်ခိုင်လိမ့်မည်။ ကျွန်တော့်ထက် အရပ်ရှည်ချင် ရှည်လိမ့်မည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်သူ့ကို အလဲထိုးသတ်နိုင်မှာ သေချာသည်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ခံယူမျက်ချင်း မတူနိုင်လို့ပဲ။ သူက သူတစ်ပါးကို ကဲ့ရဲ့စော်ကားလိုသည့် စိတ်ဓာတ်ဖြင့် ရန်စလိုသူ၊ ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်ဂုဏ်သိက္ခာကို

ကာကွယ်တိုက်ခိုက်သူ၊ သူ့ခွန်အားထက် ကျွန်တော်ခွန်အားကယ်
လွန်ပါလိမ့်မည်။

“အုပ်စိုး...ဒါလေး နည်းနည်းချလိုက်ပါလား”

တီးဝိုင်းအဖွဲ့သားတစ်ယောက် လာပေးသောသတ္တုပုလင်းပြွန်
ကလေးထဲမှ အချိုရည်များကို ကျွန်တော် ဒေါသတကြီး မော့သောကဲ့
ချပစ်လိုက်၏။

“ဟာ ဟေ့ကောင်၊ တစ်ဝက်ဆို တော်တော့ကွ၊ တော်ပြီ”

ကျွန်တော့်လက်ထဲမှ သူလိုက်လုတော့ ကျွန်တော် ရယ်မော
ကာ ပတ်ပြေးလျက် ပုလင်းကုန်သည်အထိ အပြတ်မော့ပစ်လိုက်ပါ
သည်။ ထိုအခါ ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံး ပေါ့ပါးကာ ငြိမ်ကျသွား
သည်။ ဘယ်လောက် နူးညံ့သိမ်မွေ့သွားသလဲဆိုလျှင် ထိုအချိန်မှာ
ထိုခွေးမသား မည်သူဟု သိလိုက်လျှင်ပင် ရန်ဖြစ်ထိုးကြိတ်မိတော့
မည်မဟုတ်ပါ။ ဟေ့ကောင်...မင်းလမ်း မင်းသွားကွာ၊ ငါ့လာ
မနောင့်ယှက်နဲ့၊ အေးအေးပဲ နေချင်တယ်...။ ကျွန်တော်သည် ရန်
ကို ရှောင်ချင်သော လူအေးတစ်ယောက် ဖြစ်သွားသည်။ အေးလိုက်
သမှ ဆိုင်ကယ်ပေါ်တက်ပြီး စက်မနွိုးချင်လောက်အောင် အေးသွား
ပါသည်။

ကျွန်တော့်ကို ကားတစ်စီး စီစဉ်ပေးပြီး ကျွန်တော့်ဆိုင်ကယ်
ကို တစ်ယောက်ယောက်က ယူသွားသည်။ ထိုအဖြစ်များကို ကျွန်
တော်ကောင်းကောင်းမှတ်မိလိုက်၏။ ကျွန်တော် မမှတ်မိသည်မှာ
ကျွန်တော် ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး သူမ အိမ်သို့ ရောက်လာသနည်း။ သူမ

မိမိဟု ယခုမှ ကျွန်တော်သိရခြင်း ဖြစ်သည်။ ခြံထဲက ပန်းရနံ့ကြောင့်
မိမိရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ သူမခြံထဲက ပန်းရနံ့မှာ အခြား ဘယ်မှာမှ
ကျွန်တော် မရနိုင်သော ပန်းနံ့ ဖြစ်သည်။

နှင်းငွေနှင့် မိုးငွေ ရောထားသော လေတစ်ချက် တိုက်ခတ်
ချိတ်သောအခါ ကျွန်တော် စိမ့်ခနဲ အေးသွား၏။ ပွရောင်းသော
ကျွန်တော် ရုပ်အင်္ကျီလက်ရှည်မှာ ပါးပါးပျော့ပျော့ကလေး ဖြစ်သော
ကြောင့် နှင်းငွေကို မကာကွယ်နိုင်သောအခါ ကျွန်တော် လက်ပိုက်
ချိတ်မိ၏။ Guns 'N Roses အဖွဲ့၏ ‘နီဝင်ဘာမိုး’ သီချင်းကို
အတိရသွားသည်။ ထိုအခါ ကျွန်တော် စောစောက အိပ်မက် မက်
နေခဲ့သည့် အဖြစ်ကို ပြန်သတိရသွားပါသည်။ အိပ်မက်...အိပ်မက်
များသည် ကျွန်တော့်အတွက်တော့ သီချင်းများပင် ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော့်အိပ်မက်များတွင် ကျွန်တော်သည် အရောင်များ၊
အရိပ်များနှင့် အသံများကို အမြဲတစေ ကြားရသည်။ ရယ်မောသံ၊
ငိုကြွေးသံ၊ စကားပြောသံ၊ တီးတိုးသံ၊ ရေလှိုင်းများ စီးဆင်းသံ၊ တိမ်
တွေ ရွေ့လျားသည့် အသံ၊ ဂစ်တာသံ၊ စန္ဒရာသံ၊ ပလွေသံ၊ နွား
စလောက်သံ၊ ဗုံသံ၊ သစ်ရွက်များ လှုပ်ခတ်သံ၊ ပန်းပွင့်များ ပွင့်အာ
သည့် အသံ၊ ကြွေလွင့်သွားသည့် အသံ၊ နှင်းစက်ကျသည့် အသံ၊ ဓား
အိပ်ထဲမှ ဓားထုတ်သည့် အသံ၊ သေနတ်ပြောင်းဝမှ ကျည်ဆန်ထွက်
သွားသည့် အသံ...။ အနီရောင်၊ အစိမ်းရောင်၊ အပြာရောင်၊ အနက်
ရောင်...။ အိပ်ရာမှ နိုးလာသည့်အခါ မည်သည့်အိပ်မက်ကြောင့်
နိုးလာသလဲဟု တစ်ခါတစ်ခါမှ သတိရ၏။ အများအားဖြင့်တော့
အိပ်မက်ကို သတိမရတတ်ပါ။ လေးငါးည လွန်မြောက်ပြီးနောက်

အိပ်ရာမှ ဖျတ်ခနဲ နိုးလာသည့်အခါကျမှ လွန်ခဲ့သော အိပ်မက်
ဂစ်တာလေးဖြင့် အသံစမ်းကာ သီချင်းစပ်ရလေသည်။

ယခုတော့ ကျွန်တော့်အခန်း မဟုတ်သဖြင့် ကျွန်တော့်မိမိ
မှာ ဂစ်တာမရှိပါ။

ကျွန်တော် အောက်ထပ်သို့ ခပ်သွက်သွက်ဆင်းလာသည့်အခါ
ကော်ဇောခင်းထားသည့် လှေကားတစ်လျှောက် ဘာသံမှ မလျှောက်
ပေါ်ဘဲ တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိသည်။ ဧည့်ခန်းမီးကို ဖွင့်လိုက်သောအခါ
ပြောင်လက်နေသော စန္ဒရာကြီးပေါ်၌ နှင်းဆီအဖြူရောင် နှစ်မျိုး
စိုက်ထားသော ပန်းအိုးလေးကို အရင်ဆုံး မြင်ရသည်။ ထို့နောက်
စန္ဒရာအဖုံးကို ဖွင့်လိုက်သောအခါ လွန်ခဲ့သည့် နှစ်လက ကျွန်တော်
ရေးစပ်လက်စသီချင်း သင်္ကေတ စာရွက်များကို မြင်လိုက်ရသည်။

ကျွန်တော် စန္ဒရာခုံ၌ မထိုင်ဖြစ်သည်မှာ နှစ်လရှိပြီဟု မယူ
နိုင်သော်လည်း ကျွန်တော့်မှတ်စုစာရွက်ရှိ နေ့စွဲအရ အသေအချာ
လက်ခံလိုက်ရပါသည်။

ကျွန်တော့်လက်ချောင်းများသည် ဂစ်တာကြိုးများနှင့် ထိတွေ့
သည့်အခါ ကျွမ်းကျင်သွက်လက်စွာ ခုန်ပေါက်ကစားနေတတ်သော်လည်း
လည်း စန္ဒရာခလုတ်များပေါ် ရောက်လျှင်တော့ အနည်းငယ်ကျန်
ဆုတ် နှေးကွေးနေတတ်ပါသည်။ မိုး...မိုး... မိုးစက်များ...မိုး...
မျက်ဝန်းထဲမှာ ကိုယ်မြင်ခဲ့။

တတိယ ဆီးရီးစ် စီစဉ်တုန်းက ကိုယ်ပိုင်သံစဉ် တစ်ဝက်၊
ကော်ပီတစ်ဝက် ထည့်မည်ဟု ကျွန်တော် အကြံပြုသော်လည်း သူ
က လက်မခံခဲ့ပါ။

“အရင် နှစ်ခွဲ ပေါက်သွားတာ မင်း အဆိုပညာ တော်တဲ့
မကြောင်းရင်းက တစ်ဝက်ပဲ ပါတယ် ရှေ့ရဲ့ ကျန်တဲ့တစ်ဝက်က
ကော်ပီယယ်လီကာနဲ့ စကော်ပီယွန်စ်တွေ တော်လို့ပဲ။ အခု တတိယ
ချုပ်၊ ဆက်တိုက်အောင်မြင်ပြီးရင်တော့ မင်းလုပ်ချင်တဲ့ ကိုယ်ပိုင်
သံစဉ် တစ်ဝက်ကို ထည့်ပေါ့”

ကော်ပီသီချင်းကိုပင်လျှင် အပြင်းစားများကိုချည်း ကျွန်တော်
ကျွမ်းကျင်ခွင့် မရ။

“ပရိသတ်ဆိုတာ အမျိုးမျိုး ရှိတယ် အုပ်စိုးရဲ့၊ ဆူတာတွေ
အတာတွေချည်း သိပ်များလို့ ဘယ်ကောင်းမလဲ၊ သူတို့ကို မေါက်
ကျွံချိန်လဲ ပေးရသလို ပြေလျော့ချိန်လဲ ပေးရမှာပေါ့၊ စိတ်ဆိုတာ
အမြဲတမ်းကြီး ပေါက်ကွဲနာကြည်းနေရင်ပင်ပန်းတယ်၊ တစ်ခါတစ်ခါ
အိပ်ကိုယ်လုံး အေးအေးသက်သာ ပြေလျော့ပြီး ဝမ်းနည်းချင် ဝမ်း
နည်း၊ ကြည်နူးချင် ကြည်နူး ... Relax ဖြစ်နေစေချင်တယ်လေ။
အက်ဇယ်လ်ရို့စ်တောင်မှ November Rain သီချင်းမျိုး ဆိုခဲ့သေး
တာကွယ်”

“ဒီလောက်ဖြစ်နေရင်လဲ နူးနူးပဲ ဆိုလိုက်ပါတော့ဗျာ”
အချဉ်ပေါက်ပေါက်နှင့် အရွဲ့တိုက်ပြောတော့ သူမ မျက်
စောင်းထိုး၍ ရယ်မောလေသည်။

“ကိုယ်က ကိုယ်တိုင်လုပ်ဖို့ထက် သူများ တော်အောင်ပဲ ဖန်
တီးပေးချင်တာကွ”

ကျွန်တော် သူမကို ခပ်တည်တည်မျက်နှာထားဖြင့် ခဏစိုက်
ကြည့်နေခဲ့ဖူးသည်။

“ငယ်ငယ်ကတည်းက ဆိုပါတော့၊ ဟုတ်လားနဲ့”

သူမက ကျွန်တော့်အား သတိထား၍ အကဲခတ်သည့် မျက်လုံးများဖြင့် ပြန်ကြည့်၏။ သို့သော် ဘာမှ ထပ်မပြောပါ။ ကျွန်တော် မျက်လုံးထဲမှလည်း အဖြေတစ်ခုခု သူမ ရမသွားခဲ့ပါ။ ဖေဖေနှင့် သူမ၏ အကြောင်း ကျွန်တော် သိမသိပင် သူမ မစုံစမ်းခဲ့ပါ။

ဖေဖေနှင့်ကျွန်တော်ရန်ဖြစ်သည့်နေ့၏ နောက်တစ်ရက်လည်း သူမ ကျွန်တော့်အခန်းသို့ ရောက်လာသည့်အခါ သူမ ဓာတ်ပုံမှန် နေသည်ကိုလည်း မြင်ပါလျက် ကျွန်တော့်လက် ဒဏ်ရာကိုလည်း မြင်ပါလျက်နှင့် သူမ ဘာမှ မမေးခဲ့ပါ။ နေ့မှန်းညှိမှန်း မသိသည့် ကျွန်တော့်အား အရက်ပုလင်းခွဲတွေ ကြားထဲမှ ဆွဲထူကာ သွေးများ ပေါက်ကွဲနေသည့်လက်အား ရေခဲနှင့် ဆေးပေးခဲ့၏။ ထို့နောက် ဆရာဝန် ခေါ်ပေးပြီး ကုသပေးခဲ့သည်။ ဒီဒဏ်ရာဘယ်လို ရသလဲ၊ ဒီပစ္စည်း အကျိုးအပွဲတွေက ဘာဖြစ်ခဲ့တာလဲ စသည်ဖြင့် မေးခွန်းတစ်ခုမျှပင် မမေးခဲ့ပါ။ တော်တော်မျှသိပ်နိုင်စွမ်း ရှိသည့် မိန်းမ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်ကတော့ သူမလောက် မျှသိပ်နိုင်စွမ်း ရှိမှာမဟုတ်။ တစ်ချိန်ချိန်မှာ စိတ်မထိန်းနိုင်လျှင် ဖေဖေအကြောင်း မေးမိချင် မေးမိသွားနိုင်ပါသည်။

“ကိုယ်လေ မင်းကို နာစေသူ... ကိုယ်ဟာမင်းရဲ့ ဒဏ်ရာ... မင်းရဲ့ နာကျင်မှု... ရက်စက်စွာ နာကျင်မှု လူတွေကို ချုပ်တီးဖို့ နာကျင်မှုဟာ လိုအပ်... အို... လိုအပ်တယ်... မင်းအတွက်...”

ကျွန်တော် တီးတိုး ညည်ညူသည့် အသံသည် စန္ဒရာသံ နက်ကို မလိုက်နိုင်ပါ။ ကျွန်တော့်အသံသည် ခပ်တိမ်တိမ် ခပ်အက်အက်၊ အထူးသဖြင့် တစ်ရေးနီးညသန်းခေါင်များတွင် အသံ ချဉ် ခြောက်သွေ့ ကွဲအက်လျက် ရှိတတ်သည်။

“ဒဏ်ရာကို ကုသတဲ့အခါ အချိန်တွေသာ အကောင်းဆုံး ဆေးဝါး... ရာသီတွေ အချိန်တွေ ပြောင်းတဲ့အခါ နာကျင်မှုဆိုတာ မင်းအတွယ် ရယ်မောစရာ... မင်းကိုယ့်ကို ရယ်လိုက်မှာ... အို ကိုယ်ချစ်တာမင်းမျက်ဝန်း မျက်ဝန်းထဲက မိုးစက်များ... သက်တံရောင်စုံ မိုးစက်များ ရွန်းလက်... ခါးသက်စွာ ချိုမြ... ဝမ်းနည်းစွာ ကြည်နူး နာကျင်စွာ တွယ်တာသူ အိုး... မင်းရဲ့ မိုး”

ကျွန်တော့်သီချင်းကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် မသိဆိုဘဲ အခြား မာစ်ယောက်ယောက်၏ သီဆိုမှုအပေါ် ကြည်နူးကျေနပ်နေမိသည့် နက်မှာ ကျွန်တော့်သီချင်းဆိုသက် ရင်လာသည့်အခါ တဖြည်းဖြည်း လျှော့သွားလိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော်ထင်ခဲ့ဖူး၏။ သို့သော် ယခုအချိန် အထိတော့ ကျွန်တော်သည် သီချင်းရေးစပ်ရာတွင်သာ စိတ်၏ လွတ်မြောက်မှုကို ရနေဆဲဖြစ်သည်။ စင်ပေါ်မှာ ဂစ်တာသက်သက် တီးနေရသည့်အခါမှာသာ စိတ်၏ ချိုမြိန်သော လွတ်မြောက်မှုကို ရနေမိ ဖြစ်သည်။ မိုက်ကရိုဖုန်းကို လက်မှ ကိုင်၍ သီချင်းဆိုနေသည့် အခါ တစ်ခါတစ်ရံမှသာ အသိစိတ်မှ ကင်းလွတ်ပြီး အမြဲလိုလို အသိ ကြီးစစ်စစ်ကြီးတစ်ခု ကျွန်တော့်ထံမှာ ရှိနေသည်။

“ငါ့ရှေ့မှာ ငါ့ကို အကဲဖြတ်မယ် ပရိသတ်ရှိနေတယ်၊ သူတို့ထဲ”

“ငါဆိုနေတဲ့ သီချင်းသံစဉ်တွေဟာ ကော်ပီသံစဉ်တွေပါ။ ကြိုးစားမှုက ဘယ်မှာလဲ၊ သီချင်းစာသားလား...၊ သီချင်းစာသားကောင်းရုံနဲ့ ဒါဟာ သီချင်းတစ်ပုဒ်မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ သီချင်းရေးဆရာမဖြစ်နိုင်ဘူး၊ အလွန်ဆုံးဖြစ်ရင် ကဗျာဆရာပဲ”

“ကဗျာဆရာနဲ့ တေးရေးဆရာ ဘယ်သူက ပိုပြီး ခက်ခဲသလဲ”

ကဗျာဆရာတိုင်း သီချင်းရေးဆရာကောင်း မဖြစ်နိုင်ပါ။ သီချင်းရေးနေသူတိုင်းလည်း ကဗျာဆရာကောင်း မဟုတ်ကြပါ။ ကိုနှစ်မျိုးတွင် ခြားနားမှုမှာ တစ်ခုတည်းရှိ၏။ ဂီတဖြစ်သည်။ ကဗျာတစ်ပုဒ်ကို ဂီတနှင့် ပေါင်းစပ်လျှင် သီချင်းကောင်း ဖြစ်နိုင်သည်။ သို့သော် သီချင်းကောင်းတစ်ပုဒ်ကို ဂီတ နုတ်ပယ်လိုက်တိုင်း ကဗျာတွေ ဖြစ်မသွားကြပါ။ ဒါဖြင့် သီချင်းတစ်ပုဒ်မှာ ဂီတနှင့် စာသား၊ ဘယ်ဟာက ပို၍ အရေးကြီးသနည်း။ သီချင်းရေးဆရာအဖြစ် အိမ်မက်များစွာ မက်ခဲ့သူ တစ်ဦးအနေဖြင့် ဘက်လိုက်မှု ပါသွားနိုင်ကောင်း ပါသွားနိုင်မည်။ သို့သော် ကျွန်တော့်အထင်အတိုင်း ပြောရလျှင်တော့ ဂီတက ပို၍ အရေးကြီးပါသည်။

ထိုအတွေးများသည် သီချင်းစပ်စဉ်၊ ဂစ်တာတီးစဉ်၊ စန္ဒရာ၊ တီးစဉ်မှာ ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲ ဘယ်တုန်းကမှ ရောက်မလာခဲ့ပါ။ ပရိသတ်ရှေ့မှာ သီချင်းဆိုနေသည့် အချိန်ကျမှ ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်တော်ခေါင်းထဲ ရောက်လာရပါသလဲ။

နိုင်ငံကျော် ရော့ခ်အဆိုတော်အစ်ကိုကြီးတစ်ယောက်ကို ကျွန်တော် ဤမေးခွန်းအတိုင်း မေးကြည့်ဖူးသည်။ သူ့အဖြေမှာ အလွန်အံ့ဩစရာကောင်း၏။

“အဲဒါ မင်းသီချင်းသံအပေါ်မှာ မင်းယုံကြည်မှု နည်းနေလို့ပါ။ ယုံကြည်မှုနဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို စိတ်ချမှု မရှိရင် မင်းရေရှည်ခံမယ့် Vocalist တစ်ယောက် ဖြစ်လာမှာ မဟုတ်ဘူး၊ သီချင်းရေးဆရာကောင်းတော့ ဖြစ်လာလိမ့်မယ်။ Vocalist ဖြစ်ဖို့က မင်းဆိုလိုက်တဲ့ သီချင်းနဲ့ မင်းရဲ့အသံအပေါ် မင်းကိုယ်တိုင် စိတ်ချဖို့ လိုတယ်။ ယုံသတ်က မင်းဆီက တစ်ခုခုကို လိုချင်တာကွ၊ မင်းအဲဒါကို သူတို့ကို မေးနိုင်ဖို့ မင်းမှာအဲဒါ ရှိနေတယ်လို့ သူတို့ယုံမှ ရမှာပေါ့၊ သူတို့အလို ယုံကြည်ဖို့လဲ မင်းကိုယ်တိုင်ယုံကြည်မှ ရမှာပေါ့”

ကျွန်တော့်ကိုယ်ပိုင်သံစဉ်သီချင်း နှစ်ပုဒ်ကို လွန်ခဲ့သည့် တစ်လလောက်က ပရိသတ်ရှေ့မှာ ဆိုခဲ့ဖူးသည်။ စတုတ္ထမြောက် ဆီးရီးစ်အတွက် အသံသွင်းပြီးသား သီချင်းများဟု ကျွန်တော် ဖွင့်ပြောပြီး ခံယူခဲ့ပါသည်။ ပရိသတ်က သီချင်းစိမ်း ဖြစ်နေလို့လား မသိ၊ ငြိမ်သက်နေခဲ့သည်။ လူပျော်တက်ကြွမှု မရှိ၊ အော်ဟစ်အားပေးမှု မရှိ၊ သူတို့ ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေခဲ့သည်။ သို့သော် ပရိသတ်၏ ငြိမ်သက်မှုကြောင့် ကျွန်တော့်စိတ်ဓာတ်အနည်းငယ်မျှပင် မကျခဲ့ပါ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကျွန်တော်သည် စင်ပေါ်မှာ ကျွန်တော်မဟုတ်တော့၍ပဲ ဖြစ်သည်။

“အိုး အချစ်ရဲ့ ဒီကမ္ဘာမှာ ငါမနိုင်ချင်တဲ့ စစ်ပွဲတွေ ရှိနေမှန်း”

မင်းနဲ့တွေ့မှ သိခဲ့ရပြီ... မင်း ယုံနိုင်မလား... နာကျင်တဲ့
အရသာကိုပဲ စွဲလမ်းစွာ မှူးယစ်... ဒဏ်ရာတွေကိုလဲ
ငါချစ်တတ်ခဲ့ပြီ...”

ကျွန်တော့်ရှေ့မှာ ပရိသတ် ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ ကျွန်
တော့်ကိုယ်ထဲမှာလည်း ကျွန်တော်မရှိတော့ပါ။ ကိုယ်ခန္ဓာမှာ
ချည်းသက်သက် ကျန်ခဲ့၏။ အတွင်းမှာ ကျွန်တော်မဟုတ်သော
အခြားတစ်ယောက် ဝင်လာသည်။ ထိုတစ်ယောက်မှာ မှော်အတတ်
ပညာသည်တစ်ယောက်လိုပင် ကျွန်တော့်ကိုယ်ခန္ဓာအား စေ့မိ
လျက်ရှိသည်။ ကျွန်တော် ဘာတွေလုပ်ရှားပြုမူခဲ့သလဲဆိုတာ ကျွန်
တော် မမှတ်မိတော့ပါ။

ကျွန်ဟော့အနီးမှာ နှင်းဆီမွှေးရနံ့အပြင် အခြားမွှေးရနံ့တစ်ခု
ပါရှိနေမှန်း ကျွန်တော် သတိထားမိလာသည့်အချိန်သည် ကိုယ်နဲ့
မင်းရဲ့ မိုးသီချင်း ရေးစပ်၍ ပြီးဆုံးသွားချိန် ဖြစ်သည်။

ရေမွှေးနံ့...သို့မဟုတ် ပေါင်ဒါနံ့၊ သို့မဟုတ် ခေါင်းလျှော်
ရည်နံ့ တစ်ခုခု ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် မခွဲခြားတတ်ပါ။ ကျွန်တော်
သည် ယခုအချိန်အထိ သူမ၏ မွှေးရနံ့များကို ဘယ်ဟာက ဟာ
ဟု အတိအကျမသိသေးပါ။ ကျွန်တော် စန္ဒရား ခလုတ်များမှ လက်
လွှတ်လိုက်ပြီးနောက် လက်ချောင်းများအချင်းချင်း ဖိနှိပ်ချိုးချေကာ
အသံထွက်အောင် ရယ်မိသည်။ လောကမှာ အဲဒီလောက် ဘာလဲ
ကောင်လည်း ရှိသေးတာကိုး။

“ဘာများ ရယ်စရာကောင်းနေလို့လဲဟင်”

ကျွန်တော့်နောက်မှ သူမ၏ အသံတိုးတိုးကလေး ထွက်ပေါ်
လာသည်။ ကျွန်တော် လှည့်မကြည့်ပါ။ ထိုင်နေသည့်အနေအထား
လည်း မပြင်မိပါ။

“ဪ... နူးနူးရဲ့ အနံ့အကြောင်း စဉ်းစားမိလို့”

“ဘာလဲ... တိရစ္ဆာန်နဲ့ နံတယ် ပြောမလို့လား”

ပြတင်းခန်းဆီးမှ ဖြတ်လျက် တိုက်ခတ်လာသော လေကြောင့်
ကျွန်တော့်ဆံပင်များ ဖွာလွင့်သွားသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် ကျွန်တော့်
နှလုံးသည်လည်း လေနှင့်အတူ လွင့်ခနဲ လှုပ်ယမ်းသွား၏။

“နူးနူး... ကျွန်တော် သီချင်းရေးလို့ မပြီးသေးဘူး”

နှမ်းလျှော့ အသက်ရှူရင်း သူမကို သတိပေးသလို တိုးတိုး
ပြောတော့ သူမ ရယ်လေသည်။

“မညာနဲ့၊ ရေးပြီးပြီ... ကိုယ်သိတယ်၊ သီချင်းရေးပြီးတဲ့အခါ
မင်း အရပ်ကြီးပြတ် ပုံကျသွားတာ ကိုယ်သိတာပဲ၊ သီချင်းမပြီးရင်
အခုလောက်ဆို အနှောင့်ယှက်ခံရလို့ မင်းဒေါသတကြီး ကြမ်းတမ်း
ရိုင်းစိုင်းနေပြီ၊ ကိုယ်မသိဘဲ ရှိမလား၊ ကိုယ် မင်းကို နောက်မှာ ရပ်
ကြည့်နေတာ ကြာလှပြီကွ”

ကျွန်တော် မျက်စိအစုံမှိတ်လျက် ပင့်သက်ရှိုက်လိုက်မိ၏။

“ဘီလီဂျိုဝဲလ်က ပြောတာတော့ သူ့အတွက် သီချင်းတစ်ပုဒ်
ရေးရတာဟာ ကိုယ်ဝန်ဆောင်ပြီး ကလေးမွေးရသလိုပဲတဲ့၊ သိလား
ဧရရီ”

“အင်း”

သူမက ကျွန်တော့်ဆံပင်များကို ဖွဖွသပ်နေသောအခါ ကျွန်တော် စန္ဒရားခလုတ်များပေါ် ပါးအပ်လျက် မျက်နှာမှောက်ချက် လိုက်မိသည်။

“မင်းအတွက်ရော သီချင်းရေးရတာ ဘယ်လိုနေလဲ”

“နောက်ကျောထဲက ယားကျိကျိနေတာပဲ”

“ခွေးကောင်လေး”

သူမ လှိုက်လှဲစွာ ရယ်မောသောအခါ ကျွန်တော် မျက်နှာမှ ထွက်လာသော ရာမှ ပြုံးရယ်မိ၏။

“နူးနူး”

“ဟင်”

“ကော့သောင်းကို နူးနူး မလိုက်ခဲ့နဲ့နော်”

“အလို...ဘာဖြစ်လို့”

“နူးနူး လိုက်လာရင် ကျွန်တော်စိတ်ကျဉ်းကျပ်လို့”

ကျွန်တော့်နောက်ကျောမှ သူမကိုယ်ခန္ဓာ ဝေးကွာသွားသည့် ကျွန်တော် ခဏ စဉ်းစားနေပြီးနောက် အမှန်အတိုင်း ပြောပြလိုက်သည်။

“နူးနူးဟာ ကျွန်တော့်ကို နေရာတကာ လိုက်ထိန်းချုပ်နေတာပဲလို့ သူများတွေက မထင်စေချင်ဘူး”

သူမ ရယ်သံသဲ့သဲ့ကို ကြားရ၏။ ကျွန်တော် ခေါင်းထောင့်မှ မတ်မတ်ထိုင်လိုက်သည်။

“မာရီက ထင်မှာစိုးရိမ်တာလား”

“အဲဒီကို မာရီမပါပါဘူးဗျာ၊ အနေသာကြီးပါ၊ ပတ်ဝန်းကျင်

လျှိုးစာပေ

က ပေါ့။ နောက်ပြီး နူးနူးလဲ ဒီမှာ ကိုယ့်အလုပ်တွေအများကြီးရှိလျက် နဲ့ ပစ်ထားပြီး အဆိုတော်ကောင်လေးတစ်ယောက်ကို လိုက်မွန်နေဇာယ်လို့”

“ဘယ်သူက အဲလိုပြောလို့လဲ”

“မသိဘူးလေ၊ ပြောချင်ပြောနေမှာပေါ့၊ နူးနူးကြားရင် ဒေါပူဦးမယ်”

သူမ ပြုန်းခနဲ ကျွန်တော်နှင့် စန္ဒရား၏ ရှေ့သို့ ရောက်လာ၏။ ယခုညအဖို့ သူမကို ပထမဆုံးအကြိမ် မြင်တွေ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ သူမ၏ မျက်မှန်ချွတ်ထားပါသည်။ မျက်တောင်ကော့များသည် မျက်နှာကြက်ဖန်ချောင်းမီးရောင်ကြောင့် အရိပ်ရှုပ်ရှုပ်ကလေးများအဖြစ် ပါးပြင်ပေါ် ဖြာကျနေသည်။ သူမက စန္ဒရားခုံပေါ် လက်ထောက်လျက် ကျွန်တော့်ကို ငဲ့ကြည့်သည်။

“ကိုယ်မှ အဲဒါတွေ ဂရုမစိုက်တာ၊ မင်းက ဂရုစိုက်လို့လား”

“မစိုက်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ နူးနူးကို ကျွန်တော့်အနားမှာ ရှိနေစေချင်တဲ့အခါတွေ ရှိတယ်၊ အဲဒီလိုပဲ နူးနူးကို ကျွန်တော့်အနားမှာမရှိစေချင်တဲ့အခါတွေ ရှိတယ်။ အထူးသဖြင့် နယ်ပွဲတွေမှာပေါ့”

ကျွန်တော် သူမ၏ မျက်နှာကို ခပ်ရှုန်းရှုန်းကြည့်လျက် ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သော်လည်း သူမက ကျွန်တော့်မျက်နှာကို သူမ၏ လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဖိညှပ်ကိုင်လျက် သူမကို တည့်တည့်ကြည့်စေပါသည်။

“ဘာကြောင့် မရှိစေချင်တာလဲ”

လျှိုးစာပေ

“ကျွန်တော်မသိဘူး၊ ကောင်မလေးတွေနဲ့ ရှုပ်ချင်လို့ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာနဲ့နဲ့ သိပါတယ်။ ဘေးမှာ လေးစားရမယ့်သူ၊ ထိန်းချုပ်ပေးမယ့်သူ မရှိစေချင်တာပဲနဲ့ တူပါတယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ယောက်ျားတစ်ယောက်လို လွတ်လပ်ချင်တာပေါ့”

သူမ လက်တွေ ကျွန်တော်မေးစေမှ ပြတ်ကျသွားသည်။ မျက်နှာမှာ ဒေါသ မရှိ၊ နာကျင်မှု မရှိ၊ မခံချင်မှု မရှိ ဘာမှမရှိပါ။

“ဒါ နူးနူးကို ကျွန်တော်မချစ်လို့ မဟုတ်ဘူးနော်၊ နူးနူးအထက် မလွဲနဲ့”

ထိုအခါကျမှ သူမ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်ပါသည်။ ကျွန်တော် သူမ၏ရယ်သံကြောင့် ကြောင်အသွားသည့်အခါ သူမက ကျွန်တော်အား ပန်းအိုးထဲမှ နှင်းဆီတစ်ပွင့်ဖြင့် ကောက်ပေါက်လိုက်သည်။

“အိုကေ အိုကေ... မင်းသဘောပဲပေါ့၊ မင်းမရှိတဲ့အချိန်ကိုယ် ဘယ်တွေ သွားတယ်၊ ဘာတွေ လုပ်တယ်လို့ ပြန်မမေးကြေးနော်၊ ကိုယ်လဲ မင်းကို မမေးဘူး”

သူမ မှန်းဆ၍ ပစ်လွှတ်လိုက်သော မြားချက်က ကျွန်တော် ရင်ထဲသို့ တည့်တည့်ကြီး စိုက်ဝင်သွားပါသည်။

ကျွန်တော် ထောင်းခနဲ ဒေါပွသွား၏။ ကျွန်တော့် ဒေါသကို သူမ မမြင်အောင် မျက်နှာလွဲကာ ထိုင်ရာမှ ထရပ်လိုက်သည်။ ပါးကောင်ကြီးဆီ သွားချင်သွားမယ်ဆိုတဲ့သဘောနဲ့ ခြိမ်းခြောက်လိုက်တာပဲပေါ့။

“အဲဒါ ကောင်းတယ်နူးနူး... ကျေးဇူးပါပဲ”

ရင်ထဲမှာ မနာလိုစိတ်ဖြင့် ပူလောင်ကျွမ်းနေပါလျက် ပြီးရယ်တာမျိုး ချာစနဲ လှည့်ထွက်ခဲ့သည်။ လှေကား လက်ရန်းကို ဆုပ်ကိုင်ကာ နောက်မှ သူမ အပြေးလိုက်လာသည်။ အခြေအနေသည် မျက်ချင်း ပြောင်းပြန်ဖြစ်သွား၏။

“ရှေ့ရီ...”

ကျွန်တော် သူမကို ခပ်ရိပ်ရိပ် ပြီး၍ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

“ကိုယ် အလကား စတာ သိလား၊ မင်း မရှိပေမယ့် ကိုယ် အယ်မှ မသွားပါဘူး၊ ယုံတယ် မဟုတ်လား”

ကျွန်တော် ဖြေရမှာစိုး၍ သူမပခုံးပေါ် မျက်နှာမှောက်အပ်ထားလိုက်၏။

“ဒါနဲ့ မင်းကို ကိုယ်အရေးကြီးတာတစ်ခု ပြောဖို့မနေတာ၊ ကိုယ် စတူဒီယိုတစ်ခု ထောင်မလို့”

ကျွန်တော် တအံ့တဩ ကိုယ်ကို မတ်ပစ်လိုက်မိ၏။

“စတူဒီယို... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ အသံသွင်းဖို့ ရက်ချိန်းတောင်းရတဲ့ ဒုက္ခတွေကို ကိုယ်စိတ်ကုန်လှပြီ၊ ကိုယ်တို့ အသံဖမ်းစတူဒီယိုမှာ ပစ္စည်းအကောင်းစားတွေချည်း သုံးမယ်၊ သာတီတူး ထရက်ခံဖြစ်ရမယ်၊ ကိုယ်တို့စတူဒီယိုဟာ မြန်မာနိုင်ငံမှာ အကောင်းဆုံး ဖြစ်ရမယ်၊ တကယ် ရက်မအားဘဲနဲ့ ရက်ချိန်းမပေးဘူး... ဟုတ်ပြီလား၊ ဈေးစတော့ သူများထက် များချင်များမှာပေါ့၊ ကွာလတီကောင်းကောင်း လိုချင်တဲ့သူ၊ အသံသွင်းရက် တိကျချင်တဲ့သူတွေ ကိုယ်တို့ဆီ လာရမယ်”

ကျွန်တော်အံ့သြလွန်းသဖြင့် သူမက ကျွန်တော်ကို ပြီး လှေကားထစ်ပေါ် ထိုင်ချသောအခါ ကျွန်တော်သတိလက် ဝင်ထိုင်လိုက်ရသည်။

“ဒါပေမဲ့အရင်းအနှီး သိပ်မကြီးလွန်းဘူးလား နူးနူး၊ ဒီလူနဲ့ နူးနူး ကျွမ်းကျင်တာလဲ မဟုတ်ဘူး”

“ဒါပေမဲ့ ကျွမ်းကျင်တဲ့ လူတစ်ယောက်ယောက်ရှိတာပဲ”

“စတူဒီယိုရဲ့ နာမည်တောင် ရွေးပြီးပြီ၊ ပစ္စည်းတွေလဲ တစ်ပတ်ဆို ရောက်လာတော့မယ်၊ ပထမ ကိုယ်က မင်းအကြံပေး အောင် ဖွင့်ပွဲဖိတ်စာရိုက်ပြီးမှ ပြမလို့လေ”

ကျွန်တော် သူမမျက်နှာကို ခပ်ဆဆငေးမောကြည့်ရင်၊ ခွန်းတစ်ခု မေးလိုက်သည်။

“ဆီးရီးစ် သုံးခွေရဲ့ အမြတ်ငွေတွေနဲ့ မလောက်ဘူး မဟုတ်လား၊ နူးနူး ထပ်စိုက်ရသေးလား”

သူမ ရယ်မောပါသည်။

“အမြတ်တွေ အရုံးတွေ စိတ်မဝင်စားဘူးဆိုကွဲ့”

ထို့နောက် သူမက ချက်ချင်းမျက်နှာတည်သွားသည်။

“အဲဒါ နှစ်ခွေစာအမြတ်ပဲ ရှိသေးတယ်လေ၊ ပထမဆုံး အကြံ က ကြော်ငြာစရိတ်တွေ အရမ်းများသွားလို့ သိပ်မကျန်လိုက်ဘူး၊ အဲဒါက သိပ်အရေးမကြီးပါဘူး၊ အရေးကြီးတာက စတူဒီယိုနာမည်ပဲ၊ နာမည်ကို ကိုယ်က ပြင်သစ်လို ရွေးထားတယ်၊ တော်တော် ယူဆန်းတဲ့ နာမည်”

“တာတဲ့လဲ နာမည်က”

“ရှေ့ရီ... တဲ့”

ကျွန်တော် ပင့်သက်တစ်ချက် ရှိုက်ကာ သူမ ရင်ခွင်မှာ ခေါင်း အပ်မှီလိုက်မိပါသည်။

***

(၂၆)

ကျွန်တော်မြင်ဖူးသမျှ မျက်မှန်ထူအောက်က မျက်လုံးများ
ထဲတွင် ယခု ကျွန်တော့်ရှေ့မှာ ရှိနေသည့် မျက်လုံးများလောက်
ကြောင်စိစိနိုင်တာ မရှိဘူးဟု ထင်သည်။

မျက်ခွံချိုင့်ချိုင့်၊ မျက်လုံးတွေက ဟိုးချိုင့်ထဲမှာ။ ထိုမျက်လုံး
များသည် လူတစ်ဖက်သားကို အပြစ်ရှာတတ်မည့် မျက်လုံးများ
ဖြစ်သည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အသားယူတတ်မည့် မျက်လုံးများ ဖြစ်
သည်။ မြန်မာနိုင်ငံ စတီရီယို ဂီတလောကကို စာနယ်ဇင်းသမား
များက ထိန်းချုပ်ပေးနေသည်ဟူသော အထက်စီးအမြင် ရှိပုံရသည်။
ယိုးဒယား ဂီတအကြောင်းကိုတော့ ရေရေရာရာသိပုံမရ။ ပထမဆုံး

စမေ့သည့် မေးခွန်းကိုက 'မင်းအသက် ဘယ်နှစ်နှစ်ရှိပြီလဲ' တဲ့။
သေလိုက်စမ်းပါ။ ဒီမေးခွန်းဟာ အဆိုတော်အတွက်လည်း အရေး
မကြီးဘူး၊ စတီရီယိုလောကအတွက်လည်း အကျိုးမဖြစ်ဘူး။ ကိုယ့်
ရေးကိုယ်တာ သက်သက်ပဲ။

“ကျွန်တော့်အသက် သိရတော့ ဂီတလောကအတွက် အရေး
ထူးခြားမှာမို့လဲ”

မဂ္ဂဇင်း အင်တာဗျူးဆရာက ကျွန်တော့်အား မျက်ခုံးပင့်ကြည့်
ပါသည်။

“မင်းကို ကြည့်ရတာ သိပ်ငယ်နေသေးလို့ မေးကြည့်တာပါ။
ကိုယ်မေးတဲ့ မေးခွန်းဟာ ပရိသတ်ကို ကိုယ်စားပြုနေတယ် ဆိုတာ
ငါ့ညီသိစေချင်တယ်။ ပရိသတ်က ငါ့ညီရဲ့အသက်ကို သိချင်နေ
မှာပဲ”

ကျွန်တော် မဖြေပါ။

လွန်ခဲ့သည့် နှစ်နှစ် ကျွန်တော့် ပထမဆုံးစီးရီး 'ကမ္ဘာမြေကို
နှုတ်ဆက်ခြင်း' အခွေ အောင်မြင်ပြီးကတည်းက ကျွန်တော့်ဘေးသူ
မေးခွန်းတွေ၊ မျက်နှာတွေ ရောက်လာကြသည်။ ကျွန်တော် ရှောင်မိ
ပါသည်။ အမေးခံရသည့်လူအတွက် ဘာအကျိုးကျေးဇူး ရနိုင်မည်
နည်းဟု ကျွန်တော် မေးကြည့်တော့ သူတို့ပင်လျှင် အံ့သြသွားခဲ့၏။

“စာမူခ ပေးသလိုမျိုး ငွေပေးသလား” ဟု တကယ်ပင် မသိ
၍ မေးကြည့်ခဲ့တော့ သူတို့ခေါင်းယမ်းရယ်မောပါသည်။

“ဆရာတို့အတွက်တော့ ရမှာပေါ့နော်”

“ငါလဲ မဖြစ်လောက်ပါဘူး၊ ငွေ သုံးလေးရာပါပဲ”

သူပြောတော့ ကျွန်တော် တကယ်အံ့သြသွားခဲ့သည်။

“ငါဆို ကျွန်တော်တို့ နှစ်ဦးနှစ်ဖက်လုံး အကျိုးအမြတ် မရှိ
ဘူးပေါ့၊ မဂ္ဂဇင်းအတွက် သက်သက်...”

“ငါပေမဲ့ မင်းကို ပရိသတ်က ပိုသိလာမယ်လေ”

သေလိုက်စမ်းပါ။

“ပရိသတ်က ကျွန်တော့်ကို ဆရာတို့သိတာထက်တောင်
သိမှာပါ”

ပရိသတ်က ကျွန်တော့်ကို သိချင်သည်ဆိုလျှင် ကျွန်တော်
အသက်ပဲ သိစေချင်ပါသည်။ ကျွန်တော် ဘာတွေ တော်ပြီး ဘာ
တွေ ယုံခဲ့သည်ဆိုတာ ပရိသတ်က အသိဆုံး ဖြစ်မှာပေါ့။ ကျွန်တော်
အသက် ဘာတွေလုပ်မည်ဟုလည်း ပရိသတ်ကို ကြိုတင် ချီးမထား
မိပါ။ ကျွန်တော်သည် ဂစ်တာတီးချင်သူ၊ သီချင်းရေးချင်သူ၊ သီ
ချင်းဆိုချင်သူသာ ဖြစ်သည်။ စကားပြောချင်သူ မဟုတ်ပါ။

ထိုအင်တာဗျူးများကို ကျွန်တော် ငြင်းပစ်လိုက်တော့ သူမ
နဲ့ ကျွန်တော် စကားများရသေး၏။ ကျွန်တော် သည်မျှခိုက်ရိုင်းဖို့
မကောင်းဘူးဟု သူမ အပြစ်တင်ပါသည်။

“ကိုယ်က ပရိသတ်နဲ့ အလုပ်လုပ်ရတာ ရှေ့ရို၊ ပရိသတ်ကို
ကိုယ်က အလေးထားရမှာပေါ့”

“မဟုတ်ဘူးနဲ့နဲ့၊ ပရိသတ်က အဝေးကြီးမှာ၊ နောက်ပြီး
ပရိသတ်က လိုချင်တာက သီချင်းပဲ၊ ကြားထဲက အဲဒီမဂ္ဂဇင်းတွေ ရှုပ်
နေကြတာ”

“မဂ္ဂဇင်းဆိုတာ လောကားတစ်ခုပဲ”

သူမ ထိုစကားကို ပြောလိုက်သောအခါ ကျွန်တော် တော်အံ့သြသွားပါသည်။

“သူတို့ အသားယူလို့ကောင်းအောင် နူးနူးတို့က လုပ်နေတာပဲ။ နူးနူး စဉ်းစားကြည့်ပါ။ ကျွန်တော့်သီချင်းတွေကို လူကြိုက်တာအင်တာဗျူးတစ်ခုမှ မပါဘူး”

“ဒါပေမဲ့ မဂ္ဂဇင်းထဲမှာ ကြော်ငြာတယ်လေ၊ လစဉ် မဂ္ဂဇင်း ၅ စောင်လောက်မှာ အမြဲကြော်ငြာတယ်လေ”

“ဒါက စီးပွားရေးကြော်ငြာပဲ။ ငွေရရင် ဘာကြော်ငြာမဆိုသူတို့ ထည့်ပေးမှာပဲလေ။ အမှန်က သူတို့ ထင်နေတာပါ။ သူတို့ ကျွန်ုပ်တို့ပေးတိုင်း၊ သတင်းထည့်တိုင်းလဲ အဆိုတော်တွေ ဖြစ်လာကြပါလား။ တကယ် အရည်အချင်း ရှိတဲ့ အခွေဟာ ဘာလဲ ပရိသတ် သိတယ်။ ပရိသတ်ကို ညာလို့ မရပါဘူး။ ကျွန်တော် ရယ်ချင်တာက သူတို့ မဂ္ဂဇင်းထဲ စာမျက်နှာပေါ်မှာ ထည့်မရေးဘဲ ပစ်ထားလိုက်ရင် အဲဒါ သရုပ်ဆောင်၊ အဲဒီအဆိုတော် မြုပ်သွားမယ်လို့ သူတို့ဟာသူတို့ ထင်နေကြတာပဲ”

“အုပ်စိုး... မင်းကိုယ်မင်း ဒီအခွေပေါက်တာနဲ့ တော်တော် အထင်ကြီးသွားပုံရတယ်။ ကိုယ် ငွေကုန်ခံပြီးဝေါလ်ရှိ(တ်)တွေ ရိုက်၊ ဆိုင်တွေကို ဖြန့်ပေးတာတွေ၊ သစ်တောစိမ်းမြူးစစ်စ် ရက် ကော့ဒင်းအနေနဲ့ စာနယ်ဇင်းတွေနဲ့ တွေ့ဆုံပွဲတွေ လုပ်ပေး၊ မင်း ပြောစရာမလိုအောင် ကိုယ်က ဝင်ပြော၊ အဲဒါတွေကြောင့်လို့ မင်း

အမြစ်လို မတွေးမိရတာလဲ၊ မင်းသိပ်ထောင်မနေနဲ့နော်၊ ကားခနဲ ကျွန်ကျသွားမယ်၊ ဘာမှတ်သလဲ”

ထိုစကားကြောင့် ကျွန်တော် ဒေါသထောင်းခနဲထသွားကာ သူမ ထိုင်နေသည့် ဆိုဖာနောက်မှိုကို လက်သီးဖြင့် ပိတ်ထိုးလိုက်ပြီး ကျွန်ုပ်တို့ လှည့်ထွက်လာခဲ့ရသည်။ သူမသည်သာ ကျွန်တော့်ဖေဖေ နှင့် ရယ်တူမဟုတ်ဘူးဆိုလျှင် သူမ၏ ကုလားထိုင်ခြေထောက်ကို ခြေထောက်ဖြင့် ပိတ်ကန်မိမည်လား မပြောတတ်ပေ။ ကန်မိလျှင် လည်း သူမ ဆွေဆွေ နှုန်သွားမည်မှာ သေချာသည်။ နင့်အမေ အရွယ် ဟူသည့်စကားဖြင့်တော့ ကျွန်တော့်ကို ဒေါသတကြီး ငေါက်ပစ်မှာမဟုတ်၊ သူမမှာ အရွယ်ဆိုတာ မရှိ၊ အရွယ်၏ ဂါရဝတရား ဆိုတာ သူမခေါင်းထဲမှာ မရှိ၊ ဖြစ်ချင်းဖြစ်လျှင် ‘ဒရိုင်ဘာနှင့် အလုပ် ရုပ်’ဟု ဆတ်ဆတ်ခါ နာကြည်းဖို့ပဲ ရှိသည်။ သူမမှာ လူတန်းစား ခြားစိတ်တော့ ဆိုးဆိုးဝါးဝါး ရှိလေသည်။

“ဒါဖြင့် ငါ့ညီက အသက်အမှန်ကို ဖြေဖို့ ဝန်လေးနေတယ် လို့ပဲ မှတ်ချက်ချပေးလိုက်ရမလား”

ကျွန်တော် သူ့ကို ဆွဲမထိုးမိအောင် မနည်း လက်သီးဆုပ်ထားရ၏။

“ကျွန်တော့်ကို ဂီတနဲ့ပတ်သက်လို့၊ သီချင်းနဲ့ ပတ်သက်လို့ ကြိုက်တာမေးလို့ရပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အသက်တို့ဘာတို့ပါစင်နယ်လ် ဟိတွေတော့ ဖြေလဲ မဖြေချင်ဘူး၊ မေးခွန်းထဲလဲ မထည့်စေချင်ဘူး၊ အဲဒါကို ဖျက်ပေးပါ”

ကျွန်တော် သူ၏ ကက်ဆက်ရက်ကော့ဒါ သေးသေးကလေးကို မယုံသင်္ကာဖြင့် ကြည့်မိသည်။ ပရိသတ်ချစ်အောင် သူတို့ လှုပ်မပေးနိုင်သော်လည်း ပရိသတ်နှင့် ကျွန်တော့်ကို ရန်တိုက်ပေးပြီးတော့ သူတို့ ကောင်းကောင်းတတ်နိုင်မည်ဟု ကျွန်တော် ထင်သည်။

“အိုကေ...ဒါဆိုဂီတနဲ့ ပတ်သက်တာ မေးပါမယ်၊ အခုထွက်မယ့် ဆီးရီးစ်က ဘယ်နှစ်ခုမြောက်လဲ၊ ခေါင်းစဉ် ဘယ်လိုပေးထားသလဲ”

ကျွန်တော် မျှော်လင့်သော မေးခွန်း မဟုတ်၊ သို့သော် ကျွန်တော် စိတ်ရှည်စွာ ဖြေပါသည်။ ရိုးစင်းသော မေးခွန်းအတွက် ရိုးစင်းသော အဖြေကိုသာ သူ ရပေမည်။

“ကိုယ်ပိုင်သံစဉ် ထည့်မယ်လို့ ကြားတယ်၊ ကော်ပီနဲ့ တွဲလား”

နောက်ထပ် ရိုးစင်းသော မေးခွန်းတစ်ခု။ ထိုမေးခွန်းကိုလည်း အရိုးစင်းဆုံးအဖြေဖြင့် ဖြေလိုက်ပါသည်။

“ဟုတ်ကဲ့”

“အုပ်စိုးဆိုတာ နာမည်ရင်းပဲနော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဒါပဲပေါ့၊ ဘာဖြေစရာ လိုပါသေးသလဲ။

“အခုထွက်ပြီးတဲ့ နောက်ဆုံးတစ်ခွက်က ပရိသတ် ရင်ထဲကို တော်တော် ရောက်တယ်လို့ သိရတယ်၊ အရင်ထက် ဘာတွေ ပိုကောင်းလို့လဲ”

ဤမေးခွန်းအတွက် အဖြေသည် ခန့်မှန်းအဖြေသာ ဖြစ်နိုင်ပါသည်။

“ပရိသတ် သဘောကျမယ့် သံစဉ်နဲ့ မူရင်းသီချင်းမျိုး ရွေးမိတာကလဲ ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ကျွန်တော် အဆိုပညာကို အရင်ထက် ပိုနားလည်သွားလို့လဲ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်”

“ဂီတဘက်ကရော၊ တီးဝိုင်းအနေနဲ့...”

“တီးဝိုင်းကတော့ အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားတာချည်းပါပဲ၊ အရင်ပီမိတ်ကားစ် တီးဝိုင်းပါပဲ၊ တီးတဲ့လူတွေအနေနဲ့ ဘာမှပြောရာ မရှိပါဘူး”

“အုပ်စိုးကိုယ်တိုင်လဲ ဂစ်တာကိုယ်တိုင်တီးတယ်ဆိုတော့ မပါရစေ၊ ဂစ်တာသမားတစ်ယောက်ရဲ့ ခံစားချက်နဲ့ ဗိုကယ်လ်အဖွဲ့တစ်ယောက်ရဲ့ ခံစားချက် ဘာတွေကွာသလဲ”

ကိုဝေလင်း၏ သတိပေးစကားကို ရုတ်တရက် ကြားယောင်များကာ ပြုံးလိုက်မိ၏။ မင်းကိုသူတို့ အချွန်နဲ့ မကြလိမ့်မယ်နော်၊ သတိထား။ ကိစ္စမရှိပါ၊ ကျွန်တော်ကလည်း အချွန်မှန်း သိသိနှင့် ဖက်ထိုင်ဖို့ ဝန်မလေးပါ။

“သီချင်းတစ်ပုဒ် ကောင်းဖို့အတွက် အားလုံးအတူတူ လိုအပ်တာချည်းပါပဲ၊ ဂစ်တာသမားတွေ၊ ပလေယာတွေအနေနဲ့ ခံစားရ၊ စာသံထွက်ရတာတွေ ရှိတယ်၊ ရှိုးပွဲပြီးသွားလို့ စင်နောက်မှာ ပရိသတ်က ချီးကျူးစကားပြောတဲ့အခါ အများအားဖြင့် ဗိုကယ်လ်လစ်(စ်ထ်) ကိုပဲ ဦးတည်ကြတာပဲ၊ သိပ်ကောင်းတဲ့ပွဲပဲ၊ သိပ်အောင်မြင်တာပဲ၊ သိပ်တော်တာပဲ ဒါမျိုးတွေပေါ့။ တကယ်တမ်းက အဆို

တော်တစ်ယောက်တည်းသာ ဂီတအပေါ် တာဝန်ရှိတာမှမဟုတ်ဘဲ အတီးသမားအားလုံးမှာ တာဝန်ယူထားရတယ်။ တာဝန်လဲ တာဝန်ပဲ။ ဒါကို အသိအမှတ်ပြုလိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်ထားရင် အဲဒါ ရှားတာပဲ။ ကျွန်တော်တို့အားလုံး ခဏခဏ ခံစားရဖူးပါတယ်။ ခံစားရင် ဂစ်တာသမားတစ်ယောက်ရဲ့ ခံစားချက် တစ်ပိုင်းပေါ့။ နောက်တစ်ယောက် က ကျေနပ်တဲ့ ခံစားချက်။ သီချင်းခွေတစ်ခုကို ကြိုးစားပမ်းစား ဖန်တီးပြီးလို့ ရလဒ်ကို ကျေနပ်သွားတဲ့အခါ ကျွန်တော်တို့ အတီးသမားတွေ အားလုံး ဒါ ငါဖန်တီးတာဆိုတဲ့ ခံစားချက်မျိုးနဲ့ ကြည်နူးရပါတယ်။ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ စိတ်လှုပ်ရှားမှု အတိမ်အနက်ကို ပရိသတ်က မသိကြဘူး။ အကဲဖြတ်တတ်တဲ့ လူလဲ နည်းမယ်လို့ ထင်တယ်”

ဤစကားများသည် အန္တရာယ်ရှိကောင်းရှိမည်။ သို့သော် ကျွန်တော်တို့ ဂီတလောက အတီးသမားအားလုံးကို ကိုယ်စားပြု လိမ့်မည်ဟု ထင်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံမှာတင် ခံစားရသည် မဟုတ်။ နိုင်ငံတကာ ဂီတသမားများလည်း ခံစားကြရမည်။ သူတို့က ပို၍ဆိုးသည်မှာ ဤဂီတသည် သူတို့ကိုယ်တိုင် ရင်ထဲ၊ နှုတ်ထဲ၊ အသွေးအသားထဲမှ စစ်ထုတ်ဖန်တီးပေးလိုက်ရသော ရင်သွေးစစ်စစ်များ ဖြစ်နေသည်မဟုတ်လား။ ကျွန်တော်တို့လိုအတူ တွေ့ မဟုတ်၊ အစစ်တွေ။ ဖိလ်ကောလင်းစ် ကိုယ်တိုင်ပင် ကျွန်တော် ပြောခဲ့သည့် စကားမျိုး ပြောခဲ့ဖူးပါသည်။

“ကျွန်တော်တို့ ဘယ်လောက်ခက်ခက်ခဲခဲ တီးပြကြပါစေ၊ ဘယ်လောက်ဆန်းသစ်အောင် ကြိုးစားကြပါစေ၊ လူတွေကတော့

အဲဒါက ဂေဇာရီယယ်လ် ဘာဝတ်စုံဝတ်ထားတယ် ဆိုတဲ့ စိတ်ဝင်စားမှုပါ။ ဒါထက်ပိုပြီး ကျွန်တော်တို့ဆီ စိတ်ဝင်စားမှု ရောက်မလာဘူး။ တကယ်တော့ ဒီသီချင်းတွေကို ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်၊ ဒါမှမဟုတ် သုံးယောက်၊ ဒါမှမဟုတ် အားလုံး ဝိုင်းခံစားပြီး ရေးခဲ့စပ်ခဲ့ကြတာပဲ”

ပီတာ ဂေဇာရီယယ်လ်သည် Genesis တီးဝိုင်း၏ ပင်တိုင် အဆိုတော် ဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်က ဖိလ်ကောလင်းစ်က ဒရမ်မာ အဖြစ် ပါဝင်လှုပ်ရှားခဲ့စဉ်အချိန် ဖြစ်သည်။

“တကယ့် ဂီတပရိသတ်ကတော့ သိတာပေါ့လေ...၊ တိုနီ ခဲနဲ(က)(စ်)တစ်ညလုံး ကီးဘုတ်ကို ဘယ်လိုတီးသွားတယ် ဆိုတာ သူတို့ကတော့ စောင့်ကြည့်နေခဲ့တာပေါ့”

ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံမှာလည်း အဆိုတော်သည်သာ ရှေ့တန်းမှာ လူသိခံရပြီး တကယ်အောင်မြင်ကျော်ကြားတော့လည်း အဆိုတော်သာ ဖြစ်သည်။

“အဆိုသမားတစ်ယောက်အနေနဲ့ရော ဘယ်လိုခံစားရပါသလဲ”

ဤနေရာတွင် သူက အချွန်နှင့် မ၊သည်မဟုတ်၊ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်က တိမ်းရှောင်ရမည့် မေးခွန်းဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲရှိသမျှ အမှန်အတိုင်း ဖွင့်ပြောလိုက်လျှင် အဆိုတော်တွေနှင့် ကျွန်တော်ကွဲပြားခြားနားသွားလိမ့်မည်။ မုန်းတီးခံရကောင်း ခံရနိုင်သည်။ ပရိသတ်ကလည်း ကျွန်တော့်ကို စိတ်ပျက်သွားနိုင်သည်။

ကော်ပီသီချင်း ဆိုနေတဲ့အခါ ကိုယ့်ကိုယ်ကို မလုံမလဲ ပြန်
တာ တစ်ခုပါပဲ။ ကျွန်တို့အရသာကတော့ တော်တော်မက်မောစရာ
ကောင်းပါတယ်။ ပရိသတ်ရဲ့ တုံ့ပြန်မှုကို တိုက်ရိုက်ရတဲ့သူကို
ဒါပေမဲ့ အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရရင် တစ်ခါတစ်ခါ စတော့မျှော်မှား
မတ်တတ်ရပ်ရင်း ပရိသတ်ရဲ့ လက်ခုပ်သံတွေကို နားထောင်ရ
ငါ ဘာလုပ်နေတာပါလိမ့်လို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို နားမလည်နိုင်အောင်
ကြောင်ကြောင်သွားတယ်။ ကိုယ် မနိုင်တဲ့ဝန်တစ်ခုကို ထမ်းမနေ
သလို၊ ကိုယ်နဲ့ မဆိုင်တာတစ်ခု ဝင်လုပ်မိတော့မယ့်လူလို့ ခံစား
တယ်။ ငါ့အကြောင်းကို သူတို့ ဘယ်အချိန်မှာ အမှန်အတိုင်း ပြော
သွားကြမလဲ၊ ငါ ဘာမှမတတ်နိုင်ဘူးဆိုတာ သူတို့ ဘယ်တော့မှ
သိသွားကြလေမလဲ... အဲဒါမျိုးပေါ့။ ဒါကြောင့် နောက်ပိုင်း ကျွန်
တော် စင်ပေါ်တက်တဲ့အခါ ပရိသတ်ကို ကိုယ်နဲ့အတူ မျှပြီး ခံစား
စေမယ့်၊ ကိုယ်နဲ့အတူ ပါဝင်လှုပ်ရှားနိုင်စေမယ့် သီချင်းမျိုးနဲ့ မျှ
ရပါတယ်။ အဲဒီအခါ ပရိသတ်နဲ့ ကိုယ်နဲ့ တစ်ထပ်တည်း တစ်သား
တည်း ခံစားလို့ ရသွားတာပေါ့။ သူတို့ဟာ ကိုယ့်ကို စောင့်ကြည့်
နေတဲ့လူတွေ မဟုတ်တော့ဘူး၊ ကိုယ်နဲ့အတူ Participate လုပ်နေ
တဲ့လူတွေ ဖြစ်သွားတယ်။

မဖြစ်ဘူး၊ ဒါတွေ ကျွန်တော်အမှန်အတိုင်း ပြောပြလို့ မဖြစ်
ပါ။

“ကြိုးစားရင် ကြိုးစားသူလောက် ပရိသတ်က အသိအမှတ်ပြု
ခံရတဲ့အတွက် ဗိုကယ်လ်လစ်(စ်)(ထ်)တစ်ယောက်ဖြစ်ရတာ ကျွန်
နပ်ဖို့ ကောင်းပါတယ်”

တော်တော့အုပ်စိုး...ဒါထက် ဆက်မပြောနဲ့။

“ဂစ်တာတီးရတာနဲ့ သီချင်းဆိုရတာ ဘယ်ဟာက ကိုယ်နဲ့
ပိုကိုက်ညီတယ်လို့ ထင်ပါသလဲ”

“ကျွန်တော်က ငယ်ငယ်ကတည်းက သိပ်လောဘကြီးတယ်
လို့ ကျွန်တော့်အဖေက ပြောဖူးတယ်”

ကျွန်တော် ဆိုလိုသည်ကို အင်တာဗျူးဆရာသဘောပေါက်
ပါ့မလား။

“ကျွန်တော် တကယ်ကြိုးစားနေတာက ကွန်ပိုဆာ (ဂီတ ဖန်
တီးသူ) တစ်ယောက် ဖြစ်ဖို့ပါ”

“ဂျက်စမင်မှာ ဂစ်တာတီးခဲ့တဲ့ ခံစားချက်ကလေးအကြောင်း
များ သိခွင့်ရမလား”

“ဂစ်တာတီးရတာ ကျွန်တော့်အတွက် Paradise (လောက
နိဗ္ဗာန်) တစ်ခုပါပဲ။ ကျွန်တော့်အတွက် ဘယ်နေရာမှာမဆို ဂစ်တာ
တီးရတာ အဆင်ပြေပါတယ်။ လမ်းဘေးအုတ်ခုံမှာ တီးတော့လဲ
ဒီခံစားချက်ပဲ၊ စင်မြင့်ပေါ် တီးတော့လဲ ဒီခံစားချက်ပဲ၊ စနက်(က်)
ဘားမှာ တီးတော့လဲ ဒီခံစားချက်ပါပဲ။ တစ်ခုတော့ရှိတာပေါ့၊ လမ်း
ဘေးအုတ်ခုံမှာ တီးတာ ပိုက်ဆံမရဘူး၊ ဘားမှာတီးတာ ပိုက်ဆံရ
တယ်...ဒါပါပဲ”

“မြန်မာနိုင်ငံမှာ ဖြစ်ဖြစ်၊ နိုင်ငံခြားမှာဖြစ်ဖြစ် အုပ်စိုး အထင်
ကြီး အားကျတဲ့ ဂစ်တာရစ်(စ်)(ထ်)တွေ ရှိရင် ဘယ်သူတွေလဲ ဆို
တာ သိချင်ပါတယ်”

“အဲရစ်ကလက်(ပ်) တန်၊ ဂျိုးပယ်ရီ၊ ဆလက်ရှိတို့ပေါ့”

“တကယ်လို့ပေါ့လေ အဆိုတော်ဘဝနဲ့ ဂစ်တာပေးတာ
ဘဝနှစ်ခုမှာ တစ်ခုတည်းကိုသာ ရွေးချယ်ခွင့် ရတော့မယ် ဆိုရ
တာကို ရွေးမလဲ”

ကျွန်တော် မခံချိမခံသာ ဖြစ်သွား၏။

“လောကကြီးက လူတစ်ယောက်အပေါ် ဒီလောက်မရုတ်
စက်ပါဘူး၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် အဲဒီအတွေးမျိုး တစ်ခါမှ မ
ခံပြီး မတွေးခဲ့ဖူးပါဘူး”

“တွေးကြည့်ပါလား၊ အဖြေတစ်ခုခုတော့ ရမှာပါ”

ဟောဗျာ...မတွေးပါဘူးလို့ ပြောထားလျက်နဲ့ တွေးခိုင်းနေ
ပြန်ပြီ။ ကျွန်တော် ဘုကျစွာဖြေရန် စဉ်းစားမိသည်။

“မြူးစေခံ ပရိုဂျူဆာပဲ လုပ်တော့မှာပေါ့ဗျာ”

ထိုအဖြေသည် ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော် ချောက်ကမ်းပါ။
ထဲ ခုန်ဆင်းလိုက်မိသည့်အဖြေဖြစ်နေကြောင်း သူ့ နောက်ထပ် မေး
ခွန်းများကို ကြားမှ သိလိုက်ရ၏။

“သစ်တောစိမ်းရဲ့ ပရိုဂျူဆာက အုပ်စိုးလား၊ ဒါမှမဟုတ်
ဒေါ်နီနီဇော်လား”

ကျွန်တော် မှားသွားပြီ။ ကျွန်တော့်မျက်နှာ နွေးခနဲပူသွား၏။

“ဒေါ်နီနီဇော်ပါ”

“ဒေါ်နီနီဇော်က အုပ်စိုးရဲ့ ဂီတအရည်အချင်းကို ဘယ်လိုသိ
ပြီး ဘယ်လိုဆက်သွယ်မိကြတာလဲ”

သွားပြီ...အမှန်အတိုင်း ပြောရမလား၊ လိမ်ညာရမလား။ အမှန်
အတိုင်း ပြောလျှင် တစ်ခါတစ်ခါ သဘာဝမကျတတ်ပါ။ သဘာဝ

အောင် ရုပ်ရှင်ဆန်ဆန် လိမ်ညာ၍ ဇာတ်လမ်းဆင်ပြတာမျိုးတွေ
လုပ်ခဲ့”

“ဂျက်စမင်ကနေ စခဲ့တာပါပဲ၊ ထုံးစံအတိုင်းပဲပေါ့”

“အုပ်စိုးဆိုတဲ့ အဆိုတော်တစ်ယောက်ဖြစ်အောင် ဒေါ်နီနီ
ဇော်ရဲ့ ပြုစုပျိုးထောင်ပေးမှု ဘယ်လောက်ပါဝင်ခဲ့ပါသလဲ”

ကျွန်တော် အမှန်အတိုင်းဖြေမည်ဟု သစ္စာဆိုလိုက်သည်။

“ငွေအင်အား စိုက်ထုတ်ခဲ့တဲ့အပိုင်းတင် မကပါဘူး၊ ဂီတနဲ့
အသက်တဲ့ ဖန်တီးမှု တော်တော်များများကို ကျွန်တော် လေ့လာခံ
နိုင်ဖို့ ဒေါ်နီနီဇော်က ပစ္စည်းကိရိယာ၊ နေရာ အစစအရာရာ
ကောင်းဆုံး အကူအညီပေးခဲ့ပါတယ်”

“ဒေါ်နီနီဇော်နဲ့ တွေ့တာ အုပ်စိုး ကံကောင်းတယ်လို့ ပြော
ရမလား”

ကျွန်တော် တစ်ချက်တွေခနဲ ဖြစ်သွား၏။ နောက်ထပ် ဘာ
မေးခွန်းတွေ လာနိုင်သေးသလဲ၊ ထိုမေးခွန်းများကို ကျွန်တော် ကြို
ကာ လျှောက်ရမလား။

“အပြန်အလှန် ကံကောင်းကြတယ်ဆိုရင် ပိုမှန်မှာပေါ့”

“ဒေါ်နီနီဇော်ဟာ နဂိုတုန်းက သစ်တောစိမ်း ခရီးသွားအေး
ဖျပ်စိနဲ့ သစ်တောစိမ်းဟိုတယ်လ် နှစ်မျိုးပဲ လုပ်ငန်းခွဲ ဂျှိခဲ့တာလို့ သိ
ရပါတယ်၊ အုပ်စိုးနဲ့တွေ့မှ သစ်တောစိမ်း ရက်ကော့ဒင်း ထောင်
လိုက်တာ ဆိုတော့... နောက်ပြီး သစ်တောစိမ်းကနေ အုပ်စိုး တစ်
ယောက်ကိုပဲ ဆက်တိုက် ထုတ်ပေးနေတာဆိုတော့ သစ်တောစိမ်း

ကို အုပ်စိုး အဆိုတော်ဖြစ်ဖို့ ရည်ရွယ်ချက်တစ်ခုတည်းနဲ့ တည်ထောင်ခဲ့တယ်လို့ဆိုနိုင်တာပေါ့နော်”

တော်တော်လက်ပေါက်ကပ်တဲ့လူပဲ။

“အဲဒါတော့ ကျွန်တော်မသိပါဘူး၊ ဒေါ်နီနီဇော်နဲ့ တိုက်ရိုက်တွေ့ပြီးမေးမှ အမှန်အတိုင်း သိနိုင်မယ်ထင်ပါတယ်”

“အုပ်စိုးကရော သစ်တောစိမ်းမဟုတ်တဲ့ ဇာတ်ရုပ်ရိုက်တာတစ်ယောက်ယောက်နဲ့ ဆီးရီးစ်ထုတ်ဖို့ စိတ်ဝင်စားမှု ရှိပါသလား”

“ကျွန်တော်က သစ်တောစိမ်းနဲ့ စာချုပ်ချုပ်ထားပါတယ်၊ အမှန်ကတော့ ကျွန်တော်နှင့် သူမအကြားတွင် ဘာစာချုပ်မှ မရှိပါ။ ပရိဂျူဆာတွေကို ရှောင်နည်းတစ်နည်းသာ ဖြစ်သလား”

“ဘယ်နှစ်နှစ်စာချုပ်လဲ၊ အဲ...ဘယ်နှစ်ခွေထုတ်ဖို့ စာချုပ်လဲ”

တစ်သက်တာစာချုပ်ပဲဟု ဖြေလိုက်ချင်သည်။ သို့သော်မပြောပါ။ ဒေါသကို ထိန်းရမည်။

“ဒီမေးခွန်းအထိ ဆက်မေးရင် ရိုင်းသွားလိမ့်မယ်လို့ စာချုပ်မထင်ဘူးလား”

သူ ထင်ပုံမရပါ။ သူ ပြုံးဖြူဖြူနှင့် ဆက်မေးပြန်သည်။

“ဒေါ်နီနီဇော်ဆိုတာ မရှိရင် အုပ်စိုးဆိုတဲ့ အဆိုတော် ပြန်မလာနိုင်ဘူးလို့ တစ်ယောက်ယောက်က မှတ်ချက်ချရင် အုပ်စိုးဘယ်လို တုံ့ပြန်မလဲ”

ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံး ဒေါသဖြင့် ပူလောင်သွားပါသည်။

“အနုပညာဆိုတဲ့ စကားလုံးရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို နားလည်တဲ့သူ

မှန်ရင် ဒီလို ပစ်စလက်ခတ် မှတ်ချက်ချတာမျိုးကို ရှောင်ကြပါလိမ့်မယ်”

“ဒါဖြင့် အုပ်စိုးရဲ့ ခံယူချက်က သစ်ပင်တစ်ပင် ဖြစ်လာဖို့အတွက် မျိုးစေ့အဓိကပေါ့၊ မြေဩဇာတို့၊ ရေတို့၊ နေရောင်ခြည်တို့က အရေးကြီးဘူးပေါ့၊ အဲဒီလို ခံယူထားသလား”

ဟား...ဘယ်လိုလူလဲ၊ အင်တာဗျူးဆိုတာ လူတစ်ယောက်ကို စကားနဲ့ ပါးရိုက်ဖို့ ခွင့်ပေးထားတဲ့ စော်ကားမှုတစ်မျိုးပဲလား။

ဒေါသကြောင့် ကျွန်တော် တစ်ခဏကြောင်အသွားပါသည်။ မဟုတ်ပါဘူးဆိုရင်လည်း ကိုယ့်အဖြေက ရှေ့နောက်မညီသလိုဖြစ်တော့မည်။ ဟုတ်ပါတယ်ဆိုရင်လည်း ဒီကောင်နယ်ကျေးဇူးရှင်ကို ကျေးဇူးတင်ရက်လေခြင်းလို့ ရှုတ်ချခံရဦးမည်။

“ဒီမေးခွန်းနဲ့ ခပ်ဆင်ဆင်အဖြေမျိုး ကျွန်တော် စောစောက ဖြေခဲ့ပြီးပါပြီ၊ အပြန်အလှန်ဆိုတဲ့ စကားလုံးကို ကျွန်တော် သုံးခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော် ပြောချင်တာက ဒေါ်နီနီဇော် မရှိခဲ့ရင် အုပ်စိုးဆိုတာ ဖြစ်လာဖို့ ဒါထက် အချိန်ကြာချင် ကြာသွားမယ်၊ အုပ်စိုးဆိုတာကတော့ အချိန်တန်ရင် ဖြစ်လာမှာပဲ။ နေရောင်ခြည်တို့၊ ရေတို့ဆိုတာသဘာဝဖြစ်ဆည်းမှုတွေပဲ၊ ဒါ စကားထဲ ထည့်ပြောစရာ မလိုပါဘူး၊ ပြောချင်းပြောရင် မြေဩဇာပဲ ပြောရမှာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ လေ မြေဩဇာဆိုတာလဲ အပင်တိုင်းအတွက်တော့ တစ်ယောက်ယောက်က ထည့်ပေးမှ ရတတ်တာမျိုးချည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီမေးခွန်းက ယက်စ်အော်နီး ဖြေလို့ရမယ် မထင်ဘူး၊ အကြောင်းအချက်တွေ၊ စောဒကတက်စရာတွေ အများကြီးပါ၊ ထပ်တူမကျတာတစ်ခု

ကို ထပ်တူကျအောင် ဇွတ်ဆွဲယူမေးလို့တော့ မရဘူးလေ။ အဲဒါ
ဖြစ်ဖြစ် ဒေါ်နီနီဇော်ဟာ အုပ်စိုးအတွက် ထောက်ပံ့မှု အများကြီး
ပေးခဲ့တယ်ဆိုတာတော့ ဝန်ခံနိုင်ပါတယ်”

ကျွန်တော့်စကားတွေ အဆက်အစပ် မိမိမိရဲ့လား၊ ကျွန်တော်
မသိတော့ပါ။ ကျွန်တော်သိတာက ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံး ပျက်
နေပြီ။ ဒီအင်တာဗျူးဆရာကို အခန်းထဲမှ မြန်မြန်နှင်ထုတ်ချင်
ပြီ။ ကျွန်တော်ခပ်ရိုင်းရိုင်းပင် လက်မှန်ရီကို ငုံ့ကြည့်ပြလိုက်ရင်

“အိုကေ...မေးခွန်းတစ်ခုပဲ မေးဖို့ ကျန်ပါတော့တယ်။ အဲဒါ
ကတော့ ရှေ့ရီစတူဒီယို တည်ထောင်တဲ့အပိုင်းနဲ့ ပတ်သက်လို့ပါ။
ဟုတ်ပါတယ်နော်...ရှေ့ရီလို့ အသံထွက်ရတာ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“အခုခေတ်မှာ နောက်ဆုံးပေါ်တူရိယာပစ္စည်းတွေ၊ လျှပ်စစ်
ပစ္စည်းတွေနဲ့ စတူဒီယိုတစ်ခု တည်ထောင်တဲ့ စရိတ်ဟာ ရှစ်ဆယ်
ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ရှိတယ်လို့ သိရပါတယ်။ တချို့ကလဲ ဒီစတူဒီယို
ဟာ အုပ်စိုးရဲ့ ဆီးရီးစ်သုံးခွေကနေ ဖြစ်လာတယ်လို့ သတင်းတွေ
ကြားနေရပါတယ်။ အဲဒါနဲ့ ပတ်သက်လို့ အမှန်အတိုင်း သိခွင့်ရ
မလား”

ဟာ...တော်တော်မှိုက်မဲတဲ့လူပဲ။ ဒီကိစ္စမျိုးဟာ တရားဝင်
ထုတ်ပြောဖို့ မဖြစ်နိုင်တဲ့အကြောင်းတွေ အများကြီး ရှိနေတတ်တာ
ပဲ။ သတိထားပြီး မေးဖို့ကောင်းတာပေါ့။

“ဒါကတော့ စတူဒီယိုပိုင်ရှင်နဲ့ တွေ့ပြီး တိုက်ရိုက်မေးမှ သိ

ရယ်ကိစ္စပါ။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ကတော့ လောလောဆယ် ဂစ်
ကတီးဖို့နဲ့ သိချင်းဆိုဖို့လောက်ပဲ စိတ်ဝင်စားပါတယ်”

“ဒါဖြင့် ရှေ့ရီဟာ ဒေါ်နီနီဇော်ရဲ့ စတူဒီယိုပေါ့နော်”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“အုပ်စိုးကရောတစ်ပိုင်းတစ်စ ပတ်သက်နေပါသလား”

ဘာအဓိပ္ပာယ်ပါလိမ့်။ သူ ဘာလိုချင်သလဲ။

“ကျွန်တော်နဲ့ ပတ်သက်သမျှက အုပ်စိုးဆိုတဲ့ နာမည်တစ်
ခုပါပဲ။ စတူဒီယိုမှာ အသံသွင်းနေတဲ့ခဏတော့ အဲဒီမှာ ကျွန်တော်
တတ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အုပ်စိုးနဲ့ အဲဒီစတူဒီယိုနဲ့ တခြားစီပါ”

“နောက်ဆုံးမေးခွန်းလေးတစ်ခု မေးပါရစေဦး၊ ရှေ့ရီဆိုတာ
ဘာစကားလုံးလဲ၊ သူ့အဓိပ္ပာယ်ကိုများ အုပ်စိုးကနေ တစ်ဆင့် ကိုယ်
တို့ သိခွင့်ရမလား”

ကျွန်တော် တွန့်ဆုတ်သွားရပြန်သည်။ ဤလူသည် ကျွန်တော်
ကို နှစ်ယောက်၏ ဆက်ဆံရေးနှင့် အခေါ်အဝေါ် အသုံးအနှုန်းများကို
တီးဝိုင်းသမားများ၊ စတူဒီယိုအဖွဲ့သားများမှတစ်ဆင့် သိပြီးသား
လား။ ဘာအဓိပ္ပာယ်နှင့် မေးလိုက်တာလဲ။ ဤမေးခွန်းကို မဖြေဘဲ
ထားလျှင် ဘယ်နှယ်နေမလဲ...။ မဖြေဘဲ ထားမှ ပို၍ သိသာသွား
မလား။ ရိုးစင်းသော မေးခွန်းတစ်ခုကို ရိုးစင်းစွာ ဖြေလိုက်တာက
ပိုကောင်းမလား။ ကျွန်တော် ပင့်သက်ခိုးရှက်ပြီး အရဲစွန့်၍ ဖြေ
လိုက်ပါသည်။

“ကျွန်တော်သိသလောက်တော့ ရှေ့ဆိုတာ ပြင်သစ်စာက
လုံးလို့ ပြောပါတယ်။ သူ့အဓိပ္ပာယ်က ဒါလင်ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို

“ဪ...ဟုတ်လား၊ အခုလို သိခွင့်ရတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

သွားပြီ...။ သွားပြီ ထင်ပါရဲ့၊ ကျွန်တော် သူ့ထောင်ချောက်
ထဲကို စောက်ထိုးကျသွားခဲ့ပြီ။ သူ့ထွက်သွားသောအခါ ကျွန်တော်
သူ့ကို နောက်မှ လှမ်းကြည့်ရင်း တားမြစ်လိုက်ရမလားဟု စဉ်းစား
တွေဝေနေမိသည်။ ဒီအင်တာဗျူးကို မဖော်ပြပါနဲ့တော့။ ကျွန်တော်
စိတ်ပြောင်းသွားပြီဟု ပြောလိုက်ရမလား။

ကျွန်တော် ဖြေချင်တာတွေ ခင်ဗျားတစ်ခုမှ မေးမသွားဘူး၊
နော်၊ ဘယ်လိုအင်တာဗျူးဆရာလဲ။ ဒီအင်တာဗျူးကို ဖတ်ပြီး ပျော်
သတ်က ကျွန်တော့်စိတ်နဲ့ ကျွန်တော့်ဂီတကို ဘာမှ ခန့်မှန်းနိုင်
မှာမဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော့်ကိုယ်ရေးကိုယ်တာတွေပဲ ယုံထင်ကြောင်
ထင် ထင်ခံရမှာ။

အဲဒါ နူးနူးကြောင့်...နူးနူးကြောင့် ခုလိုဖြစ်ရတာ။

သူမကသာ အင်တာဗျူးကို လက်ခံဖို့ ဇွတ်အတင်း အမိန့်ပေး
ခဲ့လျှင် ယခုလို ကျွန်တော် ကျဉ်းထဲကျပ်ထဲ ရောက်မှာမဟုတ်။

တွေးခေါ်မြော်မြင်တတ်သော နူးနူးတစ်ယောက် ဘာဖြစ်လို့
မဂ္ဂဇင်းဆရာနဲ့ ပတ်သက်မှ အမြော်အမြင် နည်းရတာလဲ။ ဒီလို မေး
ခွန်းမျိုးတွေ မေးလာနိုင်ကောင်းတယ်လို့ ဘာဖြစ်လို့ မတွေးခဲ့သလဲ။
ဒါမှမဟုတ် သူမ မျှော်လင့်ထားခဲ့ပြီးသားလား။ မင်းရဲ့ ဉာဏ်နဲ့

ကျွန်ုပ်ကို သိရတော့မှာပေါ့ဟု စိန်ခေါ်လိုစိတ်နှင့်များ ဇွတ်တိုက်
စိတ်ပေးခဲ့သလား။ ကျွန်တော် အလဲလဲ အကွဲကွဲ မှောက်လျက်
အမိခံရတော့မည်ဆိုတာ သူမ ကြိုတင်သိခဲ့ပါသလား။

ကျွန်တော် ဒေါသတရိပ်ရိပ် မြင့်တက်လာပြီး အင်တာဗျူး
မှာ ပြန်ပိတ်သွားသော တံခါးကို ခြေထောက်ဖြင့် သုံးလေးချက်
ထိခတ်ကန်ပစ်လိုက်မိသည်။

ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို လူသိရှင်ကြား အုပ်ချုပ်ပုံကို ချင်တာ
မပါ။

***

(၂၇)

ကျွန်တော့်ရှေ့တည့်တည့်မှ ပန်းချီကားကို တအံ့တဩ ငေး
မကြည့်နေမိသည်။ သစ်ပင်တစ်ပင်။

ဤအိမ်မှာ ပန်းချီခန်းရှိနေမှန်း ကျွန်တော်မသိခဲ့ပါ။ အောက်
ကပ်ဧည့်ခန်းဘေးမှာ ပုံဆွဲခန်းဟု သူမပြောသည့်အခန်းတစ်ခု သော့
ပိတ်လျက်ရှိနေမှန်း သိနေခဲ့တာတော့ ကြာလှပြီ။ သို့သော်ထိုပုံဆွဲ
ခန်းသည် သူမ တစ်ခါတစ်ရံမှ အသုံးပြုသည့် သူမ၏ ကိုယ်ပိုင်သီး
သန့် အခန်းတစ်ခုအဖြစ် ကျွန်တော်လုံးဝ စိတ်မဝင်စားခဲ့ပါ။ သူမ
ကလည်း ကျွန်တော့်ကို ဝင်ကြည့်မလားဟု မမေးဖူးပါ။ သည်နေ့
မှပင် သူမက သော့ပေးလျက် ပုံဆွဲခန်းထဲတွင် ရှိနေသောအဆောက်

ဂျူးစာပေ

အဘို့ ပုံကြမ်းစာရွက်လိပ်များ ပြန်ယူခိုင်းသဖြင့် ဤအခန်း(၁)ကို ပထမဦးဆုံးအကြိမ် ဝင်မိခြင်းဖြစ်သည်။

အခန်းသည် အပေါ်ထပ်က ဂီတခန်းနှင့်တည့်တည့်ဖြစ်၏။

ဖြူဖွေးသော နံရံတွင် ပန်းချီကားများကို သူ့အစီအစဉ်နှင့် သူ သပ်ရပ်စွာ ချိတ်ဆွဲထားသည်။ တကယ့်ပန်းချီပြခန်းများ၏ မြင်ကွင်းအတိုင်း ဖြစ်သည်။ ပန်းချီကားပေါင်းများစွာအနက် ကျွန်တော်ကို ပထမဦးဆုံး ဆွဲဆောင်နိုင်သည့်ကားမှာ သစ်ပင် ပန်းချီကား၊ မဟုတ်ပါ။ ဆာရီယယ်လစ်ဇင်းဟု ခေါ်နိုင်မလား၊ အိပ်မက် ပန်းချီဟု ခေါ်နိုင်မလား၊ မသိသောထူးဆန်းသည့် ပန်းချီဖြစ်သည်။

ဆီဆေးဖြင့် ရေးဆွဲထားသော အပြာရောင်လွမ်းသည့်ကောင်၊ ကင်ပုံ ပန်းချီသည် ကျွန်တော်မြင်နေကျ ကောင်းကင်မျိုး မဟုတ်။ သူ့ကောင်းကင်မှာ အကျိုးပြုသလို အပြုရာတစ်ခုရှိပြီး ထိုအပြုရာ အပေါက်ထဲမှ ငါးတစ်ကောင်ခုန်ထွက်နေသည်။ ကောင်းကင်နှင့် ငါးကို ကျွန်တော်တစ်ခါမှ ဆက်စပ်မကြည့်မိသောကြောင့် ထိုကားကို မြင်မြင်ချင်း ကျွန်တော်ရယ်ချင်သွား၏။ ထို့ကြောင့် ထိုပန်းချီကားအနီးသို့ ကျွန်တော်ချက်ချင်းရောက်သွားသည်။ ပန်းချီကား၏ ဘောင်ပေါ်တွင် ၁၆ ဟု နံပါတ်သေးသေးလေး တပ်ထား၏။ ပြပွဲတွေမှာလို ပန်းချီကားနံပါတ်နှင့် အမည်အား စာရင်းတွင် တိုက်ကြည့်ပြီး ဖတ်ယူရမည်ထင်သည်။ ကျွန်တော်ထိုကား၏ နာမည်ကို သိချင်လွန်းသဖြင့် သူမ၏ ပုံဆွဲပုံပေါ်နှင့် ခုံဘေးတစ်ဝိုက်တွင် စာရင်း စာရွက်တစ်ခုခု လိုက်ရှာကြည့်သည်။ ဘယ်မှာမှ မတွေ့ရ။ ပုံဆွဲပုံပေါ်မှာ သားရေအနက်ဖုံး စာအုပ်သေးသေးကလေးကို တွေ့ရှိ

မျက်ခနဲ ကောက်လှန်ကြည့်လိုက်သည်။ ထိုစာအုပ်ထဲမှာ သူမ၏ လက်ရေးဖြင့် ပန်းချီကားနံပါတ်များ၊ နာမည်များ၊ စာရင်းများကို မြင်ရသည်။

ကိုင်း...မှန်းစမ်း၊ ခန့်မှန်းကြည့်လိုက်မယ်။ ခေါင်းစဉ်ဟာ 'ကောင်းကင်ထဲက ငါး'ပဲလား။

ထို့နောက် ကျွန်တော်အသံထွက် ရယ်မောမိသည်။ ကျွန်တော် မန့်မှန်းမှု လုံးဝမှားယွင်းပါသည်။ ပန်းချီကား နာမည်မှာ ကောင်းကင်လည်း မပါ၊ ငါးလည်း မပါပါ။

'Myself' ဟု အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ရေးထားပြီး ဘေးမှ(ကိုယ်တိုင်) ဟု မြန်မာစာလုံးဖြင့် ထပ်ရေးထားသည်။ ရေးဆွဲသူအမည် စင်မောင်နိုင်ဟု ရေးထား၏။ သူမ ဝယ်ထားသော ပန်းချီကား ဖြစ်လိမ့်မည်။ ကျွန်တော် ပန်းချီကားနံပါတ်နှင့် အမည်များ၊ ရေးဆွဲသူ အမည်များကို ခပ်ရှုန်းရှုန်း ဖတ်သွားသည့်အခါ ပန်းချီဆရာမျိုးစုံ၏ နာမည်ကို တွေ့ရသည်။

ခင်မောင်ရင်၊ ပေါ်ဦးသက်၊ ဦးကျော်ခင်၊ ဦးအောင်ခင်၊ တင်မောင်ဦး၊ ထို့နောက် ကျွန်တော်သည် ထူးဆန်းသော နာမည်တစ်ခုကို တွေ့ရ၏။

နီလာ...။

ရေးဆွဲသူ နီလာနှင့်တည့်တည့်ပန်းချီကားအမှတ်မှာ(၃)ဖြစ်သည်။ ပန်းချီကား၏ နာမည်မှာ My Tree ဘေးမှာ ကွင်းစ ကွင်းပိတ်ဖြင့် 'ကျွန်မ၏ သစ်ပင်'ဟု မြန်မာလို ရေးထားပါသည်။

ကျွန်တော် ပန်းချီကားနံပါတ် (၃) ရှိရာသို့ လှစ်ခနဲ ရောက်သွား၏။

ထိုအချိန်မှာ ကျွန်တော့်အံ့ဩမှုများ စတင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ အမှတ်တမဲ့ကြည့်လိုက်လျှင်တော့ ပန်းချီကားသည် သစ်ပင်တစ်ပင်၏ ပုံတူဖြစ်သည်။ သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်၊ အကိုင်းအခက်များ ဝေဆာလျက်၊ အချို့အကိုင်းသေးသေးကလေးများက ညွတ်ပျောက်သိမ်းနွဲ့လျက်၊ အရွက်စိမ်းမှောင်တချို့ နုဖတ်ပျော့တော့သည့်အချိန်မျိုး ရွက်နုများက တချို့ လှပသောသစ်ပင်ဖြစ်သည်။ ဤသစ်ပင်မျိုး ကျွန်တော်မြင်ဖူးသလိုလို။ သစ်ပင်မှာ အပွင့်ကလေး တချို့တလေးကို မြင်ရ၏။ အဖြူရောင် သေးသေးရှည်ရှည် ပွင့်ဖတ်ကလေးများသည် တချို့ငိုက်နွဲ့လျက် တချို့တွန့်လိမ်ကာ ပွင့်နေကြသည်။ သစ်ပင်၏အခေါက်မှာ ပပ်ကြားအက်များသည် ကျောက်ဆောင် ပပ်ကြားအက်များသဖွယ် ထူးဆန်းစွာတည်ငြိမ်နေသည်။

သို့သော် သစ်ပင်၏ နောက်ခံအစစ်ခုလုံးမှာ ဝေဝါးသောမျက်နှာတစ်ခုကို ကျွန်တော်ပုံဖော်မိသွားသည်။ ပျော့ပျောင်းသည့် သစ်ပင်လှိုင်းများ တစ်ဝက်တစ်ပျက် လွင့်ကာ ဖုံးကွယ်နေသော ငုံ့နေသည့်မျက်နှာတစ်ခြမ်းမှာ သစ်ရွက်အစိမ်းဖြင့် အမှောင်ရိပ်ကျလျက်၊ သည်ဘက် မျက်နှာတစ်ခြမ်းမှာ သစ်ပင်အကိုင်းများ နောက်မှာ ပုံဖော်လို့ ရလောက်အောင် သိသာနေသည်။

ဘယ်သူပါလိမ့်၊ ထိုမျက်နှာမျိုး ကျွန်တော်မြင်ဖူးပါသည်။ ကျွန်တော်အချိန်သိပ်မရသဖြင့် ပန်းချီကားအနီးမှ ခွာကာ

သူမ၏ ပုံဆွဲစာရွက်ကို ယူပြီး ပြန်လာခဲ့ရသည်။ ကားမောင်းနေစဉ် ကျွန်တော့်အာရုံမှာ ထိုပန်းချီကားက လွှမ်းမိုးနေဆဲ...။

နူးနူးဟာ ပန်းချီလည်း ဆွဲတတ်တယ်ပေါ့။ သူမကို ပန်းချီဆွဲတတ်သည်ဟု ကျွန်တော်စာစစ်ခါမှ မသိခဲ့မကြားခဲ့ဖူးပါ။ သူမ၏ လက်ရာမှာ သိပ်မဆိုးပါ။ အခြား နာမည်ကြီး ပန်းချီလက်ရာတွေအကြားတွင် သူမ၏ ပန်းချီသည် အနည်းငယ် နုပြီး လက်ရာမငြိမ်မသက်ဖြစ်နေသော်လည်း သည်လောက်ဆိုလျှင် မဆိုးလှပါ။

သူမ၏ ပန်းချီကားအပေါ် စိတ်မှန်းနှင့် အကဲဖြတ်ကောင်းလျှန်းလို့ မီးပွိုင်မရောက်မီ ကျွန်တော် ညာဘက်ကွေ့ရန်လမ်းကြောကို မယူမီဘဲ သတိလက်လွတ်ဖြစ်သွား၏။ တည့်တည့်သွားမည့် လမ်းကြောပေါ် ရောက်ပြီးမှ ဟာ...သွားပြီဟု သတိရကာကမန်းကတန်း အချိန်မီ ကွေ့ထည့်လိုက်ရသည်။

နောက်ဘက်ဆီမှာ ရွှံ့ခနဲ ဝီဆီလ်မှုတ်သံ ကြားလိုက်ရ၏။ ငါ့ကို မှုတ်တာပဲ။ အရေးထဲမှာကွာ။ ကျွန်တော် တောက်တစ်ချက် စောက်ကာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဆဲရေးလိုက်မိသည်။

ဒဏ်တပ်ရုံနဲ့ ပြီးမလား၊ အရစ်ရှည်ပြီး လိုင်စင်များ သိမ်းပြီးမလား။

ပထမတော့ မောင်းပြေးဖို့ စဉ်းစား၏။ ကားနံပါတ်မှတ်ထားပြီး သူမ၏ရုံးသို့ ခေါ်စာရောက်လာမှာ သေချာသည်။ ထို့ကြောင့် ကားကို ရပ်ကာ စောင့်နေလိုက်ရသည်။ သူမသည် ယာဉ်စည်းကမ်း၊ ဖောက်ဖျက်မှုကို မနှစ်သက်တတ်ပါ။ တစ်ခါတုန်းက ညဉ့်နက်ချိန် ဂျက်စမင်ဘားမှ အပြန်တွင် ကျွန်တော်သူမ၏ ကားဖြင့် ပြန်လိုက်

လာစဉ် ပြဿနာတစ်ခုဖြစ်ခဲ့ဖူး၏။ မီးနီကို ဖြတ်မောင်းမိခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်မှာ မီးပွိုင့်၌ ကားဆို၍ ကျွန်တော်တို့ကားတစ် စီးတည်း ရှိသည်။ မီးနီတာမီးစိမ်းတာကို အဓိကဟု ကျွန်တော် မတွက်ပါ။ တခြားတစ်ဖက်မှာဖြတ်လမ်းဘက်မှာဘာကားမှ မရှိ။ အဓိကဟု ကျွန်တော်တွက်သည်။ ထို့ကြောင့်မည်သူ့ကိုမျှ အန္တရာယ် မဖြစ်နိုင်ဟု လိပ်ပြာသန့်စွာ မီးနီကို ဖြတ်မောင်းပစ်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“အုပ်စိုး...”

သူမ အလန့်တကြား တားမြစ်သော်လည်း ကျွန်တော်က မီး ပွိုင့်ကို ကျော်သွားပြီ။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ အန်တီ”

“မင်းဘာဖြစ်လို့ မီးနီကို ဖြတ်မောင်းတာလဲ၊ စည်းကမ်းပျက် လှချည်လား”တဲ့။

ကျွန်တော် ပခုံးတွန့်၍ သက်ပြင်းသာ ချမိသွားခဲ့ပါသည်။

ကျွန်တော် နောက်ကြည့်မှန်မှတစ်ဆင့် ယာဉ်ထိန်းရဲလျှောက် လာနေသည်ကို မြင်ရသည့်အခါ ကားတံခါးဖွင့်၍ ခပ်သွက်သွက် ဆင်းလိုက်၏။ သူ ဘာမှ အပြစ်မတင်မီ ကျွန်တော်သူ့အား ကြို တင်၍ တောင်းပန်လိုက်ပါသည်။

“ဆောရီး အစ်ကိုရာ၊ ကျွန်တော် အတွေးနည်းနည်းများသွား လို့၊ ချက်ချင်း သတိရတဲ့အချိန်မှာ နည်းနည်း လွန်သွားပြီးနေပြီဗျာ။ ကျွန်တော် ဒဏ်ငွေဆောင်ရတော့မှာပေါ့နော်”

ယာဉ်ထိန်းရဲက ကျွန်တော့်ကို သိနေဟန်ဖြင့် စိတ်ကိုလျှော့ ကာ ပြီးပြပါသည်။

“ဘယ်သူများလဲလို့ အုပ်စိုးပဲ၊ အေးကွာ...တွေးတာလဲ တွေး ပေါ့၊ သိပ်တွေးလွန်းတော့လဲ အန္တရာယ်ကြီးတယ်ကွ၊ နောက်ကို ဆုတ်ထားပေါ့ကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော် နောက်မဖြစ်စေရပါဘူးခင်ဗျာ”

“သွား...သွား”

သူက ကျွန်တော့်နောက်ကျောကို ရင်းနှီးစွာ တစ်ချက် ဖွဖွ ပုတ်လိုက်သေး၏။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှ အလုံးကြီး ကျသွားကာ စိတ် ပေါ့ပါးစွာ လှည့်ထွက်လိုက်သည်။

“ဟေ့ ဒါနဲ့ နောက်ကို ကားမောင်းတဲ့အခါ ဒီလို ချိုင်းပြတ် အင်္ကျီနဲ့ မမောင်းနဲ့ကွာ၊ ကားမောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ဟာ တီရှပ် လောက်ဖြစ်ဖြစ်တော့ အနည်းဆုံး ဝတ်သင့်တယ်၊ စွပ်ကျယ်လက် ပြတ်နဲ့ မောင်းတာတို့၊ ချိုင်းပြတ်အင်္ကျီနဲ့ မောင်းတာတို့က လူကြီး လူကောင်းမဆန်ဘူးကွ”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ”

ကျွန်တော်သည် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ငဲ့ကြည့်ပြီး တစ်ချက် အူ ကြောင်ကြောင် ရယ်လိုက်မိသည်။ သားရေကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီ ဝတ် ထားပြီး ကျွန်တော် တစ်ခါမှ ကားမမောင်းဖူးပါ။ အပေါ်က ဂျာကင် အပါးစား တစ်ထည်ထပ်ဝတ်ပြီး ဆိုင်ကယ်လ်စီးနေကျ ဖြစ်သည်။ သည်ကနေမှပဲ နူးနူး၏ ပုံကြမ်းစက္ကူကြီးများ ကျိုးမှာ ကျေမှာ၊ မိုး ဖိုမှာစိုး၍ ဆိုင်ကယ်လ်နှင့် မသွားဘဲ ကားနှင့်သွားပါဆိုလို့ မေ့မေ့ လျော့လျော့နှင့် ကားမောင်းထွက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

သည်လိုပဲ၊ ပြဿနာဆိုတာ တစ်ခုတည်း ဘယ်တော့မျှမလား
တတ်ဘူး မဟုတ်လား။

ကျွန်တော် သူမ၏ ရုံးခန်းပြန်ရောက်တော့ ကြာလိုက်တာ။
သူမ၏မျက်မှောင်ကြွတ်သတိပေးခြင်းကိုခံရပြန်သည်။ ယာဉ်ထိန်း
ကိစ္စကို သူမသိလျှင် ကျွန်တော့်ကို ဆူပူနေဦးမည်။ ထို့ကြောင့်
ကျွန်တော် သူမနှင့် ဧည့်သည်ကို ပခုံးတွန့်ပြလိုက်ပြီး ခပ်မြန်မြန်
လှည့်ထွက်လိုက်ပါသည်။

အခန်းတံခါးပေါက်၏ ဘေးနံရံတွင် ကျွန်တော့်ဓာတ်ပုံ Wall
Poster အကြီးကြီး ချိတ်ထား၏။ ကျွန်တော်၏ ပထမဦးဆုံးသော
ဆီးရီးစ် 'ပဲ့တင်သံ' မထွက်မီက ကြော်ငြာပို့စတာကြီး ဖြစ်သည်။ ကျွန်
တော့် ကိုယ်ခန္ဓာအထက်ပိုင်း သုံးပုံနှစ်ပုံလောက်မှ ဖြတ်၍ ရိုက်ထား
သော ဓာတ်ပုံဖြစ်ရာ ကျွန်တော် ငဲ့တီးနေသည့် ဂစ်တာလေး တစ်
ဝက်တစ်ပျက် ပေါ်လွင်နေ၏။ လီလီ...။ ကျွန်တော်သည် ကြော်
ငြာအတွက် သော်လည်းကောင်း၊ သီချင်းတိပ်ခွေ ကာဗာအတွက်
သော်လည်းကောင်း ဓာတ်ပုံရိုက်လျှင် လီလီမှလွဲ၍ အခြားဘယ်
ဂစ်တာကိုမျှ မကိုင်ပါ။

ကျွန်တော်အခန်းထဲမှ ထွက်မည့်ဟန်ပြင်ပြီးမှ တုံ့ခနဲ ရပ်တန့်
ကာ ကျွန်တော့်ပုံကို ကျွန်တော် မမြင်ဖူးသလို စိုက်ကြည့်နေလိုက်
မိသည်။ ဓာတ်ပုံကြီး တစ်ခုလုံးတွင် အဝါရောင်နှင့် အညိုရောင်သာ
ပါဝင်၏။ ခေါင်းငဲ့၍ ဂစ်တာကို ငဲ့တီးနေသည်ဖြစ်ရာ ဖွာရာကျ
နေသည့် ဆံပင်တချို့သာ နဖူးမှ ဝဲကျလျက်ရှိသည်။ မျက်ခုံး ခပ်

ပါ။ ပါး၊ နှုတ်ခမ်း ကျယ်ကျယ်၊ မေးစေ့နှစ်ခွ မျက်လွှာနည်းနည်းချ
ကာသဖြင့် မျက်လုံးများကို အပြည့် မမြင်ရ၊ အညိုရောင်မျောမျော
မျက်ဝန်းများကို တစ်ဝက်လောက်သာ မြင်ရသည်။ သို့သော်...

ကျွန်တော့်မျက်နှာ နွေးခနဲ ပူသွား၏။

'ကျွန်မ၏ သစ်ပင်' ပန်းချီကားထဲက မျက်နှာကို ကျွန်တော်
မြင်ပူးသည်ဟု ထင်နေခဲ့တာ အလွန် ရယ်မောစရာကောင်းနေ၏။
လက်စသတ်တော့ အဲဒါ ကျွန်တော့်မျက်နှာပါပဲလား။

ပထမတော့ ကျွန်တော် ရယ်လိုက်မိတော့မလို့ပဲ။ သို့သော်
ကျွန်တော် သူမ ရှိရာသို့ လှည့်ကြည့်သည့်အခါ မရယ်ချင်တော့ပါ။
မရယ်ချင်သည်သာမက အနည်းငယ်ပင် စိတ်တိုသွားမိသည်။ သူမ
နဲ့ ဧည့်သည်က ပုံကြမ်းစာရွက်ကြီးများကို ဖြန့်ကြည့်ပြီး စကား
ပြောနေကြသောကြောင့် သူမ ကျွန်တော့်ကို မော့မကြည့်ပါ။ ထို့
ကြောင့်လည်း ကျွန်တော့်မျက်လုံးများတွင် အရိပ်ထင်ချင် ထင်နိုင်
သော ဒေါသရိပ်ကို သူမ မြင်မသွားရပါ။

ကျွန်တော်တံခါးပေါက်ပေါင်ကို လက်သီးဖြင့် ခပ်ဆတ်ဆတ်
ထိ၊ ပစ်ခဲ့သည်။

ငါက သစ်ပင်လား...၊ သူ့သစ်ပင်တဲ့လား။

အင်တာဗျူးဆရာ၏ ကြောင်စိစိ မေးခွန်းကို ရုတ်တရက်
မတိရသွားသည်။ ဘာတဲ့...

“ဒါဖြင့် အုပ်စိုးအနေနဲ့ သစ်ပင်တစ်ပင် ရှင်သန်ကြီးထွား

ဖို့ မျိုးစေ့က အဓိကလို့ ခံယူထားတယ်ပေါ့။ လေတို့၊ ရေတို့၊ မြေတို့ ရောင်ခြည်တို့၊ မြေဩဇာတို့က အဓိက မဟုတ်ဘူးပေါ့။”

ဘာသစ်ပင်လဲ၊ ဘာမြေဩဇာလဲ၊ ဘာမှ မဆိုင်ဘူးကွ။

ကျွန်တော် ခြေလှမ်းကြမ်းတမ်းစွာဖြင့် ဧည့်ခန်းထဲမှ အပြင်သို့ ထွက်လာရင်း ဧည့်ခန်းနံရံက ချိတ်မှာ ချိတ်ထားသော မိုက်ကယ်လ်စီးဦးထုပ်အနက်ကို ဖြုတ်ယူလိုက်သည်။ ထိုဦးထုပ်မှာ မနီနိုင်ငံတွင် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်အတွင်းက ဟစ်တလာ၏ အင်အာဏ်စက်စတာပိုတပ်သားများဆောင်းသော ဟဲလ်မက်ပုံစံအင်္ကျီဖြစ်၏။ ကျွန်တော် အသုံးပြုနေသော (Sportster 1200 အမျိုးအစား) အနက်ရောင် Harley Davidson ဆိုင်ကယ်နှင့် လိုက်ဖက်ညီမည့် ဟဲလ်မက် ခေါင်းဆောင်းမှာ သည်တစ်ခုသာ ရှိသည်။

“ပြန်ပြီလား အုပ်စိုး”

ယခုအချိန်အထိ သူမ၏ရုံးမှ ဗာဟီရအလုပ်သမားဘဝမှာ ရှိနေဆဲဖြစ်နေသော ကိုရိုနီက အပြင်မှ ပြန်လာရင်း ကျွန်တော်အား နှုတ်ဆက်သည်။

“အေးဗျာ”

ကျွန်တော် ဒေါသတကြီး ဆိုင်ကယ်လ်မောင်း၍ ထွက်လာစဉ် နောက်ဘက်မှ အုပ်စိုးဟူသည့် အမျိုးသမီးသံသဲ့သဲ့ကို ကြားရ၏။ ကျွန်တော် လှည့်မကြည့်ပါ။ သူမအပြေးထွက်လာပြီး လမ်းခေါ်တာဖြစ်မှာပေါ့။ သူမ၏ ညာဘက်ခြေထောက် နည်းနည်းနာနေသဖြင့် အပြန် ကားမောင်းပို့ပေးရန် ကျွန်တော့်ကို မှာထားပြီသား။ ကျွန်တော် မေ့နေမှာစိုးလို့ ထပ်မှာလိုခြင်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။

မတတ်နိုင်ဘူး၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ် မောင်းပြန်ပေတော့။ ကျွန်တော် ဤရုံးသို့ နောက်တစ်ကြိမ် လာမည်မဟုတ်ပါ။

ဆိုင်ကယ်လ်ကို အရှိန်မြှင့်၍ မောင်းလာစဉ် ကျွန်တော့်မျက်မှောက်မှ လေတိုးတွေ တွန်းတိုက်သည့် ခံစားချက်ကြောင့် ဒေါသနည်းနည်း ပြေသလို ဖြစ်သွားသည်။ သစ်ပင်... တဲ့။ ကျွန်တော်ဟာ သစ်ပင်တဲ့...။ ကျွန်တော် တစ်ချက် ခပ်ဟားဟား ရယ်ပစ်လိုက်မိ၏။ သစ်ပင် ဖြစ်ရင်လည်း ခင်ဗျားအတွက် ရွှေသီးတွေ သီးပေးနေတဲ့ အဖိုးတန် သစ်ပင်ပါဗျာ။

အပြင်ပြန်မထွက်တော့ဘူးဟု ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်ပြီးနောက် ဆိုင်ကယ်လ် သွားထားပြီးမှ ကျွန်တော့်တိုက်ခန်းသို့ တက်ခဲ့ပါသည်။ အခန်းတံခါး ဖွင့်လိုက်တော့ တံခါးအောက်ခြေမှ သွင်းထားသော စာများ၊ ပို့စကတ်များကို တွေ့လိုက်ရသည်။ စာများကို ငဲ့ကောက်လိုက်ပြီး ကက်ဆက်စားပွဲပေါ် ပစ်တင်လိုက်သည်။ ထိုအချိန်မှာ ကျွန်တော် မမြင်ရတာ ကြာပြီဖြစ်သော လက်ရေးဖြင့် စာတစ်စောင်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ဖေဖေ...၊ ဖေဖေစာ။

ကျွန်တော် ဒိတ်ခနဲ ရင်ခုန်သွားကာ စာကို ဆွဲယူလိုက်သည်။ ဖေဖေ၏ ခပ်သော့သော စာလုံးယိုင်ယိုင်၊ မင်အနက် လက်ရေးများကို ကျွန်တော် မျှော်လင့်ချက်ကြီးစွာ ကြည့်မိ၏။ လွန်ခဲ့သည့် တစ်လက မန္တလေးရှိ ဟွန်ဒါကုမ္ပဏီသို့ ငွေလွှဲ၍ ဖေဖေအတွက် ဆိုင်ကယ်လ်တစ်စီး ပို့ပေးရန် မှာထားခဲ့ပါသည်။

ကျွန်တော် ဆိုဖာတစ်လုံးပေါ်သို့ တုန်ရီစွာ ပစ်ထိုင်ချလိုက်ပြီး စာကို အလောတကြီး ဖောက်ဖတ်လိုက်ရသည်။

အုပ်စိုး...

ဖအေသိက္ခာကို ဆိုင်ကယ်လ်နဲ့ လဲခိုင်းဖို့
မင်းမရှက်ပေမယ့် အဲဒီဆိုင်ကယ်ကို
ငါ့လက်နဲ့ထိရမှာ ငါရှက်တယ်။
ယောက်ျားမာန အပြည့်ရှိတဲ့
သားဆိုးလေးတစ်ယောက်
အိမ်ပြန်လာမယ့်ရက်ကို
အခုအချိန်အထိ ငါစောင့်နေတုန်းပဲ။

ဖေဖေ...

ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံး နှမ်းခွေကျသွားပါသည်။ မဟုတ်ဘူး၊
ဖေဖေ ထင်တာတွေ လုံးဝ မှားနေပြီ။ ဖေဖေကို ကျွန်တော် ဘယ်လို
ရှင်းပြရမလဲ။

စာရွက်ကို ပြန်ခေါက်၍ စာအိတ်ထဲ ထည့်လိုက်သော ကျွန်
တော့်လက်တွေ တုန်ရီနေ၏။

ကျွန်တော့်မျက်နှာကို လက်ဝါးနှစ်ဖက်ဖြင့်အုပ်ကာ မျက်နှာ
အစုံကို တင်းကျပ်စွာ မှိတ်ထားလိုက်မိသည်။ ကျွန်တော့်သိချပ်၊
တိပ်ခွေရဲ့ကျွန်တော် ရသင့်ရထိုက်တဲ့ အနုပညာကြေးပါ ဖေဖေရယ်။
ကျွန်တော့်ဦးနှောက်၊ ကျွန်တော့်နှလုံးသားနဲ့ ရင်းပြီး အားထုတ်
ဖန်တီးလိုက်ရတဲ့ ကျွန်တော့်အနုပညာအတွက် ထိုက်တန်တဲ့ ဗျာ
လာဘ်တစ်ခုပါ။ ဖေဖေထင်သလို ဒီငွေဟာ မညစ်နှမ်းဘူး။ ကျွန်
တော်ကလည်း ဖေဖေထင်သလို အောက်တန်းကျမနေပါဘူး။ သိ

ချင်းတစ်ခွေထုတ်ရင် သိန်းပေါင်းများစွာ မြတ်နိုင်တဲ့ Top 10စာရင်း
ပေါ် အဆိုတော်တစ်ယောက်လေ ဖေဖေ။ စီးပွားရေးသမားတွေ အုပ်စိုး
တာမှာ ပိုင်းပိုင်းလည်နေတာ ဖေဖေ မကြားဘူးလား။

ဖေဖေနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ပြီး ဟိုတုန်းကလို စကား အေး
အေးဆေးဆေး ပြောခွင့်ရလျှင်တော့ လက်ရှိကျွန်တော့်အခြေအနေ
အားလုံးကို ဖေဖေ ကြေလည်သွားအောင် ဆွေးနွေးယူနိုင်လိမ့်မည်။
နီသော် ဒေါသကြီးသော ဖေဖေသည် ကျွန်တော့်အား ကျွန်တော်
မမိနိုင်သည့် စကားလုံးတစ်ခုဖြင့် ပစ်ပေါက်နှင်ထုတ်ကောင်း နှင်
ထုတ်နိုင်သေးသည်။ ကျွန်တော် ဒေါသမထွက်ဘဲ၊ မနာကြည်းဘဲ
ဆိုစကားလုံးကို ငြိမ်သက်စွာ လက်ခံယူနိုင်ပါ့မလား။

ဖေဖေပြောတဲ့ ယောက်ျားမာန ဆိုတာဘာကိုဆိုလိုတာလဲ၊
နူးနူးရင်ခွင်မှာ ကျွန်တော်ကြည့်နူးကျေနပ်မိတာနဲ့ပဲ ကျွန်တော်ဟာ
ယောက်ျားမာန မရှိဘူးလို့ ဖေဖေဆိုလိုသလား။ မိန်းမတစ်ယောက်
နဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက် ချစ်ခင်စုံမက်မိတဲ့ အဖြစ်ဟာ သဘာဝ
ပဲ မဟုတ်ဘူးလားဖေဖေ။ နူးနူးနဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့ အဖြစ်က သဘာဝ
ထက် ပိုပြီး ဘာများ လွန်ကဲနေလို့လဲ။ အသက် ၂၀ လောက် ကွာ
တာဟာ ထူးဆန်းမှု တစ်ခုလား၊ ကာယကံရှင်နှစ်ယောက်က ဘာမှ
မတွေးမိတဲ့ အကြောင်းတွေကို ဘာဖြစ်လို့ ပတ်ဝန်းကျင်က တွေး
နေကြပါလိမ့်။ ဖေဖေကို ဘယ်သူတွေကဘာစကားတွေနဲ့ ခန့်ထား
လို့လဲ။ ဖေဖေ မခံနိုင်လောက်တဲ့ စကားတွေနဲ့ ဖေဖေကို နာကျင်
အောင် ဘယ်သူတွေက လုပ်ခဲ့သလဲ။

ကျွန်တော် တစ်ခါမှ မတွေးဖူးသည့် ဖေဖေခံစားချက်ကို ယခု

မှ တွေးကြည့်မိသည်။ ဖေဖေ အရှက်ရလောက်အောင် ကျွန်တော်
သတင်းက မန္တလေးမှာ ဘယ်အတိုင်းအတာအထိ အောက်တန်း
နေခဲ့လို့ပါလိမ့်။

တွေးမိသောအခါ ကျွန်တော့်ကိုယ်ခန္ဓာထဲမှ သွေးလှည့်ပတ်
မှုများ ရပ်ဆိုင်းသွားသလို အေးစက်သွားပါသည်။

အုပ်စိုးကို အားပေးကြ၊ နှစ်သက်စွဲလမ်းကြသော ပရိသတ်
၏ မျက်လုံးများ၊ အပြုံးများတွင်တော့ ဖေဖေစွဲချက်မျိုး တစ်စတစ်စ
မှ ရှိမနေတာသေချာပါသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်မှာ အုပ်စိုးကို သိသောလူတစ်ယောက်ယောက်
ကို သွားရင်ဆိုင်ပြီး ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း မေးပစ်လိုက်ချင်သည်။ မင်
ဗျားတို့ ကျွန်တော့်ကို ဘယ်လိုမြင်သလဲ။ ဒေါ်နီနီဇော်နဲ့ အုပ်စိုးရဲ့
အချစ်ကို ခင်ဗျား ဘယ်လိုအတန်းအစားထဲမှာ ထည့်ချင်ပါသလဲ။
အချစ်...။

ဖေဖေ ဟက်ဟက်ပက်ပက် လှောင်ပြောင် ရယ်မောသံကို
ကျွန်တော် ပြန်ကြားယောင်မိသောအခါ ကျွန်တော့်မျက်နှာမှာ ပူရိန်
သွားသည်။

ကျွန်တော့်ကို သူမ ချစ်မြတ်နိုးပါရဲ့လား။ အချစ်အတွက်
ကျွန်တော့်ကို အရင်းနှီးဆုံး ပေါင်းစပ်ခဲ့တာ ဟုတ်ပါရဲ့လား။ ကျွန်
တော့်ဘက်ကရော မြသီတာကို ချစ်မိသည့် အချစ်မျိုးဖြင့် သူမကို
ချစ်မြတ်နိုးပါရဲ့လား။ ထိုမေးခွန်းကို ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော်
မညာမတာမေးမိသောအခါ မျက်နှာကို အုပ်ထားသော လက်ဝါ
နှစ်ဖက် အလိုလိုပြုတ်ကျသွားသည်။

မြသီတာ... မြသီတာကို မြတ်နိုးမိသည့် အချစ်မျိုးဖြင့် ကျွန်
တော် ဘယ်သူ့ကိုမှ ချစ်လို့ရမှာမဟုတ်ပါ။

ဒါဖြင့် သူမအပေါ်ထားမိသည့် ကျွန်တော့်ခံစားချက်က
အာလဲ။ စိတ်လှုပ်ရှားမှုလား၊ ရုဗွက်လား၊ အထင်ကြီးမှုလား၊ သူမ
ထံမှ အကြင်နာနှင့် လိုက်လျောမှုကို တောင့်တမိရုံ အတ္တသက်သက်
လား၊ သို့မဟုတ် ဖေဖေပြောသလို သူမထံမှ ကျွန်တော့်ကျော်ကြား
မှုကို ဝယ်ပေးမည့် ငွေကြေးလား၊ သူမ၏ လူကုန်ကုန်သိက္ခာလား။

အဖြေမရဘဲ စိတ်ရှုပ်ထွေးနေသည့် ကျွန်တော့်ကို အတွေးထဲ
မှ ထုတ်ပယ်ပေးလိုက်သည်မှာ တယ်လီဖုန်းမြည်သံ ဖြစ်၏။ ကျွန်
တော် ကြိမ်စင်ပေါ်မှ တယ်လီဖုန်းကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ဘယ်
သူများ ဖြစ်မလဲ။

ကျွန်တော် တယ်လီဖုန်းကို ဘယ်တော့မျှ မကိုင်ပါ။ တယ်
လီဖုန်း ဖြေသည့်စက် တပ်ဆင်ထားပါသည်။

“ဟလို... အုပ်စိုးရဲ့ အိမ်ပါခင်ဗျာ၊ အုပ်စိုး အခုအိမ်မှာမရှိ
ပါဘူး၊ ကျေးဇူးပြုပြီး သတင်းလေးချန်ထားပေးခဲ့ပါ”

“အုပ်စိုး... ကိုယ့်ကို ကားမောင်းပို့ပေးဖို့ မင်းမေ့သွားတာ
လား။ အခုချက်ချင်း တက္ကစီနဲ့ ကိုယ့်ရုံးကို လိုက်လာခဲ့ပါ။ ဒါမှမဟုတ်
အရေးပေါ်ကိစ္စတစ်ခုရှိလို့ မအားရင် အဲဒီကိစ္စအကြောင်း ကိုယ့်ဆီ
ဖုန်းဆက်ပါ။ ကိုယ့်ကို စိတ်ကောက်သွားတာ ဆိုရင်တော့ မင်းအခု
ထိ လူလားမမြောက်သေးဘူးလို့ ကိုယ်မှတ်ချက်ချရမှာပဲ။ မင်းကို
ကိုယ် ၅ နာရီခွဲအထိ စောင့်နေမယ် အုပ်စိုး”

စောင်ဗျာ...တစ်ညလုံးပဲ စောင့်နေလိုက်တော့။

ကျွန်တော် ဆိုဖာရည်ပေါ်မှာ ပက်လက်လှဲချပစ်လိုက်မည်။

နူးနူး...။

ကျွန်တော်က ခင်ဗျားနဲ့ ပတ်သက်ရင် ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် ယောက်ျား တစ်ယောက်လို့ ယူဆထားခဲ့တာ။ အခုကျွန်တော်ဟာ ခင်ဗျားအတွက် သစ်ပင်ကြီးတစ်ခု ဖြစ်နေပါလား။ ကျွန်တော့်ကို ခင်ဗျား ရာသက်ပန် ပိုင်ဆိုင်တယ်ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်လား။

ကျွန်တော် အားရပါးရ အော်ဟစ်ရယ်မောလိုက်မိသည်။

***

(၂၈)

လဝန်းသည် ရေပြင်ထဲမှ တရိပ်ရိပ်မြင့်တက်လာခဲ့ပြီ။

ကောင်းကင် တစ်ဝိုက်သည် ကြယ်ရောင်လရောင် တစ်ဝက်အမှောင်ထုက တစ်ဝက်ဖြင့် လက်စမသတ်ရသေးသော ပန်းချီကားတစ်ချပ်လို တစ်ခုခုကို စောင့်နေသည်။ ဟိုးအဝေးမှ ရေလှိုင်းများသည် ညည်းညူလျက် ကျွန်တော်ရှိရာ ပြေးလာကြသည်မှာ လျင်မြန်လွန်းသဖြင့် ထိုလှိုင်းများနှင့်အတူ ကျွန်တော်လဲပြိုသွားတော့မလို ထင်ရသည်။ ကျွန်တော်သည် မိမိကို ပုတ်ခတ်ဝါးမျိုပစ်မည့် လှိုင်းလုံးများကို မထေမဲ့မြင် စောင့်ကြည့်ကြိုဆိုလိုက်၏။ သို့သော် ပင်လယ်ရေလှိုင်းများသည် ကမ်းခြေတစ်ဝိုက်တွင် ဤမျှကြီးမား

ပြင်းထန်လိမ့်မည်မဟုတ်ပါ။ သည်ထက် နက်ရှိုင်းသော၊ ပေးသော ပင်လယ်လှိုင်းများဆီသို့ ကျွန်တော်သွားရန် လိုလိမ့်မည်။

ဒူးဆစ်ထိနက်သော ရေပြင်တွင် မတ်တတ်ရပ်နေသော သူတို့ ဝန်းခနဲ ဝန်းခနဲ ခုန်တက်လာသည့် ရေလှိုင်းများကြောင့် ကျွန်တော် ခါးဆီအထိ ရေစိုရွဲလျက် ရှိသည်။

ဘဝတွင် အကြိမ်ကြိမ်အခါခါ လဲပြိုပြီးသော ကျွန်တော်သည် ပင်လယ်ရေလှိုင်းများအား အားကိုးခင်တွယ်စရာ အဖော်အပြု လက်ကမ်းကြိုဆိုမိသည်။ သူတို့သည် ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှ ယိမ်းပါးမှုများ၊ ရှက်ရွံ့မှုများကို ဆေးကြောပေးမည့် သူငယ်ချင်းများ ဖြစ်သည် မဟုတ်လား။

ဤကမ်းခြေသို့ ကျွန်တော်ရောက်လာသည်ကို မည်သူမှ အသိမပေးပါ။ ကျွန်တော့်အခန်းရှေ့တွင် စာတိုကလေးတစ်ခု ကပ်ထားခဲ့ပြီး ကျွန်တော်ခြေရာဖျောက် ထွက်ပြေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ထိုစာမှာ မည်သူ့ကိုမျှ ရည်ညွှန်းမထားသည့် ယေဘုယျသဘော ဆောင်သည့် အကြောင်းကြားစာကလေး ဖြစ်သည်။

“ခရီးထွက်သွားပြီ၊ ပြန်လာမည့်ရက် မသေချာပါ”

ကျွန်တော့်အား စူးစိုက်ကြည့်မည့် မျက်နှာတစ်ခုဆီသို့ တစ်ချိန်ချိန်မှာတော့ ကျွန်တော်ပြန်ရပေလိမ့်မည်။ လောလောဆယ်တော့ ကျွန်တော်သည် လွတ်မြောက်ရာတစ်ခုဆီသို့ ရောက်လာပြီး ရေလှိုင်းများနှင့် ကျောက်ဆောင်များသာ ရှိသောနေရာ၊ သဲပြင်နှင့် ကောင်းကင်သာ ရှိသောနေရာ၊ တိတ်ဆိတ်မှုနှင့် အမှောင်ကို မကြိုက်သလို ကြိုဆိုခွင့်ခံနိုင်သော နေရာ၊ နှောင့်ယှက်မည့်သူ မရှိသော

နေရာ၊ ကျွန်တော့်အား အုပ်စိုးဟု မည်သူမျှ မသိနိုင်အောင် ရုပ်ဖျက် အာရုံမည့် နေရာ။

ကျွန်တော်သည် ကမ်းခြေမှာ ဘယ်သူမှ မရှိသည့် ညသန်းခေါင်ချိန်ကျမှ ပင်လယ်ပြင်ထဲ ဆင်းပါသည်။ အစားအသောက်ကို အခန်းသို့ မှာ၍ စားသောက်ပြီး အခန်းမှာပင် ရေချိုးပါသည်။ ရေချိုးပြီးလျှင် ကက်ဆက်ဖြင့် နားကြပ်တပ်ကာ သီချင်းနားထောင်၊ သီချင်းညည်းရင်း ခုတင်ပေါ်မှာ အလျားမှောက် အိပ်လိုအိပ်၊ ပက်လက်အိပ်လိုအိပ်၊ သူမ၏ ကျီစယ်သည့်ရယ်မောသံလည်း မကြားရ၊ မပေ၏ နာကြည်းသည့် ရယ်မောသံလည်း မကြားရ။ ပတ်ဝန်းကျင်၏ လောင်ပြောင်သရော်သည့် ရယ်မောသံလည်း မကြားရ။ ကျွန်တော်သည် ရယ်မောသံများမှ ကင်းဝေးလျက်ရှိသည်။

သို့သော် ကျွန်တော်မတွေးမိသည့်အချက်မှာ လူတစ်ယောက်၏ ကိုယ်ခန္ဓာအတွင်းမှာပင် ရယ်မောသံများ ရှိနေတတ်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့်ကိုယ်ခန္ဓာအတွင်းမှာ နာကျင်မှုများ၊ ဒေါသများသည် လှိုင်းများသဖွယ် တရိပ်ရိပ်မြင့်တက်လာပြီး ဝန်းခနဲပြန်လည်ပြိုဆင်းသွားတတ်သည်။ သွေးကြောများသည် ပူနွေးရာမှ တရိပ်ရိပ် ပူလောင်လာပြီး ဝန်းခနဲ ပြန်အေးစက်သွားတတ်သည်။

“မင်းမျက်လုံးတွေက အညိုရောင်နော်၊ ကိုယ်က အနက်ရောင်မှတ်လို့”

ဖေဖေမျက်လုံးများကတော့ အနက်ရောင် ဖြစ်သည်။ အနက်ရောင်မျက်လုံးများဖြင့် ဖေဖေသည် ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံးကို ဖောက်ထွင်းမြင်နိုင်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ ဖေဖေမျက်လုံးများထဲတွင် ကျွန်တော့်ပုံရိပ်ကို ကျွန်တော် ပြန်မြင်ရသည်။ ကျွန်တော်သည် ခွေးတစ်ကောင်ဖြစ်သည်။ လွတ်လပ်သော ခွေးတစ်ကောင်မဟုတ်။ လည်ပင်းမှာ သံကြိုးတန်းလန်းနှင့် ချည်နှောင်ထားစံရသော ခွေးတစ်ကောင်ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့်သံကြိုး အစွန်းတစ်စကို မဒါနီနီဇော်က ကိုင်ထားသည်။ ထိုခွေးကလေးမှာ လှပသော နာမည်တစ်ခုရှိသည်။

“ရှေ့ရီ... သွားကောက်ချည်စမ်း”

ကျွန်တော့်ရှေ့ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာပစ္စည်းတစ်ခုပစ်ချလျက် လူက ခိုင်းစေသောအခါ ကျွန်တော်ရိုကျိုးစွာ နာခံလျက် အပြေးအလှမ်းသွားကိုက်ချီလာခဲ့သည်။

“သိပ်လိမ္မာတာပဲ”

ကျွန်တော့်လည်ဆံမွေးများကို သူမက လက်ဖြင့် ဖွသပ်တော့ ကျွန်တော် အမြီးတစ်ချက်ယမ်းခါပြီး ကျေနပ်နေလေသည်။

ကျွန်တော် ဖေဖေအိမ်ကို ပြန်လာချင်တယ် ဖေဖေ။ ကျွန်တော်ဘဝထဲက ဘာကို နတ်ထားခဲ့ပြီးမှ ကျွန်တော် ပြန်လာခွင့် ရမလဲ။ ဘဝထဲကနေ တစ်ခုခုကို နတ်ယူလို့ရော ရပါသလား။ ရရင် နတ်ယူစရာတွေ ကျွန်တော့်မှာ အများကြီး ရှိသည်။

လောလောဆယ်တော့ ကျွန်တော့်လည်ပင်းက သံကြိုးကို တစ်

ယောက်ယောက်က ဖြုတ်ပေးပါ။ ကျွန်တော် နာကျင်လှပြီ။ ကျွန်တော်အသက်ရှူလို့လည်း မဝပါ။

ဖြူဖွေးနေသော ရေမြွှပ်များနှင့်အတူ လှိုင်းတန်းတစ်တန်း။ ကျွန်တော့်ဆီသို့ ဖြန်းခနဲ ခုန်တက်လာသည်။ ကျွန်တော့်ခါးအထိ ရေတွေ ရွဲစိုသွားပြီး လူက နောက်သို့ယိုင်သွား၏။ ရေမြွှပ်များများ မျက်နှာဆီသို့ လာစဉ်သောအခါ ကျွန်တော် လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ကာဖို့ကြိုးစားမိသည်။ သို့သော် ကျွန်တော် နောက်ဘက်သို့ ပက်လက်လန်ကျသွား၏။ ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံး ရေထဲကျောက်သွားသည်။ ရေလှိုင်းများသည် ကျွန်တော့်မျက်နှာပေါ်မှ ဖြတ်ပြီး ပင်လယ်ထဲ ပြန်ဆင်းသွားကြ၏။ ကျွန်တော်ရေပြင်ထဲမှာအသက်အောင်လျက် သည်အတိုင်း လဲလျောင်းနေမိသည်။

“ဟေ့ကောင်၊ ဒေါ်နီနီဇော်ရဲ့... ..”

အော်ဟစ်သံတစ်ခုသည် ရေများနှင့်အတူ ကျွန်တော့်မျက်နှာဆီသို့ ဖြတ်ရိုက်လိုက်၏။ ထိုအသံပိုင်ရှင်မှာ ကိုဦးဟု ဒေါ်နီနီဇော်က ခေါ်သော လူလွန်မသား ဖြစ်သည်။ သူသည် စင်မြင့်ပွဲ တစ်ပွဲအပြီးတွင် ကျွန်တော့်ဆိုင်ကယ် ပြန်အထွက်ကို အုပ်စုလိုက် စောင့်ရိုက်ရန် ကြိုးစားခဲ့၏။ သူ့မှာ ဓားမြှောင်တစ်ချောင်း ပါသည်။ ကျွန်တော်အသားအား နာကျင်အောင် သူ မလုပ်နိုင်ခဲ့သော်လည်း ကျွန်တော် အလွန်မြတ်နိုးသော ကျွန်းရောင်သားရေဂျာကင်မှာ ဓားဏ်ရာဖြင့် ကွဲထွက်ပျက်စီးသွားခဲ့၏။

“ခွေးသားကြီး... သတ္တိရှိရင် တစ်ယောက်ချင်း ယှဉ်ပါလားကွ”

ကျွန်တော့်အနီးသို့ လူတွေ ဝိုင်းအုံလာသောအခါ သူတို့မျက်ပြေး ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

“ရှေ့ရဲ့...မင်း ဘော်ဒီဂတ် တစ်ယောက်လောက် ထားရင် ကောင်းမယ်”

သူမ၏ စိုးရိမ်ထိတ်လန့်သော စကားကို ကျွန်တော် သဘောကျစွာ ခွက်ထိုးခွက်လန် အော်ရယ်မိ၏။

“သွားစမ်းပါ။ အုပ်စိုးမှာ လက်နှစ်ဖက် ခြေနွစ်ဖက်ရှိနေသမျှ ဘယ်ကောင်မှ ထိလို့မရဘူး”

“အဲဒီလက်တွေကို ဂစ်တာတီးဖို့ ထားစမ်းပါကွာ၊ မဆိုပါဘဲ အလုပ်တွေ လျှောက်လုပ်မနေနဲ့”

ကျွန်တော့် လက်ချောင်းတွေကို သူမ တကယ် မြတ်နိုးလေသလား၊ ဂစ်တာကိုင်ရာတွင် ကျွမ်းကျင်သည့် လက်ချောင်းများ အဖြစ် သူမ မြတ်နိုးတာလား၊ သို့မဟုတ်...

ကျွန်တော် ရေထဲမှာမွန်းကျပ်လာပြီး ဝုန်းခနဲ ထရပ်ပစ်လိုက်မိသည်။ ကျွန်တော့်လက်များကို ကျွန်တော် ဖြန့်ကြည့်လိုက်၏။ သဲတချို့ ကပ်ငြိပေနေဆဲလက်ချောင်းများသည် ညသန်းခေါင် လရောင်အောက်တွင် ဖြူဖပ်ဖြူရောင်ဖြင့် လူသေလက်ချောင်းများလို ဖြစ်နေသည်။

လူတစ်ယောက်၏ ညစ်ညမ်းမှုသည် လက်ချောင်းများမှ

ကပ်တတ်လေသလား ကျွန်တော်မသိပါ။ ကျွန်တော့်လက်ချောင်းများသည် ဖေဖေအိမ်မှာ နေတုန်းက ပကတိဖြူစင်လျက်ရှိသည်။ ဂစ်တာတီးသည့် လက်ချောင်းများသက်သက် ဖြစ်သည်။ မိမိချစ်မြတ်နိုးရသူကို မထိရက် ထိရက် မချင့်မရဲ ထွေးပွေ့ ဖက်တွယ်ခဲ့သည့် လက်ချောင်းများ ဖြစ်သည်။

ယခုအခါ ဤလက်များသည် အစွန်းအထင်းများဖြင့် ညစ်ညမ်းလျက်ရှိပြီ။ စန္ဒရားတီးရုံသက်သက်၊ ဂစ်တာတီးရုံသက်သက် လက်ချောင်းများ မဟုတ်ကြတော့ပါ။ ဤလက်ချောင်းများ၏ ပြစ်မှုအယ်က စတင်ခဲ့သလဲ ကျွန်တော်ပြန်မစဉ်းစားချင်တော့ပါ။ ရှက်ရွံ့မှု၏ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်အဖြစ် ဘယ်ဘက် လက်ချောင်းများ၏အတွင်းပိုင်းတွင် အမာရွတ်များ ရှိနေသည်။ မှန်ကွဲစတွေကို လက်ဖြင့် ချုပ်ကိုင်ဖျစ်ညစ်မိသော နေ့တစ်နေ့သည် ကျွန်တော့်အာရုံထဲသို့ မဝေးကြီးမှ တစ်ရှိန်ထိုး နီးကပ်လာ၏။

ကျွန်တော် လက်နှစ်ဖက်ကို ဘေးသို့ဆန့်တန်းကာ အသံကုန် အော်ဟစ်ပစ်လိုက်သည်။

ကျွန်တော့်အော်သံကို ဝုန်းခနဲ ရိုက်ခတ်လာသည့် ရေလှိုင်းများက ဆေးကြောဖယ်ရှားပေးလိုက်ပါသည်။

“ဒဏ်ရာတွေကိုလည်း...ငါချစ်တတ်ခဲ့ပြီ”

စင်အောက်မှ ပရိသတ်က ကျွန်တော်နှင့်အတူ လိုက်ပါသီဆိုကြ၏။

“ဒဏ်ရာတွေကိုလည်း...ငါချစ်တတ်ခဲ့ပြီ...”

ဘယ်လောက်ဖြူစင်လိုက်သည့် ပရိသတ်လဲ...။ ကျွန်တော် အရွယ်ယောက်ျားများ၊ လူငယ်များ၊ ကျွန်တော်အရွယ် မိန်းကလေးများ၊ ကျွန်တော်ထက် နည်းနည်းငယ်သော မိန်းကလေးများ၊ သူတို့အားလုံးသည် ကျွန်တော်ထံမှ တစ်စုံတစ်ရာ ရရှိလိုက်သလိုပင် ရွှင်မြူးစွာ တောက်ပလျက်ရှိကြသည်။ ကျွန်တော်ထံမှ သူတို့ အာရုံ ခဲ့သလဲ။ ကျွန်တော် အတိအကျမသိပါ။ သို့သော် ကျွန်တော် ကျေနပ်စွာပျော်ရွှင်ပါသည်။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် မသိလိုက်ဘဲ သူတို့ကို ကျွန်တော် တစ်ခုခု ပေးလိုက်နိုင်တာကို ကျွန်တော် ကျေနပ်ပါသည်။ ကျွန်တော်ဆီမှာ သူတို့နှင့် ထပ်တူ နာကျင်မှုများ၊ သူတို့နှင့် ထပ်တူ မျှော်လင့်မှုများ၊ သူတို့နှင့်ထပ်တူ မုန်းတီးမှုများ ရှိနေကြောင်း သူတို့ သိသွားသလား၊ သူတို့ကိုယ်စား ကျွန်တော်က ရင်ဖွင့် အော်ဟစ်ပေးလို့ သူတို့ ကျေနပ်သွားတာလား။ အမျိုးမျိုးဖြစ်နိုင်ပါသည်။

“အုပ်စိုး... အုပ်စိုး... အုပ်စိုး...”

လက်ခုပ်သံများနှင့် အော်ဟစ်အားပေးသံများသည် အာကစား ခန်းမကြီး တစ်ခုလုံး လျှံထွက်သွား၏။ မြူးကြွသွက်လက်မှုကြောင့် ဂစ်တာကို လက်ဖြင့် မြှောက်မက တီးခတ်ရင်း ကျွန်တော် ခြေထောက်များက လှည့်ပတ်ခုန်ပေါက် လှုပ်ရှားနေသည့်အခါ ကျွန်တော်ရင်ဘတ်နှင့် နောက်ကျောဆီတွင် ချွေးများ ရွှံ့နစ်လာ၏။ အယ်သည် အော်လေ အက်လေ အက်ကွဲလာသည်။ သို့သော် ကျွန်တော် မောပန်းမှုသည် နောက်ထပ် သီချင်းတစ်ပုဒ် မဆိုမီမှာပင် ပရိသတ်၏ ကြည်နူးမှုကြောင့် ပျောက်ကွယ်သွားလေ့ ရှိပါသည်။ ကျွန်တော်

ပျော်ရွှင်မှုသည် ပရိသတ်ဆီသို့ ကူးစက်သွား၏။ သူတို့သည် ကျွန်တော်ကို စောင့်ကြည့်သူများ မဟုတ်တော့ပဲ ကျွန်တော်နှင့်အတူ ပါဝင် လှုပ်ရှား ခံစားသူများ ဖြစ်သွားသည်။ ကျွန်တော်က သံစဉ်အတိုင်း ကိုယ်ကို ယိမ်းနွဲ့၍ သီချင်းဆိုလျှင် သူတို့ကလည်း ကျွန်တော်နှင့်အတူ လိုက်ပါ၍ ယိမ်းနွဲ့ကြသည်။ ကျွန်တော်က လက်ကို မြှောက်၍ ဟစ်ကြွေးအော်လိုက်သည့်အခါ သူတို့ကလည်း ကျွန်တော်နှင့်အတူ လိုက်ပါ၍ လက်မြှောက်ဟစ်ကြွေးကြသည်။ သူတို့၏ ပျော်ရွှင် ကျေနပ်မှုသည် တစ်ဖန် ကျွန်တော်ဆီသို့ ကူးစက်ကာ နောက်ထပ် ခွန်အားသစ်များအဖြစ် ပြောင်းလဲသွားသည်။ ကျွန်တော်၏ ကံကိုယ်တော် ဖြေပျော်ပွဲသည် ကျွန်တော်မျှော်လင့်ထားသည်ထက် အဆပေါင်း များစွာ အောင်မြင်ခဲ့၏။ ကျွန်တော်သည် ထိုညက သီချင်းနှစ်ဆယ့်ရှစ်ပုဒ် ဆက်တိုက်သီဆိုခဲ့ရသည်။ ကျွန်တော်တစ်ကိုယ်လုံး အောင်မြင်မှုဖြင့် ယစ်မူးရီဝေကာ ရင်တလုပ်လုပ်ခုန်လျက် စင်အောက်သို့ ပြန်ဆင်းခဲ့ချိန်တွင် နောက်ဘက်မှာ သူမက ရပ်စောင့်နေ၏။ သာမန် ကြိုဆိုနည်း မဟုတ်ဘဲ လက်နှစ်ဖက်ကို ဆန့်တန်း၍ ရင်ဖွင့်ကြိုဆိုနည်းဖြင့် ကျွန်တော်အား သူမ၏ ရင်ခွင်ထဲသို့ သတိလက်လွှတ် ဆွဲဖက်ပွေ့ယူလိုက်သည်။

“ရှေ့ရီ... ကိုယ်ပျော်လိုက်တာကွယ်၊ မင်းအတွက် ကိုယ်ပျော်လိုက်တာ”

သူမ၏ တောက်ပရွန်းလက်သော မျက်ဝန်းများမှာ မျက်ရည်ဖြင့် စိုစွတ်ကာ စိမ့်အိုင်လာသည်။ ထို့နောက် သူမသည် ကျွန်တော်ပခုံးပေါ် မျက်နှာမှောက်ကာ တစ်ချက် ရှိုက်လိုက်ပါသည်။

ကျွန်တော် စိတ်ကသိကအောင်ဖြစ်ကာ သူမကို ကျောဘက်မှာပြန်ပွေ့ရင်း ပတ်ဝန်းကျင်ကို မလုံမလဲ ကြည့်မိတော့ အို...မျှ။ ပြားလှသည့် လူတွေ၊ ရံထဲက ရှိသမျှလူတွေအကုန်သည် ကျွန်တော်တို့အနီးသို့ ရောက်လာကြသလိုပါပဲ။ ကင်မရာမီးပွင့်တွေက တဖျတ်ဖျတ် လင်းလက်သွားသည်။

“အုပ်စိုး... ကွန်ဂရက်ကျူလေးရှင်း”

တစ်စုံတစ်ယောက်က ကျွန်တော့်အား လက်ဆွဲနှုတ်ဆက် ဂုဏ်ပြုဖို့ ချဉ်းကပ်လာသည့်အခါ ကျွန်တော် သူမကို ရင်ခွင်မှ တွန်ထုတ်ဖယ်ဖို့ အခွင့်ကောင်းရသွား၏။

“ဒေါ်နီနီဇော်... အုပ်စိုးအတွက် အခုအချိန်မှာဘယ်လိုခံစားရပါသလဲ”

တစ်ယောက်ယောက်က အသံဖမ်းစက်ကလေးဖြင့် သူမရှေ့သို့ တိုးကပ်ကာ မေးမြန်း၏။ သူမက လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ကျွန်တော့်လက်မောင်းကို ဆွဲဆုပ်ကိုင်ရင်း အနည်းငယ် ဂုဏ်ယူသော အပြုံးဖြင့် မျက်နှာမော့ပင့်ကာ ဖြေလေသည်။

“အိုး... ကျွန်မရဲ့ ချာတိတ်အပေါ် ကျွန်မလုံးဝယုံကြည်စိတ်ချပြီးသားပါ”

ကျွန်မရဲ့ ချာတိတ်... အဲဒါ ဘာအဓိပ္ပာယ်ပါလိမ့်။

ကျွန်မ ပြုစုပျိုးထောင် မြေတောင်မြှောက်ပေးခဲ့တဲ့ သစ်ပင်ကလေး တစ်ပင်ဟူသည့် အဓိပ္ပာယ်လား...။ သို့မဟုတ် ကျွန်မ ချစ်မြတ်နိုးသည့် လူငယ်ကလေးဟူသည့် အဓိပ္ပာယ်လား။ သို့မဟုတ်

ကျွန်မရဲ့ လက်ရင်းတပည့်လေး ဟူသည့် အဓိပ္ပာယ်လား။ သို့မဟုတ် ကျွန်မ၏ ကားမောင်းသမားလေးဟူသည့် အဓိပ္ပာယ်လား။ သေချာသည်ကတော့ သူမ ကျွန်တော့်အနီးမှာ ရှိနေသမျှ ကာလတစ်လျှောက်လုံး ကျွန်တော်သည် သူမ၏ ချာတိတ်တစ်ယောက်အဖြစ်မှ ကင်းလွတ်နိုင်မည် မဟုတ်။

သူမနှင့် ဝေးဝေးသို့ ထွက်ခွာမှ ရမည်။ သို့မဟုတ် သူမကို ဝေးဝေးသို့ နှင်ထုတ်မှ ရမည်။ သူမနှင့် ဝေးရန် ကျွန်တော် အဆင်သင့် ဖြစ်ပြီလား။

သူမ၏ မျက်လုံးများသည် ကျွန်တော့်မျက်လုံးများထဲ ခုန်ဆင်းရန် အပြေးလာနေ၏။ ကျွန်တော် ပြွန်းခနဲ မျက်စိမှိတ်ပြီး တံထောင်ဆစ် ကွေးမြှောက်ကာ မျက်စိရှေ့မှ ကာဆီးလိုက်မိသည်။

ထိုအချိန်မှာ ရေလှိုင်းအုပ်စု တစ်စု ကျွန်တော့်ဆီ အရှိန်ပြင်းစွာ ခုန်တက်လိုက်သည်။ ကျွန်တော်နောက်သို့ ယိုင်သွားပြန်၏။ သည်တစ်ခါတော့ ကျွန်တော့် ခြေထောက်များ ရေပြင်အောက်က သဲမြေထဲမှာ ပို၍နက်ရှိုင်းစွာ နစ်ဝင်သွား၏။ ကျွန်တော် နောက်သို့ ခြေလှမ်းဆုတ်ဖို့ ကြိုးစားမိသည်။ သို့သော် ကျွန်တော့်ခြေထောက်များကို ကျွန်တော် ဆွဲနုတ်ယူ၍ မရပါ။ ရေလှိုင်းအရှိန်ကြောင့်လား။ သဲပြင်ကိုယ်တိုင်က စုပ်ယူသည့်သဘောရှိသလား။ ကျွန်တော့် ခြေထောက်တွေကပဲ ခြေထောက်တွေ မဟုတ်ကြတော့လို့လား။ သစ်ပင်အမြစ်အဖြစ် ပြောင်းလဲသွားပြီလား။ သစ်မြစ်များသည် ဟိုးကမ္ဘာမြေအတွင်းသို့ နက်ရှိုင်းစွာ နစ်ဝင်နေပြီ ထင်သည်။

ကျွန်တော် အားရှိသမျှ ရုန်းထွက်ဖို့ ကြိုးစားမိသည်။ သို့သော်
ရေပြင်ထဲမှာ ဒူးထောက်လျက် ကျသွားပါသည်။

သည်တစ်ကြိမ်တွင် ရေလှိုင်းများက ကျွန်တော့်မျက်နှာကို
ခုန်ဝင်လာ၏။ တစ်ကိုယ်လုံး ရေလွှမ်းမိုးခံလိုက်ရသဖြင့် ကျွန်တော်
အသက်ရှူမှားသွားသည်။ ကျွန်တော့်နှာခေါင်းထဲသို့ လေအစာ
တွေဝင်လာ၏။ ကျွန်တော် သေရတော့မှာလား။

သို့သော် ကျွန်တော် မျက်နှာမော့လှန်လျက် အားရပါးရ အေး
ဟစ် ရယ်မောလိုက်မိပါသည်။

***

အပိုင်း(၃)

(၁)

မျက်စိ ဖွင့်လိုက်လျှင် ဖွင့်လိုက်ချင်း ပြုံးနေသည့် မေမေမျက်လုံးများကို မြင်လိုက်ရလိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော်ဘာဖြစ်လို့ မျှော်လင့် နေပါလိမ့်။

တကယ်တော့ မေမေကွယ်လွန်ခဲ့တာ ကြာပြီ။ မေမေကို ကျွန်တော် အထင်အရှားပင် မမှတ်မိတော့ပါ။ မေမေအသားသည်ဖြူဝင်းသလား၊ မေမေအရပ်သည် မြင့်မားသလား၊ သွယ်နွဲ့သလား၊ မေမေဆံပင်သည် ရှည်လျားသလား၊ မေမေဝတ်စုံတို့သည် တောက်ပခဲ့သလား၊ ဖျော့တော့ခဲ့သလား ကျွန်တော်ဘာမှ မမှတ်မိတော့ပါ။ ကျွန်တော်မှတ်မိသမျှမှာ မေမေ၏ ညိုလဲ့သော မျက်လုံးများသာ

ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် အိပ်ရာမှ နိုးလာသည့်အခါ မေမေမျက်လုံးများကို အရင် မြင်ချင်သည်။ မေမေမျက်လုံးများကို မမြင်ရလျှင် ကျွန်တော် အော်ခေါ်မည်။ မေမေမျက်လုံးဝင်လာလျှင်ဝင်လာ၊ မထီလာလျှင် ကျွန်တော် အော်ဟစ်ငိုကြွေးမည်။ ကျွန်တော့်ကလေးတို့မှာတော့ မေမေမျက်လုံးများသည် ကျွန်တော် အစွဲလမ်း အတမ်းတဆုံး ဖြစ်သည်။

မေမေ မျက်လုံးများကို ကျွန်တော် မေ့ထားခဲ့တာ နှစ်ပေါင်းကြာခဲ့ပြီ။ ခါမှ ယခုအချိန်မှာ ကျွန်တော် ပြန်လည် တမ်းတနေမိပြန်သည်မှာ တော်တော်မိုက်မဲသော စွဲလမ်းမှု ဖြစ်သည်။ သို့သော် ကျွန်တော် မေမေမျက်လုံးတွေကို မြင်ချင်သည်။

ကျွန်တော် အိပ်ရာမှ စိတ်လိုက်မာန်ပါ ထထိုင်လိုက်၏။

မေမေ မျက်လုံးများကို မြင်ရဖို့မှာ တစ်နည်းသာ ရှိပါသည်။ ကျွန်တော် နံရံကပ် ကြည့်မှန်ဆိုသို့ လျင်မြန်စွာ လျှောက်သွားလိုက်မိသည်။

မှန်ထဲက ညှိလဲ့သော မျက်လုံးများသည် မေမေမျက်လုံးများ၊ မဟုတ်ဘူးလား၊ ကျွန်တော် ထိုမျက်လုံးများကို ယခုအကြိမ်လောက် ဘယ်တုန်းကမျှ မနှစ်သက်ခဲ့မိဘူးဟု ကျွန်တော် ထင်သည်။ မှန်ပင် မှန်းတီးခဲ့မိသေးသည် ထင်၏။ တကယ်တော့ လူတစ်ယောက် မိမိမျက်လုံးများကို မိမိ မှန်းတီးခြင်းမှာ မိမိကိုယ်မိမိ မှန်းတီးခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်ကတော့ ကျွန်တော့်မျက်လုံးများကို ချစ်ကို ချစ်ရမည်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ၎င်းတို့သည် မေမေ၏ တစ်ခုတည်းသော အမှတ်တရလက်ဆောင်ဖြစ်သောကြောင့်။ တခြား

ကမ္ဘာဆီ ခဲး ကွာသွား ပြီဖြစ်သော မေမေနှင့် ကျွန်တော်၏ ဆက်ချယ်မှုမှာ ကျွန်တော့်မျက်လုံးများသာ ဖြစ်နေသည် မဟုတ်လား။

ယခု ထိုမျက်လုံးများသည် အိပ်ရာမှ နိုးလာသော မှုန်ရီရီမျက်လုံးများ မဟုတ်။ စိတ်တက်ကြွဖွယ်ကောင်းသည့် နေရာဒေသ တစ်ခုမှ လောလောလတ်လတ် ပြန်ရောက်စမျက်လုံးများ ဖြစ်သည်။

နေ့စမ်းပါဦး...၊ ကျွန်တော် အိပ်ရော အိပ်ပျော်ခဲ့ပါရဲ့လား။ ကျွန်တော် အေးချမ်းတိတ်ဆိတ်သည့် ငြိမ်သက်မှုတစ်ခုထဲမှ ပြန်လာခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် အိပ်ပျော်နေခဲ့ခြင်း မဟုတ်ပါ။ သို့သော် ထိုနေရာသို့ ကျွန်တော် မည်မျှအချိန်ကြာကြာ ရောက်နေခဲ့ပါသနည်း။ တစ်နာရီလား၊ တစ်ရက်လား၊ ဘယ်လဲလား...။

ကျွန်တော် စားပွဲတင်နာရီရှိရာသို့ ဖြုန်းခနဲ လှည့်ကြည့်မိသည်။ မေလ ၅ ရက်၊ သုံးနာရီ ဆယ်မိနစ်။ မည်သည့်အချိန်လဲ၊ နံနက်လား၊ နေ့လယ်လား။ ကျွန်တော် အနည်းငယ်အကြောင်ကြောင် ဖြစ်သွားပြီးမှ ရုတ်တရက် သတိရသွား၏။ စင်မြင့် တေးဂီတ ဖြေဖျော်ပွဲ။ ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း သီဆိုဖျော်ဖြေရမည့်ပွဲ။ Dream makers တီးဝိုင်းနှင့် ကျွန်တော်။ ည ၇:၀၀ နာရီ၊ 'ဟာ... ကျွန်တော် သည် အချိန်မှာ ဘာဖြစ်လို့ အခန်းထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း အေးတိအေးစက် ဖြစ်နေတာလဲ။ ကျွန်တော့်ဆံပင်တွေရော၊ ခေါင်းလျှော်ပြီးပြီလား။ ပြီးသင်ပြုပြင်ပြီးပြီလား။ ကျွန်တော်၏ လက်ထဲမှာ အညှို့ရောင် ဆံပင်များသည် ပျော့အိစွာ မညီမညာတွန့် ကွေးလျက် ရှိသည်။

“ကိုဝင်းအောင်...”

အခန်းတံခါးဆီသို့ အလောတကြီး လျှောက်သွားရင်း ဘယ်

မှာရှိနေမည်မှန်းမသိသော ကျွန်တော့်မန်နေဂျာကို လှမ်းခေါ်၏။ ကျွန်တော်တံခါးမဖွင့်ရသေးမီ တံခါးဖြုန်းခနဲ ပွင့်သွားသည်။

“နိုးပြီလား အုပ်စိုး”

သူ့အခန်းထဲသို့ ခပ်သွက်သွက် ဝင်လာရာ ကျွန်တော်နှင့်ပတ်တိုးတိုက်လုမတတ် ဖြစ်သွား၏။ ကျွန်တော်က နောက်ဆုတ်ပေးလိုက်ရပါသည်။

“ကျွန်တော့်ဆံပင်တွေလဲ ဘာမှ မလုပ်ရသေးဘူး၊ ကိုဝေလင်း၊ တို့ရော ဘယ်ရောက်နေလဲ၊ အားလုံးလဲ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လို့၊ အခု ဘာစောင့်နေကြတာလဲ၊ ပွဲမဖြစ်ဘူးလား”

အပြင်ဘက်မှ တောက်ပသောနေ့အလင်းရောင်ကြောင့် ယခုအချိန်သည် ညနေ ၃ နာရီဟု သေချာသွားသောအခါ ည ၇ နာရီအတွက် ကျွန်တော် ဘာမှအဆင်သင့်မဖြစ်သေးသည့်အတွက် ကိုယ့်ကိုယ်ကို စိတ်တိုသွားမိ၏။

“မင်းကို စောင့်နေကြတာလေ”

“ကျွန်တော့်ကို...”

“အေး”

သူ့အကြည့်မှာ ထူးခြားနေ၏။ ကျွန်တော့်အား ကြည့်နေသည် မျက်လုံးများမှာ တခြားကမ္ဘာက ဂြိုဟ်သားတစ်ဦးကို မြင်တွေ့နေရသည့် မျက်လုံးမျိုး ဖြစ်သည်။

“မင်း အိပ်ပျော်နေလို့ မင်းအနီးကို စောင့်နေတာ”

“ကျွန်တော်မှ မအိပ်ဘဲ”

ကိုဝင်းအောင် ဘာမှ မပြောပါ၊ ပြုံးရုံပြုံးနေပါသည်။ ဒါ သူ့

အကျင့်ပဲ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်နှင့် စကားအတိုက်အခံ မပြောချင်တာဟု သိအခါတိုင်း သူ့ ပခုံးအသာတွန့်ပြလျက် ပြုံးနေတတ်ပါသည်။

“ကိုဝေလင်းတို့နဲ့ အခုတွေ့မှ ဖြစ်မယ်၊ ကျွန်တော် သိချင်း တစ်ပုဒ်တိုက်ဖို့ ကျန်သွားတယ်”

“သူတို့ ခဏနေရင် လာကြလိမ့်မယ်၊ လောလောဆယ်မင်းကို တွေ့ဖို့ အပြင်မှာ ဧည့်သည်တွေ စောင့်နေကြတယ်၊ ဘယ်သူ့ကို အရင်တွေ့မလဲ ဆိုတာ မင်းဆုံးဖြတ်ပေါ့”

“ဧည့်သည်... ကျွန်တော် ညတုန်းက အော်တိုစာအုပ် တစ်ထပ်ကြီး လက်မှတ်ထိုးပေးပြီးပြီ၊ ပွဲပြီးတဲ့အခါ နောက်တစ်ထပ် ရှင်းပေးမှာပေါ့။ လောလောဆယ်တော့ ကိုဝေလင်းတို့နဲ့ပဲ တွေ့ချင်တယ်”

ကျွန်တော် အခန်းထောင့်သို့ ခပ်သွက်သွက် လျှောက်သွားရင်း လေထဲမှာ လက်သီးတစ်ချက် ပြင်းပြင်းထိုးထိုး လိုက်သည်။ ကျွန်တော့် ဂစ်တာသည် နံရံတွင် ထောင်လျက်သား၊ ဘေးမှာ ဂစ်တာအိတ်က ပက်လက်၊ ခလုတ်ဖွင့်လျက်သား...။

“မဟုတ်ဘူးကွ၊ မင်းကို မိတ်ဆက်မယ့်သူတွေ မဟုတ်ဘူး၊ မင်းကို စကားပြောဖို့ စောင့်နေတဲ့လူတွေ”

“ဘယ်သူတွေတဲ့”

ဂစ်တာသည် ကျွန်တော့်လက်ထဲမှာ ပေါ့ပါးစွာ ပါလာ၏။ သားရေပြားကြိုးကို ပခုံးမှာ လွယ်လိုက်ပြီး ဂစ်တာကြိုးများကို လက်ဖြင့် ထိတို့ရင်း အသံစမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“မင်းအဘွားကြီးရယ်၊ မန္တလေးက တီးဝိုင်းအဖွဲ့သားတစ်ရပ်ရယ်”

ကျွန်တော်ကိုဝင်းအောင်ဘက်သို့ ပြန်ခနဲ လှည့်ကြည့်မိသည်။
“အဘွားကြီး... ဟုတ်လား၊ ခင်ဗျား ဘယ်သူ့ကို ပြောနေတာလဲ”

“ဘယ်သူ့ရမလဲ၊ မင်းရဲ့နူးနူးပေါ့၊ ဒေါ်နီနီဇော်”
ကျွန်တော်အံ့ဩတကြီးဖြစ်သွားချိန်တွင် ရင်ထဲမှာ ဆူပူသွားသည့် ဒေါသကို ခံစားလိုက်ရသည်။

“သူက ရန်ကုန်မှာရှိနေရမှာပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ မန္တလေးမှာနေရတာလဲ။ ဒီကို သူ မလိုက်ခဲ့ဖို့ ကျွန်တော်တို့ သဘောတူညီထားပဲ”

ကိုဝင်းအောင်က ကျွန်တော့်ပခုံးကို ခပ်ဖွဖွပုတ်၏။

“အေး... အဲဒါ ငါ့အပြစ်ပဲ အုပ်စိုး၊ ငါ့ မင်းအတွက် စိတ်ပူတာနဲ့ သူ့ဆီ ဖုန်းဆက်လိုက်မိတယ်။ မင်းဖြစ်သမျှ ကိစ္စတိုင်းကို သူသိဖို့ လိုမယ်ထင်လို့ သူ့ကို...”

ကျွန်တော် ခါးသီးစွာ ခံစားရသည့် မကျေနပ်မှုကြောင့် လက်ကို ဖြုတ်ချပစ်လိုက်မိသည်။

“နေစမ်းပါဦး၊ ကျွန်တော်ဘာဖြစ်နေလို့ သူသိဖို့ လိုရမှာလဲ”

“မင်း အသံပျောက်သွားတဲ့ကိစ္စ”

ကျွန်တော် ခဏမျက်မှောင်ကြွတ်လိုက်မိပြီးမှ ပင့်သက်တမ်းချက် လေးပင်စွာ ရှိုက်လိုက်မိသည်။ အသံ... ကျွန်တော့်အသံပျောက်သွားခဲ့သည်။ ဤကိစ္စသည် တကယ်စိုးရိမ်စရာကိစ္စတစ်ခုဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ပင် ကျွန်တော့်အသံကို ဘယ်တော့မှ ပြန်မရတော့ဘူးဟု စိုးထိတ်ပူပန်နေခဲ့ရသည်။ ယခုတော့ ဤအဖြစ်သည် ကျွန်တော့်အတွက် အိပ်မက်တစ်ခုဟု ပြောလျှင်ရသည့်အခြေအနေဖြစ်နေပြီ။ ကျွန်တော်သည် သတိမထားလိုက်မိခင်မှာ ကျွန်တော့်အသံကို ကျွန်တော်ပြန်ရခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော် စိတ်မသက်သာစွာပင် ပြုံးလိုက်၏။

“အေးဗျာ၊ ဒါဆိုရင်တော့ သူလဲ စိတ်ပူမှာပဲပေါ့။ ဒါပေမဲ့...”

ကျွန်တော် ခုတင်ပေါ် ဝင်ထိုင်ကာ ဂစ်တာကို အစမ်းတီးကြည့်လိုက်၏။

“How many roads must a man walk down before you call him a man”

ထို့နောက် ဂစ်တာကို ခုတင်ပေါ် အသာချလိုက်သည်။

“ဒါပေမဲ့ နူးနူးကို ကျွန်တော် အခုမတွေ့ချင်သေးဘူး၊ ကျွန်တော် ဖေဖေနဲ့ အရင်တွေ့ချင်တယ်၊ ဖေဖေရှိလား”

“ရှိတယ်၊ အပြင်မှာ... ဒေါ်နီနီဇော်နဲ့ စကားပြောနေတယ်”

“ဪ...”

ကျွန်တော် ခပ်မဲ့မဲမဲပြုံးလိုက်မိပါသည်။

“သူတို့နှစ်ယောက် အခြေအနေကောင်းရဲ့လား ကိုဝင်းအောင်၊ စတွေ့တွေ့ချင်းများ ဖိုက်ကြသေးသလား”

ကိုဝင်းအောင် ရယ်မောလေသည်။

“မဖိုက်ပါဘူး၊ သူတို့နှစ်ယောက် တော်တော်ရင်းရင်းနှီးနှီး

စကားပြောနေတာပဲ။ မင်းအဘွားကြီးက မင်းအဖေကို အတား
ခေါ်တယ်ကွ။ နဂိုတည်းက ခင်ပြီးသားလား။”

“အင်း။”

ကျွန်တော် သူ့ကို အထွေအထူးပြောစရာမလိုပါ။

“ဒါနဲ့ စောစောက ခင်ဗျား ပြောလိုက်တာ မန္တလေးတို့ရဲ့
ဆိုတာပါသလားလို့။”

“အေး...အက်ခိုးတဲ့၊ ကောင်လေးတွေက မင်းနဲ့...”

“ဟာ...ကျွန်တော်သူတို့နဲ့တွေ့ချင်တယ်၊ သွားခေါ်ချည်ပါ
ဗျာ”

ကျွန်တော်၏ ရင်ထဲတွင် လှိုက်ခနဲ တုန်ရီလှုပ်ရှားသွားသည်။
ငယ်ရွယ်ပျိုမြစ်စဉ်က အတိတ်ဖြစ်စဉ်သည် လူတစ်ယောက်ကို ရပ်
ခန့်အောင် နှိုးဆွပေးနိုင်လေသည်။

ကျွန်တော် ငယ်သူငယ်ချင်းများထဲတွင် လှိုင်မင်းကို ထည့်ရ
မလား၊ ဖြုတ်ချပစ်ရမလား၊ လှိုင်မင်း ပါလာလျှင် ကျွန်တော် သူ့ကို
ဘယ်လို ဆက်ဆံရမလဲ။ ကျွန်တော်စဉ်းစားနေဆဲမှာပင် သူတို့ဝပ်
လာကြသည်။ အားလုံး...သူတို့အားလုံးဖြစ်သည်။ သက်နိုင်၊ ဇာ
နည်၊ ဘော်ဘီနှင့် လှိုင်မင်း...။

“အုပ်စိုး...”

သူတို့၏ ပြုံးနေသော မျက်နှာများမှာ ကျွန်တော်နှင့် ငါးနှစ်
လောက် ဝေးကွာပြီး အဆက်အသွယ် ပြတ်နေခဲ့သူတို့၏ မျက်နှာ
ထားများနှင့် မတူပါ။ မနေ့ကအထိ ကျွန်တော်နှင့်အတူ ရင်းနှီးစွာ
တီးဝိုင်း တစ်ဝိုင်းတည်း အလုပ်လုပ်ခဲ့ကြသူတို့၏ မျက်နှာများ ဖြစ်

သည်။ သူတို့၏ ရိုးသားသော ပျော်ရွှင်မှုသည် ကျွန်တော့်ဆီသို့
မျက်ချင်းကူးစက်သွားချိန်တွင် သူတို့က ကျွန်တော့်အား လက်သီး
ဖြင့် ဝိုင်းထိုးရင်း ရယ်မောလိုက်ကြသည်။

“ကြည့်စမ်း... ဒီကောင်ကြီး ဘယ်လောက် ပြောင်းလဲသွား
သလဲဆိုတာ၊ ဘော်ဒီတွေ ဘာတွေ ထွက်လာပြီကွ၊ အရင်လို ပိန်ပိန်
လေး မဟုတ်တော့ဘူး။”

သက်နိုင်က ကျွန်တော့်လက်မောင်းတစ်ဖက်ကို ဆုပ်ညှစ်
ရင်း ရယ်မောသည်။

“မင်းတို့ကွာ...မနေ့ကတည်းက လာခဲ့ကြတာမဟုတ်ဘူး၊ ငါ
မျှော်နေတာ၊ ဒီမှာတည်းမှန်း မင်းတို့သတင်းကြားမှာပဲလို့ ထင်
တာ”

သူတို့ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြ၏။
ထို့နောက် ဇာနည်က တစ်ချက်ဆဲရေးလိုက်ပါသည်။

“ရှိုးမှပဲ၊ ငါတို့က သက်နိုင်အိမ်မှာ မင်းလာမလားလို့ စောင့်
နေတာကွ၊ ဒီကောင်ကြီး ဘဝမမေ့ရင် ဒီစတူဒီယိုကို ရောက်လာရ
မယ်ပေါ့ကွာ၊ အခုတော့ ငါတို့မှာ သွားပြီပေါ့၊ မိုဟာမက်က တောင်
ကြီးဆီ မလာတော့လဲ တောင်ကြီးက မိုဟာမက်ဆီ ရောက်လာရ
တော့တာပေါ့၊ မင်း တော်တော် သောက်သုံးမကျတဲ့ကောင်ကွာ”

ကျွန်တော့်မျက်နှာ နွေးခနဲ ပူသွားသည်ကို သူတို့မသိအောင်
ပုံးကွယ်ဖို့ မကြိုးစားချင်ပါ။

“ရှိပါစေ ဇာနည်ရာ...သူက မေ့မယ်ဆိုလဲ မေ့နိုင်တဲ့ အခြေ
အနေကို ကွဲဟုန်မှာသူ ဖိနပ်ကို ကြည့်စမ်း...ဒေါ့(ခ) မာတင်၊ အခုသူဝတ်

ထားတဲ့ ခြေအိတ်ကို ကြည့်...ကရိုကိုဒိုင်းလ်၊ ဟောဟို ကုလားတို့ ပေါ်က ဂျင်းဘောင်းဘီကို ကြည့်...လီးရိုက်ဒါ၊ ဆူပါဘလက်စ်”

ကျွန်တော် တစ်ချက်ရယ်ပြီး လှည့်ထွက်ကာ ရေခဲသေတ္တာထဲမှ အိုက်စဘီယာဘူးတွေ ထုတ်ပေးလိုက်သည်။

“ရှေ့...မင်းတို့ကောင်တွေ ပါးစပ်ကို အလုပ်ပေးထားလို့က စမ်း”

သူတို့သည် ဘီယာသံဘူးများကို သွက်လက်စွာ ဖောက်ဖျက် မော့လိုက်ကြသော်လည်း ပါးစပ်များ မပိတ်ကြပါ။

“မင်းကိုသာ မျှော်လင့်နေရင် ငါတို့ဒီနေ့ည စတိတ်ရှိုးတောင် ကြည့်လိုက်ရမှာမဟုတ်ဘူး”

လှိုင်မင်း၏ အသံမှာ အောင့်သက်သက်ဟန် ပါနေမှန်း ထင်ရှားရှားကြီး သိလိုက်ရ၏။

“မင်းတို့ လက်မှတ်ဝယ်လိုက်ရတာပေါ့”

“အေးပေါ့ကွ၊ ဘယ်နှမပေးက မေတ္တာလက်ဆောင် လာပေါ့မှာလဲ”

“အဲဒီပိုက်ဆံတွေအစား မင်းက တို့ကို ဘီယာအဝတိုက်ပေါ့ကွာ”

“တိုက်ပါမယ်ကွာ၊ မင်းတို့ ကြိုက်သလောက် ဒီကနေ လှမ်းမှာလို့ ရတယ်၊ သောက်”

သူတို့ ကျွန်တော့်ခုတင်မှာ စုပြုံထိုင်လိုက်ကြ၏။ ကျွန်တော် လှိုင်မင်းကို လှိုက်လှဲစွာ ရယ်မောစကားပြောနိုင်သွားပြီ။

“ကဲ ကဲ...အဆက်အသွယ်ပြတ်နေတဲ့ ကြားကာလမှာ မင်းကို အပြောင်းအလဲလေးတွေ ငါ့ကို ပြောပြစမ်းပါဦး”

ကျွန်တော် တကယ်သိချင်နေသည်မှာ သူတို့အားလုံး၏ အပြောင်းအလဲလား၊ လှိုင်မင်းနှင့် မြသီတာ၏ အခြေအနေလား ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် မဝေခွဲတတ်ပါ။

ဇာနည်က ချောင်းတစ်ချက်ဟန်၍ ပြုံးဖြဲဖြဲ စကားစရန် ကြိုးစားခိုက် ဘော်ဘီက သူ့ပါးစပ်ကို လက်ဖဝါးဖြင့် ဝင်ပိတ်ပစ်လိုက်၏။

“မင်းမပြောနဲ့ ငါပြောမယ်၊ ဒီလိုကွာ...တိုတိုရှင်းရှင်း ပြောရရင်တော့ ငါက လွဲရင် သူတို့အားလုံး ဘဝဆုံးနေကြပြီ”

“ဘာတဲ့...”

ကျွန်တော် မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ယောင်နန ပြုံးလိုက်ချိန်တွင် သူတို့အားလုံး အော်ရယ်လိုက်ကြသည်။

“ငါက လွဲရင်”

“အေး...မင်းက လွဲရင် တို့အားလုံး စွဲကုန်ပြီပြောပါကွာ၊ မင်းတစ်ယောက်ပဲ ကြိုက်မယ့်လူ မရှိလို့ လူဖျိုကြီး ဖြစ်ကျန်နေခဲ့တာလေ”

ဪ...သူတို့သုံးယောက် အိမ်ထောင်ကျသွားကြပြီပေါ့။ သက်နိုင်၊ ဇာနည်နှင့် လှိုင်မင်း။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲတွင် ကျဉ်ခနဲ နာသွားသည်ကိုတော့ လှိုင်မင်း မသိအောင် ဖုံးကွယ်ဖို့ လိုလိမ့်မည်ထင်ပါသည်။ ကျွန်တော် ခုတင်ခြေရင်းက ဂစ်တာကို ကောက်ကိုင်ကာ ခေါင်းငုံ့၍ ကြိုးများကို ဆော့ကစားလိုက်မိသည်။

“မင်းတို့ယူတဲ့ ဟာမလေးတွေကို ငါများ သိမလား၊ ဇာနည်ကောင်မလေးကိုတော့ ငါသိတယ်ကွာ၊ ဟိုကောင်မလေးပဲ မဟုတ်လား၊ နှုတ်ခမ်း ထော်ထော်လန်လန်လေးလေ... ရွှေအိ၊ ရွှေအိ”

“မင်းတော်တယ် အုပ်စိုး၊ ဒါဆို မင်းကို ငါ သူငယ်ချင်းအဖြစ် ပြန်ပေါင်းလို့ ရသွားပြီ။ ဟုတ်တယ်၊ ငါ ရွှေအိကိုပဲ လက်ထပ်ခဲ့တာ။ နောက်သုံးလလောက်ဆို ငါ့မှာ မျိုးဆက်သစ်ကလေး တစ်ယောက် တိုးတော့မယ်”

ကျွန်တော် ကြည်နူးစွာ ရယ်မောလိုက်မိ၏။

“ငါကတော့ဇာနည်လို နာမည်ကျော် မဟုတ်တော့ ငါ့ဘဝက အဲလောက် အဆင်မပြေပါဘူးကွာ၊ ငါပိုးနေတဲ့ မမနိုင်က ငါ မဟုတ်တဲ့ တခြားကောင်တစ်ကောင်ကို ယူလိုက်တယ်ကွာ၊ ဒီတော့ ငါလဲ ငါနဲ့ အနီးဆုံး ပန်းကလေးတစ်ပွင့်ကို မြန်မြန်ကောက်ယူလိုက်တယ်၊ သူများနောက် ပါသွားမှာစိုးလို့”

ကျွန်တော် မျက်ခုံးပင့်၍ သက်နိုင်ကို မော့ကြည့်လိုက်သည်။

“ဘယ်သူတုံး”

“ဟိုဘက်ခြံက ကောင်မလေးပေါ့ကွာ၊ မျက်လုံး ပြူးပြူးဝိုင်းဝိုင်းလေးလေ၊ သူ့နာမည် မင်းမှတ်မိရမယ်၊ မှတ်ကို မှတ်မိရမယ်၊ မမှတ်မိရင် သူငယ်ချင်းအဖြစ်က စွန့်လွှတ်မယ်”

“ဗုဒ္ဓေါ”

ကျွန်တော် အသည်းအသန် စဉ်းစားယူရ၏။ ဟိုဘက်ခြံက...၊ သက်နိုင်တို့၏ မြောက်ဘက်နှင့် အနောက်ဘက်မှာက လမ်းတွေ၊

နောက်ဖေးမှာက ခြံဝိုင်း အကျယ်ကြီး။ ဒန်းလေး တစ်ခု၊ ဒန်းလေး ဖီးရင်း ကျွန်တော်တို့ဘက်ကို ကျောက်ခဲနှင့် လှမ်းလှမ်းထူသည့်ချာ ကိတ်မလေးတစ်ယောက်၊ မျက်လုံးပြူးပြူး၊ ဆံပင်တိုကပ်ကပ်၊ ဂါဝန် ရှည်ကလေးတွေ ဝတ်တတ်သည်။

“ဟ... ဟေ့ကောင် မအပ်မရာ၊ အဲဒီမှာ ပေါက်စန ကောင်မလေးပဲရှိတာ၊ ဂါဝန်လေးနဲ့လေ၊ နေဦး သူ့နာမည်... ပေါက်ပေါက်”

သက်နိုင်က ဟေးခနဲ အော်ဟစ်ရယ်မောရင်း ကျွန်တော့်နောက် ကျောကို ခပ်ဆတ်ဆတ်ထိုး၏။

“အေးပေါ့ကွာ၊ အဲဒီ ပေါက်စနလေးပဲပေါ့။ အဲဒီမှာ... အဲဒီပေါက်စနကလေးက မင်းမရှိတဲ့အချိန်အတွင်း ဘယ်လောက် စိုပြည်လာတယ် ထင်လဲ၊ မင်းမရှိလို့ပေါ့ကွာ၊ မင်းရှိရင် မင်းကပါ ဝင်ကြံစည်မှာ၊ ငါသိတယ်”

“ဟာ... အသားလွတ်ကြီးပါလား”

ကျွန်တော် သက်နိုင်လက်မောင်းအား လက်ပြန် တစ်ချက် လှမ်းရိုက်ပစ်လိုက်ရ၏။ ထို့နောက် အားလုံး တိတ်ဆိတ်သွားသည်။ လှိုင်မင်းဆီမှ စကားသံကို ကြားရမည့်အချိန်တွင် အားလုံး ငြိမ်သက်သွားကြတာ ဘာကြောင့်လဲ။ ကျွန်တော့်နှလုံးသည် လေးပင်စွာ တစ်ချက်ချင်း ဆောင့်ခုန်နေသည်။ ခဏကြာမှ ဘော်ဘီအသံ ထွက်လာ၏။

“ပြောလိုက်လေ လှိုင်မင်း...၊ မင်းမိန်းမ ဘယ်သူလဲ ပြောလိုက်လေ”

လှိုင်မင်းဆီက ချောင်းတစ်ချက်ဟန်သံကို ကြားလိုက်သည်။
မပြောနဲ့...၊ မပြောလိုက်ပါနဲ့။ ကျွန်တော် ဂစ်တာကို တင်းကျပ်နေ
အောင်ဆုပ်ကိုင်ထားမိမှန်း သတိရသွားကာ အသာဖြည့်ယူလိုက်
သည်။

“ငါ့မိန်းမကိုတော့ မင်းသိမှာမဟုတ်ဘူး၊ မင်း တစ်ခါမှ မြူ
ဖူးမှာမဟုတ်ဘူး”

လှိုင်မင်းအသံက အနည်းငယ် ခြောက်ကပ်နေသလိုလို။ မမ
နဲ့...ဒါ စ၊စရာနောက်စရာမဟုတ်ဘူးကွ။ ကျွန်တော် ခုတင်မှ ဆယ်
မပြေးမိအောင် မနည်း ထိန်းချုပ်ထားရသည်။

“ငါ့ထက် အသက်လေးနှစ်ကြီးတဲ့ ဆရာဝန်မတစ်ယောက်ပါ၊
ဒေါက်တာမြမြသွယ်တဲ့”

ကျွန်တော် လှိုင်မင်းကို အံ့ဩတကြီး လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။
အခါ ကျွန်တော့်ကို အချိန်ကြာမြင့်စွာစူးစိုက်ကြည့်နေခဲ့ဟန် မျက်လုံး
များနှင့် ဖြုန်းခနဲ ရင်ဆိုင်လိုက်ရသည်။ ထိုမျက်လုံးများတွင် ဒေါသ
ပါနေသလား၊ နာကြည်းမှုတစ်ခုခု ပါနေသလား၊ မကျေနပ်မှု ပါနေ
သလား ကျွန်တော် မခွဲခြားတတ်ပါ။ သူ အနည်းငယ် ပြုံးလိုက်သေး
၏။ သူ့အပြုံးမှာ မဲပြုံးဖြစ်ပါသည်။

“မမသွယ်က ငါ့ရဲ့ ပထမဆုံးနဲ့ တစ်ယောက်တည်းသော
ချစ်သူလေ”

သူက ကျွန်တော့်ကို စိုက်ကြည့်လျက် လေးပင်စွာ စကား
ဆက်ပြောလိုက်သောအခါ ကျွန်တော် သူ့မျက်လုံးများကို ရှောင်
လိုက်၏။

သီတာ...ဒါဖြင့် မြသီတာကရော။ ထိုမေးခွန်းကို ကျွန်တော်
မမေးပါ။ ဂစ်တာကြီးများကိုသာ အသံမြည်အောင် ခပ်ကြမ်းကြမ်း
လွှတ်တီးပစ်လိုက်မိသည်။ လှိုင်မင်းက သီတာကို လက်မထပ်ခဲ့ဘူး၊
နောက်ပြီး သီတာနဲ့သူနဲ့ ချစ်သူ မဖြစ်ခဲ့ကြဘူး။ သည့်အတွက် ကျွန်
တော် ဝမ်းသာသွားပါသလား။ ကျွန်တော့်လည်ချောင်းတွေ ခြောက်
သွေ့လာတာတော့ အမှန်ပဲ ဖြစ်သည်။

“ခွေးကောင်...မင်း တစ်ခုခု မေးချင်နေသေးတာ ငါသိတယ်၊
တာလို မမေးတာလဲ”

ဘော်ဘီက ရုတ်ချသည့် အကြည့်ဖြင့် ကျွန်တော့်ကို ကြည့်
ပြီး မေးပါသည်။ ကျွန်တော် ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

“မမေးပါဘူး၊ ဘာမှ မေးစရာမရှိပါဘူး”

“အေး...မင်း မမေးပေမယ့် ငါကတော့ ပြောစရာရှိတယ်၊ ဒီ
နေ့ည မင်းရဲ့ပွဲကို သူကြည့်ချင်လှချည်ရဲ့ဆိုလို့ ငါတို့ပဲ သူ့အတွက်
လက်မှတ်ယူထားပေးရတယ်”

ဘော်ဘီက ဆက်ပြောသောအခါ ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံး
ပူထူသွားသည်ဟု ခံစားလိုက်ရသည်။

“သူ...သူ ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ”

ကျွန်တော် ခြောက်ကပ်သောအသံဖြင့် တိုးတိုးအက်အက်
မေးမိသည်။ သူတို့ မဖြေပါ။ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် အကဲ
ခတ်သလို ကြည့်လိုက်ကြပြီး ပခုံးတွန့်ကာ ငြိမ်သက်သွားကြသည်။

***

(၂)

“ဒီသီချင်းကို မင်းအရင်က တစ်ဖွဲမှ မဆိုဖူးဘဲနဲ့”

ကိုဝေလင်းက ဂစ်တာနုတ်စ်များကို ခပ်သွက်သွက် ဖတ်သွားရင်း ကျွန်တော့်ကို နားမလည်သလို မေးပါသည်။ ကျွန်တော် သူနှင့်အတူ လိုက်ဖတ်ကြည့်ရင်း အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံလိုက်မိသည်။

“ဟုတ်တယ်...ဘော့ဘီဒိုင်လန်အသံနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ မလိုက်တူးလဲ ထင်လို့၊ အမှန်အတိုင်း ပြောရရင် သီချင်းက သံစဉ်အပြောင်းအလဲ သိပ်မရှိလို့ ကျွန်တော် ဘေးဖယ်ထားခဲ့တာ”

ဘော့ဘီဒိုင်လန်၏ အသံလောက် ကျွန်တော့်အသံက အသံ

ဂျူးစာပေ

လုံးကြီးမားသည်ဟု မထင်တာလည်း ပါပါသည်။ သူ့အသံကတော့
လည်ချောင်းထဲကနေ ဟိန်းထွက်လာသည်အသံ ဖြစ်သည်။

“ဒါလဲ တိုက်ရိုက်ဘာသာပြန်တာပဲလား။”

“အင်း၊ ဒါပေမဲ့ ဒီသီချင်းကတော့ ကျွန်တော်ရေးထားတဲ့
သီချင်းမဟုတ်ဘူး၊ ဖေဖေရေးတာ”

ကိုဝေလင်း မျက်မှောင်တွန့်သွား၏။ ဘေးမှာ ထိုင်နေသည့်
လှိုင်မင်းက ပြုံး၍ ဝင်ပြောပါသည်။

“အုပ်စိုးအဖေက ဟိုတုန်းကတော့ စစ်ကိုင်းမှာ အရမ်းတော
တဲ့ ဂစ်တာသမားတစ်ယောက်ပဲဗျ။ တီးဝိုင်းခေါင်းဆောင်ပေါ့။
နောက်တော့ အိမ်ထောင်ကျ၊ တီးဝိုင်းသမားတွေနဲ့ ပြဿနာဖြစ်
ပြီး လုံးဝအဆက်အသွယ်ဖြတ်ပစ်ခဲ့တာ။ ကျွန်တော်တို့ငယ်ငယ်
က ဒီသီချင်းကို စင်ပေါ်မှာဆိုခဲ့သေးတာ။ အဲဒီတုန်းကတော့ အုပ်စိုး
က ဗိုလ်ကယ်လ် မဆိုသေးဘူးလေ၊ လိ(ဒ်)ပဲ တီးတာ၊ ဇာနည်က ဒိုင်မ
ဆိုခဲ့တာပေါ့။ ဒီသီချင်းမှာ ဒရမ်မလိုဘူး မဟုတ်လား၊ ဂစ်တာနဲ့
တံယော... ဒါမှမဟုတ် ဂစ်တာနဲ့ ဆက်ဆိုဖုန်း၊ အဲလိုမှ မဟုတ်ရ
လဲ အခုတော့ ကီးဘုတ်နဲ့ တွဲလို့ရတာပေါ့”

ကျွန်တော်က ထိုသီချင်းကို ပွဲသိမ်းသီချင်းအနေနှင့် သိဆိုချင်
သည်။ လျှပ်စစ်ဂစ်တာ မသုံး၊ အမ်ပလီဖိုင်ယာကြီးတွေ မသုံးဘဲ
unplugged အနေနှင့် ဟော်လိုဂစ်တာဖြင့်တီးပြီး ဆိုချင်သည်။
ပရိသတ် သုံးထောင်လောက်ကိုတော့ ရနိုင်လိမ့်မည်ဟု ထင်သည်။

“ဒီလိုလုပ်ကွာ လှိုင်မင်း... မန္တလေးပွဲ တစ်ပွဲအတွက်တော့

မင်း ဧည့်သည်ပညာရှင်အဖြစ် ဆက်ဆိုဖုန်း မှတ်ပေးကွာ၊ ဒီသီချင်း
ဟာ အက်ဒိုးတီးဝိုင်း ခဏခဏတီးခဲ့တဲ့သီချင်းပဲ၊ မန္တလေးက ပရိသတ်
နဲ့ မစိမ်းပါဘူး”

“အေးပါ၊ ငါ ကူပါ့မယ်”

ကိုဝေလင်းက ပခုံးတစ်ချက်တွန့်ကာ ပြုံးသည်။

“နောက်ပြီး အုပ်စိုး၊ မင်းက ဒီတစ်ခါ လိ(ဒ်)တီးကွာ၊ ငါက
ဘေးကနေ အရန်ပဲ လုပ်မယ်၊ နောက်ရိုးတွေကျမှ ပြန်ပြင်တာပေါ့”

“အိုကေ၊ အခု သီချင်းကို နားထောင်ရုံ နားထောင်ကြည့်ကြ
မယ်”

ထို့နောက် ဘော့ဘ် ဒိုင်လန်၏ 'Blowing in the Wind'
သီချင်းသံသည် အခန်းထဲတွင် အေးဆေးတည်ငြိမ်စွာ လွှမ်းမိုးသွား
သည်။

“How many roads must a man walk down, before
you call him a man”

ယခုနောက်ဆုံး ထွက်ခဲ့သည့် သီချင်းခွေတွင် ကော်ပီသံစဉ်
လုံးဝ မပါတော့ဘဲ ကိုယ်ပိုင်သံစဉ် ရှောင်သီချင်းများသာ ဖြစ်သည်။
ရှောင်ဟု ဆိုရသော်လည်း တစ်ခါတစ်ခါ အပျော့စား သီချင်းတွေ ပါ
ဝင်ရတတ်ပါသည်။ ပရိသတ် အကြိုက်လိုက်တာက တစ်ကဏ္ဍ၊ မိမိ
ကိုယ်တိုင်၏ စိတ်လှုပ်ရှားမှု အနုအမြန်နောက်သို့ လိုက်ပါခံစား
ရသည်က တစ်ကဏ္ဍဖြစ်သည်။ သို့သော် ကျွန်တော် နောက်ထပ်
ကော်ပီမထုတ်ဝေတော့ဘူးဟု ဆုံးဖြတ်ထားသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း
ဤသီချင်းသည် ကျွန်တော်၏ ပရိသတ်ဆီသို့ ရောက်လာနိုင်မည်

မဟုတ်ပါ။ ယခုတော့ ကျွန်တော် ဤသီချင်းကို ဤပွဲတွင် ဆိုချင်လားပြီ။

လူတစ်ယောက် ဂီတတစ်မျိုးတည်းကိုသာ ထုတ်လုပ်ဖြန့်ဖြူးဖို့ဆိုသည်မှာ အလွန်မဖြစ်နိုင်သောအရာဟု ကျွန်တော်ထင်ပါသည်။ ကော်ပီကိုချည်း ရွေးမည် ဆိုလျှင်တောင် ခံစားမှု အတိမ်အနက်၊ စိတ်လှုပ်ရှားမှု အတိမ်အနက်ကိုလိုက်၍ ပြောင်းလဲနိုင်သောတေးဂီတတော်ဘုတ်ဒိုင်လန် ပြောခဲ့သောစကားတစ်ခွန်းကို ကျွန်တော် ခဏခဏ သတိရနေပါသည်။

“ဂီတဆိုတာ ဒီတစ်မျိုးတည်း သီးသန့်၊ ဒါမှမဟုတ် ဟိုတစ်မျိုးတည်း သီးသန့်... အဲလို မဟုတ်ပါဘူး၊ အလွန်တော်တဲ့ အဆိုတော်တွေ၊ ဖြေဖျော်သူတွေဆီကနေ ခင်ဗျားတို့ သီချင်းအမျိုးအစား အမျိုးမျိုး ဆိုတာ ကြားခဲ့ဖူးတာပဲ မဟုတ်လား၊ ရော့ခ်အဆိုတော်ပါလား၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်နာမည်တပ်ထားတဲ့ အဆိုတော်တွေ၊ အတီးသမားတွေ ဆီကနေ ကျေးလက်ဂီတတို့၊ ဂျုံစပါယ်လို့ဆိုတာ တီးတာလဲ၊ ခင်ဗျားတို့ ကြားဖူးခဲ့ကြမှာပဲ။ ဘယ်သူမှ တစ်မျိုးတစ်စားတည်းကို တွယ်မထားနိုင်ဘူးလို့ ကျွန်တော်ထင်တာပဲ၊ ခင်ဗျားဟာ ကျော့ကျွန်းစံဆိုရင်တော့ တစ်မျိုးပေါ့လေ”

ဖေဖေတို့ ဂစ်တာတီးခဲ့ကြသည့် '၇၀ နှစ်ပိုင်းတွေဆီတုန့်က ဘီးတဲလ်စ်နှင့် ဘော့ဘ်ဒိုင်လန်သည် ဖေဖေတို့အသည်းစွဲ ဂီတပညာရှင်များဟု ပြောပါသည်။ ဘော့ဘ်ဒိုင်လန်သည် အလွန်တော်သော ကဗျာဆရာတစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်း ဖေဖေ ကျွန်တော်ကို

ခဏခဏ ပြောခဲ့ဖူးသည်။ ငယ်စဉ်က သိပ်မနှစ်သက်ခဲ့ဘဲ ယခုအချိန်ကျမှ ကျွန်တော်ဘာဖြစ်လို့ ဤသီချင်းကို နှစ်သက်နေမှန်း ကျွန်တော်မသိပါ။

“How many years can some people exist before they're allowed to be free.

How many times can a man turn his head and pretend there he just doesn't see”

ကိုဝေလင်းက ဂစ်တာလိုက်တီးကြည့်ရင်း သီချင်းကို ပြတ်တောင်းပြတ်တောင်း လိုက်ညည်းနေသည်။

“ကျွန်တော်တို့ အက်ခိုးမှာ တီးတုန်းကတော့ The answer အပိုဒ်ကို လေးယောက်လုံး သံပြိုင်ဝင်ဆိုကြတာပဲဗျ”

“အေးကွ၊ အားလုံးဝိုင်းဆိုရင် မြိုင်သွားမယ်”

ထို့နောက် ကျွန်တော်တို့သုံးယောက် မူရင်းသံပြိုင်ပိုဒ်ကို ခပ်တိုးတိုး လိုက်ဆိုကြည့်လိုက်ကြပါသည်။

“The answer, my friend, is blowing in the wind.,

The answer is blowing in the wind.”

ကျွန်တော် လှိုင်မင်းဘက်သို့ လှည့်ထိုင်လိုက်သည်။

“ပြောစမ်းပါဦး လှိုင်မင်းရ... မန္တလေး ပရိသတ်အကြောင်း၊ ငါတို့ငယ်ငယ်ကနဲ့ ဘာထူးခြားသလဲ”

လှိုင်မင်းက ပခုံးတွန့်ပြသည်။

“မင်းက ဘာကိုမေးတာလဲ၊ ဘာထူးခြားရမှာလဲ၊ ပရိသတ်ပဲပေါ့”

“မဟုတ်ဘူးလေကွာ၊ ပရိသတ်ဟာ ပေါက်ကွဲတတ်သလား၊ မျိုသိပ်တတ်သလား၊ ညီညွတ်ကြရဲ့လား၊ ဒါမှမဟုတ် စိတ်ရှည်တက်ရဲ့လား၊ ဒေါသကြီးတတ်သလား၊ သွေးဆူလွယ်သလား... အဲဒါမျိုးတွေကွာ”

ထိုအခါ လှိုင်မင်းက တစ်ခဏ စဉ်းစားသလို ငြိမ်သက်သွားပြီးမှ ဖြေပါသည်။

“မန္တလေးပရိသတ်နဲ့ မင်းတို့ရန်ကုန်ပရိသတ် နဲ့ သိပ်မတူဘူးလို့ ငါထင်တယ်။ မင်းက သူတို့ကို မင်းနဲ့အတူ လိုက်လာအောင် ဆွဲခေါ်ကြည့်ရင် ရနိုင်ပါတယ်၊ နည်းနည်းတော့ ခက်မယ်”

“အင်း”

ကျွန်တော် သူတို့ကို ဆွဲခေါ်နိုင်ပါ့မလားဟု သံသယဖြစ်ပါသည်။ လှိုင်မင်းက ကျွန်တော့်ပရီးကို ခပ်ဖွဖွပုတ်လိုက်၏။

“ငါ့အတွေ့အကြုံအရ ပြောရရင်တော့ သူတို့မဆဲရင်တောင် လှောင်ပြောင်သလို လိုက်အော်ကြမယ်၊ ဥပမာ... ဥပမာနော်... တစ်ကိုယ်တော် ဖြေဖျော်ပွဲလို့ နာမည်တပ်ထားပြီး ဘေးက အကူ အညီတော်တွေ ပိုင်း ရန်ဆိုပေးရတာမျိုး၊ သီချင်း များများမဆိုဘဲ အချောပီခိုတာမျိုး၊ သီချင်းကို အသံပြည့် မအော်နိုင်တာမျိုး... အဲဒါမျိုးဆို ဟားချင်ဟားမှာပေါ့”

အဆိုတော်တစ်ယောက်၏ အရည်အချင်းတွင် အမောခံနိုင်မှု သည်လည်း အသံ နိုင်နင်းဖို့ လိုအပ်သလောက်ပင် လိုအပ်သော အရည်အချင်း ဖြစ်သည်။ အထူးသဖြင့် Live Show (တကယ့်စင်မြေ

ပျံ)များတွင် အမောခံနိုင်မှု ရှိမရှိက အဆိုတော်၏ အရည်အချင်းကို အဆုံးအဖြတ်ပေးသွားနိုင်ပါသည်။

“ငါသိသလောက်တော့ ဒီမန္တလေးက လူတွေက မန္တလေးကြောင့်ပဲဖြစ်ဖြစ် ဘာဖြစ်ဖြစ် အုပ်စိုးကိုတော့ တော်တော်လက်မကြတာပဲ၊ ဒီက စတိတ်ရှိုးတွေမှာ အများအားဖြင့် မင်းသီချင်းတွေပဲ သူတို့ဆိုကြတယ်၊ ပရိသတ်ကလဲ လက်ခံကြတယ်၊ ဒီတော့ ဒီပွဲမှာ မင်းကို သူတို့အားလုံး မျှော်လင့်နေကြတာတော့ အမှန်ပဲကွ”

ကိုဝေလင်းက တစ်ချက် အသံထွက် ရယ်လိုက်သည်။

“ဪ အေး... အဲဒါ ငါ မင်းကို ပြောဖို့ မေ့နေတာ အုပ်စိုးရ၊ နောက်တန်း လက်မှတ်တွေလဲ ဒီမနက်ပဲ အားလုံး ကုန်သွားပြီကွ၊ မှောင်ခိုဈေးတောင် ဖြစ်နေတယ်လို့ ကြားတယ်၊ ပရိသတ်တွေဘက်ကတော့ တာဝန်ကျေတယ်ကွာ၊ မင်းဘက်က တာဝန်ကျေဖို့ပဲ လိုတာ”

ကျွန်တော့်အသံ ပြန်ကောင်းသွားတာ ဘုရားမလိုက်တာပါပဲဟု ကျွန်တော် တွေးမိကာ တိတ်တခိုး သက်ပြင်းချလိုက်မိ၏။ ဆရာဝန်ပေးသော ဆေးလုံးကလေးတွေကြောင့်ပဲလား၊ ထိုးဆေးကြောင့်ပဲလား ကျွန်တော့်အသံမှာ နဂိုထက်ပို၍ ကြည်လင်လျက် နဂိုထက်ပင် စိတ်က မြူးကြွလှုပ်ရှားလာသည်ဟု ထင်သည်။

နောက်ဆုံးတန်း လက်မှတ်တစ်စောင်၏ တန်ဖိုးမှာ ၅၀၀/ ဖြစ်၍ သာမန် လူလတ်တန်းစား အိမ်ထောင်တစ်ခုတွင် မိသားစုအားလုံးအတွက် သုံးရက်စာဈေးဖိုးနှင့် ညီမျှပါသည်။ ကျွန်တော့်စတိတ်ရှိုးကို နောက်ဆုံးတန်းမှ ကြည့်နိုင်ဖို့အတွက် သာမန် လူငယ်တစ်

ယောက်သည် သူ၏ ဝန်ထမ်းလစာ၏ သုံးပုံတစ်ပုံကျော်သော
ကို ရင်းနှီးထားရသည်။ ကျွန်တော့်ထံမှ သူလိုချင်သည့် အရာတစ်
ခုခုကို မရခဲ့လျှင် ထိုငွေသည် ဘယ်လောက် နှမြောစရာ ကောင်း
လိုက်မည်လဲ။

ဒါက စတိတ်ရှိုး ကြည့်နိုင်သည့် ပရိသတ် စာရင်းထဲမှာ ပါ
သည့် လူငယ်တွေမို့ ဖြစ်သည်။ မြန်မာနိုင်ငံတွင် လူဦးရေ လေးဆယ်
ခြောက်သန်း ရှိသည်။ ရန်ကုန်မှာပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ နယ်မှာပဲ ဖြစ်ဖြစ် စတိတ်
ရှိုး တစ်ပွဲလျှင် လူတစ်ထောင်မှ သုံးထောင်အထိသာ ကြည့်နိုင်ကြ
သည်။ ကျန်သည့်လူတွေ ဘာအခြေအနေတွေ ရင်ဆိုင်နေရသလဲ၊
စတိတ်ရှိုး ကြည့်နိုင်သည့် လူတန်းစားက သီးသန့် ရှိနေသလား။
ကိုဝေလင်းက သိချင်းဆုံးသောအခါ နားထောင်နေရာမှ ပင့်သက်
တစ်ချက် ရှိုက်လိုက်သည်။

“ကောင်းပါတယ်၊ ဒီသီချင်းနဲ့ ပွဲသိမ်းတာ အဆင်ပြေမှာပါ”

ဖေဖေ သီချင်းစာသားများကို ကျွန်တော်တို့အားလုံး လိုက်
ဆိုရင်း နောက်တစ်ကြိမ် သီချင်းတိုက်နေစဉ် ကိုဝင်းအောင် ဝင်လာ
သည်။

“အုပ်စိုး... မင်းအဖေ အိမ်ပြန်တော့မလို့တဲ့၊ ထွက် နှုတ်ဆက်
ဦးမလား”

ကျွန်တော် ဂစ်တာတီးရင်း ခေါင်းယမ်းပြလိုက်သည်။ သို့
သော် ချက်ချင်းပင် တိခနဲ ရပ်ကာ ကိုဝင်းအောင်ကို မော့ကြည့်
လိုက်၏။

“ဖေဖေ ဒီည ကြည့်ဖြစ်မှာတဲ့လား”

“မသိဘူး၊ မေးလိုက်ရမလား”

“မမေးနဲ့၊ ဇနီးရိစ္ဆာလောက်ကျရင် ဒီက ကားတစ်စီးလွှတ်ပြီး
လာခေါ်မယ်လို့ ပြော... ကြားလား”

“အေး...”

သူ လှည့်ထွက်သွားပြီးမှ ကျွန်တော့်ဘက်သို့ ပြန်ကြည့်သည်။

“ဒါနဲ့ ... ဒေါ်နီနီဇော် သူ့အခန်းထဲမှာ သွားအနားယူဦးမယ်
တဲ့၊ သူဒီကို မဝင်လာတော့ဘူးတဲ့၊ မင်းကိစ္စတွေပြီးလို့ ခဏအားတဲ့
စာပါ သူ့အခန်းကို မင်းလာခဲ့ပါတဲ့။ ၃၀၄ မှာ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ကျွန်တော့်မျက်နှာ နွေးခနဲ ဖြစ်သွားသောကြောင့် လှိုင်မင်း
ပြင်အောင် ခေါင်းငဲ့ထားလိုက်ရ၏။ ကိုဝေလင်းကတော့ ကျွန်တော့်
စိတ်သဘောထားကို အသိဆုံး သူစိမ်းဖြစ်သည်။

“ဪ ကိုဝင်းအောင်... လိုက်တင်မန်နေဂျာ ရောက်ပြီလား”

“အေး... နေ့လယ်က ရောက်လာတယ်၊ အခု သူတို့ခန်းမမှာ
ထလိုက်တွေ ညှိတုန်းရှိသေးတယ်၊ ဘာပြောချင်လို့လဲ”

“ကျွန်တော် ပြောချိန်ရတော့မှာမဟုတ်ဘူး၊ ခင်ဗျားပဲ ကြည့်
စဉ်လိုက်ပါဦး၊ ကော့သောင်းပွဲတုန်းကလို ဒရမ်ရိုက်ချက်တွေနဲ့၊
ထလိုက်အလင်းတွေနဲ့ တိုင်မင်မကိုက်ဘဲ ဖြစ်သွားမှာ စိုးလို့”

“အေး အေး... အဲဒါတွေအတွက် ဘာမှ ခေါင်းထဲ မထည့်နဲ့၊
ငါကြည့်လုပ်မယ်”

သူ တံခါးဆွဲဖွင့်လိုက်ချိန်ကျတော့ ကျွန်တော် စိတ်ပြောလဲ
သွားကာ ခုတင်မှ ဝုန်းခနဲ ခုန်ဆင်းလိုက်မိသည်။

“ခဏလေး၊ ကျွန်တော် အပြင်လိုက်ခဲ့ဦးမယ်”

ကျွန်တော် အခန်းပြင် စင်္ကြံသို့ ထွက်လိုက်တော့ လူငယ်အုပ်စု
တစ်အုပ်ကြီးနှင့် ရင်ဆိုင်လိုက်ရ၏။ သွားပြီး...။ ထိုကိစ္စကို ကိုဝပ်
အောင် ကျွန်တော့်ကို ကြိုပြောမထားပါ။ သီချင်းတိုက်ချိန် လိုနေ
သေးသည့်အတွက် သူတို့အား ကျွန်တော် နွေးထွေးစွာ ဧည့်ခံမိတ်
ဆက်နိုင်မည် မထင်ပါ။

ကျွန်တော် သူတို့အားလုံးအား လက်မြှောက်ဝေယမ်းကာ ပြု
ရယ် နှုတ်ဆက်လိုက်ပြီး လူအုပ်ကြားမှ တိုးထွက်ကာ ကိုဝင်းအောင်
နောက်သို့ လိုက်သွားရ၏။ ဧည့်ခန်းတွင် ဖေဖေ မတ်တတ်ရပ်နေ
သည်။

“ဖေဖေ”

ကျွန်တော် ဖေဖေအနီးသို့ တိုးကပ်သွားသည့်အခါ ဖေဖေက
ညာလက်မှ စီးကရက်ကို နှုတ်ခမ်းမှာ တပ်လိုက်ပြီး ကျွန်တော့်အား
လက်ကမ်းပေးသည်။ ဖေဖေလက်ကို ကျွန်တော် လက်နှစ်ဖက်ဖြင့်
ဆုပ်ကိုင်ဖျစ်ညှစ်ယမ်းလိုက်၏။ ဖေဖေ လုံးဝမပြုံးပါ။ နေ့ခင်းက
မျက်နှာထားလိုလည်း နူးညံ့မှု မရှိပါ။

“မင်းလက်တွေ အေးစက်နေပါလားကွ”

ထုံးစံအတိုင်းပါပဲ။ ဖေဖေစကားက မာကျောကျော တိုတို
ပြတ်ပြတ်။

“ဟုတ်ကဲ့၊ လေအေးစက်က အရှိန်သိပ်ကောင်းလွန်းလို့ ထင်
ပါရဲ့ ဖေဖေ၊ ဖေဖေ အိမ်ကိုပြန်ရင် ကိုဝင်းအောင်က ကားစီစဉ်
ပေးပါလိမ့်မယ်”

ဖေဖေမျက်နှာထား ချက်ချင်း တင်းမာသွားပြီး ခပ်တိုးတိုး
ဆဲရေးလိုက်ပါသည်။

“ငါ့မှာ စက်ဘီးပါတယ်ကွ... လိုက်ပို့စရာမလိုဘူး၊ ငါ တစ်
သက်လုံး စက်ဘီးစီးလာတာ၊ နောက်လဲ စက်ဘီးပဲ စီးမှာ”

ကျွန်တော် စိတ်မဆိုးပဲ ပြုံးရယ်မိသည်။

“ဟုတ်ကဲ့... ဒါပေမဲ့ ညနေ ၆ နာရီခွဲ ကားတစ်စီး လာခေါ်ရင်
တော့ ဖေဖေ လိုက်ခဲ့ပါနော်၊ ဖေဖေအတွက် ကုလားထိုင်တစ်ခု
စီစဉ်ပေးထားပြီးသားပါ”

ဖေဖေ ငြင်းတော့မည်ဟု ဟန်ပြင်လိုက်သည့်အခါ ကျွန်တော်
ကမန်းကတန်း ဆက်ပြောလိုက်ရ၏။

“နောက်ပြီး ဒီနေ့ည ကျွန်တော် ဖေဖေအိမ်မှာ အိပ်မယ်၊ ည
ကျ ဖေဖေနဲ့ အတူပြန်မယ်”

ဖေဖေမျက်လုံးများ မသိမသာ ပြုံးသွားပြီး ချာခနဲ လှည့်ထွက်
သွားပါသည်။

***

(၃)

လေအေးစက်၏ တဒီဒီမြည်သံအောက်တွင် အခန်းထဲ၌ လေ
ထုထည်သည် အေးစက် ကျပ်ခဲနေသည်။ အဝါနုရောင် လိုက်ကာ
များ အပြည့်ဆွဲချထားသော သူမ၏အခန်းသည် အိပ်ခန်းတစ်ခုနှင့်
မတူဘဲ ပြတိုက်တစ်ခုနှင့် တူနေသည်။ အခန်းထဲတွင် နံရံကပ်မီး
သီး၊ နံရံက သက်ငြိမ်ပန်းချီကားတစ်ချပ်၊ အိပ်ရာဘေးက စားပွဲ
မြင့်မြင့်ကလေးပေါ်မှာ စားပွဲဘင်ကြွေရုပ်ကလေးတစ်ခု၊ အခန်း
လယ်တွင် မွေ့ရာဖုံးကို အောက်ခြေကော်ဇောအထိ အပြည့်ဆွဲချ
ခင်းထားသော ခေတ်မီ ခုတင်တစ်လုံး၊ ထိုခုတင်ပေါ်မှ တစ်ဝက်
လဲလျောင်းပြီး တစ်ဝက်ထိုင်နေသော ကျောက်ဆစ်ရုပ်ပန်းပုတစ်ခု

ဂျူးစာပေ

လိုအသွင်ဖြင့် ငြိမ်သက်နေသောသူမ...၊ အားလုံးသည် ငြိမ်သက်အေးစက်လျက်ရှိသည်။

ကျွန်တော့်ခြေလှမ်းများကို တုံ့နှေးအောင်၊ ကော်ဇောနှင့်တွယ်ကပ်နေအောင် ထိန်းချုပ်ထားသော အရာတစ်ခုရှိသည်ဆိုလျှင် ထိုအရာသည် နောင်တပဲ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

ကျွန်တော် ဤအခန်းထဲသို့ ယခုလို ဝင်မလာသင့်ဘူး၊ ထို့ပြင် ကျွန်တော် သူမနှင့် ယခုလို ရင်းနှီးမသွားသင့်ဘူး။ ထို့ပြင် ကျွန်တော် သူမ၏ လောင်းရိပ်အောက်မှာ သက်သက်သာသာ မမှီခိုသင့်ဘူး။ ထို့ပြင် သူမ၏ ငွေကြေး၊ သူမ၏ ဂုဏ်ခန့်တို့နှင့် ဆက်စပ်ပတ်သက်ပြီးမှ သီချင်းတိပ်ခွေတွေ မထုတ်ခဲ့သင့်ဘူး။ သူမ၏ ပိုက်ကွန်ထဲသို့ စိတ်လိုလက်ရ မိုက်မဲစွာ ပြေးဝင်မသွားသင့်ဘူး။

“ဒီကို မြန်မြန်လာစမ်း ရှေ့ရီ...ကိုယ် မန္တလေးကို လိုက်လာတဲ့အတွက် မင်းစိတ်ကောက်မနေဘူးဆိုတာ ကိုယ့်ကို သက်သေပြစမ်းပါ”

သူမ၏ လက်ကမ်းကြိုဆိုမှုကြောင့် ကျွန်တော်အခန်းလယ်တွင်ပင် မြဲမြံစွာ မတ်မတ်ရပ်နေလိုက်မိသည်။ ထိုအခါ သူမကတိုးတိတ်စွာ ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“ဆိုလိုတာက ကောက်တယ်ပေါ့၊ မင်းမကျေနပ်ဘူးပေါ့”

ကျွန်တော်နှင့် သူမအကြားတွင် မမြင်နိုင်သော တံတိုင်းကြီးတစ်ခု ကာဆီးထားသလို ဝေးကွာလျက် ရှိနေသည်ဟု ကျွန်တော်ခံစားနေရသည်။

“မကျေနပ်စရာ မရှိပါဘူး၊ ကိုဝင်းအောင် ခေါ်လို့ လာတာ ကျွန်တော် သိတာပဲ”

ကျွန်တော့်အသံသည် ကျွန်တော့်အသံနှင့် မတူဘဲ အခြားသူစိမ်းတစ်ဦး၏ အသံလို ကျွန်တော်နှင့် စိမ်းနေ၏။

“အခုလာတာလဲ နူးနူးကို ခရီးဦးကြိုပြုတဲ့အနေနဲ့ လာနှုတ်ဆက်တာပါ၊ ကျွန်တော်သွားမယ် နူးနူး”

“ရှေ့ရီ...”

သူမ ဖျတ်ခနဲ လှုပ်ရှားလာကာ ခုတင်ပေါ်မှ ဆင်းလိုက်ပြီး ကျွန်တော်ရှိရာသို့ ခပ်မြန်မြန်လျှောက်လာသည်။ နီးကပ်လာသောသူမကို ကျွန်တော် တည့်တည့်မျက်နှာချင်း မဆိုင်လိုသဖြင့် သူမဝတ်ထားသော ကုတ်အင်္ကျီ လက်ကြယ်သီးများကို ကြည့်နေလိုက်သည်။ ကျွန်တော် မကြာခဏ ရေတွက်ဆော့ကစားခဲ့သော ကြယ်သီးများ ဖြစ်သည်။

သူမ ကျွန်တော့်ရှေ့မှာ ပူးကပ်စွာ မတ်တတ်ရပ်လိုက်၏။ သူမ၏ ကိုယ်ခန္ဓာမှ သင်းပျံ့သော မွှေးရနံ့သည် ကျွန်တော့်အား အသက်ရှူကျပ်စေပါသည်။

“မင်းဘာဖြစ်နေလဲ ရှေ့ရီ”

သူမ၏ လက်တစ်ဖက်က ကျွန်တော့်ပါးပြင်ပေါ်မှ ဆံပင်တချို့ကို ခပ်ဖွဖွပွတ်သပ်ဖယ်ရှားပေးလာသည်။

“ကျွန်တော် ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော့်ဆံပင်တွေ ပျော့အိ ကျမနေအောင် ဖြီးပြီး ပုံနည်းနည်းသွင်းရမယ်လို့ ကိုဝင်းအောင်က ပြောလို့၊ ကျွန်တော်...”

ကျွန်တော် သူမ၏ လက်ကို နှူးညှပ်သောစွာ ကိုင်တွယ်၍
ကျွန်တော့်ပါးပြင်မှ ဖယ်ရှားပေးလိုက်မိသည်။

“အခန်းထဲမှာ ဆံပင်ပြင်ပေးမယ့်လူ စောင့်နေတယ် နှူးနဲ့”

“မင်းကိုယ့်ကို ဘာလို့ တည့်တည့်မကြည့်တာလဲ အုပ်စို”

ကျွန်တော် ပင့်သက်တစ်ချက်ရှိက်ပြီးနောက် စိတ်ကို တပေါ့
လျက် သူမမျက်လုံးများထဲသို့ တည့်တည့်ကြည့်လိုက်သည်။ သူမ
၏ စူးရှနက်မှောင်သော မျက်လုံးများသည် ကျွန်တော့် ဦးနှောက်ထဲ
အထိ ထွင်းဖောက်ကြည့်နေ၏။ ကျွန်တော် ရုတ်တရက် မျက်နှာလှုပ်
ပစ်လိုက်မိပြန်သည်။

“မင်း ရှက်နေသလား၊ ကိုယ်နဲ့ ပတ်သက်ရတာကို ရှက်နေ
သလား”

သူမ၏ ခန့်မှန်းချက်က တိုက်ရိုက်ထိမှန်သော မြားတစ်စင်း၊
လို ကျွန်တော့်ရင်ထဲသို့ စူးနစ်စွာ စိုက်ဝင်သွား၏။ ကျွန်တော့်မျက်
နှာပြင်ရှိ သွေးကြောမြွှာများ နွေးခနဲ ဖြာသွားသည်။ အခုအချိန်အထိ
ကျွန်တော့်အပေါ် သူမ ခန့်မှန်းချက်များ မှန်ကန်နေဆဲ ဖြစ်သည်။

“ပြောလေ ရှေ့ရို...မင်း အရှက်မရဖို့အတွက် ကိုယ်ဘာလုပ်
ပေးရမလဲ ပြောပါ၊ ကိုယ်ခုချက်ချင်း ပြန်သွားရမလား၊ မင်းတစ်ခုခု
ခိုင်းလိုက်ပါ၊ အဲဒါကို ကိုယ်လုပ်ပါ့မယ်”

တိုးတိတ်ညင်သာသော သူမ၏ စကားသံတွင် တောင်းပန်
တိုးလျှိုးမှု ပါဝင်နေသလား ကျွန်တော်မသိချင်ပါ။

“အခု လေးငါးလအတွင်း မင်းမျက်လုံးတွေ ပိုပြီး အရောင်

ရင့်လာတာ ကိုယ်သတိထားမိပါတယ်၊ အဲဒါ ဘာကြောင့်လဲ ဆို
တာလဲ ကိုယ် ရိပ်မိပါတယ်”

ကျွန်တော့်မျက်လုံးများ အညိုရောင် ရင့်လာသလား ကျွန်
တော် သတိမထားမိပါ။ သူမ ဘယ်စုကားသို့ ဦးတည်နေသည်ဟု
လည်း ကျွန်တော် မခန့်မှန်းနိုင်ပါ။ ကျွန်တော် အနေရခက်စွာ ခပ်
တိုးတိုး ရယ်လိုက်မိ၏။

“ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ငြီးငွေ့စိတ်ပျက်မှုတွေနဲ့ ရင့်ရော်
ကုန်လို့ပေါ့၊ ကိုယ့်ကို မင်းစိတ်ပျက်စပြုလာပြီ၊ ကိုယ့်ကို မင်း ဖွင့်
ပြောရမှာလဲ အားနာနေတယ်...ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား”

အေးစက်စက်အသံသည် အဖျားဆွတ်၍ လှုပ်ခတ်တုန်ခါ
သွား၏။ ကျွန်တော် ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတိမထားလိုက်မိခင်မှာပင်
သူမကို ရုတ်တရက် ပွေ့ဖက်လိုက်မိပြီး ဖြစ်သွားသည်။ သူမ၏
ကိုယ်ခန္ဓာမှာ ကျွန်တော်ထင်သလို နွေးထွေးပျော့ပျောင်းမနေပါ။
အေးစက်တောင့်တင်းလျက် ရှိသည်။

“လွတ်စမ်းရှေ့ရို...နောက်ဆုတ်ရပ်စမ်း၊ ကိုယ့်ကို မင်း နှစ်
သိမ့်နေစရာ မလိုဘူး၊ ကိုယ်က အတုအယောင်ကို သိပ်မုန်းတယ်”

သို့သော် ကျွန်တော့်ပွေ့ထားသည့် လက်များကို မလွှတ်ပါ။
ထို့ပြင် သူမ၏ ပခုံးပေါ်သို့ မျက်နှာမှောက်ချပစ်လိုက်မိ၏။

“ကိုယ့်အသက် ၄၀ ကျော်ပြီလေ၊ အသက် ၄၀ ကျော် မိန်းမ
တစ်ယောက်ဟာ ချစ်သူတစ်ယောက်ကို သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ သုံးနှစ်
ထက် ကြာအောင် ထိန်းမထားနိုင်ဘူးဆိုတာ ကိုယ် သဘောပေါက်
ပါတယ်။ ဒါ သဘာဝပါပဲ၊ ကိုယ်ဒီအတွက် မင်းကို အပြစ်မတင်

ပါဘူးကွယ်၊ နောက်ပြီး မင်း ကိုယ့်ကို မလိုအပ်တော့ဘူးဆိုတာလဲ ကိုယ် သိသားပဲ”

ထိုစကားသည် ကျွန်တော့်ရင်ထဲသို့ မီးလောင်နေသော မြှာတစ်စင်းလို နာကျင်လောင်မြိုက်စွာ စိုက်ဝင်သွားပြန်သည်။ ကျွန်တော့် ကိုယ်ခန္ဓာမှာ နာကျင်မှုကြောင့် ဆတ်ခနဲ တုန်လှုပ်သွားပါသည်။

“မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒါ မဟုတ်ဘူး” ကျွန်တော် ကတုန်ကယင်ငြင်းဆိုမိသည်။

ထိုခဏ၌ သူမ၏ ကိုယ်ခန္ဓာမှာ ချက်ချင်းပင် ပျော့ပျောင်းသွားသည်။ ထို့နောက် သူမ ကျွန်တော့်ပခုံးကို အသာအယာပုတ်လိုက်၏။

“အလကား ကိုယ် စတာပါကွယ်၊ သွား သွား...မင်းအခန်းကို ပြန်တော့။ အခုလို အချိန်မျိုးမှာ မင်းစိတ်လဲ မဆိုးရဘူး၊ ဝမ်းလဲ မနည်းရဘူး၊ အားလဲ နာမနေရဘူး...ကြားလား၊ စိတ်ကို လျှော့ချထား... သွား”

ထို့နောက် သူမသည် ကျွန်တော့်အား အသာအယာတွန်းဖယ်လိုက်သည်။

“သွားလေကွာ...အချိန်သိပ်မရှိဘူး၊ ထမင်းသွားစားကြရဦးမှာ မဟုတ်လား”

သူမက ခြေဖျားထောက်ကာ ကျွန်တော့်နဖူးကို နှုတ်ခမ်းဖြင့် ထိသည်ဆိုရုံကလေး ထိ၍ နှုတ်ဆက်လိုက်၏။ သူမ၏ မျက်လုံးများမှာ ပြုံးယောင်သန်းနေသည်။

“ဪ... ဒါနဲ့...ကိုဝင်းအောင်မင်းကို ပြောပြီးပြီလား မသိဘူး၊ ဒီနေ့ည စတိတ်ရိုးကြည့်တဲ့ ပရိသတ်ကို မင်းနာမည်စာတန်းပါတဲ့ လေးထောင့်ဘောလံပင်ရောင်စုံ လက်ဆောင်ပေးမှာ၊ ဒီနေ့မနက်ပဲ ဘန်ကောက်ကနေ ရောက်လာတယ်၊ ကိုယ်သယ်လာခဲ့တယ်။ အတော်ပဲ...အချိန်မီရုံလေးပဲ၊ လက်မှတ်တစ်စောင်ကို ၅၀ ကျပ်တန် ဘောလံပင်တစ်ချောင်း”

ကျွန်တော်သူမကို မျက်မှောင်ကြွတ်ကြည့်လိုက်မိသည်။ ဘာစကားပြောရမည်ဟု ကျွန်တော်မသိပါ။

“ရန်ပုံငွေအဖွဲ့လက်ထဲကို ကိုယ်အပ်ခဲ့ပြီးပြီ၊ ဝင်ပေါက်မှာ လက်မှတ်သိမ်းရင်း ဘောလံပင်တွေ ဝေပေးဖို့ သူတို့ပဲ တာဝန်ယူလိုက်တယ်”

“အဲဒါ ဘာသဘောလဲ နူးနူး၊ ကျွန်တော့်စတိတ်ရိုးကို လာဖို့ ဆွဲဆောင်နည်းတစ်မျိုးလား”

ကျွန်တော့်အသံ နည်းနည်းမာသွားနိုင်ပါသည်။

“အို... ဘယ်ဟုတ်မလဲ၊ မင်းရဲ့ ပရိသတ်ကို အံ့သြမှုပေးတာပဲပေါ့၊ သူတို့ ဒီဘောလံပင်တွေ ရလိမ့်မယ်ဆိုတာ ကြိုသိမထားဘူးလေ၊ ဘောလံပင်လေးတွေကလဲ လှမှလှ၊ ကလစ်မှာမင်းနာမည်စာလုံးကလေးတွေနဲ့၊ မင်ချောင်းနှစ်မျိုးပါတယ်၊ အနက်တစ်ခု၊ အပြာတစ်ခု၊ ဒါ တကယ့်အမှတ်တရပဲပေါ့ ရှေ့ရီရဲ့...။ သူတို့ဟာ မင်းနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ပစ္စည်းတစ်ခုခုကို သိမ်းထားချင်မှာပဲ၊ သူတို့အတွက်လဲ အသုံးကျမယ်၊ ကိုယ့်အတွက်လဲ ငွေသိပ်မကုန်ဘူးလေ”

ကျွန်တော် သည်အနေအထားအတိုင်း ပြန်လည်ထွက်ခွာမည်ဟု စိတ်ကိုထိန်းချုပ်ကာ ခြေလှမ်းပြင်ပြီးခါမှ မရတော့ပဲ သူ့ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်မိ၏။

“နူးနူးက ကျွန်တော့်ကို တစ်သက်လုံး နူးနူးရဲ့ သစ်ပင်ဟန်ပင် ဖြစ်အောင် ကြိုးစားနေတာလား”

“အို...”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် သူမစိတ်ရှုပ်ထွေးသွားဟန်ရှိသည်။

“သစ်ပင်...ဟုတ်လား”

ကျွန်တော် သည်စကားကို စမိမှတော့ မထူးတော့ပါ။

“ကျွန်တော်သစ်ပင်မဖြစ်ချင်ဘူး၊ ဘယ်သူ့ရဲ့ သစ်ပင်မှမဖြစ်ချင်ဘူး၊ ကျွန်တော်က ဥယျာဉ်မှူးပဲ ဖြစ်ချင်တယ်”

“နေစမ်းပါဦး...မင်းဘာတွေ ပြောနေတာလဲ၊ အခု ဘယ်သူက ဘယ်သူ့ သစ်ပင် ဖြစ်နေလို့လဲ”

“ကျွန်တော်က နူးနူးရဲ့သစ်ပင်ဆို၊ ပန်းချီကားကို ကျွန်တော်တွေ့ပြီးပြီ”

သူမ အံ့သြတကြီး ငြိမ်သက်သွား၏။ အခန်းသည် အေးစက်စွာ တိတ်ဆိတ်နေသည်။ အပြင်တွင် နေရောင်သည် တရိပ်ရိပ်ကျဆင်းလျက်ရှိသည်။ အဝါနုရောင်ခန်းဆီး၏ အတွင်း၌ နေ့အလင်းရောင်သည် တရိပ်ရိပ်ကုန်ဆုံးလျက်ရှိ၏။ ခဏအတွင်း အခန်းထဲ၌ မှောင်ရိပ်တဝါး ဖြစ်လာတော့မည်။ သူမသည် ကျွန်တော့်ရှေ့၌ ပုံရိပ်မထင်ရှားသော အရိပ်တစ်ခုသာ ဖြစ်တော့မည်။

“ဪ...ပန်းချီကားကြောင့်လား၊ အဲဒီ ပန်းချီကြောင့်တော့မင်း ဒီလောက် စိတ်ရှုပ်ထွေးမနေပါနဲ့ကွယ်၊ အဲဒါ လွန်ခဲ့တဲ့ ၁၅ နှစ်လောက်တုန်းက ကိုယ်ဆွဲထားတာပါ”

သူမ၏ လက်တစ်ဖက်က ကျွန်တော့်နှာခေါင်းကို ခပ်ဖွဖွလာဖျစ်ညှစ်၏။ ကျွန်တော် သူမ၏လက်ကို ဆွဲဖယ်ပစ်မိသည်။ သို့သော် သူမ၏ လက်ကောက်ဝတ်ကိုတော့ ကျွန်တော် လွှတ်မပေးပါ။ တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ညှစ်ထားမိ၏။

“ကိုယ့်ယောက်ျားနဲ့ ကိုယ်နဲ့ ဥရောပကို သွားနေတဲ့ အချိန်တုန်းကပေါ့၊ နောက်ပြီး ကိုယ်မှတ်မိတယ်၊ အဲဒီ ပန်းချီမဆွဲခင် တစ်ရက်အလိုက ကိုယ့်ယောက်ျားနဲ့ ကိုယ်နဲ့ အကြီးအကျယ် ပြဿနာ တက်တယ်၊ သူ မိန်းမ ရှုပ်တဲ့ကိစ္စလေ။ ကိုယ် မြန်မာပြည်ကို ပြန်ချင်တဲ့အချိန်ပေါ့၊ သိပ်ကို လွမ်းနေတဲ့အချိန်ပေါ့”

“ပန်းချီကားထဲက လူဟာ ကျွန်တော်မဟုတ်ဘူးပေါ့၊ ဒါဖြင့် ဘယ်သူလဲ”

ကျွန်တော် တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ညှစ်ထားသော သူမ၏ လက်တစ်ဖက်မှာ ပျော့ခွေနေ၏။

“မင်းအဖေ”

ကျွန်တော် ဖြုန်းခနဲ လက်ကို ပြန်လွှတ်ပစ်လိုက်၏။ သူမသည် နာကျင်သွားသော လက်ကောက်ဝတ်ကို ခပ်ဖွဖွပွတ်သပ်၍ ကျွန်တော့်ကို မော့ကြည့်သည်။ ဖေဖေနှင့်ပတ်သက်၍ သူမ၏ ပထမဆုံးသော စကားတစ်ခွန်း ဖြစ်သည်။ ဟိုတုန်းက တစ်ခါမှ ဖေဖေအကြောင်း မပြောဖူးပါ။

“ဒါပေမဲ့...မင်းတွေတဲ့ ဥယျာဉ်မှူးတွေ၊ သစ်ပင်တွေမျှတော့မဟုတ်ဘူး၊ အတာဟာ ကိုယ့်အတွက် သစ်ပင်တစ်ပင် ဖြစ်ခဲ့တာ မှန်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်စိုက်ပျိုးခဲ့တဲ့၊ ကိုယ်ပိုင်ဆိုင်တဲ့ သစ်ပင်တော့ မဟုတ်ခဲ့ဘူး။ ကိုယ် အရိပ်ခိုလှုံချင်တဲ့၊ ကိုယ် မြတ်နိုးတဲ့ သစ်ပင်တစ်ပင်ပဲ။ ကိုယ် အဲဒီသစ်ပင်ရိပ်ကို လိုချင်တယ်၊ ဘယ်တော့မှ မရခဲ့ဘူး၊ ဒါနဲ့ စစ်ကိုင်းက မင်းအဘွားအိမ်ကို မင်းမှတ်မိလား၊ ရောက်ဖူးလား။”

ကျွန်တော်၏ ဒေါသသည် တဖြည်းဖြည်း လျော့သွားသည်။ စစ်ကိုင်းက ဘွားဘွားအိမ်ကို သတိရမိသောအခါ မေမေနှင့် ကျွန်တော်နံနက်ကစော ဇွန်ပန်းတွေ ခူးခဲ့ကြသည့် အဖြစ်အပျက်ကို သတိရသွား၏။ ထိုအခါ ကျွန်တော် မေမေကို လွမ်းဆွတ်သွားပါသည်။

“အဲဒီအိမ်မှာ စံကားဖြူပင်ကြီး တစ်ပင်ရှိတယ်၊ အကြီးကြီး။ အဲဒီအပင်ကြီးအောက်မှာ အတာနဲ့ ကိုယ်နဲ့ တစ်ယောက်တစ်လှည့် စီ ဂစ်တာတီးခဲ့ကြဖူးတယ်”

သူမ၏ အသံမှာ နူးညံ့ချိုသာနေသည်။ အိပ်မက်တစ်ခုအကြောင်း ပြန်ပြောပြနေသလို စဉ်းစားပုံဖော်မှုများ ပါဝင်သည်။ ထို့နောက် သူမ ပြီးလိုက်သည်။ ပြီးလိုက်သည်ဟု ထင်သည်။

“ကိုယ် လွန်ခဲ့တဲ့ ခုနစ်နှစ်က ကိုယ့်ယောက်ျားကို ကွာရှင်းပြီး မြန်မာပြည်ကို အပြီးပြန်လာတော့ ကိုယ်နေဖို့ အိမ်တွေ အိမ်တွေ...ရှာလိုက်ရတာ၊ တစ်ခုမှ စိတ်တိုင်းမကျဘူး၊ နောက်ဆုံးတော့ ကိုယ် အိမ်တစ်အိမ်ကို ဝယ်လိုက်တော့တယ်”

သူမ တိုးတိတ်စွာ ရယ်မောပါသည်။ သူမ၏ ရယ်မောသံသည် ကလေးမလေး တစ်ယောက်၏ ရွှင်လန်းမှုဖြင့် တက်ကြွနေ၏။

“အဲဒီခြံထဲမှာ သိပ်လှတဲ့ စံကားဖြူပင်ကြီးတစ်ပင် ပါတယ်လေ၊ မင်းနဲ့ ကိုယ်နဲ့ ညနေခင်းတွေမှာ ထိုင်ပြီး စကားပြောခဲ့ကြတဲ့ စံကားဖြူပင်ကြီးပဲပေါ့၊ အဲဒီသစ်ပင်ကြီးက ကိုယ့်ကို တခြားအိမ်တွေထက်ပိုပြီး အဲဒီအိမ်ကို ဝယ်ဖြစ်အောင် ဆွဲဆောင်ခဲ့တယ်လို့ ကိုယ် ထင်တယ်”

“ဒါပေမဲ့ နူးနူးသိရဲ့လား၊ ဖေဖေက နူးနူးကို လုံးဝ ချစ်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး၊ ဖေဖေက မေမေကိုပဲ ချစ်ခဲ့တာ”

သူမ ကိုယ်ခန္ဓာယိုင်သွားသည်ကို ကျွန်တော် ကျေနပ်စွာ စောင့်ကြည့်နေမိ၏။

“ကိုယ် သိပါတယ်”

သူမ၏ အသံက သဲ့သဲ့ကလေး ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော် နောက်ထပ် စကားတစ်ခွန်း ထပ်ပြောမိအောင် မည်သည့်အရာက တွန်းအားပေးလိုက်သလဲ ကျွန်တော် မသိပါ။ သို့သော် ကျွန်တော်ကတော့ သူမ၏ တုန်လှုပ်နေသော မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီး ရက်စက်စွာ ပြောပစ်လိုက်မိသည်။

“အခုဆိုရင် ဖေဖေက နူးနူးကို မုန်းတောင် မုန်းသေးတယ်၊ ကျွန်တော့်ဘဝဆုံးအောင် ကလဲစားချေဖို့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ဖျက်ဆီးခဲ့တာဆိုပြီး မုန်းနေတယ်။ နူးနူး အဲဒါရော သိရဲ့လား”

“သူ စောစောက ကိုယ့်ကို ပြောပြပြီးပါပြီ၊ ဒါပေမဲ့ ရှေ့ရီ... အတာရဲ့ အမုန်းတွေ၊ အချစ်တွေ၊ ထင်မြင်ချက်တွေ အခုအချိန်မှာ

ကိုယ်ဘာမှ ဂရုမစိုက်ဘူး။ အဲဒါတွေဟာ ကိုယ်တစ်ချိန်လုံး အိပ်မက်
မက်နေခဲ့တာဆိုတာ ကိုယ်သိသွားလို့ပေါ့။ အခု ကိုယ် လက်တွေ့
ဘဝထဲ ရောက်လာပြီလေ။ ဒီလိုပဲ ရှေ့ရီရဲ့၊ လူဆိုတာ ကိုယ့်ကိုယ်
ကို လှည့်စားတတ်တဲ့ အမျိုး၊ ပဝါပါးပါးကလေး တစ်ခု ဖုံးထားသ
လိုမျိုး၊ ဖြန်းခနဲလဲ ပဝါကို လုပ်လိုက်ရော အဖြစ်မှန်က ပေါ်လာ
ရော။ အဲဒီအခါမှာ တော်တော် ရယ်စရာကောင်းသွားတတ်တယ်။
အင်းလေ...တချို့တော့လဲ နာကျင်စရာ၊ ငိုစရာကောင်းချင် ကောင်း၊
သွားမှာပေါ့။ ကိုယ်က ကံကောင်းတယ် ပြောရမယ်၊ ရယ်ရလို့လေ”

သူမ ခပ်ဖွဖွ ရယ်မောပြန်ပါသည်။

“တစ်ခုပဲ လိုတာကွ၊ အဖြစ်မှန်ကို ဖုံးလွှမ်းထားတဲ့ ပဝါစ
ကလေးကို ဆွဲလုပ်ပေးမယ့် လူတစ်ယောက်၊ ဒါမှမဟုတ် အဖြစ်
အပျက်တစ်ခု...အဲဒါပဲ လိုတာ”

ကျွန်တော် ဘာစကားပြောရမှန်း တကယ်မသိတော့ပါ။ ကျွန်
တော့်အခန်းသို့ ပြန်ဖို့သင့်ပြီဟု ကျွန်တော် ထင်သည်။

“အဲဒါတွေတော့ ကျွန်တော် နားမလည်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်
လိုတာကိုတော့ ကျွန်တော် သိတယ်၊ ကျွန်တော်လိုတာက လွတ်လပ်
မှုပဲ”

“လွတ်လပ်မှု...ဟုတ်လား၊ ရှေ့ရီ...မင်းကိုယ့်ဆီကနေ လွတ်
လပ်ရေး တောင်းနေတာလား။”

သူမ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောလိုက်သောအခါ အခန်း
တစ်ခုလုံးတွင် စိမ်းကားမှုများဖြင့် ဖုံးလွှမ်းသွားတော့သည်။

“ကျွန်တော်က ယောက်ျားပဲ၊ မိန်းမတစ်ယောက်ဆီက ကျွန်
တော် ဘာမှ တောင်းစရာ မလိုပါဘူး၊ ကျွန်တော့်ရဲ့ လွတ်လပ်မှုကို
ကျွန်တော့်ဟာ ကျွန်တော် ယူလို့ရတာပဲ၊ ကျွန်တော့်ဆုံးဖြတ်ချက်
နဲ့ ကျွန်တော် ယူတာပဲ။ အခုဟာက နူးနူးကို အသိပေးတာပါ၊ ရှေ့
ဆက်ပြီး အုပ်စိုးဟာ သစ်တောစိမ်း ပရီရက်ကောဒင်းနဲ့ ဘာမှ မပတ်
သက်တော့ဘူး၊ အဲဒါ ဘယ်သူမှ မသိခင် နူးနူးသိထားဖို့ လိုတယ်လို့
ကျွန်တော် ထင်တယ်”

သီချင်းခွေ ငါးခွေ ထုတ်ပြီး ရလာသည့် အမြတ်ငွေများသည်
ကျွန်တော့် လွတ်လပ်ရေးကို ဝယ်ယူရာတွင် လုံလောက်ရုံမျှမက ပို
လျှံနေပြီဟု ထင်သည်။ ကျွန်တော့်မှာ အုပ်စိုးဟူသော နာမည်နှင့်
ဈေးခပ်ပေါ်ပေါ် တိုက်ခန်းတစ်ခုသာ ကျန်မည်။ ကိစ္စမရှိပါ။ နာမည်
ရှိလျှင် ကျွန်တော် ဆက်လက်ရှိနေမည် ဖြစ်သည်။

“ကောင်းပါပြီ၊ ဒါပေမဲ့ မင်း သစ်တောစိမ်း ပရီရက်ကောဒင်း
နဲ့ မပတ်သက်အောင် နေလို့ပဲ ရမယ်၊ ရှေ့ရီစတူဒီယိုနဲ့ မပတ်သက်
လို့တော့ မရဘူး သိလား၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အဲဒီစတူဒီယိုကို
ပိုင်ဆိုင်တဲ့လူက မင်းလေ၊ မင်းနာမည်နဲ့ မင်းလက်မှတ်နဲ့ စာချုပ်
စာတမ်းတွေလေ”

ကျွန်တော့်မျက်နှာတစ်ခုလုံး ပူထူသွား၏။

“မလိုချင်ပါဘူး၊ နူးနူးဆီက ကျွန်တော် ဘာမှ မယူချင်ဘူး”

“မယူချင်လို့ မရဘူး၊ အဲဒါက မင်းပိုင်ပြီးသားပဲ၊ နောက်ပြီး
အဲဒီ စတူဒီယိုတစ်ခုလုံးရဲ့ ကုန်ကျစရိတ်အတွက် ကိုယ့်ပိုက်ဆံ တစ်

ပြားမှ မပါဘူးလေ၊ အဲဒါ မင်းပိုက်ဆံတွေ၊ မင်းသိချင်းခွေက ရတု ပိုက်ဆံတွေလေ။ ကိုယ်လုပ်ကတည်းက မင်းအတွက်လို့ မင်းဘာ ဖြစ်လို့ မတွေးမိတာလဲ၊ ကိုယ့်ကို မင်းမယုံခဲ့ဘူးပေါ့၊ ဟင်...ရှေ့ရီ။ ကိုယ်မင်းအပေါ် ဘယ်လိုသဘောထားတယ်လို့ မင်းနည်းနည်းလေ၊ မှ တွေးမကြည့်ခဲ့ဘူးလား၊ သက်သက်ညာညာလေး တစ်ချက်တလေ မှ တွေးမကြည့်ခဲ့ဘူးလား”

နာကြည်းသော လေသံတစ်စတလေမျှ မပါဘဲ သူမကျွန်တော် အား အေးစက်စွာ စကားပြောလေသည်။

“ဒါဖြင့် မင်းအတွက် ကိုယ်ဟာ ဘယ်လိုမိန်းမကြီးဖြစ်နေ ခဲ့သလဲ၊ ဘယ်လိုအတန်းအစားထဲမှာ ကိုယ့်ကို မင်းထည့်ထားခဲ့ သလဲ...အဲဒါ ကိုယ်သိချင်တယ်၊ အခုဖြေစမ်းပါ ရှေ့ရီ”

ကျွန်တော်မဖြေပါ။ ကျွန်တော်ထွက်သွားမှဖြစ်မည်။ သူမ အား အံ့သြမှုတွေ ကျွန်တော်ပေးနိုင်ပြီဟု ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော် ထင်မိနေဆဲမှာပင် တကယ်တမ်းကျတော့ သူမကသာ ကျွန်တော့် အား အံ့သြမှုတွေ ပေးလိုက်သူ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် သည့်ထက်ပို၍ မအံ့သြချင်ပါ၊ သည့်ထက်ပို၍ မတုန်လှုပ်ချင်ပါ။

“ကျွန်တော်သွားမယ် နူးနူး”

“နေဦး...”

သူမက ကျွန်တော့်လက်မောင်းကို ဖမ်းဆွဲလိုက်၏။ သူမ၏ လက်များမှာ ဒေါသဖြင့် ကြမ်းတမ်းစွာ ခွန်အားပြည့်လျက်ရှိသည်။

“မင်းမဖြေရသေးဘူးလေ၊ မဖြေမချင်း ဟောဒီအခန်းထဲက

မင်းမထွက်ရဘူး၊ ဖြေ...ကိုယ်ဟာ မင်းဘဝမှာ ဘယ်လိုအခန်းကဏ္ဍ မျိုးကနေ ပါနေခဲ့သလဲ ကိုယ်သိချင်တယ်၊ ဖြေစမ်း”

ကျွန်တော် ခပ်ဟက်ဟက် ရယ်လိုက်ပြီး သူမဘက်သို့ ဖြုန်း ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်ပါသည်။

“ကျွန်တော့်ဘဝမှာ နူးနူးက မကောင်းမှု တစ်ခုပဲ၊ အပြစ် တစ်ခုပဲ၊ အဲဒါ အမှန်တရားပဲ”

ကျွန်တော့်လက်မောင်းမှ သူမ၏လက် ပြတ်ကျသွားသည့် အခါ အခန်းတံခါးဆီသို့ ကျွန်တော် လျင်မြန်စွာ လျှောက်လာခဲ့ပါ သည်။ တံခါးလက်ကိုင်ကို လှည့်လိုက်စဉ်မှာ သူမ၏ တိုးတိတ် သောစကားသံကို ကြားရသည်။

“ဒါဖြင့် ကိုယ့်ဘက်ကလဲ အမှန်တရားတစ်ခုကို ပြောမယ်”

ကျွန်တော်တံခါးမဖွင့်သေးဘဲ၊ သူမဘက်လည်း လှည့်မကြည့် ဘဲ ငြိမ်သက်စွာ ရပ်နေမိ၏။

“ကိုယ့်အသက်ဆယ်နှစ်တုန်းက လောကကြီးထဲမှာ အသက် ရှင်ဖို့ ကိုယ်နဲ့ လောကနဲ့ကို ဆက်သွယ်ပေးထားတဲ့အရာက ကိုယ့် အမေပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်အသက်နှစ်ဆယ်ရောက်တော့ ကိုယ်နဲ့ လောက ကို ဆက်သွယ်ပေးတာက ဂီတ ဖြစ်သွားတယ်၊ ကိုယ့်အသက်သုံး ဆယ်ရောက်တော့ ကိုယ်နဲ့လောကကို ဆက်သွယ်ပေးတာက ဂီတ မဟုတ်တော့ဘူး၊ စည်းစိမ်ချမ်းသာနဲ့ အောင်မြင်မှုပဲ။ ဟော...အခု ကိုယ့်အသက် လေးဆယ်ရောက်တော့ ပြောင်းသွားပြန်ပြီ၊ ကိုယ်နဲ့ လောကအကြား ဆက်သွယ်ပေးတာက ယောက်ျားတစ်ယောက်ဖြစ်

သွားပြီ၊ သိလား ရှေ့ရို၊ အဲဒီယောက်ျားအတွက်ပဲ ကိုယ် အသက်ရှင်
နေခဲ့တာ”

ကျွန်တော် အခန်းပြင်သို့ သွေးရူးသွေးတန်း ထွက်လာခဲ့မိ
သည်။ ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ယင်နေ၏။

ထို့နောက် သူမအခန်းအုတ်နံရံကို ခြေဖြင့် တစ်ချက် ပိတ်
ကန်ပစ်လိုက်မိသည်။ သို့သော် ကျွန်တော့်အမြင်အာရုံများသည်
ဝှေ့ဝဲလာသော မျက်ရည်များကြောင့် မှုန်ဝါးသွားပါသည်။

***

(၄)

စင်မြင့်ပေါ်မှာ ဆလိုက်မီးများ ရောင်စုံလင်းသွားချိန်တွင်
အောက်မှာ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား စကားပြောဆို ရယ်မောနေသည့်
ပရိသတ်သည် လုံးဝ ငြိမ်ကျသွား၏။

ဒရင်းမိတ်ကားစ် အဖွဲ့၏ ဒရမ်တီးသမား ကိုခင်မောင်လွင်
သူ့နေရာမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သောအခါ ပရိသတ်က လက်ခုပ် စတင်
တီးလေသည်။ သူတို့၏ လက်ခုပ်သံမှာ တိုင်မင်ညီညီ မဟုတ်၊ စနစ်
တကျ စုပေါင်းမှု မရှိ၊ ကိုယ့်စိတ်နှင့် ကိုယ် တီးချင်သည့်အုပ်စုက
ထ၊တီးခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့သော် ထိုလက်ခုပ်သံ မညီမညာထဲတွင်
ပရိသတ်၏ မျှော်လင့်မှုကို ကျွန်တော်တို့ အထင်အရှား တွေ့နေရ

ပါသည်။ ကိုဝေလင်းနှင့် ကိုဂျက်က ဂစ်တာကိုယ်စီဖြင့် စင်မြစ် ရှေ့သို့ ရောက်သွားချိန်တွင် လက်ခေါက်မှုတ်သံများ ကြားရသည်။ ထို့နောက် တီးဝိုင်းအဖွင့်တီးလုံး စတင်သည့်အချိန်ကျမှ ဆံပင်ကို လက်ဖြင့် သပ်လျက် ကီးဘုတ်သမား ကိုမောင် စင်ပေါ် ရောက်သွား ၏။ သူသည် ပရိသတ်ရှိရာသို့ လက်မြှောက်ပြ နှုတ်ဆက်လျက် ကီးဘုတ်ရှေ့တွင် မတ်တတ်ရပ်ရင်း ခလုတ်များကို စတင် ကစား သည်။

ကျွန်တော့်ဆံပင်ကို အုပ်မိအောင် အနက်ခံပေါ်မှာ အဖြူလုံး ကလေးများ ဖော်ထားသည့် ပဝါစဖြင့် ပင်လယ်ဓားပြ စည်းသလို စည်းနေချိန်တွင် ကျွန်တော် ပထမဆုံးသီဆိုမည့် ကမ္ဘာမြေ သီချင်း ကို ဒရမ်ရိုက်ချက်ပြင်းပြင်းဖြင့် သူတို့ အင်ထရီစ၊ဝင်နေကြပြီဖြစ် သည်။ ကျွန်တော့်နောက်စေ့တွင် ပဝါ အစွန်းနှစ်ခုကို ဆောင့်ချည် နှောင်ရင်း ခပ်တိုးတိုး ဆဲရေးကာ ပြုံးလိုက်မိ၏။ ဘားတစ်ချက် မှ ကျွန်တော် နောက်အကျမခံနိုင်ပါ။ ကျွန်တော် ဂစ်တာကိုကောက် လွယ်ကာ စင်ရှေ့ပိုင်း မီးရောင်ထဲသို့ အပြေးအလွှား ရောက်သွား ရသည်။ ပရိသတ်က လက်ခုပ်တီးကာ အော်ဟစ်နှုတ်ဆက်ကြသဖြင့် ကျွန်တော် ပြုံးရယ်ကာ ဂစ်တာကို စ၊တီးရ၏။ ပရိသတ်အား သီးသန့် နှုတ်ဆက်ချိန် မရပါ။ မိုက်ကရိုဖုန်းရှေ့သို့ ကျွန်တော် အပြေးရောက် သွားချိန်တွင် ကျွန်တော် သီချင်း စ၊ဝင်ရပါသည်။

“ကြယ်တွေနဲ့ မိုးကောင်းကင်...
တိမ်မျှင်တွေ ရောယှက်ဖွဲ့ထား...”

ကမ္ဘာမြေ သီချင်းသည် ကျွန်တော်နှင့် ပရိသတ်အား အတူ တကွ ပေါင်းစည်းမိအောင် အမြဲ ဆွဲဆောင်ဖန်တီးခဲ့သော မြူးကြွ သည့် သီချင်းတစ်ပုဒ် ဖြစ်သည်။ Scorpions တီးဝိုင်းအဖွဲ့၏ Wild Child သီချင်း ဖြစ်ပါသည်။

“ကမ္ဘာမြေကို နှုတ်ဆက်မယ် လာအတူတူ ကစို့...
ဒီမှာမင်းအတွက် ကိုယ့်ရဲ့ သီချင်းလေး”

ဒရမ်ရိုက်ချက်အတိုင်း ခြေထောက် ဆောင့်ကာ ကိုယ်ကို လှုပ်ရှားရင်း အသံကို အပြည့်အော်ဟစ် သီဆိုလိုက်သောအခါ ကျွန် တော်ရင်ထဲမှာ မကြာသေးမီက ရှိနေခဲ့သော ဝေဒနာအားလုံးကို မေ့ လျော့သွား၏။

“သံစဉ်တွေ ဟိုးအဝေးဆီ သယ်ဆောင်မယ့်
မင်းရဲ့ လက်များ အဖြူရောင်ပန်းများအလယ်
လာအတူတူ ကစို့... (ယား)”

ကျွန်တော့်အသံသည် ဟိုတုန်းကထက် ပို၍ ကြည်လင်ကာ ပို၍ ရှင်းလင်းသွားသလို ထင်မိ၏။ ဂစ်တာတီးရင်း သီချင်းဆိုရ တာ တစ်ခါတစ်ခါ အားမလိုအားမရ ဖြစ်လာသည့်အခါ ဂစ်တာ ကို လွှတ်လိုက်ပြီး မိုက်ကရိုဖုန်း တိုင်ကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် အားရ ပါးရ ဆုပ်ကိုင်သီဆို အော်ဟစ်မှ ရသည်။ ထိုအချိန်များတွင် ကျွန် တော်သည် ဘာကိုမှ အသိစိတ်ဖြင့် ကြံစည်တွေးတောမှု မရှိတော့။ အရာရာသည် ကျွန်တော့်အတွက် အလိုအလျောက် လှုပ်ရှားပြုမူခြင်း

များသာဖြစ်သွားသည်။ ငြိမ်းချမ်းမှုတစ်ခုမှာ ကျွန်တော်နစ်ပျော
သွားခဲ့သည်။ တိမ်တိုက်တစ်ခုထဲမှာ ကျွန်တော်ရောက်သွားခဲ့သည်။
လျင်မြန်သောအဟုန်ဖြင့် ကျွန်တော် တရိပ်ရိပ်ပြေးလွှားလျက် ရှိ
သည်။ အကယ်၍ လူတစ်ယောက်သည် ဘဝတွင် လောကနိဗ္ဗာန်
တစ်ခုသို့ ထပ်ကာထပ်ကာရောက်ဖူးခွင့်ရှိသည်ဆိုလျှင် ၎င်းအတွေ့
အကြုံကို ကျွန်တော်တို့သည် ဂီတဖြင့်သာ အသိနိုင်ဆုံး ဖြစ်ပါလိမ့်
မည်။

“တောင်တွေ အထပ်ထပ် ကျော်ဖြတ်သွားမယ့်ည...

ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့ခြင်း တောင်တွေ အထပ်ထပ်

ကျော်ဖြတ်သွားကြမယ် ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့စွာပဲ...

နာရီတွေ ရပ်တန့်စေ ပင်လယ်မှာ လှိုင်းများ ငြိမ်သက်

ကြင်နာစွာပြုံးတတ်စေ လာအတူတူ ကစို့... (ယား)”

ဤသီချင်းတွင် အဓိက ဂီတသည် ဒရမ်ဖြစ်သည်။ ဒရမ်နှင့်
ဆင်ဘယ်လ်စ် ယကွင်းများကို ခွန်အားရှိစွာ လှပစွာအသုံးပြုသွား
သည်။

နောက်တစ်ကြိမ် ‘တောင်တွေ အထပ်ထပ်’ အပိုဒ်ကို ပြန်ဆို
သည့်အခါ ပရိသတ်ထဲမှ လူငယ်တချို့ လက်သီးမြှောက်၍ ကျွန်
တော်နှင့်အတူ လိုက်ပါ အော်ဟစ်ကြသည်။

“တောင်တွေ အထပ်ထပ် ကျော်ဖြတ်သွားမယ့်ည ပျော်ရွှင်
ချမ်းမြေ့ခြင်း”

ကျွန်တော်လေထဲမှာ လက်သီးတစ်ချက် ပြင်းပြင်းထိုးချလိုက်
၏။ ဒါပဲပေါ့၊ ဒါ... ကျွန်တော် သိတဲ့ မန္တလေးပဲ၊ ကျွန်တော် ငယ်ငယ်

တုန်းက မန္တလေးပါပဲ။ မန္တလေး ဟာ ဘယ်နေရာတွေမှာ ဘာတွေပဲ
ပြောင်းလဲနေပါစေ၊ ယခု ကျွန်တော့်ရှေ့မှ လူငယ်ထွက်တော့ ဟို
တုန်းက စိတ်ဓာတ်တွေနှင့် ဟို တုန်းက ရှင်သန်မှုများပဲ ဖြစ်သည်။

“သီချင်းများနဲ့... သီချင်းများနဲ့... သီချင်းများစွာ...”

သူတို့မှာ အားငယ်မှုတွေ ရှိကောင်းရှိမည်၊ ရက်ရွံ့မှုတွေ ရှိ
ကောင်းရှိမည်။ သို့သော် ခွန်အားတွေ ရှိနေပါသည်။

သီချင်းဆုံးသောအခါ ကျွန်တော်လက်နှစ်ဖက်လုံး မြှောက်၍
နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် ပရိသတ်ဆီသို့ ကိုယ်ကိုကိုင်ညွှတ်ကာ ခေါင်း
ငုံ့ အရိုအသေပြုလိုက်ပါသည်။

“မင်္ဂလာပါ မန္တလေးမြို့ကြီး ခင်ဗျား...”

သူတို့က ‘ဟေး’ ခနဲ အော်၍ ပြန်နှုတ်ဆက်ကြသည့်အခါ ကျွန်
တော် ပျော်ရွှင်သွားပါသည်။

ရှေ့ဆုံးတန်း၏ ဒုတိယမြောက် ခုံတန်းတွင် လှိုင်မင်းတို့၊
သက်နိုင်တို့ ရှိနေသည်ကို သူတို့ လက်မြှောက်ပြ နှုတ်ဆက်မှ ကျွန်
တော်သတိထားမိသွား၏။ ကျွန်တော် ပြီးရွှင်စွာ သူတို့ကို ပြန်လက်ပြ
နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ လှိုင်မင်းနှင့် သက်နိုင်အကြားတွင် ကျွန်တော်
အမြဲတမ်း အောက်မေ့ခဲ့ရသော မျက်နှာလေးတစ်ခုကို မြင်လိုက်ရ
၏။ မြသီတာ... စင်မြင့်ပေါ်မှ ဆလိုက်မီး အရောင်သည် မြသီတာ
၏မျက်လုံးများတွင် အရောင်ပြန်ကာ တောက်ပရွန်းလက်နေသည်။
ဟိုတုန်းကထက် ပို၍ မျက်နှာပြည့်ဖြိုးလာသော်လည်း ဟိုတုန်းက
မျက်လုံးများလိုပင် စူးရှနက်မှောင်ဆဲပါလား။ မြသီတာနှင့် အကြည့်
တစ်ချက် ဆုံလိုက်သောအခါ ကျွန်တော် ဆက်ပြောမည့် စကားကို မေ့

သွား၏။ မြသီတာ၏ မျက်လုံးများက ကျွန်တော့်မျက်လုံးထဲမှ တစ်ဆင့် ရင်ထဲသို့ ခုန်ဝင်လာသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် ဘာဆက်ပြောမလိုပါလိမ့်။ ကျွန်တော်အသည်းအသန် စဉ်းစားနေရ၏။ ဆက်ပြောတော့မည်ဟု ကျွန်တော် ချောင်းတစ်ချက် ဟန့်လိုက်သော်လည်း နောက်ကျသွားသည်။

ကိုဝေလင်း၏ ဂစ်တာသံက နောက်သီချင်းတစ်ပုဒ်အတွက် အစပျိုး ဝင်လာပြီ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် ခပ်ရှက်ရှက်ဖြင့် ခေါင်၊ တစ်ချက် ဆတ်ကာ ဂစ်တာကို ကိုင်လိုက်ရ၏။

Scorpions အဖွဲ့၏ No Pain, No Gain သီချင်းဖြစ်ပါသည်။

စင်အောက်က ပရိသတ်သည် ‘ဒဏ်ရာနဲ့ လူ’ ဟူသော Chorus အပိုဒ်ကို ကျွန်တော်နှင့်အတူညီညာညာ လိုက်အော်ပေးကြသည်။

ကျွန်တော် ကြည်နူးစွာ ဝမ်းသာမှုက တစ်ဝက်၊ ရှက်ရွံ့စွာ ဝမ်းနည်းမှုက တစ်ဝက် ခံစားရ၏။ ကျွန်တော် သီဆိုသမျှ သီချင်းအားလုံး ကျွန်တော့်ကိုယ်ပိုင်သံစဉ်၊ ကိုယ်ပိုင်ဂီတ၊ ကိုယ်ပိုင် arrangements များသာ ဖြစ်လိုက်လျှင် ကျွန်တော် ဘယ်လောက်ကျေနပ်လိုက်ရမလဲ။

သူတို့ ချစ်သော အနုပညာသမားကို ရှိသည့်အရည်အချင်းထက် ပို၍ မျှော်လင့်ကာ ကျေနပ်တတ်သော ဂီတ ပရိသတ်ကတော့ ကျွန်တော့်အား လက်ငှေ့ယမ်း အော်ဟစ်ကာ အားပေးကြလေသည်။ သူတို့၏ တက်ကြွမှုသည် ကျွန်တော့်ထံ ပြန်လည်ကူးစက်လာပြီး

ကျွန်တော် သွက်လက်စွာ အားမာန်စိုက်ထုတ်လျက် သီချင်းများကို ဆက်လက် သီဆိုမိပြန်သည်။

အားကစားခန်းမ အပြည့် လျှံနေသည့် ပရိသတ်သည် ကျွန်တော့်ကို အားပေးနေကြသည်ဟူ၍ မယုံကြည်နိုင်စရာပင် ဖြစ်၏။ လှိုင်မင်းပြောတာ မှန်တာပေါ့၊ မန္တလေးက အုပ်စိုးကို သဘောကျကြပါတယ်တဲ့။ သူတို့၏ သဘောကျမှု၊ သူတို့၏ မျှော်လင့်မှုနှင့် ထိုက်တန်အောင် ကျွန်တော်က ပြန်လည်ပေးဆပ်ရမည်ဖြစ်သည်။

“ငယ်ငယ်တုန်းကပေါ့၊ ဟိုးလွန်ခဲ့တဲ့ ၁၅ နှစ်လောက်က ကျွန်တော့်မေမေဆီကို ရောက်အောင် ကျွန်တော်သွားချင်လွန်းလို့ ကျွန်တော် ဆုတောင်းလိုက်တဲ့အခါ ညကျတော့ ကျွန်တော့်မှာ အတောင်ပံတစ်စုံ ရလာပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ တကယ်တမ်းကျတော့ မေမေရောက်နေတဲ့ မေမေကြယ်ကလေးဟာ ဝေးလွန်းလို့ ကျွန်တော် ပျံသန်းရင်း ကောင်းကင်ကနေ ပင်လယ်ထဲကို စိုက်ကျသွားခဲ့ရတဲ့အထိပါပဲ”

ကျွန်တော်က သီချင်းဆိုရန် ပရိသတ်အား အစပျိုးမိတ်ဆက်စကား ပြောလိုက်သောအခါ ပရိသတ်က ကျွန်တော့် စကား မဆုံးမီ ဟေးခနဲ အော်ဟစ်လိုက်ကြသည်။ ကျွန်တော် ဆက်မပြောတော့ပဲ လက်တစ်ဖက်မြှောက်ရင်း ပြုံးပြကာ ဂစ်တာကြိုးကို ပခုံးမှ ချွတ်လိုက်၏။ ဤသီချင်းကို ကျွန်တော် ဂစ်တာတီးရင်း ဘယ်တော့မျှ မဆိုနိုင်ပါ။

ထို့နောက် ‘တောင်ပံတွေ ငိုတဲ့ည’ သီချင်းကို ကျွန်တော် ဆိုပါသည်။ Mr. Big တီးဝိုင်း၏ A Little Too Loose သီချင်း ဖြစ်သည်။

သီချင်း အစပိုဒ်တစ်ခုလုံးသည် အသံတိုးတိုးဖြင့် အက်ကွဲနေ
အောင်၊ တိမ်ဝင်သွားအောင် အစ်ပြီ ဖြည်းဖြည်းချင်း သီဆိုရသည်
အပိုဒ် ဖြစ်၏။ ထိုအချိန်တွင် ဂစ်တာသံသည်လည်း တိုးတိုးကလေး
ဖြစ်နေပါသည်။

“မိုးတိမ်ထုအကြားမှာ မေမေရှိရာ ကောင်းကင်ရဲ့အစွန်းမှာ
ငွေကြယ်ကလေးပါ အိမ်ပြန်ရာ ကျွန်တော့်ခရီး...
တောင်ပံတွေ တဖျတ်ဖျတ်ခတ်လို့ ... မေမေဆီ...”

ထိုသီချင်းကို သီဆိုတိုင်း ကျွန်တော် မေမေမျက်ဝန်းညှို့များ
ကို သတိရမိပါသည်။

မေမေကို သားမြင်နေရမှာပါ။ ဒါပေမဲ့ မေမေဆီကို သား
မလာနိုင်ဘူး၊ မြင်နေရရုံပဲနော်...။

မေမေစကားများကို ကျွန်တော်အိပ်မက်ထဲမှာ အမြဲ ကြား
ယောင်မိသည်။ မေမေ မသေဆုံးမီ မေမေကိုယ်တိုင် တကယ်ပြော
ခဲ့သည့် စကားပဲလား၊ သို့မဟုတ် ကျွန်တော့်အိပ်မက်ထဲကျမှ မေမေ
ပြောခဲ့တာလား ကျွန်တော် မသိနိုင်ပါ။ မေမေ ပျောက်ကွယ်သွား
ချိန်တွင် ကျွန်တော် ငယ်ရွယ်လွန်းလှသေးပါသည်။

နောက်တစ်ပိုဒ်အဝင်တွင် ဆင်ဘယ်လ်စ်နှင့် ဒရမ်ရော၊ ကီး
ဘုတ်ရော တစ်ပြိုင်တည်း ဝင်လာပြီး သီချင်းသံ ကျယ်လောင်စွာ ရင့်
ကျက်လာသည်။

“မိုးတိမ်ထုအကြားမှာ ကျွန်တော်ပျံသန်းခိုက်...
နှင်းတွေနဲ့ စွတ်စို... မျက်ဝန်းတို့
ရောင်စဉ်ခုနစ်ဖြာ ရစ်သန်းလို့...”

ဖေဖေကို ယခုမှ ကျွန်တော်မြင်ရသည်။ ဖေဖေသည် တတိယ
မြောက် ခုံတန်း၏ လက်ဝဲစွန်း ဆီတွင် ကုလား ထိုင်ကို ကျောမှီလျက်
သက်သက်သာသာ ထိုင်ရင်း စင်မြင့်ဆီသို့ လှမ်းကြည့်နေသည်။
ဖေဖေ ကျွန်တော့်ကို ပြုံးမပြပါ။ မျက်ဝန်းများ စူးစိုက်ကာ ကျွန်တော်
ရှိရာ ကြည့်နေကြသော်လည်း သူစိမ်းမျက်လုံးများ ဖြစ်နေသည်။
ဖေဖေ ရှက်နေတုန်းပဲလား၊ ကျွန်တော့်အတွက် ဖေဖေ ရှက်နေတုန်းပဲ
လား။

“ရောက်တော့မယ်မထင်ပြီ အို ဝေးလွန်းလှ...
တောင်ပံတွေ ငိုတဲ့ညပါ အားကုန်ခန်းလို့ မောဟိုက်...”

စိတ်မှတ်မဲ့စွာ ပင့်သက်ရှိုက်လိုက်သံသည် မိုက်ကရိုဖုန်းထဲ
မှာ ဝင်သွားကာ ပရိသတ်ဆီထိ ရောက်သွား၏။ ကျွန်တော် အား
တင်းကာ ပြုံးရင်း ကိုယ်ကို ယိမ်းနွဲ့ကာ သီချင်းဆက်ဆိုရပါသည်။
ပရိသတ်သည် ကျွန်တော် ယိမ်းသလိုပင် စည်းချက်ညီညီ လိုက်ပါ
ယိမ်းနွဲ့လျက် သီချင်းလိုက်ညည်းနေကြသည်။

“တောင်ပံတွေ ငိုတဲ့ည... ပါ... ပင်လယ်ထဲကို ထိုးစိုက်
နှစ်ဝင်သွား...တောင်ပံတွေ ငိုတဲ့... ညပါ... ငိုတဲ့ညပါ”

ဖေဖေသည် မေမေအကြောင်းကို ကျွန်တော့်အား စိတ်လို
လက်ရတစ်ခါမှ မပြောဖူးခဲ့ပါ။ မေမေအကြောင်းကို သီချင်လျှင်
ဖေဖေအား ကျွန်တော်က တစ်ခွန်းချင်း မေးရသည်။

“မေမေနဲ့ ဖေဖေနဲ့ ဘယ်မှာ စ၊တွေ့ကြတာလဲဟင်”
“မန္တလေးတက္ကသိုလ်မှာ တွေ့ကြတာကွ”

ဖေဖေတို့တုန်းက မန္တလေး တက္ကသိုလ်သည် ကျွန်တော်တို့
ငယ်ငယ်ကထက် သစ်ပင်တွေ ပိုပေါကာ အရိပ်အာဝါသဖြင့် အေး
ချမ်းလှသည်ဟု ဖေဖေ ပြောပြသည်။

“မေမေ့ကို ဖေဖေ ဘယ်လောက်ကြာအောင် ပိုးခဲရသလဲ...
ဖေဖေ”

ဖေဖေက ပြုံး၍ ‘နှစ်နှစ်’ဟု ဖြေပါသည်။

မေမေသည် ကောင်းကင်ပေါ်က ကြယ်ကလေးထဲမှ ကျွန်တော်
သီချင်းသံကို နားထောင်ကာ ပြုံးနေလိမ့်မည်ဟု ထင်ပါသည်။

သီချင်း ရှစ်ပုဒ် ဆက်တိုက်ဆိုပြီးသောအခါ ကျွန်တော့် တစ်
ကိုယ်လုံး ချွေးဖြင့်ရွှံ့နစ်နေပြီ။ ကျွန်တော် ဝတ်ထားသည့် တီရှပ်မှာ
စိုထိုင်းလျက်ရှိသည်။ အနည်းငယ် မောပန်းလျက်ရှိပြီ။ ထို့ကြောင့်
စင်နောက်သို့ အပြေးအလွှားသွားကာ ရေတစ်ဖန်ခွက် တောင်း၍
နည်းနည်း ငုံ့သောက်လိုက်ရသည်။

ကိုခင်မောင်လွင်နှင့် ကိုမောင်က ဒရမ်နှင့် ကီးဘုတ်ဖြင့် ပရို
သတ်ကို ခဏထိန်းထားခိုက် ရသည့် ငါးမိနစ်လောက်အချိန်တွင်
ကျွန်တော် အင်္ကျီချွတ်လဲပစ်ရသည်။ အနက်ရောင် လက်ပြတ် သား
ရေဝှစ်ကုတ်ကို ဝတ်ပြီး အပေါ်မှ ဂျာကင်အပါးစား တစ်ထည် ဝတ်
လိုက်သည်။ ဘောင်းဘီတော့ လဲချိန်မရလိုက်ပါ။ ကျွန်တော် အပြေး
ပြန်ထွက်သွားသည့်အချိန်တွင် သီချင်းတစ်ပုဒ် စ,ရန် သူတို့ အစ
ပျိုး တီးလုံးဝင်နေပြီ။ ကျွန်တော့်ခေါင်းမှာ စည်းထားသည့် ပဝါက
ကျွတ်ကျသွားပြီ။ ဆံပင်များက လေဖြင့် လွင့်ခနဲ ဖွာသွားသည်။

ကျွန်တော် ဆံပင်များကို နဖူးမှ ဘေးသို့သပ်ဖယ်ပြီး နောက် မိုက်(က်)
တိုင်ကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် မ,ကာ သီချင်း စ,ဝင်ပါသည်။

ထိုသီချင်းသည် လူတိုင်းသိသော သီချင်းဖြစ်သည်။ အင်ထရို
ဝင်ကတည်းက စင်အောက်မှ လူငယ်ထုက လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြင့် လက်ခုပ်
တီးစပြုလာပြီ။ လက်ခုပ်တီးရာတွင်လည်း ဒရမ်ရိုက်ချက်နှင့် စည်း
ချက်ညီညီ တီးကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ဘွန်ဂျီဗီအဖွဲ့၏ In These Arms သီချင်း ဖြစ်ပါသည်။

“မျက်ဝန်းမှာ မီးများ ချစ်သူ မင်းလေးသာ အသိဆုံး
ပူလောင်ကျွမ်းခဲ့...”

(ယား...) ဟူသော စကားလုံးကို ညည်းသံသဲ့သဲ့အဖြစ်သာ
ကျွန်တော် ရေရွတ်မိသည်။

“ရူးအောင်စွဲမက်သွား ကိုယ်အချစ်ဆုံးမင်းလေးအတွက်
မှိုက်ရဲ သေရဲ ရှုံးရဲ ကိုယ်မင်းကိုပိုင်ဆိုင်ဖို့ ဒီည...”

နောက်တစ်ပိုဒ်က ပို၍ အသံမြင့် ပေါက်ကွဲကာ ပို၍ သွက်
လက်လာ၏။ ကျွန်တော် အသံပြည့်ရအောင် ပါးစပ်ကို အပြည့်ဖွင့်၍
အော်ရပါသည်။

“ကြွေပြီ အချစ်လေးရေ... နင်းဆီမိုးစက်ဝေးတာမျိုး
ဒဏ်ရာကိုစွဲမက် ရက်စက်အပြုံးဆီ ကိုယ့်ခြေလှမ်း
နာကျင်ရင်း ရှုံးခဲ့ပြီ ငါ့သွေး ငါ့အချစ် ငါ့ဘဝ
ကိုယ်မင်းကိုပိုင်ဆိုင်ဖို့... ဒီည”

ကျွန်တော့်လက်တစ်ဖက်က အလိုအလျောက်ပင် စင်အောက်မှ ပရိသတ်ဆီသို့ ကမ်းလိုက်ပြီးဖြစ်သွား၏။ ကျွန်တော့်ကိုယ်တော်ကလည်း ဒူးညှုတ်ကွေးသွားပါသည်။

“စွဲလမ်းလို့... တမ်းတမိ...”

ဤအပိုဒ်သည် ကိုဝေလင်းနှင့် ကိုဂျက်၏ ဘက်ကင်သီချီမှ ကြောင့် ပို၍ သံပြိုင်ဖြစ်လာသည်။

“ယုံကြည်ပါ အချစ်ရဲ့ သစ္စာများ...”

အိပ်မက်များထဲ နားနှိုးဖို့

ရင်ခွင်မှာ မင်းရှိဖို့... ဒီည”

ကျွန်တော့်ပရိသတ်သည် ကျွန်တော့်သီချင်းကို အလွတ်ရပြီ နေပြီ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့၏ သံပြိုင်နှင့်အတူ လူငယ်ထုကပါ လိုက်ပါ သီဆိုကြသည်။

“သိပ်ချစ်လို့ မဝေးရဲသူ ဘယ်အခါမဆို

ကိုယ်မင်းရဲ့ အနားမှာ...

ယုံကြည်စွာ ခရီးဆုံးထိတိုင်ပဲ

ရင်ခွင်မှာ မင်းရှိဖို့... ဒီည...”

လူငယ်ယောက်ျားလေးများက ဤသီချင်းကို ကြိုက်နှစ်သက်သည်ဆိုလျှင် သူတို့ချစ်သူ မိန်းကလေးများအား သူတို့၏ လိုအပ်တမ်းတမှုကို ကျွန်တော့်သီချင်းက ကိုယ်စားပြု တောင်းဆိုပေးသောကြောင့် ဖြစ်လိမ့်မည်။ ချစ်သူကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့် ရဖို့အတွက် ချစ်သူရှေ့မှာ ဒူးထောက် တောင်းပန်ရသော အဖြစ်သည် စဉ်းစားကြည့်ဖို့ပင်

ကျွန်တော်တို့ ယောက်ျား များ အတွက် ဘယ်လောက်ကြီးမားသော စွန့်လွှတ်နှစ်နာမှု ဖြစ်လိုက်ပါသလဲ။ ထိုစွန့်လွှတ်မှုနှင့် ထိုက်တန်အောင် မိမိချစ်သူကို ချစ်မိသော လူငယ်တို့သည် ‘ဒီရင်ခွင်’ သီချင်းကို ကျွန်တော်နှင့်အတူ အော်ဟစ်ပေါက်ကွဲလိုကြပေမည်။

“အိုး ရေး... ရေး... အကြင်နာများလဲ ဝေးခဲ့ပြီ ကလေးရေ

ဝေဒနာမီးထဲ ကျွမ်းခဲ့ပြီ အချစ်ရေ

မေရေမင်းအတွက် ကမ္ဘာကို ရင်ဆိုင်ခဲ့

မပြောင်းလဲတဲ့အချစ် သေချာတယ် ဒီအချိန်ထိ

နေရောင်ခြည်ဝေးဆဲ ရက်စက်တဲ့ ကိုယ့်အချစ်လေး...”

လူငယ်မိန်းကလေးများက ဤသီချင်းကို ကြိုက်နှစ်သက်ကြသည်ဆိုလျှင် ကျွန်တော့်သီချင်းသည် သူတို့အား တိုက်ရိုက်ရည်ညွှန်းနေသည်ဟု လိုက်လံစွာ ခံစားရလိမ့်မည်။ ကျွန်တော်၏ တောင်းပန်မှုသည် သူတို့၏ အတွဲဖြစ်မည်။ ကျွန်တော်၏ တမ်းတ မြတ်နိုးမှုသည် သူတို့၏ ကြည်နူးနှစ်သိမ့်ရာ ဖြစ်မည်။ ကျွန်တော့် အသံမှ တစ်ဆင့် သူတို့ ချစ်သူများ၏ စကားများကို သူတို့ ကြားရသောအခါ သူတို့ ရင်ခုန်ကြပေလိမ့်မည်။

ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း ချစ်လှစွာသော မြသီတာ တစ်ယောက်တည်းအတွက် သီဆိုမိသည် မဟုတ်နိုင်ပါ။ အများစုသော ချစ်သူ မြတ်နိုးသူများအတွက် သီဆိုမိခြင်း ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

“စွဲလမ်းလို့ တမ်းတမိ

ယုံကြည်ပါ အချစ်ရဲ့ သစ္စာများ...”

ကျွန်တော် စင်မြင့်ပေါ်တွင် ရုတ်တရက် ခူးထောက်ချလိုက် မိဖို့ ကျွန်တော့်ကို ဘယ်သူက တွန် အားပေးလိုက်သလဲ။ ဘယ်အရာ က ဆွဲဆောင်လိုက်သလဲ ကျွန်တော်မသိပါ။ ကျွန်တော်ချစ်သော ပရိသတ်အတွက် ခူးထောက်မိခြင်းလား၊ ချစ်လှစွာသော မြသီတာ ၏ အေးစက်စက် မျက်လုံးများအတွက် ခူးထောက်မိခြင်းလား။ ကျွန်တော်မဝေခွဲတတ်ပါ။ ကျွန်တော် သိလိုက်သည်မှာ မိုက်ကရီ ဖုန်းကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဆုပ်ကိုင်ရင်း ခူးထောက်မိနေပြီ ဖြစ် သည်။ ကျွန်တော် ခူးထောက်လိုက်သောအခါ စင်အောက်မှ လူငယ် ယောက်ျားများက ပြုံးရယ်ကြပြီး မိန်းကလေးများက လက်မြှောက် နှုတ်ဆက်ကြသည်။

“အိပ်မက်များထဲ နားခိုဖို့ ရင်ခွင်မှာ မင်းရှိဖို့...”

ကျွန်တော့်မျက်လုံးများက မြသီတာရှိရာသို့ ရောက်သွား၏။ သီတာ ကျွန်တော့်ကို သတိလက်လွှတ် ငေးမောနေဟန်ရှိသည်။

“သိပ်ချစ်လို့ မဝေးရဲသူ... ဘယ်အခါမဆို

ကိုယ်မင်းရဲ့အနားမှာ... ယုံကြည်စွာ

ခရီးဆုံးအထိတိုင်ပဲ... ရင်ခွင်မှာ မင်းရှိဖို့... ဒီည”

လှိုင်မင်း ပြုံးရယ်နေသည်ကို မြင်ရသည်။ ကျွန်တော် လှိုင် မင်းကို သည်ကနေ့ညလောက် တစ်ခါမှ လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ မခင် မင်မိဘူးဟု ထင်၏။ လှိုင်မင်း၏ ဘေးမှာ မြသီတာသည် မျက်လွှာ ချနေလေသည်။ မြသီတာ၏ မျက်တောင်ဖျားမှာ မျက်ရည်များဖြင့် စိုစွတ်နေဘူးဟု ဘယ်သူပြောနိုင်မလဲ။ သီတာသည် ကျွန်တော့် အချစ်ကို တစ်ခါတစ်ရံမှာတော့ သတိရစွာ အသိအမှတ်ပြုမိမှာပါ။

“ရင်ခွင်မှာ မင်း ရှိဖို့ ကလေး ရေ... ..”

ခန်းမတစ်ခုလုံး ပွင့်ထွက်သွားမတတ် ကျွန်တော် အော်ဟစ် ညည်းညူပစ်လိုက်သည်။

အခုအချိန်မှာ မိန်းကလေး အတော်များများက အရူးအမူး ခင်မင်စွဲလမ်းစွာ မိတ်ဆက်လိုသည့် အုပ်စိုးဟူသော ကောင် တစ် ယောက်သည် လွန်ခဲ့သည့် ၆ နှစ်လောက်တုန်းက သူမ၏ ရှေ့မှောက် နှုတ် ခူးထောက်ခဲ့ရဖူးသည်ဟု မြသီတာ ဂုဏ်ယူရက်လေမလား...၊ မာနကြီးရက်လေမလား၊ အသားယူရက်လေမလား...။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ ယခုတိုင် မြသီတာက လွှမ်း မိုးထားဆဲ ဖြစ်သည်။ ဒါကလည်း ကျွန်တော်တစ်ဦးတည်း သိလျှင် လုံလောက်ပါသည်။ ကျွန်တော့်ကို စက်ဆုပ်မုန်းတီးခဲ့သော ကျွန် တော့်မြသီတာ သိရန် မလိုအပ်ပါ။ သိစေဖို့လည်း ကျွန်တော် ဘယ် တော့မျှ မကြိုးစားလိုပါ။

ဒီရင်ခွင် သိချင်းအပြီးတွင် ကျွန်တော် ဆက်တိုက်သိဆိုသော သိချင်းမှာ ‘မနိုင်ချင်တဲ့ စစ်ပွဲ’ ဖြစ်သည်။ ဤသိချင်းကတော့ လွန် ခဲ့သည့် ၆ နှစ်တုန်းက ချစ်သူအတွက် သီးသန့်စပ်ဆိုခဲ့သည့် သိချင်း ဖြစ်သည်။

“ခင်ဗျားတို့ ယုံချင်မှ ယုံမှာပေါ့လေ၊ ဟောဒီကမ္ဘာလောက မှာ ကျွန်တော် မနိုင်ချင်တဲ့ စစ်ပွဲတစ်ခု ရှိနေတယ်ဗျ၊ ကျွန်တော် အရှုံးပေးချင်တဲ့ စစ်ပွဲတစ်ခုအကြောင်း ကျွန်တော် ပြောပြမလို့ပါ”

ပရိသတ်က ဟေးဟု ညာသံပေးကာ အော်ဟစ် နောက်ပြောင်

ကြ၏။ သူတို့ စုနောက်မှုမှာ ကျွန်တော့်ကို သူတို့၏ သူငယ်ချင်း အဖြစ် ချစ်ခင် ရင်းနှီးမှုမှ ဖြစ်ပေါ်လာကြောင်း ကျွန်တော် သိသည်။

“ဒီသီချင်းဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့ ဖွင့်ဟဝန်ခံချက်တစ်ခုပါ။ လွန်ခဲ့တဲ့ ခြောက်နှစ် ခုနစ်နှစ်လောက်တုန်းက ဟောဒီ မန္တလေးမြို့မှာ အုပ်စိုးဆိုတဲ့ ကောင်တစ်ယောက် သူ့ချစ်သူကို စစ်ရှုံးခဲ့ဖူးပါတယ်”

လူငယ်ယောက်ျားများက လေချွန်လိုက်ကြ၏။ ကျွန်တော် ပြုံးရယ်၍ သူတို့ကို ပခုံးတွန့်ကာ လက်ဖဝါးနှစ်ဖက် ဖြန့်ပြလိုက်၏။

“ခင်ဗျားတို့ဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ယောက်ျားလို့ ဂုဏ်ယူတတ်ဖို့အတွက် ကိုယ်သိပ်ချစ်ရတဲ့ ချစ်သူ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို အရှုံးပေးဖူးမှ ဖြစ်လိမ့်မယ်။ ခင်ဗျား အရှုံးပေးလိုက်လို့ သူ ကျေနပ်သွားတဲ့ မျက်လုံးတွေကို ခင်ဗျား မြင်ရတဲ့အခါ ခင်ဗျားရဲ့ ကြေကွဲမှုဟာ ကြည်နူးမှုအဖြစ် တစ်သက်တာ အမှတ်တရဖြစ် ကျန်နေပါလိမ့်မယ်”

ပရိသတ်၏ လက်ခုပ်သံများ တိတ်အောင် ကျွန်တော် ခဏ စောင့်ပြီးမှ သီချင်းဆိုပါသည်။

“အိုး အချစ်ရဲ့...ဒီကမ္ဘာမှာ ငါမနိုင်ချင်တဲ့ စစ်ပွဲတွေ ရှိနေမှန်း မင်းနဲ့တွေ့မှ သိခဲ့ရပြီ... နာကျင်စွာ စွဲရစ် ဒဏ်ရာတွေကိုလဲ ငါ ချစ်တတ်ခဲ့ပြီ...”

ထိုသီချင်းမှစ၍ နောက်ပိုင်း ကျွန်တော်သီဆိုသမျှ သီချင်းများ

မှာ ကျွန်တော်၏ ကိုယ်ပိုင်သံစဉ်၊ ကျွန်တော့် ကိုယ်ပိုင်သီချင်း စာသားနှင့် ကိုယ်ပိုင် ဖွဲ့စည်းမှုများသာ ဖြစ်သည်။

ထိုသီချင်းများအနက် ‘ကိုယ်နဲ့မင်းရဲ့မိုး’ သီချင်းမှာ စန္ဒရားနှင့် တွဲဖက်တီးရင်း ဆိုရသည့်သီချင်းဖြစ်သည်။ ထိုသီချင်းကို စန္ဒရားနှင့် ပဏာမတီးနေစဉ် ကိုဝေလင်းတို့၊ ကိုခင်မောင်လွင်တို့ ခဏ အနားယူကြသည်။

နောက်ထပ် သီချင်းဆယ်ပုဒ် ထပ်ဆိုပြီးသောအခါ ကျွန်တော် တော်တော် မောပန်းလာပြီ။ ကျွန်တော် ငါးမိနစ်လောက် နားမှဖြစ်မည်။ မျက်နှာနှင့် ဆံပင်အစပ်များတွင် ချွေးပေါက်ပေါက်ကျလျက်။ ဂျာကင် ချွတ်ပြီး သားရေကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီတစ်ထပ်တည်း ဝတ်ထားသော်လည်း ကျွန်တော့်လက်မောင်းမှာ ချွေးဒီးဒီးကျလျက် ရှိသည်။ ကျွန်တော် စင်နောက်ဘက်သို့ ဝင်သွားပြီးနောက် အင်္ကျီတစ်ခါလဲရပြန်သည်။ သည့်တစ်ခါတော့ ခပ်ပွပွ ပျော့အိသည့် ရုပ်အင်္ကျီအပါးစား တစ်ထည်ကို ဝတ်လိုက်ပါသည်။ ဘောင်းဘီအပြင်ဘက်တွင် ရုပ်အင်္ကျီက ပွရောင်းရှည်လျားစွာ ဖုံးရိုးဖားရား ကျနေသည်။ ကျွန်တော် ရေသန့်ပုလင်းကို လက်က ကိုင်လျက် စင်မြင့်ရှေ့သို့ ခုန်ပေါက် ပြေးလွှားကာ ထွက်လာတော့ ပရိသတ်က ပျော်ရွှင်စွာ အော်ဟစ် ကြိုဆိုကြပြန်သည်။

အသက်ရှူသံ ပြင်းနေသည့်ကြားမှ ကျွန်တော်သူတို့ကို လက်မြှောက် ဂွေယမ်းလျက် စိန်ခေါ်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားတို့ ကျွန်တော်နဲ့အတူ အခုထိ ရှိနေကြသေးရဲ့လား”

တချို့က 'ရှိတယ်' ဟု အော်၏။ တချို့ကတော့ လက်ခေါက်
မှုတ်ကြသည်။

“အိုကေ... နောက်သီချင်းတစ်ပုဒ် ဆိုကြရအောင်၊ ခင်ဗျားတို့
သစ်ပင်ဖြစ်သွားတဲ့ လူတစ်ယောက်အကြောင်း ကြားဖူးကြသလား”

‘သစ်ပင်’ ... သူတို့အားလုံး တစ်ပြိုင်တည်း အော်ဟစ်ရေရွတ်
ကြပါသည်။

ကျွန်တော် ရေပုလင်းကို ကိုဝင်းအောင် လက်ထဲ လှမ်းပေး
လိုက်ပြီး ဂစ်တာကို ကောက်လွှယ်လိုက်သည်။ ဤသီချင်းကို ကျွန်
တော် ဆိုသည့်အချိန်တွင် ကိုဝင်းလင်းတစ်ယောက် မောဟိုက်ကာ
ချွေးစိုနစ်နေသည့် အချိန်တွေ ဖြစ်လေ့ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် ဤသီချင်း
တွင် ကျွန်တော်က လိ(ဒ်) နှင့် ရစ်သမ်ကို တာဝန်ယူလျက် ကိုဂျက်
က ဘေ့စ်ကို တာဝန်ယူကာ ကိုဝင်းလင်းကို အနားပေးကြရသည်။

ဂစ်တာသံနှင့်အတူ ဒရမ်ဆက်(တ်)၏ ယကွင်းအနားကလေး
ကို တုတ်ဖြင့် ဖွဖွ ဆွဲခြစ်သည့် အသံများဖြင့် သီချင်းတီးလုံးကို စ
သည်။ တိတ်ဆိတ်မှု၊ တဖြည်းဖြည်း နူးညံ့သောအသံ၊ ထို့နောက်
ဝုန်းခနဲ လေထုအနေအထား ပြောင်းလဲကာ ဆူညံပူလောင်သည့်
ရိုက်ချက်များ ဝင်ရောက်လာရမည် ဖြစ်သည်။

“လောက နေရာတကာမှာ ည... ညဟာ ပေါက်ကွဲသွား

အဆိပ်ရည်တွေ လျှံကျ... ညထဲက လျှံကျ

ချော်ရည်လှိုင်းများ စီးဆင်းရာလမ်း...

ပန်းများလည်း ညှိုးနွမ်း... ကလေးများလည်း

လောင်ကျွမ်း... ငရဲခန်းရဲ့ မီးလောင်ပြင်...”

ကိုခင်မောင်လွင်နှင့် ကိုမောင်တို့က ‘ပြေ ... ထွက်ပြေ’ ဟု
အသံ အစ်လျက် နောက်ခံအသံ သီဆိုပေးကြ၏။

“အော်ဟစ်လိုက်ချင်ရဲ့...”

ငါသာ အသံတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့ရင်... အသံဖြစ်ရင်...”

ထို့နောက် ဒရမ်ရိုက်ချက် သုံးချက်စီ ဆက်တိုက် နှစ်ခါ၊ ထို့
နောက် ဆိုလိုဂစ်တာသံနှင့်အတူ သံပြိုင်နေ့ကွေးစွာ သီဆိုရသည့်
အပိုဒ်...။

“အခုတော့ ငါဟာ သစ်ပင်... သစ်ပင်... သစ်ပင်ပဲ...”

မြင်နိုင်ပေမယ့် မပြောနိုင်ခဲ့... ကြားနိုင်ပေမယ့်

မတားနိုင်ခဲ့ အို... ကလေးရဲ့ ကိုယ်ဟာသစ်ပင်...”

ဂစ်တာလက်ကိုင်ကို ခဏလွှတ်လိုက်ပြီး ကောင်းကင်သို့
မော့ကြည့်ကာ လက်ဆန့်တန်းလိုက်မိ၏။ ကျွန်တော့်ဘဝမှာလည်း
ကြယ်မဟုတ်သည့်အရာကို ကြယ်တွေဟု ထင်မှတ်မှားခဲ့ဖူးပါသည်။

“ဒါ... ကြယ်တွေ မဟုတ်ခဲ့ လုံးဝ မဟုတ်ခဲ့...”

ထိုးစိုက်မယ့် ဓား... ဓားများ (သတိထား)...

ရက်စက်တဲ့ ကောင်းကင်...”

“ဒါ စကားတွေ မဟုတ်ခဲ့ လုံးဝ မဟုတ်ခဲ့...”

ချည်နှောင်မယ့် သံကြိုးများ (သံကြိုးများ)...

ရက်စက်တဲ့ ကြိုးစင်... အခုတော့ ငါဟာ သစ်ပင်”

သစ်ပင် တစ်ပိုဒ်လုံးကို စင်အောက်မှ ပရိသတ်က သီဆိုသွား

ကြ၏။ ကျွန်တော်ပျော်ရွှင်စွာ တစ်ချက်ခုန်၍ လေထဲသို့ လက်သံ ဖြင့် ထိုထည့်လိုက်မိပါသည်။

“နောက်ကျ... အရာရာဟာ နောက်ကျ အားလုံး
နောက်ကျသွား... အဲဒီမှာ လမ်းမရှိဘူး...
ဒါ လမ်းမဟုတ်ဘူး... တစ်ဖက်ပိတ်ထားတဲ့လမ်း...”

“နံရံတွေ ကာဆီး... တံတိုင်းကြီးက အယောင်ဆောင်ထား
လွတ်မြောက်ရာလမ်းအသွင် (ပြန်ခဲ့ ပြန်လှည့်)...
အော်ဟစ်လိုက်ချင်ရဲ့... ငါသာ အသံတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့ရင်
အသံဖြစ်ရင်...”

ကိုယ်ကို ရှေ့ကိုင်ပြီး မိုက်ကရိုဖုန်းကို သူတို့ရှိရာ စင်အောက်
သို့ လှည့်ပေးလိုက်သည်။ ဆိုပါ ဆိုပါ... ဟု အသံထွက်ဘဲ ပါးစပ်
လှုပ်ရုံ လှုပ်ပြလိုက်သည့်အခါ သူတို့အားလုံး ပျော်ရွှင်စွာ သီချင်းဆို
ကြလေသည်။

“အခုတော့ ငါဟာ သစ်ပင် သစ်ပင်... သစ်ပင်ပဲ
မြင်နိုင်သော်လည်း မပြောနိုင်... ကြားနိုင်သော်လည်း
မတားနိုင် အို... ကလေးရဲ့ ကိုယ်ဟာ သစ်ပင်...”
“အိုကေ...”

ကျွန်တော် တစ်ချက်ခုန်ပေါက် ရယ်မောလိုက်မိပါသည်။ သူ
တို့ အားလုံး ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းများ၊ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေများ၊
ရင်းနှီးသူများ ဖြစ်သည်။ သူတို့ စိတ်ချမ်းသာဖို့၊ လွတ်မြောက်မှုကို

ခံစားဖို့ ကျွန်တော်အမြဲ အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီး ကျွန်တော့်အတွက် ဂုဏ်
ယူလိုစိတ်လည်း သူတို့ဆီမှာ ရှိနေကြသည်။

ယနေ့ည မန္တလေးသည် ကျွန်တော့်မန္တလေး ဖြစ်သည်။ ကျွန်
တော် အမြဲ မျှော်လင့်ခဲ့သော မန္တလေး၊ ကျွန်တော် အမြဲအားကိုးခဲ့
သော မန္တလေး၊ တကယ်တော့ မန္တလေးသည် မပျက်စီးသေးပါ။
ကျွန်တော်တို့ ဆက်လက် မျှော်လင့်နိုင်သေးသည်။

နောက်ဆုံး ပွဲသိမ်းသီချင်း သီဆိုဖို့ အစပျိုးချိန်သည် ည ဆယ်
နာရီအချိန် ဖြစ်သည်။

“အခု ကျွန်တော် နောက်ဆုံးဖြေပျော်ဖို့ ရွေးထားတဲ့ သီချင်း
ကတော့ ကျွန်တော့်အခွေထဲမှာ မပါဖူးသေးတဲ့ သီချင်းဖြစ်ပါတယ်။
ဒါပေမဲ့ မန္တလေးမြို့ကြီးကတော့ ဒီသီချင်းကို ရင်းနှီးနေပြီး ဖြစ်ပါ
လိမ့်မယ်၊ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အက်ခိုးတီးဝိုင်းက မကြာခဏ ထီးခဲ့ဆိုခဲ့
ကြတဲ့ သီချင်းပါ။ ‘လေထုထဲသို့ လွင့်ပါသွား’ ဆိုတဲ့ သီချင်းပဲ ဖြစ်
ပါတယ်”

ထိုသီချင်းကို သီသူများပါသည်။

“ခင်ဗျားတို့ မသိသေးတာက အဲဒီသီချင်းကို ရေးစပ်ခဲ့တဲ့ လူ
ဟာ ကျွန်တော့်ဖခင်ပါ။ ဒီသီချင်းရဲ့ မူရင်းအဆိုတော်က ဘော့ဘ်
ဒိုင်လန်၊ ဖေဖေက လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ်နှစ်ဆယ်ကျော်ကျော်လောက်
တုန်းက ဒီသီချင်းကို သူ့တီးဝိုင်းမှာ ဆိုခဲ့ဖူးတယ်။ ကျွန်တော်တို့
ရဲ့ အက်ခိုးတီးဝိုင်းက ဒီသီချင်းကို ဆက်ဆိုခဲ့ကြတယ်။ အခု ကျွန်
တော်က တစ်ခါ ဆက်ဆိုပါမယ်။ လှိုင်မင်းရေး...”

ကျွန်တော် လက်မြောက်ပြသည့်အခါ လှိုင်မင်း ကျွန်တော် ရှိရာသို့ သွက်လက်စွာ လျှောက်လာ၏။ အက်ခိုးအဖွဲ့သားများ လက် ဝှေ့ယမ်း အားပေးနေကြသည်။

“လှိုင်မင်းကို ခင်ဗျားတို့ အားလုံး သိပါတယ်”

သူတို့က ‘သိတယ်’... ဟု အော်ဟစ်ကြ၏။ လှိုင်မင်း စင် ပေါ်တက်လာသည့်အခါ ပရိသတ်က လက်ခုပ်တီးကြသည်။ ဤ ပရိသတ်သည် ကျွန်တော့် ပရိသတ်လည်း ဖြစ်သလို လှိုင်မင်း၏ ပရိသတ်လည်း ဖြစ်သည်။

ဂစ်တာသုံးလက်၊ ဆက်ဆိုဖုန်း တစ်ခုနှင့် ကျွန်တော်တို့ *Blowing in the Wind* ကို သီဆိုလိုက်ကြသည်။

“လူမှန်ရင် ဘယ်နှစ်လမ်းအထိ ခရီးဆက်ခဲ့ရမလဲ

ဒီလူကို လူတစ်ယောက်အဖြစ် လက်ခံဖို့...

လူတချို့ ဘယ်နှစ်နှစ်အထိ ဆက်ရပ်တည်ကြမလဲ...

အို... လွတ်မြောက်တဲ့ ဘဝတစ်ခု ရောက်သည်အထိ...”

“လူဟာ ဘယ်နှစ်ကြိမ်ထိ မျက်နှာလွဲရက်ခဲ့ဖူး...”

တကယ် မမြင်ပါဘူးလို့ ဆက်ငြင်းနိုင်မလဲ...”

ဘော့ဘဒိုင်းလန်သည် စကားလုံးများကို သူလိုသလို အသံ နိမ့်မြင့် ကစား၍ သီဆိုသွားသည်ဖြစ်ရာ ကျွန်တော် သူ့လို ကစား နိုင်ဖို့ တော်တော်လေ့ကျင့်ယူရမည် ထင်သည်။ သူ့အသံကို ကျွန် တော် မိမှာ မဟုတ်ပါ။

နောက်တစ်ပိုဒ်မှာ သံပြိုင်ဖြစ်သဖြင့် လှိုင်မင်းကလွဲပြီး ကျွန် တော်တို့ သုံးယောက်လုံး သီဆိုကြသည်။

“သူငယ်ချင်း မင်းသိရဲ့လား... အဖြေဟာ လေထဲလွင့်ပါသွား လေထုထဲသို့ လွင့်ပါသွား...”

ကျွန်တော် ဖေဖေကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည့်အခါ ဖေဖေ မျက်မှောင်တွန့် တွေးနေသည်ကို မြင်ရ၏။ ကျွန်တော် ဘာကိုပဲ လုပ်လုပ် ဖေဖေကျေနပ်သလား မကျေနပ်သလား ကျွန်တော် အ မှန်အတိုင်းသိခွင့် ဘယ်တော့မျှ မရပါ။ ဖေဖေသည် အမြဲလိုလို မာ ကျောမှုများဖြင့် ဖုံးလွှမ်းထားလေ့ရှိသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

အနားဖွာနေသော ဂျင်းဂျက်ကန်သည် ဖေဖေ လွန်ခဲ့သည့် ခြောက်နှစ်ကတည်းက ဝတ်နေခဲ့သည့်အင်္ကျီပဲ ထင်သည်။ လက်နှစ် ဖက် ပိုက်ထားပြီး နောက်မှိုကို မှီထားသည့်အခါ ဖေဖေသည် တစ် ခုခုကို အကဲဖြတ်တော့မည့် ဝေဖန်သူတစ်ယောက်၏ အနေအထား မျိုး ဖြစ်နေသည်။ ဆံပင်ကို နောက်ဘက်မှာ တင်းကျပ်နေအောင် ဆွဲသိမ်းစုစည်းထားသဖြင့် ဖေဖေမျက်နှာမှာ ပို၍ တင်းမာနေသည်။

ကျွန်တော် ဖေဖေကို တစ်ချက်ပြီးပြလိုက်သောအခါ ဖေဖေ မျက်နှာနည်းနည်းပြေလျော့သွားပါသည်။

“သူ ဘယ်နှစ်ခါအထိ... မော့ကြည့်ရပါမယ်...”

မိုး... မိုးကောင်းကင်ကို မြင်ဖို့ လူမှာ ဘယ်နှစ်စုံ နား...

နားများ ရှိရပါမယ်... အော်သံတွေကို ကြား... ကြားနိုင်ဖို့

လူတွေ သေတာ များလွန်းမှန်း အသိအမှတ်ပြုလာဖို့

လူဘယ်နှစ်ယောက်အထိ ဆက်စတေးရမလဲ...

သူငယ်ချင်း မင်းသိရဲ့လား အဖြေဟာ

လေထဲလွင့်ပါသွား... လေထုထဲသို့ လွင့်ပါသွား”

သီချင်းဆုံးသောအခါ ပရိသတ်သည် ခဏငြိမ်သက်သွား၏။ ကျွန်တော်တို့သည် လေထုထဲသို့ လွင့်ပါသွား စာသားကို တဖြည်းဖြည်းချင်း တိုး၍ တိုး၍ သီဆိုတီးခတ်ကြပြီး ပြီးဆုံးသွားသောအခါ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ တစ်ခုခု ကျေနပ်သွားသည်။

ကျွန်တော် ပရိသတ်ကို ဦးညွှတ်၍ နှုတ်ဆက်လိုက်တော့မှ ဟေးခနဲ အော်ဟစ်ကာ သူတို့ လက်ခုပ်တီးကြသည်။ သည်တစ်ခါ သူတို့၏ လက်ခုပ်သံသည် ဘယ်တော့မှ မဆုံးနိုင်တော့သည့် အသံများ ဖြစ်လေသည်။

***

(၅)

မြသီတာ၏ မျက်လုံးများသည် အရည်လဲလျက် တောက်ပနေ၏။ ကျွန်တော့်ကို ဘယ်တုန်းကမှ မမုန်းတီး မနာကြည်းခဲ့သည့် ချစ်သူတစ်ယောက်၏ မျက်လုံးများ ဖြစ်သည်။

“အုပ်စိုး... ငါ တကယ်ဝမ်းသာတယ်၊ သိလား။”

လှုပ်ခတ်သော သူမ၏ အသံသည် တိုးတိုးကလေး ဖြစ်သည်။ ရှည်လျားဖြောင့်စင်းသော ဆံပင်ရှည်များတွင် သီတာ ပန်းပန်မထားပါ။ သီတာထံမှ မွေးရန်သည် ကျွန်တော် အဝေးမှ လွမ်းဆွတ်တမ်းမက်နေရသည့် စံပယ်ရနံ့ မဟုတ်တော့ပါ။

“သီတာ အခုဘာလုပ်နေသလဲ၊ ဘွဲ့ရပြီးပြီပေါ့နော်”

ကျွန်တော် ပုံမှန်အတိုင်း ဟန်ဆောင်၍ မေးလိုက်သော်လည်း ကျွန်တော့်အသံမှာ ခြောက်ကပ်ကပ် ဖြစ်နေ၏။

“အင်း... ပရိုက်ဗိတ် မြူဇီယမ်တစ်ခု ဖွင့်ဖို့ ပစ္စည်းတွေ စုနေတယ် အုပ်စိုး”

အဖြေသည် ကျွန်တော်ဘယ်တုန်းကမှ မခန့်မှန်း မမျှော်လင့်ဖူးသော အဖြေ ဖြစ်၏။

“ဘာ... ဘာမြူဇီယမ်လဲ”

“အစုံပေါ့”

မြသီတာက တောက်ပစွာ ပြုံးရယ်သည်။

“သစ်သား ပန်းပု၊ ဆင်စွယ်ပန်းပု၊ ကျောက်စိမ်းပန်းပု... အိုအများကြီးပေါ့ကွယ်၊ ရှေးဟောင်းလက်ရာတွေ ရသမျှ စုနေတယ်၊ ရုပ်သေးရုပ်ကလေးတွေရော၊ စုဖုရားလတ် ဝတ်ခဲ့တဲ့ လုံချည်၊ ကင်းဝန်မင်းကြီးရဲ့ နားတောင်း... အဲဒါမျိုးပေါ့ အုပ်စိုးရဲ့၊ အဟောင်းအမြင်းတွေ၊ ခြံထဲမှာပဲ အဆောက်အဦလေး ဆောက်ထားတယ်၊ အားရင် လာကြည့်ပါလား”

ကျွန်တော်ပစ္စည်း အဟောင်းအမြင်းတွေကို စိတ်မဝင်စားပါ။ မြသီတာ အဟောင်းတွေ စိတ်ဝင်စားတတ်လိမ့်မည်ဟုလည်း ကျွန်တော် မထင်ခဲ့ပါ။

“ကိုယ် အဲဒါတွေ စိတ်တော့ မဝင်စားဘူး၊ ဒါပေမဲ့...”

“ပန်းချီကား အဟောင်းတွေလဲ ရှိပါတယ် အုပ်စိုးရဲ့”

“ဒါပေမဲ့ သီတာ့ပြတိုက်ကို ကိုယ်လာကြည့်ချင်ပါတယ်”

“လာပေါ့”

မြသီတာ၏ မျက်လုံးများတွင် ဟိုတုန်းကလိုပင် ချစ်ခင်ရင်းနှီးမှုများကို ကျွန်တော် မြင်တွေ့ရသည်ဟု ထင်သည်။

“နောက်ပြီး နင်အံ့သြအောင် ငါပြောရဦးမယ်၊ ငါ့မြူဇီယမ်မှာ နင့်ပစ္စည်းတစ်ခု ရှိတယ်၊ ရှေးဟောင်းပစ္စည်း မဟုတ်ပေမယ့် နင့်ရဲ့ အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းမို့ ငါ ပြတိုက်ထဲမှာ ထည့်ထားတာ”

“ဟာ...”

ကျွန်တော် အံ့သြသွား၏။

“ဘာလဲ”

“သိချင်ရင် လာကြည့်ပေါ့”

ကျွန်တော် အသံထွက် ရယ်မောလိုက်မိသည်။ လှိုင်မင်းက မြသီတာကို ကြည့်ကာ ရယ်သည်။

“အလကား... ဒီကောင်မလေး ထင်ရာမြင်ရာတွေ လျှောက်လုပ်နေတာ၊ သူ့ပစ္စည်းတွေ တန်ဖိုးမနည်းတော့ဘူးကွ။ ဝယ်မယ့်သူ ရှိရင်လဲ သူ ဈေးမြင့်ပြီး ရောင်းမယ်ပေါ့ကွာ။ ငါ လောင်းလိုက်မယ်၊ တစ်ယောက်မှ ဝယ်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ကြည့်ရုံပဲ ကြည့်မှာ”

ကျွန်တော် မြသီတာကို ဝေးကြည့်မိသည်။ ကျွန်တော့်ကိုနှုတ်ဆက်ရန် ပရိသတ် တချို့ ဝိုင်းအုံလာကြသည့်အခါ ကျွန်တော်နှင့် မြသီတာ ဝေးသွား၏။ ကျွန်တော့်လက်ထဲမှာ အော်တိုစာအုပ်တွေ ရောက်လာပြန်သည်။ စာအုပ်တွေမှာ လက်မှတ်ထိုးပေးရင်း နူးနူးမလာဘူးဟု စိတ်ထဲက ရေရွတ်မိသည်။

‘သစ်ပင်’သီချင်း ဆိုနေသည့်အချိန်ကျမှသူမကို သတိရကာ စင်အောက်မှာ အကဲခတ် ရှာကြည့်မိသည်။ သူမ မရှိပါ။ သူမ မရှိ သည်မှာ အစဉ်အလာ နယ်ရှိုးများအတိုင်းပဲ ဖြစ်သည် မှန်သော်လည်း၊ ယခုပွဲကတော့ သူမ ဤမြို့မှာ ရှိလျက်နှင့် မရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။ သူမ တကယ်စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသလား၊ သို့မဟုတ် စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားပါသည်ဟု ကျွန်တော်သိစေလိုသည့် ရည်ရွယ်ချက်လား... ကျွန်တော်မခန့်မှန်းနိုင်ပါ။ မိန်းမများ၏ စိတ်ကို ကျွန်တော်မခန့်မှန်း တတ်ပါ။ ခန့်မှန်းရအခက်ဆုံးမိန်းမမှာ သူမဖြစ် ပါသည်။

“ဘယ်တော့ပြန်မှာလဲ အုပ်စိုး”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော် မနက်ဖြန်မနက်ပြန်မှာပါ”

“ဓာတ်ပုံလေး တစ်ကွက်လောက် ရိုက်မယ်နော်”

မြသီတာကို လိုက်ရှာသောအခါ အဝေးမှ အပြုံးမျက်နှာကို သာ မြင်တွေ့ရသည်။ လူအုပ်ကြားထဲ ကျွန်တော် နောက်တစ်ကြိမ် ညပ်သွားပြန်၏။

“အုပ်စိုးရေ... တို့ပြန်ပြီဟေ့”

သက်နိုင်၏အသံ။ ကျွန်တော် ကမန်းကတန်း အသံလာရာ မော့ကြည့်ကာ လက်မြှောက်ပြလိုက်သည်။

“အေး... အေး၊ မနက်မှ အေးဆေးတွေ့မယ်”

သက်နိုင်တို့နှင့်အတူ မြသီတာပါ ပါသွားသလား ကျွန်တော် မသိပါ။ ကျွန်တော့်ဘေးမှာ လူနည်းနည်းရှင်းသွားသည့်အချိန်၌ မြ သီတာကို မမြင်မိတော့ပါ။

“အုပ်စိုး... ဟိုတယ်ပြန်မှာလား၊ စိန်ပန်းထဲ သွားမှာလား”

ကိုဝင်းအောင် ကျွန်တော့်အနားသို့ ကပ်လာ၏။

“ဟာ... ဖေဖေရော၊ ကျွန်တော် ဖေဖေနဲ့လိုက်အိပ်မှာ”

ခဏကြာတော့ ဖေဖေ ကျွန်တော့်ဆီ ရောက်လာပါသည်။

“ဖေဖေ”

ဖေဖေက ပြုံးလျက် ကျွန်တော့်အား သူ့ရင်ခွင်ထဲသို့ ခပ်ကြမ်း ကြမ်း ဆွဲဖက်လိုက်သည်။ ကျွန်တော် ဘယ်လိုမှ မမျှော်လင့်သော အတွေ့အကြုံမို့ ကျွန်တော်အမ်းတမ်းတမ်းဖြစ်သွား၏။ ခဏအတွင်း ကျွန်တော် လှိုက်ခနဲ ဟာသွားသည့် ခံစားချက်ဖြင့် ဖေဖေကို ခပ် တင်းတင်း ပြန်ဖက်ထားလိုက်မိသည်။ ဖေဖေ့ဈာန်ကင်အင်္ကျီမှ သံ မဏိကြယ်သီးများ ကျွန်တော့်ရင်ဘတ်သို့ လာ၍စူးသည်အထိဖြစ် သည်။ ကျွန်တော့်ရှေ့မှ ခန်းမ၏ မြင်ကွင်းသည် ဝေဝါးသွား၏။ စကားသံများလည်း ရုတ်တရက် တိုးတိတ်သွားသည်။ ကျွန်တော် အနည်းငယ် ကျေနပ်စွာ ရယ်မောလိုက်မိသည်ထင်သည်။

ထို့နောက် ဖေဖေက ကျွန်တော့်ကို သူ့ရင်ခွင်ထဲမှ တွန်းထုတ် လိုက်၏။

“ကဲ... ငါ့အိမ်လိုက်မယ်ဆို၊ သွားကြမယ်။ ဟိုမှာ လာခေါ်တဲ့ ကား စောင့်နေတယ်”

“ခဏလေး ဖေဖေ၊ ကျွန်တော် ကိုဝင်းအောင်ကို မှာစရာရှိ လို့၊ ကိုဝင်းအောင်...”

ကိုဝင်းအောင်သည် တီ.ဝိုင်းသမားများအား စီစဉ်ညွှန်ကြား နေရာမှ ကျွန်တော့်ဆီ ခပ်သွက်သွက်ရောက်လာ၏။

“သွားတော့မလား အုပ်စိုး”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော်အခန်းထဲဝင်ပြီးတော့ ပစ္စည်းတွေသိမ်းပေးထားပါဦး၊ အိတ်ထဲ ထည့်ပေးထားနော်”

“အေးပါကွာ... သွားပါ၊ ငါ့လုပ်ထားလိုက်ပါမယ်”

“ဟကောင်ရ... ကိုယ့်ပစ္စည်းတော့ ကိုယ်သိမ်းဖို့ကောင်တာပေါ့ကွ၊ လာ... အခုသွားသိမ်းရအောင်၊ သိပ်မှမဝေးတာ”

ဖေဖေက ကိုဝင်းအောင်ကို အားနာဟန်ဖြင့် ကျွန်တော့်အား မျက်နှာထားဖြင့် မာန်မဲသည်။ ဖေဖေအကြည့်ကို ကျွန်တော်သိပါသည်။ ဘာမှအသုံးမကျသော လူပေါ့လူလွင့်တစ်ယောက်ဟု စွပ်စွဲလိုသောအကြည့်ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် ဖေဖေကို ပြုံး၍ ဖြေရှင်းရသည်။

“မဟုတ်ဘူး ဖေဖေရ၊ အိတ်နှစ်အိတ်ထဲ ပစ္စည်းတွေ အကုန်ဆုံးဖို့ဆိုတာ တကယ်မလွယ်တဲ့အလုပ်၊ ကျွန်တော် အတန်တန်ကြိုးစားကြည့်ပြီး ပြီ၊ မရဘူး။ ကိုဝင်းအောင် အမြဲထည့်ပေးနေကျ၊ ကျွန်တော်ထည့်ရင် ပစ္စည်းတွေ၊ အင်္ကျီတွေ ဆုံကို မဆုံဘူး”

“ဟ... အလာတုန်းက ဆုံရင် အပြန်လဲ ဆုံရမှာပေါ့ကွ၊ မင်းဟာက မဟုတ်သေးပါဘူး”

“အလာတုန်းကတော့ ဆုံတာပဲလေ”

ကိုဝင်းအောင်က ကျွန်တော့်ကို ဖျတ်ခနဲ ကြည့်ပြီး ပန်းတွန့်၏။ တစ်ခုခု ပြောချင်ပြီး မပြောဘဲ မျိုသိပ်လိုက်ဟန် ဖြစ်သည်။

“ဒီလာတော့ ကိုဝင်းအောင်ပဲ ထည့်ပေးရသလား”

“မဟုတ်ဘူး ဖေဖေ”

ကျွန်တော် ရှေ့ဆက်ပြောဖို့ အားယူလိုက်ပြီးမှ အမှန်အတိုင်း ဖွင့်ပြောလိုက်သည်။

“နူးနူး ထည့်ပေးတာ”

ဖေဖေ လှည့်ထွက်သွားတော့ ကျွန်တော် ကိုဝင်းအောင်ကို လက်ပြပြီး ဖေဖေနောက်မှ ကမန်းကတန်းလိုက်သွားရသည်။ ဖေဖေတော်တော် ဒေါသထွက်သွားပုံ ရပါသည်။

ဖေဖေအိမ်ရောက်တော့ ကျွန်တော် ဝတ်ထားသည့် အဝတ်အစားများကိုချွတ်ပြီး ဖေဖေအဝတ်ဟောင်းများကို ဝတ်ရသည်။ ဖေဖေနှင့် ကျပ်ပြီး မဝတ်ဖြစ်တော့သော တီရှပ်သည် ကျွန်တော်နှင့် အတော်ပဲ ဖြစ်၏။ မီးပူတိုက်မထားသော တီရှပ်သည် ပြန့်ပြူးမနေဘဲ အနည်းငယ် တွန့်နေသည်။ လျှော်ပြီးသား လတ်ဆတ်သောရနံ့သာ မကဘဲ ရနံ့တစ်ခုခု ပါနေသလို၊ အင်္ကျီကို ဝတ်ပြီးမှ ကျွန်တော်ကို ကာ နမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ဖေဖေက ကုလားထိုင်တစ်ခုတွင် ဝင်ထိုင်ရင်း ကျွန်တော့်အပြုအမူကို မျက်မှောင်ကြုတ်လေသည်။

“ဖေဖေအင်္ကျီက ဆပ်ပြာမစင်ဘူးထင်တယ်”

ကျွန်တော် မှတ်ချက်ချလိုက်သည်။

“အချဉ်မလုပ်နဲ့ ဟေ့ကောင်... ငါ တစ်သက်လုံး ကိုယ့်အဝတ်ကိုယ်လျှော် ဝတ်လာတာ၊ မင်းလိုသူများနှာခေါင်းနဲ့မှ အသက်ရှူတတ်တဲ့ကောင် မဟုတ်ဘူး”

ဖေဖေက ဟောက်တော့ ကျွန်တော် ပခုံး တွန့်ကာ မျက်နှာ ချင်းဆိုင် ထိုင်ခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်၏။ ဖေဖေက စီးကရက် တစ်လိပ် ထုတ်ပြီး ပါးစပ်မှာ တပ်လိုက်သည်။

“ဖေဖေ ဆေးလိပ် ဘယ်နှစ်လိပ်ရှိပြီလဲ”

“ဘယ်သိမလဲကွ၊ ငါက သောက်သမျှ ရေထားတဲ့ကောင်မှ မဟုတ်တာ”

သည်ကနေည ဖေဖေနှင့် စကားပြော အပေါက်အလမ်း တည့် တော့မှာမဟုတ်၊ ကျွန်တော်သိသည်။ ဖေဖေ မီးခြစ်လိုက်စမ်းရှာ ကြည့်နေသည်ကို ကျွန်တော် ခပ်တည်တည်ပင် ကြည့်နေမိ၏။ ထို့နောက် ဖေဖေက ထိုင်ရာမှ ကိုယ်ကို အနည်းငယ် ကြွကာ ဘောင်းဘီ အိတ်ထဲမှ မီးခြစ်ကို ထုတ်ယူလိုက်၏။ ထို့နောက် မီးခြစ်ကို မခြစ်သေးဘဲ ခဏစိုက်ကြည့်နေသည်။

“ဒါ ငါ့မီးခြစ်မဟုတ်ဘူး”

သူ့ဟာသူ ခပ်တိုးတိုး ရေရွတ်သည်။ ဟိုတုန်းကတည်းက ဖေဖေသည် သူ့မီးခြစ်မဟုတ်သော မီးခြစ်များကို အိတ်ထဲ ခဏခဏ မှားထည့်တတ်သည့် အကျင့်ရှိ၏။ ဤအကျင့် ယခုထိ ပျောက်ဟန် မတူပါ။ ဖေဖေအိမ်မှာ သူများဆီက မီးခြစ်တွေ ခဏခဏ ရောက်ပြီး ထိုမီးခြစ်များ ခဏခဏလည်း ပျောက်တတ်သည်။

“ဒါ နီလာမီးခြစ်ပဲ”

ကျွန်တော် ပေဖေကို တစ်ချက်စိုက်ကြည့်လိုက်သည်အချိန် တွင် ဖေဖေက မီးခြစ် ခြစ်ကာ ဆေးလိပ်မီးညှို့လိုက်ပါသည်။ ဇစ်ပို

မိ ခြစ်ကလေး ဖြစ်သည်။ မိ-တောက်ကို ဖေဖေက လေနှင့် မှုတ် ကြည့်၏။ မီးညွန့်က ယိမ်းယိုင်ပြိုလဲသွားသော်လည်း မီးမငြိမ်ပါ။ ဖေဖေ တစ်ချက်ရယ်လိုက်သည်။

“တကယ့်ကောင်ပဲကွ... နော်”

ဖေဖေသည် ဆေးလိပ်များ၊ မီးခြစ်များကို စိတ်ဝင်စားသူ ဖြစ်သည်။ မီးခြစ်ကို ထောက်ခနဲ ပြန်ပိတ်လိုက်ပြီး စားပွဲပေါ် ပစ်တင် လိုက်သည်။

“ဇစ်ပိုမှန်ရင် ဝင်း (နံဒ်) ပရ (ဖ်) ဖြစ်ရမယ်ကွ”

ဖေဖေဧည့်ခန်းသည် မနေ့ကထက် ပို၍ ရှင်းလင်းနေသည်။ စာအုပ်ပုံများ လျော့သွားခြင်းကြောင့် ဖြစ်လိမ့်မည်။ နံရံထောင့်များ နှင့် မျက်နှာကြက်တွင် ပင့်ကူမျှင်များ တွယ်နေ၏။ နံရံကပ်စာ အုပ်စင်တန်းများတွင် ဖုန်တက်နေသော စာအုပ်များစွာရှိသည်။ ကျွန်တော့်ရှေ့က စားပွဲခုံတွင် ဆေးလိပ်ပြာခွက် ရှိသော်လည်း ပြာတွေ က စားပွဲပေါ်မှာ အနှံ့အပြား...။ မြေပဲလှော်ခွံ အစအနများကိုလည်း တွေ့ရသည်။ စားပွဲအောက်က သစ်သားဆင့်ကလေးပေါ်တွင် သတင်းစာဟောင်းများ၊ မဂ္ဂဇင်းဟောင်းများနှင့်အတူ ဘာမျှ မဆီဆိုင်သော ငှက်ပျောသီးခွံ အခြောက်များကို မြင်ရသည်။ ကျွန်တော် ပြုံးမိသည်။ ဧည့်ခန်း ကြိုးတန်းပေါ်မှာ အဝတ်တချို့ တွဲလောင်းချိတ် နေသည်။

“မင်း ဇစ်ပို ကြော်ငြာ တစ်ခု ကြားဖူးလား၊ အမေရိကန်မှာ ကြော်ငြာတာလေ”

ကျွန်တော် တစ်ချက် နားလျှံသွားပြီး ခေါင်းယမ်းပြလိုက်သည်။

“ဇစ်ပိုမီးခြစ်ကို မီးတောက်နေတဲ့အတိုင်း လေယာဉ်ပေါ်က နေ အောက်ကို ပစ်ချလိုက်တာ ဟိုးအောက်က မြေပြင်ပေါ်က ဆိုင်ကယ်သမားက ဆီးဖမ်းပြီး စီးကရက် မီးညှိလိုက်တယ်၊ အောက်ရောက်တဲ့အထိ မငြိမ်းဘူးပေါ့ကွာ”

ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။ မီးခြစ်တွေ၊ ဆေးလိပ်တွေ ကျွန်တော် စိတ်မဝင်စားပါ။ ဖေဖေကကျွန်တော် စိတ်မပါသည်ကို သတိထားမိသွားသည်။

“မင်းပင်ပန်းရင် သွားလဲ့နေချည်တော့လေ၊ တစ်ညလုံးလှုပ်ရှား ခုန်ပေါက် အော်ဟစ်နေရတာ၊ သွား... သွားအိပ်ချည်၊ မင့်အခန်း ရှင်းပြီးသား၊ မွေ့ရာခင်းထားတယ်ကွ... အသစ်စက်စက်ပဲ”

ဖေဖေအိမ်မှာ ဟိုတုန်းက မွေ့ရာမရှိ၊ ဖေဖေနှင့် ကျွန်တော်သည် မွေ့ရာဖြင့်အိပ်သူများ မဟုတ်ကြပါ။ မနေ့ကလည်း ကျွန်တော့် ခုတင်ပေါ်မှာ မွေ့ရာ မမြင်မိပါ။ သည်နေ့မှ ဖေဖေ ဝယ်လိုက်ဟန်ရှိပါသည်။ ကျွန်တော် ဖေဖေကို ပြုံးကြည့်လိုက်၏။

“ရတယ် ဖေဖေ... ကျွန်တော် မအိပ်ချင်သေးပါဘူး”

“မင်းအလုပ်က ပင်ပန်းလွန်းတယ်ကွ၊ ဒီအတိုင်းသာ ဝမ်းမင်းနံ့ရှိတွေ မင်းခဏခဏဆိုရရင် မင်းအသက်တိုသွားနိုင်တယ်၊ မသက်သာဘူးနော”

ကျွန်တော် အနည်းငယ် ရယ်မောလိုက်မိ၏။

“ဖေဖေ အိမ်ထောင်ပြုဖို့ကောင်းတယ်ထင်တယ်”

“ဘာကွ...”

“ဖေဖေအသက်က အငယ်လေး ရှိသေးတာ၊ ဖေဖေအိမ်မှာ အိမ်ရှင်မ တစ်ယောက် လိုနေပြီ”

ဖေဖေက ကျွန်တော့်ကို အသံမထွက်ဘဲ ပါးစပ်လှုပ်၍ ဆဲလိုက်ပါသည်။

“ဖေဖေ အိမ်ထောင်ပြုလို့ ဖေဖေဟာ မေမေ့အပေါ် သစ္စာမရှိဘူး ဘာညာ စွပ်စွဲမယ့်၊ ကဲ့ရဲ့မယ့် လူတစ်ယောက်မှ မရှိဘူး ဖေဖေ၊ ဖေဖေ မေမေ့ကို ချစ်ခဲ့တာလဲ ကျွန်တော်သိတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဖေဖေ နောက်ထပ် နှစ်တွေအများကြီး နေရဦးမှာ၊ ဖေဖေအိမ်ကိုရော ဖေဖေကိုရော ထိန်းသိမ်းမယ့် အိမ်ထောင်ရှင်မ ကောင်းတစ်ယောက်ကို ဖေဖေ ယူလိုက်ဖို့ ကောင်းတယ်”

ဖေဖေက စီးကရက်ကို သဲကြီးမဲကြီး ရှိုက်ဖွာရင်း ကျွန်တော့်ကို မျက်မှောင်ကြုတ် ကြည့်၏။

“ငါ့အိမ်ကိုလဲ ငါထိန်းတတ်တယ်၊ ငါ့ကိုယ်ငါလဲ ထိန်းတတ်တယ်”

“တစ်နေ့ကို ဖေဖေ စီးကရက်ဘယ်နှစ်လိပ်ပဲ သောက်သင့်တယ်လို့ စည်းကမ်းလုပ်ပေးမယ့် မိန်းမမျိုး ဖေဖေမှာ ရှိသင့်တယ်လို့ ကျွန်တော်ထင်တာပဲလေ”

“ငါ့အဲလိုလာ ချုပ်ချယ်ရင် နားရင်းပိတ်တီးပစ်မိမှာပဲ”

ထို့နောက် ဖေဖေ ရယ်မောလိုက်၏။ ထို့နောက် ချက်ချင်း ပင် မျက်နှာတည်သွားသည်။

“နေစမ်းပါဦး၊ ငါ အိမ်ထောင်မပြုတာ မင်းအမေကြောင့်လို့ မင်းထင်နေတယ်ပေါ့”

ကျွန်တော် ပခုံးတွန့်လိုက်သည်။ ဒါဖြင့် ဘာကြောင့်လဲ...၊ ကျွန်တော် မမေးပါ။ ဖေဖေ စကားဆက်မလားဟု ကျွန်တော်စောင့် နေခဲ့သော်လည်း ဖေဖေ စကားမဆက်ပါ။

ကျွန်တော်တို့ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားကြသည်။ ကျွန်တော် ကုလားထိုင် နောက်မှိုကို ကျောဆန့်မှိုလျက် မျက်စိခဏမှိတ်ထား လိုက်သည်။ ကျွန်တော့်မျက်စိထဲတွင် အနီရောင်၊ ခရမ်းရောင်၊ အပြာရောင် ဆလိုက်မီးများ ယခုထိ တဖျပ်ဖျပ် လှုပ်ရှားနေဆဲ၊ ဒရမ် ရိုက်ချက်များလည်း ကြားယောင်နေဆဲ။ ခေါင်းထဲမှာလည်း သွေး တဒိတ်ဒိတ် တိုးနေဆဲ...။

“နီလာ လာမကြည့်ဘူး ထင်တယ်”

ဖေဖေစကားကြောင့် ကျွန်တော် ရုတ်ခနဲ မျက်စိပွင့်သွားသည်။ ကျွန်တော် ဖေဖေကို ငေးမောကြည့်လိုက်မိ၏။ သည်နေ့ည ဖေဖေ နူးနူးနာမည်ကို ပြောတာ နှစ်ခါရှိပြီ။

“သူ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားပုံရတယ် ဖေဖေ”

“ဘာကိုတုံး...”

“ဒီနေ့ညနေ ကျွန်တော်တို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်ဟန် မဆောင်ဘဲ နားလည်သွားကြပြီလို့ ကျွန်တော်ထင်တယ်၊ ကျွန်တော် သူ့ကို ခွာထုတ်တော့မယ်ဆိုတာ သူသိသွားတယ်”

“ငါလဲသူ့ကို တော်တော်ပက်စက်တဲ့ စကားလုံးတွေနဲ့ ဝေဖန်

ပစ်လိုက်မိတယ်ကွ”

သို့သော် ဖေဖေမျက်နှာက ဝေဖန်မိသည့် အတွက် စိတ် မကောင်းဖြစ်ဟန် မရှိပါ။

“မင်းတို့နှစ်ယောက် ကင်းကင်းရှင်းရှင်းဖြစ်သွားရင်တော့ မင်းအတွက် သိပ်ကောင်းမှာပဲ”

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ကင်းရှင်းဝေးကွာသွားလျှင် အပျော် ဆုံးလူက ဖေဖေဖြစ်မည်ထင်သည်။ မြသီတာကရော၊ မြသီတာက ဒုတိယ အပျော်ဆုံးလူ ဖြစ်လာလေမလား။

မြသီတာ၏ အပြုံးရိပ်ရိပ် နှုတ်ခမ်းကလေးမှာ ပန်းနုရောင် နှင်းဆီငုံကလေးနှင့် တူသည်။ ဖူးရာမှ ပွင့်အာလုဆဲဆဲ နှင်းဆီငုံ ကလေး။ ထိုနှင်းဆီငုံကလေး၏ ပွင့်ဖတ်များမှာ နူးညံ့ကာနွေးထွေး နေခဲ့သည်။ နောက်ပြီး နှင်းဆီ ဝတ်ဆံ ဝတ်ရည်မှုန်ကလေးများ၏ စိုစွတ်ချိုမြသော အရသာ။ သီတာ...၊ ကျွန်တော် သီတာ့ကို လွမ်းနေ တုန်းပဲလား...။

ကျွန်တော့် ရင်ထဲမှာ နွေးထွေးစွာ လှုပ်ခတ်သွား၏။ နှုတ် ခမ်းများ ခြောက်သွေ့လာသည်။ သီချင်း ဘယ်နှစ်ပုဒ် ကျွန်တော် ဆိုခဲ့ရသလဲ၊ နှစ်ဆယ့်ရှစ်ပုဒ်လား၊ သုံးဆယ်လောက်လား...။ ကျွန် တော် ၈၀၀ မသောက်ခဲ့ရသေးဘူး ထင်သည်။

“ကျွန်တော်တို့ တစ်ခုခုသောက်ရရင် ကောင်းမယ်ဖေဖေ၊ ဘာရှိလဲ”

“ကော်ဖီ...”

ဘီယာဟု မျှော်လင့်ထားသော ကျွန်တော်သည် ကော်ဖီဟု
သောစကားကြောင့် နှာခေါင်းရှုံ့သွားမိ၏။ သို့သော် ကော်ဖီလည်း
မဆိုပါ။

“သောက်မလား၊ ဖေဖေ သွားဖျော်လိုက်မယ်”

“ရတယ်ဖေဖေ... ကျွန်တော် သွားဖျော်မယ်”

ဖေဖေမီးဖိုချောင်မှာ မနေ့ကထက်ပင် ရှုပ်ပွနေ၏။ စားပွဲပေါ်
က ဓာတ်ဘူးထဲမှာ ရေနွေးအပြည့်ရှိနေသည်။ ကြောင်အိမ်ပေါ်မှာ
ကော်ဖီနှင့် ပတ်သက်သည့်ပစ္စည်းကိရိယာ လိုက်ရှာသည်။ တစ်ခုမျှ
မတွေ့။ ကြောင်အိမ်ထဲမှာတော့ မနေ့ညက ဟမ်ဘာဂါများ ခြောက်
ကပ်လျက်ရှိနေဆဲ။ ကော်ဖီမှုန့်ဘူး၊ နို့ဆီဘူး ကျွန်တော် မတွေ့ပါ။

“ဖေဖေ... ဘာမှ မတွေ့ဘူး”

ခပ်ကျယ်ကျယ်အော်လိုက်တော့ ဖေဖေ ရောက်လာသည်။

“နို့ဆီတို့၊ ကော်ဖီမှုန့်တို့...”

“ငါ အရင်ထားတဲ့နေရာမှာပဲ ထားတတ်တာပဲ၊ ဘာမှ အပြောင်း
အလဲ မရှိဘူး။ လေးငါးနှစ်အတွင်း မီးဖိုချောင်ရဲ့ အထားအသိုကို
မင်း မသိဘော့ဘူးဆိုရင်တော့မင်း ပြောင်းလဲတာပဲ ဖြစ်မယ်”

ဆော်ပြီ။ ကျွန်တော် ပခုံးတွန့်၍ ပြုံးနေရသည်။ ပန်းကန်စင်
ပေါ်မှ ကော်ဖီမှုန့်ဘူး၊ သကြားဘူးနှင့် ရေဇလုံလေးထဲ ထည့်ထား
သော နို့ဆီဘူး ဖောက်လက်စကို ဖေဖေ ယူပေးသည်။ ကော်ဖီပန်း
ကန်များ ချပေးသည်။ ကျွန်တော် ဓာတ်ဘူးထဲမှ ရေနွေးကို ပန်းကန်
ထဲ လောင်းချလိုက်၏။ ရေနွေးတချို့ စားပွဲပေါ် ဖိတ်စဉ်ကျသွား

သောအခါ ‘ဆောရီး’ဟု ဖေဖေကို တောင်းပန်လိုက်သည်။ ဖေဖေ
ဘာမှ မပြောပါ။ ရေနွေးထဲသို့ သကြားထည့်၊ ထို့နောက် ကော်ဖီ
မှုန့်တစ်ဇွန်း မောက်မောက် ထည့်လိုက်သည်။ နို့ဆီဘူးထဲ ဇွန်းခပ်
မည့်အချိန်တွင် ဖေဖေက ဟန့်တားသည်။

“ဟေ့ကောင်၊ ကော်ဖီမှုန့်တွေ ပေနေတဲ့ဇွန်းနဲ့ မခပ်နဲ့ကွ၊ အဲဒီ
ဇွန်းကို ကော်ဖီပန်းကန်ထဲ ထည့်မွေ့လိုက်လေကွာ”

ထို့နောက် ဖေဖေက ကျွန်တော့်ကို တွန်းဖယ်ကာ သူ့ကိုယ်
တိုင် ဝင်ဖျော်ပါသည်။

“မင်းအိမ်မှာ ဘယ်လိုစားသောက်နေသလဲ ငါတစ်ခါမှ မမေး
ဖူးဘူး ထင်ပါရဲ့၊ နေရတာ အဆင်ပြေရဲ့လား”

“ပြေပါတယ်၊ ကျွန်တော့်တိုက်ခန်းနဲ့ မျက်စောင်းထိုး နေရာ
လောက်မှာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ရှိတယ်လေ၊ ကြိုက်တာမှာသောက်
ရုံပဲ”

ဖေဖေ ခပ်တိုးတိုးရယ်သည်။

“ထမင်းစားတော့ရော”

“နူးနူးအိမ်က လာပို့တယ်”

ကော်ဖီဖျော်နေသည့် ဖေဖေလက် လှုပ်ရှားမှု ခဏရပ်တန့်သွား
၏။

“နေ့တိုင်းလား”

“အင်း၊ သူ့အိမ်မှာ ကောင်မလေးတွေ ရှိတယ်လေ၊ နူးနူးအိမ်
နဲ့ ကျွန်တော့်တိုက်ခန်းက နီးနီးလေး၊ ဘတ်စ်ကား တစ်မှတ်တိုင်စာ
လောက်ပဲ ဝေးတာ၊ ညစာတော့ သူ့အိမ်မှာ သွားစားတာ များတယ်။

ဒါပေမဲ့ ညနေ ၆ နာရီထိ ကျွန်တော်မလာသေးရင် အခန်းကို ထမင်း ချိုင့် ရောက်လာတာပဲ”

ဖေဖေ သက်ပြင်း ရှိုက်သံမှာ လိုအပ်သည်ထက် ပို၍ ကျယ် လောင်သည်ဟု ကျွန်တော် ထင်သည်။

“အခန်းမှာ မင်းမရှိရင်ကော”

“ကျွန်တော်မရှိလဲ ထမင်းချိုင့်လာပို့ထားတာပေါ့၊ သူ့အိမ် မှာ ကျွန်တော့်အခန်းသော့တစ်စုံရှိတယ်လေ၊ သူကိုင်တာ မဟုတ်ပါ ဘူး၊ ကောင်မလေးတွေ ကိုင်တာ။ ထမင်းလာပို့၊ ပန်းကန်ဆေး၊ ချိုင့် ဆေး၊ အဝတ်လျှော်၊ မီးပူတိုက်၊ ဖုန်လှည်း... ကျွန်တော်က ဘာမှ လုပ်တတ်တာမှ မဟုတ်ဘဲ”

ဖေဖေက ကျွန်တော့်ရှေ့သို့ ကော်ဖီပန်းကန် တွန်းပို့သည်။ ကော်ဖီလျှံကျပြီး အနည်းငယ် စဉ်သွားအောင်ပင် ဆောင့်ကြီး အောင် ကြီး အနေအထား ဖြစ်သည်။

“သောက်...”

ကျွန်တော် ကော်ဖီကို မတ်တတ်ရပ်လျက်က ခပ်သွက်သွက် သောက်ချလိုက်၏။

“အခု ပြန်ရင်ကော မင်းသူ့ဆီက ထမင်းစားနေရဦးမှာလား”

“မစားတော့ဘူးလေ၊ သူ့ဆီလဲ ကျွန်တော် မသွားတော့ဘူး၊ ဆိုင်မှာပဲ စားမယ်”

ဖေဖေက ကျွန်တော့်ကို စိုက်ကြည့်နေသည်။

“တကယ်တမ်း အိမ်ထောင်ပြုရမှာက မင်းကွ၊ လိုအပ်နေတာ က မင်း။ ငါက ကိုယ့်ထမင်း ကိုယ်ချက်စားတတ်တယ်၊ ချက်ဖို့လဲ

အချိန်ရှိတယ်၊ မင်းက ချက်လဲ မချက်တတ်ဘူး၊ အချိန်လဲ လုံးဝမရှိ ဘူး”

ကုန်သွားသော ကော်ဖီပန်းကန်ကို ကျွန်တော် အသာပြန်ချ လိုက်သည်။

“ကျွန်တော်က ဘယ်သူ့ကို ယူရမှာလဲ”

“ဟ... ဘယ်သိမလဲ၊ မိန်းမ တစ်ယောက်ယောက်ပေါ့ကွာ၊ မင်းထက် အသက် ၂၀ လောက်ကြီးတဲ့ အဘွားကြီး မဟုတ်ရင် ပြီး တာပဲ၊ ဘယ်မိန်းမ ကောက်ယူယူပေါ့”

ကျွန်တော် အသံထွက် ရယ်မိသည်။

“မြသီတာဆိုရင်ကော ဖေဖေ”

“စောစောက ကောင်မလေးလား၊ အင်း... မဆိုးပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အရင်က သူက မင်းကို ခေါက်ထားတာမဟုတ်လား၊ အခုမှ မင်း နာမည်ကြီးမှ ပြန်ကပ်တာ စိတ်မချရဘူးထင်တယ်”

ကျွန်တော် အနည်းငယ် အောင့်သွား၏။

“နောက်ပြီး သူ့ပုံစံက တော်တော်ရင့်ကျက်တယ်နော်၊ မင်း လို လှပလှပရှားရှားဖြစ်နေဘူး၊ ဒီတစ်ခါ မင်းထပ်ခံရရင် မကောင်း တော့ဘူး ထင်တယ်၊ ကိုယ်ရှုံးမယ့် စစ်ပွဲ သွားတိုက်မိနေဦးမယ်၊ ကြို တင် ပြင်ဆင်မှုလေးဘာလေး လုပ်သွား”

“မြသီတာဟာ အဲလိုမိန်းကလေးတော့ မဟုတ်ပါဘူး ဖေဖေ၊ သူက ဖြောင့်မှန်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် သူ့ကို မယူဖြစ်ဘူးဆိုရင် ဒါ

သူ့ကိုမယုံလို့မဟုတ်ဘူး၊ သူ့ရဲ့သန့်စင်တဲ့နှလုံးသားနဲ့ကျွန်တော်ရဲ့ညစ်ပေတဲ့နှလုံးသားနဲ့မတန်ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်မိလို့ပဲ”

ဖေဖေက လှောင်သလို ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“မင်းမှာ အားနည်းချက်ကြီးကြီးမားမား တစ်ခုရှိတယ်၊ ဘာလဲ ဆိုတော့ မိန်းမတွေကို လျှော့တွက်တတ်တာ၊ အထင်ကြီးတတ်တာပေါ့ကွာ၊ ဒီမယ် အုပ်စိုး... လောကမှာ ဘယ်မိန်းမမှ မယုံရဘူးကွ၊ သူတို့အတွက် အကျိုးအမြတ်မရရင် ဘာမှမလုပ်ဘူး”

“ဒါဆို ကျွန်တော်က ဘယ်မိန်းမသွားယူရမှာလဲ၊ အခုကျွန်တော့်ဘေးမှာ စိုင်းနေတဲ့ မိန်းကလေးတွေကို ကျွန်တော် ယုံရမှာလား”

“အဲဒီ မိန်းကလေးတွေ မဟုတ်တဲ့ တစ်ယောက်ယောက်ပေါ့ကွာ၊ မင်းရဲ့ကျော်ကြားမှုကို ယစ်မှုးတာမဟုတ်တဲ့ မိန်းမပေါ့၊ မင်းကို ဂရုတစိုက် ပြုစုယုယမယ့် ရိုးရိုးအမိန်းမတစ်ယောက်ပေါ့”

“ကျွန်တော် ချစ်တဲ့ မိန်းမလဲ ဖြစ်ဖို့တော့ လိုတာပေါ့ ဖေဖေရာ”

“မလိုပါဘူးကွာ၊ အချစ်ဆိုတာ လူမှာ ခဏခဏပေါ်ပြီး ခဏခဏပျောက်တာပဲ၊ အရေးမကြီးပါဘူး။ အခုချစ်လဲ နောက်ချစ်ချင်မှ ချစ်တာ၊ အခု မချစ်လဲ ခဏနေ ချစ်လာတတ်တယ်”

ဟာ...။ ကျွန်တော် ဖေဖေအယူအဆကို လုံးဝ အံ့သြသွားမိ၏။ ဘယ်လို အမြင်ကြီးပါလိမ့်။

“အရေးကြီးတာက ခင်ပွန်းကို ပြုစုတတ်ဖို့ပဲ၊ အိမ်ထောင်ထိန်းသိမ်းတတ်ဖို့ပဲ”

“ဒါဆိုရင်တော့ သူနာပြုဆရာမတို့၊ အိမ်ဖော်မကလေး တို့ယူရမှာပဲ”

“ယူပေါ့ကွ၊ သူနာပြုဆိုတာက လူနာတွေပဲ ပြုစုနေလိမ့်ဦးမယ်၊ သူ့အလုပ်သူ မာနကြီးချင် ကြီးဦးမယ်၊ အိမ်ဖော်ပဲ ယူကွာ”

“ဟာမဖြစ်ပါဘူး၊ ဖေဖေနဲ့ ဒီနေ့ည စကားပြောလို့မကောင်းဘူး၊ ကျွန်တော်သွားအိပ်တော့မယ်”

ကျွန်တော် ထထွက်လာသောအခါ ဖေဖေက တဟားဟား ရယ်မောလျက် ကျန်ခဲ့၏။

ကျွန်တော့်အခန်းထဲ ဝင်လိုက်တော့ စားပွဲကလေးပေါ်မှာ စံပယ်ပန်းကုံးလေးငါးကုံးကို တွေ့ရသည်။ တစ်ခန်းလုံး စံပယ်ပန်းနဲ့ မွှေးသင်းနေ၏။ ကျွန်တော်သည် စံပယ်ပန်းကုံးနဲ့ကို အလွန်ရင်ခုန်ရတတ်ပါသည်။ ခုတင်ပေါ်မှာ မွှေးရာနှင့် မွှေးရာဖုံး အိပ်ရာခင်းစ အဖြူဆွတ်ဆွတ်နှင့်၊ အိပ်ရာကလေးမှာ အိပ်ချင်စရာလေးဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် မွှေးရာပေါ် ခြေပစ်လက်ပစ် လှဲအိပ်ချလိုက်သည်။ အေးစက်စက် မွှေးရာကို ကျွန်တော် လက်ဖမိုးများဖြင့် ထိထားပြီး ခဏမျက်စိမှိတ်လိုက်သည့်အခါ မြသီတာ၏ နက်မှောင်သော မျက်ဝန်းလဲ့လဲ့ကလေးများကို မြင်ယောင်လာသည်။

ဟုတ်သလား သီတာ...၊ မင်းဟာ ကိုယ့်ကို နာမည်ကြီးလို့ ပြန်အကပ်ခံတဲ့သဘောလား။

“အုပ်စိုး... ခြင်ထောင် ထောင်အိပ်နော်၊ မနက်လင်းရင် ခြင်ချီသွားခံရလိမ့်မယ်”

ဖေဖေက အခန်းပေါက်ဝမှ လှမ်းအော်သတိပေးသည်။ ကျွန်တော် မျက်လုံးမဖွင့်ပါ။

“ရတယ်ဖေဖေ... နောက်မှ၊ အခု ဒီအတိုင်း အိပ်ဦးမယ်၊ ခဏလေး”

“မဖြစ်ဘူးကွ၊ အဲဒီခဏလေးက တစ်ညလုံး ဖြစ်သွားမှာ၊ ထ အခု ထထောင်လိုက်”

ဟာ... အလုပ်ရှုပ်ပြီ၊ ကျွန်တော် မထဖြစ်ပါ။ ခဏကြာတော့ ဖေဖေ ကျွန်တော့်ခုတင်ဆီ လျှောက်လာသံ ကြားရသည်။

“တယ် ဒီကလေး... ပြောစကား နားမထောင်ဘဲကိုး”

ကျွန်တော့် ခေါင်းအုံးအောက်မှ ခြင်ထောင်ကို ဖေဖေ ဆွဲယူလိုက်သည်။ ကျွန်တော် နည်းနည်းအားနာသွားကာ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်မိ၏။ သို့သော် ကျွန်တော် တကယ်ကို မထချင်တော့ပါ။ အခု ချိန်တွင် ခြင်ချိန်မကလို့ ဒိုင်နိုဆောပဲ ချိန်ချိ ကျွန်တော် ဂရုစိုက်လိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော် ဆက်အိပ်တော့မည်။

“မင်း ရန်ကုန်မှာ ခြင်ထောင်မထောင်ဘဲ အိပ်တာပဲလား”

“အင်း...၊ တစ်ခါတစ်ခါ”

ကျွန်တော့်အခန်းမှာ ခြင် သိပ်မရှိပါဘူး၊ ထိုစကားကို ကျွန်တော် ပြောဖို့ ကြိုးစားလျက် အသံက မထွက်တော့ပါ။ ဖေဖေ ခြင်ထောင် ထောင်ပေးပြီး မွေ့ရာအနားစများဖြင့် စိတ်ရှည်လက်ရှည် ဖိပေးသည်ကို ကျေနပ်စွာ ငြိမ်သက်နေမိသည်။

“မင်း ဒီလောက်ပျင်းနေပုံနဲ့ဆိုရင် မင်း ခုတင်တစ်ခုလုံး ရှုပ်ပွလို့ ရှိမှာပဲ၊ အခုလိုပင်ပန်းတဲ့ ညမျိုးဆို ပိုဆိုးတော့မယ်၊ ငါလဲ မင်းဆီ လာမနေနိုင်၊ မင်းကလဲ ဒီမှာ နေလို့မဖြစ်”

ကျွန်တော် မြဲနေ၍ မရတော့ဘဲ အသံထွက်ပြီး ရယ်၍ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ ဖေဖေသည် ခြင်ထောင်ဇာ၏ တစ်ဖက်တွင် စိုးရိမ်ပူပန်သော မျက်နှာထားဖြင့် ကျွန်တော့်ကို ငုံ့ကြည့်နေ၏။ ဟိုး လွန်ခဲ့သည့် ဆယ်နှစ်၊ ဆယ်ငါးနှစ်လောက်တုန်းက ဖေဖေ မျက်လုံးမျိုး၊ ကရုဏာမျိုး ဖြစ်သည်။

“စိတ်မပူနဲ့ ဖေဖေ၊ နူးနူး ကောင်မလေး တစ်ယောက်ကို အခန်းလာရှင်းပေးခိုင်းလိုက်မယ်၊ အမြဲ သူရှင်းနေကျ၊ သိပ်စိတ်ချရတာ၊ လက်လဲ မဆော့ဘူး၊ စည်းကမ်းလဲ ရှိတယ်”

“အဲဒီကောင်မလေးကို ယူလိုက်ကွာ”

“ဟာ၊ ဖေဖေ...”

ကျွန်တော် ကြိတ်ရယ်မောပြီး တစ်ဖက်စောင်း လှည့်အိပ်လိုက်သည်။ သည်နေ့ည တစ်ညလုံး ဖေဖေ ကျွန်တော့်ကို မိန်းမပေးစားနေတော့မှာ၊ ပေးစားသည့် မိန်းမကလည်း အိမ်ဖော်မ။

ဖေဖေ ခပ်သဲ့သဲ့ ရယ်မောပြီး ကျွန်တော့်အခန်းမီးကို ပိတ်ပေးလိုက်၏။

***

(၆)

နွေးထွေးနူးညံ့သည့် နေရောင်ခြည်သည် သစ်ရွက်စိမ်းနုနု
ကလေးများပေါ် ဖြာကျနေသောအခါ အရွက်ကလေးများ စိမ်းဝါ
ရောင်သန်းနေ၏။

ကျွန်တော် ဝရန်တာတံခါးပေါင်ကို မှီရပ်လျက် ဝရန်တာ
အုတ်လက်ရမ်းပေါ်တင်ထားသည့် ပန်းအိုးကို စိုက်ကြည့်နေမိသည်။
လှပသော ဖက်ဖူးရောင် သစ်ရွက်စိမ်းများသည် နံနက်ခင်းနေ့ခြည်
ဖြင့် လန်းဆန်းလျက်ရှိသည်။ ဤအပင်ကလေးကို ကျွန်တော်ပိုင်
ဆိုင်ထားသည်မှာ တစ်လကျော်ပြီ။ စဉ့်ရည်သုတ် ပန်းအိုးသေးသေး

ကလေးနှင့်ပန်းပင်သေးသေးကလေးသည် ကျွန်တော့်အတွက် အထူး အဆန်း ကစားစရာတစ်ခု ဖြစ်နေခဲ့သည်မှာ တစ်လကျော်ပြီပေါ့။

ထိုပန်းပင်ကလေးကို ကိုခင်မောင်လွင်၏ မိန်းမက ကျွန်တော့် အား လက်ဆောင်ပေးထားခြင်း ဖြစ်သည်။

“အုပ်စိုး... နှင့်အိမ်ခန်းမှာ စိမ်းစိမ်းစိုစို ပန်းပင်ကလေး တစ်ပင်ရှိရင် နှင့်အလိုလို စိတ်ကြည်နူးလာလိမ့်မယ်၊ လာ... ငါ့ဆီကနေ တစ်ခုခု ရွေးယူစမ်း”

ပိန်းပင်၊ ဂမုန်းပင်၊ ကျောက်ခက်ပင် အပင်များစွာကို မဖြူက ပြ၏။ ကျွန်တော်သည် သစ်ပင်နှင့်ပတ်သက်၍ ဘာအတွေ့အကြုံမှ မရှိပါ။ စိတ်လည်း မဝင်စားပါ။ သို့သော် မဖြူ၏သစ်ပင်များကို လိုက်ကြည့်တော့ ဤအပင်ကလေးကို ကျွန်တော် သဘောကျသွားသည်။ ဘာပင်မှန်းလည်း ကျွန်တော် မသိပါ။ ဂမုန်း တစ်မျိုးမျိုးဟု မဖြူက ပြောသည်။ ရွှေလာဂမုန်း၊ ငွေလာဂမုန်း... အဲဒါတွေတော့ မဟုတ်။

ဤအပင်လေး ရောက်လာကတည်းက ကျွန်တော် နံနက်တိုင်း အပင်ကိုနေထုတ်ပြရသည့်တာဝန်တစ်ခုပိုလာ၏။ နံနက် ခုနစ်နာရီမှ ကိုးနာရီခွဲအထိ နေရောင်သည် အပင်အတွက်ကောင်းသည်ဟု မဖြူက ပြောလိုက်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ခုနစ်နာရီမှာ ဝရန်တာသို့ ထုတ်၊ ရေလောင်း၊ ကိုးနာရီခွဲလျှင် အထဲပြန်သွင်း။ အလုပ်ကိစ္စရှိလျှင် ဆယ်နာရီကျမှ အပြင်ထွက်ရသည်။

သစ်ပင်ကလေးကိုသာ နေရောင်ပြုဖို့ တစ်ရက်မျှ မပျက်ကွက်ခဲ့သော်လည်း ကျွန်တော့်အခန်းကို တံမြက်စည်း မလှည်းဖြစ်သည်မှာ ကြာပြီ။ တံခါးပေါင်မှာ မှီရပ်ရင်း အခန်းထဲ လှမ်းကြည့်လိုက်လျှင်တော့ အားလုံးသည် စိတ်ပျက်စရာ မြင်ကွင်းချည်း ဖြစ်သည်။ ရုပ်မြင်သံကြားစက်နှင့် ဗွီဒီယိုပြစက်မှာ ဖုန်တက်နေပြီ။ ခန်းဆီးစများမှာ ဖုန်ရောင်ဖြင့် ညစ်နွမ်းပြီး နဂိုက အစိမ်းနုရောင်ကို မခန့်မှန်းနိုင်တော့ပြီ။ ဆက်တီခုံ ကုလားထိုင်များ၏ အောက်တွင် သဲတချို့၊ ဖုန်တချို့၊ ပင့်ကူမျှင်တချို့၊ စက္ကူစများ၊ ပလတ်စတစ်အိတ်ခွံများ၊ ကက်ဆက်တိပ်ခွေနှင့် ဓာတ်ပြားခွံများပင်လျှင် ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ သည်အတိုင်း ပုံလျက်ရှိသည်။ အရင်တုန်းက ကျွန်တော် နားထောင်လက်စ တိပ်ခွေများကို သစ်သစ်က စီ၍ ထပ်ပေးသွားလျှင် ကျွန်တော် ဒေါသတကြီး ဆူပူငေါက်ငမ်းရတတ်သည်။ ယခုအခါမှာတော့ တိပ်ခွေများကို စီပေးမည့်သူ၊ ထပ်ပေးမည့်သူ မလာတော့ပြီ ဖြစ်သည်။

“နူးနူး၊ ကျွန်တော့်အတွက် ထမင်း ဘာမှ မစီစဉ်ခဲ့တော့နော်၊ ကျွန်တော် ဖြစ်သလိုပဲ စားတော့မယ်” ဟု ကျွန်တော် ယတိပြတ် ကင်းရှင်းဖို့ စတင် ကမ်းလှမ်းခဲ့သည်။

“ထမင်းဟင်းအတွက်ကတော့ အားမနာပါနဲ့ကွယ်၊ ကိုယ့်အိမ်မှာ ကောင်မလေးတွေ အများကြီး၊ မင်း တစ်ယောက်အတွက် သူတို့ ထူးပြီး မပင်ပန်းပါဘူး၊ မစိမ်းကားသင့်တဲ့ ကိစ္စတွေမှာ လိုက်ပြီး စိမ်းကားပြမနေစမ်းပါနဲ့”

သူမက ကျောင်းဆရာမလေသံဖြင့် အထက်ဆီးက ပြုံးပြုံးလေး စီစဉ်လျှင်လည်း ကျွန်တော် သည်းမခံနိုင်ခဲ့။

“မဖြစ်ဘူး နူးနူး၊ နူးနူးထမင်းကို ကျွန်တော် မစားပါရစေနဲ့”

ကျွန်တော်ပြောတော့ သူမ အနည်းငယ် မျက်နှာပျက်သွားပြီးမှ ကြိုးစား၍ ပြုံးခဲ့သည်။

“အေးလေ... မင်းမှန်ပါတယ်၊ ကင်းတယ်ဆိုမှတော့ အစစအရာရာ မဆက်စပ်ရင် ကောင်းတာပေါ့၊ မဟုတ်ဘူးလား။ အကူအညီလိုရင်တော့ ပြောပါကွယ်၊ မင်းရဲ့ ပြဿနာတွေကို သူများက တစ်ဆင့် ကိုယ်သိရတယ် ဆိုရင် မင်းအတွက် ဘာမှ ကိစ္စမရှိပေမယ့် ကိုယ့်အတွက်တော့ ခံစားရမှာ အမှန်ပဲ”

သို့သော်ကျွန်တော် သူမအား ဘာအကူအညီမှ မတောင်းခဲ့ပါ။ သစ်သစ်ကို တိုက်ခန်းသို့ တစ်ပတ်တစ်ခါလောက်ဖြစ်ဖြစ် လွှတ်ပေးဖို့ ပြောမည်ဟု ကြံစည်ခဲ့သော်လည်း ကျွန်တော် ဤအတွေးကို ပြန်ရပ်သိမ်းလိုက်၏။ အဝတ်လျှော်တာများကွာ၊ မလျှော်ဖူးတာမှ မဟုတ်ဘဲ။ အားတင်းပြီး ကျွန်တော် အလုပ်ရှုပ်ကြည့်သည်၊ မရပါ။ ကျွန်တော့်မှာ အချိန်မရှိခဲ့ပါ။ နံနက်ပိုင်း အချိန်ရသမျှတွင်လည်း ကျွန်တော် စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်ရသည်နှင့်ပင် အဆုံးသတ်သွားရလေ့ရှိသည်။ အို... အိပ်ခန်းမှာ သပ်ရပ်ရင် တော်ပြီပေါ့။ ဧည့်ခန်းတွေ၊ မီးဖိုခန်းတွေ ရှင်းနေစရာ မလိုပါဘူး၊ မိန်းမ မရှိတဲ့ အိမ်ပဲ ဒီလောက်တော့ ရှုပ်မှာပေါ့၊ လာတဲ့ ဧည့်သည်တွေ ရှင်းပေးသွားပေါ့ကွာ။

ကိုဝေလင်းတို့ သူငယ်ချင်းတစ်စုလာလျှင် သူတို့က ရှင်းပေးသွားဘဲ ပို၍ပင် ရှုပ်ဖွသွားခဲ့သေးသည်။ တစ်ခါတုန်းကတော့မာရီက စိတ်လိုလက်ရ ရှင်းပေးသွားဖူးသည်။

“အုပ်စိုး... ယူ အခန်းကလေး၊ မြွေမဟုတ်ဘူး ခြင်္သေ့တောင် အောင်းနိုင်တယ်၊ ဘယ်လိုဖြစ်နေလဲ”

“အဲဒါ အခန်းကျယ်တာကိုးကွ၊ ကိုယ်အရင် ဘော်ဒါဆောင်နေတုန်းက ကိုယ့်အခန်း ကျဉ်းကျဉ်းလေး၊ ကျဉ်းတော့ မရှုပ်ဘူး၊ အခု ကျယ်တော့ ဟိုပစ္စည်းထား ဒီပစ္စည်းထားနဲ့ ရှုပ်သွားတာ”

မာရီက မျက်စောင်းထိုးလျက် စားပွဲကုလားထိုင်များကို ရှင်းလင်းသန့်စင်ပေးခဲ့လေသည်။

အခန်းနံရံမှ ပန်းချီကားများတွင် ပင့်ကူမျှင်များ တွယ်နေသည်။ ပင့်ကူအိမ်တွင် ယင်ကောင်တစ်ကောင် ရုန်းရင်းရုန်းရင်း ငြိနေ၏။ ထိုယင်ကောင်မှာ မနေ့တုန်းက ကျွန်တော့် ပေါင်မုန့်ကြော်ကို လာနားသော ယင်ကောင်ပဲ ဖြစ်မည်။ ပထမတော့ ယင်ကောင်ကို ပင့်ကူလက်ထဲမှ လွှတ်မြှောက်အောင် လုပ်ပေးဖို့ စဉ်းစားသေး၏။ သို့သော် ကျွန်တော် ယင်ကောင်တွေကို မုန်းသည်။

မဖြူနှင့် ကိုခင်မောင်လွင် လာတုန်းက ထိုးစိုက်ပေးသွားသော ဘုရားပန်းမှာ ခြောက်သွေ့တွန့်လိမ်နေပြီ။ ဘုရားပန်းကို သည်ကနေတော့ သွန်ပစ်လိုက်မယ်၊ ပန်းအိုးကို မှောက်ထားလိုက်မယ်ဟု စဉ်းစားသော်လည်း ပျင်းရိငြီးငွေ့စွာပင် မေ့မေ့လျော့လျော့ထားခဲ့သည်ချည်း ဖြစ်သည်။

ဖေဖေ ပြောသလိုအိမ်ဖော်မလေးတစ်ယောက်လောက်ကောက်
ယူပစ်လိုက်မှ ထင်ပါရဲ့ ဖေဖေ။ မာရီကိုတော့ ကျွန်တော်ယူလို့ဖြစ်
မှာမဟုတ်ပါ။ မာရီမှာ မောင်နှမတွေလည်း အများကြီး၊ မာရီအဖေ
ကြီးက သူတစ်ပါးအပေါ် အလွန်စိတ်အားထက်သန်နေသူ ဖြစ်သည်။ ကျွန်
တော် ဤထောင်ချောက်ထဲ မကျချင်ပါ။ အထူးသဖြင့် ကျွန်တော်
အရန် ဂစ်တာသမားလေးဘဝဖြင့် ရှိုးတွေမှာ အလှည့်စောင့်ပြီးလိုက်
တီးနေရချိန်တုန်းက အဘွားကြီး၏ ဆက်ဆံမှုများကို ကျွန်တော်
မမေ့ပါ။

သီတာ...။

ကျွန်တော် မြသီတာထံ စာရေးနေခဲ့သည်။

“မောင်... သီတာ့ကို မမေ့ဘူး”

ချစ်သူဟောင်းတစ်ယောက်ကို ပြန်ပိုးရသော အလုပ်မှာ တွေး
ကြည့်လျှင် တော်တော် ရင်ခုန်စရာကောင်းသည်။ ကျွန်တော်နှင့်
ဝေးနေသည့်ကာလများတွင် မြသီတာ၏ အနီး၌ ဘယ်သူရှိခဲ့သလဲ
ဟု ကျွန်တော်မေးကြည့်ချင်သည်။ သူ အမှန်အတိုင်း ဖြေပါ့မလား။
ကျွန်တော့်နှာခေါင်းထဲမှာ ညှော်နဲ့တစ်ခုခုရသည်။ ခြစ်တူးသည့်
အနံ့၊ ဘယ်အိမ်ကများ...၊ ဟာ... ကျွန်တော် မေ့နေခဲ့တာပါလား။
ကျွန်တော် မီးဖိုပေါ်မှာ ကြက်ဥပြုတ်အိုး တင်ထားခဲ့သည် မဟုတ်
လား။

သွားပြီ...။

ကျွန်တော် မီးဖိုဆီသို့ အပြေးအလွှား ရောက်သွား၏။ မီးဖို
အဝင်ပေါက်တွင် ကန့်လန့်ခံနေသော တံမြက်စည်းကို ကျွန်တော်
ခလုတ်တိုက်ပစ်ခဲ့သည်။

ဒန်အိုး တစ်ခုလုံး ရေလုံးဝ မရှိတော့ဘဲ ခြောက်ကပ်တူးခြစ်
နေပြီ။ ကျွန်တော် မီးခလုတ် ပိတ်ပစ်လိုက်ပြီး ဒန်အိုးထဲ ငုံ့ကြည့်
သောအခါ ကြက်ဥ လေးလုံးသည် အခွံတွေ ကွဲအက်ပြီး အောက်
ခြေက တူးနေပြီ ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောမိသည်။ ကျွန်တော်
ဘာဖြစ်လို့ သည်လောက် နမောနမဲ့ နိုင်ရတာပါလိမ့်။ ငတ်ပြီပေါ့
မနက်စာ။ ပေါင်မုန့်တို့၊ ကိတ်မုန့်တို့ကို ကျွန်တော် ငြီးငွေ့လှပြီ။

ငယ်ငယ်တုန်းက ကြက်ဥပြုတ်ရင်း အိမ်ရှေ့မှာ ဂစ်တာထွက်
တီးနေတုန်းက တစ်ခါ သည်လိုဖြစ်ခဲ့ဖူးပြီ။ အဲသည်တုန်းက ကျွန်
တော် ဖေဖေ မသိမီ ကြက်ဥတွေ အပြေးအလွှား သွားဝယ်ပြီး ပြန်
ပြုတ်ထားခဲ့ရသည်။ ကြက်ဥ အတူးအခြစ်များနှင့် ကော့လန်သွား
သော ဒန်အိုးကို နောက်တစ်နေ့ကျမှ ဖေဖေ တွေ့သွားခဲ့၏။ သည်
တုန်းက တစ်နာရီလောက် ဖေဖေ အကြိမ်းအမောင်းကို ခံနေရသည်။

“ဒီလောက် နမောနမဲ့ နိုင်တဲ့ကောင်၊ လောကမှာ ဘာများသုံး
ဖြစ်ဦးမှာတဲ့လဲ၊ ငါမြင်ယောင်ပါသေးတယ်၊ မင်းဘဝကြီး ကမောက်
ကမ ဖြစ်ကုန်မှာ”

ဖေဖေ နိမိတ်ဖတ်သလို ကျွန်တော့်ဘဝ ကမောက်ကမ မဖြစ်
ခဲ့ပါ။ ကျွန်တော် ဒန်အိုးကို လက်ဆေးကန်ထဲ ချကာ ရေဖွင့်ချလိုက်

၏။ ဒန်အိုးက မြည်တာလား၊ ကြက်ဥတွေက မြည်တာလား...က
ဖျောက်ဖျောက်အသံတွေ မြည်သွားသည်။

နောက်ဆုံးတော့ ရေခဲသေတ္တာထဲက စထရော်ဘယ်ရီကိတ်
သုံးခု ထုတ်စားပြီး ရေအဝသောက်ပစ်လိုက်သည်။

သည်ကနေ စတူဒီယိုမှာ အသံသွင်း ဂျူတီသုံးခုရှိသည်။ ကျွန်
တော် ရှိနေဖို့ လိုလိမ့်မည်။ နေ့လယ်စာရော၊ ညစာရော အပြင်မှာ
စားရမှာ သေချာသည်။

ကျွန်တော် အချိန်ခဏ ရတုန်း အဝတ်လျှော်ရလျှင် ကောင်း
မည်။ ကျွန်တော့် နှစ်ပတ်စာ အဝတ်များကို ကျွန်တော် မလျှော်ရ
သေးပါ။ အဝတ်ခြင်းကို ကြည့်ပြီး စိတ်ပျက်သွား၏။

မဖြူလွတ်ပေးသော အဘွားကြီးကို ပြန်ခေါ်ရလျှင် ကောင်း
မည်။ ထိုအခေါ်ကြီးသည်ချိုင်းပတ်စော်နံသော်လည်း အဝတ်လျှော်
ပြီး မီးပူတိုက်ရာတွင်တော့ စနစ်ကျလေသည်။

ကျွန်တော် တယ်လီဖုန်းဆီ လျှောက်သွားစဉ်မှာပင် တယ်လီ
ဖုန်း မြည်လာသည်။ ကိုင်လိုက်ရလျှင် ကောင်းမလား၊ နံနက်အချိန်
တယ်လီဖုန်းများသည် အလုပ်ကိစ္စများ ဖြစ်သည်။ အို...မကိုင်တာပဲ
ကောင်းပါတယ်။ ဒရင်းဘက်(ဒ်) ပေါ် ကျွန်တော် ပစ်လွဲချလိုက်၏။
မြသီတာထံ ရေးလက်စစာရွက်လေးကို ကောက်ဖတ်လိုက်သည်။

“ဟလို... အုပ်စိုးရဲ့အခန်းကပါ ခင်ဗျာ၊ အုပ်စိုး အိမ်မှာမရှိ
ပါဘူး၊ ကျေးဇူးပြုပြီး သတင်းလေးတစ်ခု ချန်ထားပေးခဲ့ပါ”

“အုပ်စိုး... ကိုယ် နီနီဇော်ပါ”

နူးနူး၏အသံကို ကျွန်တော် မကြားရတာကြာပြီ။ သူမ၏
အသံသည် ယခုမှ ပို၍ မာကျောသွားသည်ဟု ထင်သည်။ ဟိုတုန်း
က ကျွန်တော့်အလုပ်ရှင်ဘဝတုန်းက အသံမျိုးများလား။

“ကိုယ့်အသံ မြူးစေခံ ပရိုဂျူဆာတစ်ယောက်က စတူဒီယို
မှာ ရက်ချိန်းတောင်းခိုင်းတဲ့ ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ပြောစရာရှိတယ်၊
ကိုယ် အခုရုံးသွားတော့မလို့ ကိုယ့်ဆီ ဖုန်းဆက်ပါ... အခုဆက်
နော်”

သွားစမ်းပါ။ စတူဒီယိုမှာရက်ချိန်းတောင်းတာ မန်နေဂျာနဲ့
ပြောပေါ့။ ကျွန်တော့်ထက် ပိုပြီး မန်နေဂျာက လုပ်ငန်းအစီအစဉ်
ပိုသိပါတယ်။

ကျွန်တော် စာရွက်ကို ရင်ဘတ်ပေါ်တင်ပြီး အကြာကြီး ငြိမ်
သက်နေမိသည်။

ကျွန်တော့်အခန်း ရှုပ်ပွနေတဲ့ ကိစ္စ နူးနူးကို စီစဉ်ခိုင်းရင်
ကောင်းမလား၊ မဟုတ်ဘူး၊ မဖြူရဲ့ အဘွားကြီးကို ခေါ်ခိုင်းတာက
ပို၍ အဆင်ပြေမည်။ တော်ကြာ သည်ကိစ္စ ဟိုကိစ္စနှင့် ထပ်ငြိသွား
ခဲ့လျှင်...။

သုံးမြှောင့် ကြိမ်စင်လေးပေါ်မှာ သူမ ငယ်ငယ်က ဓာတ်ပုံ
သည် ဖုန်ရေးရေးထင်လျက် သည်ဘက်လှည့် ထောင်မတ်လျက် ရှိ
သည်။ သူမအသက် ၁၆ နှစ်အရွယ်က ပုံတဲ့။

ဓာတ်ပုံထဲမှာ သူမသည် ကျွဲကော်ကိုင်း ဗျက်မှန်ထူထူနှင့်
ဆံပင် မတိုမရှည်၊ ပုံမကျပန်းမကျနှင့်၊ သို့သော် ရယ်မောနေဟန်

က တကယ့်အဖြစ်ကင်းစင်သော ကလေးမတစ်ယောက်၏ဟန်...။ ကျယ်ပြန့်သော နှုတ်ခမ်းသည် ငယ်ငယ်တုန်းက သည့်ထက်ပို၍ ထူသေးသည်ထင်၏။ နှာရောင်ကောက်ခြင်းသည် မျက်မှန်ကိုင်ကြောင့် လုံးဝမသိသာပဲ ရှိသည်။ သူမပါးပြင်မှာ သနပ်ခါး ပါးကွက် တစ်စွန်းတစ်စကို မြင်ရသည်။ ဘယ်လောက် ရိုးသားလိုက်သည့်မျက်နှာလဲ။ စတီရီယိုအဆိုတော်အလွန်ဖြစ်ချင်ခဲ့သည့်ကောင်မကလေး။

ထိုကလေးမ နီလာသည် နောက်နှစ်ပေါင်း ၂၈ နှစ်အကြာတွင် သစ်တောစိမ်း ဟိုတယ်လ်နှင့် ခရီးသွားအေဂျင်စီများကို ပိုင်ဆိုင်သည့် ခေတ်ပညာတတ် ဂုဏ်သရေရှိ မိန်းမတစ်ယောက် ဖြစ်လာလိမ့်မည် ဟု ဘယ်သူက မျှော်လင့်ခဲ့ဖူးမလဲ။ နာမည်ကြီး အဆိုတော် တစ်ယောက် ဖြစ်အောင် ကောင်လေးတစ်ယောက်ကို အရောင်တင်ပေးခဲ့သည့် အဓိကပံ့ပိုးကူညီသူတစ်ယောက် ဖြစ်လာလိမ့်မည်ဟု မည်သူက မျှော်လင့်ခဲ့ဖူးမလဲ။ ဖေဖေရော မျှော်လင့်ခဲ့ဖူးပါသလား။

အကယ်၍သာ ဤအဖြစ်များကို ကြိုမြင်ခဲ့လျှင် ဖေဖေ နီလာ့အပေါ် သဘောထား ပြောင်းလဲသွားနိုင်မည်လား။

“ဖေဖေဟာ သူ့ရဲ့သစ်ပင်တဲ့ ဖေဖေ...”

ကျွန်တော်မန္တလေးမှ မပြန်မီ ဖေဖေအား ပန်းချီကားနှင့်ပတ်သက်၍ အသိပေးပြောပြခဲ့စဉ်က ဖေဖေမျက်နှာ မှုန်မှိုင်း ရီဝေသွားခဲ့ပါသည်။ ဖေဖေ တော်တော်ကြာအောင် အံ့သြ ငြိမ်သက်သွားခဲ့သည်ကို ကျွန်တော် မှတ်မိသည်။ တော်တော်ကြာမှ စကားဆက်ပြောနိုင်ခဲ့သည်။

“ငါ မှားမှန်းသိသိချင်း ငါ သူ့အိမ် လိုက်သွားပါသေးတယ်ကွာ၊ တောင်းပန်ဖို့၊ နောက်ပြီး တာဝန်ယူဖို့ပါ။ လက်ထပ်ဖို့အထိ ငါ စဉ်းစားပြီးသား။ ဒါပေမဲ့ သူ ငါ့ကို အတွေ့မခံခဲ့ဘူး၊ ငါက ဘာတတ်နိုင်မလဲ၊ နောက်တစ်လလောက်ကြာတော့ ငါ တစ်ခေါက် ထပ်သွားတော့ သူ စစ်ကိုင်းမှာ မရှိတော့ဘူး။”

ဖေဖေမျက်လုံးမှာ နောင်တ ရသည့် အရိပ်သည် ခဏလေးသာ ပေါ်လိုက်ပြီး ချက်ချင်းပျောက်သွားခဲ့ပါသည်။

“ငါက မာနကြီးတဲ့ မိန်းမ၊ စိတ်ထက်မြက်တဲ့ မိန်းမမျိုးကို မကြိုက်ဘူး။”

မေမေသည် အလွန် သိမ်မွေ့ညင်သာသည့် မိန်းကလေးတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ မေမေကိုတော့ ဖေဖေသည် မြင်မြင်ချင်း ချစ်ခဲ့မိသည်ဟု ဆိုပါသည်။

“မိန်းမတွေဆီက ငါတို့ လိုချင်တာကရိကျိုးမှု၊ ကြင်နာမှု၊ ပြုစုယုယမှု...ဒါတွေပဲ၊ ပညာတတ်တဲ့ မိန်းမတွေ ငါက ဘာလုပ်ရမလဲ၊ ချမ်းသာတဲ့ မိန်းမရော ငါက ဘာလုပ်ရမလဲ”

ဖေဖေသည်ဟိုတုန်းကလည်း မိန်းမနှင့် ပတ်သက်လျှင် သည်အမြင်ပဲ၊ ယခုလည်း သည်အမြင်ပဲ။

နီလာ...။

မိမိ မြတ်နိုးတွယ်တာမိသည့် လူတစ်ယောက်ဆီမှ ရိုင်းစိုင်းပက်စက်မှုတစ်ခုသာရရှိလိုက်သည်ဟု ခံစားလိုက်ရသောအခါ သူမဘယ်လောက် နာကျင်ခဲ့ရပါသလဲ။ ကျွန်တော် သူမကို မမေးအပ်

သောမေးခွန် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်အတတ်နိုင်ဆုံး မသိဟန်တော်စွာ ရမည့် အဖြစ်အပျက်တစ်ခု ဖြစ်သည်။ သူမလည်း သတိမရလိုမည့် အဖြစ်အပျက်တစ်ခု ဖြစ်လိမ့်မည်။ ဟုတ်ပါ့မလား...။ သူမသည် သူမ ဘဝထဲက တစ်စုံတစ်ခုကို နုတ်ယူခွင့် ရှိမည်ဆိုလျှင် ဘာကို နုတ်ယူ မည်နည်း။ ဒါကိုတော့ သူမသာ သိပေလိမ့်မည်။

နှုန်း...။

ကျွန်တော် လွဲအိပ်နေရာမှ ရုတ်တရက် ထထိုင်ကာ တယ်လီ ဖုန်း ကောက်လှည့်လိုက်ရသည်။ မဖြူဆီ မဟုတ်ပါ။ သူမထံ ဖြစ် ပါသည်။

“ဟလို...နီနီဇော်ပါ”

“ကျွန်တော်ပါ”

“ရှေ့ရီလားဟင်”

သူမအသံမှာ ပျော့ပျောင်းလျက်ရှိနေသည်ကို အံ့သြစွာ ကြား လိုက်ရသည်။

“ဟုတ်တယ်”

“အေး အေး... တော်ပါသေးရဲ့၊ မင်း အိမ်မှာ ရှိပေလို့။ ဦး ကျော်ဦးကို မင်းသိမှာပါ။ သူက ရှေ့ရီမှာ လွန်ခဲ့တဲ့ ရက် ၂၀က ရက် ချိန်းတောင်းတာ လက်ခံပြီးသားတဲ့။ အဲဒါ မနေ့ကတော့ ဒီလလုံးဝ ရက်အား မရှိဘူးလို့ ပြောလိုက်လို့တဲ့။ အဲဒီကိစ္စ မင်းသိလား၊ ဘယ် လိုဖြစ်တာလဲ”

“ကျွန်တော်မသိဘူး၊ ရှေ့ရီကို ကျွန်တော် မရောက်တာ လေး ရက် ရှိသွားပြီ”

“မင်း အဲလို လွဲထားရင် နာမည်ပျက်သွား လိမ့်မယ်လေ၊ အား ပဲ အချိန်လေးတော့ မျက်နှာသွားပြပြီး ကြပ်မတ်ပေးဦး”

သူမ၏အသံက ချိုသာသော်လည်း ကျွန်တော်သည် မခံနိုင် သည့် စိစဉ်ညွှန်ကြားမှုများ ပါလာ၏။ ကျွန်တော်ကလည်း အဲဒါ ကိုပဲ သည်းညည်းမခံနိုင်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဦးကျော်ဦးနဲ့ ကိုတင်သိန်းနဲ့ နဂိုတုန်းက အတေးအမှတ် ကလေးတွေများ ရှိကြလို့လား၊ ဒါမှ မဟုတ် ဦးကျော်ဦးက ဘာတွေ ပညာသွားပြလဲမှ မသိတာ၊ နူးနူးသိတဲ့အတိုင်းပဲ ဦးကျော်ဦးက နည်းနည်း ထောင်တယ်လေ၊ ကျွန်တော် နေ့လယ်ပိုင်းမှာ အဲဒီကို ရောက်မှာပါ၊ ကျွန်တော် ပြေလည်အောင် ညှိပေးကြည့်ပါဦးမယ်”

“ဒါဖြင့်ဦးကျော်ဦးကို မင်းရှိတဲ့အချိန် လွှတ်လိုက်မယ်၊ ဘယ် အချိန်လောက် ရှိမလဲ”

“နှစ်နာရီကနေ ည ကိုးနာရီထိ”

“အိုကေ”

ကျွန်တော် တစ်ခုခုဆက်ပြောချင်သေးသော်လည်း ဘာပြော ရမှန်း မသိပါ။ သူမ ဖုန်းချသံလည်း မကြားသေးပါ။ ကျွန်တော် အချက် စောင့်နေသလား၊ သို့မဟုတ်...

“နှုန်း...”

“ဟင်”

“ဘာပြောစရာရှိသေးလဲ”

“ဪ...အင်း...မရှိပါဘူးကွယ်၊ မင်း စားရေးသောက်ရေး အဆင်ပြေရဲ့လား၊ အဲဒါ သိချင်တာပါပဲ”

ကျွန်တော် ခပ်သဲ့သဲ့ ရယ်မောမိသည်။

“မပြောဘူး”

“ကိုယ် ထင်ပါတယ်”

“အရေးကြီးတာက အစားမဟုတ်ဘူး နူးနူး၊ အစားက အပြင်မှာ စားလို့ရတယ်၊ အိမ်မှာ အခု မြင်မကောင်းရှုမကောင်း ရှုပ်ပွနေတာပဲ၊ အဲဒါ သစ်သစ်ကို ကျွန်တော့်ဆီ လွှတ်ပေးမလား”

သူမ၏ ပင့်သက်ရှိက်သံကို မသဲမကွဲကြားလိုက်ရသည်။

“မဖြူလွတ်ပေးတဲ့ မိန်းမကရော”

သူမသည် ကျွန်တော့်အခြေအနေတွေကို အစအဆုံး သိနေခဲ့သလိုပါပဲလား။

“အာ...မစွဲဘူး၊ သူ ပြန်ထွက်သွားပြီးတဲ့နောက် အခန်းထဲမှာ ချွေးစော်နံ့ကျန်ခဲ့တာပဲ။ နောက်ပြီး အိမ်သာထဲ ဝင်ပြီး ပြန်ထွက်ရင်လဲ လက်ကို ဆပ်ပြာနဲ့ မဆေးဘူး၊ ကျွန်တော် ကြည့်ထားတာ”

သူမ ခပ်ဟက်ဟက် ရယ်လိုက်၏။

“ဒါနဲ့ သစ်သစ်ရဲ့ နာမည် အရှည်က ဘယ်သူတဲ့လဲ၊ သူက ဘယ်မြို့ကလဲဟင်”

“အလို...”

သူမ၏ လေသံမှာ သရော်တော်တော်ဟန်လား၊ ရွှင်မြူ စ၊ နောက်ဟန်လား မကွဲပြားပါ။

“ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ကျွန်တော် သစ်သစ်ကို လက်ထပ်ရရင် ကောင်းမလားလို့ တစ်ဖက်မှ ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်သံ ကြားရသည်။ ကျွန်တော်ပါ လိုက်၍ ရယ်မောလိုက်မိ၏။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲက တင်းကျပ်မှုများ နည်းနည်း ပြေလျော့သွားသည်။

“ဟုတ်တယ် နူးနူး... ကျွန်တော့်ကို ဖေဖေက ဒီတစ်ခေါက် အကြံကောင်း တစ်ခု ပေးလိုက်တယ်၊ နူးနူးရဲ့ ကောင်မလေး တစ်ယောက်ယောက်ကိုပဲ ယူလိုက်တဲ့”

“အင်း...တယ်တော်တဲ့ အဖေပဲ”

သူမရယ်သံ မပျောက်သေးပါ။

“နူးနူး...ဘယ်လိုလဲ၊ သစ်သစ်ကို လွှတ်ပေးမှာလား”

“သစ်သစ်မှ မရှိတာ၊ နယ်ခဏပြန်သွားတယ်၊ မိဘတွေဆီ လေ။ နောက်တစ်ပတ်လောက်ကြာမှ ပြန်ရောက်မယ် ထင်တယ်၊ နောက်ပြီး ရှေ့ရီ...မင်း သစ်သစ်ကို လက်ထပ်ဖို့ ဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး၊ သစ်သစ်က ဘွဲ့ရရင် ရွာကိုပြန်ပြီး ကျောင်းဆရာမ လုပ်မှာ”

သစ်သစ်ကို ကျောင်းသူတစ်ယောက်အသွင်နှင့် တစ်ခါမျှ မြင်မကြည့်ခဲ့ဖူးသော ကျွန်တော် တော်တော် အံ့သြသွားပါသည်။ သို့သော် သစ်သစ်ကို တကယ်ယူဖို့ စိတ်ကူး ရှိမရှိ ကျွန်တော်မသေချာပါ။

“သစ်သစ်တို့က အရမ်းဆင်းရဲတယ်၊ ပညာသင်ဖို့ ဒီရောက်လာတာလေ၊ တို့က ပညာလဲ သင်ပေး၊ ခိုင်းလဲ ခိုင်း၊ အဝတ်အစားလဲ ဆင်ပေါ့။ သူတို့လေးတွေမှာ ရွာရဲ့ ပညာအဆင့်အတန်းမြင့်ဖို့

ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်လေးတွေ ရှိကြတယ်ကွ။ သူတို့ ဒီဘဝမှာ စိတ်
ဝင်စားတာက ပညာပဲ”

“ဪ...”

“ဒီတော့ တစ်ပတ်စောင့်ပြီးမှ သစ်သစ် ရောက်မယ်ကွယ်။ မင်း
စောင့်နိုင်တယ် မဟုတ်လား”

သူမက ခပ်သဲ့သဲ့ရယ်လျက် မေးနေသည်။ သူမ၏ မျက်နှာ
ထားကို မမြင်ရသော်လည်း ကျွန်တော့်အဖြစ်ကို အလွန်သဘော
ကျနေပုံ ရှိပါသည်။ လက်ထပ်ဖို့ စောင့်နိုင်တာကို ဆိုလိုသလား။
အခန်းရှင်းဖို့ စောင့်နိုင်ရမှာလား။

“မစောင့်နိုင်ဘူး၊ ဒီကနေ့ အခန်းမရှင်းရင် ကျွန်တော်ညအိပ်
ဖို့တောင် နေရာမရှိတော့ဘူးဗျ”

“ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေ”

“ဟိုကောင်မလေး နှစ်ယောက်ထဲက တစ်ယောက်ယောက်
ရော”

“အငယ်မလေး တစ်ယောက်တော့ ရှိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူက
ထမင်းဟင်းပဲ ချက်တတ်တာ အိမ်ထောင်ထိန်းသိမ်းဖို့ မနိုင်သေးဘူး။
အကြီးမက ဒီကနေ့ သူ့မောင်လေး ဆေးခန်း လိုက်ပြရမှာမို့တဲ့၊ ဒီ
နေ့ မလာဘူးတဲ့။ ဒီတော့ ဒီလိုလုပ်ကွယ်၊ တစ်ရက်တော့ ဒရင်း
ဘက်နဲ့ အိပ်လိုက်၊ မနက်ဖြန် အကြီးမကို လွှတ်ပေးမယ်”

“ဟာ... မဖြစ်ဘူး နူးနူးရာ၊ တစ်ယောက်ယောက်တော့ လွှတ်
ပေးပါ၊ တတ်တတ် မတတ်တတ် ကျွန်တော့်ထက်တော့ စိတ်ရှည်
မှာပဲ”

“အင်း... ခက်တော့တာပဲ၊ ဒါဆိုလဲ ညနေကျရင် တစ်ယောက်
ယောက် လာလိမ့်မယ်ကွယ်”

“အငယ်မလေးလား... ရတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်အပြင်
မထွက်ခင် လာမှ ဖြစ်မှာပေါ့၊ နူးနူးတို့အိမ်မှာ သော့မှ မရှိတော့တာ”

သူမ ရယ်မောသံ ကြားရပြန်သည်။

“အငယ်မလေးလဲ မဟုတ်ဘူး၊ အကြီးမလေးလဲ မဟုတ်ဘူး၊
အဒေါ်ကြီးတစ်ယောက် လာမယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအဒေါ်ကြီးက ည
နေ ၅ နာရီမှ အားမယ် အိုကေ...? လျှာမရှည်နဲ့တော့၊ အိမ်မှာ သော့
ဝင်ပေးသွားလိုက်၊ ရှင်းထားပေးလိမ့်မယ်ပေါ့၊ ဟုတ်ပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ သူ့ကို ပိုက်ဆံဘယ်လောက်ပေးလိုက်ရမလဲ၊ ဒါ
မှမဟုတ်...”

“သူက တော်တော်လေးတော့ ကြီးကျယ်တယ်နော် ရှေ့ရို၊
မင်း ပိုက်ဆံပေးရင် သူ စိတ်ဆိုးသွားလိမ့်မယ်၊ နောက်မှ ရှင်းကြ
တာပေါ့”

“ပိုက်ဆံပေးရင် စိတ်ဆိုးရအောင် သူက ဘာရာထူးနဲ့မို့လဲ”

“ဒါတော့ တွေ့မှမေးကြည့်ပေါ့ကွယ်၊ ကိုယ်ဖုန်းချရတော့
မလား၊ ကိုယ်ရုံးမှာ အစောချိန်းထားတာ တစ်ခု ရှိလို့”

“ဪ...”

ကျွန်တော့်လေသံမှ မသင်္ကာဟန်ကိုများ သူမ အကဲခတ်မိ
သွားသလား မသိ၊ သူမ ကျွန်တော့်အား အလောတကြီး ဖြေရှင်းလေ
သည်။

“အလုပ်ကိစ္စပါကွယ်၊ ဒရိုင်ဘာ အရည်အချင်းစစ်တဲ့ အင်တာဗျူးလို့ ပြောရမှာပေါ့”

လွန်ခဲ့သည့်သုံးနှစ်ကျော်က ကျွန်တော်နှင့်သူမ၏အင်တာဗျူးကို ပြန်သတိရသွားသောအခါ အနည်းငယ်လွမ်းဆွတ်သလို ခံစားလိုက်ရသည်။

“ဒရိုင်ဘာလုပ်မယ့်လူက ဘယ်အရွယ်လောက်လဲ နူးနူး”

“အသက် အစိတ်လောက်ပဲ”

ခင်ဗျားတော်တော်...၊ ကျွန်တော့်ပါးစပ်ကို အချိန်မီထိန်းချုပ်လိုက်ရသည်။ အေးလေ၊ ဒါ... ကျွန်တော်နှင့် သက်ဆိုင်သည့်ကိစ္စမှ မဟုတ်ဘဲ။

“သူ့ကို ရန်ကုန်တစ်မြို့လုံး အရှုပ်ဆုံးနေရာကို မောင်းခိုင်းမှဖြစ်မယ် ရှေ့ရဲ့၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ ရန်ကုန်မှာ တစ်ခါမှ ကားမမောင်းဖူးသေးတဲ့ ကောင်လေးတစ်ယောက်ကို ဒရိုင်ဘာအဖြစ် ခန့်ပစ်လိုက်မိမှာစိုးလို့။ ဒီတစ်ခါ ကိုယ်အချဉ်အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး မဟုတ်လား”

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် မည်သူက အရင် စတင်ရယ်မောမိသလဲ မသိတော့ပါ။ အလကားပါ နူးနူးရာ၊ နူးနူး အဲလောက်မအပါဘူး။ ကျွန်တော် ရန်ကုန်မှာ ကားမမောင်းဖူးတာ ခင်ဗျား သိကိုသိနေခဲ့မှာပါ။

“အလကား စတာပါကွယ်၊ ကိုယ့်ဒရိုင်ဘာတွေအားလုံး အသက်ငါးဆယ်ကျော်တွေချည်းပဲ၊ အဲဒါ ကိုယ့်သတ်မှတ်ချက်တစ်ခုပဲ ရှေ့ရဲ့... အဲဒီထဲမှာ မင်းတစ်ယောက်ပဲ ချင်းချက်ပါတာပါ”

သူမ၏ စကားသံတို့တိုးကြောင့် ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ နွေးခနဲခံစားလိုက်ရသည်။ ကျွန်တော် ကြည့်နူးသွားမိသလား၊ မဖြစ်နိုင်ပါ... ကျွန်တော် ရှက်သွားတာပဲ ဖြစ်ရမည်။ ကျွန်တော် ချက်ချင်း စကားလွှဲပစ်ဖို့ ကြိုးစားရသည်။

“ဪ... ဒါနဲ့ နူးနူး... အမျိုးသမီး အဆိုတော်သစ်ကလေး တစ်ယောက်လောက် တင်ပေးဖို့ စိတ်ကူး မရှိဘူးလား၊ ကျွန်တော် သိပ်တော်တဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်တွေ့ထားတယ်... အဲဒါ... ကျွန်တော့်ဆီက ထုတ်ပေးတာနဲ့ စာရင် နူးနူးဆီက လုပ်ပေးတာက ပိုလှသွားမယ် ထင်တယ်၊ ဘယ်နှယ်လဲ...”

“မဖြစ်ဘူးကွ”

သူမ၏ ငြင်းဆိုမှုက မြန်ဆန်လှသည်။ ကျွန်တော်အနည်းငယ် မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်မိသည်။

“ဘာဖြစ်လို့...”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ သစ်တောစိမ်း၊ ပရီရက်ကော့ဒင်း ဆိုတာ မင်းကလွဲပြီး ဘယ်သူနဲ့မှ မသက်ဆိုင်စေချင်လို့ပဲပေါ့၊ မင်းတစ်ယောက်တည်းအတွက်ပဲလေ”

ကျွန်တော့်ရင်ထဲက တစ်စုံတစ်ခုကို ဆွဲထုတ်ယူခံလိုက်ရသလို လှိုက်ဟာသွားသည်။ လည်ချောင်းထဲက ကွဲအက်ခြောက်သွေ့မှုကြောင့် ကျွန်တော် တံတွေးမျှီချလိုက်ရသည်။

ကျွန်တော့်ရှေ့တွင် သူမ၏ ဓာတ်ပုံရှိနေသည်။ အပြစ်ကင်းစင်သော ၁၆ နှစ်အရွယ် ကလေးမလေးသည် လောကကြီးကို ချစ်ခင်စွာ ပြုံးကြည့်နေ၏။ အဲသည်တုန်းက သူမမှာ နာကျင်အံ့ဩမှုတွေ မရှိခဲ့

သေးဘူး။ ကျွန်တော် ဓာတ်ပုံကို ငေးမောကြည့်ရင်း ပင့်သက်ရှိက လိုက်မိသည်။

နူးနူးသိရဲ့လား၊ ကျွန်တော် နူးနူးကို လွမ်းနေခဲ့တယ်။

မဖြစ်ဘူး။ ကျွန်တော် သူမနှင့် ဆက်စကားပြောနေလျှင် နောက်တစ်ကြိမ် သူမ၏ ရင်ခွင်ထဲ ရောက်သွားဦးမှာ။

“ဆောရီး နူးနူး... ကျွန်တော်... ကျွန်တော့် ဟင်းအိုးတူးတဲ့ အနံ့ထွက်နေပြီ၊ ကျွန်တော် ဖုန်းချမှ ဖြစ်မယ်...”

သူမ၏ ရယ်သံသဲ့သဲ့ကြောင့် ကျွန်တော် မလုံမလဲ ဖြစ်သွားရ ပါသည်။ သူမကို ကျွန်တော် လိမ်၍ မရပါ။ သူမသည် ကျွန်တော့် စိတ်ကို အမြဲဖောက်ထွင်း မြင်နိုင်စွမ်းသူ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် တစ် ခုခု ပြောလိုက်ဖို့ လိုမည်။ ဘာစကားဖြင့် ဖြေရှင်းသင့်ပါလိမ့်...။ စဉ်းစားနေဆဲမှာပင် သူမက တယ်လီဖုန်းကို ချပ်လိုက်ပြီဖြစ်သည်။

ရယ်မောသံသည် ကျွန်တော့်နားထဲမှ တစ်ဆင့် ရင်ထဲသို့ စူးနစ် စွာ စိုက်ဝင်သွားခဲ့သည်။

ကျေးဇူးပြုပြီး အဲဒီလို မရယ်လိုက်ပါနဲ့ နူးနူးရယ်...။

သူမ၏ ရယ်သံသည် ကျွန်တော့်ကို ဖိညစ် ဆုတ်ချေပစ်လိုက် သည့်အတွက် အသက်ရှူရတာ မွန်းကျပ်လာ၏။ ရင်ထဲမှာ ပူပြင်း စွာ နာကျင်မှုကြောင့် ကျွန်တော့်မျက်လုံးများကို ဓာတ်ပုံဆီမှ ကမန်း ကတန်း လွှဲဖယ်လိုက်ရသည်။ စကားပြောခွက်ကို ပြန်တင်လိုက်ပြီး နောက် နီးရာကုလားထိုင်ပေါ်သို့ ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်မိ တော့သည်။

သူမ၏ ရယ်သံသည် ကျွန်တော့် ကိုယ်ခန္ဓာအတွင်းထဲတွင်

တုန်ခါသော အသံလှိုင်းများအဖြစ် ယခုထိ နက်ရှိုင်းစွာ တွယ်ကပ် နေဆဲ ဖြစ်သည်။ ထိုအသံလှိုင်းများသည် လောကတစ်ခုလုံးက အော်ဟစ် ရယ်မောလိုက်သော အသံတို့ထက် ပို၍ ပြင်းထန်၏။ ထို့ပြင် ဘယ်တော့မှ ပျောက်ကွယ်သွားတော့မှာ မဟုတ်ကြောင်း ကျွန်တော် ကြိုတင် ခံစားမိနေသည်။

ဒရင်းဘက်ပေါ်မှ ရေးလက်စ စာရွက်ဖြူကလေးသည် လေ ဖြင့် တဖျပ်ဖျပ် ခါနေပြီးနောက် နံရံဆီသို့ လွင့်ပါသွားသည် ကျွန် တော် စာရွက်လေးကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေမိသည်။

သီတာ...။

နူးနူး ပြောခဲ့သည့် စကား အလွန်မှန်ပါသည်။ ဘဝဆိုတာ တစ်ခါတစ်ခါ ပဝါးပါးကလေးအောက်မှာ ဖုံးကွယ်ခံထားရသလိုမျိုး ဖြစ်တတ်သည်။ ဖြန့်ခနဲ ပဝါးကို လှုပ်လိုက်မှ တကယ့်အဖြစ်မှန်က ပေါ်လာတတ်သည်။ တစ်ခုပဲ လိုသည်မှာ ပဝါစကလေးကို ဆွဲလှုပ် ဖယ်ပေးမည့် လူတစ်ယောက်... သို့မဟုတ် အဖြစ်အပျက်တစ်ခုခု... တဲ့။

ဟုတ်တယ်။ မောင် သီတာ့ဆီကို စာမရေးသင့်ဘူး။

သီတာ့မျက်လုံးများကို ရင်ခုန်စွာ ခံစားနိုင်ဖို့ ကျွန်တော့် ခြောက်နှစ် ခုနစ်နှစ်လောက် စောင့်ခဲ့ရသည်။ စိတ်မရှည်စွာ၊ မသေချာ စွာ... မျှော်လင့်ခဲ့ရသည်။ နာကျင်စွာ၊ ခါးသည်းစွာ တမ်းတခဲ့ရသည်။

ထိုညက ပထမဆုံးအကြိမ် ပြန်လည်တွေ့လိုက်ရသည့်အခါ ကျွန်တော် ပြီးပြည့်စုံသော ပျော်ရွှင်မှုကို ရခဲ့ပါသလား။ နောက် တစ်ကြိမ် တွေ့ဖို့ ကြည်နူး လွမ်းမက်စွာ မျှော်လင့်ခဲ့ပါသလား။

သီတာဆီကိုသွားဖို့ ကျွန်တော့်ခြေလှမ်းတွေ အဆင်သင့်ဖြစ်ခဲ့ပါသလား။

မြသီတာသည် ကျွန်တော့်ဘဝအတွက် လှပသောသီချင်းလေးတစ်ပုဒ်ဖြစ်သည်။ ကျေနပ်စွာ ရေးဖွဲ့ခဲ့ရသော သီချင်းကလေးတစ်ပုဒ်ဖြစ်သည်။ ပြန်လည်သီဆိုတိုင်း ကြည်နူးရမည့် သီချင်းလေးတစ်ပုဒ်လည်း ဖြစ်ခဲ့သည်။ သီတာသည် ကျွန်တော့်အတွက် သီချင်းလေးတစ်ပုဒ်အဖြစ်ထက် မပိုနိုင်တော့ပါ။

ဒါဖြင့် သူမကရော...။

ဝရန်တာလက်ရန်းဘောင်ပေါ်မှ ပန်းအိုးကလေးကို ကျွန်တော် မြင်နေရသည်။ စိမ်းဖန်ဖန် အရွက်နုကလေးများသည် နေရောင်ခြည်အောက်တွင် လန်းဆန်းစွာလှုပ်ခတ်နေ၏။

ကျွန်တော် ရုတ်တရက် ဆုံးဖြတ်လိုက်သောစိတ်ဖြင့် ထိုင်ရာမှ ဖျတ်ခနဲထကာ တယ်လီဖုန်းကို ကောက်ကိုင်လိုက်မိလေသည်။ သူမ၏ ဆယ်လူလာဖုန်းနံပါတ်ကို နှိပ်နေသော ကျွန်တော့် လက်ချောင်းများသည် ပထမဆုံးအကြိမ် စန္ဒရားခလုတ်များကို နှိပ်ခဲ့စဉ်က အတိုင်း တုန်ရီကာ မသေမသပ်ဖြစ်နေသည်။

“နူးနူး...”

“အင်...”

“ကျွန်တော် နူးနူးဆီကို လာမလို့...”

“အို... ကိုယ်လမ်းပေါ်ရောက်နေပြီကွ... ဘာပြောစရာရှိလို့လဲ...”

ကျွန်တော့်နားထဲမှာ ကားဟွန်းသံများကို ခပ်သဲ့သဲ့ကြားနေရသည်။ ကျွန်တော် မြန်မြန်ပြောမှဖြစ်မည်။ သူမသည် ကားမောင်းရင်း တယ်လီဖုန်းပြောရလျှင် စိတ်ရှုပ်ထွေးတတ်သည်။

“ပြောစရာမရှိဘူး၊ ပေးစရာရှိလို့ အဲဒါ...”

“ဘာပေးမှာလဲ...”

ကျွန်တော်သစ်ပင်လေးကိုသဘောကျစွာလှမ်းကြည့်ပြီးနောက် တစ်ချက်ပြုလိုက်မိ၏။ ခဏနေဦး...၊ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ ယခုတိုင် တုန်ခါနေသော သူမရယ်သံများအကြောင်း အလျင်ပြောချင်ပါသည်။

“ခဏလေး... နူးနူး စောစောတုန်းက ရယ်လိုက်တဲ့ အသံဟာ တော်တော်ရက်စက်တယ်၊ အဲဒါ ကျွန်တော့်ကို လှောင်တာပေါ့... ကျေးဇူးပြုပြီး...”

“ရှေ့ရီ...”

သူမ၏ အသံမှာ ချက်ချင်း နူးညံ့သွား၏။

“ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေကွယ်... ကိုယ့်ဘဝမှာ ဘယ်တော့မှ မလှောင်ရက်တဲ့ သူဟာ မင်းတစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်၊ ကြားလား... စောစောက ကိုယ်ရယ်မိတယ် ဆိုရင် အဲဒါ... သဘောကျလို့ဖြစ်မှာပါ...၊ လူကြီးကိုညာဖို့ ကြိုးစားနေတဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ကို ရယ်ချင်သလိုမျိုးပေါ့...”

ကျွန်တော့်မျက်နှာ နွေးခနဲခံစားလိုက်ရသည်။ ကျွန်တော် ရှက်သွားတာလား... မဖြစ်နိုင်ပါ။ ကျွန်တော် ကြည်နူးသွားတာပဲ ဖြစ်ရမည်။

“ရှေ့ရီ... ကားတွေ သိပ်ကျပ်နေတယ်... ကိုယ်တို့ နောက်မှ စကားပြောမလား...”

“ခဏလေး... ခဏလေးပါ နူးနူးရဲ့...၊ ပခုံးနဲ့ ထိန်းထားပြီး ပြောရင် ရမှာပါ။ ကျွန်တော်လေ... ဟို... နူးနူး ညနေ အားလား၊ ကျွန်တော် စတုဒီယိုကနေ ခဏလစ်လာခဲ့ချင်လို့”

သူမ၏ ပင့်သက်ရှိကံသံမှာ နည်းနည်းကျယ်သည်ဟု ထင်သည်။

“မအားဘူးလေကွယ်... ကိုယ်သွားစရာရှိတယ်...”

“ဘယ်လဲ...”

မသင်္ကာသော လေသံကို မပေါ်လွင်အောင် ကျွန်တော် ထိန်းချုပ်ထားနိုင်ပါ။ ခဏ အဆက်အသွယ်ပြတ်သွားသည်။ သူမ ဖုန်းကို အောက်ချထားလိုက်ဟန် ရှိ၏။ ကားကို တစ်လက်မချင်း ရွှေ့နေရသည့် ကားတန်းကြီးထဲမှာ သူမ ရောက်နေပြီ ထင်သည်။ ကျွန်တော် စိတ်မရှည်စွာ စောင့်ရပါသည်။ ငါးမိနစ်အချိန်သည် စိတ်တိုနေသော လူတစ်ယောက်အတွက် ငါးနာရီလောက် ကြာသည်။

“ရှေ့ရီ... မင်း အခုထိ ဖုန်းမချသေးဘူးလား...”

“မချသေးဘူး၊ နူးနူး ညနေ ဘယ်မှာရှိမလဲ ဆိုတာ ကျွန်တော့်ကို မဖြေသေးလို့...”

“ကိုယ် ရှိမယ့်နေရာက မင်းလာလို့ မဖြစ်တဲ့ နေရာကွဲ့...”

“ခင်ဗျား... တော်တော်...”

ကျွန်တော် စားပွဲခုံကို လက်ဝါးစောင်းဖြင့် တစ်ချက် ရိုက်ပစ်မိ၏။

“ဟေ့... ကိုညို တိုက်ခန့်လဲ သွားခေါက်မနေနဲ့ဦး နော်... မဆီမဆိုင် ဘာလာကြောင်တာလဲ ဆိုပြီး ဆွဲထိုးခံနေရမယ်...”

အဲသည်နေရာကို သူမ မသွားတော့တာ ကျွန်တော် အသိဆုံးပဲ ဖြစ်သည်။

“ဒါဖြင့် ဘယ်သွားမှာလဲ နူးနူး...”

“အဲဒါ မင်းသိစရာမှ မလိုဘဲကွယ်... တော်ပြီ ဖုန်းချလိုက်တော့... ကိုယ် ကားမောင်းနေတယ်လေ... ရှေ့ရီ”

သွားဗျာ...။

ကျွန်တော် တယ်လီဖုန်း ဆောင့်ချပစ်လိုက်သောအခါ ပန်းပင်ကလေးက ကျွန်တော့်ကို ခပ်မဲ့မဲ့ ပြီးပြနေသည်။ ခွေးကောင်...၊ ငါ ဘာဖြစ်နေတာလဲ မင်းအသိပဲ မဟုတ်ဘူးလား။

ကျွန်တော် ဘာဖြစ်နေသလဲ ဆိုတာ သူ အသိဆုံး ဖြစ်ရမည်။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ ထိုပန်းပင်လေးသည် ကျွန်တော် ဖြစ်နေခဲ့လို့ပဲ။

***

(၇)

ကျွန်တော့်တိုက်ခန်းရှေ့ပလက်ဖောင်းဘေးမှာ ကပ်ရပ်ထားသော သူမ၏ ကားကို မြင်လိုက်ကတည်းက ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံး လေထဲမှာ ပေါ့ပါးစွာ လွင့်မျောသွားခဲ့သည်။ အံ့ဩမှုဆိုတာ တစ်ခါတစ်ခါ အလွန်စိတ်လှုပ်ရှားစရာကောင်းလှပါလား။ ကားဘေးတွင် ရပ်စောင့်နေသော အသက် ၅၀ ကျော် ၆၀ အရွယ် အဘိုးကြီးကို မြင်လိုက်ရတော့ ကျွန်တော် ပို၍ ပျော်သွား၏။ ကျွန်တော့်ကိုလည်း သိဟန်မတူသော၊ တစ်ခါမှလည်း ကျွန်တော် မမြင်ဖူးသော အဘိုးကြီးကို ကျွန်တော် ပြီးပြလိုက်မိသည်။ အဘိုးကြီးက

အူကြောင်ကြောင် အပြုံးဖြင့် တုန်ပြန်၏။ ကျွန်တော်သည် လှေကား
ထစ်များကို တစ်ထစ်ကျော် ပြေးလွှား ခုန်၍ တက်ခဲ့သည်။

တံခါးဖွင့်၍ ဝင်လိုက်သောအခါ ကျွန်တော်အခန်းတွင် လတ်
ဆတ်သော မွေးရနံ့တစ်ခုကို ပထမဆုံး ရလိုက်၏။ အို... နှင်းဆီ
ပန်းတွေပါလား...။ ဘုရားစင်ပေါ်မှာ... ဧည့်ခန်း စားပွဲမှာ... အခန်း
ထောင့်က ကြိမ်စင်ကလေးပေါ်မှာ... အဝါရောင် နှင်းဆီပန်းတွေ...။

ဧည့်ခန်းသည် ရှင်းသန့်စွာ တောက်ပလျက်ရှိသည်။ ဖုန်တက်
နေသော ခန်းဆီးများ နေရာတွင် အဝါနုရောင် ခန်းဆီးအသစ်များ
ရောက်နေသည်။ မီးဖိုခန်းမှ ရယ်မောသံသဲ့သဲ့ကြားရ၏။ ကျွန်တော်
သည် နောက်ထပ် အံ့သြမှုတစ်ခုကို ရင်ခုန်စွာ ခံစားနိုင်ရန် စကြို
လမ်းကလေးအတိုင်း နောက်ဘက်သို့ ခပ်သွက်သွက် လျှောက်သွား
လိုက်သည်။ မီးဖိုနှင့် ထမင်းစားခန်းကြား တံခါးပေါက်ဝတွင် သူမ
မတ်တတ်ရပ်နေသည်။

သူမ၏ ဆံပင်ကို မျက်နှာသုတ်ပဝါ ပါးပါးတစ်ခုဖြင့် ခပ်
တင်းတင်း စည်းပတ်ထားသည်။ ခေါင်းလျှော်ပြီးစ ဆံပင်များကို
ထိန်းချုပ်စုစည်းထားသည့် အနေအထားမျိုး... သို့သော် သူမဆံပင်
များ ရေစိုမနေခဲ့ပါ။

“နူးနူး...”

ကျွန်တော်ကိုလှည့်ကြည့်လိုက်သော သူမ၏ မျက်လုံးများတွင်
အံ့သြတုန်လှုပ်မှုကို သတိထားမိ၏။

“ရှေ့ရီ... မင်း...”

ကျွန်တော် ဖျတ်ခနဲ သူမရှေ့သို့ ရောက်သွားသည်။ မီးဖိုခန်း
ထဲမှာ သစ်သစ်မဟုတ်သော သူမ၏ ကလေးမတစ်ယောက် ပန်းကန်
စင်မှာ အလုပ်ရှုပ်နေရာက လှည့်ကြည့်သည်။

“ဒါနဲ့... မင်း ညကိုးနာရီထိ စတုဒီယိုမှာ ရှိနေမှာဆို...”

သူမ၏ တောက်ပသောမျက်လုံးများ အနည်းငယ်မှ မပြုံးကြ
ပါ။ တံခါးဘောင်ကိုမှီ၍ ရပ်နေသော သူမ၏ ကိုယ်ခန္ဓာသည်လည်း
အနည်းငယ်မျှ ကျွန်တော့်ဘက်သို့ ယိုင်မလာခဲ့ပါ။

“ကျွန်တော် စိတ်ပြောင်းသွားပြီလေ...၊ ကျွန်တော် နူးနူးရဲ့
အိမ်ကနေ နူးနူးပြန်အလာကို စောင့်နေဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်”

သူမ မျက်မှောင်တွန့်ကွေးသွား၏။

“စောင့်နေမယ်... ဘာအတွက် စောင့်မှာလဲ”

သူမ၏ အသံမှာ ပုံမှန်အတိုင်း ဖြစ်သည်။ ကြည်နူးမှုမပါ။
ရင်ခုန် လှုပ်ရှားမှုမပါ...။ ကျီစယ်မှုမပါ...။ မျှော်လင့်ချက်မပါ...။
သူမ၏ ဟန်ကြောင့် ကျွန်တော် မခံချိမခံသာ ဖြစ်သွားသည်။

“ကျွန်တော် ပြောခဲ့ပြီးပြီ... နူးနူးကို ပေးစရာရှိလို့ပါ ဆို...”

“ဘာပေးမှာလဲ...”

“လာ... ကျွန်တော် ပြမယ်”

သူမ၏ လက်ဖျားလေး တစ်ဖက်ကို လှစ်ခနဲ ဆုပ်ကိုင်၍ ဆွဲ
ခေါ်လိုက်သည်။

“အိုကွယ်... ဘယ်လို ကလေးမျိုးလဲ...”

သူမ၏ တွန့်ကွေးသော မျက်ခုံးကို ကျွန်တော် ဂရုမစိုက်နိုင်

ပါ။ သူမကို စိတ်မရှည်စွာ ဆွဲခေါ်လာမိတော့ သူမ တွန့်ဆုတ်စွာ ပါလာသည်။

“အစောရေ... မြန်မြန်ရှင်းတော့ကွယ်...၊ အန်တီတို့ ပြန်ကြစို့”

မီးဖိုဘက်သို့ လှမ်းအော်၍ သတိပေးလိုက်သော သူမအသံမှာ တကယ့် အဒေါ်ကြီးတစ်ယောက်၏ အသံဖြစ်သည်။

“နူးနူး လွတ်လိုက်မယ်ဆိုတဲ့ အဒေါ်ကြီးက ဘယ်မှာလဲ...”

“ဒီလို ချက်ချင်းကြီး ဘယ်က အဒေါ်ကြီး ရှာလို့ရမလဲ... ဒီအဒေါ်ကြီးပဲရှိတာကို၊ အိမ်တစ်ခုလုံး ပွရှုပ်နေအောင် ဘယ်လိုများ နေနေတာလဲ... ကိုယ်စဉ်းစားလို့ မရဘူး”

ကျွန်တော် ပခုံးတွန့်၍ ရယ်မောမိ၏။ ဧည့်ခန်းရောက်တော့ ဘုရားစင်ဘေးက ကြမ်းပြင်မှာရှိနေသော ပန်းအိုးကလေးကို လက်ညှိုး ထိုးပြလိုက်သည်။

“အဲဒီ ပန်းပင်လေးကို နူးနူးကို လာပေးမလို့”

သူမ ရုတ်တရက် ငြိမ်သက်စွာ ပန်းပင်ကို စိုက်ကြည့်နေပြီးမှ ကျွန်တော့်ဘက် လှည့်ကြည့်သည်။ ကျွန်တော့်မျက်လုံးများသည် ပန်းပင်ဆီမှာ ကြာရှည်စွာ ရှိမနေခဲ့ဘဲ သူမ၏ မျက်လုံးများကိုသာ စောင့်ကြည့်နေခဲ့ကြောင်း သူမ သိသွားပါသည်။

“နူးနူး စိုက်မယ် မဟုတ်လားဟင်”

“အဲဒါ ဘာအဓိပ္ပာယ်နဲ့ ပြောတာလဲ ရှေ့ရီ၊ ကိုယ် နားမလည်ဘူး၊ မင်းဘယ်တုန်းကမှ သစ်ပင်တွေ ပန်းပင်တွေကို သဘောမကျခဲ့ဘူး မဟုတ်လား”

“ဒါပေမဲ့ ဒီအပင်ကို နူးနူး ယူစေချင်လို့ပေါ့”

သူမ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပါသည်။

“ခက်တာပဲ၊ ဘာသဘောနဲ့ ယူစေချင်တာလဲ ကိုယ်မှမသိတာ”

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်က ယူစေချင်ရင် နူးနူး ယူရမှာပေါ့”

သူမ ခပ်သဲ့သဲ့ ရယ်မောရင်း ပန်းပင်ဆီ လျှောက်သွားသော အခါ ကျွန်တော်ဖြည်းညင်းစွာ လိုက်ပါသွားပါသည်။ သူမ၏ နောက်မှာ ကျွန်တော်ကပ်၍ ရပ်လိုက်သည်။ သူမ၏ မွေးရနံ့နှင့် ကျွန်တော်ဝေးကွာခဲ့ရသည့်ရက်များ မည်မျှ ကြာခဲ့ပြီလဲ။ သူမနှင့် ဝေးကွာ၍ အသက်ရှင်နေထိုင်နိုင်လိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော် ဘာကြောင့် ထင်ခဲ့သလဲ မသိပါ။ တော်တော် အသုံးမကျတဲ့ ကောင်ပဲ။

“နူးနူး...”

ကျွန်တော့်အသံသည် ခြောက်သွေ့စွာ တုန်ယင်သွား၏။ ကျွန်တော့်အသံကြောင့် သူမ ဖြတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်ပါသည်။ သူမ၏ မျက်လုံးများသည် အနည်းငယ်မျှပင် ရီဝေခြင်း မရှိ။ နွေးထွေးသောမျက်ဝန်းများသည် တဖြည်းဖြည်း အေးစက်လာကြသည်။ ကျွန်တော်မြင်နေရသော မျက်လုံးများသည် နူးနူး၏ မျက်လုံးများ မဟုတ်ကြပါ။ ဘယ်သူ့မျက်လုံးတွေလဲ။

ကျွန်တော် သူမအား ပွေ့ဖက်ရန် ဟန်ပြင်မိသည့်အခါ သူမ ရုတ်တရက် လှည့်ထွက်သွားသည်။ ကျွန်တော် သူမကို နားလည်ထားသမျှတွေ အားလုံး လွဲချော်ကုန်ပြီဟု သိလိုက်ရသည်မှာ သူမ၏ စိမ်းကားသော၊ ထိန်းချုပ်သော မျက်လုံးများကြောင့် ဖြစ်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ နူးနူးရယ်... ကျွန်တော့်ကို စိတ်နာနေခဲ့တာလား၊ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ဖို့ နူးနူးမှာ...”

“မင်းကို ကိုယ်ဘယ်တုန်းကမှ စိတ်မနာခဲ့ရပါလား။”

သူမလက်နှစ်ဖက်ကို တင်းတင်းပိုက်၍ ဝရန်တာဘက်သို့ ခပ်ဖြည်းဖြည်း လျှောက်သွားသည်။ ပွရောင်းသော ဘာလောက်စံအင်္ကျီ နှမ်းနှမ်းမှာ လေဖြင့် တဖျပ်ဖျပ် လွင့်နေ၏။

“ဒါဖြင့် ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်တော့်ကို...”

သူမ ရုတ်တရက် ကျွန်တော့်ဘက် လှည့်ကြည့်သည်။ သူမ၏ အကြည့်သည် ကလေးတစ်ယောက်ကို ကြည့်သည့် လူကြီးတစ်ယောက်၏ အကြည့်လား၊ ချစ်သူကို ကြည့်သော မိန်းမတစ်ယောက်၏ အကြည့်လား၊ ကျွန်တော် မခန့်မှန်းနိုင်၊ ကြင်နာကရုဏာသက်မှု အရိပ်အရောင်ကိုတော့ ရေးရေးမျှ တွေ့လိုက်ရသည်ဟု ထင်ပါသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ မင်းဘဝမှာ ကိုယ်ဟာ အပြစ်တစ်ခု ဖြစ်နေခဲ့လို့ပေါ့ ရှေ့ရီရဲ့”

“ဟာ... မဟုတ်ဘူး နူးနူး၊ အဲဒါက...”

“ဒါပေမဲ့ အဲဒါတော့ အမှန်ပဲ မဟုတ်လားကွယ်၊ ဟင်... ရှေ့ရီ ဖြေလေ”

ကျွန်တော် ပြောခဲ့သော စကားကို ကျွန်တော် ပြန်ရုပ်သိမ်းဖို့ မဖြစ်နိုင်ပါ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဒါ အမှန်တရားတစ်ခု ဖြစ်နေသည် မဟုတ်လား။

“ဒါပေမဲ့ နူးနူးရယ်၊ အဲဒီအပြစ်ကို ကျွန်တော် လိုချင်တယ်၊

နူးနူး မသိဘူးလား၊ ကျွန်တော် နူးနူးကို ချစ်တယ်လေ... နူးနူး မသိဘူးလား၊ ကျွန်တော် အားလုံးကို ရင်ဆိုင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်”

သူမ၏ လက်တစ်ဖက်က ကျွန်တော့်ပခုံးကို အသာအယာ လာထိသည်။

“ရှေ့ရီ... မင်းတော်တော်မိုက်တဲ့ ကလေးပဲ၊ အပြစ်တစ်ခုကို အပြစ်မှန်း သိလျက်နဲ့ ထပ်ကျူးလွန်မှာကို ကိုယ်က ကြည့်ရက်ပါ့မလား၊ တော်လောက်ပြီ... ဒီလောက်ဆို တော်ပြီပေါ့၊ ဒီအပြစ်ဟာ မင်းဘဝမှာ အရိပ်အဖြစ် တစ်လျှောက်လုံး ပါသွားတော့မှာ၊ အဲဒီအရိပ်ကြီးနဲ့ မင်းအသက်ရှင်နေရတော့မှာလေ၊ ဒါနဲ့ပဲ လုံလောက်နေပါပြီကွယ်”

သည်တစ်ခါ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ တင်းကျပ်စွာ ပူလောင်လာမှုသည် ဒေါသဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် သူမ၏လက်ကို ခပ်ဆတ်ဆတ် ဆွဲဖယ်ပစ်လိုက်မိသည်။ ထို့နောက် သူမကို မျက်နှာချင်းဆိုင်၍ ကြည့်လိုက်၏။

“ကျွန်တော် သိပါတယ်၊ နူးနူး ကြောက်နေတယ် မဟုတ်လား၊ ပတ်ဝန်းကျင်ကို နူးနူး ကြောက်နေမှာပေါ့၊ နောက်ပြီး...”

ကျွန်တော် အားတင်း၍ ပြောချပစ်လိုက်သည်။

“နောက်ပြီး ဖေဖေကို ကြောက်နေတယ်”

“အိုး...”

သူမ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်လိုက်သော အသံတွင် နာကျင်မှု များစွာ ပါဝင်ကြောင်း ကျွန်တော် ခံစားသိဖြင့် သိလိုက်ရသည်။

“မင်းပြောတာတွေ တော်တော်လွဲတာပဲ ရှေ့ရီရဲ့၊ ကိုယ်လား ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြောက်မယ့်သူ၊ နောက်ပြီး အတာကို ကိုယ်က ဘာကြောက်စရာ ရှိသလဲ၊ ဘာဂရုစိုက်စရာ ရှိသလဲ”

သူမ ကျွန်တော့်အား မျက်နှာလွဲဖယ်၍ ခပ်ထေ့ထေ့ ပြုံးနေပါ သည်။

“ကိုယ် ဂရုစိုက်တာ မင်းတစ်ယောက်တည်းပဲ ရှိတယ်၊ သိရဲ့ လား”

ဒါနဲ့များ နူးနူးရယ်...။

“ကိုယ်ကြောက်နေတာတော့ အမှန်ပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်ကြောက် တာက ပတ်ဝန်းကျင်လဲ မဟုတ်ဘူး၊ အတာလဲ မဟုတ်ဘူး၊ မင်းကို ကြောက်တာ”

“ဘာဗျ”

ကျွန်တော် ရှေ့သို့ တစ်လှမ်းတိုးလိုက်မိသည့်အခါ သူမက နောက်သို့ တစ်လှမ်းဆုတ်လိုက်သည်။ ဝရန်တာမှာ ကျောကပ်မီ၍ သူမ ကျွန်တော့်ကို တည်ငြိမ်စွာ စိုက်ကြည့်နေသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ မင်းကို ကိုယ်ကြောက်တယ်”

“ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို ချစ်တယ်ဆိုတာ မယုံဘူးပေါ့”

“အိုကွယ်... ယုံပါတယ်၊ ယုံလို့ပဲ ခက်နေတာပေါ့၊ မင်းအချစ် ကို ကိုယ်သိတယ်၊ ကိုယ်ကြောက်တာ မင်းရဲ့ အဲဒီအချစ်ပဲ၊ ရှေ့ရီ... ကိုယ်အိမ်ထဲ ပြန်ဝင်မယ်ကွယ်၊ ဖယ်ပေးနော်”

သူမ၏တည်ငြိမ်သော ဘောင်းဆိုမှုသည် ကျွန်တော့်အတွက် အမိန့်ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော် နောက်သို့ ဆုတ်၍ ဖယ်ပေးလိုက်ပါသည်။ ကျွန် တော့်တစ်ကိုယ်လုံး လေးပင်စွာ ခွေညှတ်နေသောကြောင့် နံရံကိုမှီ၍ ရပ်နေလိုက်ရသည်။ ကျွန်တော် သူမကို ငေးမောကြည့်နေမိသည်။

“နူးနူး... ကျွန်တော့်ကို မချစ်ခဲ့ဘူး”

ထိုစကားသည် တိုးတိတ်လွန်းသဖြင့် ကျွန်တော် ပြောလိုက် မိတာမှ ဟုတ်ရဲ့လားဟု မသေမချာ ဖြစ်မိသည်။ သို့သော် သူမက ထိုစကားကြောင့် ချက်ချင်း မျက်နှာအမူအရာ ပြောင်းသွား၏။ သူမ ၏ မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်များဖြင့် ဝေလည်လာသည်ကို ကျွန်တော် မြင်ရသည်။ တည်ငြိမ်သော မျက်ဝန်းများသည် နာကျင်သော မျက် ဝန်းများအဖြစ် တဖြည်းဖြည်းချင်း ပြောင်းလာသည်ကို ကျွန်တော် တအံ့တဩ ကြည့်နေမိသည်။

ကြယ်ကလေးများလို တောက်ပရွန်းလက်သော မျက်လုံးတို့ သည် မျက်ရည်ကြောင့် ပို၍ပို၍ ရွန်းလက်လာကြသည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော်ဘယ်တုန်းကမှ မမြင်ခဲ့ဖူးသော သူမ၏ မျက်ရည်တို့သည် မျက်တောင်ဖျားမှာ တွဲလွဲခိုရာက လိမ်ဆင်းကျသွားလေသည်။ သူမ ၏ မျက်ရည်တို့သည် ကျွန်တော့်ဘဝတွင် ပူလောင်နာကျင်ရဆုံးသော ဒဏ်ရာများ ဖြစ်နေသည်ကို ယခုမှ ကျွန်တော်သိလိုက်ရသည်။ ထို မျက်ရည်များကို ကျွန်တော်မခံနိုင်ပါ။

“မငိုနဲ့လေ... မငိုပါနဲ့ နူးနူးရယ်၊ ကျွန်တော် ဘာမှ မပြော တော့ပါဘူး၊ မပြောတော့ပါဘူး”

ကျွန်တော့်ဆံပင်များကို ရှုပ်ဖွပ်စေရင်း သူမရှေ့မှ ရုတ်တရက်

ထွက်လာခဲ့မိသည်။ အိပ်ခန်းသည် သေသပ်စွာ သန့်ရှင်းလှပနေ၏။ ကျွန်တော် ခုတင်ပေါ်ထိုင်ချလိုက်သည့်အခါ စာကြည့်စားပွဲမှ နှင်းဆီပန်းနံ့သည် မွေးပျံ့စွာ ကျွန်တော့်အား နာကျင်စေလျက်ရှိသည်။ လောကတစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည်။

ကျွန်တော် စိတ်ဆင်းရဲမှာကို အမြဲ စိုးရိမ်ပူပန်၍ ရှောင်ဖယ်ခဲ့သော သူမသည် ကျွန်တော့်ကို လာရောက်နှစ်သိမ့်ဖို့ သင့်မသင့်ဝေခွဲရဲခက်နေလေသလား။ သူမနှင့် လောကအကြား ဆက်သွယ်ပေးနေသည့် အရာမှာ ကျွန်တော်ဖြစ်သည်ဟု သူမ ဖွင့်ပြောခဲ့စဉ်က ထိုစကားကို မကြားရဲခဲ့သော ကျွန်တော်သည် ယခုအခါ သူမထံမှ ထိုစကားကို ကြားရဖို့ ဘယ်အရာနှင့် လဲရလဲရ လဲရန် အဆင်သင့်ရှိသည်။

ကျွန်တော် နူးနူးကို စောင့်နေသည်။ နှင်းဆီပွင့်ဖတ်များကို ရေတွက်ရင်း စောင့်နေသည်။

ခဏကြာလျှင် သူမသည် ပြုံးရယ်သော မျက်လုံးများဖြင့် မျက်မှောင်ကြိုတ်ကာ ကျွန်တော့်အခန်းဝ၌ လာရပ်ချင် ရပ်နိုင်သည်။ လာကို လာရမည်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူမသည် ကျွန်တော့်စိတ်ချမ်းသာမှုအတွက် အမြဲ စောင့်ကြည့်နေခဲ့သည့် ချစ်သူမိန်းမတစ်ယောက်မို့ပဲ ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော် နာကျင်စွာ စောင့်နေသည်။ နှင်းဆီဝတ်မှုန်ဖတ်များကို ရေတွက်ရင်း စောင့်နေသည်။ စိတ်မရှည်စွာ၊ စိုးရိမ်စွာပင် ဆက်၍ စောင့်နေခဲ့ပါသည်။

သူမ ဝင်မလာပါ။ ခြေသံလည်း မကြားရပါ။

ခန်းဆီးသိမ်းဖယ်ထားသော မှန်ပြတင်းမှ တစ်ဆင့် ကောင်းကင်ကို ကျွန်တော် မြင်နေရ၏။ မှောင်ရီမည်းနက်လာသော ညနေကောင်းကင်တွင် တိမ်မျှင်တစ်စုမျှ မရှိ။ မြို့ပြ၏ လေထုသည် ကောင်းကင်အား ရီဝေမှုန်မှိုင်းအောင် ပြုပြင်လျက်ရှိသည်။ ကျွန်တော့်လက်ပတ်နာရီမှ စက္ကန့်တ၏ မြည်သံသည် တဖြည်းဖြည်း ကျယ်လောင်လာသည်။

အခန်းဝမှာ အရိပ်တစ်ရိပ် ဖြတ်လာ၏။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ လှိုက်ခနဲ ဟာသွားသည်။

“အစ်ကိုကြီး... စားပွဲပေါ်မှာ သော့ထားခဲ့ပြီ၊ ကျွန်မတို့ ပြန်တော့မလို့”

ကောင်မလေး လှစ်ခနဲ ပြန်ထွက်သွား၏။ ထို့နောက် တံခါးပိတ်သံလိုလို အသံတစ်ခု။ ကျွန်တော် ကြောင်အစွာ ငေးမောရင်း မလှုပ်မယှက်ကျန်နေခဲ့သည်။ ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲမှာ သွေးတဒိတ်ဒိတ် တိုးနေသည်။

သူမ သွားတော့မည်။ တကယ်ပင် သူမသည် ကျွန်တော့်ဆီ ရောက်မလာခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့်ကို နှုတ်ဆက်ဖို့ ခဏတော့ သူမ ရောက်လာဖို့ ကောင်းပါသည်။ သို့မဟုတ် ကျွန်တော်က နှုတ်ဆက်ဖို့ ထွက်သွားရမှာလား။ ကျွန်တော် တစ်ခဏ တွေ့ဝေနေပြီးနောက် ဝုန်းခနဲ ခုန်ထကာ အိမ်ရှေ့ခန်းသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

မြင်ကွင်းသည် ရှင်းလင်းနေ၏။ ရက်စက်စွာ မှန်ကန်သော

အမှန်တရားတစ်ခုဖြစ်သည်။ ဘယ်သူမှ မရှိ။ သူမ၏ အရိပ်အရောင် မရှိ။ သူမ၏ မွေးရန်ကလေးမျှပင် ကျန်ရစ်ခဲ့ခြင်း မရှိ။ သူမသည် ကျွန်တော်ထံမှ အားလုံးကို အပြီးအပိုင် ယူသွားပြီလား။ ကျွန်တော် တောက်တစ်ချက် ခေါက်ကာ ဝရန်တာတံခါးကို ဖြုန်းခနဲ တွန်းဖွင့် လိုက်သည်။

အောက်ဘက်သို့ သွေးရူးသွေးတမ်း ငုံ့ကြည့်လိုက်မိသည်။ ဟိုး အောက်က လမ်းမပေါ်မှာ မာစီဒီးကားသည် ဖြည်းညင်းစွာဘီးလိမ့် နေပြီ။ ကျွန်တော် ထို ကားကို ကြောင်အစွာ ငေးကြည့်နေမိသည်။ မျက်စိအောက်မှာ တဖြည်းဖြည်း ဝေးကာ ဟိုးမီးပျိုင့်လမ်းဆုံအထိ၊ ထို့နောက် တခြားကားများနှင့် ရောနှောသွားသည်။ ထို့နောက် ကား မီးရောင်များအကြားတွင် လုံးဝ ပျောက်ကွယ်သွားပါသည်။

နူးနူးရှိရာ ကျွန်တော်လိုက်လာခဲ့မှာပေါ့။ ဒီလို ချန်ခဲ့ရုံနဲ့ ပြီး သွားမှာတဲ့လား။ ကျွန်တော် လာလို့ရနေတာပဲ။ အခုည သို့မဟုတ် မနက်ဖြန်၊ သို့မဟုတ်...

သို့သော် ကျွန်တော်တို့အတွက် မနက်ဖြန်ဆိုတာ မရှိတော့ ကြောင်း ကျွန်တော် ရိပ်မိလိုက်ပါသည်။

ကျွန်တော့်မှာမနက်ဖြန်ဆိုတာ မရှိတော့ဘူး။ မနေ့က အတိတ် တွေပဲ ရှိတော့မည်။ ကြည်နူးမှုများ၊ ရင်ခုန်မှုများ၊ လွမ်းမက်မှုများ၊ စွဲလမ်းမှုများ အားလုံးသည် အတိတ်ကာလ ဖြစ်သွားပြီ။

ကျွန်တော် ဝရန်တာမှာ ဘယ်လောက်ကြာအောင် မလှုပ် မယှက် ရပ်နေမိသလဲ မသိနိုင်။ ကျွန်တော့်ခြေထောက်တွေ ထုံကျဉ် လာသည်ကို ခံစားရတော့မှ အခန်းထဲသို့ ပြန်ဝင်ခဲ့မိသည်။

ပန်းအိုးလေး ရှိရာသို့ မျက်စိအကြည့် ရောက်သွားသည်။ သို့ သော် ပန်းအိုးလေး မရှိတော့ပါ။ ဧည့်ခန်းတစ်ခုလုံးမှာ ပန်းပင် စိမ်း စိမ်းကလေး၏ အရိပ်အရောင် မမြင်ရ။

ပန်းပင်ကလေးကို သူမ ယူသွားပြီ။ ကျွန်တော့်ဆန္ဒအတိုင်း သူမ ယူသွားခဲ့ပြီ။ ကျွန်တော် ကုလားထိုင်ပေါ် လေးပင်စွာ ထိုင်ချ လိုက်၏။ ထို့နောက် ကျွန်တော့်မျက်စိအစုံကိုမှိတ်ထားလိုက်သည်။ ရင်ထဲမှာ ဘာမှ မကျန်တော့ဘဲ အခွံသက်သက် ဖြစ်နေ၏။

ယခုအချိန်က စပြီး ကျွန်တော် မရှိတော့ပါ။